ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

3062

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ—30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1906

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

† Ὁ μητροπολίτης Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ, πρόεδρος
† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, ταμίας
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ, συντάκτης καὶ ἐπίτιμος διευθυντής
Ἔκτακτος συνεργάτης ἀρχιμανδρίτης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΛΗΚΑΝΗΣ, ἀρχειοφύλαξ.

ΟΙ ΕΚΤΑΚΤΩΣ ΜΕΤΑΣΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ.
† Ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ.
† Ἀρχιμ. ΑΘ. ΠΙΠΕΡΑΣ, ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου.
† Ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ Βατοπεδινός, ἡγούμενος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου.
ΧΡΥΣΟΣΤ. ΚΑΒΟΥΡΙΔΗΣ, διάκονος.
ΘΑΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θ. Σχολῆς.
ΠΑΝΤ. ΚΟΜΝΗΝΟΣ, καθηγ. τῆς Θ. Σχολῆς.
ΑΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, (ἐν Ἁλμυρῷ).
ΠΕΡ. Γ. ΖΕΡΛΕΝΤΗΣ, (ἐν Σύρῳ).
Γ. Ι. ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ, (ἐν Ραιδεστῷ).
Β. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ, καθηγ. τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.
ΜΑΡΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, πατριαρχ. γραμματεύς.
ΣΩΤ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ.
Μ. ΜΑΛΑΝΔΡΑΚΗΣ, (ἐν Πάτμῳ).
Γ. Θ. ΖΑΧΑΡΟΥΛΗΣ, (ἐν Ἀλατζάτοις).
Ν. Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ, (ἐν Δροβιάνῃ).
ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ, γραμματεὺς τοῦ πατριαρχ. Ληξιαρχικοῦ γραφείου.
ΞΕΝ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ, ἰατρός.

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 1

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω—Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους – Συγχαρητήρια τῇ Α. Θ. Παναγιότητι—Ἐπαρχιακὰ γράμματα—Γράμματα ἐκ Ρουμανίας—Στατιστικὰ τοῦ 1905 – Ἐπιστολὴ Γερασίμου τοῦ Βυζαντίου—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

γίνεται μὲν λόγος ἐν ταῖς ἐφημερίσι συνεχῶς, ἀπὸ δὲ τελευτῶντος ὀκτωβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους ὁ σεισμὸς τῆς 27 τοῦ μηνὸς τούτου παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς ἐκθέσεις μακρὰς, ἀφηγουμένας νῦν μὲν ἐκτενῶς, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ, τὰς ἐκ τοῦ σεισμοῦ προελθούσας ζημίας, ἄλλοτε δὲ συντόμως καὶ κρύβδην καταστροφὰς ὑποτιθεμένας, ὅπως ἴσως οἱ γράφοντες κινήσωσι τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον τῶν ἐν μεμακρυσμέναις ἀφ' ἡμῶν χώραις οἰκούντων ὀρθοδόξων, ὑπὲρ ἱερῶν, ἅτινα ἔμειναν ἀλώβητα ἐκ τοῦ σεισμοῦ, εὐεκτοῦσι δὲ καὶ ὑλικῶς εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ βοηθήσωσι γενναιότατα τὰς ἀληθῶς ζημιωθείσας μεγάλας βασιλικὰς καὶ πατριαρχικὰς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονάς.

Ἐδημοσιεύσαμεν ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ ζημιῶν ἐν ταῖς μοναῖς κυρίως τῶν Ἰβήρων καὶ τῆς Λαύρας. Ἐπιστολαὶ ἐκεῖθεν ὑπολογίζουσι τὰς ζημίας εἰς ποσὸν ὑπέρτερον τῶν εἰκοσακισχιλίων λιρῶν τουρκικῶν. Αἱ ἐκθέσεις, ἃς ἐξεδώκαμεν, ἀνετυπώθησαν ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἡμετέρων ἐφημερίδων, τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄνευ μνείας τῆς ἐπισήμου πηγῆς, ἐξ ἧς προήρχοντο. Ἐγένοντο λοιπὸν γνωστὰ τὰ παθήματα τῶν δύο τούτων μεγάλων μονῶν καὶ τῶν ὑποκειμένων τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σκητῶν. Ἔμαθεν ὁ ὁμογενὴς κόσμος, ἔμαθεν ὁ κόσμος τῶν ἡμῖν ὁμοδόξων ὅτι ταλαιπωροῦνται αἱ μεγάλαι αὗται μοναί, ὅτι μνημεῖα ἱερὰ τῆς χριστιανικῆς τέχνης κινδυνεύουσιν, ὅτι βιβλία πολύτιμα, χειρόγραφα κυρίως καὶ σπάνια καὶ χρησιμώτατα ἔντυπα, παρ' ὀλίγον ἀφανίζονται ὑποκείμενα εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπηρείας ἕνεκα τῆς βλάβης τῶν ταῦτα περικλειουσῶν οἰκοδομῶν. Ἡ ζημία αὕτη τῶν κειμηλίων τῆς τέχνης ἐστὶ ζημία κοινὴ παντὶ τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ, τῷ Παλαιῷ καὶ τῷ Νέῳ, βλάβη δ' οἱαδήποτε τῶν μνημείων τούτων τοῦ λόγου, τῆς μνήμης, τῆς φαντασίας ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινήσῃ πάντας τοὺς ἐπιστήμονας καὶ πάντας τοὺς χριστιανούς.

Ἐὰν ἐκείνους συγκινῇ, πολλῷ περισσότερον πρέπει νὰ συγκινήσῃ τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν, οἵτινες ἀνομολογοῦσι βεβαίως τὰς πρὸς τὴν ἑλλην. παίδευσιν, τὰς πρὸς τὰ γράμματα, τὰς πρὸς τὸ ἔθνος ἐν γένει γενναίας ὑπηρεσίας τῶν ἱερῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει σεμνείων καὶ ἰδίᾳ τῶν μονῶν Ἰβήρων καὶ Λαύρας. Ἐὰν οἱ μελετῶντες τὴν ἱστορίαν τῶν ἀθωϊτίδων μονῶν βλέπωσιν αὐτὰς πάντοτε μὲν προθύμους εἰς ὑποστήριξιν κοινωφελῶν καθιδρυμάτων, ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν, ἢ φιλανθρώπως καὶ γενναίως βοηθούσας κοινότησι πενομέναις, δυσπραγούσαις, δοκιμαζομέναις παντοίαις συμφοραῖς, ἐὰν βλέπωμεν αὐτὰς οὐχὶ ἐκτάκτως ἀλλὰ συνεχῶς προσερχομένας ἀρωγοὺς εἰς συντήρησιν σχολείων, εἰς σπουδὴν νέων, εἰς ἔκδοσιν βιβλίων ὠφελίμων, καὶ, πρωτίστως, εἰς ἀνεγέρσεις, οἰκοδομὰς, ἢ καὶ διακόσμους ἱερῶν ναῶν καὶ μοναστηρίων, ἐνθυμηθῶμεν ὅτι οὐδὲν ἐπράξαμεν ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ὑλικῇ συμφορᾷ δύο μεγάλων μονῶν καὶ μιᾶς πτωχῆς σκήτης.

Οἱ μελετῶντες ἀκριβέστερον τὴν ἱστορίαν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ τῆς 27 ὀκτωβρίου τοῦ 1905 ἱερῶν σκηνωμάτων καλόν ἐστι, τόγε νῦν, ἵνα ἀναμνησθῶσι τῶν κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας ὑπηρεσιῶν, ἃς προσήνεγκον, ἐν μέσῳ στενοχωριῶν οἰκονομικῶν, αἱ δύο μεγάλαι αὗται μοναὶ καὶ ἡ λαυριωτικὴ σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων. Μόνον ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἐκ τῶν μονῶν τούτων καὶ τῶν ὑπ' αὐτὰς σκητῶν ἐξεπέμποντο εἰς τὰς αἰγαιοπελαγίτιδας νήσους, εἰς Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ Θρᾴκην καὶ τὰς ἐπαρχίας τοῦ σημερινοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἐμπειρότατοι καὶ νοήμονες πνευματικοί, διά τε τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας στηρίζοντες ἐν τῇ πίστει τοὺς πολλαχῶς ἐπηρεαζομένους ὀρθοδόξους, ἐὰν ἀναμνησθῶμεν ὅτι ἐκ τῶν μονῶν πασῶν καὶ μάλιστα τῶν μονῶν Ἰβήρων καὶ Λαύρας διενέμοντο θρησκευτικὰ βιβλία συγκρατοῦντα τὸν ἡμέτερον λαὸν ἐν ταῖς πατρίοις παραδόσεσιν, ἱεραῖς τε καὶ κοσμικαῖς. ἢ ὅτι κατόπιν, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, εἰς στιγμὰς κρισίμους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου, ἐδείχθησαν αὗται προθυμότατοι κινδυνευουσῶν κοινοτήτων συναντιλήπτορες, παρεχόμεναι γενναιοτάτας συνδρομὰς καί ποτε ὑποθηκεύουσαι τὸν ἀργυροῦν κόσμον τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ τὰ πλεονάζοντα ἀργυρᾶ ἀναθήματα, ἐὰν ταῦτα πάντα ἀναλογιζώνται ἀναμανθάνοντες οἱ ὁμογενεῖς, φρονοῦμεν ὅτι θέλουσι θεωρήσει καθῆκον νὰ διδάξωσι καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας οἵας καὶ πόσας εἰς τὸ ἔθνος προσήνεγκον βαρυσημάντους ὑπηρεσίας αἱ ἱεραὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μοναὶ καὶ μεταξὺ αὐτῶν αἱ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τῶν Ἰβήρων μετὰ τῶν ὑποκειμένων αὐταῖς σκητῶν.

Ἀμυδρὰν εἰκόνα τῆς ἱστορίας μιᾶς ἐκ τούτων—τῆς τῶν Ἰβήρων—χορηγεῖ ἡ ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» ἐκδοθεῖσα «Χρονογραφία» τῆς μονῆς ταύτης, ἧς οἱ μοναχοὶ, κατὰ μέγιστον μέρος, ἐδαπάνησαν κατὰ καιροὺς εἰς οἰκοδομὰς, ἐπισκευὰς καὶ καλλωπισμοὺς αὐτῆς. Ὑπὲρ αὐτῆς ἐργαζόμενοι καὶ χορηγοῦντες ὑπὲρ αὐτῆς τὰ προϊόντα πολυετῶν ἐργασιῶν καὶ κόπων, ἀεὶ συνῆγον, ἵνα πλουτίσωσι τὸ κοινὸν ταμεῖον αὐτῆς, ὅπως ἐπέλθῃ βοηθὸν ἐν καιρῷ εἰς τοὺς ἀνάγκην ἔχοντας ὁμογενεῖς, εἰς τὰς χρηζούσας συνδρομῆς κοινότητας, εἰς τοὺς ἐπαιτοῦντας πρὸς περιποίησιν καὶ νοσηλείαν ἀσθενῶν φιλανθρωπικοὺς δόμους, εἰς τοὺς οἰκοδομουμένους, ἢ τοὺς ἐπισκευαζομένους πτωχοὺς ἱεροὺς ναούς. Τὸ εἰσερχόμενον εἴς τε ταύτην, τὴν Ἰβηριτικὴν μονὴν, εἴς τε τὴν τῶν Λαυριωτῶν, εἴς τε τὰς λοιπὰς ἐν Ἄθῳ μονὰς χρῆμα ἀνταπεδίδετο τοιουτοτρόπως τοῖς χορηγοῦσιν ὀρθοδόξοις.

Σήμερον, τίς ἆρα γε τῶν ὀρθοδόξων ὁμογενῶν κοινοτήτων, τίς ἆρα γε τῶν ἱερῶν ναῶν, τίς σχολὴ, καί τι καθίδρυμα φιλανθρωπικὸν ἐμνήσθη τῶν μεγίστων ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν παθουσῶν μονῶν; Ἴσως αὗται αἱ μοναὶ αἱ μὴ ζημίας ὑποστᾶσαι θέλουσι προσέλθει ταῖς ζημιωθείσαις ἐπίκουροι, κατὰ συνήθειαν παλαιὰν καὶ ἀνεπίστροφον. Ἴσως οἱ ἐν αὐταῖς μονάζοντες τὸ προϊὸν τῶν πολυετῶν αὐτῶν μόχθων θέλουσι καταβάλει πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ ζημιῶν. Ἴσως τὸ ἀδήριτον τῆς ἀνάγκης σθένος θέλει ὑποβάλει τὰς ζημιωθείσας μονὰς εἰς χρέη δυσβάστακτα, ὧν πρὸς ἐξόφλησιν ἐξ ἀνάγκης θέλουσι δαπανήσει εἴ τι ἂν ἠδύναντο νὰ χορηγήσωσιν ὑπὲρ ἐθνικῶν, ἐν καιρῷ, ἀναγκῶν.

Καθῆκον ἔχομεν ἵνα πάντες συνδράμωμεν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δοκιμασθεισῶν ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ γεραρῶν μονῶν. Ἐὰν ἐκκλησίαι καὶ μοναστήρια καὶ σχολεῖα καὶ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα καὶ ἰδιῶται θελήσωσι ν' ἀποστείλωσι μὲν ποσόν τι, μικρὸν ἀπέναντι ὧν ἔλαβον, κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως πεντηκονταετίαν, νὰ καταστή-

σωσι δὲ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ὁμίλους εὐσεβῶν ὁμογενῶν ἐξαιτησομένους ἐλέη —κατὰ τὴν ἄλλοτε παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει λέξιν— ὑπὲρ τῶν ἐν ἀνάγκαις εὑρισκομένων μοναστηρίων, ἐλπίζομεν ὅτι θέλει συναποτελεσθῇ σπουδαῖον ποσόν. Διὰ τοιαύτης δὲ προθυμίας, διὰ τοιαύτης κοινῆς συνεργασίας θέλουσιν ἀποδείξει καὶ πάντες οἱ κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν ἁγιορειτικῶν μονῶν ὑποστηριχθέντες καὶ βοηθηθέντες ὑλικῶς ὅτι γινώσκουσιν, ὁμολογοῦντες τὴν εὐγνωμοσύνην, ν'ἀποδίδωσι τὸ δυνατὸν, αὐτοὶ πρῶτοι προσερχόμενοι βοηθοὶ εἰς ἡμέτερα ἱερὰ ἱδρύματα. Πρέπει δὲ νὰ πράξωσι τοῦτο πρὶν προφθάσωσιν ἄλλοι μακρόθεν νὰ διδάξωσι τοὺς ἡμετέρους τίδέον νὰ πράττωσιν ὑπὲρ ἱερῶν σκηνωμάτων, ὑπὲρ ὧν τοσαύτην ἔτρεφον εὐλάβειαν καὶ στοργὴν ὁσίαν οἱ πατέρες ἡμῶν.

Η Πρωτη Του Ετους

ἑωρτάσθη μετ' ἀγαλλιάσεως πολλῆς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων, ἐν πνευματικῇ δὲ χαρᾷ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ὁ Κύριος τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ὁ καιρῶν ἐπέκεινα κείμενος, ηὐδόκησε νὰ δωρήσηται κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος τοῖς τὰ κοινὰ πράττουσιν ὑγιείαν ἀπερίκλονον καὶ σχετικήν τινα γαλήνην τῇ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ μόνον δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς ἔργου, τῆς ἀπερισπάστου τοῦ λογικοῦ ποιμνίου καθοδηγίας εἰς νομὰς σωτηρίους. Ἀπὸ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων μέχρι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπισκέψεων κοινὴ πρὸς τὸν πατέρα τῆς εἰρήνης εὐχὴ ὑπὸ πάντων ἀνεπέμπετο ὑπὲρ εἰρήνης καὶ συμπράξεως ἀδελφικῆς πάντων· καὶ ἐν τῇ παγκοίνῳ ταύτῃ εὐχῇ, ἐν ταῖς εὐκταίαις ταύταις προσδοκίαις συνηντῶντο πᾶσαι αἱ φυλαὶ αἱ εἰς Χριστὸν πιστεύουσαι.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὰς υἱϊκὰς αὐτῶν εὐχὰς ὑπέβαλων τῇ παραμονῇ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ, πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐργαζόμενοι. Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων ἀπήντησεν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης εὐχαριστῶν πᾶσι τοῖς προθύμως καὶ μετὰ ζήλου τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καθῆκον ἐπιτελέσασι καὶ δημοσίᾳ τοιουτοτρόπως ἀπονέμων τὸ δίκαιον πᾶσι τοῖς ἐργαζομένοις ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ, ὧν καὶ τὴν ἀξίαν γινώσκει καὶ τὴν ἐργασίαν ἑκάστου.

Τῇ ἐπιούσῃ, κυριακῇ, πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους, καθ' ἣν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τῇ Α. Θ. Π. συνεχοροστάτησαν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν οἱ σεβ. συνοδικοὶ Νικομηδείας, Πισσιδείας, Τραπεζοῦντος, Χίου, Σηλυβρίας, Σισανίου, Δρυϊνουπόλεως, Κολωνίας καὶ Βελλᾶς, παρόντων καὶ συμπροσευχομένων καὶ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τὰς προσρήσεις καὶ εὐχὰς τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου ὑπέβαλον τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ οἱ σεβ. μητροπολῖται Νικομηδείας κ. Φιλόθεος ἐκ τῆς πρώτης, καὶ Χίου κ. Κωνσταντῖνος ἐκ τοῦ δευτέρου. Κοινῇ διετυποῦτο εὐχὴ ὅπως συνεχισθῇ καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος καὶ τοῖς ἑπομένοις ἡ εἰλικρινὴς συνεργασία πάντων τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων.

Θερμὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ὑγιείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπέβαλον πάντες οἱ λαβόντες τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τῆς Α. Θ. Π. κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, πρὸς οὓς ὁ παναγιώτατος πατριάρχης ηὔχετο πλήρωσιν τῶν εὐσεβῶν πόθων ἑκάστου.

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν, ἢ διὰ τηλεγραφημάτων ἐπί τε τῇ τῶν Χριστουγεννῶν ἑορτῇ καὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἐνιαυτοῦ οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὁ μακαρ. πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος, οἱ μητροπολῖται καὶ ἐπίσκοποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὁ σεβ. μητροπολίτης Πετρουπόλεως κ. Ἀντώνιος, ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἰορδάνου κ. Ἐπιφάνιος, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Διοκαισαρείας κ. Νικόδημος, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νίκανδρος, δημογεροντίαι καὶ διοικητικὰ σωματεῖα τῶν ἐπιφανεστέρων πόλεων τοῦ κράτους, ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρώην ἐν Βρυξέλλαις πρεσβευτὴς τῆς Ὑψηλῆς Πύλης Στέφανος Καραθεοδωρῆ ἐφένδης, τραπεζῖται καὶ ὑπάλληλοι καὶ λόγιοι πολλοί.

Τινὰς τῶν συγχαρητικῶν ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων ἐκδίδωμεν κατωτέρω.

***

Αἱ ΑΑ. Γ΄ψ. ὁ πρωθυπουργὸς, ὁ σεϊχ-ουλ-ισλάμης, ὁ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων ὑπουργὸς, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, καὶ αἱ ΑΑ. Ἐξ. οἱ ὑπουργοὶ πάντες συνεχάρησαν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, δι' ἐπισκεπτηρίων, ὁ δὲ σοφολογιώτατος σεϊχ-ουλ-ισλάμης καὶ δι' ἐπιστολῆς τεκμηριούσης τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ. Ἐπίσης συνεχάρησαν οἱ ἐκ τῶν ἀνακτορικῶν θεραπόντων Ἐξοχ. Ρεοὺφ πασᾶς, ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, Ἰβραχὶμ πασᾶς, Μ. τελετάρχης, Ἀχμὲτ Ἀλῆ πασᾶς, ὑπασπιστὴς καὶ Ἀλῆ Δζεβὰτ βέης, γραμματεῖς τῆς Α. Α. Μ., Ἰζὲτ πασᾶς, δεύτερος ἀνακτορικὸς διερμηνεὺς, Δαβοὺτ ἐφέντης, Α΄ διερμηνεὺς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διβανίου, Ἀχμὲτ Ἰζὲτ ἐφέντης, βοηθὸς αὐτοῦ καὶ Μεχμὲτ Ἀλῆ βέης Μ. ρεφερενδάριος τοῦ αὐτοῦ διβανίου, Ριδβὰν πασᾶς, νομάρχης πρωτευούσης, Ρασὶτ πασᾶς, νομάρχης Προύσης, Τεβφὶκ πασᾶς, μουστεσάρης τῆς Μ. Βεζυρείας, Σεφᾶ βέης, διερμηνεὺς τῆς Μ. Βεζυρείας, Ζιαεδδὶν ἐφέντης, ἀρχιγραμματεὺς αὐτῆς, Δζεμαλεδδὶν ἐφέντης, γενικὸς εἰσαγγελεὺς τοῦ Κράτους, Σουρεγιᾶ βέης, πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῶν τελωνείων καὶ Ναμὶκ βέης, μέλος τοῦ ἀνωτάτου Γ΄γειονομικοῦ συμβουλίου (ἀμφότεροι ἀδελφοὶ τῆς Α. Γ΄ψ. τοῦ Μ. βεζύρου), Χουσεὶν Χασὶπ ἐφέντης, γενικὸς διευθυντὴς τῶν τηλεγράφων καὶ ταχυδρομείων, Ἀχμὲτ Ραγὶπ ἐφέντης, βοηθὸς τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ Ἀβδοὺλ Κερὶμ πασᾶς Α΄ διερμηνεὺς τοῦ αὐτοῦ Γ΄πουργείου, Ἀχμὲτ Σαλὶμ ἐφέντης, διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τῆς ἰθαγενείας, Ἰβραχὶμ Χακῆ βέης καὶ Μεχμὲτ Ἀλῆ βέης, νομικοὶ σύμβουλοι τῆς Γ΄ψ. Πύλης, Ὀσμὰν Ἀδὶλ βέης, βοηθὸς διευθυντὴς τῶν ἀμφισβητουμένων ὑποθέσεων τοῦ Γ΄πουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, Χαλὶλ βέης, πρόεδρος τοῦ νομαρχιακοῦ συμβουλίου τῆς πρωτευούσης (μετὰ ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς), Ρακὶμ βέης, γενικὸς ἐπόπτης τῶν μὴ μουσουλμανικῶν σχολῶν, Νουρεδδὶν ἐφέντης, Μεχμὲτ Νεβὶλ βέης καὶ Ρεδζὲπ βέης, μέλη τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, οἱ ἀρχιγραμματεῖς τοῦ Γ΄πουργείου τῶν ἐξωτερικῶν Μουνὶρ βέης (τουρκικῆς ἀλληλογραφίας) καὶ Νουρῆ βέης (γαλλικῆς) καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου Βικῆ βέης, βοηθὸς γενικὸς ἐν αὐτῷ γραμματεὺς, Σααδεδδὶν βέης, γραμματεὺς καὶ Τεβφὶκ ἐφέντης, ἀρχιλογιστὴς.

Δι' ἐπισκεπτηρίων ἐπίσης προσηγόρευσαν τῇ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ Α΄τοῦ ἔτους ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀρμενίων κ. Παῦλος Πέτρος ΙΒ΄ ὁ Σαββαγιὰν, οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ βαρῶνος Δὲ Κάλιτς, Αὐστροουγγαρίας, μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Σιρ Νικόλαος Ὀκόνορ, Ἀγγλίας βαρῶνος Μαρσὰλ, Γερμανίας, μαρκήσιος Καμποσαγράδο, Ἱσπανίας, Μιρζᾶ Μαχμοὺτ Χὰν, Περσίας, Γεώργιος Σῆμιτς, Σερβίας, Φ. Μαρτὲν, ἐπιτετραμμένος τῆς Σουηδίας· πρὸς δὲ οἱ σύμβουλοι τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας κκ. Λογγῖνος Ὀλβούρας, Ἐδουάρδος Ὄττο, καὶ Φραγκῖσκος Κολόσσας ὁ καὶ Α΄ διερμηνεὺς, ὁ βαρῶνος Βλαδίμηρος Γισλ-Γίσλιγγεν, στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς αὐτῆς καὶ ὁ ἱππότης Λουδοβῖκος Ζεφάροβικ, γενικὸς πρόξενος τῆς Αὐστροουγγαρίας—ὁ σύμβουλος καὶ Α΄ διερμηνεὺς τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας κ. Ἔρμανος Γίς· — οἱ ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς κκ. Κάρολος Βλὲκ πρόξενος καὶ διερμηνεὺς ἀρχειοφύλαξ, Κάρολος Μάλιγκ, Α΄ γραμματεὺς, Χαρρὶ Λάμπ, Α΄ διερμηνεὺς, Οὔγος Μάρινιτς, δεύτερος, Λ Ὀλιφὰτ, γραμματεὺς, Π. Λορὲν ἀκόλουθος πολιτικὸς καὶ ὁ συνταγματάρχης Κ. Σουρτέες στρατιωτικὸς ἀκόλουθος—Πέτρος Σιγάλο Α΄ διερμηνεὺς τῆς Ἱσπανικῆς πρεσβείας·—Μιρζᾶ Μουσταφᾶ Χὰν, σύμβουλος τῆς Περσικῆς, καὶ Ὀχανὲς Χὰν Α΄ διερμηνεὺς αὐτῆς.—Ὁμοίως ὑπέβαλον προσρήσεις ὁ γεν. διευθυντὴς τῶν σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς κ. Οὔγγενεν καὶ ἡ Ἑταιρία τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου ὡς καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Ἰούλιος Σανδὸζ μετὰ τοῦ γραμματέως κ. Σιντ-Γὸστ δὲ Κρούυφ.

***

Πρὸς πάντας τοὺς δι' ἐπιστολῶν, τηλεγραφημάτων καὶ ἐπισκεπτηρίων διαβιβάσαντας τὰς εὐχὰς καὶ προσρήσεις αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς καὶ τῷ νέῳ ἔτει ἡ Α. Θ. Π. ἀπήντησεν εὐχαριστοῦσα διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου· διὰ γραμμάτων ἀπήντησε πᾶσι τοῖς πανιερ. μητροπολίταις καὶ ἐπισκόποις, τοῖς πανοσιολογ. ἡγουμένοις καὶ τοῖς βαθμούχοις τοῦ Κράτους καὶ τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἐνταῦθα δὲ, διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, Μ. ἀρχιδιακόνου καὶ τῶν ἱερολογ. πατριαρχικῶν διακόνων, πᾶσι τοῖς ἐπισκεψαμένοις ἐπηύξατο τὸν νέον ἐνιαυτὸν μεστὸν τῆς ἄνωθεν εὐλογίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΙ

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πανριάρχῃ κυρίῳ κυρίῳ Ἰωακείμ τῷ Γ', ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν χαίρειν καὶ ἐρρῶσθαι.

Ἱερὸν ἐμαυτῷ καθῆκον λογίζομαι ἵνα φιλαδέλφως προσαγορεύσω Ὑμᾶς, παναγιώτατε δέσποτα, ἐπὶ ταῖς ἐγγιζούσαις μεγάλαις ἑορταῖς τῆς κατὰ σάρκα ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐν Ἰορδάνῃ θείας αὐτοῦ βαπτίσεως, καθ' ἣν «ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις», εὐχόμενος ἐγκαρδίως ὅπως ὑπαντήσητε τὰς μεγάλας ταύτας ἡμέρας ἐν χαρᾷ πνευματικῇ. Προσαγορεύω δ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῷ ἐπερχομένῳ νέῳ ἔτει, ἀναπέμπων διάπυρον πρὸς τὸν Κύριον δέησιν, ὅπως ὁ Πανάγαθος δῷ τῇ ὑμετέρᾳ παναγιότητι καὶ κατὰ τὸν νέον τοῦτον ἐνιαυτὸν καὶ κατὰ πλείστους δὲ μετ' αὐτὸν, ὑγιαίνειν καὶ ἱεραρχεῖν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, σωτηρίᾳ δὲ τοῦ θεόθεν πεπιστευμένου αὐτῇ ποιμνίου.

Ἐξαιτούμενος ἐμαυτῷ καὶ τῷ ποιμνίῳ μου τὰς θεοδέκτους αὐτῆς εὐχὰς, διατελῶ μετ' αἰσθημάτων βαθέως σεβασμοῦ καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης

τῆς ὑμετέρας περιποθήτου Παναγιότητος
ἐν Χριστῷ ἀφωσιωμένος ἀδελφὸς
ΑΝΤΩΝΙΟΣ
μητροπολίτης Πετρουπόλεως καὶ Λαδόγης.

Παναγιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ ἡμῶν, κύριε Ἰωακείμ, τὴν ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα ἀδελφικῶς κατασπαζόμενοι εὐφροσύνως προσαγορεύομεν.

Ἐπέστη καὶ πάλιν ἡ μεγάλη καὶ κοσμοσωτήριος ἑορτὴ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου ἡμῶν Λυτρωτοῦ. Συγχαίροντες τῇ ὑμετέρᾳ Παναγιότητι μετὰ καὶ τῆς ὑπὸ τὴν ἡμετέραν προεδρείαν Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῳ ταύτῃ ἑορτῇ, δεόμεθα ὁλοψύχως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος ἡμῶν, τοῦ ἀληθῆ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ σωτηρίαν τῷ κόσμῳ δωρησαμένου, ὅπως περισκέπῃ καὶ διαφυλάττῃ αὐτὴν πάντοτε ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Αὐτοῦ, καταξιῶν αὐτὴν ἐν ὑγείᾳ ἀμεταπτώτῳ καὶ γαλήνῃ ψυχῆς διελθεῖν τὰς ἁγίας ἑορτὰς, χαριζόμενος αὐτῇ καὶ τὸ ἐπὶ θύραις νέον σωτήριον ἔτος αἴσιον καὶ πλῆρες ἐπιτυχιῶν ὑπὲρ τῆς ὑπ' αὐτῆς εὐκλεῶς κυβερνωμένης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αὖθις τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν τῇ ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἀπονέμοντες διατελοῦμεν

Ἐν Ἀθήναις τῇ κ' δεκεμβρίου 1905

ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ.

Χάλκη, 31 δεκεμβρίου ὥρᾳ 6 ἑσπέρας.

Δέχθητε ἀδελφικὰ συγχαρητήρια ἐπὶ νέῳ ἔτει, ὃ εὐχόμεθα αἴσιον, εὐτυχές καὶ πάροχον ὑγιείας καὶ παντὸς ἀγαθοῦ.

Πατριάρχης Νικόδημος
(πρώην Ἱεροσολύμων).

Ἀλεξάνδρεια, 1 ἰανουαρίου, 5,30' ἑσπέρας.

Εὐλογημένος παρὰ Κυρίου χαρισθείη νέος ἐνιαυτὸς Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι καὶ τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ βασιλευούσης.

Πατριάρχης Φώτιος
(Ἀλεξανδρείας).

Ἱερουσαλὴμ, 1 ἰανουαρίου, 11 πρὸ μεσημβρίας.

Εὐλογήσαι Κύριος εἴσοδον νέου ἐνιαυτοῦ καὶ χαρίσαιτο τοῦτον Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι εἰρηνικὸν, πάσης θείας δωρεᾶς πεπλουτισμένον.

Πατριάρχης Δαμιανός.

Ἄθως, 31 δεκεμβρίου, 4,10' ἑσπέρας.

Ἐπὶ ἀρχῇ σωτηρίου ἔτους ὑποβάλλοντες συγχαρητήρια, αἰτούμεθα εὐχὰς καὶ εὐλογίας Ὑμετέρας Παναγιότητος.

Ἐπιστάται Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους

Λουμπὰν Νοβογραδίου, 24 δεκεμβρίου, 9,30' π. μ.
(ἑλληνιστὶ)

Βαθυσεβάστως συγχαίρομεν ἐπὶ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων. Ἡγούμενος Ἀρσένιος μὲ τὴν ἀδελφότητα.

(Μονὴς Ἀναστάσεως).

Μόναχον, 1 ἰανουαρίου, 11,10' πρὸ μεσημβρίας.
(ἑλληνιστὶ)

Εὐχομένη θερμῶς ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος καὶ εὐοδώσεως τῶν ἁγίων Αὐτῆς σκοπῶν, ἀσπάζομαι τὴν δεξιὰν Αὐτῆς μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ.

Λουΐζα Ριανκούρ.

Παρίσιοι, 1 ἰανουαρίου, 10,15' πρωΐας.

Εὐχόμενος νέον ἔτος ὑγιὲς καὶ πάροχον πόθων μυχίων, εὐσεβάστως ἀσπάζομαι ὑμετέραν δεξιάν.

Κωνσταντῖνος Ἠλιάσκος.

Μιτυλήνη, 31 δεκεμβρίου, 6 ἑσπέρας.

Κλείζοιτε, Παναγιώτατε, νέον ἔτος καὶ ἔτη πάμπολλα ἰσοβίως Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

(Π.Μ.) Κουρτζῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὐσεβεῖς πράξεις.—Ἐγκαίρως ἔν τισι μητροπόλεσι τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κατηρτίσθησαν, ὡς μανθάνομεν, ἔκτακτοι ἐπιτροπεῖαι, ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγεννῶν καὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, πρὸς συλλογὴν προαιρετικῶν εἰσφορῶν τῶν δυναμένων ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων· ἐπιτροποὶ δὲ ναῶν προσήνεγκον ὑποδήματα τοῖς ἀπόροις τῶν μαθητῶν, οἱ δ' εὐποροῦντες ἔσπευσαν μετά τινος φιλαδέλφου προθυμίας ἵνα βοηθήσωσι τοῖς ἀπόροις. Τὸ παράδειγμα τῶν ἐν μεγάλαις πόλεσιν ὁμογενῶν καὶ ὀρθοδόξων κοινοτήτων καλὸν νὰ μιμηθῶσιν αἱ λοιπαὶ πᾶσαι,

τοῦ χρόνου προϊόντος, αἱ δὲ πανταχοῦ Ἀδελφότητες, οἱονδήποτε κἂν προτίθωνται σκοπὸν, ἐκπαιδευτικὸν ἢ ἠθικοθρησκευτικὸν, εὐχῆς ἔργον ἂν μεταβάλλωνται κατὰ τὰς μεγάλας ἡμῶν ἑορτὰς εἰς φιλοπτώχους, ἐπίσης ἀποβαίνουσαι κοινωφελεῖς. Οὕτως ἑκάστη κοινότης θέλει παριστᾶ τὸ συγκινητικὸν θέαμα μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας χριστιανικῆς, ἐν ἀγάπῃ κοινῇ κοινῶς ἑορταζούσης τὴν ἀνάμνησιν τῆς σωτηριώδους ἐπὶ γῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

Κανονικὴ διάταξις.—Ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἀρχιερέως τινὸς ὅπως ἐν τῇ συνοδικῶς ἀκροάσει καὶ κρίσει τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ εἰς μομφὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν διοικητικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν ἐξαιρεθῇ συνοδικόν τι μέλος, δι' οὓς οἷδε λόγους ὁ ἀπολογούμενος, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ἀπαράδεκτον τοιαύτην ἔνστασιν διά τε τὸ ἀσύνηθες αὐτῆς καὶ διότι οὔτε περὶ διαδικασίας καὶ καταδίκης τοῦ ἐγκαλουμένου πρόκειται, οὔτε περὶ πράξεων ἀντικειμένων τοῖς ἱεροῖς κανόσιν.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν ὅτι τὸ μέχρι τοῦδε συναχθὲν ποσὸν τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων ὁμογενῶν, ὧν αἱ ἰδιωτικαὶ καὶ αἱ κοινοτικαὶ ζημίαι σπουδαῖαι τυγχάνουσι καὶ ἀμέσως ἀναπληρωτέαι, ἀνῆλθε σχεδὸν εἰς πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν. Ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι θέλουσι προστεθῇ καὶ ἕτερα ποσὰ εἰς τὸ συναχθὲν ἤδη, ὅπερ ὀλιγίστην ἀνακούφισιν δύναται νὰ παράσχῃ τοῖς ἀληθῶς ἀπόροις, εὐτυχῶς ὀλιγαρίθμοις. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι καὶ αἱ σχηματισθεῖσαι ἐν μεγάλαις τισὶ πόλεσι τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἐπιτροπεῖαι, ὅσαι μέχρι τοῦδε σημεῖον οὐδὲν ἔδειξαν ζωῆς, θέλουσιν ἐπιτελέσει τὸ πρὸς τὸ ἔθνος καθῆκον, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψιν τό τε κρίσιμον τῶν περιστάσεων καὶ τὸ ἐπίκαιρον τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος.

Μητρόπολις Κασανδρείας. — Βραδέως ἀναμαθόντες τὰς ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφὰς καὶ βλάβας ἐν τισι χωρίοις, ὑπαγομένοις τῇ μητροπόλει Κασανδρείας, ἐκδίδομεν κατωτέρω, ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐπαρχιακῶν γραμμάτων, ἔκθεσιν λεπτομερῆ τῆς μετὰ τὸν σεισμὸν τῆς 27 ὀκτωβρίου 1905 καταστάσεως. Ἡ περιγραφὴ, ἀρκούντως ἀκριβὴς οὖσα, διδάσκει πάντα φιλάνθρωπον τὸ τί δέον γενέσθαι.

Ἐπισκέψεις.— Τῇ τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐξ. γραμματεὺς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβυσσηνίας Ἀτο Χάϊλε Μαριὰμ—τῇ δευτέρᾳ ἡ Α.Θ.Π. ἐπεσκέψατο τὸν ἀπό τινος ἀσθενοῦντα Ὀρφανοτρόφον τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐξοχ. Συμεὼν ἐφέντην Σινιόσογλουν. —Σήμερον ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Αὐστροουγγαρίας.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.— Τῇ κυριακῇ, 1 τοῦ μηνὸς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς ἄγουσι τὴν ἐπέτειον αὐτῶν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν πανιερ. μητροπολίταις Σμύρνης, Ἀγχιάλου καὶ Βελεγράδων, νῦξατο δὲ τὰ δέοντα τοῖς ἐπίσης ἑορτάζουσι κκ. Β. Δεσίῃ καὶ Β. Ἐλευθεριάδῃ διὰ τοῦ ἱερολογιωτάτου δευτερεύοντος καὶ τοῖς κκ. Β. Μυστακίδῃ, Β. Πανοικίδῃ καὶ Β. Ἐξερτζόγλου διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος,

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.— Τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ συνδέσμου τῶν ἱεροψαλτῶν, ὡς ἡ τῆς πόλεως ταύτης «Ἀλήθεια» γράφει, ἀνεδείχθησαν ἐν τελευταίᾳ συνελεύσει τῶν μελῶν ἔφοροι οἱ κκ. Θ. Παπαγιάννης, ὡς πρόεδρος, Κλέαρχος Θ. Μαντζουρανῆς, γραμματεὺς καὶ Γ. Σιμώτας, ταμίας—ἀρχιμανδρίτης Πέτρος, διάκονος Βενέδικτος, Σπυρίδων Βουλγαράκης καὶ Δ. Παγιδόπουλος, σύμβουλοι.—Εὐχόμεθα πᾶσαν προκοπὴν εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο, ἐπικαλούμενοι τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ πέριξ ὁμογενῶν, ἵνα ἡ ὑπὸ τοῦ συνδέσμου τῶν ἱεροψαλτῶν διατηρουμένη μουσικὴ σχολὴ, λειτουργοῦσα ἀπροσκόπτως, παραγάγῃ τοὺς ποθουμένους καρπούς.

Μνημόσυνον ἐν τύποις — Συλλογὴν ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν ᾠδῶν τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Ἰλιοὺ Ταντελίδου ἐκδοὺς ὁ ἑλλογ. ἀνεψιὸς ἐκείνου καὶ διευθυντὴς τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Ἰωάννης Δ. Ταντελίδης διένειμε τοῖς φίλοις αὐτοῦ ἀντὶ ἐπισκέψεως τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους. Τῆς συλλογῆς, ἐκ σελίδων 63 ἀποτελουμένης, τὰς 51 κατέχουσιν ᾠδαί, τὰς λοιπὰς ἔργα τοῦ ἑλλογ. ἐκδότου, θρησκευτικῆς ἐμπνεύσεως. Εἰς τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἰλιοὺ Ταντελίδου, οὗ ἀπὸ τοῦ θανάτου τριακονταετία συμπληροῦται κατὰ τὸ διανυόμενον ἔτος, ἀφορμὴ παρέχεται διὰ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἵν' ἀναμνησθῶσιν ἐν εὐφημίαις τῆς γενεᾶς τῶν ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀκμασάντων διδασκάλων τοῦ γένους, οἵτινες καὶ διὰ τῆς ἀπὸ βήματος διδασκαλίας καὶ διὰ

τῆς ἐν πεζῷ καὶ ποιητικῷ λόγῳ καθῆκον αὐτῶν, ὡς ἑλλήνων καὶ χριστιανῶν, ἐθεώρουν τὴν ἀναθέρμανσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, δι' οὗ ἐπὶ αἰῶνας σωζόμενον ἐπετέλει θαυμάσια τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος.

Ἐκκλησία Κύπρου

Κήρυγμα.—Κατὰ τὰς ἐν ταῖς κυπριακαῖς ἐφημερίσιν ἀναγγελίας, τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου κατὰ τὴν τοῦ λήξαντος τεσσαρακονθημέρου νηστείαν ἐξηκολούθει γινόμενον τακτικῶς ἐν τοῖς ναοῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τῶν ἐλλογ. κ. Χαριλάου Παπαϊωάννου τοῦ καὶ ἱεροκήρυκος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Ι. Παπαπορφυρίου.

Νοσοκομεῖον Βαρωσίων.—Τῇ 6 λήξαντος δεκεμβρίου, γενικῆς συγκροτηθείσης συνελεύσεως τῶν συνδρομητῶν τοῦ νοσοκομείου Βαρωσίων, ἐν ᾗ παρίσταντο καὶ ὁ ἐν Λευκωσίᾳ ἐξοχ. ἀρχίατρος κ. Χένδενσταμ, καὶ ὁ διοικητὴς Ἀμμοχώστου κ. Τράβερς, ἐξελέγησαν οἱ νέοι ἔφοροι τοῦ νοσοκομείου τούτου. Ὑπὲρ αὐτοῦ δέ, εἰς θέσιν δυσχερῆ οἰκονομικὴν εὑρισκομένου, προσήνεγκεν ἡ ἐρίτιμος λαίδη Στένδαλ 30 λίρας ἀγγλικάς.

Βιβλιοθήκη Λάρνακος.—Ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Κύπρου» μανθάνομεν ὅτι ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμένων ἀξιότιμος κ. Εὐρυβ. Ἀντωνιάδης, συνεχίζων τὰς πρὸς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν Λάρνακα δωρεάς, ἀπέστειλεν ἐξ Ἀλεξανδρείας συλλογὴν βιβλίων πρὸς πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐν Λάρνακι, δαπάναις αὐτοῦ ἀνεγειρομένου, παρθεναγωγείου. Τὸ παρθεναγωγεῖον, Εὐρυβιάδειον ἀποκληθέν, ἀνεγείρεται μεγαλοπρεπές, δαπανήσει δ' ὁ φιλόπολις χορηγὸς ὑπὲρ τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ 1500 λίρας ἀγγλικάς. Τὰ ἐγκαίνια τῆς σχολῆς ταύτης τελεσθήσονται μετὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Θεοφανείων, ὁπότε συμπληρώσει τὴν ποιμαντικὴν αὐτοῦ περιοδείαν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυρηνείας κ. Κύριλλος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Βασιλικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ διωρίσθη καὶ πάλιν ὁ κ. Ἰω. Βορτσέλας, ἀντὶ τοῦ κ. Α. Κολυβᾶ, ἀπολυθέντος.

Κήρυγμα.—Ὁ παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Φθιώτιδος ἱεροκήρυξ πανοσιολογ. κ. Ἰωακεὶμ Σπετσιέρης, ἰδίᾳ αἰτήσει, μετετέθη εἰς τὴν κενὴν θέσιν ἱεροκήρυκος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἄρτης.—Ὁ τέως παρὰ τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Ἀκαρνανίας καὶ Ναυπακτίας ἱεροκήρυξ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης κ. Πολύκαρπος Συναδινὸς μετετέθη εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.—Ἱεροκήρυξ δὲ παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Ἀλέξανδρος Σωτηρόπουλος, προλύτης τῆς θεολογίας καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀμαλιάδι.

Ἀρχιεπισκοπὴ Πατρῶν.—Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν κατὰ σάρκα γεννήσεως, ἡ εὐσεβὴς κοινωνία τῶν Πατρῶν ἔδωκε καὶ πάλιν δεῖγμα τῶν εὐγενῶν αὐτῆς αἰσθημάτων, πολλὴν ποιησαμένη πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων, ὑπὲρ ὧν καὶ συνέλεξεν ἀπὸ ἐράνων περὶ τὰς 2115 δραχμὰς δι' ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπείας· ταύτην ἀπετέλουν ὁ δήμαρχος, τὰ δύο μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου, καὶ πέντε ἕτεροι τῶν τὰ πρῶτα φερόντων.

Ἀρχιεπισκοπὴ Κερκύρας.—Ἀξιοχρέῳ ποιμαντικῇ μερίμνῃ τοῦ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας, ἀπηγορεύθη τοῖς ὑπ' αὐτὸν εὐλαβεστάτοις πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις ἡ φοίτησις ἐν τοῖς κεντρικοῖς καφενείοις, ἐπιτραπείσης αὐτοῖς ἐκ συγκαταβάσεως τῆς ἐν ἀποκέντροις φοιτήσεως.

Ἐπισκοπὴ Ἄνδρου—Κέας.—Ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἄνδρου» πληροφορούμεθα ὅτι τῆς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ παλαιᾶς μονῆς Ἁγίου Νικολάου ἡγούμενος ἐξελέγη καὶ πάλιν ὁ πανοσιώτατος κ. Ἀμφιλόχιος Μαρμαρᾶς, εἰς ὃν, ὡς γράφει, ὀφείλεται ἡ ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι ἀνόρθωσις τῶν κακῶς κειμένων ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ, ἥτις ἔλαβε πεῖραν τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς χρηστῆς αὐτοῦ διοικήσεως.

Ἱερατικὴ σχολὴ Ἄρτης.—Διευθυντὴς τῆς ἐν Ἄρτῃ Ἱερατικῆς σχολῆς, ἀντὶ τοῦ εἰς Ἀμερικὴν ἀπελθόντος πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Βασιλοπούλου, διωρίσθη ὁ καὶ ἱεροκήρυξ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἄρτης πανοσιολογιώτατος κ. Ἰωακεὶμ Σπετσιέρης.

Μονὴ Βουλκάνου.—Δι' ὑπουργικοῦ διατάγματος ἐφημόσθη ἡ κατ' ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐπιβληθεῖσα τῷ πανοσ. ἡγουμένῳ τῆς ἐν τῷ δήμῳ Ἰθώμης μονῆς τῆς Θεοτόκου Βουλκάνου κ. Γαλακτίωνι Γαλανοπούλῳ ποινὴ σωματικοῦ περιορισμοῦ πενταετοῦς ἐντὸς τῆς ἐν τῷ δήμῳ Φενεοῦ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κορινθίας ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐξενεχθείσης καὶ πενταετοῦς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας.

Ἐκκλησία Σερβίας.

Τὰ «Ἑσπερινὰ Νέα» (Βετσέρνιε Νόβοστι), ἐγκριτος

σερβικὴ ἐφημερὶς τοῦ Βελιγραδίου, γράφει τὰ ἑξῆς ἐν τῷ ἀπὸ 5 δεκεμβρίου 1905 φύλλῳ αὐτῆς.

«Ἀφιέρωμα οἰκουμενικοῦ πατριάρχου

Ἡ Α. Παναγιότης ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κύριος Ἰωακεὶμ ὁ Γ' εὐηρεστήθη νὰ διατάξῃ ὅπως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατασκευασθῇ ἐπὶ ξύλου κυπαρίσσου μεγάλη εἰκὼν τοῦ πρώτου σέρβου ἀρχιεπισκόπου καὶ φωτιστοῦ ἁγίου Σάββα ἐν φυσικῷ μεγέθει. Τὴν εἰκόνα ταύτην εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ διὰ τοῦ ἐν Κων]πόλει πρεσβευτοῦ τῆς Σερβίας κ. Γ. Σῆμιτς ὡς ἀφιέρωμα αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀνεγειρόμενον ναὸν τοῦ ἁγίου Σάββα. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρεδόθη ἤδη εἰς τὸν προσωρινὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σάββα πρὸς προσκύνησιν καὶ φύλαξιν. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἁγίᾳ καὶ ἐξόχῳ δωρεᾷ ἡ Κεντρικὴ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σάββα ἐν Βρατσαρίῳ Ἐπιτροπὴ μετ' εὐλαβείας καὶ υἱικῆς στοργῆς εὐχαριστεῖ τῇ Α. Παναγιότητι τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Ἰωακεὶμ τῷ Γ'».

Ἐπαρχιακα Γραμματα

Ἐκ Κασανδρείας ἀπὸ 21 τοῦ λήξαντος δεκεμβρίου μηνὸς ἐπιστέλλονται τὰ ἑξῆς·

«Ἀπὸ πολλοῦ θέλων νὰ γράψω ἠμποδιζόμην ὑπὸ ἀσθενείας, καίτοι χρέος εἶχον ἀπέναντι τῆς ἀληθείας νὰ πληροφορήσω ὑμᾶς περὶ τῶν ἐπελθουσῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καὶ ἐνταῦθα καταστροφῶν· πρέπει δὲ νὰ μάθωσιν οἱ ὁμογενεῖς ὅτι οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Κασανδρείας οἰκτρῶς ἐδοκιμάσθησαν· καὶ ἴσως ἡ περιγραφὴ ἡ λεπτομερὴς τῆς ἀθλίας αὐτῶν καταστάσεως κινήσῃ εἰς οἶκτον τοὺς ὁμογενεῖς· ἰδοὺ αὐτή·

Ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Λογκοῦ, τῇ ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Ὄρους κειμένῃ, τοῦ χωρίου Συκιᾶς ἐκ τῶν 400 περίπου οἰκιῶν αὐτοῦ μόνον πεντήκοντά εἰσιν ὁπωσδήποτε κατοικήσιμοι, αἱ δὲ ἄλλαι ἢ ἐντελῶς κατεστράφησαν ἢ ὑπέστησαν τοιαύτας ζημίας, ὥστε ἡ κατοίκησις αὐτῶν ἀποβαίνει ἀδύνατος· ἐπίσης ὁ ἱερὸς ναὸς πλὴν τῆς καταπτώσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἐπικονιάσεως διερράγη, κατὰ τὸ τρίτον ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς σχολῆς ὁ εἷς τοῖχος κατέρρευσεν. Ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ τῇ Συκιᾷ χωρίῳ Παρθενῶνι καὶ τοῖς ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῶν ἱεροῖς μετοχίοις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἱκαναὶ ζημίαι ἐπεγένοντο.

—Ἐν τῇ χερσονήσῳ Κασάνδρας, τοῦ χωρίου Παληουρίου ἔπαθεν ἡ στέγη τοῦ σχολείου, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς κατέρρευσε τὸ σχολεῖον, τοῦ Τσακρανίου σχεδὸν κατέρρευσεν ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Παναγίας. Αἱ δὲ οἰκίαι αἱ καταρρεύσασαι ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἀνέρχονται εἰς 8—10 εἰς ἕκαστον, πλὴν διαρρήξεως τοίχων καὶ καταπτώσεως καπνοδόχων, αἵτινες συνέβησαν ἱκαναὶ καὶ εἰς ἄλλα πέριξ χωρία.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις μαθοῦσα ἐγκαίρως τὴν συμφορὰν τῶν χωρίων τούτων ἀπέστειλεν ἀμέσως 80 σάκκους ἀλεύρου πρὸς διανομήν, καὶ διέταξε τὸν ἔνδοξ. καϊμακάμην Κασάνδρας καὶ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς ὅπως μεταβῶσιν ἐπὶ τόπου καὶ ἐξετάσωσι τὰ τῆς συμφορᾶς, ἐκτιμήσωσι δὲ δι' ἐπιτροπῆς τὰς γενομένας ζημίας, οἵτινες καὶ μεταβάντες ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, καὶ δι' ἐπιτροπῆς, ἐν ᾗ αὐτοπροσώπως καὶ οἱ ρηθέντες εἰργάσθησαν, ἐξετίμησαν τὰς ἐπενεχθείσας ζημίας κατὰ τοὺς ἐλαφρυντικωτέρους ὅρους, τῆς μὲν Συκιᾶς εἰς $3\frac{1}{2}$—4 χιλιάδας λίρας, τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν μετοχίων εἰς χιλίας περίπου, καὶ τῶν λοιπῶν χωρίων εἰς ἑτέρας χιλίας· ἀλλ' εὐνόητον ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὕτη τοῦ ἀλεύρου οὐδὲ ἐλάχιστον μέρος τῆς συμφορᾶς ἐκάλυψεν, ὑπεσχέθη δ' ἐν τούτοις ἡ σεβ. κυβέρνησις ὅτι καὶ χρηματικόν τι ποσὸν θέλει ἀποστείλει αὐτοῖς, οἵτινες μέχρι τοῦδε μὲν ἔζων ἐν παραπήγμασιν αὐτοσχεδίοις καὶ σκηναῖς, ὅτε δὲ πρὸ μικροῦ τὸ ψῦχος ἐπετάθη καὶ αἱ ἀσθένειαι τῶν κατοίκων ηὔξησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν ὅπου ἕκαστος ἠδυνήθη καὶ ὅπως κατώρθωσε νὰ ἐξεύρῃ τρόπον. Ἐπίσης ἡ μητρόπολις ἐφρόντισε μὲν ἀμέσως νὰ συστήσῃ ἐπιτροπὰς ὑπὲρ τῶν παθόντων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τούτων ἐλάχιστον ἐφάνη ἕνεκα τῆς μεγάλης πτωχείας τῶν κατοίκων».

Γραμματα εκ Ρουμανιας

Ἐξ ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀποσταλείσης ἐκ παριστρίου τινὸς πόλεως ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς.

. . . . . .

«Ἐπὶ τῇ εὐκαίρῳ ταύτῃ περιστάσει μετὰ λύπης πολλῆς καὶ μεγάλης ἀνακοινοῦμαι τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ καὶ προσκυνητῇ μοι Παναγιότητι, ὅτι οἱ πολιτικοὶ τῆς Ρουμανίας ἄνδρες, οἱ κατὰ σύστημα ὅλως ἀκατανόητον ἡμῖν διευθύνοντες τὰς τύχας τῆς ἐαυτῶν χώρας ταῦν, ἐπωφελούμενοι ἐκ τῆς ἤδη ἀπὸ μακροῦ ὑφισταμένης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας πολιτικῆς διαφορᾶς καὶ διενέξεως, καὶ θέλοντες νὰ καταστήσωσι τὴν ἐαυτῶν πικρίαν ὅσον οἷόν τ' αἰσθητοτέραν εἰς τὸ πανταχόθεν διωκόμενον καὶ προπηλα-

κιζόμενον ἔθνος ἡμῶν, συνάμα δὲ καὶ καθημερινὸν καὶ αἰώνιον αὐτῶν πόθον, τὴν ἑκρουμάνισιν τουτέστι τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἐπιδιώκοντες, ἄνευ οὐσιώδους τινος λόγου καὶ αἰτίας καὶ αὐθαιρέτως ὅλως προέβησαν, ἀπὸ τῆς 10ης τοῦ νῦν ἐκπνέοντος μηνὸς δεκεμβρίου, εἰς τὴν ἐπ' ἀόριστον κλεῖσιν, πλὴν ἄλλων ἀλλαχοῦ τῆς ρωμουνικῆς γῆς εὑρισκομένων κοινοτήτων, καὶ τῶν σχολείων τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος Κωνστάντσης. Ἔκτοτε δὲ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ἀνεπισήμως ἐξακολουθοῦσι παροτρύνοντες καὶ προτρέποντες καὶ διὰ πολυποικίλων ἀνοικείων καὶ ὅλως ξένων εἰς εὐγενῆ καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη μέσων ἐξαναγκάζοντες τοὺς ταλαιπώρους ἕλληνας γονεῖς, καὶ δὴ τοὺς ρωμούνους ὑπηκόους —ἑκουσίως καὶ ἐν γνώσει συγχέοντες ὑπηκοότητα καὶ ἐθνικότητα— ὅπως ἀποστέλλωσι τοὺς νεαροὺς αὐτῶν παῖδες εἰς τὰ ρωμουνικὰ σχολεῖα, πρὶν ἢ ἐκμάθωσι τὴν πάτριον αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ ὅπως ἑκρουμανίσωσιν, ἑκόντες ἄκοντες, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν χειρῶν τὰ ἑαυτῶν τέκνα».

«Ἐσχάτως μάλιστα καὶ ἔτι περαιτέρω προβαίνοντες καὶ θέλοντες ἐντελῶς, εἰ δυνατόν, ν' ἀποξενώσωσι τοὺς τελευταίους τούτους καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπὸ παντὸς συγχρωτισμοῦ καὶ ἀπὸ πάσης συχνῆς συναναστροφῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἑλλήνων, ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς ἱερεῖς ἱερῶν τινῶν ναῶν, διὰ τῆς ἐπισήμου ἑκασταχοῦ ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς, τῆς συνεργαζομένης ἐν πᾶσι καὶ συμπραττούσης μετὰ τῆς πολιτείας, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἑλλήνων μὲν καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν λαλούντων, ἀλλὰ ρωμούνων ὑπηκόων, πρὸς ἐπιτέλεσιν πάσης οἱασδήποτε ἱεροπραξίας (ὡς ἔπραττον μέχρι τοῦδε), ἔστω καὶ ἐν μεγίστῃ καὶ ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, δίχα τῆς ἑκάστοτε ἐπισήμου ἀδείας τοῦ ρωμούνου ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, ἀναγκάσαντες αὐτοὺς ὅπως ὑπογράψωσι καὶ ἐπίσημον πρὸς τοῦτο ἔγγραφον».

Τῇ παρελεύσει τῶν Χριστουγέννων ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, **ὁ Ἀπόστολος Μακράκης.** Ἐν Σίφνῳ γεννηθείς, ἐγένετο μαθητὴς τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας πρὸ ἑξηκονταετίας σχεδὸν ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τὴν κατ' ἰδίαν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, τὸν διδάσκαλον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει μετερχόμενος. Πρὸ τεσσαρακονταετίας ἀπελθὼν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγκατεστάθη εἰς Ἀθήνας διδάσκων ἐν ἰδίᾳ σχολῇ καὶ γράφων εἰς ἰδίας αὐτοῦ ἐφημερίδας θρησκευτικάς, ὧν γνωστοτέρα ὁ «Λόγος». Ἔγραψε πολλὰς διατριβὰς καὶ λόγους, ἐξέδωκε δὲ καὶ ἑρμηνευτικὰ συγγράμματα τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως, τῶν Ψαλμῶν, καὶ τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων ὡς καὶ τῶν Ἐννέα Ὠδῶν. Αὐστηρότατος τηρητὴς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἐδίδασκε θεωρίας τινας, οὐκ ἀποδεκτὰς τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὗ ἕνεκα καὶ ἀπεδοκιμάσθη τῷ 1879 ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰδίᾳ διὰ τὴν διδασκαλίαν περὶ τοῦ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου, καὶ προηγουμένως ἐνουθετήθη ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἕνεκα τῆς ἀντεκκλησιαστικῆς διδασκαλίας αὐτοῦ περὶ συνεχοῦς μεταλήψεως. Ἰδίως ὑπῆξεν ἀμείλικτος ἐν τῷ κατὰ τῶν μασσώνων πολέμῳ. Ὁ μακαρίτης Μακράκης ἐδίδασκε μετὰ μακρηγορίας, ἦν δὲ βαθὺς τῶν πατερικῶν συγγραμμάτων γνώστης.

Μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μακράκη, ἡ εὐσεβὴς κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν ἐκήδευεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τὸν ὑφηγητὴν τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου **Σπυρίδωνα Σούγκραν,** ἐπὶ τριακοντατετίαν ὅλην διδάξαντα τὴν ἀπολογητικήν, εἰς ἣν ἀνέλαβε νὰ μυήσῃ τοὺς σεμνοὺς τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας σπουδαστὰς ἀρκετὰ ἔτη πρὶν ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Σκαλτσούνης παραδῷ εἰς τὸν τύπον τὸ χρησιμώτατον ἔργον αὐτοῦ «Θρησκείαν καὶ Ἐπιστήμην». Ὁ Σούγκρας ἐγένετο μαθητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου σχολῆς, εἶτα δὲ τῆς θεολογικῆς τοῦ πανεπιστηρίου, διακριθεὶς ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ γινώσκων τὴν ὠφέλιμον πρὸς πάντα, ἐπαγγελίαν ἔχουσαν καὶ τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς. Ἐσπούδασε κατόπιν ἐν Γερμανίᾳ καὶ συνέγραψε διατριβάς τινας, ὧν πρώτη ἦν ἡ κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Δάρβιν καὶ κατὰ τοῦ συστήματος αὐτοῦ. Ἡ θεολογικὴ σχολὴ τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου ἐκήδευσε τὸν ὑφηγητὴν αὐτῆς Σπυρίδωνα Σούγκραν τιμὰς ἀπονείμασα καθηγητοῦ, τὸν δὲ ἐπικήδειον λόγον ἀπήγγειλεν ὁ καθηγητὴς καὶ κατὰ τὸ διανυόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος κοσμήτωρ τῆς σχολῆς ταύτης ἑλλογ. κ. Ἰωάννης Μεσολωρᾶς.

Μετὰ θλίψεως πολλῆς ἀγγέλλομεν τὸν χθὲς ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ **Ἰορδάνου Καρολίδου.** Ἐκ Καισαρείας καταγόμενος, σπουδάσας ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐν Γερμανίᾳ φιλοσοφίαν καὶ φιλολογίαν, διεκρίθη ἐπὶ βαθείᾳ γνώσει τοῦ ἑλληνος λόγου, γινώσκων ἄριστα καὶ τὴν λατινικήν, τὴν τουρκικήν, τὴν ἀραβικήν, τὴν περσικήν, τὴν ρωσσικήν, τὴν γαλλικήν, τὴν γερμανικήν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν σανσκριτικὴν. Διδάξας ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ σχολῇ τῆς Σμύρνης μέχρι τοῦ 1869, ἦλ-

θεν ἐνταῦθα, καὶ ἐδίδαξεν ἐν ἄλλαις τε σχολαῖς καὶ ἐν τῇ Θεολογ. σχολῇ Χάλκης ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἕως τοῦ 1895, ὅτε, διορισθεὶς μέλος τοῦ συμβουλίου τοῦ Κράτους, παρητήσατο. Αἱ σπουδαιότεραι διατριβαὶ αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Εἰς τὴν μελέτην τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ὡς ἀληθὴς φιλόσοφος, ἀφωσιωμένος ὁ Ἰορδάνης Καρολίδης ἐφαίνετο συχνάκις οἱονεὶ τοῦ παρόντος ἐπιλανθανόμενος. — Ἡ κηδεία τοῦ πολυμαθεστάτου λογίου ἐγένετο σήμερον δαπάναις τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, παρῆν δὲ ἐν αὐτῇ, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Ἱερόθεος.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σωμάτων, δικαστηρίων, Ἐπιτροπῶν καὶ Γραφείων

Α'.

Γραφείου Ἱερᾶς Συνόδου

Ἐγένοντο συνεδριάσεις ἐν ὅλῳ	125
Διεξεπεραιώθησαν ἔγγραφα ποικίλης ὕλης ἐν ὅλῳ	2328
Εἰσήχθησαν δικαστικαὶ ὑποθ. κατ' ἔφεσιν	29
» » » » ἀναψηλάφισιν	1
Ζητήματα γενικῆς φύσεως συνεζητήθησαν	4
Ἐξεδόθησαν ἐγκύκλιοι	6
Ἐξεδόθη σιγίλλιον	1
Ἐνεκρίθησαν κανονισμοὶ ἀδελφοτήτων καὶ Κοινοτήτων	13
Καθηρέθησαν ἱερεῖς	5
» διάκονοι	2

Β'.

Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου.

Ἀπὸ 1ης ἰανουαρίου μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1905 παρεπέμφθησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἔγγραφα 408 (ἐκτὸς πολυαρίθμων ἑτέρων συνημμένων τούτοις σχετικῶν)·

τούτων ἀναφέρονται εἰς ὑποθέσεις δικαστικὰς (ἀγωγάς, ἐφέσεις, ἀνηψηλαφήσεις κλπ.	28
εἰς ὑποθέσεις διοικητικῆς φύσεως	380
Καὶ ἐκ μὲν τῶν πρώτων καὶ τῶν προηγουμένων ἐκκλησιαστικῶν ἐθεωρήθησαν ἰσαρίθμων ἐκβοθεισῶν ἀποράσεων, πλὴν ἑτέρων ἱκανοῦ ἀριθμοῦ προδικαστικῶν.	15
Ἐκ δὲ τῶν δευτέρων μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν εἰς ἐπαναληπτικὰς παρακλήσεις, διορισμοὺς μελῶν εἰς ἐφορίας καὶ εἰς ἐπιτροπὰς ἐκκλησιαστικὰς, ἢ ἐξελεγκτικὰς ἐπιτροπὰς ἀναφερομένων, ὧν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα παρεπέμφθησαν διὰ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.	188
Πράξεις δὲ συμβολαιογραφικαὶ ἐγένοντο καθ' ἅπαν τὸ ἔτος 1905	259
τούτων εἰσὶ προικοσύμφωνα	9
διαθῆκαι δέ, ἢ ἔξωθεν ὑποβληθεῖσαι πρὸς ἐπικύρωσιν, ἢ παρακατάθεσιν, ἢ ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ συνταχθεῖσαι	35

Γ'.

Πνευματικοῦ Δικαστηρίου

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος (1905) τὸ Πνευματικὸν δικαστήριον συνεκρότησε τεσσαράκοντα δύο συνεδρίας ἐν ὅλῳ, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξεπεράτωσε τὰς ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους (1904) ἐκκρεμεῖς καὶ τὰς ἁρμοδίως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐνώπιον αὐτοῦ παραπεμφθείσας ὑποθέσεις καὶ

Α') Ἐκ τοῦ προηγουμένου ἔτους ὑπῆρχον ἐν ἐκκρεμότητι ἐνώπιον αὐτοῦ ὑποθέσεις

1) Ἀγωγαὶ περὶ διαζεύξεως	24
2) » » διατροφῆς	9
3) » » παρακολουθήσεως	1
4) » » ἀκυρώσεως γάμου . . ,	2
5) » » μνηστείας	5
6) αἰτήσεις διάφοροι	4
	45

Β') Εἰσήχθησαν καθ' ὅλον τὸ λῆγον ἔτος

1) Ἀγωγαὶ περὶ διαζυγίου ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρὸς	18
2) » » » » τῆς γυναικὸς	25
3) » » παρακολουθήσεως	6
4) » » ἀκυρώσεως γάμου . . .	1
5) » » διατροφῆς	33
6) » » μνηστείας	19
7) ἀνακοπαὶ	3
8) τριτανακοπὴ	1
9) αἰτήσεις ἐπ' ἀναφορᾷ	3
10) » διάφοροι	12
	121
ἤτοι ἐκ τε τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ λήγοντος ἔτους ἀγωγαὶ καὶ αἰτήσεις ἐν ὅλῳ	166

1) Ἐξεδικάσθησαν

Α΄)	ἀγωγαὶ περὶ διαζυγίου ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρὸς	20
	7 ὧν κατ' ἀντιμωλίαν καὶ 13 ἐρήμην (αἱ 6 ἀπερρίφθησαν)	
	» περὶ διαζυγίου ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικὸς	24
	ὧν 9 κατ' ἀντιμωλίαν καὶ 15 ἐρήμην (αἱ 8 ἀπερρίφθησαν)	
	» περὶ διαζυγίου ἄνευ ὑπαιτιότητος (λόγῳ φρενοβλαβείας)	1
Β΄)	» περὶ διατροφῆς	21
	ὧν 7 κατ' ἀντιμ. καὶ 15 ἐρήμην	
Γ΄)	» περὶ ἀκυρώσεως γάμου (ἀπορριφθεῖσαι)	1
Δ΄)	» » παρακολουθήσεως (ἡ μία ἀπερρίφθη)	2
Ε΄)	» » μνηστείας	16
	ὧν αἱ 9 ἀντιμ. καὶ αἱ 7 ἐρήμην (4 ἀπερρίφθησαν)	
ς΄)	ἀνακοπαὶ	4
	ὧν αἱ δύο ἀπερρίφθησαν	
Ζ΄)	τριτανακοπὴ (γενομένη δεκτὴ)	1
Η΄)	αἰτήσεις ἐπ' ἀναφορᾷ	2
	ὧν ἡ μία ἀπερρίφθη	
Κατ' ἀκολουθ. ἐξεδόθησαν ἐν ὅλῳ ἀποφάσεις		93

2) Συνεβιβάσθησαν

α΄)	περὶ διατροφῆς ὑποθέσεις	5
β΄)	» διαζεύξεως	2
γ΄)	» μνηστείας	2
		9

3)	Διεγράφησαν, ἀπολειφθέντων ἐπανειλημμένως τῶν διαδίκων, ἀγωγαὶ	10
4)	Ἐπερατώθησαν διάφοροι αἰτήσεις	14
5)	Ἐξεδικάσθησαν μετὰ τῶν περὶ διατροφῆς ἀγωγήν, ἀγωγαὶ περὶ παρακολουθήσεως	2
6)	Ἐκδικάζονται ἀγωγαὶ διάφοροι	17
7)	Ἔμειναν ἀνενέργητοι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἀγωγαὶ καὶ αἰτήσεις	21
		166

Κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἐξεδόθησαν διαζύγια

α΄)	μετ' ἀποφ. τελεσιδίκους τοῦ ἔτους 1903	3
β΄)	» » » » » 1904	8
γ΄)	» » » » » 1905	12
	ἤτοι ἐν ὅλῳ διαζύγια	23

Ἐπίσης κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐξεδόθη ἐπίσημον μετ' ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ ἔτους διαλυτήριον ἀρραβῶνος 1

Δ΄.

Γραφείου Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἀπελύθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1905 ποικίλης φύσεως ἔγγραφα τὸ ὅλον 4206, ἤτοι·

ἐξώδικα διαλυτήρια μνηστείας	19
ἔξώδικοι κλήσεις	287
ἄδειαι ἐράνων καὶ διανομῆς ἄρτων	104
ἐγκύκλιοι	10
Διάφορα· ἤτοι, ἐπιστολαὶ πρὸς σεβ. ἀρχιερεῖς, προϊσταμένους ἐνοριῶν, ἐφοροεπιτρόπους, διαφόρους ἀρχάς, συστατικαὶ ὑπὲρ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν εἰς ἀτμοπλ. ἑταιρίας καὶ λοιπὰς διευθύνσεις, ἀναγγελίαι ἀποφάσεων τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἀπολυτήρια κληρικῶν, συστάσεις ἀσθενῶν ἀπόρων κλπ.	3786
τὸ ὅλον	4602

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κρινόμενα,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκ. 2312 καὶ ἡμερομ. 29 μαρτίου 1905 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίκας Στ. Φιλιπποπούλου κατὰ Σταύρου Φιλιπποπούλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην κατὰ τὸ ταχθὲν θέμα ἀποδείξεως.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφισταμένον γάμο διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα (ἀρ. 360) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 σεπτεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ὁ Α΄ γραμματεὺς

Ἀριόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ξενοφῶν Λαζαρίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἄνευ ἔργου, κάτοικος πέως Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Μαρίας Ξενοφῶντος Λαζαρίδου, θυγατρὸς Βασιλείου Ἰατροπούλου, διαμενούσης ἐν Τεφτερδὰρ τοῦ Κερατίου Κόλπου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διατροφῇ· ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διατροφῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 δεκεμβρίου 1905. 2

ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀριόβιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί·

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 16 καὶ ἡμερομ. 6 8βρίου 1905 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἀβερκίου Ἰλιάδου, κατοίκου Κοτυαίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην·

Κηρύσσει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Σταμιᾶς θυγατρὸς Ν. Μανιάτου·

Διατάσσει τὴν ἐν τριτὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ Σταμιᾷ Ν. Μανιάτου τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια τετρακόσια πεντήκοντα, προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. 1

Ἐν Κοτυαίῳ τῇ 18ῃ δεκεμβρίου 1905

Ὁ Πρόεδρος

Οἰκονόμος Γεράσιμος

Ὁ Γραμματεὺς

Συμεὼν Σ Μιχαηλίδης

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἴμβρου.

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Ἰωάννης Κομνηνοῦ ὑπήκοος ὀθωμανὸς ὁρμώμενος ἐκ Σχοινουδίου τῆς ἐπαρχίας Ἴμβρου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην παρασκευὴν καὶ ὥραν 4 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἴμβρου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Ἡλιοῦ Ἀναστασᾶ κατοίκου ἐπίσης Σχοινουδίου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Κωνσταντινουπόλεως» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.

Ἐν Παναγίᾳ τῆς Ἴμβρου τῇ 25 Νοεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Ἴμβρου ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ 2

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ὁ Βασίλειος Χ'' Παπᾶ Ἀντωνίου, ἐξ Ὀλύμπου τῆς νήσου ταύτης ὑπήκοος ὀθωμανός, κτίστης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην παρασκευὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς μητροπόλεως Καρπάθου αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου του, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Καλλιόπης τὸ γένος Ἀντωνίου Ρουσάκη, ἐξ Ὀλύμπου τῆς νήσου ταύτης, ἄλλως τε δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». 1

Ἐκ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Καρπάθου

τῇ 10 δεκεμβρίου 1905

Ὁ προεδρεύων

γενικὸς τοῦ μητροπολίτου ἐπίτροπος

† **Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος**

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Μυριοφύτου

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀντώνιος Παχαράκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐκ Περιστάσεως τῆς ἐπαρχίας Μυριοφύτου ὁρμώμενος, τέως διαμένων ἐν Χαλκηδόνι καὶ ἐπαγγελλόμενος τὸν λειτουργόν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 5 τουρκιστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἑλένης Α. Παχαράκη, τὸ γένος Μοῦχλα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Περιστάσεως καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ λύσεως γάμου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Μυριοφύτῳ, τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος 1

† **Ὁ Μυριοφύτου ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ**

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΓΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 2

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀσύγνωστα ψεύδη (ρουμούνων) — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Παιδευτικὴ εἰκοσιπενταετηρὶς (πιττάκιον, προσφώνησις πατριαρχ. ἀντιπροσώπου) — Ὁδηγίαι περὶ ζητήσεως ἀδειῶν πρὸς οἰκοδομὴν ναῶν καὶ σχολείων — Ἐκκλησια Ρωσσίας — Ἐπιστολὴ ἐκ Λύνν (Μασαχουσέτης) Ἀμερικῆς — Ἡλικία ζητημάτων— Καταστατικαὶ εἰδήσεις τοῦ 1905— Ἐπιστολαὶ Γερασίμου τοῦ Βυζαντίου (τέλος).

ΑΣΥΓΓΝΩΣΤΑ ΨΕΥΔΗ

Πᾶν ὅ,τι ἐγράφη ἐντεῦθεν ἢ ἄλλοθεν τῇ ρουμανικῇ κυβερνήσει, ἤτις ἐπισήμως ἔσπευσε νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα συνενοχὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς ἔργα ἀνόσια καὶ αἱματηρὰ καὶ εἰς οἱασδήποτε κακώσεις ἄλλας ἐναντίον τῶν ἐπιβεβλημένως ρουμανιζόντων ἐκ τῶν εὐαρίθμων ἑλληνοβλάχων· οἵτινές εἰσιν οἱ λεγόμενοι ἁπλούστερον, κουτζόβλαχοι ἕνεκα κουτζουβλαχικοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος, ὃ λαλοῦσι, τυγχάνει ψεῦδος ποταπὸν, δημιουργούμενον ὑπ' ἀνθρώπων, ὧν ἡ συνείδησις ἔχει κεκηρυγμένον ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς λογικῆς διαζύγιον, ὡς ἐπίσης ψεῦδός ἐστι διαμπερὲς καὶ πᾶν ὃ λέγεται περὶ ὑπάρξεως που γράμματος ἐπισήμου δηλωτικοῦ τοιαύτης ἐνοχῆς· τὸ σύστημα τοιαύτης ψευδολογίας ὑποστηρίζεται διὰ τοῦ χρήματος, τοῦ γεννῶντος τεχνήτην τινὰ παραφροσύνης ὀργασμὸν διαδιδόμενον διὰ τῶν ἀργυρωνήτων ὀργάνων τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας

Τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Φαναρίου, ὡς ἀποκαλοῦσι τὴν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν οἱ ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθέντες, οἱ γαλουχηθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀρθόνως ἐν τῇ εὐσεβείᾳ, οἱ καθοδηγηθέντες ὑπ' αὐτῆς εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, ἡ Μ. Ἐκκλησία δῆλον οὖν, ἱεροπρεπῶς περιέπουτα καὶ περιφρουροῦσα τὴν αἰωνόβιον ὑπόστασιν αὐτῆς, ἐν ᾗ καὶ τῶν ἀγνωμόνων τέκνων αὐτῆς ἡ σωτηρία καὶ ὁ φωτισμὸς ἐτελεσιουργήθη, οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχει νὰ λαμβάνῃ ὁθενδήποτε ὁδηγίας πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων. Καθῆκον αὐτῆς ἡγήσατο, καὶ ἡγεῖται, τὸ βαδίζειν ἀπαρεγκλίτως τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διαχαραχθεῖσαν ὁδὸν αὐτῆς, ἣ ἀπὸ αἰώνων ἠκολούθησεν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐξακολουθοῦσιν ἐπιστέλλοντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην διαπρεπεῖς κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, εὐχόμενοι ἀπερίκλονον ὑγιείαν καὶ ἐξάσκησιν τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ὁ μακαρ. πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς ἀπέστειλε καὶ τὴν νενομισμένην ἐπιστολήν, ἐγγράφως δ' ὑπέβαλον τὰς υἱϊκὰς αὐτῶν προςρήσεις οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρῖται κκ. Εὐθύμιος ὁ σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ Γερμανὸς Ἀποστολᾶτος· ὡσαύτως δὲ καί τινες τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου καὶ ὁ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ καθηγητὴς τῆς θεολογίας καὶ γερουσιαστὴς κ. Δραγομῆρος Δημητρέσκος. Πρὸς πάντας τοὺς ἐπιστείλαντας ἡ Α.Θ.Π. ἀπήντησε δεόντως. —Μεταξὺ δὲ τῶν παραστάντων κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους σημειοῦμεν τὸ προεδρεῖον τῆς ἐν Φαναρίῳ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἧς ὁ ἀντιπρόεδρος καὶ ἡμέτερος συνάδελφος κ. Χρ. Μισαηλίδης προσεφώνησε καταλλήλως. Τὴν προσφώνησιν ταύτην ἐκδίδομεν ἐν τέλει τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλου.—Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἀπεδόθη καὶ ἡ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῶν ἀνατολικῶν καὶ τῶν καθολικῶν ἀρμενίων ἐπίσκεψις διὰ τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ ἄρχοντος καπικεχαγιᾶ.

Ἁγιασμὸς Θεοφανείων.—Τὴν τελετὴν τοῦ ἁγιασμοῦ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν, 6 ἰανουαρίου, ἐτέλεσεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς μητροπολίταις Νικομηδείας, Ἱσιδείας, Χίου, Σηλυβρίας, καὶ Βελλᾶς. Ἐκ τοῦ ἁγιασμοῦ ἡ Α. Θ. Π. διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. συγκέλλου κ. Γρηγορίου ἀπέστειλεν ἐντὸς φιαλῶν ἐσφραγισμένων ταῖς ἐνταῦθα πρεσβείαις τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου.

Αὐτοκρατορικὴ εὔνοια.—Ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας Μενελὶκ ἀπενεμήθη τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ἡ μεγάλη ταινία τοῦ Ἀστέρος τῆς τιμῆς τῆς Αἰθιοπίας, ἐφ' ᾧ ἐγγράφως ἡ Α. Θ. Π. ηὐχαρίστησε τῷ μεγαλειοτάτῳ αὐτοκράτορι Μενελὶκ τῷ πολλὴν ἀπὸ πολλοῦ τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ὁσίαν στοργὴν ἐπιδεικνυμένῳ.

Πεντηκονταετηρὶς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας.— Ἀνηγγείλαμεν ἤδη ὅτι, ἐπὶ τῇ πρὸ μηνὸς συμπληρωθείσῃ πεντηκονταετίᾳ τῆς ἐν τῷ διπλωματικῷ κλάδῳ ὑπηρεσίας τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας ἐν Παρισίοις κ. Α. Νελίδωφ, διεβιβάσθησαν αὐτῷ ἐγγράφως αἱ συγχαρητικαὶ προσρήσεις τε καὶ εὐχαὶ τῆς μητρὸς Μ. Ἐκκλησίας. Ἡ Α. Ἐξοχ. ἀπήντησε καταλλήλως, δι' ἐπιστολῆς εὐχαριστικῆς, δηλούσης τὴν ἄκραν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ.Π. εὐλάβειαν, ἥτις διέκρινε τὴν Α. Ἐξ. καὶ καθ' ὅλην τὴν ὡς πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας παρ' ἡμῖν πολυετῆ διαμονὴν καὶ διακρίνει ἐν ὅλῳ αὐτοῦ τῷ βίῳ.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως. — Ἀπεστάλη ἡμῖν ἔκκλησις ἔντυπος τῆς ἐν Ἀθήναις κεντρικῆς ἐπιτροπείας ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων ὁμογενῶν ἐν Ἀδριανουπόλει πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Ἕλληνας ἀπευθυνομένη. Τὸν κίνδυνον τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς παθούσης κοινότητος ἡ ἐπιτροπεία φοβουμένη, ἐπικαλεῖται καὶ αὖθις τὰ φιλογενῆ πάντων αἰσθήματα καὶ ὑπὲρ τῶν παθόντων ὀρθοδόξων καὶ ὑπὲρ ἀνοικοδομῆς τῶν καταστραφέντων ναῶν καὶ σχολείων αὐτῶν. Μετὰ χαρᾶς δ' εἴδομεν ἐκδηλωθεῖσαν παρὰ τοῖς ἐν Πειραιεῖ ἐμπόροις τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν ὅπως ἀναλάβωσιν αὐτοὶ τὸ ἔργον τῆς συλλογῆς ἐράνων. Εὐχόμενοι προκοπὴν εἰς πᾶν διάβημα τεῖνον πρὸς ἐπούλωσιν ἐθνικῶν πληγῶν καὶ θεραπείαν ἀναγκῶν κοινοτικῶν, ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἔν τισι μεγάλαις πόλεσι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς πρὸ τετραμήνου ἐπιδειθεῖσα προθυμία περιβληθήσεται σάρκα καὶ πνοήν, ἀφοῦ πάντες ἔχομεν γνῶσιν τοῦ τε μεγέθους τοῦ ἀτυχήματος καὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ ἐπιζημίων αὐτοῦ συνεπειῶν, ἐὰν μείνῃ ἀνεπανόρθωτον.

Μητρόπολις Βερροίας.—Χάριν ἐπαρχιακῶν ἀναγκῶν, διέτριβεν ἐν Θεσσαλονίκῃ κατ' αὐτὰς ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Κωνστάντιος. Ἕνεκα δὲ ταραχώδους διαγωγῆς, ἣν ἐπιδείκνυνται οἱ εἰς τὰ δίκτυα τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας σαγηνευθέντες ἱερεῖς, οἷς ἡ μήτηρ Ἐκκλησία τοσοῦτον ἐπιεικὴς ἐδείχθη, τὰ δέοντα ἐγράφησαν τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ περὶ τούτων, ἵνα πράξῃ εἴ τι ἂν ἡ ποιμαντικὴ σύνεσις ἐπιβάλλῃ αὐτῷ.

Μητρόπολις Βοδενῶν.—Διατρίψας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν Θεσσαλονίκῃ, διὰ λόγους συμφερόν-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΣΑΣ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗΣ

Ἅπασα ἡ καθ' ἡμᾶς κοινωνία, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων μέχρι τῶν κατωτέρων αὐτῆς τάξεων μετὰ συγκινήσεως ἐπληροφορεῖτο τὴν σοβαρὰν ἀσθένειαν τοῦ διαπρεποῦς ὁμογενοῦς καὶ ἐξόχου τοῦ κράτους λειτουργοῦ **Ἀλεξάνδρου πασᾶ Καραθεοδωρῆ**, μετὰ μείζονος νῦν θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας θέλει ἐνωτισθῆ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, συμβάντα χθὲς τῇ ἑσπέρᾳ, ἐν ἡλικίᾳ 73 ἐτῶν, ἐν τῷ ἐν Ξηροκρίνῃ μεγάρῳ αὐτοῦ.

Υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Στεφάνου Καραθεοδωρῆ τοῦ μέγα κλέος ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀραμένου ἐπί τε ἀληθεῖ σοφίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ, καὶ Λουκίας, θυγατρὸς Ἀλεξάνδρου χατμάνου Μαυροκορδάτου καὶ Σμαράγδας Μουρούζη, διετήρησε τὰς παροδόσεις τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, ἀφ' ὧν εἵλκε τὸ γένος. Ὁ εὐσεβὴς οἶκος, εἰς ὃν ἀνῆκεν, ἐγένετο αὐτῷ τὸ μέγα σχολεῖον τῆς ἀνυποκρίτου εὐσεβείας, ἐφ' ἧς ἀραρότως ἐθεμελίωσαν τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν καὶ τὴν μόρφωσιν οἱ ἀείμνηστοι αὐτοῦ γονεῖς καὶ πρόγονοι. Τὰ δὲ διδάγματα, δι' ὧν ἐφωδιάσθη κατ' οἶκον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν μὲν τῶν εὐσεβῶν καὶ σοφῶν αὐτοῦ γονέων, τὴν ἀναστροφὴν δὲ μετὰ τῶν ἀοιδίμων τοῦ Γένους διδασκάλων Εὐσταθίου τοῦ Κλεοβούλου καὶ Ἠλία τοῦ Τανταλίδου, συνεπληρώθησαν ἐπιστημονικῶς ἐν Παρισίοις, ἔνθα μεταβὰς, ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ ἠκροάσατο νομικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

Οὕτως ἐπὶ τὴν βάσιν τὴν ἀσάλευτον τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ **ὁ Ἀλέξανδρος πασᾶς Καραθεοδωρῆς** ἐμόρφωσεν ἐν αὐτῷ δι' ἐπιμελείας, εὐφυΐας, φιλομαθείας ἀπαραμίλλου τὸν καλὸν ἐπιστήμονα, τὸν ἐπιφανῆ λειτουργὸν τοῦ κράτους, τὸ τιμιώτατον μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, ἰδιωτικαί τε καὶ κοινωνικαὶ διέλαμψαν ἐν πάσαις ταῖς θέσεσιν, ἃς ἡ περίνοια μεγαλοφρόνων Σουλτάνων ἐνεπίστευσαν αὐτῷ ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ ταῖς εὐρωπαϊκαῖς αὐλαῖς.

Ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ ἐμπορίου μέχρι τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν· ἐν τῇ διοικήσει τῆς Κρήτης· ἐν τῇ ἐν Ρώμῃ αὐτοκρατορικῇ πρεσβείᾳ· ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ Σάμου — ἔνθα ἐπὶ δεκαετίαν περίπου διετέλεσε — καὶ ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τελευταῖον ὡς ἀρχιμεταφράστης τῶν ἀνακτόρων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν διαπρεποῦς καὶ ὀξύνου πολιτικοῦ ἀνδρός. Ἡ μεγάλη αὕτη ἀρετὴ τοῦ ἀειμνήστου διετρανώθη καὶ ἐν τῷ Βερολινείῳ συνεδρίῳ τοῦ 1878, οὗ μετέσχε, σὺν ἑτέροις, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κραταιᾶς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως κατεδείχθη καὶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Κράτους, οὗ ἦν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μέλος.

Διατελέσας καὶ μέλος τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, λαβὼν μέρος σπουδαῖον ἐν ἐθνικαῖς συνελεύσεσι περὶ μεγάλων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐπεδείξατο λελογισμένην πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσίωσιν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῇ σημερινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ μετὰ πόνου ψυχῆς ἀγγελίας τὴν πρὸς Κύριον μετάστασιν τοῦ μεγάλου ὁμογενοῦς καὶ συμπολίτου, ὡς εἶπεν, ὑπέμνησε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὰς πρὸς τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Στεφάνου Καραθεοδωρῆ καὶ τοῦ πατρώζοντος αὐτοῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, εὐξάμενος ὅπως τῷ ἀξιομιμήτῳ αὐτοῦ παραδείγματι ἀκολουθήσωσι καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ. Ἡ Α.Θ. Παναγιότης προσέθηκεν ὅτι, θρηνοῦντες ἐκ καθήκοντος ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου, ὀφείλομεν ἀναπέμπειν τῷ Κυρίῳ δόξαν ὅτι οὕτως ὠκονόμησε τὰ τοῦ μεταστάντος, εὐχόμενοι αὐτῷ μὲν ἀνάπαυσιν μακαρίαν, τῇ δὲ πενθούσῃ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ παραμυθίαν τὴν ἐξ ὕψους.

*

Ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου **Ἀλεξάνδρου**, τοῦ πολλαχῶς μετασχόντος τῶν σπουδαίων σημείων τοῦ ἐθνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου, προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐνεκρίθη ἵνα γένηται ἐπισήμως ὑπό τε τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου καὶ τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου, ἀποδιδομένου οὕτω, κατὰ τὴν λέξιν τῆς Α. Θ. Π., φόρου εὐμενείας μὲν καὶ στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας, εὐγνωμοσύνης δὲ κοινῆς πρὸς τὸν μεταστάντα.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συμμετέχουσα τῆς θλίψεως τῆς Α. Θ. Π. καὶ κατὰ πρότασιν Αὐτῆς ἐψηφίσατο:

α) Νὰ διακοπῇ ἡ συνοδικὴ συνεδρία πρὸς ἔνδειξιν πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ εὐσεβοῦς καὶ ἐξόχου τῆς Ἐκκλησίας τέκνου.

β) Νὰ προσκληθῶσιν ἵνα ἀκολουθήσωσι τῇ κηδείᾳ τὰ ἔντιμα μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου.

γ) Αὐθημερὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μακαρίτου εἷς τῶν σεβασμ. συνοδικῶν — ὡρίσθη δὲ τοιοῦτος ὁ μητρ. Τραπεζοῦντος κ. Κωνστάντιος — καὶ ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος ἐκφράζοντες τὴν θλῖψιν τοῦ τε οἰκουμ. πατριάρχου καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου.

δ) Νὰ ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπικήδειον ὁ πανοσ. Μ. ἱεροκῆρυξ ἀρχιμ. κ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης.

Ἡ κηδεία γενήσεται αὔριον κυριακὴν, τῇ 10 ἰ)ᾳ ὥρᾳ π. μ. ἐκ τῆς ἐν Ξηροκρήνῃ οἰκίας αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Μ. Ρεύματος.

των ἐπαρχιακῶν. ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τῇ ὃ ἐνεστῶτος ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βοδενῶν κ. Στέφανος.

Λειτουργικὰ βιβλία. — Ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἤρξατο, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, ἡ ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ ἐκτύπωσις τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος». Τὸ ὅλον βιβλίον, εἰς σχῆμα ὀγδοον μέγα, ἀπαρτισθήσεται ἐκ τριακοσίων περίπου σελίδων.

Χοροστασία. — Ἐν τῷ κατὰ Γαλατᾶν ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τῆς συνάξεως τοῦ τιμίου Προδρόμου, τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, 5 ἰανουαρίου, πολλοῦ ἐκκλησιάσματος εὐσεβῶν συρρεύσαντος.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Εἰς τὸν ἐλλογιμώτατον κ. Βλαδίμηρον Μπενεσέβιτς, ὑφηγητὴν τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Πετρουπόλεως, ὑποβαλόντα πρὸς εὐλογίαν τῇ Α. Θ. Π. δύο συγγράμματα δόκιμα εἰς τὸν σπουδαῖον τοῦτον κλάδον τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἀναφερόμενα, διεβιβάσθησαν διὰ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς ἥ τε πατριαρχικὴ εὐαρέσκεια ἐπὶ ταῖς ἐμβριθέσιν αὐτοῦ μελέταις καὶ αἱ εὐχαὶ ὑπὲρ ἀπροσκόπτου συνεχίσεως αὐτῶν — Ἐπίσης ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐγγράφως ηὔξατο τὰ δέοντα τῷ πανοσιολογιωτάτῳ ἡγουμένῳ Γιολάνου κ. Δοσιθέῳ Γεωργέσκου, ὑποβαλόντι εὐλαβῶς ἐπὶ ταῖς ἑορτοῖς διὰ γράμματος σὺν ταῖς υἱϊκαῖς εὐχαῖς καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπέστειλε τῷ πανοσιολογιωτάτῳ κ. Δοσιθέῳ καὶ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Παμμακαρίστου Θεοτόκου, πιστὸν ἀντίγραφον τῆς ἐνταῦθα, εἰς σκέπην καὶ εὐλογίαν διηνεκῶς τῆς ἱερᾶς μονῆς Γιολάνου.

Τιμητικαὶ διακρίσεις. — Ὑπὸ τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας ἀπενεμήθη τὸ παράσημον τοῦ Ἀστέρος τῆς τιμῆς τῆς Αἰθιοπίας Γ' τάξεως τῷ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλῳ κ. Καλλινίκῳ καὶ τῷ Α' γραμματεῖ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ διδάκτορι τὰ νομικὰ κ. Π. Δ. Νικολοπούλῳ.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ παρασκευῇ, 6 ἀρξαμένου, μνήμη τῆς ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίσεως τοῦ Κυρίου, ἡρμήνευσε τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς τῷ ἑορτάζοντι ἰατρῷ κ. Ἰορδάνῃ Τζεράχογλου ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Ἀθηναγόρας — τῷ σαββάτῳ, 7 ἀρξαμένου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Κασσανδρείας κ. Ἰωάννῃ· ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τηλεγραφικῶς μὲν τῷ Γψ. ἡγεμόνι τῆς Σάμου Ἰωάννῃ Βιθυνῷ ἐφέντῃ καὶ τῷ ἐν τῇ νήσῳ Ἀντιγόνῃ κατοικοῦντι κ. Ἰωάννῃ Χλωρῷ, διευθυντῇ τοῦ πατριαρχ. γραφείου τῆς τουρκικῆς ἀλληλογραφίας — διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννῃ Γρυπάρῃ, καὶ τῷ ἐξ. Ἰωάννῃ βέη Ἰωαννίδῃ — διὰ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου τοῖς κκ. Ἰωάννῃ Χότζῃ ἐφένιη, Ἰω. Μαμοπούλῳ ἐφέντῃ, Ι. Τανταλίδῃ, Ι. Χαριτωνίδῃ, Ι. Καστέλῃ καὶ Ι. Κ. Ἠλιάσκῳ — διὰ τοῦ δευτερεύοντος τῷ ἐν Μακρίκιοϊ παροικοῦντι κ. Ι. Σταυρίδῃ, διευθυντῇ τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου — καὶ διὰ τοῦ τριτεύοντος τοῖς κκ. Ι. Θ. Πολυζέτῃ, Ι. Ποταμιανῷ καὶ Ι. Κωνσταντινίδῃ (ἐν Φαναρίῳ) — προχθὲς δὲ, 11, τῷ ἐνδοξ. Θεοδοσίῳ Θεοδοσιάδῃ ἐφέντῃ.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Α. Θ. Π. μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῶν μελῶν τῆς ἀβησσυνιακῆς πρεσβείας, τῇ δὲ κυριακῇ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. ἐξ. τοῦ διευθυντοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Χαμδῆ βέη, τοῦ ἐξ. Ἰωάννου Β. Ἰωαννίδου βέη καὶ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Ἰ. Κ. Χατζοπούλου. Ἐπεσκέψατο δὲ κατ' οἶκον τὸν ἐξοχ ἀρχιμεταφράστην τῶν Ἀνακτόρων Ἀλέξ. Καραθεοδωρῆ πασᾶν καὶ τὸν ἐρίτιμον κ. Ι. Μ. Σταύρου.

Ἀβησσυνιακὴ ἀποστολή. — Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ πρὸς ἑσπέρας, ἡ Α. Ἐξ. ὁ στρατηγὸς Μασάσια μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας ἐνδοξ. Ἄτο Χάϊλε Μαριὰμ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ἀποχαιρετίσαντες αὐτὸν ἐπὶ τῇ εἰς τὴν γενέτειραν αὐτῶν ἐπανόδῳ. Τοὺς ἀβησσυνίους ἀπεσταλμένους ἐπὶ μὲν ταῖς ἑορταῖς ἐπεσκέψατο, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος, ἐπὶ δὲ τῇ ἀναχωρήσει αὐτῶν, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π., ὁ Μ. πρωτέκδικος τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ Α' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολόπουλος.

Ἐκκλησιαστικὴ Μουσική. — Κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μουσικὴν ἐφημερίδα «Φόρμιγγα», ἧς ἄρτι ἐλάβομεν τὸ φύλλον τῆς 15—31 δεκεμβρίου (διπλοῦν), τῇ 4 δεκεμβρίου, μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις ς

πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, πανηγυρικῶς ἐτελέσθη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν ἡ θεία λειτουργία, παρισταμένων πάντων σχεδὸν τῶν ἐν Ἀθήναις ἱεροψαλτῶν καὶ χοροστατοῦντος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου— Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ τῆς καλλίστης ταύτης ἐφημερίδος ἐκδίδονται τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους ᾀδόμενα «κάλαντα» μετὰ τῆς παρασημαντικῆς αὐτῶν, ἰδίᾳ τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Τήνῳ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Σκιάθῳ — δημοσιεύονται δὲ καὶ καλαί τινες διατριβαὶ, μουσικῶν τε καὶ μὴ τοιούτων, ὡς καὶ προσωπογραφίαι, ὧν τινες τὸ δεύτερον ἤδη κοσμοῦσι τὴν «Φόρμιγγα».

Ἅγιον Ὄρος— Πρὸς τὴν ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω νέον ἀπεστάλη γράμμα, συνιστῶν ἐξ ἐκκλησιαστικῆς ἀξιοχρέου προνοίας τῇ Κοινότητι ἵνα ἐν πνεύματι φιλαδελφείας ἐπιληφθῇ τῆς ἐξομαλίσεως τῆς μεταξὺ τῆς ἱερᾶς μονῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τῆς ὑποτελοῦς αὐτῇ σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης περὶ φόρων διαφορᾶς, ὑπ' ὄψιν λαμβάνουσα καὶ τὴν νέαν αἴτησιν τῶν σκητιωτῶν παράπονα διατυπούντων ἐπὶ τῇ παρατάσει τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ ζητήματος τούτου, καί τινα ἔγγραφα ἔξωθεν παρεισαχθέντα.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν ὁ πρῶτος ἀριθμὸς μικροῦ περιοδικοῦ, τίτλον φέροντος «Ἀστὴρ», ἐν Πάτραις ἐκδομένου εἰς τὸ σχῆμα τῆς «Θρησκευτικῆς Ἠχοῦς». Περιέχει κατάλληλα διὰ τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἀναγνώσματα, ἡ δὲ συνδρομὴ αὐτοῦ ὁρίσθη λίαν εὐτελὴς, προσιτὴ παντὶ βαλαντίῳ. Εὐχόμενοι εὐδοκίμησιν εἰς τε τὸν «Ἀστέρα» καὶ εἰς πᾶν ἠθικοθρησκευτικὸν περιοδικὸν, συνιστῶμεν τοῖς φερεπόνοις αὐτῶν διευθυνταῖς, ἵνα μὴ παύσωσι συλλέγοντες καὶ δημοσιεύοντες πᾶσαν δόκιμον παράδοσιν καὶ πᾶν ἐπίσημον παλαιὸν ἔγγραφον περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατρῶν καὶ τῶν πέριξ ἐπαρχιῶν, καθιστῶντες οὕτω τὰ τοιαῦτα περιοδικὰ οὐχὶ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραχρῆμα, ἀλλὰ κτῆμα ἐς ἀεί.

Παιδευτικὴ εἰκοσιπενταετηρίς. — Ἕνεκα πλησμονῆς τῆς ὕλης ἀναβάλλομεν τὸν λόγον περὶ τῆς πανηγυρικῶς διεξαχθείσης εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ ἐλλογίμου γυμνασιάρχου κ. Χρήστου Χατζηχρήστου, δημοσιεύοντες ἀμέσως Α' τὸ πρὸς αὐτὸν ἀποσταλὲν ἐπὶ τούτῳ πατριαρχικὸν πιττάκιον, Β' τὴν τοῦ πατριαρχικοῦ κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην ἀντιπροσώπου ἱερολογ. δευτερεύοντος κ. Ἱεροθέου προσφώνησιν πρὸς τὸν ἑορτάζοντα.

ΙΩΑΚΕΙΜ ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

ἀριθμ. 66.

Ἐλλογιμώτατε κ. Χρ. Χατζηχρήστου . . . . . .

Τῆς πολυπληθοῦς χορείας τῶν μαθητῶν τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου αὐτῆς ἐλλογιμότητος φαιδρὰν συγκροτούσης σήμερον ὁμήγυριν ἐφ' ἑορτασμῷ συμπληρουμένης εἰκοστῆς καὶ πέμπτης ἀμφιετηρίδος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐντίμου αὐτῆς σταδίου ὡς διδασκάλου ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Γένει, ἀσμένως τοιαύτης πνευματικῆς μετέχοντες συγκεντρώσεως, προαγόμεθα τὰς μητρικὰς εὐλογίας τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διαβιβάσαι ἐπὶ τὴν πολιὰν κορυφὴν τῆς αὐτῆς ἐλλογιμότητος, δικαίοις τε ἐπιστέψαι ταύτην ἐπαίνοις καὶ ἐγκωμίοις, ἀνθ' ὧν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰργάσατο, ζῆλον διάπυρον καὶ φερεπονίαν ἀκατάβλητον διαρκῶς ἐνασκοῦσα ἐν τῷ ἱερῷ ἔργῳ τῆς κατὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων ἡμῶν παιδεύσεως καὶ διαπλάσεως τῆς ὁμογενοῦς νεότητος, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν γένει μορφωτικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ φιλολογικῆς ἐν ἡμῖν δράσεως, καρπίμως ἐν τοῖς πρώτοις συναντιλαμβανομένη, οὕτω δὲ φερεπονίας μὲν παράδειγμα προβαλλομένη ἑαυτὴν τοῖς μαθηταῖς, μέλος δ' ἀναδεικνυμένη τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας κοινωφελέστατον. Διὸ εἰς ἔνδειξιν τῶν εὐλογιῶν καὶ τῶν εὐχαριστιῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ πολυχρονίοις μόχθοις τῆς αὐτῆς ἐλλογιμότητος δωρούμενοι αὐτῇ ἱερὰν εἰκόνα τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἱστορίαν συνεπιφέρουσαν καὶ τὴν ἄρτι ἐκ τῶν πιεστηρίων τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχ. Τυπογραφείου ἐξελθοῦσαν Συλλογὴν τῶν Πατριαρχικῶν Ἐγγράφων, δεόμεθα συνάμα τοῦ χαριτοδότου Θεοῦ ἵνα ἐνισχύῃ αὐτὴν ἐν τῷ ἐθνωφελεῖ ἔργῳ, καταξιώσῃ δ' ἑορτάσαι καὶ δευτέραν ὁμοίαν πανήγυριν ἐν ἀδιαπτώτῳ ὑγιείᾳ καὶ ψυχικῇ εὐφροσύνῃ. Ἀμήν.

ἀγιστ. Ἰανουαρίου 8.

✝ ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ διάπυρος εὐχέτης

Ἐλλογιμώτατε καὶ σεβαστὲ γυμνασιάρχα,

Ἡ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τιμῶσα πάντοτε τὴν ἀρετὴν, τὴν ἱκανότητα, τὴν εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν καὶ τὴν πιστὴν αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν, εὐφρόσυνος ἤκουσε τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετοῦς εὐδοκίμου καὶ καλλικάρπου δράσεως τῆς σῆς ἐλλογιμότητος ἐν τῷ σταδίῳ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας ὡς καὶ τὸν σημερινὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν αὐτῆς. Ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἡ σὴ ἐλλογιμότης ἠθέλησεν ἵνα πραγματοποιήσῃ διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ὑπὸ τὴν συνετὴν αὐτῆς διεύθυνσιν ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὅλην λειτουργοῦντος λυκείου, πληρέστατα ἐπιτυχοῦσα, ἀπέδωκε τῇ κοινωνίᾳ ἀγλαοὺς καρποὺς

ἐφ' ᾧ καὶ δικαίως αὕτη διὰ τῆς ἐκδηλουμένης τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἔργου αὐτῆς ἐξάρσεως ἀπολαύει τοῦ προσήκοντος ἐπαίνου. Ἐπὶ τῇ εὐχαρίστῳ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ πανσέβαστος καὶ προσκυνητὸς ἡμῶν δεσπότης καὶ πατριάρχης, παρ' οὗ λαβὼν ἐντολὴν παρίσταμαι ἐνταῦθα, συγχαίρων σοι, δωρεῖται τῇ σῇ πολιᾷ ἐλλογιμότητι εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ τὸ ὄνομα φέρει, πανομοιότυπον τῆς ἐν τῷ πατριαρχικῷ θρόνῳ ἀρχαίας τοιαύτης καὶ ἐπεξειργασμένην ἐπὶ τεμαχίου σανίδος ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης λάρνακος, ἐν ᾗ ἐπὶ πολλὰς δεκάδας ἐτῶν ἦν ἀποτιθεμένον τὸ ἱερὸν λείψανον τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, εὐχόμενός σοι ἵνα ἡ χάρις τοῦ ἐξεικονιζομένου ἐνισχύῃ καὶ ἐνδυναμοῖ σε εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἐπαινετοῦ ἀγῶνος, ὃν μετὰ ζήλου καὶ φερεπονίας παραδειγματικῆς ἀνέλαβες ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας πρὸς προαγωγὴν ἠθικὴν τῆς ὁμογενοῦς νεολαίας. Ἡ τιμὴ σοὶ εἶνε δικαία, ἀφοῦ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξας καὶ ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ διδαχθείσης ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον κινούμενος ἔπραξας ὅσα μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ἐκπαιδευτικῇ σου δράσει.

Τοῖς σεβασμ. ἀρχιερεῦσιν ἀπεστάλη Σημείωμα περιέχον ὁδηγίας περὶ τῆς τηρητέας ὑπ' αὐτῶν πορείας ἐν τῇ ζητήσει ἀδειῶν οἰκοδομῆς ναῶν καὶ σχολείων, χρόνον ἐκδόσεως φέρον 9 ἰανουαρίου 1906, ἔχον δ' οὕτω :

Παρατηρήσεως γενομένης ἁρμοδίως ὅτι συχνάκις αἱ ἐν τοῖς περὶ ἀνεγέρσεως ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν σχετικοῖς πατριαρχικοῖς τακιρίοις ἀναγραφόμεναι διαστάσεις τῶν ἀνεγερθησομένων κτιρίων οὐ συμφωνοῦσι πρὸς τὰς διαστάσεις, ἃς ἀναφέρουσιν ἀκολούθως οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱστιλαμίων ἀποστελλόμενοι μαζβατάδες τῶν Διοικ. Συμβουλίων, ἐκ δὲ τῶν σχεδίων, ὡς ἔχουσι, δυσχερῶς κατανοοῦνται αἱ διαστάσεις τῶν κτιρίων, πρὸς δὲ ὅτι οὐ μικρὰν σύγχυσιν προξενεῖ καὶ ἡ ὁτὲ μὲν εἰς πήχεις, ἄλλοτε δὲ εἰς μέτρα ἐγγραφὴ τῶν διαστάσεων, ἐξ ὧν ἁπάντων προκαλοῦνται ἀνταποκρίσεις ἐπιφέρουσαι μακροτάτας χρονοτριβάς, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ οἰκείου κυβερνητικοῦ τμήματος, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς σχετικῆς διεκπεραιώσεως ἐν τοῖς γραφείοις τοῖς ἐντεταλμένοις τὴν λεπτομερῆ ἐξέλεγξιν τοῦ μηχανικοῦ μέρους καὶ πρόληψιν τῶν χρονοτριβῶν, προαγόμεθα διὰ τοῦ παρόντος συστῆναι, συνοδικῇ διαγνώμῃ, ὅπως ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν τὰ σχέδια ἐκπονούντων ἀρχιτεκτόνων, ἵνα ἐν μιᾷ ἄκρᾳ τοῦ σχεδίου συνοψίζωσι δι' ἀριθμῶν ὁρίζοντες τὸ ὁλικὸν μῆκος, πλάτος καὶ ὕψος τῆς ἀνεγερθησομένης οἰκοδομῆς, ἅμα δὲ ὑπὸ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἢ τῶν ἀρχιερατικῶν ἐπιτρόπων ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ καὶ τῶν κυβερνητικῶν μηχανικῶν, παρ' ὧν τὰ διοικ. συμβούλια λαμβάνουσι τὰ σχέδια πρὸς ἔκδοσιν τῶν ἀπαιτουμένων μαζβατάδων, ὅπως καὶ οὗτοι ὁμοίαν διασάφησιν προσθέτωσιν εἰς τὰ οὕτω κυβερνητικῶς γραφόμενα σχέδια. Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις τὴν σύστασιν ὅπως καταβάλληται ἄκρα φροντὶς καὶ προσοχὴ ἵνα οἱ συντασσόμενοι μαζβατάδες τῶν Διοικ. Συμβουλίων περιέχωσιν ἀκριβῆ καὶ κατηγορηματικὴν ἀπάντησιν εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐν τῷ ἱστιλαμίῳ, ὡς ἔθος, ὁριζομένας ἐξακριβώσεις καὶ μάλιστα τὰς ἀφορώσας εἰς τὸ εἶδος τῆς γῆς, συμπληρουμένων, ὁσάκις ἂν δέηῃ, καὶ τῶν τύπων καθορισμοῦ τοῦ ἰδζὰρ ἢ μπεδέλ οὔσῃ, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῶν γαιῶν, δι' ἀπόφασιν τῶν ἱεροδικείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνταῦθα πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Γλυκέριος ἐπέστρεψεν ἐξ Ἱεροσολύμων τῇ δευτέρᾳ.

Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου.— Ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ ἀπενεμήθη ὁ σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν Α΄ γραμματέα τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ Μ. πρωτέκδικον τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Π. Δ. Νικολόπουλον, ἀμειβομένης οὕτω τῆς χρηστότητος τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσιώσεως τοῦ ἀνωτέρου τούτου πατριαρχικοῦ ὑπαλλήλου—Τὸν σταυρὸν τοῦτον ἐπίσης ἀπένειμεν ἡ Α. Σεβ. Μ. καὶ τῷ συναδέλφῳ ἐνδοξ. Δ. Σωφρονιάδῃ ἐφέντῃ, διαχειριστῇ τῆς ἐφημερίδος «Κωνσταντινουπόλεως», πρόθυμον ἑαυτὸν πάντοτε παρεχομένῳ εἰς ὑποστήριξιν παντὸς ἀγαθοῦ καὶ κοινωφελοῦς σκοποῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἐπιστολὴ ἐκ Μόσχας, ἀπὸ 3 ἰανουαρίου, μεταδίδωσιν ἡμῖν τὰ ἑξῆς.

Ἐκ Πετρουπόλεως διεβιβάσθη τηλεγραφικῶς σήμερον ἡ ἑξῆς ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἀφορῶσα εἰς τὴν

μελετωμένην ἀπὸ πέρυσι σύγκλησιν μεγάλης τοπικῆς Συνόδου, περὶ ἧς ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν. «Ἡ Α. Α. Μ. εὐηρεστήθη νὰ προσκαλέσῃ εἰς Τσάρκοε-Σελὸ τοὺς παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ Συνόδῳ παρευσιάζοντας ἀνωτέρους ἱεράρχας, τοὺς μητροπολίτας Πετρουπόλεως κ. Ἀντώνιον, Μόσχας κ. Βλαδίμηρον καὶ Κιέβου κ. Φλαβιανόν, ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτοῖς εὐθέως τὰς αὐτοκρατορικὰς αὐτοῦ βλέψεις ἐπὶ τῇ προκειμένῃ συγκλήσει Συνόδου τῆς ὅλης Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας. Πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν τὸ σημεῖον, εἰς ὃ διατελοῦσιν αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι πρὸς ἐπιτυχῆ τῆς Συνόδου σύγκλησιν αἱ καὶ κόπον καὶ χρόνον ἀπαιτοῦσαι, ηὐδόκησεν ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ νὰ δηλώσῃ ὅτι, ἀφοῦ διεπιστώθη νῦν ὅτι διεσκλεύθησαν αἱ θρησκευτικοὶ καὶ ἠθικαὶ ἀρχαί, τὸ ἔργον τῆς διαρρυθμίσεως τῆς ὀρθοδόξου Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, φρουροῦ καὶ θεματοφύλακος τῆς αἰωνίας χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ εὐσεβείας, παρουσιάζεται ὡς ἔργον οὐδεμίαν ἀναβολὴν ἐπιδεχόμενον. Ἕνεκα τῶν λόγων τούτων ἡ Α. Α. Μ. ηὐδόκησε νὰ συστήσῃ ἰδιαιτέραν ὅλως προσοχὴν καὶ ἐνέργειαν εἰς ἐκτέλεσιν παντός, ὅπερ ἀπαιτεῖται πρὸς σύγκλησιν τῆς Συνόδου ἐν λίαν προσεχεῖ χρόνῳ. Συνωδὰ τῇ ὑψηλῇ θελήσει, ἡ Ἁγιωτάτη Διοικοῦσα Σύνοδος, ἐκτὸς τῶν ἐκ μέρους αὐτῆς δοθεισῶν μέχρι τοῦδε διαταγῶν, προέτεινε, διὰ τὴν προκαταρκτικὴν συζήτησιν, ἐπὶ τῇ βάσει πασῶν τῶν ὑπαρχουσῶν πληροφοριῶν, τόσῳ τῶν προορισθέντων ἤδη πρὸς συζήτησιν ἐπὶ Συνόδου, ὅσῳ καὶ τῶν ἀνακινηθέντων νεωστὶ ζητημάτων, ἵνα καθιδρυθῇ παρὰ τῇ Ἁγιωτάτῃ Συνόδῳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ νέου ἔτους ἰδιαιτέρα ἐπιτροπεία ἀποτελουμένη ἐξ ἀντιπροσώπων τῆς ἱεραρχίας καὶ ἑτέρων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, γνωστῶν διὰ τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτῶν ἔργα, καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ θεολογικὰς αὐτῶν γνώσεις ἐπὶ τῆς ἱστορίας, τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας». — Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ταῦτα, ἡ Α. Α. Μ. ηὐδόκησε ν' ἀπευθύνῃ τῇ 27 δεκεμβρίου πρὸς τὸ προεδρεῦον μέλος τῆς Ἁγιωτάτης Διοικούσης Συνόδου τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Πετρουπόλεως κ. Ἀντώνιον τὸ ἑξῆς ἔγγραφον, ἰδιόχειρον·

"Ὑψηλοπανιερώτατε· Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου, ἐν ἔαρι τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἀνήνεγκεν Ἐμοὶ τὴν ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως ἐκτάκτου τοπικῆς Ρωσσικῆς Συνόδου πρὸς διαρρύθμισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Τὰ ἐν τῇ Ἄπῳ Ἀνατολῇ δυσάρεστα γεγονότα δέν μοι ἐπέτρεψαν τότε νὰ ἐκπληρώσω τὸν ἀγαθὸν τοῦτον σκοπόν. Ἤδη ὅμως θεωρῶ καθ' ὁλοκληρίαν κατάλληλον ἵνα ἐπενεχθῶσι μεταρρυθμίσεις τινὲς ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶν βάσεων τῶν οἰκουμενικῶν κανόνων, εἰς κρεῖττονα τῆς ὀρθοδοξίας ἐδραίωσιν. Ἐφ' ᾧ καὶ προτείνω ὑμῖν, δέσποτα, ἵνα μετὰ τῶν μητροπολιτῶν Μόσχας Βλαδιμήρου καὶ Κιέβου Φλαβιανοῦ ὁρίσητε τὸν χρόνον τῆς συγκλήσεως τῆς ὑπὸ πάντων τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων προσδοκωμένης. Ἀνατίθημι ἑμαυτὸν ταῖς ὑμετέραις εὐχαῖς. ΝΙΚΟΛΑΟΣ„.

Μετ' αἰσθήματος μεγίστης εὐγνωμοσύνης ὑπ' ὄψιν λαβόντες τὴν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ τούτῳ γράμματι διατυπωθεῖσαν ὑψηλὴν θέλησιν οἱ σεβασμ. οὗτοι ἱεράρχαι ἀπεφάσισαν νὰ προβῶσιν εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἐκείνου, ὅστις δύναται νὰ ὑποδειχθῇ διὰ τὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης Συνόδου σύγκλησιν κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος 1906, ἐν σχέσει πρὸς τὸν βαθμὸν τῶν ἐπὶ τούτῳ προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μητρόπολις Ἀθηνῶν.— Κατὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν καὶ διὰ τοῦ τύπου στατιστικὴν, τὸ μητροπολιτικὸν ἐν Πειραιεῖ γραφεῖον ἐξέδωκε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1905 ἀδείας γάμου 525—ἐγεννήθησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1950 καὶ ἀπεβίωσαν 1584, ὧν βρέφη καὶ παιδία 750.

Κήρυγμα.— Κατὰ τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον» Ἀθηνῶν, ποιούμενον προσθήκην εἰς τὰ πρότερον ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα περὶ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου ἐν Ἀθήναις, κηρύττουσι τακτικῶς ἐν τοῖς ναοῖς τῆς πρωτευούσης ταύτης καὶ οἱ αἰδεσ. ἱερεῖς κκ. Ἀντ. Μιχαηλίδης ἐν τῷ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης καὶ Χρύσανθος Ἀντωνιάδης ἐν τῷ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Ἱεροκηρύκων κατάλογον τῶν ἐν Ἑλλάδι κηρυττόντων θέλομεν δημοσιεύσει ἐν προσεχεῖ τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

«Ἡ φθινοπωρινὴ περίοδος τῶν συνεδριάσεων τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἤρξατο τὴν 12 ὀκτωβρίου 1905. Μετὰ τὴν ἱερὰν τελετὴν ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει, ἡ συνεδρίασις ἤρξατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος πρὸς τὸν κ. Ἰ. Γκραδιστιάνον, ὑπουργὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως προσωρινῶς. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν τῶν πρακτικῶν τῆς τελευταίας συνοδικῆς ἐαρινῆς περιόδου, ἐγένοντό τινες ἀνακοινώσεις, καὶ ἐξελέγησαν διάφοροι ἐπιτροπαί. Ἡ Α. σεβ. ὁ μητροπολίτης πρωμάτος, ὁ πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, κατέστησε γνωστόν, ὅτι ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τῆς ὁποίας παραπονεῖται ὅτι ὁ πανιε-

ρώτατος ἐπίσκοπος τοῦ Κάτω Δουνάβεως ἔστειλε δύο ρωμούνους ἱερεῖς ἐκ Κωνσταντσης ἵνα εὐλογήσωσιν γάμον ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρουμανικῇ Πρεσβείᾳ, καὶ ὅτι εἷς πανιερώτατος ἀρχιερεύς, μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, προήδρευσε δημοσίας τινὸς συνελεύσεως, ἐνῇ τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα προσεβλήθη.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ προσωρινῶς ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἀπεφάσισε ν' ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἑπομένης προτάσεως, γενομένης ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μολδαβίας καὶ Σουτσιάβας κ. Παρθενίου, ἐχούσης οὕτως· Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀποφασίζει νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τὴν ὑπ' ἀριθ. 4666, ὅτι, ἀκροασθεῖσα λέξιν πρὸς λέξιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς, ὁριστικῶς ἀπεφάσισεν ὅπως ἐμμείνῃ ἀκλόνητος, βασιζομένη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐπὶ τῶν ἐξαγομένων τοῦ 8 ἄρθρου τοῦ νόμου περὶ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ λέγοντος «Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἁγίας αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, οὖσης μέλος τῆς ἁγίας οἰκουμενικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς κατὰ Ἀνατολήν, ἧς κεφαλὴ ἐστιν αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τηρεῖ καὶ τηρήσει τὴν ἑνότητα ὑπὸ τὴν ἔποψιν δογμάτων καὶ κανόνων οἰκουμενικῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.—Ἐπίσης τηρήσει τὴν διοικητικὴν, πειθαρχικὴν καὶ ἐθνικὴν ἑνότητα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ἐν τῷ ρουμανικῷ κράτει περιλαμβανομένης». Τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἐπιβεβαιοῦντος τὰ συστατικὰ τῆς αὐτοκεφάλου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ζητήματι τῆς πειθαρχίας τοῦ ρουμανικοῦ κλήρου, ἐπὶ ταῖς βάσεσι ταύταις συντεθήσεται ἡ ἀπάντησις, ἣν ποιήσεται ἡ ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Α. Παναγιότητος, δι' ἧς ἐξελέγη ἐπιτροπεία ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπαντήσεως·—Ἡ ἀπάντησις, συνταχθεῖσα καὶ ὑποβληθεῖσα τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐπεδοκιμάσθη ἐν ὁμοθυμίᾳ ὑπ' αὐτῆς».

Ταῦτα παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς ἐπισήμου «Ρουμανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἐκδούσης ἐν φυλλαδίῳ τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους, (σελ. 799) καὶ ὃ φυλλάδιον περιῆλθε βραδύτερον εἰς χεῖρας ἡμῶν.

***

Ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ, ὑπὸ τὸν τίτλον **Μία γνώμη**, ἀναγινώσκομεν τὰ παρὰ πόδας ταῦτα·

«Ἡ Ἐπιθεώρησις τῆς Μακεδονίας», διατελοῦσα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδάκτορος κ. Λεοντίου, δημοσιεύει μικρὸν ἄρθρον, ἀποσταλὲν ἐκ μέρους τινὸς τῶν ἡμετέρων διακεκριμένων θεολόγων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ θεολόγος εἶναι ὁ κ. Ἰ. Κορνόγιου καθηγητὴς τῆς θεολογίας, ἀναδημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς τοῦτο, καθὸ περιλαμβάνον θεωρίας, αἵτινες πρέπει νὰ ὦσι γνωσταί». Ἐν μεταφράσει συνοπτικῇ τὸ ἄρθρον, οὐχὶ μικρόν, ὡς λέγει, ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ αὅτι τὸ Μακεδονο-ρωμουνικὸν ζήτημα ἔπρεπε νὰ διαπραγματευθῇ ἐπιδιώκον τὴν λύσιν αὐτοῦ οὐχὶ μόνον τὸ Κράτος, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ Πατριαρχεῖον, ὡς φρονεῖ ὁ διατριβογράφος, διερωτίσθη οὐχὶ ἐπαρκῶς περὶ τίνος πράκειται. Εἴπερ ὅμως ἐμεσολάβει πρὸς τοῦτο ἡ Σύνοδος τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔδιδεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον νὰ ἐννοήσῃ καλῶς ὅτι περὶ οὐδενὸς ἑτέρου προέκειτο, εἰ μὴ περὶ τοῦ χορηγηθῆναι τὴν ἄδειαν εἰς τὸν λαόν, παρ' ᾧ ἀφυπνίσθη τὸ αἴσθημα τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἵνα λατρεύῃ τὸν Θεὸν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ τῇ ρουμανικῇ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ἤθελον μένει οὗτοι ὑποτασσόμενοι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς τέως ἐπισκόπους, τοὺς μητροπολίτας καὶ τὸ Πατριαρχεῖον αὐτῶν, τοῦτο μόνον ἴδιον θέλοντες νὰ ἔχωσιν, ὅπως «ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν ἡ τεταγμένη κανονικὴ ἀρχὴ χειροτονῇ καὶ ὀνομάζῃ ἱερεῖς ρωμούνους», ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἤθελεν εἶναι διάφορος· εἰ καὶ τὸ ζήτημα δ' ἔρχασεν εἰς βαθμὸν ὀξύν, ἀλλὰ πάντοτε μένει καιρὸς πρὸς τοῦτο. Ἐλπίζομεν, ἐπιλέγει, ὅτι καταβληθήσεται προσπάθεια ὅπως ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἐπιζητηθῇ καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Λύννης.— Τῇ 24 δεκεμβρίου λήξαντος ἀφίκετο εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ κατηυθύνθη ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν Λύννην τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν αὐτῇ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου παροικίας αἰδεσ. πρεσβύτερος καὶ Β' οἰκονόμος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας κ. Βασίλειος Λαμπρίδης, ὃν ἀφικόμενον εἰς τὴν πόλιν Βοστώνης, περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς νυκτός, ὑπεδέξατο ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος τῆς ἐν Λύνν ἑλληνικῆς κοινότητος κ. Γ. Κατσινέας μετά τινων μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς κοινότητος.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἑορτὴν τῆς τοῦ Κυρίου γεννήσεως, ὁ αἰδεσ. προϊστάμενος, καίπερ ἐκ τῶν κόπων μακροῦ πλοὸς καμπτόμενος, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ κοινοτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐν ᾗ παρῆσαν εὐλαβῶς αὐτῆς ἀκροώμενοι περὶ τοὺς ὀκτακοσίους ὁμογενεῖς, ἐν κατανύξει συμπροσευχόμενοι καὶ χαίροντες ὅτι ἠξιοῦντο, μετὰ πάροδον ἐτῶν τινων, ν' ἀκούω-

σιν ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῶν γλώσσῃ διεξαγομένης ἱερᾶς λειτουργίας. Ἐν αὐτῇ, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἱερουργῶν προϊστάμενος ἀπηύθυνε τὰς δεούσας νουθεσίας πρὸς τὰ εὐσεβῆ μέλη τῆς νεοπαγοῦς ταύτης ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐξῆρεν ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τὴν ὑψίστην σημασίαν τῆς στοργῆς καὶ τοῦ πατρικοῦ φίλτρου, τοῦ πληροῦντος τὴν πατρικὴν καρδίαν τοῦ πανάγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τοὺς μακρὰν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν κέντρου διαμένοντας ὁμογενεῖς, ἐξηγήσας τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τοὺς συνδέοντας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πάντας τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ δοὺς τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἐφ' ὅσον θέλει μείνει παρ' αὐτοῖς ἐργασθήσεται ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς ἰδίας κοινότητος, μακρὰν παντὸς κομματισμοῦ καὶ διαιρέσεως ἐπιζημίου.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας, παρουσίασε τοῖς ἐκκλησιασθεῖσι τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, δῶρον τοῦ πανάγιωτάτου οἰκουμ. πατριάρχου πρὸς τὸν ναὸν τῆς κοινότητος, δι' ὃ καὶ πολλὴ τοὺς εὐσεβεῖς τούτους ὁμογενεῖς συγκίνησις καὶ ἐνθουσιασμὸς κατέλαβεν· ἀφορμὴν δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ δώρου λαβοῦσαι καί τινες ἐφημερίδες ἀμερικανικαὶ πολλὰ ἔγραψαν ὑπέρ τε τοῦ ἱεροῦ δώρου καὶ τοῦ σεπτοῦ δωρητοῦ. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ ἔξοδον τοῦ αἰδεσιμ. πρεσβυτέρου κ. Ἀφθονίδου, πλῆθος ἱκανὸν ἀνέμενεν ὅπως ἴδῃ καὶ τὴν προσωπογραφίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Μετὰ πολλῶν ἀγαθῶν ἐλπίδων προσηγόρευσεν ἡ ἐν Λόννῃ ὁμογενὴς κοινότης τὸν ἄριξιν τοῦ νέου προϊσταμένου αὐτῆς, αὕτη δὲ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔξαρσιν τῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως καὶ εὐλαβείας καὶ τῆς υἱϊκῆς στοργῆς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἅπερ ὁμολογοῦσιν αἱ δύο σοβαραὶ ἑλληνικαὶ ἐν Ἀμερικῇ ἐφημερίδες «Ἀτλαντὶς» καὶ «Σημαία», νομίμως τε καὶ λογικῶς ὑποστηρίζουσαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξαρτήσεως τῶν ἐν τῷ Νέῳ Κοσμῳ ὁμογενῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἀπὸ τῆς ἁγίας τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας. Τοιοῦτον δ' ἐπικρατεῖ παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς κοινότησι Λόνν, Λόουελ, Νέας Ὑόρκης, Βοστώνης καὶ ἄλλαις ἴσως ῥόνημα, καθ' ἅπερ ἡμῖν ἐπιστέλλουσι, παρὰ πᾶσι δ' ἐκδηλοῦται πνεῦμα κρατιώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ γοήτρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Νῦν, ἀγαστῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀξιοτίμου προέδρου τῆς ἐν Λόννῃ κοινότητος κ. Γ. Βατσινέα, γίνεται ῥοντὶς περὶ ἐγκαίρου ἐπιπλώσεως ἀξιοπρεποῦς οἰκήματος πρὸς ἐγκατάστασιν καὶ διαμονὴν τοῦ ἱερέως καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Ἑλληνικὴ κοινότης Ἁγίου Λουδοβίκου. Προϊστάμενος τῆς ἐν Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος εἰσήχθη ὁ τέως ἐν Βοστώνῃ τοιοῦτος αἰδεσ. οἰκονόμος κ. Π. Φιάμπολις.

Κοινότητες ἀποίμαντοι.— Συνεστήθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ταῖς οὐχὶ ὀλιγομελέσιν ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικαῖς κοινότησι Μέμφιδος Τενν, καὶ Νάουελλ ὅπως συνενοούμεναι πρὸς ἀλλήλας καθορίσωσι τὰ κατὰ τὴν διατήρησιν κοινοῦ παρ' ἀμφοτέραις ἱερατικῶς προϊσταμένου.

ΗΛΙΚΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Χάριν τῶν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Πρόοδον» μεταδιδόντων πληροφορίας περὶ ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν, ἀναγκαζόμεθα νὰ συστήσωμεν πολλὴν προσοχὴν τῷ ἐλλογίμῳ διευθυντῇ αὐτῆς ἐν τῇ υἱοθετήσει τῶν μεταδιδομένων αὐτῷ ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων, διότι περὶ τῶν τοιούτων ἀγγελιοφόρων θέλει σχηματισθῇ δυσάρεστος γνώμη παρὰ τῷ δημοσίῳ.

Ἡ «Πρόοδος» ἔγραψε τῇ δευτέρᾳ ὅτι «κατὰ τὰς πρώτας συνεδριάσεις τῆς ἱερᾶς Συνόδου πρόκειται νὰ τεθῇ ὑπὸ συζήτησιν ἡ ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ γραφείου καὶ ἀναλόγως τῶν ζητημάτων, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα μένουσιν ἐκκρεμῆ, νὰ γίνωσι σύντονοι ἐνέργειαι. Ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων ἓν μὲν χρονολογεῖται ἀπὸ εἰκοσαετίας, τὰ δὲ ἄλλα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τελευταίαν πενταετίαν».

Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ γραφείου τῶν Πατριαρχείων τὴν ἀδεῶς διαστρεφομένην, ἥτις ζητεῖ νὰ διαφωτίσῃ «**εἰς ποῖον σημεῖον εὑρηται ἕκαστον**»— τὸ ζήτημα περὶ νομιμότητος τέκνων ἐμφανίζεται τὴν 21 νοεμβρίου 1898 καὶ κατ' αὐτοῦ διαμαρτύρεται τὸ Πατριαρχεῖον, οὐδεμιᾶς τυχὸν ἀπαντήσεως· τὸ ληξιαρχικὸν συζητεῖται ἀπὸ 5 νοεμβρίου 1900—τὰ περὶ προικὸς—ὑπὸ διαφόρους μορφὰς—ἀπὸ 8 νοεμβρίου 1893, ἀπὸ 16 μαρτίου 1891 καὶ 13 ἰουνίου 1897 ὡς καὶ 11 σεπτεμβρίου 1901—τὸ περὶ ἀδειῶν χορῶν καὶ θεατρικῶν παραστάσεων ὑπὲρ κοινωφελῶν ἱδρυμάτων καὶ σχολείων ἀπὸ τοῦ 1898—καὶ τὸ

περὶ τῶν ἐν Χαλδείᾳ Σταυριωτῶν ἀπὸ σχεδὸν ἐνὸς ἔτους.

Οὐδεὶς ὅμως ἀγνοεῖ ὅτι τὸ λιξιαρχικὸν ἀπαντᾶται ἀπὸ τοῦ φεβρουαρίου τοῦ 1891, ὅτε τῇ 14 τοῦ μηνὸς τούτου γίνεται πατριαρχικὸν τακρίριον (Διονυσίου Ε΄) —μεθ' ὃ οὐδὲν ἀποτέλεσμα— τὸ περὶ διαδικασίας ἀρχιερέων ἀπὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, καθ' ἃ διεξήγετο μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ Πατριαρχείου συζήτησις. Πόσα δ' ἕτερα ζητήματα ἐνεφανίσθησαν καὶ τί ἐπ' αὐτῶν ἐγένετο ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς πατριαρχῶν καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς συνοδικῶν τε καὶ συμβούλων οὐδεὶς δύναται ν' ἀγνοῇ τῶν ἐν Ἀνατολῇ ζώντων καὶ μελετώντων τὴν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ἀσύγγνωστον δὲ ν' ἀγνοῇ ὁ τὸ δημόσιον ἀναλαμβάνων νὰ διαπωτίζῃ. Τὰ περὶ τούτων ἔγγραφα **ἀπὸ τοῦ 1867 — ὅτε φαίνεται σχηματιζόμενον τὸ περὶ προικὸς ζήτημα**— εἰσὶν ἐκδεδομένα τύποις. Ἡ ἔκθεσις περὶ ζητημάτων ἐκκρεμῶν ἀναγινωσκομένη δεικνύει ὅτι ἓν τῶν ζητημάτων χρονολογεῖται ἀπὸ τεσσαρακονταετίας, εἰς δὲ τὰς τότε συμφώνους πρὸς τὸ καθεστὼς ἀποφάσεις τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως ἐπιμένει τὸ Πατριαρχεῖον καὶ διὰ τοῦ τελευταίου ἀπὸ 28 ἰουλίου 1904 τακριρίου, εἰς ὃ οὔπω ἐλήφθη ἀπάντησις. Ἡ τῆς ἐπισήμου ἐκθέσεως ἀνάγνωσις ἄγει εἰς συμπέρασμα πολλῆ διάφορον τοῦ ἐν τῇ «Προόδῳ» ἀναγραφέντος.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σωμάτων, δικαστηρίων, ἐπιτροπῶν καὶ γραφείων

Ε΄.

Γραφείου Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἰσαγωγή.

73	ἔγγραφα ὑπολειφθέντα ἀπὸ πέρυσι·
470	νέα εἰσαχθέντα ἐφέτος·
98	σχετικὰ ἐξ ἀποκειμένων ἀρχαίων·
641	ἐν ὅλῳ.
529	ἐθεωρήθησαν σὺν τοῖς ῥηθεῖσι σχετικοῖς·
112	μένουσι διὰ τὸ ἐπιόν.

Ἐξαγωγή.

Τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων θεωρηθέντα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ συζητηθέντα προὐκάλεσαν **64** ἐκθέσεις αὐτῆς ἁπλᾶς ἢ συνθέτους περιλαβούσας α΄) κτηματολογικά, β΄) ἐλέγχους διαχειρίσεων, γ΄) ἰδικωτέραν ἐξέτασιν χρεῶν, δ΄) ποικίλας γνωματεύσεις, ε΄) ὁδηγίας πρὸς μονάς, ς΄) ἐπιλύσεις χρηματικῶν καὶ ἄλλων διαφορῶν, ζ΄) πακτώσεις ἢ ἀνεθεωρήσεις πακτώσεων, η΄) περὶ αὐξήσεως ἐπιδομάτων ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου, καὶ θ΄) ὑποθέσεις παντοίας. Ὑπηρεσιακὰ δὲ ἐξεδόθησαν ἐκ τοῦ Γραφείου **27**·

Ἤτοι ὁλικῶς ἐξελθόντα ἔγγραφα **91.**

Συνεδριάσεις.

Τακτικαὶ συνεδρίαι περὶ τῶν ἀνωτέρω ζητημάτων ἔλαβον χώραν **13**, ἀρξάμεναι ἀπὸ μεσοῦντος τοῦ μηνὸς μαΐου, ἐλλείψει προέδρου ἕνεκα τῶν τέως γεγονότων.

Ὁ λοιπὸς χρόνος κατηναλώθη εὐκαίρως λίαν ἐπὶ ἐσωτερικὰς βελτιώσεις καὶ διαρρυθμίσεις ἀεὶ ὑπὸ τῆς πείρας ἐνδεικνυμένας ἐν τῷ νεοσυστάτῳ καὶ πολυτιμήτῳ τούτῳ τμήματι τῶν Πατριαρχείων.

Ἐλλείψεις.

Παρὰ τὰς ἀπολυθείσας ἐν καιρῷ ἐγκυκλίους, καὶ παρὰ τὰς ἰδίᾳ τε καὶ διὰ τοῦ τύπου μεθυστέρως γενομένας ὑπομνήσεις καὶ παρακελεύσεις πρὸς τὰς σταυροπηγίους μονάς, ἔπεμψαν ἐκ τῶν πεντήκοντα τοιούτων κτηματολόγια, ἢ ἐπαρκῶς ἐδικαιολογήθησαν, αἱ **19**· ἰσολογισμοὺς δὲ αἱ **21**. Τινῶν μάλιστα παντελῶς ἔτι χαίνουσιν αἱ θυρίδες ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς· πλὴν ἀλλὰ καὶ αἱ εὐδιαθετώτεραι ἐκ τῶν μονῶν χρονίζουσιν ὑπερβαλλόντως περὶ τὸ ἀπαντᾶν, ἐξαιρέσει ὀλίγων· οὕτω δὲ προσκόμματα οὐ σμικρὰ παρενεβλήθησαν κατὰ τὴν τακτικὴν πορείαν τοῦ σωματείου.

Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Θ. Π. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς ἐν Φαναρίῳ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, περὶ ἧς ἐν τοῖς χρονικοῖς γράφομεν, ἔστιν αὕτη:

Παναγιώτατε,

Ἡ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς καὶ ὡς γλυκεῖα τ' οὐρανοῦ νύμφη ἠρέμως ἀνατείλασα σημερινὴ ἠὼς, αἱ μόλις ροδίσασαι πρῶται εὐεργετικαὶ ἀκτῖνες τοῦ λαμπροτέρου ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἀστέρος, χαρᾶς ἀρρήτου ἐπλήρωσαν τὰς καρδίας πάντων

ἀνεξαιρέτως τῶν ἐπὶ γῆς δοξαζόντων τὸ θεῖον δόγμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τοῦ νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἂν καὶ ἐκ τῶν συνήθων, ὡς αἱ ἄλλαι, ποιημάτων τῆς χειρὸς τοῦ Αἰωνίου Δημιουργοῦ, τυγχάνει ὅμως ἐκ τῶν ἁγιωτέρων ὡς ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, ἐν ᾗ κατὰ πατροπαράδοτον ἔθιμον, δεήσεις τῷ πλάστῃ ἀναπέμπονται, εὐχαὶ φιλοστόργων γονέων ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδίας ἐξερχόμεναι δίδονται πρὸς πεφιλημένα τέκνα, καὶ φιλήματα ἄδολα καὶ ἀδελφικὰ μεταξὺ φίλων ἀνταλλάσσονται.

Εἶναι ἡμέρα καθ' ἣν, ὡς ὑπὸ μαγνήτου αἱ καρδίαι ἡμῶν ἑλκυόμεναι σκιρτῶσιν ἐκ χαρᾶς· ἡμέρα, καθ' ἣν μυριάδες στομάτων διὰ τῶν ἐγκαρδιωτέρων εὐχῶν πληροῦσι τὸν αἰθέρα ὡς ἄλλη μουσικὴ ἀγγέλων ἁρμονία.

Ἀκράδαντος πεποίθησις κατέχει πάντας ἡμᾶς ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς φιλοστόργων γονέων, ἐν ταῖς εὐλογίαις σεβαστῶν προσώπων ἐνυπάρχει θεία τις δύναμις, δι' ἧς ἐκπληρωθήσονται οἱ ἱερώτεροι τῶν πόθων ἡμῶν, ὅτι αἱ πτερωταὶ καὶ φαιδραὶ ἡμῶν ἐλπίδες δὲν θέλουσι διαψευσθῆ.

Ὑπὸ τοιαύτης λοιπὸν ὠθούμενοι πεποιθήσεως προσήλθομεν ἐνώπιον τῆς Γμ. Θ. Παναγιότητος.

Πρὸ ὀλίγου ἐξελθόντες ἐκ τοῦ ἱ. ναοῦ, ὅπου, τῶν θείων λόγων τῆς πίστεως ἡμῶν ἠκροάσθημεν πρώτιστον μέλημα ἐθεωρήσαμεν, τοῦτο μὲν ὡς μέλη τοῦ διοικ. συμβουλίου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Φαναρίου, τοῦτο δὲ ὡς ἀληθεῖς χριστιανοὶ ἵνα, προτοῦ ἀσπασθῶμεν τὴν δεξιὰν τῶν γηραιῶν ἡμῶν γονέων, προτοῦ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ κατ' οἶκον ἀναμένοντα ἡμᾶς προσφιλῆ τέκνα, παρουσιασθῶμεν ἐνώπιον τῆς Γμ. Παναγιότητος καὶ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς, τὸν σεπτὸν πατριάρχην καὶ ἔξοχον ἄνδρα ἵνα, ἀποδεχόμενος τὸν βαθύτατον ἡμῶν σεβασμόν, καταστέψητε ἡμᾶς διὰ τῶν εὐχῶν σας.

Ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ παρέλθῃ ἀνεπιστρεπτεί, ὡς παρῆλθον καὶ τόσαι ἄλλαι, βυθισθεῖσαι εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ χρόνου· ἀλλ' αἱ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Γμ. Παναγιότητος θέλουσι μείνει ἐγκεχαραγμέναι ἐν τοῖς στέρνοις ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς σπόρος ἐν οὐχὶ ἀκανθώδει γῇ. Βαθμηδὸν δὲ ὁ σπόρος ἀναπτυσσόμενος εἰς δενδρύλλιον θέλει δεχθῇ ἐν τοῖς κλώνοις αὐτοῦ ἀηδόνας, αἵτινες θὰ ψάλωσι τὸ ᾆσμα τῶν πόθων ἡμῶν.

Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ εἶναι συνάμα καὶ ἑορτὴ τῶν δώρων. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἤλθομεν ἐπὶ σκοπῷ νὰ λάβωμεν τοιαῦτα.

Τὸ μόνον δῶρον, Παναγιώτατε, ὅπερ παρ' ὑμῶν ἀναμένομεν κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν, τὸ πολυτιμότερον δι' ἡμᾶς δῶρον σας ἔσται μία εὐχή σας καὶ εἷς ἀσπασμὸς ἐπὶ τῆς χειρός σας, ἵνα ἐκ τούτων ἐνδυναμούμενοι ἐργασθῶμεν ἀποτελεσματικώτερον πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου ἱεροῦ σκοποῦ τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν.

«Εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων» λέγει τὸ θεῖον λόγιον..... Ἀλλ' εὐχαὶ πατριάρχου οἵος Ὑμεῖς, εὐχαὶ τοῦ ὑπάτου τῆς ὀρθοδοξίας ἡμῶν ἀρχηγοῦ ἔσονται ἀναμφιβόλως ὑπέρτεραι πασῶν τῶν ἄλλων.

Δὲν ἤλθομεν νὰ καύσωμεν ἔμπροσθεν Ὑμῶν θυμιάματα καὶ ὡς ὑποκριταὶ διὰ φράσεων κολακευτικῶν νὰ ὑμνήσωμεν ἡμᾶς.

Ἤλθομεν αἰτοῦντες τὴν εὐλογίαν σας.

Εὐλογήσατε ὅθεν, Παναγιώτατε πάτερ, τὸ ἔργον τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν,—ἐνθαρρύνατε ἡμᾶς, —ἀγαπήσατέ μας, ἵνα ἐκ τῆς ἀγάπης σας ταύτης ἀντλοῦντες θάρρος, καὶ διὰ τῶν εὐλογιῶν σας ἐνδυναμούμενοι καὶ ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον μεριμνῶντες, ἐπέλθωμεν, κατὰ τὸ δυνατὸν ἡμῖν, ἀρωγοὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς μοίρας σκληρῶς δοκιμασθέντας καὶ πενομένους ἡμῶν ἀδελφούς.

Εὐλογήσατε τὸ ἔργον ἡμῶν. Διὰ τῶν λαμπρῶν δὲ καὶ σοφῶν συμβουλῶν σας καθοδηγήσατε ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ἣν διεχάραξεν ἡ τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν πίστις.

Εἰς ἀντάλαγμα δὲ τούτων δεχθῆτε καὶ τὰ ἡμέτερα δῶρα, ἅτινα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μεθ' ἡμῶν ἐκομίσαμεν. Ἀλλ' εἶναι δῶρα ἱερά. Δῶρα, ἅτινα δὲν ἠδυνήθημεν νὰ φέρωμεν ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ καρδία μας ἐξαναστᾶσα καὶ ζηλώσασα τοιούτων ἀγνῶν καὶ ἁγίων δώρων (ὡς δικαιωματικῶς αὐτῇ ἀνηκόντων) ἥρπασεν αὐτά, ἐρμητικῶς κλείσασα ἐν ἑαυτῇ.

Ἐκεῖ λοιπόν, Παναγιώτατε, ἐκεῖ, εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ἡμῶν ἐκρατήθησαν τὰ δῶρα μας, ἅτινα εἰσίν: ἡ πρὸς τὸ σεπτὸν ὑμῶν πρόσωπον ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη, τὸ βαθύτατον ἡμῶν σέβας καὶ ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀτέρμων ἀφοσίωσις.

Καὶ ἐκεῖ ριζωθέντα, καὶ βλαστήσαντα ὡς ἄνθη μυροβόλα. ἐκπέμπουσι σήμερον τὴν εὐωδίαν αὐτῶν τὴν μαγικήν.— Ἐκεῖ ὡς ἄλλαι καλλικέλαδοι ἀηδόνες ἀκούονται ψάλλουσαι:

Ὦ Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριε τῶν κυριευόντων· φρούρει καὶ διαφύλαττε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ γένος ἡμῶν. Ἀκλόνητον διατήρει ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων, τὸν λαοφιλῆ πατριάρχην μας μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν χορείας τῶν ἱεραρχῶν.

Ὁ Θεὸς σκέποι Ἰωακεὶμ τὸν Γ′ καὶ διαφυλάττοι αὐτὸν ἀπὸ παντὸς ἀνιαροῦ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ*

Τῷ πανοσιωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἐπιτρόπῳ τοῦ μακαριωτάτου κυρίῳ κὺρ Καισαρίῳ τὸν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀσπασμὸν καὶ τὴν ἀδελφικὴν πρόρρησιν.

Ἐξ ὅτου προσπεφοίτηκέ μοι τὰ παρὰ τοῦ διδασκάλου κὺρ Ἰακώβου γράμματα δι' ἐφέσεως μὲν εἶχον γράψαι τῇ σῇ ὁσιότητι τὰς ἐν Χριστῷ ὀφειλομένας προσρήσεις, ἀνεκοπτόμην δὲ τῆς ὁρμῆς ὑπὸ τῆς ἄγαν λύπης τῆς προξενηθείσης μοι διὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἐμοῦ διδασκάλου τε καὶ πνευματικοῦ πατρός, λέγω Μακαρίου, τοῦ σοῦ κατὰ Χριστὸν φίλου τε καὶ ἐπαινέτου καὶ θερμοῦ ἐραστοῦ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου. Τανῦν δὲ μικρὸν ἀναλαβὼν ἐμαυτῷ καὶ οἷον ἀναζωπυρηθεὶς ὑπὸ τῆς εὐκταίας καὶ πολυεράστου ἀγγελίας τοῦ συγκροτηθέντος ὑπὸ τῆς σῆς ὁσιότητος φροντιστηρίου, γράφω ἀσπαζόμενός σε νοερῶς ἅμα τε καὶ χάριτας οὐ τὰς τυχούσας ὁμολογῶν διά τε τὴν ἀκροτάτην δεξίωσιν καὶ περιποίησιν, ἣν ἔδειξας καὶ δεικνύεις πρὸς τὸν διδάσκαλον κὺρ Ἰάκωβον, καὶ διὰ τὴν σύστασιν τοῦ σχολείου, οὗτινος ἡ φήμη ὅσην χαρὰν, ὅσην εὐθυμίαν ἐμνηστεύσατο πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις λόγῳ παραστῆσαι ἀδύνατον καὶ μάλιστα τούς τε πρὸς Θεὸν εὐχαριστηρίους ὕμνους, οὓς ἔπεμψαν ὁ χριστεπώνυμος λεώς, ὅτι δηλ. ηὐδόκησεν ἡ θεία πρόνοια συγκροτηθῆναι σχολὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· ἐῶ λέγειν πόσον θείως ἐμακαρίσθησαν παρὰ πάντων καὶ οἷον ἐζηλοτυπήθησαν οἱ τοῦ νῦν ἔτους προσκυνηταί, ὅτι ἠξιώθησαν ἀκοῦσαι λόγον Θεοῦ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει. Ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶ ὅλως λόγῳ περιλαβεῖν οἷά σοι βραβεῖα καὶ γέρα ἀπόκειται ἐν οὐρανοῖς παρὰ τοῦ τὰ καλὰ ἀμείβειν πρὸς ἀξίαν εἰδότος Θεοῦ, ἅτε δὴ τοὺς μέχρι σήμερον ἀργοὺς κειμένους νόμους τε καὶ κανόνας τῶν ἁγίων θεοφόρων πατέρων ἐνεργεῖσθαι ποιήσαντι· κανόνας, φημί, τόν τε θεσπίζοντα οὕτω γ' ἀπόφαντικῶς ἕκαστον ἐπίσκοπον ἐν τῇ ἑαυτοῦ παροικίᾳ φροντίδα καὶ δαπάνην τὴν δυναμένην ποιεῖν ὥστε τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα δύνασθαι διδάσκεσθαι, βοηθεῖν δὲ κατὰ δύναμιν τοῖς ἐθέλουσι διδάσκειν καὶ τοῖς μανθάνειν προαιρουμένοις ἐὰν τῶν ἐπιτηδείων χρείαν ἔχωσι, καὶ τὸν ὁρίζοντα τῆς ἑβδόμης οἰκουμενικῆς Συνόδου τοὺς ἱερατικὴν ἀξίαν λαχόντας οὐ παροδικῶς τὰς ἱερὰς γραφὰς ἀναγινώσκειν, ἀλλὰ καὶ ἐρευνητικῶς, ἤτοι δύναμιν ἔχειν κατανοεῖν τὸν ἐν αὐταῖς κεκρυμμένον νοῦν καὶ ἑρμηνεύειν καὶ διδάσκειν τοῖς μὴ εἰδόσιν· οὐσία γὰρ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἐστὶ τὰ θεοπαράδοτα λόγια. Τοὺς δὲ ὅρους καὶ ψήφους τῆς θεσπεσίας τριττύος, Βασιλείου, φημί, τοῦ πάνυ, Γρηγορίου τοῦ θεολόγου καὶ τοῦ τὴν γλῶτταν οὐχ ἧττον ἢ τὴν ψυχὴν χρυσοῦ τίς πλὴν σοῦ πρόνοιαν ἐποιήσατο κρατῦναι τε καὶ εἰς φῶς ἐλθεῖν, τοῦ τῇ συγκροτήσει τῆς σχολῆς ταύτης τούτους ἐμπεδώσαντος, καὶ δ' αὐτῆς οἷον βοῶντος τορώτερον ἢ κατὰ Στέντορα πρὸς πάντας τοὺς ἀπεχθῶς πρὸς παιδείαν ἔχοντας; Εἰ γὰρ ἡ παίδευσις τῶν κακῶν, ὦ οὗτοι, τίνος ἕνεκεν Βασίλειος ὁ μέγας ἐκεῖνον τὸν κάλλιστον συνεγράψατο λόγον τὸν πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἂν ἐξ ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων; Τοῦ χάριν ὁ αὐτὸς διακελεύεται ἐν ἄλλοις τὸ μὴ παρέργως ἀκούειν τῶν θεολογικῶν φωνῶν, ἀλλὰ πειρᾶσθαι τὸν ἐν ἑκάστῃ λέξει καὶ συλλαβῇ κεκρυμμένον νοῦν ἐξιχνεύειν, οὐκ ἀργῶς εἰς εὐσέβειαν, ἀλλὰ γνωριζόντων τὸν σκοπὸν τῆς κλήσεως ἡμῶν, ὅτι πρόκειται ἡμῖν ὁμοιωθῆναι Θεῷ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνθρώπου φύσει· ὁμοίωσις δὲ οὐκ ἄνευ γνώσεως, ἡ δὲ γνῶσις ἐκ διδαγμῶν, λόγος δὲ διδασκαλίας ἀρχή. Εἰ γὰρ ἡ παίδευσις τῶν κακῶν, πῶς ὁ θεολόγος Γρηγόριος, ἡ κριτικωτάτη διόπτρα τῶν ἱερῶν δογμάτων, τρανῶς ὁμολογεῖ τῶν λίαν καλῶν εἶναι τὴν παίδευσιν οὑτωσί φώσκων· «οἶμαι δὲ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι τῶν νοῦν ἐχόντων παίδευσιν τῶν παρ' ἡμῖν ἀγαθῶν εἶναι τὸ πρῶτον, οὐ ταύτην μόνην τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν οἱ πολλοὶ χριστιανῶν διαπτύσσουσιν ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερὰν κακῶς εἰδότες;». Ἐντεῦθεν διαρρήδην ἐλέγχονται οἱ τὴν παίδευσιν ἐν μίσει ποιούμενοι, εἴτε τὴν θείαν, εἴτε τὴν ἀνθρωπείαν, ἑκατέρα γὰρ δῶρον ὑπάρχει Θεοῦ· οὐκ οὖν ἀτιμαστέον τὴν παίδευσιν ὅτι τοῦτο δοκεῖ τισιν, ἀλλὰ σκαιοὺς καὶ ἀπαιδεύτους ὑποληπτέον τοὺς οὕτως ἔχοντας. Καὶ ἐν ἄλλαις δὲ ὁ αὐτὸς «τοῦδε λόγου περιέχομαι μόνου ὡς λόγου θεραπευτὴς (καὶ ἵνα τὸ ἐν μέσῳ συντάμω) καὶ ποιοῦμαι παντὸς τοῦ βίου κοινωνὸν καὶ σύμβουλον ἀγαθὸν καὶ συνόμιλον καὶ ἡγεμόνα καὶ συναγωνιστὴν πρόθυμον». Παρίημι τὸν χρυσοῦν λίαν ἀποτόμως πρὸς αὐτοὺς λέγοντα: «Ποῦ νῦν εἰσιν οἱ λέγοντες μὴ δεῖν λόγου, μηδὲ διδασκαλίας; ὅπου γε καὶ Τιμοθέῳ το-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 549 ΚΕ' τόμου καὶ τέλος.

σαῦτα παρανεῖ λέγων: Ταῦτα μελέταεν τούτοις ἔσθι». Ἐνταῦθα ἔπεισί μοι θαυμάζειν Ἰουστῖνον τὸν φιλόσοφον καὶ μάρτυρα, οὕτω φιλοσοφοῦντα «Ἔστι γὰρ τῷ ὄντι φιλοσοφία μέγιστον κτῆμα καὶ τιμιώτατον Θεῷ, ᾧ,τε προσάγει καὶ συνίστησιν ἡμᾶς μόνη καὶ ὅσιον, ὅσιον, ὡς ἀληθῶς, οὗτοί εἰσιν οἱ φιλοσοφίᾳ τὸν νοῦν προσεσχηκότες». Ἀλλά, φαίη ἄν τις, πῶς ἀκούει ἡ σοφία παρὰ τῷ μακαρίῳ Παύλῳ καταργουμένη, εἰ θεῖόν τι χρῆμα καὶ δῶρον νοεῖται; ἢ σοφία παρὰ τῷ μακαρίῳ Παύλῳ οὐχ' ἡ ἕξις καὶ ἡ ἐπιστήμη νοεῖται, ἀλλὰ ἡ τῶν δυσσεβῶν δογμάτων πλάνη καὶ ἡ πλοκὴ τῶν κακοσχόλων σορισμάτων, ἡ διδάσκουσα τὴν εἰδωλολατρείαν ταύτην καταργουμένην σοφίαν λέγει ὁ οὐρανοπολίτης Παῦλος. Σὺ οὖν μοι, ὦ τρισολβία μοι κεφαλή, Καισάριε, τοιούτων κανόνων τε καὶ διδασκαλιῶν οἰκουμενικῶν ἀναφανεὶς συνήγορός τε καὶ πληρωτὴς τῶν ἀποράσεων αὐτῶν, οἵων ἀνερρήσεων, οἵων βραβείων ἀξιωθήσει παρὰ τοῦ μισθαποδότου τῶν ὅλων Θεοῦ; μεγίστων δήλον καὶ ἀνεκφράστων. Ἀλλὰ δὴ καὶ φιλόσοφος ἐνδίκως κηρύττεσθαι παρὰ πᾶσι δίκαιος ἂν εἴης, ἀληθείας δικαζούσης, ἅτε χειροτονούσης σε τοιοῦτον τῆς σῆς πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ἀγάπης· καὶ τοῦτο οὐ λόγος ἀδέσποτος καὶ ἀμάρτυρος, ἀλλὰ συνᾴδουσι πρὸς τοῦτο οἵ τε ἔσω καὶ οἱ ἔξω. Οἱ μὲν γάρ φασι «Πᾶς ὁ φιλῶν φιλοσοφίαν φιλόσοφός ἐστιν, ὃ γάρ τις ἢ ἐπαινεῖ, ἢ τιμᾷ, ἢ φιλεῖ τοῦτο καὶ ἀκούει καὶ γίνεται». Ὁ δὲ θεολόγος συγκροτεῖ οὕτω λαμπρῶς ἑνοῖς φησι «Τοῦτό γε φιλοσοφήσω, τὸ θαυμάζειν φιλόσοφον· ἢ γὰρ φιλοσοφητέον, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ἢ τιμητέον φιλοσοφίαν, εἴπερ μὴ μέλλοιμεν παντελῶς ἔξω τοῦ καλοῦ πίπτειν, μηδὲ ἀλογίᾳ καταχριθήσεσθαι, λογικοὶ γεγονότες καὶ διὰ λόγου πρὸς λόγον σπεύδοντες». Ποῦ δὲ θήσειεν ἄν τις τὸ ἀνακαινίσαι τὸ ἀρχαῖον προνόμιον τῆς Σιὼν, τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν; Τοῦτο πόσου σοι ἐγκωμίου πρόξενον γενήσεται, ὅπερ ἐστὶ τὸ πέμπειν τοὺς κηρύξοντας κατ' ἀρχαίαν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν; Τοῦτο φημὶ τὸ θεοφιλὲς καὶ σωτήριον προνόμιον διὰ τῆς σχολῆς ἐνεργηθήσεται καὶ οὕτω καλῶς καὶ νῦν εἴποι τις ἂν δικαίως τὸ τοῦ Ἡσαΐου «ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἰερουσαλὴμ» καὶ γ' ἐνδίκως πεμπόμενος· καὶ γὰρ οἱ πατέρες εἴτε εἰς συλλογὴν ἐλέους, εἴτε εἰς τὰ μετόχια ἐνεργήσουσι τοῦτο, καὶ οὐκ ἀρωνότεροι καὶ αὐτῶν ἰχθύων περιοδεύσουσιν, οὐδὲ ἐν μετοχίοις κείσονται ὡς ἐτώσιόν τι ἄχθος ἀρούρης. Τοῦτο γοῦν ἐστὶ τὸ προνόμιον, δι' οὗ καὶ ἡ Σιὼν μήτηρ ἐστί τε καὶ λέγεται ἁπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς διδάσκαλος τεθεῖσα τῇ καθόλου οἰκουμένῃ· ὃ δὲ μεῖζον καὶ τὸ εἰς ἔκπληξιν μᾶλλον ἄγον οὐ γῆς τάρῳ καλύψω, ὅτι τῇ συγκροτηθείσῃ ὑπὸ σοῦ σχολῇ ἑξῆρες ὄνειδος ἐξ Ἰερουσαλὴμ καὶ φερωνύμως τῷ σῷ ὀνόματι διέκοψας τὰ ἀχαλίνωτα στόματα τῶν προσφερόντων εἰς ὄνειδος ἡμῖν τὸ «ὀπαδοί εἰσι καὶ ζηλωταὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἵσα καὶ γὰρ ἐκείνῳ κωλύουσι τοὺς βουλομένους διδάσκεσθαι τὴν ἔξω παιδείαν καὶ οὐδὲ αἰσχύνονται τὰς βίβλους, ἃς καθ' ἑκάστην ἀναγινώσκουσι, πᾶσαι γὰρ τῇ καθ' Ἕλληνας διαλέκτῳ συντεθειμέναι εἰσί». Τούτων οὖν ἁπάντων τίς σε ἀξίως ἐπαινέσειε; τίς πλέξει στεφάνους ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων τῇ τρισολβίᾳ σου κεφαλῇ τῇ ἰδίᾳ καὶ κοινῇ φρονήσει κεκοσμημένῃ; Ἰδίᾳ μὲν ὅτι τὰ κατὰ σὲ καλῶς διεξάγεις, κοινῇ δὲ ὅτι ἁπλοῖς τοῖς πᾶσι τὰ συνοίσοντα, καὶ τὸν θεοδέγμονα τάφον θεαρέστως οἰκονομεῖς, καὶ τὴν Σιὼν ταύτῃ τῇ βασιλικῇ ἀρετῇ ἀποσεμνύνεις, δι' ἧς αὐτὸς μόνος, καίτοι πολλῶν χρηματισάντων ἐπὶ σοφίᾳ λαμπρῶν ἐν Σιὼν, τούτῳ τῷ ἐλαττώματι, τῷ μισεῖν δηλαδὴ τὴν παιδείαν, ἐπέστησας καλῶς καὶ ἐκ μέσου ἄραι ἐφρόντισας. Ὅθεν ἀνθρώπινος γλῶσσα οὐ δύναται ἀξίως σε ἐκθειάσαι, κἂν αὐτὴν τὴν ῥητορείαν πλουτεῖν, τὴν αὐχοῦσαν πατέρα τὸν τοῦ λόγου πατέρα. Ἀλλ' ὁ κοινὸς δεσπότης ἐν τῷ ἐκεῖσε θεάτρῳ ἀναδήσει πάντως γε τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν οὐ στεφάνοις πίτυος, ἢ σελίνου, οἷς ἔρηδοι δυστυχεῖς ἐστέρθησαν, ἀλλ' ἀμαραντίνοις καὶ ῥοδρᾶς ἁπάσης κρείττοσιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀνακηρύζει σε. Οὗτος ὁ Καισάριος τοὺς ὅρους τῶν ἐμῶν ἀποστόλων καὶ οἰκουμενικῶν μου διδασκάλων ἐτήρησε καὶ εἰς πρᾶξιν ἤγαγε τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐντελλόμενα· οὐδὲ τὰς βίβλους, ἃς ἐγὼ ἐνέπνευσα ἐκείνοις γράψαι, βορὰν κεῖσθαι τοῖς σκώληξιν εἴασε τῇ συγκροτήσει τῆς σχολῆς, διὸ δικαίως συναριθμῶ αὐτὸν τῷ χορῷ τῶν ὁσίων μου. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ γ' ἐπιστολῆς νόμους· εἰ γὰρ μὴ ὁ τῶν ἐπιστολῶν νόμος ἐπέσχε καὶ ἡ χεὶρ τοῦ γράφοντος ἐνάρκησεν, ἔδειξα ἂν διὸ πλειόνων οἷον σωτήριον ὄρελος ἐγγίγνεται τοῖς πᾶσιν ἀπὸ τῆς παιδείας. Αἱ δὲ πατρικαὶ εὐχαὶ τῆς σῆς ὁσιότητος εἶησαν μετ' ἐμοῦ ἐν βίῳ παντὶ σκέπη καὶ ὁδηγίᾳ πρὸς τὰ τῷ ἐμῷ ἐπαγγέλματι ἀνήκοντα.

ἐκ Πάτμου—Μ. ΜΑΛΑΝΔΡΑΚΗΣ

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας»

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας», ἐκφράζουσα θερμὰς τὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων συνδρομητῶν προθυμηθέντας νὰ ἀποτίσωσι τὰς συνδρομὰς αὐτῶν τε καὶ τοῦ κλήρου αὐτῶν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους, παρακαλεῖ τοὺς ἐξ αὐτῶν εἰσέτι καθυστεροῦντας τοιαύτας ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 3

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀρτ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Πεντηκονταετηρὶς ἀρχιεπισκόπου Καρλοβιτς — Ἀνωφελεῖς ἀγῶνες — Νεκρολογίαι (Ἀλέξ. Καραθεοδωρῆ — Θ. Μαντζουρανῆς) — Καταστατικαὶ εἰδήσεις — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Μετὰ τῶν προσεχῶν τευχῶν οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» θέλουσι λάβει τὴν προμετωπίδα καὶ τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ ΚΕ' τόμου, περιλαμβάνοντος τὰ φύλλα ἐννέα μηνῶν τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου καὶ τριῶν τοῦ Κς' ἔτους, ἀρξαμένου, ὡς γνωστὸν, τῇ 1 ὀκτωβρίου 1905. Ἐπὶ τῇ ἐκτυπώσει δὲ τῶν ἀπαιτουμένων τούτων τοῦ συμπληρωθέντος ΚΕ' τόμου σελίδων ὑπομιμνήσκομεν πᾶσι τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς τὰς πρὸς τὸ φύλλον ὑποχρεώσεις, τὰς ὑλικὰς, ἃς ἐκουσίως ἀνέλαβον.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἁπλώσεων αὐτῶν περὶ τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν τοῦτο δημοσίευμα ὑποστηρίξεως ἡ «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια» βασιζομένη, ἀπὸ πενταετίας περίπου νέας δαπάνας προσέθηκεν εἰς ἃς ὑπεβάλλετο μέχρι τοῦ 1902. Δωδεκαετίαν ὅλην ἐξηκολούθει δίδουσα κατ' ἔτος 400 περίπου σελίδας καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα, ἢ μᾶλλον πέντε, τελευταῖα ἔτη προσέθηκεν ἑτέρας διακοσίας, ἀναπτύξασα τὸ μέρος τῶν συγχρόνων ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων, τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐξ ἐπαρχιῶν τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου θρόνου πεμπομένων ἀνταποκρίσεων. Αἱ τοιαῦται ἐκκλησιαστικαὶ εἰδήσεις καὶ τὰ ἐπίσημα γράμματα καταλαμβάνουσι πολλάκις καὶ τὰς δώδεκα σελίδας, εἰς ἃς ἕκαστον τεῦχος ἐκτείνεται. Ἠνήνθη ἡ «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια» κατὰ τὰ τελευταῖα τέσσαρα ἔτη τὴν δημοσίευσιν λόγων ἱεροκηρύκων καὶ διατριβῶν, ἐν αἷς μετεγράφοντο πρόσφατα ἀπολογητικὰ ἔργα, ἑλληνιστὶ γεγραμμένα. καὶ ἀνέπτυξε τὸ μέρος τῶν εἰδήσεων, ὡς ἁπλῆ τις ἀντιβολὴ τῶν τεσσάρων ἢ πέντε τελευταίων τόμων πρὸς τοὺς προτέρους δύναται νὰ δείξῃ. Ἡ δημοσίευσις συγχρόνων ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων καὶ γραμμάτων ἐπισήμων ἔσται βοήθημα λαμπρὸν χορηγούμενον πᾶσι τοῖς καὶ νῦν καὶ ἐν μέλλοντι τὴν ἀλήθειαν θέλουσι μαθεῖν περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς καὶ Ἐκκλησίας.

Ἡ εἰς πολλὰς σελίδας ἔκτασις ὕλης, τοσοῦτον χρησίμου καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, κω-

λύει συχνάκις ἡμᾶς τῆς ἐκδόσεως ἱστορικῶν, ἀρχαιογραφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐν γένει πραγματειῶν, ἵνα μὴ ὑπὲρ τὸ δέον ὀγκωθεὶς ἕκαστος τόμος τοῦ περιοδικοῦ τούτου δημοσιεύματος προσθέσῃ ἐλλείματα εἰς τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν. Ἐν τούτοις καὶ σελίδων ἠδύνατο νὰ γένηται προσθήκη καὶ διατριβῶν ἐπιστημονικῶν ἐκδοσις συνεχὴς, εἴπερ οἱ συνδρομὰς ὀφείλοντες εὑρεστοῦντο νὰ ὦσιν ἔγκαιροι εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῶν καὶ ἐὰν ἀποφασίσωσι νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν ἐπὶ ἔτη τὴν ἐξόφλησιν ὀφειλῆς. εἰς ἣν ἑαυτοὺς ὑπέβαλον ἑκουσίως.

Ἐπικαλεσθεῖσα πολλάκις ἡ « Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» κατὰ καθῆκον τὴν τοῦ ἑλληνικοῦ συνδρομὴν πρὸς πολλὰς κοινωφελεῖς ὑποθέσεις, ἐπικαλεῖται καὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς σήμερον οὐχί τινων νέων, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τῶν ὑπαρχόντων αὐτῆς συνδρομητῶν τὴν στοργὴν, ἰδίᾳ δ' ἐκείνων τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν καθεστηκυιῶν ἀρχῶν, ὅσαι γινώσκουσιν ὅτι δωρεὰν καὶ χωρὶς πολλῶν ἀναλωμάτων οὐδεμία τοιαύτη ἐπιχείρησις εὐοδοῦται. Ἐπικαλεῖται τὴν φιλογένειαν τῶν ὀφειλόντων, ἐὰν ᾖ δυνατὸν νὰ καλέσωμεν οὕτω τὴν ἐξόφλησιν ὀφειλῆς, εἰς ἣν ἑκουσίως ἑαυτοὺς ὑπέβαλον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κοινὴ συνεδρία.— Τῇ δευτέρᾳ συνεδρίασαν ἀπὸ κοινοῦ ἥ τε ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ε Μ. Συμβούλιον καὶ συνεσκέψαντο ἐπὶ κοινῶν ζητημάτων γενικοῦ χαρακτῆρος. Ἐπεκυρώθη, κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, καὶ ὁ κανονισμὸς τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων, καὶ συζήτησις ἐγένετο ἐπὶ τῆς διαθήκης τῆς μακαρίτιδος Ἑλένης Νικολάου Ζαρίφη.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως. — Ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων ἐν Ἀδριανουπόλει ὁμογενῶν προσήνεγκε, προσελθὼν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐπὶ τούτῳ, 5 δολλάρια ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένος ἐν Michegan τῆς Ἀμερικῆς ἀξιότιμος κ. Δημοσθένης Μπουντούνης. Ὡς ἐκ τῶν ἐφημερίδων μανθάνομεν, προσηνέχθησάν τινες συνδρομαὶ καὶ παρ' ἑτέρων ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῶν κοινοτήτων· ἐπαινοῦντες δὲ τὸ ἀκραιφνὲς τῆς φιλογενείας αἴσθημα τῶν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ βιούντων ὁμογενῶν, οἵτινες ἐκδηλοῦσι πολλαχῶς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην καὶ τὴν πρὸς τὸ ἔργον τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας στοργὴν, ἐλπίζομεν ὅτι καὶ οἱ ἐν τῷ Παλαιῷ Κόσμῳ τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας ἐγγύτερον γινώσκοντες θέλουσι τεκμηριώσει καὶ ἐν ὑλικῇ συνδρομῇ γενναίᾳ τὴν συμπάθειαν, ἣν ᾐσθάνθησαν ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς συμφορᾶς, ὑφ' ἧς ἔπαθεν ἡ πρωτίστη τῶν ἐν Θράκῃ πόλεων καὶ ἡ ὁμογενὴς ἐν αὐτῇ κοινότης.

Μητρόπολις Σμύρνης. — Ἀρχομένου τοῦ ἔτους τούτου, κατεστάθη ἡ παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Σμύρνης ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ, κατὰ μίμησιν καὶ τῆς παρ' ἡμῖν Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς· μέλη αὐτῆς διώρισεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Σμύρνης τοὺς πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτας κκ. Δαμασκηνὸν Σεργιάδην, τελειόφοιτον τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογ. σχολῆς καὶ Κύριλλον Βαφειαδάκην, προλύτην τῆς θεολογίας τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου ὡς καὶ τὸν ἀρχιδιάκονον αὐτοῦ κ. Ἰάκωβον, τελειόφοιτον καὶ τοῦτον ὄντα τῆς ἐν Χάλκῃ σχολῆς.

Μητρόπολις Λήμνου.— Ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Λήμνου κ. Γενναδίου ἀπεστάλη ἡμῖν, τύποις ἐκδοθεὶς, ὁ ἐνθρονιστικὸς λόγος, ὃν ἀπήγγειλε τῇ 18 τοῦ νοεμβρίου παρελθόντος. Διαγράφων ἐν αὐτῷ τὰ καθήκοντα τοῦ ποιμένος, ἃ ἐπιβάλλει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁρίζουσιν οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀναπτύσσει σαφέστατα τὸ πρόγραμμα τῆς μελλούσης ἐργασίας αὐτοῦ, ἐν ᾗ περιλαμβάνει τὴν ἄμυναν τῶν πατρίων τε καὶ πατρώων, καὶ τὴν καταπολέμησιν παντὸς εἴτε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νεωτερισμοῦ, εἴτε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τείνοντος εἰς χαλάρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ παράλυσιν τοῦ ἠθικοῦ βίου.

Μητρόπολις Δυρραχίου.— Γενομένου γνωστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι κατ' αὐτὰς οἱ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πρεσπῶν ὁρμώμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Δυρραχίου χειροτονηθέντες ἱερεῖς Γεώργιος Κοσμέσκος καὶ Χρῆστος Γκάτζος, μεταβάντες καὶ διαμένοντες ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν καθίστανται πρόξενοι πραγμάτων καὶ ἀκαταστασιῶν, εὐλογοῦντες γάμους παρανόμους καὶ ἱεροτελεστίας, ἄνευ τῆς κανονικῆς ἀδείας τῆς μητροπόλεως Πρεσπῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ εἰς Μηλοβίσταν ἐν τῇ ὑπὸ ρουμανιζόντων ἀργυρωνήτων ἀρπαγείσῃ ἱερᾷ μονῇ τῆς Ἁγίας Τριά-

δος ἱεροπράττουσι προξενοῦντες σκάνδαλον μεταξὺ τῶν εὐσεβούντων, οὗ ἕνεκεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πρεσπῶν ἐζήτησε τὴν ἐκεῖθεν ἀπομάκρυσιν αὐτῶν, ἡ ἱερὰ Σύνοδος διέταξε τὸν μητροπολίτην Δυρραχίου ἵνα μετακαλεσάμενος ἀμφοτέρους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ χειροτονηθέντας τοποθετήσῃ εἰς τὰς θέσεις, δι' ἃς προώρισε χειροτονήσας. Τοῦτο δὲ συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 3 παρελθόντος ὀκτωβρίου πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιστολήν, τὴν δηλοῦσαν ὅτι οὔτε ἐτήρησε τὰς τῶν ἁγίων πατέρων διατάξεις περὶ χειροτονίας, οὔτε ἀσφαλῶς ἠκρίβωσε τὰ κατ' αὐτούς, ὅτε καὶ ἡ ἀπολολία αὐτοῦ ἐκρίθη ἥκιστα δικαιολογοῦσα τὴν τόλμην, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἀρκεσθεῖσα ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν τοιαύτην ἀπολογίαν αὐτοῦ κατέστησεν ὑπεύθυνον ἀπέναντι αὐτῆς τὸν πανιερ. μητροπολίτην Δυρραχίου διὰ τὰ ἐπακόλουθα τῶν ἀντικανονικῶν τούτων χειροτονιῶν.

Μητρόπολις Μογλενῶν. Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, ὡς ἡ τῆς Θεσσαλονίκης «Ἀλήθεια» γράφει, παρεπιδημεῖ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, χάριν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μογλενῶν κ. Ἄνθιμος.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως. — Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τελευταίως ἐπεκυρώθη ὁ Κανονισμὸς τῆς Ἀδελφότητος τῶν Μουζενιτῶν «Ἁγία Τριὰς», ἧς σκοπός ἐστιν ἥ τε ἀνοικοδόμησις τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ναοῦ καὶ ἡ συντήρησις τῶν σχολῶν τῆς κοινότητος αὐτῶν. Οἱ προθυμοποιηθησόμενοι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ εἰσὶν ἐπαίνου παντὸς ἄξιοι.

Πατριαρχικὰ σχολεῖα. — Κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, προχθὲς, τετάρτην, ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, εἰς τὴν ἐν Σταυροδρομίῳ βασιλικὴν ἑλληνικὴν πρεσβείαν μεταβὰς διεβίβασε τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' αὐτοῦ τῇ Α. Μ. τῷ βασιλεῖ τῶν ἑλλήνων Γεωργίῳ Α' τὴν λύπην τῆς Α. Θ. Π. ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ γηραιοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ Η' πατρὸς τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Ἐθν. Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα. — Ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐξελέγησαν μέλη τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων οἱ κκ. Μ. Ψαλίδας, ἰατρὸς, καὶ Χρύσανθος Θωμαΐδης, δικηγόρος, διατελέσαντες μὲν ἐπί τινα καιρὸν τοιοῦτοι, ὄντες δὲ καὶ πάλιν ἐκλέξιμοι.

Θεολογικὴ Σχολή. — Εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην Σταυροπόλεως κ. Ἀπόστολον, ὑποβαλόντα παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως διευθυντοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ἕνεκα λόγων ὑγιείας, ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἡ ἄδεια τῆς ἐπὶ τρίμηνον μακρὰν τῆς Σχολῆς διαμονῆς ἐπὶ περιθάλψει τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, διατηροῦντος τὴν θέσιν τοῦ διευθυντοῦ. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐποπτεία τῆς σχολῆς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πανιερωτάτου διευθυντοῦ, ἀνετέθη συνοδικῶς, αἰτήσει τῆς ἐφορίας τῆς Σχολῆς, τῷ ἀρχαιοτέρῳ τῶν κληρικῶν καθηγητῶν αὐτῆς ἀρχιμ. κ. Ἰωάννῃ Εὐστρατίου — Γενομένης δὲ συνοδικῶς σκέψεως περὶ τῶν τῇ Σχολῇ ὀφειλομένων ὑπό τινων τῶν ἀρχιερέων καὶ μονῶν, ἐνεκρίθη ν' ἀποσταλῇ πρὸς τοὺς ὀφείλοντας καὶ μὴ ἀποκρινομένους εἰς ἐπανειλημμένας αἰτήσεις τῆς ἐφορίας πατριαρχικὸς εἰσπράκτωρ, καθὼς ἐγένετο καὶ ἄλλοτε. Προσδοκῶμεν ἀπὸ τῶν ὀφειλόντων τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ἀγάπην, ἣν ἐπιδείκνυνται οἱ λοιποὶ πανιερ. ἀρχιερεῖς· διότι ὑπερεξεκονταετὴς βίος ἀπέδειξεν αὐτὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ χρησιμωτάτην καὶ μάλιστα ἀξίαν ὑλικῆς ὑποστηρίξεως καὶ ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν, ἀφοῦ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη μόνος ὁ ἱερὸς κλῆρος συνετήρησεν αὐτήν.

Ἁγίασμα Ἁγίου Θεράποντος. — Ἕνεκα ζητήσεώς τινος ἐν τῷ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίῳ γενομένης περὶ τῆς διαθέσεως τῶν προσόδων τοῦ Ἁγιάσματος Ἁγίου Θεράποντος, ὑπεβλήθη, κατ' ἐντολὴν τοῦ Συμβουλίου, σημείωσις ἀκριβὴς περὶ τῶν εἰς ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα χορηγηθέντων ἐκ τῶν καθαρῶν εἰσπράξεων τοῦ προσκυνήματος τούτου προσόδων. Ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι σήμερον, ἐν διαστήματι πέντε ἐτῶν, διετέθησαν ἀνιβῶς ὑπὲρ τεσσάρων ἐκπαιδευτηρίων 183,604 γρόσια· τούτων τὰ περισσότερα ἐδόθησαν εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἀστικὴν σχολὴν Μαρασλῆ, ἤτοι 64,349 γρόσια—εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον 56,490—εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν 38,085—καὶ εἰς τὰ ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγένεια Ἐκπαιδευτήρια 24,680. Κατὰ τὴν σημερινὴν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν ἀπεφασίσθη ἵνα διανέμονται τοὐντεῦθεν, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ παρόντος ἔτους, αἱ πρόσοδοι τοῦ Ἁγιάσματος μεταξὺ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τοῦ Ἐθν. Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου.

Περιοδευταί. — Ἀνεκλήθη ἐκ Κυδωνιῶν, ὅπου διέμενεν, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσένιος, εἰς τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἐφέσου.

Φιλογένεια πρότυπος. — Ὁ ἐν Μοσχοννησίοις εὐσεβὴς καὶ φιλογενὴς κ. Ἰωάννης Χατζηαποστόλου ἀπέστειλε καὶ ἐφέτος τὴν πρὸς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ἐτησίαν αὐτοῦ χορηγίαν, λίρας τουρκικὰς πέντε. Αὐθόρμητος ἐπέβαλεν ἑαυτῷ ἀπὸ τετραετίας ὁ κ. Χατζηαποστόλου τὴν φιλογενῆ ταύτην ὑποχρέωσιν καὶ ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστου ἔτους αὐθόρμητος, ἄνευ ὑπομνήσεως, ἀποστέλλει τὴν εἰσφοράν αὐτοῦ, κάλλιστον φιλογενείας ἀκραιφνοῦς παράδειγμα προβάλλων ἑαυτὸν πρὸς μίμησιν πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι καὶ πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις.

Δωρεαὶ βιβλίων. — Ὁ ἐν Πάτραις ἀπὸ τριετίας σχεδὸν μετὰ ζήλου τὸν θεῖον λόγον κηρύττων πανσοιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Χαρίτων Παναγόπουλος ὑπέβαλε τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὴν σειρὰν τῆς ἐκδιδομένης ἀπὸ τριετίας ὑπ' αὐτοῦ «Θρησκευτικῆς Ἠχοῦς», περὶ ἧς καὶ ἄλλοτε λόγον ἐποιησάμεθα, ἐξαιτούμενος τὰς πατρικὰς αὐτοῦ εὐχάς. Ἡ Α. Θ. Π. εὐηρεστήθη ν' ἀπαντήσῃ τῷ φιλοπόνῳ ἱεροκήρυκι, ἐπαινῶν τὸ πρὸς θρησκευτικὴν τῶν πιστῶν ἐποικοδόμησιν ἔργον αὐτοῦ.— Ἐπίσης ηὐχαρίστησε τῷ ἐν Πετρουπόλει ἐντιμολογιωτάτῳ Μ. ὑπομνηματογράφῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἀθ. Παπαδοπούλῳ Κεραμεῖ διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην πρό τινος ἔκδοσιν τῶν βιογραφιῶν τῶν μακαρίων οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν Ἀθανασίου καὶ Ἰσιδώρου, ἃς ἀντίτυπά τινα συναπέστειλεν ἵνα διανεμηθῶσι τοῖς ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ ἐργαζομένοις ὅσοι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὰς ἐπὶ τῆς μεσήλικος ἡμῶν ἱστορίας μελέτας. — Ὑπὸ τοῦ ἐν Βηρυττῷ ἀξιοτίμου κ. Ἰακ. Ἀνδονίδου ἀπεστάλη τῇ Α. Θ. Π. ἵνα κατατεθῇ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατριαρχείων χειρόγραφος Νομοκανών, ἐκ τῶν γνωστῶν, γραφεὶς περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ δωρητὴς τοῦ χειρογράφου, εἰς ὃν ἐξεφράσθησαν ἐγγράφως εὐχαριστίαι, θέλει θεωρήσει καθῆκον νὰ φροντίζῃ περὶ σωτηρίας ὁμοίων χειρογράφων καὶ σπανίων ἐντύπων προορίζων ὑπὲρ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ἧς ὑπὲρ τοῦ πλουτισμοῦ πάντες πρέπει νὰ συντελῶσι.

Υἱϊκῆς εὐλαβείας τεκμήριον. — Ὑπὸ τῆς ὁμογενοῦς καλλιτέχνιδος δεσποίνης Ἐλισάβετ Α. Βαλασσοπούλου ὑπεβλήθη τῇ Α. Θ. Π. δῶρον, ἐπισπασάμενον τὰς εὐλογίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, χρυσοκέντητον ἐργόχειρον ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, φέρον ἐν μέσῳ τὴν προσωπογραφίαν τῆς Α. Θ. Π., ὑφ' ἣν εἰσὶ κεντημένα κατάλληλά τινα ἀποφθέγματα.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ τρίτῃ, 17 μεσοῦντος, μνήμῃ τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τὰς πατρικὰς εὐχὰς αὐτοῦ τοῖς ἄγουσι τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν κκ. Α. Σούρλᾳ, Α. Οἰκιάδῃ, καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων καὶ Α. Καλδοκορέσῃ, διευθυντῇ τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς βιομηχανικῆς τραπέζης Ἀθηνῶν, διὰ τοῦ πανοσ. Μ. ἀρχιδιακόνου· καὶ τοῖς κκ. Α. Νέτῃ καὶ Α. Γραμματοπούλῳ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος—προχθὲς, ἑορτῇ τῶν ἐν ἁγίοις πατριαρχῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, συνεχάρη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης αὐτοπροσώπως μὲν τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Κυζίκου κ. Ἀθανασίῳ, τηλεγραφικῶς δὲ τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλῳ, Ἰκονίου κ. Ἀθανασίῳ, καὶ Μιτυλήνης κ. Κυρίλλῳ· νῦξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ πανοσιολ. ἀρχιγραμματεῖ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Ἀθ. Πιπέρᾳ, καὶ διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος τοῖς κκ. Ἀθ. Πνιατώρῳ καὶ Ἀθ. Ἀποστολίδῃ, δικηγόροις — χθὲς, μνήμῃ τῶν ὁσίων Μακαρίων, συνεχάρη διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. συγκέλλου κ. Γρηγορίου τῷ σχολάζοντι ἐπισκόπῳ Ἐλευθερουπόλεως κ. Μακαρίῳ — σήμερον δὲ συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι πανοσιολογ. ἀρχιμ. καὶ σκευοφύλακι τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Εὐθυμίῳ.

Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή. — Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθησαν μέλη τῆς πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν λογαριασμῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐπιτροπείας ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου μητροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνος καὶ ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Ἄγγελος Στ. Ἰωαννίδης.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Ἐκ τοῦ τελευταίου φύλλου τῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος «Λόγου» μετὰ λύπης ἐμάθαμεν ὅτι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Ἀποστόλου Μακράκη, διακόπτει τὴν ἔκδοσιν, ἣν ἐβάστασεν ἐκεῖνος ἐπὶ τριάκοντα καὶ δύο ἔτη. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἠρίθμει χιλίους συνδρομητάς, ὧν μόλις οἱ ἡμίσεις

τὴν συνδρομὴν αὐτῶν κατέβαλλον. Οἱ συντάττοντες αὐτὴν κκ. Σ. Δ. Φιλάρετος καὶ Δ. Γεωργίου ἀναγγέλλουσιν ὅτι μετ' ὀλίγον ἄρχονται τῆς ἐκδόσεως ἐκκλησιαστικοῦ φύλλου, κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐκδιδομένου, τίτλον δὲ φέροντος «Φωνὴ τοῦ Λόγου». Εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐφημερίδων, ὅσαι εὐλήπτως καὶ χάριν τοῦ λαοῦ διδάσκουσι τὰς μεγάλας καὶ θεμελιώδεις δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς τῆς θείας ἡμῶν θρησκείας.

Σωματεῖα. — Ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἀρμοδίως διαβιβαζομένῃ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπίβλεψις, ἡ πᾶσι τοῖς σωματείοις δαψιλευομένη, ἤρθη ἀπὸ τῆς εἰς Τὰ-ταῦλα λειτουργούσης Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

Ἅγιον Ὄρος.—Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἁγίου Ὄρους, ἐγένοντο ἤδη, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους, αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἐπιτρόπων τῶν τε ἰδιορύθμων μονῶν καὶ αἱ ἐν τοῖς κοινοβίοις, δηλ. τῶν περὶ τὸν ἡγούμενον τοιούτων. Ὠνομάσθησαν δὲ τοιοῦτοι· τῆς ἱερᾶς μονῆς **Μεγίστης Λαύρας** ἐπίτροποι οἱ ὁσιώτατοι γέρων Γαβριὴλ Α΄ καὶ προηγούμενος Δαμιανὸς Β΄, ἀντιπρόσωπος δ' ἐν Καρεαῖς ὁ πανοσ. γέρων Γεράσιμος — τῆς ἱερᾶς μονῆς **Βατοπαιδίου** ἐπίτροποι γέρων Διονύσιος (ἀρχαῖος τελειόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς) Α΄, προηγούμενος Ἀζαρίας Β΄ καὶ δικαῖος ὁ γέρων Δοσίθεος· ἀντιπρόσωπος ἐν Καρεαῖς γέρων Γρηγόριος, καὶ γραμματεὺς τῆς μονῆς ἱεροδ. Ἀρκάδιος, τελειόφοιτος τῆς ἐν Χαλκῃ σχολῆς—τῆς τοῦ **Παντοκράτορος** ἀρχιμ. Θεόκλητος Α΄ ἐπίτροπος, προηγούμενος Ἀθανάσιος Β΄, καὶ ἀντιπρόσωπος προηγούμενος Χρυσόστομος—τῆς τοῦ **Ξηροποτάμου** ἐπίτροποι Α΄ προηγούμενος Κύριλλος, Β΄ γέρων Ἀέτιος· ἀντιπρόσωπος προηγούμενος Εὐδόκιμος—τῆς τοῦ Δοχειαρίου ἐπίτροποι Α΄ γέρων Εὐγένιος καὶ Β΄ γέρων Λουκᾶς, ἀντιπρόσωπος δὲ γέρων Θεοφύλακτος—τῆς τοῦ **Φιλοθέου** Α΄ ὁ γέρων Συνέσιος διάκονος καὶ Β΄ ἐπίτροπος ὁ γέρων Βησσαρίων· ἀντιπρόσωπος γέρων Στέφανος—τῆς τοῦ **Ἁγίου Παύλου** (ἧς ἡγούμενος ὁ πανοσιολογ. κ. Συνέσιος) ἐπίτροποι οἱ γέροντες Ἀνδρόνικος, Θεόδωρος καὶ Καλλίστρατος· ἀντιπρόσωπος γέρων Ἄνθιμος — τῆς τοῦ **Σταυρονικήτα** ἐπίτροποι Α΄ προηγούμενος Ἐλευθέριος, Β΄ γέρων Γαβριὴλ· ἀντιπρόσωπος διάκονος Ἱερεμίας—καὶ τῆς τοῦ **Καστα μονίτου** (ἧς ὁ ἡγούμενος ἄρτι διωρίσθη ἐπίτροποι οἱ γέροντες Πολύκαρπος καὶ Ἰωάσαφ — Ἡ **τῶν Ἰβήρων** θέλει ἐκλέξει τοὺς ἐπιτρόπους μετὰ τὴν 20 τοῦ μηνὸς τούτου. Ἡ τοῦ Διονυσίου, καθὼς καὶ ἕτεραί τινες ἐκλέγουσιν οὐχὶ κατὰ ἰανουάριον.

Ἱερὰ μονὴ Σινᾶ.—Τῇ τρίτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐπανέκαμψεν ἐκ Χίου εἰς Σμύρνην ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Νικόδημος—Ἐπιστολαὶ ἐκ Τυφλίδος, πολὺ βραδέως ἐνταῦθα ληφθεῖσαι ἕνεκα τῶν γνωστῶν αἰτιῶν, ἀναγγέλλουσι τὴν θλιβερὰν εἴδησιν ὅτι κατὰ τὰ τέλη νοεμβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους, τὸ ἐν τῇ πόλει Τυφλίδι Σιναϊτικὸν Μετόχιον, πολλὰ περιέχον οἰκήματα καὶ ἐργαστήρια, κατεστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς, ἣν ὑφῆψαν βέβηλοι χεῖρες.

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣΙΟΥ

κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΡΑΓΚΟΒΙΤΣ

Μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως ἑορτάσθη τῇ 6 παρελθ. δεκεμβρίου, ἐν Κάρλοβιτς, ἡ πεντηκοστὴ ἐπετηρὶς τῆς ἱερωσύνης τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Καρλοβιτσίου κ. Γεωργίου Βράγκοβιτς. Ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πάντοθεν τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ γεραροῦ ἱεράρχου ἦν ἀνταξία τῆς μεγάλης ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸ ποίμνιον καὶ τὸ ἔθνος αὐτοῦ, ἧς δείγματα περιφανῆ πρόκεινται αἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ ἀγαθοεργίαι καὶ αἱ γενναῖαι προσφοραὶ ὑπὲρ ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἀναγκῶν. Διότι, πλὴν τῶν δοκίμων καὶ πολυτίμων ἄλλων ὑπηρεσιῶν, ἃς παρέσχε τῇ αὐτόθι Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὰ διάφορα στάδια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ βίου, ὁ μακαρ. ἀρχιεπίσκοπος κ. Γεώργιος Βράγκοβιτς διεκρίθη καὶ διὰ τὰς γενναίας αὐτοῦ χρηματικὰς δωρεὰς ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἀναγκῶν, συγκαταλεγόμενος ἤδη μεταξὺ τῶν μεγίστων ἐθνικῶν εὐεργετῶν τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ σερβικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος κ. Γεώργιος Βράγκοβιτς ἐγεννήθη τῷ 1830 ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐκ πατρὸς ἱερέως, μετ' εὐδοκίμους δὲ σπουδὰς ἐν

ἑτέραις τε σχολαῖς καὶ ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Καρλοβιτσίου, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1855, ἐχειροτονήθη τῇ 6 δεκεμβρίου τοῦ ἔτους τούτου διάκονος καὶ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἱερεύς, ὑπηρετήσας ἔκτοτε ἐν πολλαῖς ἐκκλησιαστικαῖς θέσεσι καὶ ἀπὸ τοῦ 1861 μέχρι τοῦ 1872 ὡς διευθυντὴς τοῦ ἐν Σομπὸρ διδασκαλείου. Κατὰ ἰούλιον τοῦ 1882 ἐξελέγη ἐπίσκοπος Τεμεσβάρης, τῇ δὲ 20 ἀπριλίου 1890 ἀρχιεπίσκοπος Καρλοβιτσίου διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ Ἀγγελιτς.

Τὰ καθ' ἕκαστα τῆς καρποφόρου δράσεως τοῦ μακαριωτάτου κ. Βράγκοβιτς ἐν ἅπασι τοῖς σταδίοις τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ διακονίας περιεγράφησαν ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τοῦ πανηγυρισθέντος ἰωβηλαίου ὑπὸ τοῦ ἑλλογ. καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Μαγαράσεβιτς ἐν ἰδιαιτέρῳ ὀγκώδει καὶ ἀξιαναγνώστῳ βιβλίῳ, οὗ ἀντίτυπον χρυσόδετον ἀπεστάλη ἐναγχος καὶ τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, καὶ ἐν ᾧ λεπτομερῶς ἐξιστοροῦνται αἱ μεγάλαι ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ θυσίαι καὶ ἐκδουλεύσεις τῆς Α. Μακαριότητος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου καὶ τοῦ αὐτόθι ὀρθοδόξου σερβικοῦ λαοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτασθείσης πεντηκονταετηρίδος, πρὸς ταῖς ἄλλαις πάντοθεν τιμαῖς καὶ ἐγκαρδίοις ἐκδηλώσεσιν, ἀπενεμήθη τῷ ἑορτάζοντι μακαριωτάτῳ ἱεράρχῃ ὑπὸ μὲν τῆς Α. ΚΒ. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσὴφ τοῦ Α' ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Λεοπόλδου, ὑπὸ δὲ τῆς Συνόδου τῶν ἐπισκόπων, εἰς ἔνδειξιν ἐξαιρετικῆς τιμῆς, προσηνέχθη λευκὸν ἐπικαλύμμαυχον.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ὁ ἑορτάζων γεραρὸς ἱεράρχης συνεχίζων τὰς μεγάλας αὐτοῦ δωρεὰς προσήνεγκε εἰς τὸ ταμεῖον τῶν ἐθνικῶν ἀποθεματικῶν κεφαλαίων 20 μὲν χιλιάδας κορώνας πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαίου, ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἑτέρας δὲ 20 χιλιάδας πρὸς ἔκδοσιν συγγράμματος ἀφορῶντος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Καρλοβιτσίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου. — Ἡ Α. Σεβασμ. Μακαριότης ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς, ἠθικὴν παρεχόμενος ἀμοιβὴν τοῖς ἐν τῷ ὑψηλῷ ἔργῳ τῆς μορφώσεως καὶ διαπλάσεως τῆς σπουδαζούσης νεότητος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀτρύτως μοχθοῦσιν ἐλλογίμοις κ. Χρήστῳ Χατζηχρήστου ἱδρυτῇ καὶ διευθυντῇ τοῦ ἐν Πέραν Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου καὶ δεσποινίδι Εὐθαλίᾳ Ἀδὰμ διευθυντρίᾳ τοῦ Ἐθνικοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου ἀπένειμε προσφάτως τὸν Σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἐκλογαὶ ἀρχιερατικαί. — Ἐπίσκοπος Ὀλόνετς, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου κυροῦ Ἀθανασίου, μετασταντος πρὸς Κύριον, διωρίσθη ἐσχάτως ὁ σχολάζων ἐπίσκοπος Μογιλιόβου πανιερ. κ. Μισαὴλ. — Ὁ νέος ἐπίσκοπος Ὀλόνετς κ. Μισαὴλ, γεννηθεὶς ἐν Νοβογορόδῳ, ἄγει ἡλικίαν 69 ἐτῶν καὶ συνεπλήρωσε τὰς θεολογικὰς σπουδὰς αὐτοῦ κατὰ τὸ 1867 ἐν τῇ θεολογικῇ ἀκαδημίᾳ τῆς Πετρουπόλεως. Ἐχρημάτισε διευθυντὴς σεμιναρίων τινῶν, μεθ' ὃ ἐχειροτονήθη βικάριος ἐπίσκοπος τοῦ μητροπολίτου Μόσχας, καὶ τῷ 1888 διωρίσθη ἐπίσκοπος Ὀρλὼρ, ὅθεν τῷ 1896 μετετέθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μογιλιόβου, ἣν παραιτησάμενος ἰδιώτευεν ἀπὸ τοῦ 1904, μέχρι σήμερον, ἔν τινι μοναστηρίῳ διαβιῶν. Νῦν ἑβδομηκοντούτης σχεδὸν καλεῖται εἰς διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Ὀλόνετς — **Ἐπίσκοπος Πριλούκης** (βικάριος τῆς ἐπαρχίας Πουλτάβας) διωρίσθη ἀρτι ὁ σχολάζων ἐπίσκοπος Τζιστοπόλεως (βικάριος τῆς ἐπαρχίας Καζὰν) θεοφιλ. κ. Θεοδόσιος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ θεοφιλ. βικαρίου κ. Γαβριὴλ, ὅστις πρό τινων ἡμερῶν διωρίσθη **ἐπίσκοπος Ὄμσκης.**

Κανονικὴ διάταξις. — Ἐπὶ ἐρωτήσει ἀρχιερέων τινῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν τηρητέαν πολιτείαν ἐν ᾗ περιπτώσει εἷς ἐκ τῶν εἰς κοινωνίαν γάμου συνελθόντων ἀσπασθῇ δόγμα ἕτερον ἢ καὶ θρησκείαν οὐχὶ χριστιανικὴν, ἡ ἱερὰ Διοικοῦσα Σύνοδος ἐδήλωσε τοῖς ἀποροῦσιν ὅτι, πρὶν ἐρωτήσωσιν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ, ἔδει νὰ ἐξακριβώσωσιν αὐτοὶ οὗτοι τίς ὁ οἰκογενειακὸς βίος τῶν τοιούτων συζύγων, νὰ ἐξετάσωσι τὸν χρόνον καὶ τὸν λόγον τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξομόσαντος ἑτέρου μέρους καὶ πῶς οἱ εἰς ξένην θρησκείαν ἢ δόγμα μεταπεσόντες ἐπολιτεύοντο πρὸς τὸ δόγμα τοῦ μὴ ἐξομόσαντος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Κερκύρας.— Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων, ὁ ἀξιότιμος δήμαρχος Κερκυραίων ἐποιήσατο ἔκκλησιν εἰς τὰ χριστιανικὰ αἰσθήματα τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν ὅπως ἔλθωσι βοηθοὶ τοῖς πάσχουσιν ὑλικῶς ὀρθοδόξοις· καὶ συνήρθη ἐπὶ τούτῳ ποσὸν 2713 δραχμῶν, ἐξ ὧν, ἀφαιρουμένων τῶν ἀπαραιτήτων ἐξόδων πρὸς εἴσπραξιν καὶ πρὸς διανομήν, διετέθησαν πρὸς τὸν φιλάνθρωπον σκοπόν, οὗ ἡ ἔκκλησις ἐστοχάζετο, 2616. Μεταξὺ τῶν προσενεγκόντων ἀναγράφονται διὰ ποσὸν ἀνώτερον τῶν 100 δραχμῶν ἡ Φιλελεήμων Ἑταιρία (250), αἱ τράπεζαι Ἰονικὴ καὶ Ἐθνικὴ (ἀνὰ 100), ὁ κ. Π. Λογοθέτης (150), καὶ ὁ δῆμος Κερκυραίων, προσενεγκὼν 1000 δραχμάς, ὡς ἡ δήλωσις τοῦ δημάρχου βεβαιοῖ.— Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς οἱ μαθηταὶ τοῦ ἑπταιδευτηρίου «Καποδίστρια», (Κερκύρας) στοιχοῦντες συνηθείᾳ καθιερωθείσῃ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Α. Βλάχου, συνήθροισαν ἀπὸ ἐράνου χρηματικὸν ποσὸν ἱκανόν, δι' οὗ ἀγοράσαντες γλυκίσματα καὶ ποτὰ ἀπέστειλαν εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ τῆς πόλεως ἱδρύματα.

Ἐπισκοπὴ Ἠλείας.—Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐν Πύργῳ τῆς Ἠλείας πανοσιολογ. ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. κ. Θεοφίλου Παπακωνσταντίνου ἐπιτροπεία, σχηματισθεῖσα πρὸ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, συνήθροισεν ἀπὸ ἐράνων 822 δραχμάς, αἵτινες διενεμήθησαν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπείας καὶ τινων ἱερέων. Ἡ δήλωσις τῆς ἐπιτροπείας, ἡ ἐν τῇ «Πατρίδι» τοῦ Πύργου δημοσιευθεῖσα, εὐχαριστεῖ γενικῶς καὶ ἀορίστως, ὡς ἔδει, πᾶσι τῆς εὐμενῶς χορηγήσασιν ὑπὲρ φιλαδέλφου σκοποῦ.

Ἐπισκοπὴ Φαναρίου.—Κατὰ τὰ τέλη τοῦ δεκεμβρίου μηνός, ἐπανέκαμψεν εἰς Καρδίτσαν (Θεσσαλίας) ἐξ Ἀθηνῶν, μετὰ πολύμηνον ἀπουσίαν, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Φαναρίου-Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος.

Ἀξιομίμητος πρᾶξις. — Ἐκ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βόλου μανθάνομεν ὅτι, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ γυμνασίου τῆς πόλεως ταύτης, περιελθόντες τὰς οἰκίας καὶ ᾄδοντες τὰ συνήθη ᾄσματα, συνέλεξαν ὑπὲρ τὰς χιλίας δραχμὰς, προορίσαντες αὐτὰς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ὀρθοδόξων, ὅσοι πάσχουσιν ἔντισιν ἐπαρχίας ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀφοσιώσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστ. τυπογραφεῖον. — Ἐξεδόθη τύποις ρουμανιστὶ φυλλάδιον, ἐξ 126 σελίδων μεγάλων, οὗ συγγραφεύς ἐστιν ὁ διδάκτωρ κ. Κ. Χιρισέσκος, καθηγητὴς καὶ κοσμήτωρ τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ θεολογικῆς σχολῆς καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τυπογραφείου. Διὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου, οὗ ἀντίτυπον ὑπεβλήθη τῇ Α. Θ. Π., ὁ καθηγητὴς κ. Χιρισέσκος ἀπαντᾷ διὰ μακρῶν πρὸς τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον Ριμνίκου Νέου Σεβερίνου κ. Ἀθανάσιον Μιρονέσκον, διδάκτορα καὶ καθηγητὴν ἄλλοτε (Ἀλέξανδρον πρεσβύτερον) ὄντα τῆς αὐτῆς θεολογικῆς σχολῆς, ὑποβαλόντα κατ' αὐτοῦ καταγγελίαν ἀναγνωσθεῖσαν τῇ 13 μαΐου παρελθόντος ἔτους ἐν συνεδριάσει τῆς ἱερᾶς Ρουμανικῆς Συνόδου· κατηγγέλλετο δὲ δι' αὐτῆς ὁ κ. Χιρισέσκος ὅτι ἐπώλησεν ἄνευ πλειοδοσίας, ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, μηχανὴν εἰκόνων ἀντὶ 4500 φράγκων, ἐνῷ μηχανὴ τοιαύτη τιμᾶται δεκατετρακισχιλίων φράγκων. Ὁ καταγγελλόμενος ἀναιρεῖ καί τινας τοῦ ἐπισκόπου Ριμνίκου κατηγορίας περὶ πολλῶν ζημιῶν, ὧν ἐγένετο πρόξενος εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν τυπογραφεῖον ὁ διδάκτωρ καὶ καθηγητὴς κ. Κ. Χιρισέσκος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βοστώνης.—Ἀφίκετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὁ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος αὐτόθι προϊστάμενος αἰδεσιμώτατος πρεσβύτερος καὶ Α' οἰκονόμος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Νέστωρ Σουσλίδης. Ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον τὰ δέοντα παρακινέσας περὶ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πάτρια καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα τῶν ὀρθοδόξων Μ. Ἐκκλησίαν. Ἡ πρὸς αὐτὴν εὐλάβεια καὶ στοργὴ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν ἐστιν ἔνθερμος, ὡς καὶ ἡ πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν ἀφοσίωσις. Συνεπῶς, ἡ ἐν Βοστώνῃ κοινότης ἐδείχθη πρόθυμος εἰς ἀνέγερσιν νέου ναοῦ, ἀνταξίου πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλογένειαν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μελῶν.

Ἱερεῖς περιοδεύοντες.— Ἐξ Ἀμερικανικῆς τινος πόλεως ἐκ νέου γράφουσιν ἡμῖν περί τινων ὁμογενῶν, τὸ σχῆμα τοῦ ἱερέως φερόντων, περιφερομένων

δὲ χωρὶς συστατικῶν γραμμάτων τοῦ ἀρχιερέως τῆς ἐπαρχίας, ἐξ ἧς προέρχονται, καὶ τελούντων ἱεροπραξίας, ἐν πόλεσι, παρ' αἷς, διὰ τὸ ὀλιγάριθμον τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου παροικίας, ἡ συντήρησις ἱερέως καθίσταται δυσχερής. Εἰς ὅτα περὶ τοῦ τοιούτου ἀντικειμένου ἔγραψεν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀπὸ 17 ἰανουαρίου τοῦ 1903 παραινετικῇ πρὸς τὰς ἑλληνικὰς ἐν Ἀμερικῇ κοινότητας ἐγκυκλίῳ οὐδὲν πρέπει νὰ προσθέσωμεν. Πκραπέμπομεν δ' ἐκ καθήκοντος εἰς τὰς ἐν ἀριθμῷ 47 τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκδοθείσας ὁδηγίας, ἃς πάντες οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ κοινοτήτων ἔχουσι καθῆκον νὰ καταστήσωσι γνωστάς τε καὶ καταληπτοτέρας τοῖς ἐνοχλουμένοις ὑπὸ τοιούτων περιοδευτῶν, οὓς πρέπει νὰ ἐροδιάζωσιν οἱ ἀποστέλλοντες διὰ κανονικῶν γραμμάτων. Αἱ νουθεσίαι τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἄλλως τε εἰσὶ παντὶ καταληπταί.

ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ἡ ἐκ τῆς κωμοπόλεως Μετσόβου σημείωσις, ἣν ἐκδίδομεν ὧδε, πολλοστὴ πρόκειται μαρτυρία τῆς ματαιώσεως ἐπιβούλων ἐνεργειῶν, ἃς ἀναπτύσσει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Ἠπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ ἡ ρουμανικὴ προπαγάνδα. Παρόμοιαι στατιστικαὶ γνώσεις ἐπικυροῦσι τὴν ἀπὸ πολλῶν μὲν ἐτῶν ἐξενεχθεῖσαν, ἀπὸ πολλοτάτων δὲ γεγονότων μαρτυρηθεῖσαν ἀλήθειαν ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουσιν» οἱ ζητοῦντες ἵνα δημιουργήσωσιν ἐν μέσῳ ὁμοεθνῶν ὀρθοδόξων τερατῶδές τι σύγκραμα νεοκατασκευάστου κοινότητος, κοινὸν οὐδὲν ἐχούσης πρὸς τοὺς ἀπὸ Δουνάβεως ἐπιδρομεῖς πλὴν εὐαρίθμων λέξεων.

Ἐν τῷ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπηρεαζομένῳ Μετσόβῳ ἀριθμοῦνται σήμερον χωρία πέντε, περιέχοντα 1149 οἰκογενείας ἑλλήνων λαλούντων τὴν κουτσοβλαχικὴν, ὄχι δῆλον οὖν βλαχικὴν, οὔτε μολδαυϊκὴν, ἢ τὸ σύνολον ρουμανικήν· τὸ χωρίον Βουτονόσιον ἀριθμεῖ 38 οἰκογενείας ἀφωσιωμένας τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ· αἱ κῶμαι Ἀνήλιον καὶ Μηλέα ἡ μὲν 134, ἡ δὲ δευτέρα 144, ἀφωσιωμένας τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ· ἡ δὲ κωμόπολις Μέτζοβον 833, ἀφωσιωμένας εἰς τὰ πάτρια, ἃ περιέπει προασπίζουσα ἡ Μ. Ἐκκλησία. Ἐξ οἰκογένειαι μόνον (**ἀριθ. 6**) ρουμανίζουσιν ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ. Ἐκ τῶν ἓξ τούτων, ἐν μέσῳ 149 οἰκογενειῶν, αἱ δύο μέν εἰσι διδασκάλων, ἀδρῶς ἀπὸ πολλοῦ μισθοδοτουμένων ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας· αἱ τρεῖς εἰσιν αἱ τῶν ἐφόρων τῆς ἀνυπάρκτου ρουμανικῆς σχολῆς, μισθοδοτουμένων καὶ τούτων δίκην ἀποστόλων· τὴν δὲ ἕκτην, οἱονεὶ μαργαρίτην νέον τῆς διὰ τοσούτου χρυσίου ἀπὸ τοσούτου χρόνου σαγηνευθείσης ἄγρας ἀποτελεῖ εἷς καὶ μόνος, οὔτε διδάσκαλος, οὔτε ἔφορος, οὔτε μαθητὴς, ἀλλ' ἄνθρωπος ἀκαταλόγιστος, δηλωθεὶς ὡς ρουμανίζων καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ψυχολογικὴν εὑρίσκετο διατάραξιν, κατὰ τὰς ἀκριβεστάτας ἐξετάσεις, ἃς ἡ ἔκθεσις ἀφηγεῖται. Εἰς πέμπτον δὲ χωρίον Δερβεντίσταν, ἀποτελούμενον μὲν ἐξ 100 οἰκογενειῶν, ὑπαγόμενον δὲ πολιτικῶς εἰς τὴν δοίκησιν Ἰωαννίνων, οὔπω ἐγένετο νέα καταγραφή.

Ἐπίσημοι εἰδήσεις ἐξ ἑτέρων ἐπαρχιῶν εἰς τὰ αὐτὰ φέρουσι συμπεράσματα, ἀποδεικνύοντα τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας πρὸς δημιουργίαν ἀσυστάτων ἐθνοτήτων, ἤτοι κέντρων ἑκασταχοῦ ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Τῷ σαββάτῳ 14 μεσοῦντος, μικρῷ μετὰ μεσημβρίαν, ἐξεδώκαμεν τὸ ἓξῆς παράρτημα τοῦ Β' τεύχους τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΣΑΣ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗΣ

Ἅπασα ἡ καθ' ἡμᾶς κοινωνία, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων μέχρι τῶν κατωτέρων αὐτῆς τάξεων μετὰ συγκινήσεως ἐπληροφορεῖτο τὴν σοβαρὰν ἀσθένειαν τοῦ διαπρεποῦς ὁμογενοῦς καὶ ἐξόχου λειτουργοῦ τοῦ κράτους **Ἀλεξάνδρου πασᾶ Καραθεοδωρῆ**, μετὰ μείζονος νῦν θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας θέλει ἐνωτισθῆ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, συμβάντα χθὲς τῇ ἑσπέρᾳ, ἐν ἡλικίᾳ 73 ἐτῶν, ἐν τῷ ἐν Ξηροκρήνῃ μεγάρῳ αὐτοῦ.

Υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Στεφάνου Καραθεοδωρῆ, τοῦ μέγα κλέος ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀραμένου ἐπί τε ἀληθεῖ σοφίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ, καὶ Λουκίας, θυγατρὸς Ἀλεξάνδρου χατμάνου Μαυροκορδάτου καὶ Σμαράγδας Μουρούζη, διετήρησε τὰς παραδόσεις τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, ἀφ' ὧν εἵλκε τὸ γένος. Ὁ εὐσεβὴς οἶκος, εἰς ὃν ἀνῆκεν, ἐγένετο αὐτῷ τὸ μέγα σχολεῖον τῆς ἀνυποκρίτου εὐσεβείας, ἐφ' ἧς ἀραρότως ἐθεμελίωσαν τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν καὶ τὴν μόρφωσιν οἱ ἀείμνηστοι αὐτοῦ γονεῖς καὶ πρόγονοι.

Τὰ δὲ διδάγματα, δι' ὧν ἐφωδιάσθη κατ' οἶκον, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν μὲν τῶν εὐσεβῶν καὶ σοφῶν αὐτοῦ γονέων, τὴν ἀναστροφὴν δὲ μετὰ τῶν ἀοιδίμων τοῦ Γένους διδασκάλων Εὐσταθίου τοῦ Κλεοβούλου καὶ Ἠλία τοῦ Τανταλίδου, συνεπληρώθησαν ἐπιστημονικῶς ἐν Παρισίοις, ἔνθα μεταβὰς, ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ ἠκροάσατο νομικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

Οὕτως ἐπὶ τὴν βάσιν τὴν ἀσάλευτον τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ **ὁ Ἀλέξανδρος πασᾶς Καραθεοδωρῆς** ἐμόρφωσεν ἐν αὐτῷ δι'ἐπιμελείας, εὐφυΐας, φιλομαθείας ἀπαραμίλλου τὸν καλὸν ἐπιστήμονα, τὸν ἐπιφανῆ λειτουργὸν τοῦ κράτους, τὸ τιμιώτατον μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, ἰδιωτικαί τε καὶ κοινωνικαὶ, διέλαμψαν ἐν πάσαις ταῖς θέσεσιν, ἃς ἡ περίνοια μεγαλοφρόνων σουλτάνων ἐνεπίστευσαν αὐτῷ ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ ταῖς εὐρωπαϊκαῖς αὐλαῖς.

Ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ ἐμπορίου μέχρι τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν· ἐν τῇ διοικήσει τῆς Κρήτης· ἐν τῇ ἐν Ρώμῃ αὐτοκρατορικῇ πρεσβείᾳ· ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ Σάμου — ἔνθα ἐπὶ δεκαετίαν περίπου διετέλεσε — καὶ ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τελευταῖον ὡς ἀρχιμεταφράστης τῶν ἀνακτόρων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν διαπρεποῦς καὶ ὀξύνου πολιτικοῦ ἀνδρός. Ἡ μεγάλη αὕτη ἀρετὴ τοῦ ἀειμνήστου διετρανώθη καὶ ἐν τῷ Βερολινείῳ συνεδρίῳ τοῦ 1878, οὗ μετέσχε, σὺν ἑτέροις, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κραταιᾶς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως· κατεδείχθη καὶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Κράτους, οὗ ἦν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μέλος.

Διατελέσας καὶ μέλος τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, λαβὼν μέρος σπουδαῖον ἐν ἐθνικαῖς συνελεύσεσι περὶ μεγάλων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐπεδείξατο λελογισμένην πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσίωσιν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῇ σημερινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ μετὰ πόνου ψυχῆς ἀγγείλας τὴν πρὸς Κύριον μετάστασιν τοῦ μεγάλου ὁμογενοῦς καὶ συμπολίτου, ὡς εἶπεν, ὑπέμνησε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὰς πρὸς τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Στεφάνου Καραθεοδωρῆ καὶ τοῦ πατρώζοντος αὐτοῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, εὐξάμενος ὅπως τῷ ἀξιομιμήτῳ αὐτοῦ παραδείγματι ἀκολουθήσωσι καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ. Ἡ Α.Θ. Παναγιότης προσέθηκεν ὅτι, θρηνοῦντες ἐκ καθήκοντος ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου, ὀφείλομεν ἀναπέμπειν τῷ Κυρίῳ δόξαν ὅτι οὕτως ᾠκονόμησε τὰ τοῦ μεταστάντος, εὐχόμενοι αὐτῷ μὲν ἀνάπαυσιν μακαρίαν, τῇ δὲ πενθούσῃ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ παραμυθίαν τὴν ἐξ ὕψους.

*

Ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου **Ἀλεξάνδρου**, τοῦ πολλαχῶς μετασχόντος τῶν σπουδαίων σημείων τοῦ ἐθνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου, προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐνεκρίθη ἵνα γένηται ἐπισήμως ὑπό τε τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀποδιδομένου οὕτω, κατὰ τὴν λέξιν τῆς Α. Θ. Π., φόρου εὐμενείας μὲν καὶ στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας, εὐγνωμοσύνης δὲ κοινῆς πρὸς τὸν μεταστάντα.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συμμετέχουσα τῆς θλίψεως τῆς Α. Θ. Π. καὶ κατὰ πρότασιν Αὐτῆς ἐψηφίσατο:

α) νὰ διακοπῇ ἡ συνοδικὴ συνεδρία πρὸς ἔνδειξιν πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ εὐσεβοῦς καὶ ἐξόχου τῆς Ἐκκλησίας τέκνου·

β) νὰ προσκληθῶσιν ἵνα ἀκολουθήσωσι τῇ κηδείᾳ τὰ ἔντιμα μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου·

γ) αὐθήμερον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μακαρίτου εἷς τῶν σεβασμ. συνοδικῶν—ὡρίσθη δὲ τοιοῦτος ὁ μητρ. Τραπεζοῦντος κ. Κωνστάντιος—καὶ ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος ἐκφράζοντες τὴν θλίψιν τοῦ τε οἰκουμ. πατριάρχου καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου·

δ) νὰ ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπικήδειον ὁ πανοσ. Μ. ἱεροκήρυξ ἀρχιμ. κ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης.

*

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐτηρήθη, καὶ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ, προεξάρχοντος τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, προέστησαν τῆς κηδείας, καὶ οἱ ἀξιότιμοι σύμβουλοι παρηκολούθησαν, καὶ μεγιστᾶνες αὐτῇ συνώδευον καὶ ὑπουργοὶ καὶ βαθμοῦχοι καὶ ἀνώτεροι τοῦ Κράτους ὑπάλληλοι ἔν τε τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν Μεγάλου Ρεύματος καὶ ἄχρι τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου νεκροταφείου. Σχολῶν δὲ καὶ σωματείων ἀντιπρόσωποι προσῆλθον καὶ προσεφώνουν οἱ μὲν, οἱ δὲ τὰς βαθείας συλλυπητικὰς αὐτῶν ἐκφράσεις ὑπέβαλον τῇ πενθούσῃ οἰκογενείᾳ. Οὕτως ἡ κηδεία τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου Στ. Καραθεοδωρῆ δημοτελὴς ἐγένετο πραγματικῶς, καὶ ἡ

κοινὴ λύπη ἐξεδηλώθη ὅσον πολὺ σπανίως· διότι καὶ σπανίως ἐμφανίζονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ γένει οἱ ἄνδρες οἱ κοσμούμενοι δ' εὐσεβείας καὶ πολλῆς μαθήσεως, διὰ συνέσεως καὶ χρηστότητος τρόπων, οἱ πρὸς τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσιν καὶ στοργὴν ἐπιδεικνύμενοι, οἱ πρὸς τὸ βασίλειον Κράτος ὑπηρεσίας πολυτίμους παρεχόμενοι.

*

Τὰς ἀκριβεστέρας περὶ τοῦ βίου τοῦ ἀειμνήστου πληροφορίας ἐδημοσίευσεν ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» τοῦ παρελθόντος σαββάτου, ἡ δὲ «πρόοδος» τῆς κυριακῆς ἐξέδωκε καὶ τὴν προσωπογραφίαν αὐτοῦ. — Βιογραφίαν ἐντελῆ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Στεφάνου ἔγραψεν ὁ μακαρίτης Ἠλίας Τανταλίδης, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλλην. Φιλολογ. Συλλόγου· βιογραφίαν δὲ τοῦ ἰατροῦ Κωνσταντίνου, ἀνεψιοῦ τοῦ Στεφάνου, ἔγραψεν ὁ ἀείμνηστος Σπυρίδων Μαυρογένης.

*

Τῇ τρίτῃ ἐπισκεψάμενοι τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἔξοχ. Κωνστ. Καραθεοδωρῆ ἐφέντης ἀδελφὸς τοῦ θανόντος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Στέφανος καὶ Παῦλος Ἀλ. Καραθεοδωρῆ ὑπέβαλον τὴν βαθεῖαν αὐτῶν εὐγνωμοσύνην ἐφ' οἷς ἀπεφάσισε καὶ ἔπραξεν ἡ Μ. Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου. Ἡ δὲ εὐγενεστάτη σύζυγος αὐτοῦ ὑπέβαλε τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην·

Παναγιώτατε δέσποτα,

Αἱ, πατριαρχικῇ εἰσηγήσει καὶ συνοδικῇ ἀπορράσει, ἀπονεμηθεῖσαι ἐπὶ τῷ θανάτῳ καὶ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ μακαρίτου συζύγου μου ἀνεξάλειπτοι καὶ ἐξαίρετοι εἰς αὐτὸν τιμαί, τὰ ἐπίσημα καὶ πολυπληθῆ σημεῖα τῆς στοργῆς, δι' ἧς καὶ ζῶντα ἠυδόκησε νὰ περιβάλῃ αὐτὸν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, οὐχὶ τοσοῦτον ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν ἃς ἐκεῖνος ἐπετέλεσεν, ἀποδίδουσα, ὅσον διαγινώσκουσα τὴν γνώμην καὶ διάνοιαν αὐτοῦ καὶ ἐπαινοῦσα τὴν εἰς τὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις καὶ διδασκαλίας, ἐν αἷς ἐτράφη, ἀπαρασάλευτον αὐτοῦ ἐμμονὴν ἣν ἀείποτε οὗτος ἐξεδήλου περὶ πλείστου ποιούμενος τὸ συμπράττειν ἐν παντὶ κεχαρισμένως τῇ Ἡμετέρᾳ σεπτῇ καὶ περιβλέπτῳ Παναγιότητι, ἐπιρανῶς ἐκπροσωπούσῃ τὰς τιμιωτάτας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν καὶ ἐθνικῶν διδασκαλιῶν καὶ παραδόσεων, πάντα ταῦτα παρορμῶσί με, καίπερ ἀπορούσῃ λόγων πρὸς ὁμολογίαν τῆς ὀφειλομένης χάριτος καὶ πρὸς ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν, ὅπως ἐκλιπαρήσω τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἵνα μὴ παύσῃ ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον εὐχαῖς δεομένη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος εὐπειθοῦς Αὐτῆς τέκνου, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποστερήσῃ συγχρόνως καὶ τὰ ἐπιζῶντα περίλυπα μέλη τῆς οἰκογενείας μας τῆς εὐνοίας, ἧς ἀπέλαυσεν ὁ ἐκλείψας ἀρχηγὸς αὐτῆς.

Ἀπεκδεχομένη δὲ τὰς θεοπειθεῖς εὐλογίας τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος διατελῶ ἐσαεὶ

ἀφωσιωμένη θυγάτηρ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ Α. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗΣ

Ὑπερογδοηκοντούτης ἀπεβίωσεν ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 15 μεσοῦντος καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἐκηδεύθη **ὁ ἀρχιμ. Θεόδωρος Μαντζουρανῆς.** Ἐκ Τρικκέρων τῆς Θεσσαλίας καταγόμενος ἐγνωρίσθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ὡς ἱεροψάλτης, πλέον πεντηκονταετίας διακριθεὶς ἐπί τε τῇ τέχνῃ καὶ τῇ καλλιφωνίᾳ. Τῷ 1879 ὁ παναγ. οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Ἰωακεὶμ, κατὰ τὴν πρώτην ἱερατείαν αὐτοῦ, τὴν δραστηριότητα τοῦ Θεοδώρου Μαντζουρανῆ ἐκτιμῶν καὶ τὴν πρὸς ἔργα κοινῆς ὠφελείας ἀροσίωσιν, διώρισεν αὐτὸν οἰκονόμον τῆς Κεντρικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς καὶ διδάσκαλον τῆς ἐκκλησ. μουσικῆς ἐν αὐτῇ, ὑπὲρ ἧς εἰργάσθη καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, πρὸς εἴσπραξιν ἐράνων ἀποσταλείς. Ὁ μορφωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μουσικὸς χορὸς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ψάλλων ἐπὶ διετίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ξυλοπόρτης, (1882—1884) κατεκήλει τοὺς ἐκκλησιαζομένους, αἱ δὲ εἰσπράξεις τοῦ ναοῦ ὑπερεδιπλασιάσθησαν.

Καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ ἐκκλ. μουσικῇ γνώσεις, καὶ διὰ τὸν ἄβολον χαρακτῆρα, καὶ διὰ τὴν παρρησίαν, μεθ' ἧς ἐλάλει, ὁ Μαντζουρανῆς ἦν ἀγαπητὸς πᾶσιν· ἐδείκνυτο δὲ πρόθυμος εἰς ἃς ἐνορίας ἔμεινεν ὡς προϊστάμενος, ἐνταῦθα, νὰ ἐργάζηται ὑπέρ τε τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῆς σχολῆς τῆς ἐνορίας καὶ τῶν κοινωφελῶν ἐν αὐτῇ σωματείων.

Πρὸ μηνός, ἐγγίζον ἐννοῶν τὸ τέλος τοῦ βίου, ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τῆς Α. Θ. Π. δι' ἐπιστολῶν ἀποπνεουσῶν τὴν ἄκραν εὐλάβειαν πρὸς τὸν πρωθιεράρχην τῆς ὀρθοδοξίας, ὃν ἱκέτευεν ὅπως ἐν ταῖς πρὸς Κύριον ἐντεύξεσι μὴ παύσηται δεόμενος ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σωμάτων, δικαστηρίων, ἐπιτροπῶν καὶ γραφείων

ΣΤ'.

Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου.

βασιλεῦσιν, ἡγεμόσι καὶ ὑπουργοῖς	12
πρ. πατριάρχαις Κωνσταντινουπόλεως	2
τῷ Ἀλεξανδρείας	5
τῷ Ἱεροσολύμων	9
τῷ Πετρουπόλεως	9
τῷ μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν	20
τῷ Οὐγγροβλαχίας	2
τῷ Σερβίας	2
ταῖς ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίνῃ ἐπαρχίαις	6
τῷ Σινᾶίου	3
εἰς ἀρχιερεῖς καὶ ἀρχιερατικοὺς ἐπιτρόπους	806
εἰς ἱερὰς μονὰς σταυροπ. καὶ ἐνοριακὰς	105
εἰς Ἅγιον Ὄρος	37
εἰς τὰς ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησίας	30
ἐφορίαις καὶ ἐπιτροπαῖς	70
τραπέζαις	28
προέδροις ἀδελφοτήτων καὶ σωματείων	13
πρεσβευταῖς καὶ προξένοις	35
προϊσταμένοις καὶ ἐκκλησιαστικαῖς ἐπιτροπαῖς	10
ὁμογενέσι προέχουσιν	194
ὀρφικιάλοις	9
εὐεργετήρια	7
σιγίλλια	2
ἐγκύκλιοι	5
συγχωρητικὰ	5
ἡγουμενικὰ	3
καθαιρέσεις	8
ἄρσις καθαιρέσεως	1
εἰς ξένους ἐπισήμους	4
ἄδεια ἐράνων	1
διορισμοὶ ἐξάρχων	9
	1425
προστίθεντοι ἕτερα μήπω καταταχθέντα	29
τὸ ὅλον	1454

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ξενοφῶν Λαζαρίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἄνευ ἔργου, κάτοικος τέως Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Μαρίας Ξενοφῶντος Λαζαρίδου, θυγατρὸς Βασιλείου Πατροπούλου, διαμενούσης ἐν Τερτερδὰρ τοῦ Κεράτίου Κόλπου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διατροφῇ· ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διατροφῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 δεκεμβρίου 1905. 3

ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανματάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανματάκη, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαιοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδρομίου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906. 1

Ὁ πρόεδρος

Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί·

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 16 καὶ ἡμερομ. 6 8βρίου 1905

ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἀβιρκίου Ἠλιάδου, κατοίκου Κοτυαίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύσσει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Σταμίας θυγατρὸς Ν. Μανιάτου.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ Σταμίᾳ Ν. Μανιάτου τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια τετρακόσια πεντήκοντα, προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. 2

Ἐν Κοτυαίῳ τῇ 18ῃ δεκεμβρίου 1905

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμος Γεράσιμος

Ὁ γραμματεὺς

Συμεὼν Σ Μιχαηλίδης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 151 καὶ ἡμερομηνίαν 11 αὐγούστου 1905, περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀναστασίας Ι. Τούρλα, κατοίκου τῆς κωμοπόλεως Νεβέσκης ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Ι. Φύστα.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Γεωργίῳ Ι. Φύστᾳ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἀνιόντα εἰς γρ. ἑκατὸν ἀριθμ. 100 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 8 δεκεμβρίου 1905. 1

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΝΑΟΥΜ ΠΑΠΑ ΚΩΝ]ΤΙΝΟΥ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἴμβρου.

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Ἰωάννης Κομνηνοῦ, ὑπήκοος ὀθωμανὸς ὁρμώμενος ἐκ Σχοινουδίου τῆς ἐπαρχίας Ἴμβρου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως, τὴν πρώτην παρασκευὴν καὶ ὥραν 4 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἴμβρου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Ἠλιοῦ Ἀναστασᾶ κατοίκου ἐπίσης Σχοινουδίου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Κωνσταντινουπόλεως» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.

Ἐν Παναγίᾳ τῆς Ἴμβρου τῇ 25 νοεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Ἴμβρου ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ 3

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ὁ Βασίλειος Χ'' Παπᾶ Ἀντωνίου, ἐξ Ὀλύμπου τῆς νήσου ταύτης, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, κτίστης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως, τὴν πρώτην παρασκευὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς μητροπόλεως Καρπάθου αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου του, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Καλλιόπης τὸ γένος Ἀντωνίου Ρουσάκη, ἐξ Ὀλύμπου τῆς νήσου ταύτης, ἄλλως τε δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». 2

Ἐκ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Καρπάθου

τῇ 10 δεκεμβρίου 1905

Ὁ προεδρεύων

γενικὸς τοῦ μητροπολίτου ἐπίτροπος

† Ἀρχιμανδρίτης **Μελέτιος**

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Μυριοφύτου

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀντώνιος Παχαράκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐκ Περιστάσεως τῆς ἐπαρχίας Μυριοφύτου ὁρμώμενος, τέως διαμένων ἐν Χαλκηδόνι καὶ ἐπαγγελλόμενος τὸν λειτουργὸν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 5 τουρκιστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἑλένης Α. Παχαράκη, τὸ γένος Μοῦχλα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Περιστάσεως καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ λύσεως γάμου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Μυριοφύτῳ, τῇ 3ῃ δεκεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος 2

† Ὁ Μυριοφύτου ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ἐκ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 4

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τοὺς γράφοντας ἐν ἐφημερίσιν — Αἱ παρὰ μουσουλμάναις ἑορταὶ τῶν θυσιῶν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ (Ἱεροκήρυκες ἐν Ἑλλάδι) — Ἐκ τῆς Κυπριακῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας — Καταστατικαὶ εἰδήσεις τοῦ 1905 — Νεκρολογία (Συμεὼν Σινιόσογλους) — Λύσις ἀπορίας περὶ κωλύματος γάμου — Κανονικὴ διάταξις περὶ βαπτίσματος οὐνιτῶν — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ

ἐν ἐφημερίσιν, ἐντεῦθεν ἢ ἐνταῦθα, περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἀπευθυνομεν τὴν παροῦσαν ἔκκλησιν ἢ σύστασιν, ἵνα, μελετῶντες ὡρίμως ὅσα γράφουσιν, εἶτα παραδίδωσιν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἢ τὸ τυπογραφεῖον. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι συμφωνήσει μεθ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι οὔτε πᾶν τὸ γνόμενον πρέπει ν' ἀναγράφηται ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, οὔτε τὸ οὕτω λεγόμενον ἢ ἀπὸ γραφείων ἐπισήμων ἐξερχόμενον πρέπει νὰ παρίσταται διεστραμμένον ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ἐσφαγιασμένον ἐν ταῖς φράσεσιν· πολλῷ δὲ μᾶλλον νὰ παρίσταται ἐν χαριτολογίᾳ ἢ μεθ' ὕβρεως οὐχὶ σπουδαίοις ἀνδράσιν ἐμπρέποντος· ἵνα μὴ κατὰ τὰ γραφόμενα ταῦτα σχηματισθῇ περὶ τῶν γραφόντων καὶ τῶν πρὸς δημοσίευσιν προθυμίαν ἐπιδεικνυμένων ἡ πεποίθησις ὅτι καὶ πᾶν ἴχνος εὐλαβείας πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπώλεσαν, καὶ δι' ἀκριτομυθίας ἔβλαψαν γενικώτερα συμφέροντα καὶ ὑποθέσεις.

Ἀφορμὴν εἰς τὴν σύστασιν ταύτην λαμβάνομεν ἐκ τῶν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ (τῆς 21 ἰανουαρίου) τῆς ἐφημερίδος «Νέας Ἡμέρας» ἀναστηλωθέντων ψευδῶν τοῦ ἐντεῦθεν ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς, οὐχὶ ἐξ ἀγνοίας, ἀλλὰ σκοπίμως τὴν ἀλήθειαν διαστρέφοντος. Τὰ περὶ τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστροουγγαρίας γραφόμενα ὅτι ὄθεν ἤγγειλε τῇ Α. Θ. Π. τὸ ἐπιβάλλον τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Ἑρζεγοβίνης, Βοσνίας καὶ τῶν δύο ἑτέρων καὶ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τοῦτο εἰσὶ ψευδολογίαι τοῦ ἀνταποκριτοῦ. Τὰ δὲ περὶ τῆς συνοδικῆς συνεδρίας τῆς 10 ἰανουαρίου καὶ περὶ προσκλήσεως τῶν νέων μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου γραφόμενα, εἰσὶ τὰ μὲν νενοθευμένα, λέξεις δέ τινες ἠλλαγμένοι καὶ τὸ σύνολον πεπληρωμένον ἐξ ἰδίων ἐννοιῶν καὶ φράσεων. Ὁ ἐπιστέλλων ἠδύνατο νὰ καταστρώσῃ ἐπὶ τοῦ χάρ-

του τὰς ἰδίας αὐτοῦ κρίσεις, τὰς ἀπὸ τριῶν ὅλων ἐτῶν γνωστάς, ἀλλ' ἀδικεῖ τὴν ἀλήθειαν εἰσάγων εἰς τὸ στόμα ἑτέρου εἴ τι ἂν ἔχῃ ἐπιθυμίαν νὰ εἴπῃ αὐτὸς ἢ οἱ ὀθενδήποτ' αὐτὸν ἐμπνέοντες.

Αἱ μουσουλμανικαὶ ἑορταὶ τῶν θυσιῶν.

Τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν μουσουλμάνων ἀγόντων τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τὰς παρ' αὐτοῖς ἑορτὰς τῶν θυσιῶν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μεταβὰς αὐθημερον εἰς τὰ ἐν Γαλατᾷ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ἐν συνοδίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ ἡμῶν ἄνακτι Σουλτὰν Ἀπτοὺλ Χαμὶτ τῷ Β' τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου Νουρῆ πασᾶ.

Κατόπιν ἡ Α. Θ. Π. ἐν συνοδίᾳ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος ἐπεσκέψατο τὰς ΑΑ. ΥΥ. τὸν Μ. βεζύρην Φερὶτ πασᾶν, τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων Ἀβδουρραχμὰν πασᾶν ὡς καί τινας τῶν ἐξοχωτάτων ὑπουργῶν.

Ὡσαύτως κατά τε τὴν πρώτην καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν τῶν ἑορτῶν ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ πρὸς πολλοὺς ἀνωτέρους λειτουργοὺς καὶ μεγιστᾶνας τοῦ κράτους διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Καλλινίκου καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος κοπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀνασυγκρότησις ἱερᾶς Συνόδου. — Χθὲς, πέμπτη, σκέψεως γενομένης περὶ προσκλήσεως τῶν νέων μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τῶν μετὰ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμεν. πατριάρχου συνεργασθησομένων, ἀπεφασίσθη νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ μίαν διετίαν οἱ κατὰ τὰ τέλη τοῦ σωτηρίου ἔτους 1904 προσκληθέντες σεβασμ. μητροπολῖται Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, Τραπεζοῦντος κ. Κωνστάντιος, Χίου κ. Κωνσταντῖνος καὶ Δρυινουπόλεως κ. Λουκᾶς, ὧν ἡ περίοδος, ὡς ἀντικαθιστώντων τοὺς ἀπεργήσαντας καὶ ἀπολυθέντας, ἔληγε κατὰ τὸν προσεχῆ ἀπρίλιον, κατὰ τὰς διαγορεύσεις τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν· ἀλλὰ τῆς διατάξεως αὐτῶν ταύτης περὶ τῶν ἀντικαταστατῶν τῶν ἀποχωρούντων ἀφορώσης εἰς ὁμαλὴν πραγμάτων κατάστασιν, οὐχὶ δὲ τὴν δημιουργηθεῖσαν κατὰ τὰς ἓξ πρώτας ἡμέρας τοῦ ὀκτωβρίου 1904, δίκαιον ἐθεωρήθη νὰ μένωσι μέλη τῆς ἱερᾶς Συνόδου οἱ τοὺς ἀπολυθέντας ἀντικαταστήσαντες, ἐξασκοῦντες ἄλλως τὸ δικαίωμα τὸ χορηγούμενον αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Κανόνων τοῦ μετέχειν τῆς Συνόδου, εἰς ἣν ὡς συνοδικοὶ εἰργάσθησαν ἀπὸ δέκα καὶ πέντε μηνῶν, προθύμως σπεύσαντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, χρῆσιν ποιούμενος τοῦ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας τῷ πατριάρχῃ χορηγηθέντος δικαιώματος τοῦ καλεῖν ἀριστίνδην, ἐκάλεσεν οὕτω διὰ μίαν διετίαν τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Νικομηδείας κ. Φιλόθεον. Ἀντὶ δὲ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνου, ληξάσης τῆς διετοῦς περιόδου τῆς συνεργασίας αὐτοῦ, προσεκλήθη μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν διετῆ περίοδον τοῦ 1906—1908, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος.

Μητρόπολις Διδυμοτείχου. — Κατὰ τὰ ἐκ Διδυμοτείχου ἐπιστελλόμενα, γίνονται πολλαὶ σκέψεις ἀπό τινος περὶ τῆς παρά τινι τῶν φερεγγύων Ἑταιριῶν ἐξασφαλίσεως τῶν ἔν τε τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἑτέραις κωμοπόλεσι κτιρίων σχολῶν τε καὶ τῶν ἀνηκόντων ναοῖς τε καὶ σχολείοις, ἃ διατρέχουσι κίνδυνον καταστροφῆς ἢ βλάβης ἀπὸ τοῦ πυρός.

Μητρόπολις Φιλαδελφείας. — Διαμείνας ἐν Σμύρνῃ, χάριν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ἐπί τινας ἡμέρας, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Λεόντιος, ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν ἔδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, κληθεὶς τηλεγραφικῶς, καὶ ἀφεὶς τὸν ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων, δι' ἃς ἦλθεν εἰς Σμύρνην.

Μητρόπολις Βιζύης. — Ἔγγραφα νεώτερα καὶ τηλεγραφήματα τῶν προεχόντων τῆς κώμης Σαμακοβίου διατυποῦσι παράπονα καὶ μομφὰς ἐναντίον τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βιζύης, σὺν ἄλλοις ὅτι ἦρε τὴν ἔκδοσιν ἀδειῶν γάμου ἀπὸ τοῦ ἐν Σαμακοβίῳ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, δίδων ταύτας αὐτὸς καὶ ἀναγκάζων νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Βιζύην ἐκ Σαμακοβίου (ὥρας ὀκτὼ ἀπέ-

χοντος) οἱ ἔχοντες ἀνάγκην, ἀφ' ὧν καὶ λαμβάνει δι' ἔκδοσιν ἀδείας πλείονα τῶν ὡρισμένων· βεβαιοῦσι δ' ἅμα ὅτι τὸ Σαμακόβιον ἀνέκαθεν ἦν κέντρον τοῦ τρίτου ἐπαρχιακοῦ διαμερίσματος. Ἀντίγραφα τῶν ἀναφορῶν τούτων ἀπεστάλησαν τῷ μητροπολίτῃ Βιζύης, ὅπως δῷ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς δεούσας πληροφορίας περὶ πασῶν τῶν ἐν ταῖς ἀναφοραῖς περιεχομένων μομφῶν.

Μητρόπολις Ρασκοπρεσρένης.— Συνεπεία τηλεγραφημάτων ἐξ Ἰπεκίου τῶν ὀρθοδόξων, παράπονα διατυπούντων κατὰ τοῦ ἐκεῖ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου καὶ ἐπικαλουμένων τὴν μέριμναν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ ἱερέως αὐτῶν, οὗ μὴ ἐργαζομένου καταντᾶ νὰ θάπτωνται καὶ νεκροὶ ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἱερᾶς ἀκολουθίας, συνεστήθησαν τὰ δέοντα συνοδικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Ρασκοπρεσρένης κ. Νικηφόρῳ.

Μητρόπολις Ἐρσεκίου.—Κατὰ καταστατικὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ τοῦ Σεραγέβου «Πηγῆς» ὑπῆρχον κατὰ τὸ 1904—1905 ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐνορίᾳ τοῦ μητροπολίτου Ἐρσεκίου 73 κληρικοί, ὧν 62 μὲν ἀνῆκον εἰς τὸν ἔγγαμον κλῆρον, 1, δ' εἰς τὸν μοναχικόν, οἵτινες καὶ διέμενον εἰς τὰ μοναστήρια· τούτων ἦσαν 71 μὲν πρεσβύτεροι, 2 δὲ διάκονοι· δύο τούτων τῶν ἑβδομήκοντα τριῶν κληρικῶν ὑπηρετοῦσιν ὡς ἱερεῖς ἀπὸ πεντήκοντα ἐτῶν—Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια Ἐρσεκίου ἔχει 4 μονάς, 8 πρωτοπρεσβυτερεῖα καὶ 54 ἐνορίας, καὶ 141 ναούς. Ὀρθοδόξους ἀριθμεῖ 107, 226, καὶ στέφανα 17337—Κατὰ τὸ 1904 ἠριθμήθησαν γεννήσεις 3818, θάνατοι 2449 καὶ γάμοι 637. Εὐτυχῶς δὲ οὐδεμία μετάστασις ἐγένετο εἰς ἕτερα δόγματα ἢ θρησκεύματα ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ οὐδεμία πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν προσέλευσις ἐκ ξένων δογμάτων ἢ μὴ χριστιανικῶν θρησκευμάτων.

Ἐπισκοπὴ Ἀνέων.—Διατρίβει ἐν Σμύρνῃ ἀπὸ πενθημέρου, χάριν ὑποθέσεων τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Ἀνέων κ. Ἄνθιμος.

Ἐπιτροπὴ Ἐράνων.—Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, μελετῆσαν τὴν ἔκθεσιν εἰδικῆς ἐπιτροπείας ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ καὶ τῶν ἐντίμων κκ. Λ. Καζανόβα καὶ Κορν. Σπαθάρη, ἐνέκρινε τὴν ἀνασύστασιν τῆς Διαρκοῦς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐράνων, ἧς πρόεδρον μὲν ἡ Α. Θ. Π. διώρισε τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Πισιδείας κ. Γεράσιμον, μέλη δὲ διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου οἱ κκ. Λ. Καζανόβας, ἐκπροσωπῶν ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ τὸ Συμβούλιον, Γ. Κάρταλης, Πιττακὸς Εὐστρατίου καὶ Παντ. Κοσμίδης, οἷς καὶ διεβιβάσθησαν τὰ σχετικὰ πιττάκια. Ἡ διαρκὴς Ἐπιτροπὴ τῶν ἐράνων, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπάρχοντα περὶ τῶν ἐράνων Κανονισμὸν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπείας προτεινόμενα, δύναται νὰ προσθῇ εἰς τε τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ εἰς τὴν ὑπόδειξιν τῶν καταλληλοτέρων μέσων πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ μέτρου τῶν ἐράνων.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Τὸ ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν τοῦ Σεραγιέβου «Πηγὴ», ἐπίσημον ὄργανον τῶν ἱερῶν μητροπόλεων Βόσνης, Ἐρσεκίου, Σβορνικίου καὶ Βανιαλούκας, ἀναγράφον ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ τεύχει (31 δεκεμβρίου 1905), ἄρτι πρὸς ἡμᾶς ἀποσταλέντι, τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» κρίνει ὅτι καθ' ὅλην ταύτην τὴν μακρὰν περίοδον τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ἵστατο εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ὑπηρετοῦν τῇ μορφώσει τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ διὰ διατριβῶν ἐπιστημονικῶν, ἠθικῶν καὶ θεολογικῶν». Ἡ «Πηγὴ» γράφει καὶ περὶ τοῦ νῦν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» συντάκτου ὑφ' ὃ πνεῦμα καὶ τὸ ἐπίσημον φύλλον τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας.

Χοροστασία.—Ἐπὶ τῇ σήμερον ἀγομένῃ μνήμῃ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ, ἔνθα ἀνάκειται ἐν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, κατὰ παλαιὸν ἔθος, τῆς εἰκόνος τοῦ μακαρίου πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ δευτέρᾳ, 23, μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀγαθαγγέλου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ ἐν Χάλκῃ διαμένοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Γρεβενῶν κ. Ἀγαθαγγέλῳ καὶ δι' ἐπιστολῆς, ἅτε μὴ ὑπαρχούσης τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας, τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Καρπάθου καὶ Κάσσου, ἀμφοτέρους ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτήν· —τῇ πέμπτῃ τηλεγραφικῶς ἐπίσης συνεχάρη τοῖς ἑορτάζουσιν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, σεβασμ. μητροπολίταις Ἡρακλείας, Σερρῶν, Στρωμνί-

τσης, καὶ Σβορνικίου, ὡς ηὔξατο τὰ δέοντα διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου καὶ τῷ ἐν Ὀδησσῷ φιλογενεστάτῳ εὐεργέτῃ τῆς ἐθνικῆς παιδεύσεως κ. Γρηγορίῳ Μαρασλῇ — ὡταύτως ηὔξατο καὶ τοῖς ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ τῷ τε πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτῃ καὶ Μ. ἱεροκήρυκι κ. Γρηγορίῳ Κωνσταντινίδῃ (διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος) καὶ τῷ πανοσ. Μ. συγκέλλῳ κ. Γρηγορίῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Τηλεγραφικῶς ἀγγέλλεται ἐκ Δαμασκοῦ ὁ θάνατος τοῦ ἀπὸ τοῦ χρόνου τῶν γνωστῶν θλιβερῶν γεγονότων καταλαβόντος τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας κυροῦ Μελετίου. — Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἀναγράψωμεν ἐν προσεχεῖ ἡμῶν φύλλῳ λεπτομερέστερον τὰ κατὰ τὸν μεταστάντα, καθήκοντι χριστιανικῷ, ἐπειδὴ τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου ἄβυσσος, εὐχόμεθα τῇ μὲν ψυχῇ αὐτοῦ ἀνάπαυσιν ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων, τῇ δὲ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας, τῇ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη δοκιμαζομένῃ καὶ ταραττομένῃ, εἰρήνην παρὰ Θεοῦ καὶ εὐστάθειαν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς κανονικότητος καὶ τῆς ἀνέκαθεν καλῶς κρατησάσης ἐν αὐτῇ τάξεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ

Ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς ἱερᾶς διακονίας τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κάρλοβιτς κ. Γεωργίου τὸ δημοτικὸν τῆς πόλεως ταύτης συμβούλιον ἐνέγραψεν αὐτὸν ἐπὶ τιμῇ δημότην — Τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πανιερ. ἀρχιερέων προσενεχθὲν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ἐπικαμηλαύκιον φέρει ἐπ' αὐτοῦ σταυρὸν ἀδαμάντιον, ὅμοιον δῶρα δὴ τῷ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀείμνηστον ἱεροκήρυκα καὶ διδάσκαλον Κωνσταντῖνον τὸν ἐξ Οἰκονόμων χορηγηθέντι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱεροκήρυκες τακτικοὶ παρὰ ταῖς ἀρχιεπισκοπαῖς καὶ ἐπισκοπαῖς τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀριθμοῦνται σήμερον εἴκοσιν, ὧν ἀναγραφὴν χορηγεῖ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἡ σύνταξις αὐτῆς, ἀπὸ διφόρων ἀρυσαμένη πηγῶν καὶ καθ' ἃ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τηρεῖ σημειώματα· κατ' αὐτὰ δὲ κηρύττουσι νῦν

Ἐν τῇ μητροπόλει Ἀθηνῶν ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Συνέσιος Φιλιππίδης, ἐκ Πειραιῶς, κηρύττων ἐν Ἀθήναις· τίνες ἕτεροι κηρύττουσιν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» μεταγράψαντες, ἠγγείλαμεν πρὸ μικροῦ.

Ἐν τῇ μητροπόλει Δημητριάδος ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Γερμανὸς Μαυρομμάτης, ἐξ Ὕδρας, κηρύττων ἀπὸ τετρακετίας.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κερκύρας ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Κωνσταντῖνος Πρίφτης, ἐκ Κερκύρας, κηρύττων ἀπὸ 17 σχεδὸν ἐτῶν.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Ἄρτης, ἄρτι διορισθείς, ὁ προλύτης τῆς θεολογίας, Ἰωακεὶμ Σπετσιέρης, ἐκ Κεφαλληνίας, κηρύττων ἀπὸ 5 ἐτῶν ἐν Λευκάδι καὶ Φθιώτιδι· ἀνετέθη νῦν αὐτῷ καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ἐν Ἄρτῃ Ἱερατικῆς σχολῆς, στερουμένης, ἀτυχῶς, ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ μαθητῶν.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Λαρίσσης ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Συμεὼν Μιτατάκης, ἐκ Σάμου, κηρύττων ἀπὸ πενταετίας.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Σύρου ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Κύριλλος Βενιέρης, ἐκ Μυκόνου, σχεδὸν ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν κηρύττων.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Ζακύνθου ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Νικηφόρος Γιαννόπουλος, ἐκ Ζακύνθου, κηρύττων ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Πατρῶν ὁ προλύτης τῆς θεολογιας Χαρίτων Παναγόπουλος, ἐκ τοῦ δήμου Φαρρῶν (ἐπαρχίας Πατρῶν), κηρύττων ἀπὸ 11 ἐτῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Ἠλείας, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας καὶ Πατρῶν (ἀπὸ τριετίας).

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Ἠλείας ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Θεοφύλακτος Παπακωνσταντίνου, ἐκ Καρβασαρᾶ τοῦ Βάλτου, κηρύττων ἀπὸ 4 ἐτῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Εὐβοίας, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Πατρῶν καὶ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας Πολύκαρπος Συνοδινός, ἐκ Σίφνου, κηρύττων ἀπὸ 14 ἐτῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Ναυπακτίας, Ἄρτης καὶ Πατρῶν· ἄρτι μετετέθη ἀπὸ Μεσολογγίου (Ἀκαρνανίας).

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Μεσσηνίας ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας Σωκράτης Οἰκονομί-

δης (Βατοπεδινός), ἐκ Γυθείου, κηρύττων ἀπὸ 16 ἐτῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Σπάρτης καὶ Πατρῶν.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κορινθίας ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Γρηγόριος Παναγιωτόπουλος, ἐκ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, κηρύττων ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν ἐν Λαρίσσῃ καὶ Κορίνθῳ.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Ἀργολίδος ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Κλεόνικος Γεωργίου, κηρύττων ἀπὸ ἓξ ἐτῶν.

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Ἱερόθεος Παρασκευόπουλος, ἐκ Καλαβρύτων, κηρύττων ἀπὸ μικροῦ ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς ἐπαρχίας (Τριπόλει).

Ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Χαλκίδος ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας Γερμανὸς Τρωϊάνος, ἐκ Κεφαλληνίας, κηρύττων ἀπὸ 4 περίπου ἐτῶν· πρώην ἐφημέριος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βούδᾳ-Πέστῃ κοινότητος.

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Τρικάλων ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Σωφρόνιος Πυλίδης, ἐκ Καστελορίζου, κηρύττων ἀπὸ 5 ἐτῶν ἐν Καλαβρύτοις καὶ Λευκάδι, ὁπόθεν πρὸ μικροῦ μετετέθη εἰς Τρίκκην.

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας Πολύκαρπος Ζάχος, ἐκ Βόλου, κηρύττων (ἐν Καρδίτσῃ) ἀπὸ 4 ἐτῶν.

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Ἀλέξανδρος Σωτηρόπουλος, ἐκ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, κηρύττων ἀπὸ 12 ἐτῶν ἐν Ἀττικῇ, Πάτραις καὶ Σπάρτῃ (μετά τινων διαλειμμάτων).

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ὁ προλύτης τῆς θεολογίας Πανάρετος Παπαευθυμίου, ἐξ Ἠλείας, κηρύττων ἀπὸ 15 ἐτῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Πατρῶν, Φθιώτιδος, Ἠλείας, Τρικκάλων καὶ Σπάρτης (μετά τινων διαλειμμάτων).

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Θήρας ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας Θεοδόσιος Ἰβηρίτης, ἐξ Ἀμοργοῦ, κηρύττων ἀπὸ 4 ἐτῶν.

Οἱ ἱεροκήρυκες οὗτοι εἰσὶν ἀρχιμανδρῖται, ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Θεσσαλιώτιδος καὶ Κερκύρας, ὄντων ἔτι διακόνων· ὁ τῆς Κερκύρας ἐστὶν ἐν τῷ ἐγγάμῳ κλήρῳ κατατεταγμένος.—Ὁ τίτλος ὁ ἀκαδημιακὸς τοῦ διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας σημαίνει τὸν τελοιόφοιτον τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς, ὁ δὲ τοῦ προλύτου τὸν τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου.

ΕΚ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἐν τῷ ἀρχιεπισκοπικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅστις ἐστίν, ὡς γνωστόν, ὁλόκληρος ἔσωθεν ἐζωγραφημένος, εὑρηται ἱστορημένη ἡ **εἰκὼν τῶν προνομίων** ἐπὶ τοῦ τοίχου, παριστῶσα τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, τὴν δωρεὰν τῶν κειμηλίων τούτων ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀνθεμίου τῷ αὐτοκράτορι Ζήνωνι, καὶ τὴν ὑπὸ τούτου παραχώρησιν τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου τῶν βασιλικῶν προνομίων, πορφύρας, σκήπτρου καὶ ὑπογραφῆς δι' ἐρυθρᾶς μελάνης.

Τὴν εἰκόνα ταύτην, ὡς ἀκριβῶς ἔχει, μετέγραψεν ὁ ἐν τῷ Παγκυπρίῳ γυμνασίῳ διδάσκων τὴν ἰχνογραφίαν κ. Χαρ. Νικολαΐδης ὅπως ἀποσταλῇ καὶ κατατεθῇ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐθνολογικὸν μουσεῖον. Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο πρὸ τῆς ἀποστολῆς ἐφωτογραφήθη, φωτογραφικὰ δ' αὐτοῦ ἀπότυπα κοσμοῦσιν ἤδη πολλὰς οἰκίας καὶ ἐκτὸς τῆς Λευκοσίας. Εἷς τῶν ἐν Κύπρῳ λογίων, ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις ὑποβληθείσας αὐτῷ περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς εἰκόνος, δημοσιεύει ἐν τῇ ἀξιολόγῳ «Φωνῇ τῆς Κύπρου» (ἀριθ. 987 τῆς 7 Ἰανουαρίου) μακρὰν διατριβήν, ἐξ ἧς σταχυολογοῦμεν τὰ ἑξῆς·

Θεμελιωτὴς τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ναοῦ ἐγένετο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Νικηφόρος, τῷ 1662, ὡς δηλοῖ ἐπιγραφὴ κειμένη ὑπέρθεν τῆς δυτικῆς θύρας, ἐπὶ πλακὸς φερούσης τρεῖς ἐγγλύπτους θυρεούς, ἥτις ἔχει ὧδε:

«† Τεθεμελείωτο ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς ἐκ βάθρων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου οἰκείαις χερσὶ τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. **Νικηφόρου** κατὰ τὸ ᾳχξθ' ἔτος, ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ ἀπριλίου, ἡμέρᾳ δ'»

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Νικηφόρος ἦν ἤδη ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ 1631, διότι αὐτὸς πρῶτος ἐπεκύρωσε τὸ σιγιλλιῶδες γράμμα τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κυρίλλου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκδοθέν, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται καὶ ἐπικυροῦται ἡ ἀνύψωσις καὶ κατάστασις ὑπὸ τῶν ἀρχιεπισκόπων Κύπρου εἰς σταυροπήγιον τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ἐγκλείστρας. — Τῷ 1651 ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωαννικίου γράμμα συνοδικόν, προκληθὲν προφανῶς ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου, κανονίζον τὰς σχέσεις τῶν ἐν Κύπρῳ μητροπολιτῶν πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν (κεῖται τοῦτο ἐν τόμῳ Β' «Κανονικῶν Διατάξεων» Μ. Ι. Γεδεών, ἐν ταῖς σελίσι 384—389). Τῷ 1662 ὁ Νικηφόρος ἐθεμελίω-

σεν ἰδίαις χερσὶ, κατὰ τὴν 30 ἀπριλίου, ἡμέραν τετάρτην, τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τῷ 1668 ὁ Νικηφόρος προήδρευσε τῆς ἐν τῷ ναῷ Ἀρχαγγέλου ἐν Λευκοσίᾳ συγκροτηθείσης συνόδου τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, παρόντος καὶ τοῦ «ἰσεπισκόπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἐξάρχου τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλων» Ἱλαρίωνος, πρὸς διατύπωσιν ὁμολογίας τῆς πίστεως αὐτῆς, ἐξ ἀφορμῆς τῆς τότε ἀναφανείσης ψευδολουκαρείου ὁμολογίας— Τῷ 1672 ἠναγκάσθη, χειμῶνος ὥρᾳ καὶ ἤδη γέρων ὤν, νὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν· Παρθένιος ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Δ΄, μετὰ τὴν τρίτην αὐτοῦ πατριαρχίαν, εἶχεν ἐξορισθῇ εἰς Κύπρον καθαιρεθείς. **Ὁ Νικηφόρος** ἀπατηθεὶς «ἀπροσέκτως καὶ ἀπεριέργως συνεκοινώνησεν αὐτῷ»· διὸ καὶ αὐτὸς **καθηρέθη ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας**· κατανοήσας δὲ τὸ σφάλμα αὐτοῦ, παρὰ τὸν ἐπικρατοῦντα χειμῶνα καὶ τὸ πολιὸν αὐτοῦ γῆρας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ ἐζητήσατο τὴν συγγνώμην τῆς Οἰκουμεν. Ἐκκλησίας· λαβὼν δὲ ἄφεσιν τῆς παρανομίας αὐτοῦ λύεται τῆς καθαιρέσεως. Μετὰ δὲ τὴν ἀθῴωσιν ἐξεδήμησεν ἐν Κων]πόλει τὸ περὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς Κύκκου συνοδικὸν γράμμα Διονυσίου τοῦ Δ΄, παρευρεθέντων καὶ συνυπογραψάντων ἔν τε τούτῳ καὶ ἐν τῷ τῆς ἀθῳώσεως ἐγγράφῳ τῶν πατριαρχῶν Ἀντιοχείας Νεορύτου καὶ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου. Συνώδευσε δὲ τῷ Νικηφόρῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὁ Κυρηνείας Λεόντιος, ὅστις ὑπέγραψε καὶ τὸ περὶ τῆς μονῆς Κύκκου συνοδικὸν γράμμα.

Μετὰ τὸν Νικηφόρον ἐγένοντο ἀρχιεπίσκοποι Κύπρου κατὰ σειρὰν Χριστόδουλος, Ἰάκωβος, Γερμανός, Ἰάκωβος, Σόλβεστρος καὶ Φιλόθεος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐπικεφαλίδων τοῦ σιγιλλιώδους περὶ τῆς Ἐγκλείστρας καὶ τοῦ συνοδικοῦ περὶ τοῦ Κύκκου γράμματος, ὧν μνεία ἐγένετο.—Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Φιλόθεος ἐδαπάνησε πρὸς ἐσωτερικὸν διὰ ζωγραφήσεως καλλωπισμὸν τοῦ ναοῦ, ὃν ὁ Νικηφόρος εἶχε κτίσει. Τοῦτο δ' ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν εἰκόνος τινός, ἐν ᾗ ὁ Φιλόθεος παρίσταται παρακαλῶν τὸν Εὐαγγελιστὴν ἵνα μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ Κυρίῳ πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ, ἐν προσῳδιακοῖς ἰαμβικοῖς τριμέτροις :

Εὐαγγελιστὰ Κυρίου Ἰωάννη,
σεπτοῦσου οἴκου εὐπρέπειαν προσδέχου,
ἣν ἠγάπησα Κυρίου σκηνώματος,
δι' ἣν μοι εὖχου τὴν ἁμαρτιῶν λύσιν,
ὡς ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ καὶ φίλος
τοῦ δεσπότου μου καὶ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἄνωθεν ἐπὶ τῶν νεφελῶν ἐρχόμενον Κύριον ἐν ὁμοίοις στίχοις λέγει:

Χαριζόμενός μοι χάριν τῷ σῷ φίλῳ,
δὸς, Χριστέ μου, ἄφεσιν ἁμαρτημάτων,
ποιοῦντι Κύπρου τῷ φίλῳ **Φιλοθέῳ**
καλλωπίσαντι τὴν δε τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ Φιλόθεος ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου τῷ 1734, τῷ δὲ 1759 ἕνεκεν ἀσθενείας παρητήθη ὑπὲρ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Παϊσίου, ὅστις καὶ ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος μετὰ ἕνα μῆνα. Δυνάμεθα δὲ νὰ ὁρίσωμεν ὡς χρονολογίαν τῆς διακοσμήσεως τοῦ ναοῦ καὶ ἑπομένως καὶ τῆς «εἰκόνος τῶν προνομίων» τὰ ἔτη 1735—1740· διότι, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ἀναλογίων τοῦ ναοῦ ἐπιγραφῶν, πρῶτον μέλημα τοῦ Φιλοθέου, εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν, ἦν ἡ διακόσμησις τοῦ ναοῦ καὶ ἡ προίκισις αὐτοῦ διὰ καταλλήλων ἐπίπλων.

Αἱ ἐπὶ τῶν ἀναλογίων ἐπιγραφαὶ ἔχουσιν ὧδε :

α΄ Ταῦτα γέγονε δαπάνῃ
τοῦ μακαριστάτου Φιλοθέου
β΄ ἐπιστασίᾳ δὲ ἀρχιμαν
δρίτου αὐτοῦ Μακαρίου ἀφλς.

Τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς διακοσμήσεως δηλοῦται ἐν ἑτέρᾳ μακροσκελεῖ ἐπιγραφῇ, κειμένῃ πλησίον τῆς εἰκόνος, ἐν ᾗ παρίσταται ὁ Φιλόθεος παρακαλῶν τὸν Ἰωάννην, οὗτος δὲ μεσιτεύων πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ. Ἔστι πεποιημένη καὶ γεγραμμένη καὶ αὕτη κατὰ προσῳδιακοὺς ἰαμβικοὺς τριμέτρους στίχους, ἔχει δ' ὧδε:

† Ὀφθαλμοὶ εἴπερ ὠτίων πιστότεροι,
ταύτῃ τοι ὅρα τήν δε τὴν ἱστορίαν,
ὄμμασιν αὐτοῖς οὐρανοῦ ἱεραρχίαν,
γένναν, ἑορτὰς, καὶ πάθη τοῦ Κυρίου,
ἀνάστασίν τε καὶ ἀδέκαστον κρίσιν,
πρὸς δὲ καὶ ἀρχὰς τῶν Κύπρου προνομίων.
Θεοῦ τε αἶνον ὑπὸ πάντων κτισμάτων,
καὶ ἐξ Ἰεσσαὶ τὸν τόκον τῆς Παρθένου·
καὶ τοῦ Ἰησοῦ θαύματα ἔτι σκόπει·
καὶ τέλος ὅρα ἑπτάδα τῶν Συνόδων.
Οὐ γὰρ ἁπλῶς γέγραπται ἐνταῦθα τάδε
ἀλλ' ἵνα βλέπων σὺ διόρθωσιν λάβῃς.

Ἡ εἰκὼν τῶν προνομίων κεῖται ἀριστερᾷ τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου, τυγχάνει δὲ αὕτη τὸ διακρίνον τὴν διακόσμησιν ταύτην ἄλλων ὁμοίων διακοσμήσεων καὶ τὸ σημεῖον, ὃ πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τις ὅπως ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ζωγράφου. Διότι διὰ μὲν τὰς ἄλλας σκη-

νὰς τοῦ βίου τοῦ Κυρίου καὶ τῶν θαυμάτων κτλ. εἶχεν ἤδη προγενέστερα σχέδια, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰκόνα ταύτην μὴ ἔχων ὥφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν φαντασίαν αὐτοῦ Ἀληθῶς δὲ ἡ σύλληψις τοῦ σχεδίου φαίνεται πολὺ καλή· ἡ ἐκτέλεσις βεβαίως οὐδὲ μετρίᾳ δύναται νὰ ὀνομασθῇ, διότι ὁ ζωγράφος οὗτος ἦν ἁπλοῦς τις ἀδέξιος χρωματογράφος, ὁποῖοι ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἁγιογράφοι τῶν τότε χρόνων· εἰ δ' ἐνεκολποῦτό τις τῶν σημερινῶν δοκίμων καλλιτεχνῶν τὴν φαντασίαν, ἣν περικλείει ἡ εἰκὼν τοῦ πτωχοῦ ἁγιογράφου τοῦ 1735—1740, βεβαίως ἠδύνατο νὰ γράψῃ καλλίστους πίνακας.—Ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ, εἰς 4 σκηνάς, (τὸ ἐνύπνιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίας Ἀνθεμίου, τὴν ἐκσκαφὴν τοῦ τάφου τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα, τὴν δωρεὰν τοῦ λειψάνου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι, καὶ τὴν παροχὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῷ Ἀνθεμίῳ τῶν βασιλικῶν προνομίων) συνώψισε θαυμαστῶς ὁ ἄγνωστος ἁγιογράφος τὴν ὅλην ἱστορίαν τῶν προνομίων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ οἱονεὶ θέλων ἡ διὰ τῆς εἰκόνος παριστωμένη ἱστορία τῶν προνομίων νὰ ᾖ πλήρης, ἐπέγραψεν ἐν τῷ μέσῳ ὡς ἐπὶ λευκῆς πλακὸς τὴν ἐν ἰαμβικοῖς τριμέτροις ἐπίσης πεποιημένην ἐπιγραφήν, ἐν ᾗ καταφαίνεται ἀκριβὴς μελέτη τῶν εἰς τὴν αὐτονομίαν τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας ἀναφερομένων πηγῶν ὑπὸ τοῦ ποιήσαντος, ὅστις ἐστὶ πιθανώτατα ὁ ἄλλως λογιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Φιλόθεος. Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀντίγραφον κεῖται ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 1 χειρογράφῳ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς βιβλιοθήκης, ὅπερ ἐγράφη τῷ 1750, ἐν φύλλῳ 3α, ἀπὸ τοῦ στίχου 4 καὶ ἑξῆς.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σωμάτων, δικαστηρίων, ἐπιτροπῶν καὶ γραφείων

Ζ'.

Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπῆς

Κατὰ τὸ ἔτος 1905 συνεδριάσεις τῆς Πατριαρχ. Κ. ταύτης Ἐπιτροπῆς ἐγένοντο ἐν ὅλῳ 32, αἱ μὲν μέχρι τοῦ μαΐου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ αἱ ἄλλαι ὑπὸ τὴν τοῦ Σηλυβρίας κ. Διονυσίου. — Ὑπεβλήθησαν αἰτήσεις περὶ προσελεύσεως εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν 27, ἐξ ὧν 5 καθολικῶν, 18 ἀρμενίων, 3 ἑβραίων καὶ 1 σχισματικοῦ βουλγάρου· τῶν καθολικῶν ἐγένοντο δεκταὶ πᾶσαι, τῶν ἑβραίων 2, τῶν δὲ ἀρμενίων ἀπερρίφθησαν 6 καὶ τοῦ βουλγάρου σχισματικοῦ ἐγένετο δεκτή.—Ὑπεβλήθησαν πρὸς ἔγκρισιν κανονισμοὶ ἀδελφοτήτων 11, ἐξ ὧν ἐνεκρίθησαν οἱ 10, ἀπερρίφθη δὲ ὁ 1.—Ἐξητάσθησαν καὶ διεκανονίσθησαν ζητήματα ἱερατικὰ καὶ διακονικὰ 16 ἐνοριῶν.—Ὑπεβλήθησαν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐκθέσεις περὶ ἐκδόσεως ῥητῶν 7.—Ἐπεβλήθησαν ποιναὶ διάφοραι εἰς 3 ἱερεῖς πταίσαντας καὶ 1 διάκονον.—Συνετάχθησαν 2 προγράμματα ἱεροκηρύκων ἐπὶ ταῖς νηστείαις τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ τῆς τῶν Χριστουγέννων.—Ἐπεκυρώθησαν τιμολόγια ἱεροπραξιῶν 3 ἐνοριῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ Φαναρίου. —Ὑπεβλήθησαν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐκθέσεις περὶ ζωτικωτέρων ζητημάτων 4.—Ἐξεδόθησαν ἐγκύκλιοι καὶ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας 2.— Ἐνεκρίθη μία χειροτονία.—Διεκανονίσθησαν διάφοραι ὑλικαὶ μεταξὺ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν 6. — Ὑπεβλήθη πρὸς ἔγκρισιν 1 βιβλίον ἐκκλησιαστικόν.—Ἐγένετο σκέψις καὶ ἐλήφθησαν σχετικαὶ ἀποφάσεις περὶ ἐξελέγξεως τοῦ Ἱερατικοῦ Ταμείου· περὶ ἐγκρίσεως νέου κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς· περὶ ἀνανεώσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐποπτῶν τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Η'.

Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς

Κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἐλειτούργουν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ **σχολαὶ ἀνώτεραι καὶ κατώτεραι** 72, ἤτοι 8 καὶ 64, ἐν αἷς ἐδιδάσκον· ἐν ταῖς πρώταις 164, ἐν ταῖς δευτέραις 241, τὸ ὅλον 405 — ἐδιδάσκοντο 2612 ἐν ἐκείναις, 10605 ἐν ταύταις, ἐν συνόλῳ δῆλον οὖν 13217 — Ἀπεφοίτησαν ἐξ αὐτῶν 897, δῆλα δὴ 171 ἐκ τῶν ἀνωτέρων καὶ 726 ἐκ τῶν κατωτέρων. **Εἰδικώτερον ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκάλων** ἔχει οὕτως· ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ 14— Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ 16— Ἑλλην. Ἐμπορικῇ Σχολῇ Χάλκης 22 — Ζωγραφείου 18—Λυκείου Χατζῆ Χρήστου 31—Ἐθνικοῦ Ἰωακειμείου παρθεναγωγείου 17, Ἐθνικοῦ Ζαππείου 25 — Κεντρικοῦ παρθεναγωγείου κοινότητος Σταυροδρομίου 14 (ἐν αὐτῷ ἐδιδάσκοντο κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος 735, ἐν δὲ τῷ Λυκείῳ Χατζῆ-Χρήστου 344).

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκόντων ἐν ταῖς κατωτέραις ἐνοριακαῖς σχολαῖς ἀνῆλθον εἰς 241, ὧν ἄρρενες 139, διδασκάλισσαι δὲ 102.

Νέοι διδάσκαλοι τὸ πρῶτον διορισθέντες ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἀριθμοῦνται 75, ὧν 50 ἄρρενες καὶ 25 θήλεις. Ἐκ τούτων κατέχουσι πτυχίον τῆς Μ. Σ.

Γ. Σχολῆς 12, τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς 2, τῆς Θεολογικῆς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 1 καὶ τῆς φιλοσοφικῆς 1, εἰς ἓξ εὐρωπαϊκοῦ πανεπιστημίου—6 τῶν γυμνασίων Ἀδριανουπόλεως, Σάμου κτλ. Ἐκ δύο δὲ νηπιαγωγῶν τὸ πρῶτον διορισθεισῶν ἡ μὲν φέρει πτυχίον τοῦ παρὰ τῷ Ζαππείῳ διδασκαλείου, ἡ δὲ τοῦ ἄλλοτε παρθεναγωγείου τῆς Πελλάδος.

Θ΄.

Ληξιαρχικοῦ Γραφείου τοῦ ἔτους 1904

	Βαπτίσεις	Γάμοι	Θάνατοι
Φανερίου	108	85	30
Τζιβαλίου	102	27	18
Μουχλίου	27	9	15
Ποτηρᾶ	30	11	20
Πλατᾶ	46	18	40
Ξυλοπόρτης	41	8	27
Πλαίνου	35	10	30
Τεκὺρ-Σεραγίου	16	7	5
Ἐδιρνέ-καποῦ	21	—	3
Ἐγρὶ- καποῦ	22	3	16
Σκλματομβρουκίου	50	8	27
Σαρμασικίου	13	1	8
Τὸπ-καποῦ	21	7	20
Ἓξ Μαρμάρων	41	10	8
Βλάγκας	189	—	—
Κοντοσκ. Ἐλπίδος	140	32	92
» Ἁγ. Κυριακῆς	120	29	31
Ψαμαθ. Ἁγ. Μηνᾶ	17	7	3
» » Γεωργίου	17	2	8
» » Νικολάου	22	2	5
» » Κων)τίνου	—	—	—
» Θείας Ἀναλήψεως	11	1	4
Βελιγραδίου	36	15	44
Χάς-Κιοϊ	39	18	—
Τά-ταῦλα	260	66	—
Πρόποδες Τά-ταῦλα	124	31	84
Φερίκιοϊ	107	25	—
Σταυροδρομίου	694	186	578
Γαλατᾶ Χριστοῦ	149	45	—
» Καρατιανῆς	96	39	31
» Ἁγ. Νικολάου	22	10	—
» » Ἰωάννου	39	—	—
Διπλοκιονίου	83	27	50
Παλαιοῦ Μπάνιου	—	—	—
Ὀρτά-κιοϊ	40	25	43
Κουρουτσεσμὲ	15	6	7
Μεγάλου Ρεύματος	106	29	103
Βεβεκίου	12	4	5
Βαρεοχωρίου	13	7	—
Σωσθενίου	12	—	—
Νεοχωρ. Ἁγ. Νικολάου	51	13	35
» Παναγίας	34	9	29
Ζωοδόχου Πηγῆς	44	3	—
Πτωχοκομείου	—	—	—

Ι΄.

Γραφείου καπούκεχαγιᾶ

Κατάλογος αὐτοκρατορικῶν φιρμανίων ἐκδοθέντων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1905.

Ἐπαρχία	καθίδρυμα	ὄνομα πόλεως
Κυζίκου	σχολὴ	Ἀρτάκη
Βελλᾶς	ἐκκλησία	χωρίον Κουκοσίου
Χαλκηδόνος	σχολὴ	Ἀντιγόνη
Ἰωαννίνων	κωδωνοστάσιον	Μέτσοβον
Ἡρακλείας	ἐκκλησία	Λαλένκιοϊ
Θεσσαλονίκης	»	Συνοικ. ἁγ Ἀθανασ.
Ἀδριανουπόλεως	»	Τόρλια
Ἐφέσου	»	Καγιακοὺμ
Ἀδριανουπόλεως	»	Ἁγ. Γεωργίου
»	»	Σωτῆρος Χριστοῦ
Κυζίκου	»	Γιεδζε
Ἀμασείας	σχολὴ θηλέων	Ἀμισὸς
Τραπεζοῦντος	νοσοκομεῖον	Τραπεζοῦς
Σηλυβρίας	σχολὴ	Ἑξάστερον
Δράμας	νοσοκομεῖον	Δράμα
Κυζίκου	σχολὴ	Γενισάρι
Μελενίκου	κωδωνοστάσιον	Μελένικον
Δυρραχίου	σχολὴ	Δυρράχιον
Ξάνθης	ναὸς καὶ κωδω νοστ.	Ξάνθη
Καισαρείας	σχολὴ	Ζιντζίδερε
Τραπεζοῦντος	»	Πλάτανα
Σμύρνης	ἐκκλησία	Σμύρνη
Δράμας	»	Πλευνα
Κυζίκου	κωδωνοστ. καὶ σχολ.	Ἐζίνε
Ἀδριανουπόλεως	ἐκκλησία	Εὐκάριον
Ἰωαννίνων	»	Κοσμίρα
»	νοσοκομεῖον	Ἰωάννινα
Χαλκηδόνος	σχολὴ	Μ. Βακάλκιοϊ
ἀρχιεπ. Κ)πόλεως	Ε.Φ.Κ. προσθῆκαι	Κων)πολις
Πελαγονίας	ὀρφανοτροφεῖον	Μοναστήριον
Διδυμοτείχου	Ἱ. Μητρόπολις	Διδυμότειχον
Ἰωαννίνων	σχολὴ	Ἰωάννινα
Ἡρακλείας	ἐκκλησία	Καρατζᾶ
Ἀρχιεπ. Κ)πόλεως	»	Βαλατᾶ
Ἐφέσου	σχολὴ	Σιβρῆ Χισὰρ

Κυζίκου	σχολὴ	Βαϊραμίτση
»	ἐκκλησία	Δαρδανέλλια
Διδυμοτείχου	σχολὴ	Μανδρίτσι
Θεσσαλονίκη	κωδωνοστάσιον	Λαγκαδᾶ
Βελλᾶ καὶ Κονίτσης	ἐκκλησία	Γρισμπὰν
Σκοπίων	»	Γολενίτσα
Ἐφέσου	σχολὴ	Γκιόζτεπε
»	ἐκκλησία	Χριστιανοχώριον
Ἀμασείας	κωδωνοστάσιον	Ἀγγαντζὶκ
Καισαρείας	ἐκκλησία	Ἀδδουραχμανλῆ
Κυζίκου	»	Κιοσέδιρε

ΣΥΜΕΩΝ ΣΙΝΙΟΣΟΓΛΟΥΣ

Τὴν λύπην τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ διαπρεποῦς υἱοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξόχου λειτουργοῦ τοῦ Κράτους, διεδέξατο βαθεῖα θλῖψις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ὀρφανοτρόφου τῆς Μ. Ἐκκλησίας **Συμεωνάκη ἐφέντη Σινιόσογλου**, θανόντος ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα καὶ ἓξ ἐτῶν. Ἐπὶ νεκρῷ κατάγουσι δάκρυα, κατὰ τὸν σοφὸν Σειρὰχ, ἐν ἀκμῇ θανόντι τῆς ζωῆς καὶ ἐν ἀκμῇ τῆς φήμης, ἣν ἐκτήσατο ἐπὶ τῇ πρὸς τὰ ὀρφανὰ στοργῇ ὁ δικαίως ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας τῷ πατριαρχικῷ ὀφφικίῳ τοῦ ὀρφανοτρόφου τιμηθεὶς Συμεὼν Σινιόσογλους.

Τέκνον τῆς εὐσεβοῦς Καισαρείας, τῆς ἐπιφανῆ γεννησάσης ἐν τῇ ἀρχαιότητι τέκνα, ἀνῆλθε διὰ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων εἰς ἐπίζηλον κοινωνικὴν βαθμίδα, τιμηθεὶς ὑπό τε τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Γένους καὶ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ δικαίως ἐπὶ τῇ ἀρετῇ τῆς φιλογενείας καὶ τῆς ὑποστηρίξεως παντὸς ἔργου φιλανθρωπικοῦ.

Τῷ Κυρίῳ τὰς εὐχὰς ἀποδιδοὺς ὁ ἀείμνηστος Σινιόσογλους, τὴν εὐσεβῆ παίδευσιν περιέπων, τὴν γενέτειραν ἀγαπῶν, τοῖς ἀδικοπραγοῦσι συμπαθῶν, ἔζησε μὲν χριστιανοῦ ζωὴν, ἧς πρότυπον ἑαυτὸν καταλείπει τοῖς υἱοῖς πρὸς μίμησιν, παρέσχε δὲ τῶν ἀρετῶν τούτων δείγματα τὰς πρὸς ναοὺς καὶ σχολεῖα χορηγίας, τὰς μεγάλας ὑλικὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Ἱερατικὴν (Ροδοκανάκειον) ἐν Καισαρείᾳ Σχολὴν, εἰς τὸ αὐτόθι Ὀρφανοτροφεῖον, καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ. Τὰ τρία ταῦτα ἐθνωφελέστατα καθιδρύματα θέλουσι παραμένει αἰωνόβια ὑπομνήματα τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ, τῆς τροφοῦ τε καὶ μητρὸς καὶ θεμελίου πασῶν τῶν ἀρετῶν, τῶν ὑπ' αὐτῆς ἁγιαζομένων.

Διὸ καὶ δικαίως ἡ λύπη τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τοῦ τιμῶντος τὸν ἄνδρα καὶ ἡ θλῖψις τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ Γένους καὶ τὸ πένθος τῶν εὐσεβῶν καππαδόκων ἐτεκμηριώθησαν καὶ τεκμηριοῦνται καθ' ἡμέραν ἐν τῷ τύπῳ καὶ ταῖς ἀποφάσεσι κοινοτικῶν ἀρχῶν καὶ σωματείων, ὧν ἐξέχει ἡ τὰς ἀρετὰς τιμῶσα μήτηρ Ἐκκλησία. Τῆς τιμῆς ταύτης ἐκδήλωσις βαρυσήμαντος ἦν αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ κρίσεις τῆς Α. Θ. Π. ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης καὶ ἡ κατὰ πρότασιν πατριαρχικὴν γενομένη δημοτελῶς κηδεία ὑπό τε τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῷ ἐν Διπλοκιονίῳ ναῷ. Τῆς τιμῆς ταύτης ἐκδήλωσις ἐκ καθήκοντος ἐγένετο ἡ συρροὴ πολλοῦ πλήθους ἐξεχόντων ὁμογενῶν τε καὶ μὴ, λειτουργῶν τοῦ Κράτους, τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ προκρίτων καὶ λογάδων τοῦ Γένους.

Ὁ νεκρὸς τοῦ ἀειμνήστου Συμεωνάκη Σινιόσογλου ἐτάφη ἐν τῷ κατὰ τὴν Πρώτην Ὀρφανοτροφείῳ τῶν θηλέων, ἐν ᾧ ἐπὶ ἑκατονταέτας ἀγναὶ φωναὶ ὀρφανῶν πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς πατέρα τῶν ὀρφανῶν ἀναπεμπόμεναι ἔσονται μολπὴ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν οἰκτιρμῶν ἱλαστήριος ὑπὲρ τοῦ Σινιόσογλου, θαυμασιώτατον ἐκεῖ καὶ ἱερὸν ἑαυτῷ μαυσωλεῖον ἀνεγείραντος. Ἀγήρως εἴη αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

περὶ κωλύματος γάμου, ἕνεκα φυσικῆς συγγενείας, πηγαζούσης ἐκ σχέσεων οὐ νομίμων

§ 1

Ἐρώτησις

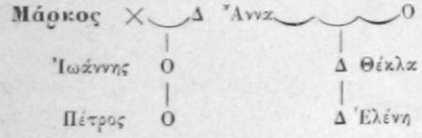
Ὁ **Πέτρος** υἱὸς τοῦ Ἰωάννου, υἱοῦ τῶν νομίμων συζύγων Μάρκου καὶ Ἄννης, δύναται νὰ λάβῃ νομίμως εἰς γάμον τὴν **Ἑλένην**, θυγατέρα τῆς Θέκλης, θυγατρὸς τῆς εἰρημένης Ἄννης, ἥτις ἔτεκεν αὐτὴν τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου νομίμου συζύγου της Μάρκου, διατελοῦσα ἐν χηρείᾳ, ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως μετὰ τοῦ Δήμου;[1]

1. Οἱοσδήτις κ' ἂν ᾖ οὗτος, ἐν πάσῃ περιπτώσει θεωρεῖται **ἄγνωστος** ὑπὸ τοῦ νόμου.

§ 2

Ἀπάντησις

Ἐν διαγράμματι ἡ ἄνω περίπτωσις διατυποῦται ὡς ἑξῆς·

§ 3

Πρὸς ἀκριβεστέραν κατανόησιν καὶ λύσιν τοῦ ζητήματος, πρωτίστως ἐπιβάλλεται ὁ καθορισμὸς τῆς σχέσεως τοῦ Πέτρου πρὸς τὴν Ἑλένην. Καὶ εἰς τοῦτο βαίνομεν ἤδη.

§ 4

Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Θέκλα, ὡς τέκνα κοινῆς μητρὸς (τῆς Ἄννης), παρίστανται ἑτεροθαλεῖς ἀδελφοί, προκύπτει ὅτι ὡς τέκνα ἀδελφῶν, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἑλένη εἰσὶ πρῶτοι ἐξάδελφοι· συνεπῶς ἡ μεταξὺ αὐτῶν σχέσις ἐστὶ σχέσις συγγενείας ἐξ αἵματος εἰς τέταρτον βαθμόν.

Εὐλόγως δὲ καταλήγει τις εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, καθότι ἐκ πρώτης ὄψεως γεννᾶται ὁ ἑξῆς συλλογισμός· Τὰ τέκνα, ἅτινα ἔχουσι κοινὸν τὸν ἕτερον γονέα μόνον, εἰσὶν ἀδελφοὶ ἑτεροθαλεῖς· ἡ ἑτεροθάλεια δὲ κατ' οὐδὲν διαφέρει τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας· διότι ἐκ τοῦ ἑτέρου κοινοῦ γένους, τοῦ θάλλοντος, κοινή ἐστιν ἡ ἐξ αἵματος καταγωγὴ τῶν ἑτεροθαλῶν ἀδελφῶν· καὶ ἡ τοιαύτη φυσικὴ κοινότης μεταξὺ αὐτῶν προδήλως ὑπάρχει, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀδιαφόρως ἂν ἐκ νομίμου γάμου ἢ ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως ἐτέχθη ὁ εἷς τῶν ἑτεροθαλῶν ἀδελφῶν ἢ καὶ ἀμφότεροι ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως. Ἑπομένως τὰ τέκνα τῶν ἀδελφῶν Ἰωάννου καὶ Θέκλης, ἤτοι ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἑλένη εἰσὶ πρῶτοι ἐξάδελφοι, τοὐτέστι συγγενεῖς ἐξ αἵματος εἰς τέταρτον βαθμόν, καθ' ὃν, ὡς γνωστὸν ἀπείργεται ὁ γάμος.

§ 5

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη λύσις αἴρεται ἐκ τῆς ἐμβριθεστέρας παρατηρήσεως καὶ μελέτης, καθ' ἣν ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Θέκλα, μολονότι κοινὴν ἔχουσι τὴν μητέρα (Ἄνναν), καὶ κοινότης αἵματος ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν, οὐχ' ἧττον οὐκ εἰσὶν ἑτεροθαλεῖς ἀδελφοί· ὅπερ θὰ ὑπῆρχεν, ἐὰν ὁ Ἰωάννης ἐτύγχανε τόκος νομίμου συζυγίας τῆς Ἄννης μετὰ τοῦ Δήμου καὶ οὐχὶ ἀθεμίτου σχέσεως αὐτῶν, ἐξ ἧς τοιαύτη ἀδελφή, ἐστὶν ἡ Θέκλα πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς ἐκ πορνείας ἀδελφοὶ εἰσὶν οἱ τεχθέντες ἐκ κοινῆς μητρὸς ἐξ ἀθεμίτων σχέσεων αὐτῆς[2].

§ 6

Τοῦ νόμου δὲ ῥητῶς κελεύοντος «τὴν ἐκ πορνείας ἀδελφὴν οὐδεὶς λαμβάνει[3]» καὶ οὐδεμιᾶς ἑτέρας ἀπαγορευτικῆς διατάξεως ὑπαρχούσης ἐν τῷ νόμῳ περὶ κωλύματος γάμου, μεταξὺ τοῦ ἐκ πορνείας ἀδελφοῦ πρὸς τοὺς κατιόντας τοῦ ἑτέρου, ἢ μεταξὺ τῶν κατιόντων τῶν ἐκ πορνείας ἀδελφῶν, ἀναμφισβήτητον ἀποβαίνει, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀπασχολούσης ἡμᾶς περιπτώσεως, κωλύεται ὁ γάμος τοῦ Ἰωάννου μετὰ τῆς ἐκ πορνείας ἀδελφῆς αὐτοῦ Θέκλης[4].

Ἀκώλυτος δὲ ἐστὶν ὁ γάμος

Τοῦ Ἰωάννου μετὰ τῆς Ἑλένης (θυγατρὸς τῆς ἐκ πορνείας ἀδελφῆς του Θέκλης).

Τῆς Θέκλης μετὰ τοῦ Πέτρου (υἱοῦ τοῦ ἐκ πορνείας ἀδελφοῦ του Ἰωάννου). καὶ

Τοῦ **Πέτρου** μετὰ τῆς **Ἑλένης.**

Ταῦτα ἀπαντητικῶς, καὶ δημοσίᾳ, καθόσον πρόκειται περὶ θέματος, ὅσῳ σπανίου, τόσῳ καὶ περισπουδάστου, συνεπῶς καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος.

† Ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

2 Ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἡμετέραν ταπεινὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν διακρίνεται ἡ ἑξῆς ἀξιοσημείωτος λεπτομέρεια. Ὅπως ἡ ἑτεροθάλεια καθ' οὐδὲν διαφέρει τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας, ἐν ἀμφοτέραις δὲ περὶ κωλυμάτων τοῦ γάμου τὰ αὐτὰ κρατοῦσιν, ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως, οὕτω καὶ ἡ σχέσις τῆς ἐκ πορνείας τεχθείσης κόρης πρὸς τὸν ἐκ νομίμου γάμου τεχθέντα ἐκ τῆς αὐτῆς κοινῆς μητρὸς ἀδελφόν της, κατ' οὐδὲν διαφέρει πρὸς τὴν σχέσιν, τὴν μεταξὺ τῶν ἐκ πορνείας ἀδελφῶν. Καὶ ἐνταῦθα, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι, τὸ κώλυμα τοῦ γάμου περιορίζεται μεταξὺ τῆς ἐκ πορνείας ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μεταξὺ τῶν ἐκ πορνείας ἀδελφῶν.

3. Ἁρμεν. Δ'. ζ' 21.

4. παράβαλλε καὶ λύσιν σχετικῆς ἀπορίας· ἐν «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» 1905 σελ. 23.

ΚΑΝΟΝΙΚΗ
περὶ
ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΟΥΝΙΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Τὴν μετὰ χεῖρας σπουδαιοτάτην κανονικὴν διάταξιν ὀφείλομεν εἰς σπουδαιότατον χειρόγραφον κώδηκα τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου καὶ ἱεροκήρυκος Δωροθέου ἀρχιμανδρίτου Βουλισμᾶ τοῦ ἐξ Ἰθάκης, οὗ καὶ ἄλλοτ' ἐμνήσθην, καὶ προσεχῶς δὲ τὸν δέοντα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ποιήσομαι λόγον. Ὁ ἀείμνηστος Δωρόθεος, εἰς ὃν ἡ Μ. Ἐκκλησία κατὰ τὰ τέλη ττς ΙΗ' καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος πολλὰς ἀνετίθει διακονίας καὶ ζητήματα κανονικὰ πρὸς ἐπίλυσιν ἢ γνωμοδότησιν, προσαρτᾷ τὴν διάταξιν ταύτην εἰς ἐκτενῆ πραγματείαν αὐτοῦ «Ἀπολογίαν, ὅτι πάντας δεῖ βαπτίζειν αἱρετικοὺς τοὺς μὴ κατὰ τὴν δεσποτικὴν ἐντολὴν βαπτισθέντας», ἐκτεινομένην εἰς 118 σελίδας (εἰς σχῆμα τέταρτον μικρὸν) τοῦ ὑπ' ὄψιν μου κώδηκος, ἀποκειμένου παρ' ἐμοὶ προσωρινῶς.

Ὁ πρώην Ράσκας, εἰς ὃν ἡ κανονικὴ διάταξις πέμπεται, Γεράσιμος ἐστὶ γνωστὸς ἐξ ὧν ἐν τῇ 66 σελίδι τῆς ἐμῆς ἔγραψα «Προικοννήσου»—ἐξόριστος εἰς Μετέωρα τῷ 1779—ἀσχολούμενος ἐκεῖ τε καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατόπιν εἰς μελέτας ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου.

Τοῦ δὲ πατριάρχου Προκοπίου, εἰς ὃν ἀνήκει ἡ περὶ βαπτίσματος καὶ χειροτονίας οὐνιτῶν κανονικὴ διάταξις δύο κανονικαὶ διατάξεις εἰσί μοι γνωσταὶ μέχρι σήμερον, ἤτοι τύποις ἐκδεδομέναι. Μίαν ἐξέδωκα, ἢ μᾶλλον μνείαν αὐτῆς συνοπτικὴν ἐποιησάμην ἐν σελίδι 272 τοῦ Α' τόμου τῶν «Κανονικῶν Διατάξεών» μου. Σημαίνει δὲ λίαν ἡ παρὰ Βουλισμᾷ διάταξις αὕτη, ἅτε βεβαιοῦσα ἡμᾶς ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὴν αὐτὴν εἶχον διατυπώσει γνώμην οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Σωφρόνιος Β' ὁ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καὶ Γαβριὴλ Δ' ὁ ἀπὸ Παλαιῶν Πατρῶν· καὶ τῶν δύο τούτων πατριαρχῶν ἄγνωστοι παραμένουσιν ἐμοὶ αἱ σχετικαὶ κανονικαὶ διατάξεις· δίδοται δὲ νῦν ἀφορμὴ ἑτέροις πρὸς ἀνεύρεσιν ὁμοίων ἀποφάσεων ἐν ἰδιωτικαῖς ἢ δημοσίαις βιβλιοθήκαις.

Ἡ διάταξις ἔχει οὕτω· Μ. Ι. Γ.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
ἐλέῳ Θεοῦ
ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Ἱερώτατε μητροπολῖτα πρώην Ράσκας, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ἱερότητί σου καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Διὰ τῆς παρούσης ἡμετέρας πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς δίδομεν ἄδειαν τῇ σῇ ἱερότητι, τῷ τύπῳ ἑπόμενοι τῶν πρὸ ἡμῶν ἀοιδίμων πατριαρχῶν τοῦ τε κυρίου Σωφρονίου, καὶ κυρίου Γαβριὴλ, ἵνα ἐρχομένου αὐτόθι τοῦ τὴν παροῦσαν ἐπιφέροντος λεγομένου Ναρκίσου ἱερομονάχου, καὶ μὴ ὄντος ἀληθῶς, ἀνακρίνῃς τὰ βάθη τῆς καρδίας αὐτοῦ, εἴγε, ὡς φησιν, εἰς τὴν ἐπίγνωσιν ἦλθε τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ σωτήριον ζητεῖ βάπτισμα, ὡς ἐξ οὐνιτῶν ὁρμώμενος, καὶ ὑπὸ οὐνιτῶν βαπτισθείς· ὃν οὕτως ἀναδειχθέντα τε καὶ ἀνακριθέντα, ἄνωθεν βάπτισον, κατὰ τὸ ἓν καὶ μόνον καὶ ἀληθὲς τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας βάπτισμα, τὸ διὰ τριῶν καταδύσεών τε καὶ ἀναδύσεων, τῆς μιᾶς ἐν μιᾷ ἑκάστῃ ἐκφωνουμένης τῶν τριῶν τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος ὑποστάσεων, κατά τε τὴν τοῦ Κυρίου παράδοσιν καὶ τοὺς τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων καὶ ἁγίων Συνόδων ὅρους, τελούμενον. Εἶτα, ἄξιον ἀναφανέντα χειροτόνησον, κατὰ τὸν ὑπὸ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν δέκατον ἔννατον ὅρον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ οἰκουμενικῇ ἐκτεθέντα Συνόδῳ. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις, αὐτὸν μὲν τοῦ λοιποῦ ἀναδείξειεν ὡς τὸ παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων πεφυτευμένον δένδρον ἀποδιδοῦντα τοὺς προσήκοντας τῶν μυστηρίων καρποὺς ἐν τοῖς πρέπουσι καιροῖς· τὴν δὲ σὴν ἱερότητα, ὡς ἐλαίαν κατάκαρπον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ πορευομένην καὶ εἰς καλλιέλαιον τοὺς ἐξ ἀγριελαίας μετακεντρίζουσαν, ἄχρι γήρως βαθυτάτου καὶ πίονος.

,αχπς' ἐν μηνὶ μαΐῳ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ἕλλην, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 9αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατάκη, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαιοῦ, ὑπηκόου ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδρομίου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906. 2

Ὁ πρόεδρος

Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ὁ Βασίλειος Χ'' Παπᾶ Ἀντωνίου, ἐξ Ὀλύμπου τῆς νήσου ταύτης, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, κτίστης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως, τὴν πρώτην παρασκευὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς μητροπόλεως Καρπάθου αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου του, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Καλλιόπης τὸ γένος Ἀντωνίου Ρουσάκη, ἐξ Ὀλύμπου τῆς νήσου ταύτης, ἄλλως τε δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». 3

Ἐκ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Καρπάθου
τῇ 10 δεκεμβρίου 1905

Ὁ προεδρεύων
γενικὸς τοῦ μητροπολίτου ἐπίτροπος
† **Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος**

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Μυριοφύτου

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀντώνιος Παχαράκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐκ Περιστάσεως τῆς ἐπαρχίας Μυριοφύτου ὁρμώμενος, τέως διαμένων ἐν Χαλκηδόνι καὶ ἐπαγγελλόμενος τὸν λειτουργὸν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 5 τουρκιστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἑλένης Α. Παχαράκη, τὸ γένος Μοῦχλα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Περιστάσεως καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης, ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ λύσεως γάμου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Μυριοφύτῳ, τῇ 3ῃ δεκεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος 3

† **Ὁ Μυριοφύτου ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί·

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 16 καὶ ἡμερομ. 6 8]βρίου 1905 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἀβερκίου Ηλιάδου, κατοίκου Κοτυαίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην·

Κηρύσσει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Σταμιᾶς θυγατρὸς Ν. Μανιάτου·

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ Σταμιᾷ Ν. Μανιάτου τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια τετρακόσια πεντήκοντα, προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. 3

Ἐν Κοτυαίῳ τῇ 18ῃ δεκεμβρίου 1905

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμος Γεράσιμος

Ὁ γραμματεὺς

Συμεὼν Σ Μιχαηλίδης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 151 καὶ ἡμερομηνίαν 11 αὐγούστου 1905, περὶ διαζυξίως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀναστασίας Ι. Τούρλα, κατοίκου τῆς κωμοπόλεως Νεβέσκης ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Ι. Φύστα.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Γεωργίῳ Ι Φύστᾳ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἀνιόντα εἰς γρ. ἑκατὸν ἀριθμ. 100 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 8 δεκεμβρίου 1905. 2

Ὁ πρόεδρος

† **Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ**

Ὁ γραμματεὺς

ΝΑΟΥΜ ΠΑΠΑ ΚΩΝ]ΤΙΝΟΥ

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 5

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 4 ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Τὸ παρὸν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκδίδεται σαββάτῳ, ἀντὶ παρασκευῆς· οὕτω καὶ τὸ προσεχὲς ἐκδοθήσεται, εἰς 16 μάλιστα σελίδας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ (Ἐκκλησία Ρωσσίας, τὰ περὶ τοπικῆς Συνόδου, τὰ περὶ Γεωργίας) — Ἀνωφελεῖς ἀγῶνες (Γράμματα εἰς Βέρροιαν) — Ἐπίγραμμα εἰς Ἰορδάνην Καρολίδην — Νεκρολογία· Πολύκαρπος μητροπολίτης Βάρνης — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία.— Ἡ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία, ἡ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας καθιερωθεῖσα, ἐγένετο τῇ δευτέρᾳ, 30 λήξαντος, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, παρόντος πλήθους εὐσεβῶν, ἐν οἷς καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολῖται Κυζίκου, Νικομηδείας, Ἠσιδείας, Τραπεζοῦντος, Χίου, Σισανίου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Βελλᾶς, ἐμνημονεύθησαν δ' ἐν τῇ Μεγάλῃ Εἰσόδῳ τὰ ὀνόματα τῶν ἱδρυσάντων, ἀνανεωσάντων καὶ προστατευσάντων τὴν μεγαλώνυμον σχολὴν καὶ τὰ τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν αὐτῆς, ὡς καὶ οἱ ζῶντες διδάσκαλοι, ἔφοροι, μαθηταί, εὐεργέται καὶ συνδρομηταὶ αὐτῆς. Ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ τῆς Σχολῆς αἰθούσῃ, κατὰ τὰ ἀπό τινων ἐτῶν εἰθισμένα, ἀνελθόντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τινῶν ἐκ τῶν συνιερουργησάντων ἀρχιερέων, τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν καὶ λογίας ὁμηγύρεως, τὸν πανηγυρικὸν ἀπήγγειλεν ὁ κατὰ τὸ διανυόμενον ἔτος τοῦτο γραμματεὺς τῆς Σχολῆς ἑλλόγ. καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Γεωγραφίας κ. Β. Α. Μυστακίδης.— Τὸν λόγον τοῦτον καταδεικνύοντα τὸ πολυμαθὲς καὶ φερέπονον τοῦ κ. Μυστακίδου, τοῦ καὶ πρὸ δωδεκαετίας τακτικοῦ συντάκτου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διατελέσαντος, ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἡμῶν τεύχους.

Μητρόπολις Ἡρακλείας. — Ἐξετυπώθη ἄρτι ὁ Κανονισμὸς τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Ραιδεστοῦ, καταλαμβάνων 68 σελίδας μετὰ τῶν προσαρτημάτων αὐτοῦ, καὶ περιέχων

166 ἄρθρα ἐν συνόλῳ. Ὁ κανονισμὸς καθορίζει τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῶν κοινοτικῶν σωματείων, δημογεροντίας, μητροπολιτικῶν δικαστηρίων, ἐφορίας σχολείων, κτηματικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιτροπῶν τῶν ἱερῶν ναῶν, ἐν παραρτήμασι δὲ περὶ σχολείων, διδασκάλων καὶ μαθητῶν καὶ περὶ νεκροταφείου. Ὁ κανονισμὸς ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῶν δημογερόντων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κοινότητος Ραιδεστοῦ τῇ 18 μαρτίου 1905, κατόπι δὲ περιεβλήθη τὴν ἐκκλησιαστκὴν ἔγκρισιν. Ἔπονται ταύτῃ οἱ ἐν παρατήμασιν ἴδιοι κανονισμοί.

Μητρόπολις Ἰωαννίνων. — Ἐπὶ ταῖς ἀρξαμέναις ἀπὸ δύο ἑβδομάδων κοσμικαῖς διαχύσεσιν, αἵτινες πολλάκις ὑπερπηδῶσι τὰ ὅρια τῆς εὐσχημοσύνης καὶ τῆς εὐπρεπείας, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σωφρόνιος ἀπέλυσε ποιμαντικὴν ἐγκύκλιον, ἀναγνωσθεῖσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ναοῖς, ἐπέβαλε δὲ καὶ τοῖς ἱεροκήρυξιν ἵνα τὴν δέουσαν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ποιούμενοι κατήχησιν, διασαφηνίζωσι τὴν ἐγκύκλιον ταύτην. Μανθάνομεν δ' ἀπὸ γράμματος ἐξ Ἰωαννίνων ὅτι ἀρχιερατικαὶ νουθεσίαι καὶ παραινέσεις ἐπ' ἄμβωνος συνετέλεσάν πως εἰς τὴν μετρίασιν τῶν κατὰ τὰς ἀπόκρεω γινομένων ἀσυνεσιῶν, οὐ πρεπουσῶν ὀρθοδόξοις.

Ὀρφανοτροφεῖον θηλέων.— Χθὲς ἡ Α. Θ. Π. σὺν τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Τραπεζοῦντος, μετὰ καὶ τῶν ἀξιοτίμων υἱῶν τοῦ ἀειμνήστου Συμεὼν Σινιόσογλου καὶ τοῦ ταμίου τῶν Πατριαρχείων κ. Σ. Παπαδάκη μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν τῇ νησίδι Πρώτῃ Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων. Ἐποπτεύσας τὰς ἐπισπευδομένας ἐν τῷ καταστήματι ἐργασίας, ἔδωκε τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀοιδίμου κτίτορος τοῦ Ὀρφανοτροφείου Συμεών, ἐπεσκέψατο δὲ κατ' οἶκον καὶ τὸν ἐορτάζοντα κ. Παπαδάκην.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου. — Τῇ κυριακῇ (29 λήξαντος) ἡ ἐν Φαναρίῳ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης ἦγε τὴν ἀναβληθεῖσαν ἐπέτειον πανήγυριν αὐτῆς, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Πατρ. Ἀστικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας. Τῆς φιλοπτώχου ὁμηγύρεως προίστατο ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς μητροπολίταις Πισιδείας Χίου καὶ Δρυϊνουπόλεως καὶ τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος μετὰ καὶ τῆς εὐγενεστάτης αὐτοῦ συζύγου, τὴν λογοδοσίαν τῶν κατὰ τὸ τρίτον ἔτος πεπραγμένων ἀνέγνω ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Ἰ. Τζεράχογλους, ἰατρὸς, μεθ' ὃν ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπροέδρων κ. Χρ. Μισαηλίδης ἀπήγγειλε ποίημα συγκινητικώτατον, καταλληλον τῇ περιστάσει. Ὁ προεξάρχων τῆς σεμνῆς τελετῆς παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐπαινέσας δημοσίᾳ τὸ τῆς Ἀδελφότητος ἔργον, ηὐλόγησε τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ, ὧν τὸ ἔργον, ὡς ἐπιτελεῖται, δέον νὰ ἐφελκύσῃ τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ὑποστήριξιν πάντων τῶν δυναμένων. Ἐκτιμῶσα τὸν τῆς Ἀδελφότητος σκοπὸν ἡ εὐγενεστάτη σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος προσήνεγκε πενταλιρον ἕρανον, ὃς εὐχόμεθα νὰ κατασταθῇ ἀπαρχὴ γενναίων ἐράνων. Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου συνιστᾷ νῦν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ θέλουσιν ἐργάζεσθαι γυναῖκες ἄποροι, ὡς ἐν Σταυροδρομίῳ καὶ ἐν ἑτέραις ἑλλ. κοινότησι γίνεται. Ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς Ἀδελφότητος προορίζεται καὶ τὸ προϊὸν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Χρ. Μισαηλίδου ποσόν.

Μονὴ Ἁγίας Ἀναστασίας.— Ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ ἐκ τῶν μοναχῶν τῆς ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, παρὰ τὴν Γαλάτισταν πανοσ. ἱερομόναχος κ. Νεόφυτος κομίζων τὰ ὑπὸ τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς ζητηθέντα ἔγγραφα καὶ κώδηκας σχετικὰ πρὸς τὰ ὑπέρογκα χρέη τῆς μονῆς ταύτης.

Μοναστηριακὴ ἐπιτροπή.— Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Κολωνίας κ. Πολυκάρπου συνῆλθε χθὲς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ Μοναστηριακὴ ἐπιτροπὴ εἰς τακτικὴν συνεδρίαν καὶ ἠσχολήθη μέχρι προκεχωρημένης ὥρας περὶ ζητήματα ἐξελεγκτικὰ τῆς μονῆς Σουμελᾶ, χρεωλογικὰ δὲ τῆς Φαρμακολυτρίας, πακτωτικὰ Γκούρας καὶ Πάτμου, διοικητικὰ τῆς Σκήτης Βερροίας, παντοῖα τῶν μονῶν Ραγίου καὶ Πελεκητῆς, καὶ προσέτι περὶ ἐσωτερικὰ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἀφορῶντα.

Ἅγιον Ὄρος.— Ἐπίτροποι τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς ἀνεδείχθησαν, διὰ τὸ παρὸν ἔτος, οἱ πανοσιώτατοι προηγούμενοι Α' ὁ κ. Νεόφυτος καὶ Β' ὁ κ. Εὐδόκιμος· ἀντιπρόσωπος ἐν Καριαῖς ὁ πανοσ. προηγούμενος κ. Κύριλλος.—Ἀπεβίωσε τῇ 7 τοῦ μηνὸς ἰανουαρίου ὁ ἀπὸ τετραμηνίας περίπου πάσχων ἐξ ἡμιπληγίας πρώην ἡ-

γούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς Κασταμονίτου ἱερομόναχος Ἀνανίας, ὃς ἕνεκα τῆς ἀνιάτου καταστάσεως αὐτοῦ, κατ' ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος δεκεμβρίου ὑπέβαλε παραίτησιν· ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐξελέγη ὁ πανοσ. ἱερομόναχος κ. Συμεών, οὗ ἡ νενομισμένη ἐγκαθίδρυσις ἐγένετο ἐν τῇ μονῇ τῇ 18 δεκεμβρίου.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια. — Τὸ ἕκτον τεῦχος (δεκεμβρίου) τοῦ Β΄ ἔτους τῆς «Νέας Σιὼν» ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, μνείαν ποιούμενον τῆς συμπληρώσεως εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς ἡμετέρας «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὁμολογεῖ τὴν χρησιμότητα τῆς ὑπ' αὐτῆς μέχρι τοῦδε δημοσιευθείσης ὕλης καὶ τῶν ἱστορικῶν διατριβῶν τοῦ νῦν συντάκτου αὐτῆς.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί.—Ἐκ μέρους τῆς Α.Θ.Π. τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἀντεπεσκέψαντο ὁ πανοσιολγ. Μ. ἀρχιδιάκονος μετὰ τοῦ Α΄ γραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου τὸν ἐξ. γενικὸν πρόξενον τῆς Αὐστροουγγαρίας κ. Α. Ζαφάροβικ, ἐπισκεψάμενον τῇ προτεραίᾳ τὸν παναγ. οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπὶ τῇ ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ἀναχωρήσει αὐτοῦ.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Χθές, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Συμεὼν τοῦ θεοδόχου, ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι τιμίᾳ τῶν Πατριαρχείων κ. Συμεὼν Παπαδάκῃ, κατελθόντι καὶ ἐν ἡμέρᾳ τοιαύτῃ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἀπὸ τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν μετὰ περισσῆς φιλοπονίας εὐόρκως ἐργάζεται.

Δωρεαὶ βιβλίων.—Ὑπὸ τοῦ ἐλλογιμ. καθηγητοῦ τῆς ἐν Πετρουπόλει θεολογικῆς ἀκαδημίας καὶ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς κ. Νικολάου Γλουβοκόφσκη ὑπεβλήθησαν ἀρτίως τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, τυχόντα τῶν πατρικῶν εὐλογιῶν καὶ εὐχῶν αὐτοῦ, τὰ ἑξῆς τρία σπουδαιότατα πονήματα τοῦ ἐλλογιωτάτου δωρητοῦ 1) ὁ ἕκτος τόμος τοῦ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ ἐκδιδομένου Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ τῆς θεολογίας, περιέχων τὸ στοιχεῖον Ἰ(ῶτα), καὶ σὺν ἄλλοις βιογραφίαν καὶ προσωπογράφημα τοῦ πανοσιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου· 2) Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἀποστόλου Παύλου κατά τε τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ (ἤτοι ὁ Α΄ τόμος συγγραφῆς ἐκτενοῦς περιλαμβάνων 888 μεγάλας σελίδας) —3) Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Ἐπισκέψεις.—Τῷ σαββάτῳ ἐπισκεψάμενος τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἔνδοξ. Ἀλέξ. Σινιόσογλους ἐφέντης ηὐχαρίστησεν ἐπὶ ταῖς ἀπονεμηθείσαις ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῷ ἀειμνήστῳ αὐτοῦ πατρὶ Συμεὼν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς κηδείας καὶ τῆς ταφῆς τιμαῖς· — τῇ τετάρτῃ δὲ τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο, ἐπὶ τῇ ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ἀναχωρήσει, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Γ. Σήμιτς.

Περιοδευταί.—Κληθεὶς παρὰ τῷ προϊσταμένῳ αὐτοῦ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἐφέσου ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσένιος ἀνέλαβε μετὰ φιλοπονίας καὶ ζήλου τὰ σπουδαῖα καθήκοντα τῆς νέας αὐτοῦ ταύτης θέσεως, εἰς ἣν προήγαγεν αὐτὸν ὁ κυριάρχης μητροπολίτης, δεῖγμα νέον τῆς πρὸς αὐτὸν ἐκτιμήσεως αὐτοῦ παρασχόμενος.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Ἀπεστάλη ἡμῖν ἐκ Κύπρου τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ζήνωνος», δεκαπενθημέρου φιλολογικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐπιθεωρήσεως. Ἐκδότης ἀναγράφεται ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς κ. Ν. Καταλάνος. Συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 12 σελίνια. Σελίδες ἑκάστου τεύχους 32 εἰς ὄγδοον. Ὡς σύμβολον αὐτοῦ φέρει τὸ τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν». Εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν τῷ ἐκδότῃ τοῦ «Ζήνωνος», ἀξίου ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῶν διεσπαρμένων ἀπανταχοῦ κυπρίων.

Φιλογενεῖς πράξεις. — Ἐκ τῶν ἐφημερίδων τῆς Σάμου μανθάνομεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀλέξανδρος Πασχάλης, κινούμενος ὑπὸ ζήλου φιλαρχαίου, ἀνέλαβε τὴν ἐξ ἰδίων οἰκοδομὴν καταστήματος Μουσείου καὶ Βιβλιοθήκης ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς ἡγεμονίας Σάμου, δι' ἣν ἐξοδευθήσονται περὶ τὰς 2000 λιρῶν. Ὁ ἡγεμὼν ηὐχαρίστησεν αὐτῷ ἐπὶ πράξει πραγματικῶς ἀξιεπαίνῳ, ἧς εὐχόμεθα νὰ ἀναφανῶσι μιμηταὶ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ σύγκλησις τῆς τοπικῆς Συνόδου (καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μόσχας ἀπὸ 20 ἰανουαρίου) περὶ ἧς πέρυσιν ἐγράψαμεν ἐπανειλημμένως, ἀπασχολεῖ τὴν ὀρθόδοξον ἐν Ρωσσίᾳ κοινωνίαν, ἰδίως δὲ τὴν ἐν Μόσχᾳ, καὶ γίνεται μελέτης σοβαρᾶς ἀντικείμενον παρὰ πολλοῖς τῶν λογίων ἐμπνεομένων ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι δέον νὰ ἐνισχυθῇ ἡ πνευματικὴ ἀρχή, ὡς δύναμις ἀντίρροπος τῆς συγχρόνως διενεργουμένης πολιτικῆς μεταρ-

ρυθμίσεως, πρὸς ἣν οὐχὶ μετὰ πολλῆς αἰσιοδοξίας ἀποβλέπει τὸ μοναρχικὸν (ὡς ἑαυτὸ ἀποκαλεῖ) ἢ συντηρητικὸν κόμμα. «Ἡ σύγκλησις τῆς τοπικῆς Συνόδου παρίσταται νῦν ἐν Ρωσσίᾳ ἐν τῷ νῷ τῶν συντηρητικῶν ὡς ἡ μόνη ἄγκυρα περισώσεως τῶν πατρίων καὶ τὸ μόνον ἀρραγὲς ἔρεισμα εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καινοτόμου πολιτικῆς τῶν φιλελευθέρων, ἐν ᾗ οἱ ἀντιφρονοῦντες συντηρητικοὶ διορῶσι τὸν ὅλεθρον τῆς πατρίδος αὐτῶν.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην οὐχὶ ἄμοιρος σπουδαιότητος ἦν ἡ γενομένη πρό τινος ἐν ἐπιλέκτῳ ὁμηγύρει ἐπιστημόνων καὶ λογίων καὶ καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μόσχας καὶ διαπρεπῶν μελῶν τῆς αὐτόθι κοινωνίας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων διάλεξις ἀνδρὸς διακεκριμένου καὶ λογιωτάτου, τοῦ κ. Λέοντος Ν. Τυχομοίρωφ, γνωστοῦ συγγραφέως καὶ ἀρχισυντάκτου τῆς ἡμιεπισήμου μεγάλης συντηρητικῆς ἐφημερίδος «Μοσκόβσκια Βεδμόστι» (Εἰδήσεις τῆς Μόσχας)—τὴν ἐφημερίδα ταύτην διηύθυνον, ὡς γνωστόν, ἄλλοτε οἱ περιβόητοι Ἀξάκωφ καὶ Κατκώφ—Εἰς τὴν διάλεξιν ταύτην, γενομένην τῇ 13 ἰανουαρίου, ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐν Μόσχᾳ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰάκωβον, ἡγούμενον τοῦ Μετοχίου τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, διὰ φιλόφρονος ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ γράφει σὺν ἄλλοις «πολὺ ἐπιθυμῶ, σεβαστέ μοι ἀρχιμανδρῖτα, ἵνα εὐαρεστούμενος ἔλθητε παρ' ἐμοὶ καὶ ἀκούσητε τὴν ἐμὴν διάλεξιν «Περὶ τῶν συγχρόνων συνθηκῶν τῆς τοπικῆς Συνόδου τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας». Ὡς ἀντιπρόσωπος παρ' ἡμῖν, ἐν Ρωσσίᾳ, τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ ὡς καλῶς γνωρίζοντες τὴν τάξιν, τὰς συνηθείας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰς ἡμετέρας, ὑμεῖς θὰ εἶσθε ἰδιαιτέρως εὐάρεστος ἡμῖν φίλος κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην». Μεταξὺ τῆς ἀκουομένης ὁμηγύρεως, πολυαρίθμου οὔσης, παρεκάθητο ὁ θεοφιλ. βικάριος τοῦ μητροπολίτου Μόσχας, ἐπίσκοπος Σερπουχόρσκης κ. Νίκων, ὁ διευθυντὴς τοῦ σεμιναρίου καὶ ἄλλοι. Ὁ ἀγορητής, συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, τρία τινὰ κυρίως ἐξήτασε, τὸν χρόνον, τὸν τόπον τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀποτελεσόντων αὐτήν. Καὶ χρόνον μὲν ὁρίζει, παρὰ τὰ διαδιδόμενα, τὸ διάστημα τὸ πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς βουλῆς, ἤτοι πρὸ τοῦ μαΐου καὶ μετὰ τὸ πάσχα· τόπον τὴν Μόσχαν, ὡς ἔχουσαν ἐξ ἱστορίας καὶ παραδόσεως ἰδιαίτερα πρὸς τοῦτο δικαιώματα· ὡς μέλη δὲ τῆς Συνόδου δικαιούμενα νὰ παρακαθίσωσιν ἐν αὐτῇ θεωρεῖ μόνους τοὺς ἀρχιερεῖς, ἐν ἐνεργείᾳ τε καὶ μή, τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν κατώτερον, τὸν λευκὸν λεγόμενον, κλῆρον, ἤτοι τὸν ἔγγαμον.

Ὁ κ. Τυχομοίρωφ ἐπείγοντα θεωρεῖ τὸν χρόνον τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, ἕνεκα σπουδαιοτάτου κατ' αὐτὸν λόγου, ὅτι τὸν μαΐον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, συνέρχεται ἡ συγκροτουμένη πρώτη ρωσσικὴ βουλή, ἥτις, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὡς μέλλουσα νὰ περιλάβῃ καὶ στοιχεῖα ἥκιστα συμπαθοῦντα τῇ Ἐκκλησίᾳ πιθανὸν νὰ φανῇ οὐχὶ πολὺ εὐνοϊκὴ εἰς τὴν τῆς Συνόδου σύγκλησιν, ἥτις δέον ἵνα γένηται πρὶν τῆς «δούμας». Τὸ σύνολον τὸ τὴν Σύνοδον ἀποτελέσον («σοστάβ») δέον νὰ συγκροτηθῇ ἐξ ἀρχιερέων, διότι οὗτοι αὐτοδικαίως, ὡς ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, εἰσὶν ὑπέρτεροι πάσης ἐκλογικῆς διαπάλης, ἐνῷ ἡ ἀποστολὴ ἀντιπροσώπων ἐκ μέρους τοῦ κατωτέρου κλήρου θέλει προκαλέσει παρὰ τοῖς χριστιανοῖς σάλον ἐκλογικόν. Ὑποστηρίζει δ' ὁ ἀγορητὴς ὅτι ἡ τοιαύτη Σύνοδος οὔτε πρώτη πρέπει νὰ ᾖ, οὔτε τελευταία, ἄλλως δηλαδὴ λέξεσι πρέπει νὰ συνέλθωσιν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἕτεραι τοιαῦται.

Ἡ διάλεξις αὕτη προὐκάλεσεν, ὡς εἰκός, διαφόρους κρίσεις παρὰ τῷ ἀκροατηρίῳ, νεαρὸς δ' ἐπιστήμων, ἀντιφρονῶν, ἐννοεῖται, παρέστησε τὴν ἐν τῇ Συνόδῳ συμμετοχὴν μόνων τῶν ἀρχιερέων ὡς ἀντικανονικὴν καὶ ἐναντίαν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, καθ' ἣν ἐν ταῖς Συνόδοις παρεκάθηντο καὶ ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι καὶ ἁπλοῖ μοναχοὶ μάλιστα. Ὑπό τινος ἑτέρου διετυπώθη ἡ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν τοπικὴν ταύτην Σύνοδον καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι.

Ὑφ' ἑτέρου πάλιν προεβλήθη ἡ γνώμη ὅτι οὐδεμία διάταξις τοπικῆς Συνόδου δύναται νὰ ἔχῃ νόμου κύρους ἂν μὴ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τῆς «δούμας».

Ἀλλ' ὡς λόγος τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ κατωτέρου κλήρου ἐκ τῶν τῆς τοπικῆς Συνόδου συνεδριάσεων προβάλλεται καὶ ἕτερος οὐχ ἥκιστα σπουδαῖος ὁ ἑξῆς. Ἐν Πετρουπόλει καὶ Μόσχᾳ καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις οἱ ἱερεῖς συνελθόντες συνεσκέψαντο καὶ διετύπωσαν σειρὰν ὅλην ἀπαιτήσεων καὶ ζητημάτων, ἃς σκοποῦσι νὰ ὑποβάλωσιν ἐνώπιον τῆς τοπικῆς Συνόδου πρὸς συζήτησιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διακανόνισιν· μεταξὺ δ' ἄλλων ζητημάτων ἀναφερομένων εἰς τὰς ὑλικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας προὐτάθησαν καὶ τὰ ἑξῆς, ἅτινα ἀδύνατον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, πολλῷ δὲ μᾶλλον νὰ συζητήσῃ, τοπικὴ Σύνοδος οἱαδήποτε 1) οἱ ἀρχιερεῖς τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ μέλλοντι νὰ λαμβάνωνται ἐκ τοῦ λευκοῦ κλήρου, νὰ ὦσι δηλονοῦν ἔγγαμοι· 2) οἱ χηρεύοντες ἐκ τῶν ἐγγάμων κληρικῶν, πρεσβύτεροι ἢ διάκονοι, νὰ ἔχωσιν ἐκκλησιαστικῶς τὸ δικαίωμα νὰ συνάπτωσι δεύτερον γάμον· 3) νὰ ἐπιτρα-

πῇ εἰς τὸν λευκὸν κλῆρον ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ κληρικὸν ἔνδυμα, ἐνδυόμενος ὡς οἱ λαϊκοὶ καὶ φέρων μόνον ἐξωτερικόν τι γνώρισμα διακριτικὸν τῆς ἱερατικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς· 4) νὰ περικοπῶσι καὶ συντομευθῶσιν ἐν δυνατῷ μέτρῳ, χάριν τοῦ λαοῦ, αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀκολουθίαι καὶ προσευχαί. Ἐν ᾗ περιπτώσει λοιπὸν γένηται δεκτὴ ἡ ἐν τῇ Συνόδῳ συμμετοχὴ τοῦ λευκοῦ κλήρου, ἐπειδὴ οὗτος θέλει ἔχει βεβαίως τὴν ὑπεροχὴν τῶν ψήφων, πιθανὸν αἱ ἀπαιτήσεις αὗται καὶ προτάσεις αὐτοῦ νὰ ἐπιψηφισθῶσιν, ὅτε ἡ ρωσσικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὑρεθήσεται ἀντικειμένη οὐ μόνον ταῖς ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πλειονότητα τοῦ ὀρθοδόξου ρωσσικοῦ λαοῦ, ὅστις ἐν ταῖς τοιαύταις τυχὸν ἀποφάσεσι ἤθελεν ἴδει καινοτομίαν οὐχὶ ἐποικοδομητικὴν διὰ τὴν εὐσέβειαν τῶν πιστῶν. Ὁ ἀντιρρονῶν νομικὸς ἀντέταξεν ὅτι ἐν περιπτώσει ἀποκλεισμοῦ τοῦ λευκοῦ κλήρου ἐκ τῆς Συνόδου, προβάλλει σοβαρὸς κίνδυνος ἡ μὴ δῆθεν ἀναγνώρισις τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων ἐκ μέρους αὐτοῦ, ὅστις ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, δι' ἣν ἴσως ἐπακολουθήσουσι δυσάρεστοι συνέπειαι.

Τοιαύτη σχεδὸν ἦν ἡ διάλεξις τοῦ κ. Τυχομοίρωφ καὶ αἱ κατόπιν αὐτῆς κρίσεις καὶ συζητήσεις ὑπὸ τῶν παραστάντων ἀκροατῶν, ἀποφηναμένων ἐν τέλει γνώμην ὅτι Συνόδου τοπικῆς αἱ ἀποφάσεις οὔτε τῇ συζητήσει τῆς βουλῆς ὑπόκεινται, οὔτε τῇ ἐγκρίσει αὐτῆς, ἀλλὰ μόνου τοῦ αὐτοκράτορος, πρὸς ὃν, κατ' εὐχὴν ἐκφρασθεῖσαν, ὑποβληθήσεται καταλλήλως ἀναφορὰ, ἵνα διατάξῃ τὴν ταχυτέραν, ὡς οἷόν τε, τῆς τοπικῆς Συνόδου σύγκλησιν.

Ὡς σχετικὴν πρὸς τὴν λεγομένην ἐκκλησιαστικὴν ἐν Ρωσσίᾳ κίνησιν ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν καὶ τὴν ἑξῆς σπουδαιοτάτην εἴδησιν. Μετ' ἐπιτάσεως διεδόθη κατ' αὐτὰς ὅτι **ὁ ἐν Γεωργίᾳ κλῆρος** συνελθὼν ἐκήρυξε τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας ἀποδιώξας ἐκεῖθεν πάντας τοὺς ρώσσους κληρικούς, οὐδὲ τοῦ ἐξάρχου Γεωργίας ἐξαιρουμένου. Σημερινὸν (20) τηλεγράφημα ἐκ Πετρουπόλεως λέγει τὰ σχετικὰ ταῦτα «Ἐν τῇ Συνόδῳ, συμμετεχόντων τῶν ἐπισκόπων Γεωργίας καὶ τοῦ ἐξάρχου, ἠρξαντο συνεδριάσεις ἰδιαίτεραι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας». Ἡ εἴδησις αὕτη ἐνισχύει, ἢ μᾶλλον ἐπικυροῖ τὴν διάδοσιν κατὰ τρόπον πείθοντα τὸν πολὺν κόσμον ὅτι τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας παρεχώρησεν ἡ ἐν Πετρουπόλει διοικοῦσα ἁγιωτάτη Σύνοδος, κανονικῶς αὐτὴν χειραφετοῦσα.

Οἱ Γεωργιανοί, καθ' ἃ λέγεται, καταρτίζουσι Σύνοδον ἰδίαν διαρκῆ ὑπὸ πρόεδρον καὶ ἀρχηγόν, ὃν ὀνομάζουσι «καθολικόν» ἢ πατριάρχην».

Ἐπὶ τῆς ὑπὸ σύσκεψιν ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσσίᾳ μεταρρυθμίσεως ἀσχολούμενος καὶ μελετῶν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Βολοίνης κ. Ἀντώνιος, ἄλλοτε ἐνσπέκτωρ τῆς ἐν Πετρουπόλει Θεολογικῆς ἀκαδημίας, συνέγραψε τέσσαρας διατριβάς, ἐκδοθείσας ἐν ἰδίῳ τεύχει· τούτων ἡ μὲν ἀντικείμενον ἔχει τὸν μέλλοντα σχηματισμὸν τῆς συγκληθησομένης Συνόδου, ἐξετάζουσα τὴν ἐν αὐτῇ συμμετοχὴν καὶ λαϊκῶν· ἡ δευτέρα τὴν μετρρύθμισιν τῶν θεολογικῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει σχολῶν ἐν Ρωσσίᾳ· ἡ τρίτη περὶ τῆς εὐρυτέρας διαιρέσεως τῶν ἐπαρχιῶν, ἰδίᾳ δὲ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μητροπόλεων· καὶ ἡ τετάρτη τὴν μελετωμένην ἀνασύστασιν τοῦ ρωσσικοῦ Πατριαρχείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλλην. κοινότης Βοστώνης — Τὰ ἔξοδα τῆς οἰκοδομῆς ἰδίου ναοῦ τῆς ἐν Βοστώνῃ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ὑπολογίσθησαν εἰς 90,000 φράγκων, ὧν τὴν εὕρεσιν ἐγγυᾶται ὁ ζῆλος καὶ ἡ εὐσέβεια τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος κ. Μ. Ἀναγνωστοπούλου. — Ἐν τῇ συνελεύσει τῆς κοινότητος, τῇ 15 ἰανουαρίου, κατεδείχθη ἡ φιλογένεια τῶν ἐν Βοστώνῃ ὁμογενῶν, ἀδελφικῶς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ συνεργαζομένων. Διὰ τῆς δωρεᾶς δὲ 10,000 φράγκων ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ γέροντος κ. Ι. Ροδοκανάκη, 5,000 διὰ τοῦ κ. Γούναρη, 2,500 τοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος, ὑπισχνουμένου καὶ ἕτερον ποσὸν καὶ 2,500 τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου ἐξησφαλίσθη ἡ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀπριλίου ἔναρξις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τε ναοῦ καὶ τῆς σχολῆς τῆς φιλοτίμου ἐν Βοστώνῃ κοινότητος.

Ἑλλην. κοινότης Μίλγουώκης — Οἱ παροικοῦντες ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὀρθόδοξοι ὁμογενεῖς, ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους ἀποίκων ἐκ Γερμανίας, πρό τινος σχηματίσαντες κοινότητα, ἀνέθηκαν τὴν διοίκησιν τῶν κατ' αὐτήν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἀμερικῆς γίνεται, εἰς συμβούλιον, ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων ἐν τῇ κοινότητι προσώπων. Τὸ συμβούλιον ἐργάζεται πρὸς οἰκοδομὴν ἰδιοκτήτου ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ ναοῦ.

Ἑλλην. κοινότης ἐν Μιννεαπόλει — Κατ' ἐπιστολὰς ἐκ Μιννεαπόλεως πρὸς τὴν ἀθηναϊκὴν «Ἀκρόπολιν», ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, κατοίκους ἀριθμούσῃ 300000 περίπου, ζῶσιν, ὡς καὶ ἐν Ἁγίῳ Παύλῳ, περὶ

τοὺς 250 ὁμογενεῖς, οἵτινες οἰκοδομοῦσιν ἤδη ναόν, ὑπὲρ οὗ δαπανηθήσονται περὶ τὰς ἑξήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἐν ταῖς ὑπὲρ οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τούτου γενομέναις συνδρομαῖς διακρίνονται οἱ ἀξιότιμοι κκ. Π. Μπούτσκλης συνεισενεγκὼν 5000 φράγκων καὶ οἱ ἀνὰ 2500 φράγκα προσενεγκόντες ὑπὲρ τοῦ τόσον ἱεροῦ σκοποῦ Ι. Λάγκης, Κ. Σαντρέζος καὶ Π. Μαρούσης.

ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ

Τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα δύο ἐπίσημα γράμματα καθιστῶσι πᾶσι γνωστὴν τὴν θρασύτητα τῶν ὑπὸ τοῦ χρυσίου τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας διαφθειρομένων, δημιουργούντων καθεστὼς δῆθεν, ἐπὶ ἱεροσύλου πράξεως ἐρειδόμενον, καὶ ζητούντων νὰ στηριχθῶσιν ἐπὶ διαστρεβλώσεως τῆς ἀληθείας. Ἐνῷ πάντες οἱ ἐν Βερροίᾳ ὀρθόδοξοι ἀγνοοῦσι τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀνῆκεν εἰς ρουμανίζοντας ὁ ἁρπαγεὶς ἑλληνικὸς ὀρθόδοξος ναός, χιλιάδες εὐϋπολήπτων καὶ ἐπιλέκτων μουσουλμάνων μαρτυροῦσιν ὅτι αὐτοί τε καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, ἐπὶ ἕνα ὅλον αἰῶνα οὐδέποτε ἤκουσαν ὅτι ἐν τῇ Ἐξω-Παναγίᾳ ἢ ἐν ἑτέρῳ ἐν Βερροίᾳ ναῷ ἐψάλλοντό ποτὲ ρουμανιστὶ ἱεραὶ ἀκολουθίαι. Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ἡ περιέπουσα τὸ καθεστὼς τὸ ἀληθὲς, τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἀληθείας, τὸ μαρτυρούμενον ὑπὸ τῆς ἱστορίας. τοῦτο μὲν κατέστησε γνωστὸν τῇ σεβαστῇ κυβερνήσει, ἀφ' ἧς ἀναμένει δικαιοσύνην μετὰ πεποιθήσεως, συμβουλεύει δὲ τοῖς πιστοῖς αὐτῆς τέκνοις ἐμμονὴν ἀκράδαντον «ἐν οἷς ἔμαθον καὶ ἐπιστώθησαν, εἰδότες παρὰ τίνος ἔμαθον» καὶ ἐλπίζει ὅτι ἀνωφελεῖς ἀποδειχθήσονται αἱ ἐνέργειαι καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν βεβήλων, τῶν ζητούντων ἐν τῇ ἁρπαγῇ ξένης ἱερᾶς περιουσίας τὴν συγκρότησιν ἠθικῶν κεφαλαίων πρὸς οἰκοδομὴν ρουμανικῆς κοινότητος.

Ἀτυχῶς, οἱ δελεαζόμενοι ὑπὸ τῆς προπαγάνδας ὑποκινοῦσι ταραχὰς, πράγματα παρέχοντες τῇ σεβαστῇ κυβερνήσει, τολμῶντες τὰ πάντα, μέχρι κακουργήματος, ἐνσπείροντες φόβον παρ' ἀνθρώποις φιλησύχοις. Ἐν τε Βερροίᾳ καὶ τοῖς πέριξ καὶ ἐν Κοζάνῃ διαδίδουσιν ὅτι προσεχῶς ἐκ Ρουμανίας ἔρχονται πρὸς ἐπικουρίαν αὐτῶν 800 ὅμοιοι αὐτοῖς, ἐνῷ ἐν τῷ χωρίῳ Βεντζιῶν (ὁρίῳ Γρεβενῶν καὶ Κοζάνης) καὶ ἐν τῷ ὑπὸ χριστιανῶν καὶ μωαμεθανῶν οἰκουμένῳ χωρίῳ Τόρστα περιφέρονται συμμορίαι ληστῶν ρουμανοβουλγάρων, κατελθοῦσαι μάλιστα πρὸς ἐπίδειξιν, οὐ πρὸ πολλοῦ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς Κάλλιανης, χωρίου κατοικουμένου ὑπὸ 636 ἑλλήνων μόνον, παρ' ᾧ κεῖται ἔπαυλις τοῦ ἐξ Ἠπείρου ἐξοχωτ. Νακῆ πασᾶ. Οἱ ρουμανίζοντες οὗτοι λησταὶ φέρουσι πότε μὲν ποιμενικὰς ἐνδυμασίας, πότε εὐρωπαϊκὰς καὶ βουλγαρικὰς καὶ ἐνίοτε στρατιωτικὰς στολάς· δύο τούτων ἐτόλμησαν νὰ εἰσδύσωσιν ἐν τῇ μητροπόλει Σερβίων καὶ Κοζάνης ζητοῦντες τὸν μητροπολίτην, ἀλλ' ἐφυγαδεύθησαν· καὶ λέγεται μὲν ὅτι ἦσαν ὡπλισμένοι, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο φαίνεται ἀδύνατον, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ σεβ. κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὸ ὁπλοφορεῖν.

Ὁ ἀγὼν τῶν θελόντων νὰ δημιουργήσωσιν ἐθνότητα νέαν ἐν Ἠπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ διὰ χρυσοῦ καὶ διὰ ἐκφοβήσεως ἔστιν ἀνωφελής. Ἡ ἁρπαγὴ ναῶν καὶ σχολείων, ἡ μισθοδότησις διδασκάλων καὶ μαθητῶν καὶ ἐφόρων πρὸς ἀπόδειξιν ὑπάρξεως σχολείων ρουμανικῶν, καὶ ἡ ἀσέβεια καθηρημένων ἱερέων, ἐμπαιζόντων τὸν ἀνεχόμενον αὐτοὺς Θεὸν, ἀποπτυσάντων πᾶσαν ἀνθρώπων αἰδὼ καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον, εἰσὶν ἀνίσχυροι καὶ σαθραὶ βάσεις, ἐφ' ὧν δυνατὸν νὰ δημιουργηθῶσιν ὀρδαὶ κακούργων, ἀλλ' οὐδέποτε κοινότητες ἀμμοθέμεθλοι καὶ ἐθνικότητες καταρρέουσαι ἐνώπιον τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἱστορίας.

Τὰ πρὸς τὸν μητροπολίτην καὶ τοὺς προκρίτους Βερροίας πατριαρχικὰ γράμματα, ὧν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐμνήσθημεν, εἰσὶ ταῦτα:

Τῷ μητροπολίτῃ Βερροίας καὶ Ναούσης

Ἱερώτατε μητροπολίτα κλπ. . . . . .

Μετὰ θλίψεως βαθείας λαβόντες καὶ συνοδικῶς διεξελθόντες τὰ γράμματα καὶ τηλεγραφήματα τῆς αὐτῆς Ἱερότητος καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐντίμων ἀντιπροσώπων τῆς κοινότητος Βερροίας περὶ τοῦ θρασέος τολμήματος τῶν ρουμουνιζόντων τοῦ ἁρπάσαι καὶ σρετερισθῆναι τὸν ἐν τῇ εἰρημένῃ πόλει ὀρθόδοξον ναὸν τῆς Ἔξω Πανγίας, γνωρίζομεν αὐτῇ διὰ τῆς παρούσης εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποβληθεισῶν ἡμῖν πληροφοριῶν ἐποιησάμεθα ἤδη καὶ οὐ διαλείπομεν ποιούμενοι τὰ προσήκοντα ἁρμοδίως διαβήματα πρὸς περιρρύρησιν τῶν ἀπειλουμένων δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων τέκνων αὐτῆς. Οὐχ ἧττον συνιστῶμεν καὶ ἀξιοῦμεν ὅπως,

λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς μεγάλης πρὸς αἰσίαν ἔκβασιν σημασίας καὶ σπουδαιότητος τῆς εὐκαίρου καὶ ἔμφρονος ἐπὶ τόπου ἐνεργείας, μὴ παύσωσι γινόμεναι καὶ ἐκεῖθεν δραστηρίως τὰ προσήκοντα, ἐν πάσῃ νομιμότητι καὶ προσοχῇ, περὶ οὗ γράφομεν καὶ ἐν τῇ ἐγκλείστῳ ὧδε κοινῇ ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐντίμους δημογέροντας, ἐφοροεπιτρόπους, προκρίτους καὶ λοιποὺς εὐλογημένους χριστιανοὺς τῆς εἰρημένης κοινότητος ἐπιστολῇ. Γνωρίζοντες δ' αὐτῇ ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς δύο ἀνιέρους καὶ ἐπιόρκους ἱερεῖς, τοὺς ἀσεβῶς ἐπανελθόντας ἐπὶ τὴν ἰδίαν πλάνην, ἀπεφασίσθη ἐνδίκως ὁ τελειος αὐτῶν ἀφορισμός, οὗ καὶ ἀποστέλλομεν ἐγκλείστως ὧδε τὴν σχετικὴν πρᾶξιν πρὸς ἀνάγνωσιν ἐπ' ἐκκλησίας· ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς τέσσαρας ἄλλους ἀποσκιρτήσαντας ὡσαύτως ἱερεῖς, ἐντελλόμεθα τῇ αὐτῆς Ἱερότητι ἵνα ποιήσηται αὐτοῖς ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν τὰς νενομισμένας νουθεσίας καὶ προτροπάς, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν κανονικὴν ὁδόν, προσκαλοῦσα αὐτούς, εἰ δέησει, διὰ τριῶν γραπτῶν κλήσεων κατὰ διαλείμματα ἀποστελλομένων, μετὰ τῆς ἐπιδηλώσεως αὐτοῖς ὅτι ἐὰν καὶ εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας παρακούσωσι καθαιρεθήσονται. Ἐν τέλει ἀξιοῦντες ἵνα τηρῇ ἡμᾶς ἐνημέρους τῶν καθ' ἕκαστα, αἰτούμεθα κτλ. Ἰανουαρίου κδ', ᾳπϐ'.

Τοῖς δημογέρουσι κλπ. Βεροίας

Ἐντιμότατοι δημογέροντες κλπ. . . . . Τὰ ὑπὸ μισθάρνων ὀργάνων ξενικῆς προπαγάνδας ἀποτολμηθέντα ἔναγχος ἐν τῇ ὑμετέρᾳ πόλει πρὸς δημιουργίαν τεχνητῆς παρατυναγωγῆς διὰ τοῦ σφετερισμοῦ ἀδιαφιλονεικήτου ἱεροῦ κτήματος τῆς κοινότητος ὑμῶν καὶ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀπὸ αἰώνων ὑπὸ τῶν πατέρων ὑμῶν ἀνεγερθέντος καὶ παραδεδομένου, δικαίως τὴν θλῖψιν καὶ ἀγανάκτησιν ἐξεγείραντα συμπάσης τῆς εὐσεβοῦς καὶ φιλοτίμου κοινότητος ὑμῶν, βαθύτατα καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἔθλιψαν καὶ ἐτάραξαν, οὐκ ἀδιαφόρως ὡς εἰκὸς δυναμένην θεᾶσθαι τὰς τοιαύτας ἔξωθεν καταχθείσας ἐπιβουλὰς κατὰ τῶν πιστῶν αὐτῆς τέκνων καὶ τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων αὐτῆς τε καὶ αὐτῶν. Καὶ ἡ μὲν Μήτηρ Ἐκκλησία, τὰ ἑαυτῆς καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς δίκαια καθηκόντως καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ περιφρουροῦσα, οὐ διέλιπεν ἅμα τῷ ἀκούσματι τὰ προσήκοντα ποιησαμένη ἁρμοδίως διαβήματα, οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι ἡ σεβαστὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐν τῇ φιλοδικαίῳ καὶ τῇ ἀπροσωπολήπτῳ πατρικῇ μερίμνῃ αὐτῆς ὑπὲρ τῶν πιστῶν καὶ νομοταγῶν αὐτῆς ὑπηκόων ταχέως ἀποδώσει κατὰ τὸν νόμον οἷς ἀνήκει τὸ δίκαιον, οὐδ' ἐπιτρέψει ὅπως οἱ διὰ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νόμου μηδὲν δυνάμενοι διεκδικῆσαι καὶ κατορθῶσαι τὰς ἀστηρίκτους αὐτῶν ἀξιώσεις καὶ πόθους ὑποβαστάζωσι διὰ τοιούτων ἐκθέσμων πραξικοπημάτων, ἐφ' οἷς δικαίως ἀγανακτεῖ ἡ μεγάλη πληθὺς τῶν ὀρθοδόξων πολιτῶν. Εὐαρέσκειαν δ' οὐχ ἧττον καὶ εὐχαρίστησιν πατρικὴν σχόντες, ὅτι κατὰ τὴν ἀδόκητον ταύτην δοκιμασίαν σύσσωμος ἡ εὐσεβὴς καὶ φιλότιμος κοινότης ὑμῶν ἐξηγέρθη καὶ τὰ δίκαια αὐτῆς δραστηρίως ἐν πάσῃ νομοταγίᾳ διεξεδίκησεν, οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ αὐτὴ ἔμφρων, ἄγρυπνος καὶ δραστηρία ἐν πάσῃ νομιμοφροσύνῃ πολιτεία καὶ ἐνέργεια διακρινεῖ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν φιλότιμον κοινότητα ὑμῶν, πρὸς ταῖσιν καὶ ἀπόκρουσιν τῶν παντοίων καταχθονίων ἐνεργειῶν τῶν ἔξωθεν προπαγανδιστῶν, τῶν λυσσαλέως προσπαθούντων ἵνα διασπάσωσι τὴν ἄρρηκτον ἑνότητα τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ἀφωσιωμένων καὶ πιστῶν. Ἐπικαλούμενοι δ' ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἄνωθεν κραταίωσιν καὶ παραμυθίαν ἐν πάσαις ταῖς δοκιμασίαις ὑμῶν, ἐπιδαψιλεύομεν ὑμῖν τε καὶ τοῖς εὐσεβέσιν ὑμῶν οἴκοις τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, αἰτούμενοι ὑμῖν πᾶν ἀγαθὸν καὶ πᾶσαν προκοπὴν παρὰ Θεοῦ οὗ ἡ χάρις κτλ. Ἰανουαρίου κδ', ᾳφϛ'.

Πρὸς τὴν «Πρόοδον» ἀποτείνομεν μίαν παρατήρησιν, ἣν εὐχόμεθα νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν. Ἀναλαβοῦσα τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπανορθώσεως τῶν κακῶς παρ' ἡμῖν κειμένων καὶ πείσασα ἑαυτὴν ὅτι οὐδὲν κεῖται καλῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γίνεται θῦμα καινοσπούδου ἐπιπολαιότητος, πάντοτε δὲ γράφει περὶ κοινῶν ὑποθέσεων τόσον ἀορίστως, ὥστε νὰ φαίνηται ὅτι ἀγνοεῖ τί ζητεῖ. Οὕτω τὰ γραφέντα χθὲς περὶ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς ζητοῦσι τοιαύτην τινα «κάλλιον καταρτιζομένην, ἀρτιώτερον συγκροτουμένην καὶ συστηματικώτερον ἐργαζομένην» ἀλλὰ τὴν τοῦ ζητήματος σπουδαιότητα ἀδύνατον νομίζει νὰ ὑποδείξῃ λεπτομερῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος.—Τὸ γράφειν ἀορίστως ἔχει σκοπὸν οὐχὶ νὰ διορθώσῃ. Συχνὴ δὲ μομφὴ τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ συχνὴ κατὰ πάντων ἐπίθεσις, ἄνευ λεπτομερειῶν τῶν γραφομένων ἀναπτύξεως, δεικνύει ὅτι ὁ ἐκδότης τοιαύτης ἐφημερίδος θέλει νὰ μὴ ἀφίσῃ τίποτε τῶν παρ' ἡμῖν ἀπόμπευτον. —Προκειμένου περὶ Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς παραπέμπομεν εἰς τὴν ἐν ἀριθμῷ 2 τοῦ παρόντος ἔτους τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καταστατικήν· παρα-

πέμπολεν εἰς αὐτὸ τὸ γραφεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἵνα μάθῃ ὅτι ἀπὸ ἑνὸς ἔτους ἐργασίαι ἐπιτελεῖται περισσοτέρα ἢ κατὰ τὸ προπαρελθὸν 1904, παραπέμπομεν εἰς ὅσα κατὰ καιροὺς ἔγραφεν αὐτὸς οὗτος ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς αὐτοῦ χρονικοῖς, καὶ ἀγγέλλομεν ὅτι καὶ κανονισμὸς τῆς Ἐπιτροπῆς συνετάχθη ὑπὸ τοῦ τὸ καθῆκον ἐπιδιώκοντος σεβασμ. αὐτῆς προέδρου, ὃς ἐδόθη τοῖς μέλεσιν αὐτῆς πρὸς μελέτην.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΒΑΡΝΗΣ

Κατὰ τηλεγραφικὴν εἴδησιν ἐκ Βάρνης, μετέστη πρὸς Κύριον ὁ μητροπολίτης αὐτῆς Πολύκαρπος, ὑπερεβδομηκοντούτης. Ἐκ Χώρας τῶν Γανοχώρων ὁρμώμενος, ὑπηρετήσας παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ πατριάρχῃ Γερμανῷ, εἰσήχθη κατὰ τὸ 1853 εἰς τὴν Θεολογικὴν ἐν Χάλκῃ Σχολὴν καὶ τῷ 1860, συμπληρώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Ἐδίδαξε κατόπι καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἐν Σταυροδρομίῳ, μεθ' ὃ ἀπεσύρθη ἡσυχάζων ἐν Χώρᾳ. Ὑπηρετήσας εἶτα καὶ ἐν τῇ μητροπόλει Ἡρακλείας, ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διετέλει ἐπὶ ἔτη προϊστάμενος τοῦ ἐν Γαλατᾷ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν τῷ κοινοτικῷ παρθεναγωγείῳ Σταυροδρομίου μέχρι φεβρουαρίου 1886, ὅτε ἡ θεία Πρόνοια ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ ποιμαίνειν τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ, χειροτονηθέντα μητροπολίτην Γάνου καὶ Χώρας. Τῇ 1 αὐγούστου 1891 προήχθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Βάρνης καὶ Καβάρνης καὶ μέχρι σήμερον ἐκόσμει τοῦτον ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχρημάτισε μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἅπαξ ἀπὸ 1900—1903. Παντοχοῦ δὲ διεκρίθη διὰ τὴν μεγίστην ἀγαθότητα αὐτοῦ, τὸ πρὸς πάντας εὐέντευκτον, τὴν ἀκραιφνῆ φιλογένειαν, τὴν θερμὴν πίστιν καὶ τὴν αὐστηρὰν χριστιανικὴν πολιτείαν, ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος. Εἷς τῶν ἑβδομήκοντα (1861) τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἴσως ἦν ὁ μόνος ἐξ αὐτῶν ἐπιζῶν. Ὁ ἀείμνηστος **Πολύκαρπος ὁ Βάρνης** πᾶσιν ἡμῖν καταλείπει μνήμην ἀλησμόνητον ἀγαθοῦ φίλου, ἀγαθοῦ διδασκάλου, ἀγαθοῦ χριστιανοῦ, ἀγαθοῦ ἀρχιερέως.

Καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν, φίλος τοῦ μακαρίτου Ἰορδάνου Καρολίδου, συνθὲς ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸ ἑπόμενον ἐπίγραμμα·

ΕΙΣ ΙΑΡΔΑΝΟΝ ΤΟΝ ΚΑΡΟΛΙΔΗΝ

Χαίροιτ' ἄν, Χαρίττεσσί τε καὶ Μούσησιν ἀπεχθεῖς,
Ἀφροδίτης τε λόγων οὐκ ἀποφερβόμενοι,
ἰδμοσύνην βασκαίνοντες πολύιδριν ἀκόσμως
καὶ πυκινῆς σοφίης ὑψιτενῆ νόμιμα!
Οὐκέτι φεῦ! Καρολείδαο αὐδὴ Ἰαρδάνοιο,
οὐ γραφὶς ἀκαμάτη Πιερίδων ὀάρους
ἡμῖν σημανέει, φωναῖσιν παντοδαπῆσιν
Ἀλλ εἰ κηρὶ δάμη, ἕν γ' Ἑλικῶνι ζοός.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ 207 τῶν Δικονομ. Ὁδηγιῶν· Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί· Λέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3595 καὶ ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1905 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Φωστήρας Εὐθυμίου Ἀποστόλου κατὰ Εὐθυμίου Ἀποστόλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην·

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου·

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 3

ὁ προεδρεύων
† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**
ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλληνος, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατάκη, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαιοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδρομίου, τὰ οἰκεῖα ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906. 1

Ὁ προεδρεύων
Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ | ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 6

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος της τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφικῆς ἀγάπης τεκμήρια (ἀλληλογραφία οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ μητροπολίτου Πετρουπόλεως)—Θλιβερὰ ἀντίθεσις—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ— Ἐκκλησία παλαιᾶς Ρώμης— Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστήμας. Λόγος τοῦ καθηγητοῦ Β. Α. Μυστακίδου — Πατριαρχικὸν γράμμα περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς μονῆς Ξενιᾶς — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΑ

Ἡ ἔκδοσις τῶν τριῶν ἐπισήμων γραμμάτων, δύο μὲν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Πετρουπόλεως, ἑνὸς δ' ἐκείνου πρὸς τὴν Α. Θ. Π., ἃ καὶ βλέπουσιν οἱ ἀναγνῶσται προτασσόμενα τῆς ἄλλης ὕλης ἐν τῷ μετὰ χεῖρας τεύχει, πολλὰς παρέχει σκέψεων ἀφορμὰς περὶ τῆς ἐρευνῶσι τὰς πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῶν ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, τῶν τοῖς ὀρθοῖς δόγμασι στοιχουσῶν. Ἡ πρὸς ἀλλήλας ἀδελφικὴ ἀγάπη τεκμηριοῦται ἐν πάσῃ σελίδι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας, εἰ δέ ποτ' ἐπῆλθεν ἐν αὐταῖς χαλάρωσίς τις, ἕνεκεν κανονικῶν αἰτίων καὶ ζητημάτων ἰασίμων, ἢν ἄλλως τε τοσοῦτῳ παροδικὴ ὥστε νὰ μὴ ἀναγραφῇ εἰς σελίδα τῆς ἱστορίας. Ἡ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀποστολὴ διδασκάλων καὶ ποιμένων καὶ κηρύκων καὶ τεχνιτῶν ἰδίως εἰς τὰς ὑπ' αὐτῆς χειραγωγηθείσας πρὸς τὸ τῆς ἀληθείας φῶς ἀρκτώας Ἐκκλησίας, ἡ χορήγησις τῶν νόμων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τυπικῶν, ἡ δωρεὰ τιμίων λειψάνων καὶ ἁγίων εἰκόνων ὑπὸ αὐτοκρατόρων εὐσεβῶν καὶ πατριαρχῶν ἁγιωτάτων ἐξ Ἀνατολῆς πρὸς τοὺς ἱεροὺς καὶ τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπερβορείων χωρῶν, ἡ ποικίλη καὶ σθεναρὰ συναντίληψις, ἣν ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐχορήγει τοῖς ἐν Ρωσσίᾳ εἰς καιροὺς ἀναγκῶν, πληροῖ πολλὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῶν σχέσεων τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδοξίας πρὸς τὴν ἐν Ἄρκτῳ. Συνήθως δὲ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐν Ρωσσίᾳ κοσμικῶν καὶ πνευματικῶν ἀρχόντων καὶ εὐσεβῶν λαῶν ἅπταί τινες ἐνδείξεις συμπαθείας καὶ συναρωγῆς ὑλικῆς ἀπεστέλλοντο πρὸς τὰς ἐν Ἀνατολῇ ἁγιωτάτας Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τεκμήρια τῆς εὐλαβείας τῶν εὐσεβῶν ρώσσων πρὸς τὴν προεδρεύουσαν τῶν Ἐκκλησιῶν

καὶ τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ οὐχὶ σπανίως ἡμῖν κατὰ καιροὺς ἐγένοντο γνωστά.

Τὴν εὐλάβειαν τοῦ ρωσσικοῦ κλήρου, καθὼς καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ ρωσσικοῦ ἔθνους πρὸς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν πιστοποιεῖ τὸ γράμμα τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Πετρουπόλεως κ. Ἀντωνίου. Ὁ ἀναγνώστης, ἐντυρῶν ἐν αὐτῷ, θέλει βεβαιωθῇ οὐχὶ μόνον περὶ τῶν πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν αἰσθημάτων τοῦ τε γράφοντος ἱεράρχου καὶ παντὸς τοῦ κλήρου, τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὰς περιγραφομένας ἱερὰς τελετάς, ἀλλ' ἐν γένει θέλει ἴδει διαλάμπουσαν τὴν εὐσέβειαν τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ, διδόντος ἐν τῷ πεμφθέντι ἱερῷ δωρήματι τάς τε συμπαθείας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς ἀτυχοῦντας καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς ποθητῆς εἰρήνης ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ πληρώματι τῆς μεγάλης ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ συγκίνησις τῶν ἐν Ρωσσίᾳ πιστῶν ἀναπαρίσταται πιστῶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ γεραροῦ μητροπολίτου Πετρουπόλεως, ὁ δὲ λαὸς τοῦ Καζὰν καὶ ὁ πρὸς προσκύνησιν τῆς εἰκόνος καὶ νῦν καὶ κατόπιν ἐπὶ αἰῶνας μέλλων νὰ συρρέῃ θέλει ἀναμιμνήσκεσθαι διαρκῶς τῆς ἀγάπης, τῆς πρὸς αὐτὸν ὁσίας στοργῆς καὶ τῆς εἰλικρινοῦς συμπαθείας τῆς Μ. Ἐκκλησίας, δεομένης ὑπὲρ εἰρηνεύσεως καὶ γαλήνης ἀδελφῶν χειμαζομένων ἐν πελάγει συμφορῶν. Ἡ ἐπιστολὴ διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ἡ πρὸς τὴν πάτριον πίστιν εὐσέβεια τῶν ἀδελφῶν ρώσσων ζῶσα καὶ ἀκμαία διατελεῖ, καὶ αὕτη ἔσται τὸ θεόδμητον θεμέλιον, ἐφ' οὗ τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα στερρῶς ἐδραζόμενον, κἂν τε συσσεισθῇ ὑπὸ λαιλάπων κἂν ὑπὸ σεισμῶν κοσμικῶν κλονισθῇ οὐδέποτε θέλει καταπέσει.

Αἱ ἐπιστολαί εἰσιν αὗται:

Α

Πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ

Πανιερώτατε καὶ σεβασμιώτατε μητροπολῖτα Πετρουπόλεως καὶ Λαδόγης, πρόεδρε τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ρωσσίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἀντώνιε· τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Παρὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐνταῦθα Ρωσσικῆς αὐτοκρατορικῆς Πρεσβείας ὁσιολογιωτάτου καὶ ἀγαπητοῦ ἡμῖν ἱερομονάχου κὺρ Παύλου κομισθεῖσα παρεδόθη ἡμῖν πολύτιμος εὐσεβὴς προσφορὰ ἐκ Ρωσσίας πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς ἱερὸν πατριαρχικὸν ναόν, λάρναξ δηλ. καλλιτεχνικὴ ἀργυρᾶ ἐπίχρυσος, πρὸς ἐναπόθεσιν ἐν αὐτῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας, ἣν προσφορὰν εὐγνωμόνως καὶ μετὰ συγκινήσεως ἀπεδέξατο ἡ καθ' ἡμᾶς μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδὴ δὲ ἔκ τε τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ὁσιολογιωτάτου ἱερομονάχου κὺρ Παύλου καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς λάρνακος ἐπιγραφῆς ἔγνωμεν ὅτι ἡ τῆς τιμιωτάτης ταύτης εὐσεβοῦς προσφορᾶς πραγμάτωσις ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκραιφνῆ καὶ δαψιλῆ ἀγάπην τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμίας Αὐτῆς Πανιερότητος, εὐμενῶς μὲν τὴν εὐλογίαν Αὐτῆς εἰς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου ἐπιδαψιλευσάσης, δαψιλῶς δὲ καὶ χίλια πρὸς τοῦτο ρούβλια ἐξ ἰδίων συνεισενεγκούσης, καθηκόντως προαγόμεθα διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν ταύτης ἐπιστολῆς, διαγνώμῃ καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἐκφράσαι τῇ ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ Πανιερότητι τὰς βαθείας εὐχαριστίας τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ τιμαλφεῖ τούτῳ δείγματι τῆς τιμιωτάτης ἡμῖν ἀκραιφνοῦς ἀδελφικῆς Αὐτῆς ἀγάπης καὶ διαθέσεως. Παρακαλοῦντες δὲ τὴν σεβασμίαν Αὐτῆς Πανιερότητα ὅπως τὰς εὐχαριστίας τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εὐαρεστηθῇ ἵνα διαβιβάσῃ καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς συνδωρηταῖς, τοῖς τε ἐκ τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῖς λαϊκοῖς, δεύμεθα τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας, ἧς τὰ ἱερὰ λείψανα αὐτοπροσώπως λειτουργήσαντες εὐλαβῶς χθὲς ἐναπεθέμεθα εἰς τὴν νέαν καλλιτεχνικὴν καὶ πολύτιμον λάρνακα, θερμὴν ἀναπέμψαντες κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην τελετὴν δέησιν ὑπὲρ ὑγείας καὶ δόξης τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Νικολάου, τῆς εὐσεβεστάτης αὐτοκρατείρας καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου ἐπιδόξου αὐτοκρατορικοῦ διαδόχου καὶ παντὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων εὐσεβεστάτων προκατόχων τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ρωσσικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ ὑγείας καὶ ῥώσεως τῶν εὐσεβῶν δωρητῶν, δεόμεθα καὶ αὖθις καὶ παρακαλοῦμεν τὴν πανεύφημον τοῦ Χριστοῦ μάρτυρα ὅπως μεσίτρια διηνεκὴς πρὸς τὸν Θεὸν γενομένη τῇ μὲν σεβασμίᾳ Αὐτῆς Πανιερότητι καὶ τοῖς συνδωρηταῖς ὑγιείας, ῥώσεως καὶ παντὸς σωτηρίου πρόξενος ἀγαθοῦ γίνηται, τῇ δὲ θεοφρουρήτῳ Αὐτο-

κρατορίᾳ ἅμα τῷ θεοσέπτῳ αὐτοκράτορι εἰς ταχεινὴν καὶ ἔνδοξον νίκην συναντιλάβηται. Ἐν τούτοις, μετὰ χαρᾶς ἀνακοινούμενοι ὅτι ἀπορᾶσει καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, εἰς ἐνεργεστέραν τεκμηρίωσιν τῶν τε ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω πολυτίμῳ προσφορᾷ εὐχαριστιῶν καὶ τῆς ἐν γένει ὁμοίως ἐγκαρδίου ἀγάπης καὶ διαθέσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀποστέλλονται προσεχῶς τῇ σεβασμίᾳ αὐτῆς Πανιερότητι ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς Πατριαρχείων μία μὲν ἱερὰ εἰκών, ἀντίγραφον πιστὸν τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ πατριαρχικῷ ναῷ διασωζομένης ἀρχαίας καὶ σεβασμίας βυζαντινῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, ὡς προσφορὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἐν Καζὰν ἱερὸν ναόν, ἐξ οὗ πρό τινος χρόνου, ὡς μετὰ λύπης ἀνέγνωμεν, ἐκλάπη ὑπὸ ἱεροσύλων καὶ βεβήλως ἐξηφανίσθη ἡ ἱερὰ καὶ τιμία ἐκείνη εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἑτέραν δὲ μικρὰν εἰκόνα τῆς ἁγ. Εὐφημίας γεγραμμένην ἐπὶ τεμαχίου σανίδος, κεκομμένης ἐξ αὐτῆς τῆς ξυλίνης λάρνακος, ἐν ᾗ ἄχρι τοῦδε τὸ σεπτὸν τῆς ἁγίας μάρτυρος σκῆνος ἐπανεπαύετο ὡς προσφορὰν προσωπικὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὴν σεβασμίαν αὐτῆς Πανιερότητα, κατασπαζόμεθα καὶ αὖθις Αὐτὴν ἐν φιλήματι ἁγίῳ καὶ διατελοῦμεν

Νοεμβρίου ιγ' ᾳϡδ'.

Τῆς ἡμετέρας λίαν ἡμῖν περισπουδάστου καὶ σεβασμίας Πανιερότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Β

Πατριαρχικὴ ἐπιστολή

Πανιερώτατε καὶ σεβασμιώτατε μητροπολῖτα κτλ. Ἄρτι μόλις ἐπιτευχθείσης τῆς ἐντελοῦς παρασκευῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων, περὶ ὧν προεγράψαμεν τῇ λίαν ἡμῖν περισπουδάστῳ σεβασμίᾳ Αὐτῆς Πανιερότητι, καὶ τούτων σήμερον παραδοθεισῶν πρὸς μεταφορὰν αὐτόσε, ἀσμένως ἀνακοινούμεθα τοῦτο διὰ τῆς παρούσης ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, ἐγκλείοντες ὧδε καὶ τὴν σχετικὴν φορτωτικήν, πρὸς παραλαβὴν αὐτῶν. Ἐπὶ τούτοις κτλ.— Ἰουλ. ιδ'. ᾳπε'.

Υ. Γ· ἰδιόχειρον.—Καὶ ἑτέραν ἁγιανεικόνα τῆς Θεομήτορος, ἀντίγραφον ἑτέρας παλαιᾶς ἐν τῷ ἡμετέρῳ εἰκονοστασίῳ εὑρισκομένης ἀποστέλλομεν Αὐτῇ δεῖγμα εὐλαβείας καὶ ἰδιαιτέρας ἀδελφικῆς ἀγάπης.—

(ὑπογραφὴ πατριαρχική).

Γ

Ἐπιστολὴ μητροπολ. Πετρουπόλεως

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ κυρίῳ Ἰωακεὶμ τῷ Γ', ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν χαίρειν καὶ ἐρρῶσθαι.

Ἀρχομένου τοῦ μηνὸς νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος 1905 ἔτους παρεδόθησάν μοι διὰ τοῦ τελωνείου Πετρουπόλεως αἱ τρεῖς ἅγιαι εἰκόνες, περὶ ὧν ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης εὐηρεστήθη νὰ μὲ προειδοποιήσῃ διὰ τῶν ἀπὸ 13 νοεμβρίου 1904, ἀρ. 7396 καὶ 19 ἰουλίου 1905, ἀρ. 4253, ἐπιστολῶν Αὐτῆς. Ἡ λῆψις τοῦ πολυτίμου τούτου δώρου τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ἐνέπλησε τὴν καρδίαν μου αἰσθημάτων ἀρρήτου χαρᾶς καὶ εἰλικρινεστάτης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν φιλάθεον δωρητὴν καὶ τὴν ἁγίαν Αὐτοῦ Σύνοδον. Ἔμπλεως τοίνυν τοιούτων αἰσθημάτων ἐκφράζω, Παναγιώτατε δέσποτα, τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας μου ἐπὶ τῇ φιλαδέλφῳ Αὐτῆς ἐπικοινωνίᾳ καὶ τῇ διὰ τῶν ἱερῶν τούτων εἰκόνων πρωθιεραρχικῇ Αὐτῆς εὐλογίᾳ, ἀναπέμπων θερμὰς πρὸς τὸν Παντοκράτορα δεήσεις ὑπὲρ τῆς ἐρετῆς Αὐτῆς ἐν εὐημερίᾳ ὑγείας καὶ σωτηρίας.

Τὰς δύο ἐκ τῶν παραληφθεισῶν ἁγίων εἰκόνων, τὴν τῆς Θεομήτορος δηλαδή, ἥτις ἐστὶν ἀντίγραφον ἀρχαίας εἰκόνος εὑρισκομένης ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ τοῦ ἰδιαιτέρου Αὐτῆς προσκυνηταρίου, καὶ τὴν τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, ἧς τὰ τίμια λείψανα ἀναπαύονται νῦν ἐν τῇ ἐνεχθείσῃ Αὐτῇ ἐκ Ρωσσίας ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου Παύλου ἀργυρᾷ λάρνακι, μετ' εὐχῶν καὶ δεήσεων ἐδεξάμην χάριν τοῦ ἰδιαιτέρου μου προσκυνηταρίου. Τὴν τρίτην δὲ εἰκόνα, τὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς «Παμμακαρίστου», ἀντίγραφον ἀρχαίας σεπτῆς εἰκόνος εὑρισκομένης ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἣν ἡ ὑμετέρα Παναγιότης προώρισε, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφήν, ὡς δῶρον τῷ ἐν τῇ πόλει Καζὰν ἱερῷ ναῷ, ἐξ οὗ ἱεροσύλως ἐκλάπη ἡ σεπτὴ εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τοῦ Καζάν, πρὸς παραμυθίαν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τῆς κλαπείσης εἰκόνος, ἀπέστειλα μετ' ἐπιστολῆς μου ἀπὸ 3 νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος 1905 ἔτους, ἀρ. 8900, τῷ προέδρῳ τῆς ἐν Καζὰν ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ σεβασμιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Δημητρίῳ, παρακαλῶν ἵνα δείξηται τὸ ἅγιον δῶρον καὶ συνῳδὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἱερᾶς Συνόδου στήσῃ ἐν τῷ καθολικῷ τοῦ ἐν Καζὰν γυναικείου μοναστηρίου.

Νῦν ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Καζανίου καὶ Σβιάσκης Δημήτριος δι' ἐπιστολῆς ὑπ' ἀρ. 7477 ἀνεκοινώσατό μοι βραχείας πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Καζὰν ἁρίζεως τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πιμμακαρίστου. Μετὰ τὴν λῆψιν τῆς εἰδοποιήσεως τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῇ 1 δεκεμβρίου, ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀνέθετο τῇ ἡγουμένῃ τοῦ ἐν Καζὰν πρωτοβαθμίου γυναικείου μοναστηρίου, ἐναμετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν τῆς μονῆς καὶ τοῦ πρωθιερέως τῆς μονῆς Ἀλεξάνδρου Ζελενιέτσκη τῇ 12ῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας τῆς 2 δεκεμβρίου παραλάβῃ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ περιείχετο ἡ εἰκών, καὶ ἐφ' ἁμάξης μετενέγκῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἐγγὺς τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ (ἐκ τῶν τῆς πόλεως ναῶν) ναὸν τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, ὅπου ἠνοίχθη τὸ κιβώτιον καὶ μετ' εὐλαβείας, εἶα προσῆκε τῷ ἱερῷ κειμηλίῳ, ἐξήχθη ἐξ αὐτοῦ ἡ ἁγία εἰκὼν· μεθ' ὃ κατετέθη αὐτη ἐπὶ ἀναλογίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας καὶ εὐθὺς ὑπὸ παντὸς τοῦ κλήρου τῆς μονῆς, ὁμοῦ μετὰ τοῦ κλήρου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, ἐψάλη παράκλησις τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ, ἀναγνωσθέντος καὶ τοῦ ἀκαθίστου (τοῦ Εὐαγγελισμοῦ). Τῇ παρομονῇ τῆς 3 δεκεμβρίου ἡ παννύχιος ἀγρυπνία* ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, καθὼς καὶ ἡ δευτέρα λειτουργία τῆς 3 δεκεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐν συλλειτούργῳ. Τῇ παραμονῇ τῆς 4 δεκεμβρίου ἐν τῷ αὐτῷ μέρει ἐτελέσθη παννύχιος ἀγρυπνία μετ' ἀναγνώσεως τοῦ ἀκαθίστου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τῇ πρωΐᾳ τῆς 4 δεκεμβρίου, ἡμέρᾳ κυριακῇ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου ἐτελέσθη ἐν συλλειτούργῳ πρωϊνὴ λειτουργία, πρὸς τὸ τέλος δὲ ταύτης ἀρίκοντο λιτανεῖαι ἐκ τοῦ καθεδρικοῦ ἐν Καζὰν ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ γυναικείου μοναστηρίου τῆς Θεοτόκου, συμμετέχοντος καὶ τοῦ κλήρου τῆς πόλεως. Ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου ἀχθείσης τῆς ἁγίας εἰκόνος τῇ 9 ὥρᾳ π.μ. ἡ γενικὴ ἤδη λιτανεία, ἡγουμένου τοῦ πανιερωτάτου βικαρίου ἐπισκόπου Τσιστοπόλεως Ἀλεξίου, κατευθύνθη, κρουόντων τῶν κωδώνων τῶν ναῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἀνδρῴαν μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἣς παρὰ ταῖς πύλαις ὑπήντησε τῇ λιτανείᾳ ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος. Εἰσαχθείσης δὲ τῆς ἁγίας εἰκόνος εἰς τὸν καθολικὸν ναὸν τῆς μονῆς, ἡ λιτανεία, μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν συντόμου παρακλήσεως τ Υπερογίᾳ Θεοτόκῳ καὶ τῇ ἁγίᾳ μεγαλομάρτυρι Βαρβάρᾳ (ἕνεκα τῆς ἐπετείου ἑορτῆς τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς), ἐξηκολούθησεν, ἡγουμένου τοῦ ἀρχιεπισκόπου, μέχρι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ. Ἐν τῷ καθεδρικῷ δὲ ναῷ ἡ λειτουργία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ γεραροῦ μητροφόρου πρωθιερέως Εὐθυμίου Μάλωφ, τριῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ τινων πρωθιερέων καὶ ἱερέων. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐκήρυξεν ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ Βασίλειος Κοσούρνικωφ. Λῃξάσης δὲ αὐτῆς, ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡ ἐμὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴ καὶ ἀπηγγελθη ὁ προσήκων τῇ περιστάσει λόγος. Ἀκολούθως ἐψάλη παράκλησις τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοκόκῳ μετὰ γονυκλισίας, ἐκφωνηθέντων καὶ τῶν πολυχρονισμῶν, καθ' οὓς μετὰ τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ὡς καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἐξεφωνήθη ὁ πολυχρονισμὸς τῆς Ὑμετέρας Πανυγιότητος, τῆς εὐλογησάσης τὴν πόλιν Καζὰν διὰ τῆς εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τῇ 5 καὶ 6 δεκεμβρίου ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου παννυχίδες μετ' ἀναγνώσεως τοῦ ἀκαθίστου τῆς Θεομήτορος καὶ λειτουργίας. Τῇ 5 δεκεμβρίου μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐψάλη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιεπισκόπου παράκλησις τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ καὶ τῷ ἁγίῳ Γουρίᾳ, πρώτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Καζάν, ἕνεκα τῆς ἐπετείου τῆς μνήμης αὐτοῦ. Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας 7, 8, 9 καὶ 10 δεκεμβρίου πανηγυρικῶς ἐτελοῦντο ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ παννυχίδες καὶ λειτουργίαι ἐν συλλειτούργῳ. Κατὰ τὰς παννυχίδας ἀνεγινώσκετο ὁ ἀκάθιστος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ δὲ τὸν ὄρθρον, πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς α' ὥρας, ὁ κλῆρος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ ἔψαλλε «Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν», ὁ προεξάρχων δὲ ἐκ τῶν ἱερουργούντων ἐθυμία τὴν εἰκόνα, τὸ εἰκονοστάσιον καὶ τοὺς παριστημένους, μεθ' ὃ ἀνεγινώσκετο εὐχὴ πρὸς τὴν Θεοτόκον μετὰ γονυκλισίας. Τῇ παρομονῇ τῆς 11 δεκεμβρίου (ἡμέρας κυριακῆς) ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος μετὰ 14 συλλειτουργούντων αὐτῷ κληρικῶν ἐτέλεσε μετὰ τῆς προσηκούσης λαμπρότητος τὴν παννύχιον ἀγρυπνίαν, ἀναγνούς καὶ τὸν ἀκάθιστον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ μετ' αὐτὸν καὶ τὸ ψαλλόμενον τροπάριον «Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν» καὶ δύο εὐχὰς μετὰ γονυκλισίας. Τῇ πρωΐᾳ τῆς 11 δεκεμβρίου, κυριακῆς τῶν Προπατόρων, ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἤρξατο ἀπὸ τῆς 8½ ὥρας κωδωνοκρουσία πρὸς λιτανείαν, ἥτις καὶ ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ ναοῦ ἡγουμένου τοῦ πανιερωτάτου ἐπισκόπου Τσιστοπόλεως Ἀλεξίου καὶ τοῦ κλήρου τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν λιτανείαν ἔψαλλον δύο χοροί (ὁ τῆς μονῆς καὶ ἕτερος λαϊκός), ἡ συρροὴ δὲ

* **Παννύχιος ἀγρυπνία** ἡ παννυχία—παννυχὶς, ὀνομάζεται ἐν Ρωσσίᾳ ὁ ἑσπερινὸς καὶ ὄρθρος τῶν ἑορτῶν, τελούμενος ἐν συνεχείᾳ τῇ παραμονῇ τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τῆς 6—8 μ.μ. ὥρας—Σ. Μ.

τῶν προσκυνητῶν ἦν μεγίστη. Παρὰ ταῖς ἁγίαις πύλαις τοῦ ἐν Καζὰν μοναστηρίου τῆς Θεοτόκου ὑπηντήθη ἡ ἁγία εἰκὼν τῆς θεομήτορος τῆς «Παμμακαρίστου» ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου μετὰ τοῦ ἀνωτέρου καὶ τοῦ τῆς μονῆς κλήρου καὶ μετ' ἀσμάτων ἱκετηρίων εἰσήχθη εἰς τὸν χειμερινὸν ναὸν τῆς μονῆς, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐτελέσθη ἡ λειτουργία, μετὰ τὸ τέλος δὲ ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, συνιερουργοῦντος καὶ τοῦ πανιερωτάτου Ἀλεξίου, ἐτελέσθη μετὰ λαβάρων, καὶ εἰκόνων ἐκ τῶν ἰδιαιτέρως τιμωμένων ἐν Καζὰν, λιτανεία πέριξ τῆς ὅλης μονῆς. Κατὰ τὴν λιτανείαν ταύτην ἐψάλη παράκλησις πρὸς τὴν Θεοτόκον, λήξασα ἐν τῷ ναῷ δι' εὐχῆς μετὰ γονυκλισίας καὶ διὰ πολυχρονισμῶν, ὡς καὶ κατὰ τὴν 4 δεκεμβρίου. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος ἀπήγγειλεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἡγουμένην καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς μονῆς διδακτικὸν λόγον καὶ εἰσηγήσατο ἵνα καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα τελῆται ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου παράκλησις μετὰ τοῦ ἀκαθίστου, ἐκφωνουμένου κατὰ τὰς ἐκτενεῖς τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας Πανα γιότητος. Ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς τῇ 12, 13 καὶ 14]10 ὅρου ἐτελοῦντο ἀφ' ἑσπέρας μὲν ὁ ἑσπερινὸς καὶ ὁ ὄρθρος μετ' ἀναγνώσεως τοῦ ἀκαθίστου, τῇ πρωΐᾳ δὲ ἡ λειτουργία καὶ μετ' αὐτὴν παράκλησις πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον μετὰ γονυκλισίας.

Τῇ ἁγίᾳ εἰκόνι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου κατεσκευάσθη ἐμπρέπουσα θήκη, ἐτέθη δὲ ἡ εἰκὼν ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς ἐγγὺς τοῦ ἀριστεροῦ κίονος, ἐν τῇ μᾶλλον περιόπτῳ τοῖς προσκυνηταῖς θέσει. Ἤρξαν ἐπετείου ἑορτῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τῶν πολιτῶν τοῦ Καζὰν ἔγνωσαν ἵνα ὁρίσωσι τὴν 1 σεπτεμβρίου, ἡμέραν καθ' ἣν τελεῖται ἡ πανήγυρις αὐτῆς καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁρίσαντες ἅμα ἵνα γένηται καὶ λιτανεία πέριξ τῆς μονῆς. Ἐλλείψει ἰδιαιτέρας ἀκολουθίας πρὸς τιμὴν τῆς εἰκόνος, ἐψάλη γενικὴ ἀκολουθία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐπειδὴ δὲ ἠγνοεῖτο ἂν ὑπάρχῃ ἰδιαίτερον τροπάριον τῆς εἰκόνος ταύτης, ἐντολῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου, ἐψάλλετο πρὸ αὐτῆς τὸ ἑξῆς τροπάριον: «Ἐλεύσει τῆς τιμίας εἰκόνος σου, Θεοπάρθενε, χαροποιηθεῖσα σήμερον ἡ θεοφύλακτος πόλις Καζάν, ὥσπερ ὁ πάλαι Ἰσραὴλ πρὸς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, συντρέχει πρὸς τὸ ὁμοίωμα τοῦ προσώπου σου καὶ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα τῇ σῇ πρὸς αὐτὸν μεσιτείᾳ ἐπιβραβεύῃς πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν σὴν καταφεύγουσι σκέπην τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος». Κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ συντάσσεται λεπτομερὴς περιγραφὴ τῆς γενομένης ἐν Καζὰν πανηγύρεως ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, ἥτις περιγραφὴ μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ὑποβληθήσεται τῇ Ὑμετέρᾳ Πανα γιότητι.

Πληροφορῶν, Πανα γιώτατε Δέσποτα, περὶ τῆς παραλαβῆς τῶν παρ' Αὐτῆς ἁγίων εἰκόνων καὶ ἀνακοινούμενος μεθ' οἵας χαρᾶς, εὐγνωμοσύνης, εὐλαβείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος ὑπηντήθη ἐν Καζὰν ἡ εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τῆς Παμμακαρίστου, ἐνδόμυχον αἰσθάνομαι ἀνάγκην ἵνα ἐκ νέου ἐκφράσω Αὐτῇ τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας μου διὰ τὸ ἀνεκτίμητον ἱερὸν δῶρον Αὐτῆς.

Ἐπὶ τούτοις διαπυνθανόμενος τὰ κατὰ τὴν πολύτιμον ὑγείαν Αὐτῆς καὶ περιπτυσσόμενος ἐν φιλήματι ἁγίῳ, ἐξαιτοῦμαι ἐμαυτῷ τε καὶ τῷ ποιμνίῳ μου τὰς θεοδέκτους εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτῆς καὶ διατελῶ μετ' αἰσθημάτων εἰλικρινοῦς καὶ βαθέος σεβασμοῦ καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης

Τῆς Ὑμετέρας περιποθήτου Πανα γιότητος

ὅλως ἀφωσιωμένος

ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Αὐτῆς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μητροπολίτης Πετρουπόλεως καὶ Λαδόγης

Ἐν Πετρουπόλει τῇ 20 ἰανουαρίου 1906

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΘΛΙΒΕΡΑ

πρὸς τὴν χριστιανικὴν ταύτην πολιτείαν τῶν ἀδελφῶν ρώσσων δημιουργεῖται ἐν Ρουμανίᾳ, χώρᾳ μεγάλῃ, κεκτημένῃ πολλοὺς ἱερεῖς καὶ πολλοὺς κήρυκας καὶ πολλοὺς διδασκάλους καὶ πεπαιδευμένους ἱεράρχας, καυχωμένους οὐ πρὸ μικροῦ ὅτι ἡ θερμὴ πίστις — ἡ χωρὶς ἔργων καὶ χωρὶς ἀγάπης οὖσα νεκρὰ — παράγει καρποὺς χριστιανικοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μιμήσεως ἀξίους, ἀξίους ἐπαίνου.

Θλιβερὰν ἀντίθεσιν παριστᾷ ἡ διαγωγὴ τῶν ρουμάνων δημαγωγῶν, δημιουργούντων μισαδελφον καταδίωξιν καθ' ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ὧν μόνον πταῖσμα θεωρεῖται καὶ κηρύττεται, δυστυχῶς, ἡ συμμετοχὴ ὡς μελῶν εἰς φιλεκπαιδευτικὰ, φιλανθρωπικὰ καὶ ἠθικοθρησκευτικὰ σωματεῖα, κατὰ καθῆκον, ὡς ἑλληνικά, ὑποστηρίζοντα τὴν διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν ἐπαρχίαις Ἠ-

πείρου καὶ Μακεδονίας, τὴν περιθαλψιν τῶν ἕνεκα τῆς ἐπηρείας τῶν ρουμανικῶν προπαγανδῶν πολλὰ ζημιουμένων ὀρθοδόξων. Ἡ καταδίωξις τῶν ἑλληνιστὶ λαλούντων ἐν Ρουμανίᾳ καὶ λαμπρῶς ἐπιδεικνυμένων τὴν πρὸς τὴν ἐθνότητα ἡμῶν, τὴν πρὸς τὴν εὐσεβῆ πίστιν, τὴν πρὸς τὴν πάτριον γλῶσσαν ἀροσίωσιν καὶ λατρείαν, παριστᾷ καταπτώσεως θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐκλύσεως εἰκόνα τῶν ρουμάνων δημαγωγῶν.

Θλιβερὰν ἀντίθεσιν παριστᾷ οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ ἀντιβαλλομένη ἡ μισαδελφος πρὸς ὀρθοδόξους ἕλληνας διαγωγὴ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ δημοκόπων καὶ τῶν αὐτοῖς συνεργαζομένων, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς οἱονδήποτε κράτος, μήπω τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ ἐνστερνισάμενον. Ἡ συνταύτισις ἑταιριῶν ἐπιστημονικῶν, ἠθικοθρησκευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν πρὸς ὀρδὰς ἑτέρου χαρακτῆρος οἱονδήποτε καὶ ἂν εἰσπηδήσωσιν εἰς ὀρθοδόξους ἠρέμως ζώσας κοινότητας, καὶ ἡ καταδίωξις ἀθώων ἀντὶ τῶν μὴ συλλαμβανομένων ἐνόχων, παριστᾷ θλιβερὰν εἰκόνα διεστραμμένης ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἐν Ἀνατολῇ λαῶν, ὧν τὰ συμμφέροντα συγκρούονται δῆθεν, οὐδεὶς ἐτόλμησε τὰ πρόσωπα νὰ συμφύρῃ τοῖς πράγμασιν, ἢ νὰ εὑρίσκῃ σχέσιν ἐκεῖ ὅπου κεφαλή τις ἀσύνετος ἠδύνατο νὰ ζητῇ σχέσιν. Μόνον ἐν Ρουμανίᾳ βιαίως διασπῶνται αἱ ἱεραὶ τελεταὶ ὅπως ἐπιβάλλῃ τοῖς ὀρθοδόξοις ἕλλησιν ὄχλος ἀχαλίνωτος ξένην γλῶσσαν ἐν ναοῖς, καὶ μόνον ἐν Ρουμανίᾳ τὸ τῶν ναῶν ἄτυλον ἤρξατο παραβιαζόμενον, καὶ μόνον ἐν Ρουμανίᾳ, δυστυχῶς ἐσχηματίσθη ἡ ἀρχὴ ὅτι οἱ εἰς ξένας ἐθνικότητας ἀνήκοντες πρέπει νὰ παύσωσι σκεπτόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ ἀσινοῦς διαφυλάξεως τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν, πρέπει νὰ παύσωσι φρονοῦντες ὅτι ἀνήκουσιν εἰς ἔθνος, χιλιάδας ἐτῶν ζῶν!

Θλιβερὰν ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν πεπολιτισμένον ἔθνος παριστᾷ σήμερον ἡ καταδίωξις τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ὀρθοδόξων ἑλλήνων, ὧν ἡ ἐπιφανὴς, οὐχὶ δὲ λαθροβιοῦσα, ἐθνότης, ἀγκαλιζεται τοὺς ὁμοδόξους ξένους καὶ, φιλοξενίαν παρέχουσα, οὐδαμῶς οὐδέ ποτ' ἐπηρέασε βλάχους ἢ μολδαυσὺς ἀληθινοὺς, πραγματικοὺς δηλαδὴ ρουμάνους, ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, ἐν τῇ ἐξασκήσει λατρείας καὶ θρησκευτικῶν καθηκόντων· παράδειγμα οἱ τοιοῦτοι ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ρουμάνοι, οἱ καὶ σκήτην καί τινα κελλία κεκτημένοι, καὶ μετόχιον ἐν Θάσῳ τῆς σκήτης αὐτῶν, οἱ ρουμανιστὶ ψάλλοντες καὶ διαλεγόμενοι, καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν κοσμοῦντες δι' εἰκόνων κοσμικῶν, ἀσυνήθους ἡμῖν παραστάσεως, ἐνόχου ἴσως προελεύσεως, ἀναρμόστων ἴσως οἴκοις ἱεροῖς. Οὐδεὶς εἶπεν αὐτοῖς τι λυπηρὸν κατὰ συνηθειῶν πατρίων, οὐδ' ἦν τοῦτο θεμιτόν. Οὐδεὶς διέταξε νὰ ἄρωσι τὰς εἰκόνας ταύτας, ὡς ἐν Ρουμανίᾳ ἐγένετο—καὶ τοῦτο δυστυχῶς—Οὐδεὶς ἠμπόδισεν αὐτοὺς ἱερουργεῖν καὶ ψάλλειν ἐν τῇ μητρικῇ γλώσσῃ. Διότι πάντες δεικνύουσιν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ρουμάνους ὅτι ἡ πίστις ἡ δι' ἔργων ἐνεργουμένη καὶ διαλάμπουσα δι' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἀνοχῆς χριστιανικῆς καὶ συμπαθείας, ἡ πίστις αὕτη παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις τῆς ὑπὸ ρουμάνων διωκομένοις φέρει πραγματικῶς ἔργα χριστιανικὰ ἄξια μιμήσεως καὶ ἐπαίνου.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τούτων πάντων. Ἂν ἔν τισιν ἐπαρχίαις τῆς κραταιᾶς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας φαίνηται οὐχὶ κεχαρισμένα πράττουσα τοῖς ἐκ Ρουμανίας ἐπιδρομεῦσι καὶ τοῖς αὐτόθι δημαγωγοῖς, ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τῷ καθεστῶτι, σεβομένη καὶ περιέπουσα αὐτό, καθὼς εὗρε κείμενον ἀπὸ αἰώνων. Βεβαιοῖ δὲ τοὺς ἐκ ψευδολογημάτων παραφερομένους ὅτι καινὴν διδαχὴν οὐδεμίαν εἰσφέρει· καινὴν ἐθνικότητα οὔτε ἀναγνωρίζει, οὔτε δημιουργεῖ· λυπεῖται δὲ διὰ τοὺς ἀέρα διώκοντας ὅτι ἔδει καὶ ζῆλον καὶ χρῆμα νὰ δαπανήσωσιν ἀλλαχοῦ ἐπωφελῶς, οὐδ' ἔπρεπε δι' αὐτοῦ νὰ δημιουργῶσι ταραχὰς ἐν μέσῳ ὀρθοδόξων ὁμοεθνῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων αὐτοὶ διὰ τῶν σατανικῶν ἔργων, οἷς ἀκολουθοῦσιν, ἔδειξαν ὅτι διίστανται, ἀνήκοντες αὐτοί τε καὶ οἱ συντηροῦντες καὶ προστατεύοντες αὐτοὺς εἰς ἑτέραν κοινότητα χριστιανικὴν, οὐχὶ ὀρθόδοξον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης. — Ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι πρὸς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἀποταθεῖσαι αἱ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κοινότητες Ἱε-

ρισσοῦ, Λαριγκόβης, Ἰσβόρου, Ρεβενεκίων, Παλαιοχωρίου, Νεοχωρίου καὶ Μαχαλᾶ ἐκφράζουσι τὴν ἀπορίαν αὐτῶν καὶ τὴν λύπην ἅμα ἐπὶ μονομερεῖ τινι καταφορᾷ ὀλιγίστων χριστιανῶν κατὰ τοῦ πανιερ. προέδρου Ἱερισσοῦ κ. Ἰωακεὶμ, οὗ ἡ σχεδὸν ἐπταετὴς διοίκησις, ἔρημος οὖσα καὶ χριστιανική, ἐπανήγαγε τὴν ἠρεμίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, τὴν πρότερον τεταραγμένην. Ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ σύντονος σκέψις ἐπὶ τῶν ἐπισήμως κεκυρωμένων ἀναφορῶν τούτων συνεστήθη τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάνδρῳ.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας.— Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὑπ' ὄψιν λαβοῦσα τὰ παράπονα τοῦ πλείστου μέρους τῶν ὀρθοδόξων τῆς πόλεως Ὀρδοῦ (Κοτυώρων) καταγγελλόντων τὸν πανιερ. μητροπολίτην Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβρόσιον ὅτι παραβαίνει τὰς διατάξεις τοῦ περὶ τῆς αὐτόθι Ψωμιαδείου Σχολῆς σεπτοῦ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους γράμματος καὶ τοῦ πατριαρχικῶς καὶ συνοδικῶς κεκυρωμένου κανονισμοῦ, οὗ ἕνεκα καὶ πολλὴ ταραχὴ ἠγέρθη καὶ σάλος ἀσύμφορος ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς, ἐνέκρινε παμψηφεὶ κατὰ τὴν προχθεσινὴν αὐτῆς συνεδρίαν ἵνα συστηθῇ τῷ μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ἡ τοῦ σιγιλλίου καὶ του κανονισμοῦ τῆς Ψωμιαδείου Σχολῆς ἀκριβὴς τήρησις καὶ ἡ πρὸς τὸν ἱδρυτὴν τῶν σχολείων τούτων ἀβροτέρα πολιτεία τοῦ μητροπολίτου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς διορίζεται καὶ παύεται ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ χορηγοῦ, ἀγγέλλεται τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ὅτι ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι σοβαροὶ παύσεως δύναται νὰ ἐξετάσῃ τούτους μετὰ νομίμως καθεστηκυίας ἐφορίας καὶ μετὰ νομίμως ἐκλεγησομένων κοινοτικῶν σωματείων, ὅπως οὕτω νομίμως ἀποφασίσῃ μετ' αὐτῶν τὰ δέοντα.

Μητρόπολις Μαρωνείας. — Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος παρεπίδημεῖ ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατὰ τὴν «Ἀλήθειαν» τῆς πόλεως ταύτης, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος, χάριν ὑποθέσεων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Μητρόπολις Μογλενῶν.— Ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς ἐν Κρουσόβῳ σκληρῶς δοκιμασθείσης πρὸ διετίας ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος εὐχαριστεῖ δημοσίᾳ πάντας τοὺς ὁμογενεῖς, ὅσοι προὐθυμήθησαν νὰ προσενέγκωσι τὸν ὀβολὸν αὐτῶν ὑπὲρ ἀνοικοδομήσεως τοῦ πυρποληθέντος ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἔκδοσις Καινῆς Διαθήκης. — Τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐζήτησαν ἀντίτυπα πρὸς χρῆσιν τῶν ὑπ' αὐτοὺς κληρικῶν καὶ μοναχῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Κωνσταντῖνος ἕτερα τετρακόσια, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος ἑκατὸν καὶ ἡ μονὴ Πάτμου 24.

Κήρυγμα τοῦ Θείου λόγου. — Τύποις πατριαρχικοῖς ἐξεδόθη συνταχθὲν ὑπὸ τῆς Κεντρ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὴν προσεχῆ Μ. Τεσσαρακοστὴν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὧν ἓξ μὲν ἐπίσκοποι, οἱ δὲ λοιποὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι· τῶν ἐπισκόπων οἱ μὲν τρεῖς κέκτηνται πτυχίον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. σχολῆς, εἷς πτυχίον διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, εἷς διδάκτορος τὰ νομικὰ καὶ εἷς τελειοδιδάκτου τῆς φιλολογίας. Τῶν λοιπῶν, εἴκοσι καὶ εἷς τῆς ἐν Χάλκῃ, πέντε φέρουσι πτυχίον τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ δύο πτυχίον τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. — Ἀπὸ τῆς τελευταίας ἑβδομάδος τοῦ παρελθόντος ἰανουαρίου, καθὰ γράφει ὁ «Ἐφημέριος» τῶν Πατρῶν, ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ «Ἀχαϊκὸς Σύλλογος τῶν πατρίων» ἵδρυσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς λαϊκῆς αὐτοῦ σχολῆς ἰδιον τμῆμα πρὸς διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἐν ᾧ διδάσκει καταλλήλως ὁ ἐκ τῶν δοκίμων ἐν Πάτραις ἱεροψαλτῶν κ. Χρ. Σπηλιόπουλος. Εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι πλέον τῶν τριάκοντα μαθητῶν ἐνεγράφησαν μέχρι τοῦδε εἰς δύο διηρημένοι τάξεις, ἡ δὲ γράφουσα περὶ τῆς συστάσεως τῆς σχολῆς ἐφημερὶς εὔχεται νὰ συσταθῶσι καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ὅμοιαι σχολαί. — Εὐτυχῶς ἡ ἐν Ἀθήναις σχολὴ καὶ ἡ ἐν Πάτραις καὶ ἡ ἐν Τήνῳ, μετὰ τῆς κεντρικῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει σχολῆς καὶ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, δεόντως ὑποστηριζόμεναι, ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, εἰσὶν ἀρκεταὶ νὰ προικίσωσι πολλοὺς παρ' ἡμῖν ναοὺς διὰ δοκίμων ἱεροψαλτῶν, οἵτινες ἔσονται βεβαίως ἱκανοὶ νὰ διδάσκωσι κατ' ἰδίαν καὶ τοὺς ἐφιεμένους μαθεῖν. Ὀλίγοι, ἀλλὰ δόκιμοι, ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς τέχνης ἔχοντες, εἰσὶ προτιμότεροι τῶν πολλῶν τῶν ἐν τῇ μαθήσει τῆς μουσικῆς ἐπιζητούντων πόρον ζωῆς.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια. — Ἀνεκοινώθη

τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ γράμμα τῆς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς μεγαλειοτάτης βασιλίσσης Ὄλγας, λίαν λυσιτελῶς ἐργαζομένης Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, εὐλαβῶς ὑποβαλλούσης τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, τῷ καὶ ἱδρυτῇ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», συγχαρητικὰς προσρήσεις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπισήμου τούτου φύλλου, ὅπερ, ὡς ἡ Ἑταιρία κρίνει, «διὰ τῶν ἑκάστοτε σοφῶν θεολογικῶν ἄρθρων ἀποβαίνει οὐ μόνον τὸ ἐπίσημον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὄργανον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημος οἰκουμενικὴ σάλπιγξ εἰς τὸν ἁπανταχοῦ χριστιανικὸν κόσμον τὸ γνήσιον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα διασαλπίζουσα». — Ἡ δὲ «Νέα Σιὼν», ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, οὕτω προσαγορεύει τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἡμετέρας «Ἀληθείας»—«Οἱ γινώσκοντες πῶς παρ' ἡμῖν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ὑπὸ ποίας βαρείας συνθήκας δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἐφημερὶς ἢ περιοδικὸν δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ὑψίστην σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος τούτου, τῆς ἀδιαλείπτου δηλονότι ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὅλην ἐκδόσεως τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Ἐὰν δέ τις ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν εἴκοσι καὶ πέντε τόμων τοῦ περισπουδάστου τούτου περιοδικοῦ, πείθεται ὅτι ἀληθότως ἐπετελέσθη κολοσσιαῖον ἔργον. Διότι ἐν τοῖς τόμοις τούτοις ἄπειρον συνεσωρεύθη ὑλικὸν ἀναγόμενον ἰδίως εἰς τὴν μετὰ τὴν ἅλωσιν ἱστορίαν. Οἱ τόμοι οὗτοι, ὡς ἤδη παρετηρήθη (Philippe Meyer, Die Theologische Litteratur des griechischen Kirche in sechzenten Jahrhundert. Λειψία, 1899, σελ. 31) ἀποτελοῦσι μίαν τῶν καλλίστων πηγῶν πρὸς σπουδὴν τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας. Εἶνε δὲ πανθομολογούμενον, ὅτι ἐν τούτῳ ἐξαίρετον κατέχουσι θέσιν αἱ μελέται τοῦ κ. Μ. Ι. Γεδεών, ὅστις ὅσον οὐδεὶς ἕτερος εἰργάσθη ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ». Διὰ τῶν στηλῶν αὐτῆς ὡσαύτως παρήλασαν μελέται σπουδαῖαι καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν νῦν ἐν αὐτῇ διδασκόντων, λογίων ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν, καὶ πλείστων ἄλλων πεπαιδευμένων θεολόγων ἀνδρῶν τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπὶ πλέον, διὰ τῶν στηλῶν αὐτῆς παρήλασεν ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοπενταετίαν. Τούτωνπάντων ἕνεκα, θεωροῦμεν τὸ ἔργον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπὸ πάσης ἐπόψεως σπουδαιότατον. Ἡ νεωτέρα αὐτῆς ἀδελφὴ, ἡ «Νέα Σιὼν», χαιρετίζει αὐτὴν μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἱδρυτὰς καὶ πνευματικοὺς ἐργάτας αὐτῆς, συγχαίρουσα αὐτοῖςἐ πὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ πάσης ὑποστηρίξεως καὶ συμπαθείας ἄξιου περιοδικοῦ τούτου».

Πατριαρχικαὶ εὐχαί.—Κατὰ τὴν τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τελεσθεῖσαν γάμον τοῦ ἐριτίμου κ. Ἰω. Α. Μάγκου μετὰ τῆς δεσποσύνης Μαρίας Κ. Καραθεοδωρῆ, θυγατρὸς τῆς Α. ἐξοχότητος τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, παρῆν διερμηνεύων τὰς ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ τῶν νεονύμφων καὶ τῶν γονέων αὐτῶν πατριαρχικὰς εὐχὰς ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ προσωρινὸς ἐπιτετραμμένος τῆς Σερβίας κ. Κ. Τσάχατσιτς.

Θεολογικὴ Σχολή.—Τῇ δευτέρᾳ, 6, τὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου καθιερωμένην ἀπὸ ἑξηκονταετίας ἱερὰν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων αὐτῆς σεβ. μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ δευτέρᾳ, 6 ἀρξαμένου, μνήμῃ Φωτίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τε μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῖς πανιερωτάτοις μητροπολίταις Φιλιππουπόλεως καὶ Κορυτσᾶς, ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτήν.—Χθὲς δὲ, μνήμῃ Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος, ηὔξατο τὰ δέοντα τοῖς ἑορτάζουσιν ἐνδοξ. Χ. Κιοσέογλου ἐφέντῃ καὶ Χ. Ραμφὰδῃ ἐφέντῃ, Χ. Λάγῳ καὶ Χ. Δεβεζῇ, διὰ τῶν ἱερολ. διακόνων δευτερεύοντος καὶ τριτεύοντος.

Ἐπιστημονικαὶ ἀποστολαί.— Αἰτήσει τῆς ἐνταῦθα Γερμανικῆς Πρεσβείας ἀπελύθη πατριαρχικὴ πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν πανιερ. μητροπολίτας συστατικὴ γραφὴ ὑπὲρ τῶν ἐλλογίμων διδακτόρων κκ. K. Michel καὶ Rott Hunlspaih, μελλόντων νὰ περιέλθωσι τὰς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχίας χάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες.—Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ δύο πρῶτα φύλλα νέας θρησκευτικῆς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης δὶς τοῦ μηνός, ἐν Πάτραις, ὑπὸ τοῦ πε-

παιδευμένου πρεσβυτέρου κ. Κωνστ. Νικολετοπούλου. Φέρει τίτλον «Ὁ ἐφημέριος», εἰς φύλλον, τρίστηλος, τετρασέλιδος. Ἡ ὕλη χρήσιμος ταῖς χριστιανικαῖς οἰκογενείαις· ἡ συνδρομὴ προσιτὴ πᾶσι· 3 δραχμαὶ μὲν ἐν Ἑλλάδι, 3 δὲ φράγκα χρυσᾶ διὰ τοὺς ἔξω τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Καὶ ὕλης ἐπιτυχὴς ἐκλογή, καὶ ἐκτύπωσις καλὴ καὶ γλῶσσα εὔληπτος, προσοικειοῦσα τοῖς ἀναγνώσταις πολλὰ θέματα σπουδαῖα, δεικνύει ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος πρεσβύτερος κ. Νικολετόπουλος ἔχει συναίσθησιν τῆς ἱερᾶς τοῦ ἱερέως ἀποστολῆς, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῆς διατίθησι τὰς πολλὰς αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὴν ἀκάματον δραστηριότητα, χρησιμοποιῶν αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ διψῶντος τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς γνώσεως λαοῦ, τῆς γνώσεως τῆς δυναμένης σοφίσαι εἰς σωτηρίαν. Ὁ «Ἐφημέριος» φέρει πάντα τὰ συστατικὰ καλλίστου ἀναγνώσματος, χρησίμου χριστιανικαῖς οἰκογενείαις. — Μετὰ χαρᾶς ἴσης προσαγορεύομεν τοὺς ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῶν ἠθικῶν καὶ δογματικῶν ἀληθειῶν τοῦ χριστιανισμοῦ καλῶς ἐν Πάτραις ἀγωνιζομένους διὰ τῆς δημοσιογραφίας, ἐλπίζοντες ὅτ' λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ εὐπαίδευτοι καὶ ἐπιστήμονες, ἐργαζόμενοι ἐπὶ κοινοῦ προγράμματος, θέλουσι συντελέσει εἰς τὴν ἐν τῇ πίστει θεμελίωσιν τῶν ὑπὸ καινῶν διδαχῶν καὶ ξενιζόντων δογμάτων ἐπηρεαζομένων. Τὸ φῶς τοῦ τύπου οὐδέποτε χρησιμοποιεῖται κάλλιον ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἢ ὅταν ἔρχηται ἐπίκουρον τῆς ἱερᾶς καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ κληρικοῦ καὶ τοῦ ἱεροκήρυκος, τοῦ εὐσεβοῦς διδασκάλου καὶ τοῦ ἐπιστήμονος.

Ἐκδόσεις πατριαρχικῶν γραμμάτων περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἴδε ἀγγελλομένας ἐν τῇ τελευταίᾳ (72) σελίδι τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλου.

Μνήμη Συμεὼν Σινιόσογλου. — Ὑπὸ τῆς ἐριτίμου χήρας κ. Εὐλαμπίας Σ. Σινιόσογλου ὑπεβλήθη τῇ Α. Θ. Π. ἡ ἑξῆς ἔγγραφος ἔκφρασις εὐγνωμοσύνης, ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς προχθὲς συνεδρίαν·

Παναγιώτατε δέσποτα,

Ἐπελθόντων, ὡς κεραυνός, ἐφ' ἡμᾶς χρόνων, οὓς ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἐν καρδίᾳ συντετριμμένῃ καὶ τεταπεινωμένῃ προσέρχομαι πρὸς τὴν Ὑμετέραν πολυσέβαστον Παναγιότητα, αἰτησομένη παρ' Αὐτῆς ἐν ἡμέραις θλίψεως ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πίστεως καὶ τῆς καρτερίας. Ἐλπίζω δὲ κομίσασθαι ταῦτα παρὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, τῆς ὑπὸ τὴν σκέπην Αὐτῆς σκεπασάσης τὸν πολύκλαυστον σύζυγόν μου καὶ τοσαῦτα, ὡς νῦν ἐπ' ἐσχάτων, ὅτε ἔδοξε τῷ Κυρίῳ ἀναπαῦσαι ἐκεῖνον, παρασχούσης μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τεκμήρια τῆς πολλῆς ἀγάπης καὶ εὐμενείας Αὐτῆς. Τῆς ἀενάου πρός τε τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον εὐγνωμοσύνης ἐμοῦ τε καὶ τῶν τέκνων μου ὑποβάλλομεν ἐνταῦθα τὴν ταπεινὴν ἔκφρασιν σὺν τῇ διαβεβαιώσει ὅτι μέλημα ἡμῶν ἱερὸν ἔσται ἡ τῇ σωτηρίῳ πατριαρχικῇ ὁδηγίᾳ εὐόδωσις πάντων ὅσα ὁ σύζυγός μου ἐπόθει ζῶν συντελέσαι ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Γενομένου τοίνυν ἐκείνου ἐν τῇ ἀτελείᾳ αὐτοῦ ἐργάτου ἔργων θεαρέστων, ἡμῖν τοῖς περιλειπομένοις ἐπιβάλλεται εἰς μνημόσυνον ἀνδρὸς φιλοπροόδου τὸ τηρῆσαι μὲν καὶ πληρῶσαι ἀπαρεγκλίτως ὅσα προὐτίθετο ἀγαγεῖν εἰς φῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ προσεποικοδομῆσαι κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον ἔν τε τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἐπὶ τῶν θεμελίων, ἅτινα ἔθετο ἐκεῖνος. Γένοιτο τοῦτο τῇ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ταῖς τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, Ἧς ἀσπαζομένη τὴν δεξιὰν

διατελῶ ἐλαχίστη θυγάτηρ
ΕΥΛ. Σ. ΣΙΝΙΟΣΟΓΛΟΥ

Ἐν Διπλοκιονίῳ τῇ 31 Ἰανουαρίου 1906.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Σχολὴ γλωσσῶν.—Ἐκ τῶν σμυρναϊκῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν πρό τινος ὅτι τῇ 9 Ἰανουαρίου ἐτελέσθησαν ἐν Ἰόππῃ τὰ ἐγκαίνια τῆς σχολῆς τῶν γλωσσῶν, παρόντος τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, τοῦ ὑποδιοικητοῦ Ἰόππης, τῶν ὑποπροξένων Ρωσσίας Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας, καὶ πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐν τῇ σχολῇ, ἧς διευθυντὴς διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. ἱερομόναχος κ. Παντελεήμων Ἀθανασιάδης, πρώην διευθυντὴς τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερατικῆς Σχολῆς, διδάσκονται ἡ ἑλληνικὴ, ἡ ἀραβικὴ, ἡ τουρκικὴ, ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ.—Αἱ γράφουσαι ταῦτα ἐφημερίδες σιωπῶσι, δυστυχῶς, τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν τῆς χρησιμωτάτης ταύτης σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ, πατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἱερὰ Σύνοδος διέκοψεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὰς ἐργασίας αὐτῆς, ἐξέφρασε δὲ τὴν λύπην αὐτῆς τῇ πενθούσῃ βασιλικῇ οἰκογενείᾳ διὰ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ προέδρου αὐτῆς κ. Θεοκλήτου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Πατρῶν. —Τῇ 29 καὶ τῇ 30 λήξαντος ἰανουαρίου, παρεπιδημῶν ἐν Πάτραις ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερώνυμος ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, κηρύξας ἅμα καὶ τὸν θεῖον λόγον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Νέας Ὑόρκης. — Ἐκ τῶν σμυρναϊκῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν ὅτι προσεκλήθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἑλληνικῆς κοινότητος ὡς ἱεροψάλτης ἐν αὐτῷ ὁ ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου ψάλλων ἐν ναοῖς τῆς Σμύρνης κ. Ἰωάννης Ἀγγέλου, διακριθεὶς ἐπί τε τῇ γνώσει τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς καὶ τῇ μελῳδίᾳ.

Ἑλληνικὴ κοινότης Σικάγου.—Λίαν εὐχαρίστους εἰδήσεις μεταδίδωτιν ἡμῖν περὶ τῆς ἐν Σικάγῳ ὁμογενοῦς κοινότητος ὁ ἀπὸ διετίας ἑλληνιστὶ ἐκδιδόμενος «Ἀστὴρ», εἰσελθὼν πρὸ μηνὸς εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας ἱδρύθη ἡ σχολὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Σικάγῳ κοινότητος, πρώτη ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικὴ κοινοτικὴ σχολή, συνεστήθη δὲ καὶ σωματεῖον ἀναλαβὸν τὴν διατήρησιν καὶ διοίκησιν αὐτῆς, ἧς τὰ ἐγκαίνια προὔκειτο νὰ τελεσθῶσι τῇ 15 ἰανουαρίου.—Συνεστήθη καὶ «Ἑλληνικὴ Λέσχη», ἧς ἐγένοντο καὶ αἱ ἀρχαιρεσίαι, ὁ δὲ «Ἀστὴρ», καλίζων τὸν ἐπιφανέστατον τοπικισμόν, ἀγγέλλει ὅτι καὶ ἡ Λέσχη ἀκατόπι τῆς εἰσχωρήσεως εὐγενῶν καὶ ἀνεπτυγμένων νέων» ἀπεκήρυξε τὸν τοπικισμόν, ἀναδείξασα πρόεδρον μὲν τὸν ἐκ Σμύρνης κ. Ἠλίαν Κονταξόπουλον, ἀντιπρόεδρον δὲ τὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κ. Εὐστάθιον Κάζην.

Ἑλληνικὴ κοινότης Βοστώνης. — Τὴν ἐπιτυχῆ τῶν καθηκόντων τοῦ ἱερέως αὐτῆς ἐκλήρωσιν καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἀπὸ βίου καὶ διδασκαλίας ἐνεποίησε τοῖς ἐν Βοστώνῃ ὁμοδόξοις ὁ πρωθιερεὺς κ. Νέστωρ μαρτυρεῖ ἡ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπιστολὴ τοῦ ἀξιοτίμου προέδρου τῆς κοινότητος, οὕτως ἔχουσα·

Πολυσέβαστε ἡμῖν πάτερ καὶ δέσποτα!

Ἐν γενικῇ τῆς ἐν Βοστώνῃ ἑλληνικῆς κοινότητος συνελεύσει καὶ ἐν τακτικῇ τοῦ διοικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου συνεδριάσει ἐψηφίσθη δ' ἀναστάσεως πάντων τῶν παρεστώτων, ἵνα ἐκφρασθῇ τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι ἡ ἄδιος τῶν ἐνταῦθα ἑλλήνων εὐγνωμοσύνη ἐπὶ τῇ εὐμενεῖ Αὐτῆς ἀποφάσει, ὅπως πέμψῃ ἡμῖν τοιοῦτον εὐπαίδευτον, φιλαλήθη καὶ ἐν πᾶσι καὶ κατὰ πάντα ἄξιον ἱερέα, οἷος ἀποδείκνυται ὁ αἰδεσιμολογιώτατος πρωθιερεὺς κύριος Νέστωρ Σουσλίδης. Οἱ ἐν τῇδε τῇ πόλει ὁμογενεῖς ἐν ᾧ ἓξ ἐνὸς χαίρουσι καὶ ἀγαλλιῶνται, ὅτι ἠξιώθησαν ἐπὶ τέλους ἀληθοῦς πνευματικοῦ ποιμένος, ὅστις διὰ τῆς ἀναμφιρίστου εἰλικρινείας του, τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του καὶ τῆς παραδειγματικῆς αὐταπαρνήσεώς του ἤγειρε τὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεσπάσατο τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν αὐτῶν, ἐξ ἄλλου ἐργάζονται ἀνενδότως καὶ ἐν ἀδελφικῇ ὁμονοίᾳ καὶ συνεισφέρουσιν ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν, ὅπως συμπληρώσωσι τὸ ποσόν, ὅπερ ἀπαιτεῖται πρὸς ἀνέγερσιν εὐπρεποῦς ἐκκλησίας καὶ σχολείου.

Ἱκετεύων τὴν Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα νὰ δεχθῇ εὐμενῶς τὰ ἐγκάρδια εὐχαριστήρια τῶν ἐν Βοστώνῃ ἑλλήνων ἐφ' οἷς ὑπὲρ αὐτῶν διεπράξατο, ἐξαιτοῦμαι ὑπὲρ αὐτῶν τὰς πατρικὰς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ μένω

εὐπειθὴς τέκνον καὶ πρόθυμος Αὐτῆς θεράπων.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Βοστώνῃ τῇ 6 φεβρουαρίου 1906.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΡΩΜΗΣ

Ὁ ποντίφηξ τῆς παλαιᾶς Ρώμης Πῖος Ι' ἐξέδωκε τέλος τὴν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου προαγγελθεῖσαν ἐγκύκλιόν του ἐπὶ τοῦ συντελεσθέντος χωρισμοῦ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ ταύτῃ, τῇ ἀπευθυνομένῃ πρὸς τὸν γαλλικὸν κλῆρον καὶ λαόν, ὁ πάπας ἀπαριθμεῖ τὰ διάφορα ἀντιθρησκευτικὰ μέτρα τὰ ληφθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐν Γαλλίᾳ, οἷον, τὴν ἐκλαϊκευσιν τῶν σχολῶν καὶ νοσοκομείων, τὴν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπαγωγὴν τῶν ἱεροσπουδαστῶν, τὴν διάλυσιν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, τὴν κατάργησιν τῶν ἐναρκτηρίων ἑκάστης περιόδου προσευχῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ τῷ κοινοβουλίῳ, τῶν πενθίμων ἐμβλημάτων ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μ. παρασκευῆς, τὴν ἀπάλειψιν ἀπὸ τοῦ τύπου τοῦ ὅρκου πάσης θρησκευτικῆς ἰδέας, τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν σημάτων ἀπὸ τῶν δικαστηρίων σχολῶν, δημοσίων καθιδρυμάτων, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου κτλ. δι' ὧν ἁπάντων προελειαίνετο τὸ ἔδαφος εἰς τὸν χωρισμόν.

Εἰσερχόμενος δὲ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος καταδικάζει τὸν χωρισμὸν τῆς Πολιτείας ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐδραζόμενον ἐπὶ σφαλερᾶς καὶ ὀλεθρίου ἀρχῆς καὶ ἀνατρέποντα τὴν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας διαταχθεῖσαν παγκόσμιον τάξιν, ἀντικρούει τὴν μομφὴν ὅτι οὗτος προεκλήθη ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὑπὸ τῆς παπικῆς ἕδρας, ἥτις πάντοτε συνεμορφώθη πιστῶς πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κογκορδάτου, ὅπερ ὡς ἀμφιβόλως συμβούλιον δὲν ἠδύνατο νὰ καταργηθῇ μονομερῶς παρὰ τοῦ ἑνὸς τῶν συμβληθέντων, ἐφ' ᾧ καὶ διαμαρτύρεται.

Ἐξετάζων δὲ τὸν ψηφισθέντα νόμον, κατακρίνει αὐτὸν ὡς ἄδικον ἐν τῇ καταργήσει τῶν διὰ τὸν κλῆρον καὶ τὴν συντήρησιν τῆς θείας λατρείας ἐπιχορηγήσεων, αἵτινες δὲν ἀπετέλουν δωρεὰν τοῦ κράτους, ἀλλ' ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ δημεύσει καὶ ἀπεμπολήσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὡς καταθλιπτικὸν ἐν τοῖς θεσπιζομένοις ἀστυνομικοῖς μέτροις τῆς νομίμου ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ὡς ἀνατρεπτικὸν αὐτοῦ τοῦ θεμελιώδους ὀργα-

νισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς συστάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν σωματείων ἐπὶ καταπατήσει τῆς ἐξουσίας τῶν ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν.

Τούτων ἁπάντων ἕνεκεν ὁ πάπας ἀποδοκιμάζει καὶ καταδικάζει ἐπισήμως τὸν ψηφισθέντα περὶ χωρισμοῦ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας νόμον ὡς ὑβριστικὸν πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἀντικείμενον πρὸς τὸ φυσικὸν καὶ διεθνὲς δίκαιον, πρὸς τὸν ὀργανισμόν, τὰ οὐσιώδη δικαιώματα καὶ τὴν αὐτενέργειαν τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ πρὸς τὸ νόμιμον περὶ ἰδιοκτησίας δικαίωμα ταύτης, καὶ τέλος ὡς τιτρώσκοντα καιρίως τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς παπικῆς ἕδρας, τοῦ προσώπου τοῦ πάπα καθὼς καὶ σύμπαντος τοῦ γαλλικοῦ καθολικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἀποφεύγων δὲ νὰ ἐξενέγκῃ οἱανδήποτε γνώμην ἢ κρίσιν περὶ τῆς διενεργουμένης ἀπογραφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν καὶ τῶν ἐκ ταύτης προκυψάντων ἐπεισοδίων, καὶ δηλῶν ἁπλῶς ὅτι ἐπιφυλάσσεται ἵνα ἐν καιρῷ εὐθέτῳ διαβιβάσῃ λεπτομερῶς ὁδηγίας περὶ τῆς τηρητέας ἐν τῷ μέλλοντι πολιτείας, καταλήγει συνιστῶν καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τοῦ διωγμοῦ τοῖς μὲν πιστοῖς ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁμόνοιαν καὶ ἕνωσιν ἐν ὑποταγῇ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς ἐν ἀκραδάντῳ ἐμμονῇ εἰς τὴν πατρῴαν πίστιν, τοῖς δὲ ποιμέσιν ἀροσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἰδίων καθηκόντων ἐπὶ προφυλακῇ τοῦ ἐμπεπιστευμένου αὐτοῖς λογικοῦ ποιμνίου.

Κ. Δ.

Ἐννενηκοντούτης σχεδὸν ἀπεβίωσεν ἐν Σμύρνῃ, τῇ 26 λήξαντος ἰανουαρίου, ὁ πρὸ τριετίας τῇ 26 ἰανουαρίου 1903 πεντηκονταετηρίδα τοῦ ἱεροψαλτικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἑορτάσας **Μισαὴλ Μισαηλίδης**, ἀδελφὸς τοῦ γνωστοτάτου παρ' ἡμῖν Εὐαγγελινοῦ Μισαηλίδου τοῦ δημοσιογράφου. Γεννηθεὶς ἐν Κολόῃ τῆς Κατακεκαυμένης Φρυγίας, καὶ μικρόθεν διδαχθεὶς τὴν μουσικήν, ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ, δεξιὸς ψάλτης, πρὸ ἑξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, τοῦ ἐν Γαλατᾷ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου γενόμενος, διήκουσε καὶ μαθημάτων παρὰ τῷ Θεοδώρῳ (παπᾶ Παράσχου) Φωκαεῖ καὶ τῷ πρωτοψάλτῃ τῆς Μ. Ἐκκλησίας Ἰωάννῃ· κατόπι διετέλεσεν ἱεροψάλτης ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὧν τὰ πλείονα ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς ἁγίας **Φωτεινῆς**, ὑπὸ πάντων τιμώμενος δι' ὃν ἔτρεφεν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς ζῆλον καὶ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ. — Βιογραφίαν ἐκτενῆ τοῦ Μισαὴλ Μισαηλίδου, γράψαντος καὶ ἐκδόντος καὶ «Νέον Θεωρητικόν» πρὸ τετραετίας, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἡ σμυρναϊκὴ «Ἀμάλθεια».

Μετὰ θλίψεως πολλῆς ἀγγέλλομεν τὸν ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ἐν Ἀθήναις ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ πολλὰς καὶ χρηστὰς τῇ ἐπιστήμῃ ἐλπίδας παρασχομένου **Εὐαγγέλου Νικολαΐδου**, κρητὸς τὴν πατρίδα, ὑρηγητοῦ τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ διατελέσαντος. Ἀσχολούμενος εἰς τὸν κλάδον, εἰς οὗ τὴν διδασκαλίαν ἐκλήθη ὡς ὑρηγητής, ἐξέδωκε μικρὸν ἔργον «Περὶ τῆς μοναχικῆς ἀκτημοσύνης», ἐν ᾧ κατέδειξε τὸ σύνολον τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἃς ἐκέκτητο..

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

περὶ ἀποκαταστάσεως

τῆς μονῆς Ξενιᾶς*

(ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἑταιρίας «Ὄρθυος»).

Ἐκ τῆς μονῆς Ξενιᾶς ἀντεγράφη τὸ κατωτέρω σημειούμενον ἔγγραφον, τὸ ἀντίγραφον δὲ τοῦτο εὑρισκόμενον σήμερον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς καθ' ἡμᾶς Φιλαρχαίου Ἑταιρείας «Ὄθρυος», ὅπερ κατετάξαμεν εἰς τὸν ἄρτι καταρτισθέντα κώδικα παλαιῶν ἐγγράφων ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 16, παρέχομεν ἐνταῦθα πιστῶς·

ὑπόθεσις

«Ἀντίγραφον πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους ἀποφαντικοῦ ἐγγράφου ἐκδοθέντος ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαιοτέρου τοιούτου, ρητῶς διακελεύοντος τὴν ἐκ τῆς κάτω νῦν ἱερᾶς μονῆς Ξενιᾶς, τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, (Μετόχιον οὖσης πρότερον) μετοίκησιν εἰς διηνεκῆ διαμονὴν καὶ ἕδραν εἰς τὴν ἄνω γηραιὰν ἱερὰν μονὴν τὴν ἰδίως σεμνυνομένην καὶ φημιζομένην ἐπὶ τῷ τίτλῳ «Μονὴ Ξενιᾶς» ἀντὶ τῷ προτέρῳ ἀρχικῷ («Μονὴ Κισηρότισσας») τῶν ὁσιωτάτων πατέρων, οἵτινες ἐγκαταλελειμμένην ἔχουσιν ἐπὶ ἐρημώσει καὶ ἐξαφνισμῷ».

Κείμενον

† Σωφρόνιος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης

Τῶν εὖτε καὶ καλῶς προϊσταμένων ἔργον ἂν ὁμολογοῖτο εἶναι εἰ σκοποῖεν μὲν ἐκ παντὸς τρόπου, ὅπως τὰ ἑκάστῳ ἀσφαλῶς παραμενεῖ δίκαια, τὰ δὲ περὶ τούτων προεκδοθέντα γράμματα ἐκ διαδοχῆς ἀνακαινίζον-

---

* Προηγουμένως δημοσιευθέντα ἔγγραφα τῆς «Ὄθρυος» ἴδε εἰς ἀρ. φύλλων 42 καὶ 52 τοῦ παρελθόντος ἔτους 1905.

τες, τοῖς ἔπειτα εἰς τὸν ἀεὶ παραπέμποιεν χρόνον. Οὕτω γὰρ ἂν τοῦ τῆς λήθης σκότους ὅτι ῥᾳστότατα ἀποσκεδαννυμένου, ὡς ὑπὸ ἀκτῖσι τῆς γράμμασι προφανῆ τὴν τῶν πραγμάτων ἔχοιμεν διορᾶν ἀλήθειαν. Διὰ γὰρ τὰ γράμματα, ὅσα μὲν τὰ ἐκ τῆς ἀδικίας δεινὰ διαφεύγουσιν ἄνθρωποι, οἷων δὲ δικαίων ἐπίβουλοι γίγνονται, ἄπειρον ἂν εἴη καταριθμεῖσθαι πρός γε ὁρῶντας ὁσημέραι τὰς πλείους τῶν διαλύσεων τοῖς ἀμφισβητοῦσιν ἐκ τούτων γιγνομένας. Αἱ μὲν οὖν περὶ τὰ γράμματα ἐκδόσεις τε καὶ ἀνακαινίσεις τοιοῦτον ἀγαθὸν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πρὸς τὴν τοῦ δικαίου φυλακήν, καὶ τοῖς καλῶς προϊσταμένοις προσῆκον ἐστιν. Ὅσην γὰρ τὰ φάρμακα τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐργάζονται σὺν λόγῳ προσφερόμενα, τοσοῦτον καὶ τὸ τοῦ ἰατροῦ ἐπιδείκνυνται ἀποτελούμενον ἔργον. Ἀλλὰ ταῦτα κοινὰ ἂν εἴη πᾶσιν, οἷσπερ ἀρχή τις ἐπιτέτραπται ἄρχειν. Ἡ δὲ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, καὶ τοῦτο ἴδιον ἐκ παλαιοῦ προσνενέμηται καὶ τὴν περὶ τὰ ἱερὰ καὶ σεβάσμια καὶ σταυροπηγιακὰ μοναστήρια ἐκ τῶν ἐνόντων ἀντίληψιν ἐπιδείκνυσθαι, μεταρυθμίζουσα μὲν πρὸς τὸ ἐμμελές, εἴτι τούτων παρὰ χορδὴν τῆς κανονικῆς διατυπώσεως τύχοι ἀνακρουόμενον, τὰ δ' ἀρχαῖα αὐτῶν βραβεύουσα δίκαια, καὶ διὰ γραμμάτων ἐν ἀσφαλεῖ ἐς ἀεὶ τιθεμένη. Ταῦτα οὖν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ὡς καλά, ἅμα δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐθίμοις ἐκ παλαιοῦ ἐμμένειν προθυμουμένη, οὐ παύεται ἐν γράμμασι διαπράττουσα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἱεροῦ σταυροπηγιακοῦ μοναστηρίου. Ἐνεφανίσθη γὰρ ἡμῖν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα ἐκδοθὲν ἐπὶ πατριαρχεύοντος τοῦ μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀοιδίμου Γαβριὴλ καὶ γεγραμμένον κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν τέταρτον σωτήριον ἔτος, σαφῶς δηλοῦν, ὅτι τὸ κατὰ τὴν ἐπισκοπὴν Ζητουνίου ἱερὸν καὶ σεβάσμιον μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπιλεγόμενον τῆς Ξενιᾶς, ἄνωθεν μὲν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ τετιμημένον, ὡς παντελοῦς ἐλευθερίας ἠξιωμένον, μηδενὶ ἄλλῳ ὑποκείμενον, εἰμὴ μόνῳ τῷ καθ' ἡμᾶς πατριαρχικῷ ἀποστολικῷ καὶ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ λόγῳ ὑποταγῆς παρέχον κατ' ἔτος ἀνὰ δύο ὀκάδες κηρίου, εἶχε δ' ὑφ' ἑαυτῷ ὑποκείμενον τὸ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπισκοπῇ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κείμενον Μετόχιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἶτα διὰ καιρικάς τινας περιστάσεις οἱ ἐν τῷ ῥηθέντι μοναστηρίῳ πατέρες μεταβάντες εἰς τὸ Μετόχιον, οὕτω δυσαποσπάστως εἶχον τῆς ἐκεῖθεν διατριβῆς, ὥστε καὶ τὰ ἐκ τοῦ μοναστηρίου κτήματα καὶ ἀφιερώματα μετασκευασάμενοι, καὶ εἰς τὸ Μετόχιον μεταθέντες, τὸ μὲν μοναστήριον εἰς Μετόχιον, τοῦτο δ' εἰς ἐκεῖνο, ἄνω ποταμῶν τὸ τῆς παροιμίας ἀντεστραμμένως καὶ ἀκόσμως πάνυ μετεποίησαν. Ταῦτα μὲν οὖν τὸ ῥηθὲν παλαιγενὲς σιγιλλιῶδες, δηλοῦν τὴν ἀρχαίαν τοῦ εἰρημένου μοναστηρίου ἀξίαν, τὴν ἐκ τούτου εἰς τὸ Μετόχιον μετοίκησιν τῶν πατέρων, τὴν σὺν οὐδενὶ κόσμῳ μεταποίησιν τούτων, τελευταῖον ἐπάγει καὶ συνοδικὴν ἐπιταγὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν τοῦ τε Μοναστηρίου, καὶ τοῦ Μετοχίου κατὰ τὸ ἔκπαλαι ἀποκατάστασιν. Ἀλλὰ καὶ ἤδη ἐδηλοποιήθη ἡμῖν παρά τινων θείῳ ζήλῳ κεκινημένων, ὅτι διὰ τὰς προσυμβάσας, (Κύριος οἶς οἶδε κρίμασιν,) καιρικὰς ἀνωμαλίας περιπεσὸν εἰς ἣν καὶ πρότερον ἀκοσμίαν καὶ ἀταξίαν, κινδυνεύει τὸ ἱερὸν τοῦτο μοναστήριον ἄρδην παρεωραμένον ἀπολεσθῆναι. Ταῦτα δ' ἀνηγγέλθη ἡμῖν θερμῶς ἐξ αἰτουμένων ἀνακαινισθῆναι μὲν τὴν ἐκ παλαιοῦ σταυροπηγιακὴν ἀξίαν τοῦ ῥηθέντος ἱεροῦ μοναστηρίου, ἀποκαταστῆσαι δὲ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ πρὸς τὸ εἰρημένον Μετόχιον τάξιν καὶ πρέπουσαν κανονικὴν εὐκοσμίαν. Ταύτην οὖν τὴν αἴτησιν, ὡς εὔλογον οὖσαν, ἀποδεξάμενοι, γράφοντες ἀπορρινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ ῥηθὲν ἱερὸν καὶ σεβάσμιον μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ξενιᾶς ἐπιλεγόμενον κατὰ τὴν ἁγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ζητουνίου, τῶν ὁσιωτάτων πατέρων εἰς αὐτὸ ἀνελθόντων, καὶ τῶν κτημάτων ἁπάντων καὶ ἀφιερωμάτων αὐτοῦ μετακομισθέντων ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Μετοχίου, σὺν τούτοις ἅπασι κινητοῖς τε καὶ ἀκινήτοις, τοῖς τε ἤδη οὖσι καὶ τοῖς εἰσέπειτα κτηθησομένοις ἀναποσπάστοις καὶ ἀναφαιρέτοις μένειν ὀφείλουσι κατὰ πάντα καιρὸν ὡς πρὸς Θεὸν ἅπαξ ἀφιερωθεῖσιν, ὑπάρχῃ καὶ λέγηται καὶ παρὰ πάντων γινώσκηται κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αὐτοῦ τάξιν καὶ κατάστασιν, πατριαρχικὸν σταυροπηγιακόν, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἀδούλωτον, ἀνεπηρέαστον, καὶ ἀνενόχλητον παρ' οὑτινοσοῦν προσώπου, ἱερωμένου καὶ λαϊκοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως, μνημονευομένῳ ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ Μετοχείῳ αὐτοῦ τοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος, μηδενὶ ὑποκείμενον μήτε ὀφεῖλον διδόναι τι, εἰ μὴ μόνῳ τῷ καθ' ἡμᾶς πατριαρχικῷ καὶ Οἰκουμενικῷ ἀποστολικῷ Θρόνῳ ἀνὰ δύο ὀκάδες κηροῦ εἰς σημεῖον ὑποταγῆς. Τὸ δὲ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν Μετόχιον, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου κατὰ τὴν αὐτὴν ἁγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ζητουνίου, ὑπάρχῃ ὑποκείμενον, ὡς καὶ πρότερον, τῷ

μοναστηρίῳ τούτῳ, διοικούμενον καὶ κυβερνώμενον ὑπὸ τῶν παρὰ τοῦ ἡγουμένου τοῦ μοναστηρίου κοινῇ γνώμῃ ἐκπεμπομένων πατέρων. Οἱ δ' ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι ὁσιώτατοι πατέρες διάγοντες ἡσύχως, καὶ φιλαλλήλως, κατὰ τὸν τύπον καὶ τάξιν τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγέλματος ὡς σκοποῦντες τὰ πρὸς αὔξησιν καὶ βελτίωσιν τοῦ μοναστηρίου καὶ Μετοχίου τούτου, ἐπειδὰν ἐν χρείᾳ γένωνται ἡγουμένου μὲν ἔχωσιν ἐκλέγειν ἐξ ἑαυτῶν κοινῇ γνώμῃ, ὅστις ἂν φανῇ ἄξιος, καὶ πρωτεύων ἐπ' ἀρετῇ καὶ κοσμιότητι· χειροτονίας δέ, ἔχωσι προσκαλεῖν ὃν ἂν ἐθέλωσι τῶν ἀρχιερέων ἐπὶ τὸ ἐκτελεῖν τὰς χειροτονίας αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διατύπωσιν χωρὶς τῆς τοῦ ἱερροῦ συνθρόνου ἐγκαθιδρύσεως. Τοῖς δ' ἐκεῖθε χριστιανοῖς πᾶσιν ἐντελλόμεθα πατρικῶς, ὅπως ἀπονέμωσι πρὸς τὸ μοναστήριον τοῦτο πᾶσαν τὴν προσήκουσαν εὐλάβειαν καὶ σπουδὴν παρέχοντες ἑαυτοὺς προθύμους, βοηθοῦντας ἀεὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καὶ φροντίζοντας περὶ τῆς συστάσεως, καὶ διαμονῆς αὐτοῦ. Ὅσοι δ' ἂν τούναντίον τολμήσωσιν ἀντιπράττοντες τῆς σταυροπηγιακῆς καταστάσεως, καὶ ἐπηρεάσαι τῷ ρηθέντι μοναστηρίῳ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ τάξει καὶ εὐκοσμίᾳ, μετακινοῦντές τι καὶ ἀποτρέποντες, οἱ τοιοῦτοι ὁποίας ἂν ὦσι τάξεως καὶ βαθμοῦ, ἀφωρισμένοι εἶησαν παρὰ τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου, καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ ἑνὸς τῇ φύσει μόνου Θεοῦ, καὶ κατηραμένοι, ἀσυγχώρητοι κ.λ.π. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ καὶ μόνιμον ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις ἐπιβεβαιωτήριον γράμμα, κἀν τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καταστρωθὲν καὶ ἐδόθη τῷ ρηθέντι κατὰ τὴν ἁγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ζητουνίου ἱερῷ μοναστηρίῳ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ξενιᾶς λεγομένῳ. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ, κατὰ μῆνα μάρτιον, ἐπινεμήτεως δεκάτης.

† **Σωφρόνιος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος κτλ**

(Ἕπονται 10 ὑπογραφαὶ συνοδικῶν ἀρχιερέων λίαν δυσανάγνωστοι, ἐφ' ὧν εἶναι καὶ ἡ μεμβράνη ἐρθαρμένη).

Σημειώσεις.

Περὶ τῆς ἱστορίας ἐν γένει τῆς παλαιᾶς ταύτης μονῆς τῆς πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως Ἀλμυροῦ 4—5 ὥρας κειμένης, ἐπὶ ὀροπεδίου τινος τῆς κάτω Ὄθρυος, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος χώρου νὰ γράψωμεν περιοριζόμενοι μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι κοινοβιακή, ἧς τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ 11 ἐν ὅλῳ μοναχῶν, ὧν 8 μὲν εἶναι ἱερομόναχοι, 1 ἱεροδιάκονος καὶ 2 ἁπλοὶ μοναχοὶ καί τις δὲ δωδέκατος γέρων ἱερομόναχος μὴ καταγεγραμμένος ἐν τῷ μοναχολογίῳ, καθὸ ξένος.

Εἶναι δὲ ἡ μονὴ αὕτη μία τῶν πλουσιωτέρων τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἔχουσα ἐτησίαν πρόσοδον 40000 περίπου δραχμῶν· ἀλλ' ὅμως τῶν οὐχὶ εὐτυχεστέρων, διότι καθημεριναὶ διενέξεις μεταξὺ τῶν πατέρων φέρουσι βαθμιαίαν παρακμὴν καὶ ἐξάντλησιν.

Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν τῷ παρατεθέντι ἀνωτέρω ἐγγράφῳ καταγγέλλονται οἱ μοναχοί, ὡς ἐγκαταλιπόντες τὴν καθ' αὐτὸ μονὴν καὶ ἐγκαταστάντες εἰς τὸ μετόχιον, διὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο οὐχὶ ἐπαινετέοι εἶναι καὶ σήμερον, ὁπότε μάλιστα οἱ πρότερον λόγιοι, οἱ ἀναγκάσαντες αὐτοὺς εἰς τοῦτο ἄλλοτε, εὐτυχῶς ἤδη ἔχουν ἐκλίπει.

Ἀλμυρός, ἐν ἀρχαῖς τοῦ 1906.

ΑΣΤΕΡ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Παναγιώτατε καὶ θειότατε δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι ἱεράρχαι,
Εὐγενέστατοι λογάδες καὶ ἔφοροι
καὶ λοιπὸν ὁμιλούμενον ἀκροατήριον.

§ 1.

Τόσον ἐπίσημος, ὅσον καὶ ἱερά, εἶναι ἡ ὥρα αὕτη τοῦ ἐμοῦ κοινωνικοῦ σταδίου, καθ' ἣν ἐν τῇ πρεσβυγενεῖ ταύτῃ Σχολῇ, τῇ μιᾷ καὶ μεγάλῃ πατριαρχικῇ τοῦ Γένους Σχολῇ, ἀνέρχομαι τὸ βῆμα τοῦτο, τῇ κατειθισμένῃ τῆς Σχολῆς ἐπιμελείᾳ κατακολουθῶν.

Τόσον βαθεῖα, ὅσον καὶ ἱερά, εἶναι ἡ συγκίνησις, ὑφ' ἧς τὴν ὥραν ταύτην συνέχομαι, τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσημον πραγματείαν ἐπὶ τῷ βήματι τούτῳ πραγματευόμενος, ἀπὸ τριάκοντα μὲν ἐτῶν ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς, ἀπὸ ἑπτὰ δὲ διδάσκαλος ἐν αὐτῇ, ἠλεημένος παρὰ Κυρίου.

Εὐλαβὴς πρὸς τὸ κατὰ παράδοσιν κληροδοτηθὲν τοῦτο πολίτευμα τῆς γεραρᾶς Σχολῆς, ἧς οἱ διδάσκαλοι ἀληθεῖς τοῦ Γένους πατέρες καὶ εὐεργέται ἐλογίζοντο, κουφίζοντες λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τοὺς πονοῦντας, ἐμφυσῶντες πνοὴν θάρρους καὶ ζωῆς πᾶσιν, οὐχὶ δὲ ἀπολαμβάνοντες πικρίας ἢ καθιστάμενοι ἐπίδακρυ παίγνιον κοινῶν βροτῶν, εὐλαβὴς ἐκ παιδικῆς κατηχήσεως πρὸς τὰ λόγῳ λεγόμενα καὶ ἔργῳ διδασκόμενα ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' τοῦ πεπνυμένου πατρὸς ἡμῶν καὶ

οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μᾶλλον εὐλαβὴς καὶ μᾶλλον ἄξιος ἔπρεπεν ἐνταῦθα ἵνα φανῶ, ἀφοῦ κἀγὼ φέρω τὸν τίτλον καθηγητοῦ τῆς μεγαλωνύμου, κατ' ἀξίαν ἢ παρ' ἀξίαν. Ἐπάλληλοι ὅμως καὶ βαρεῖαι μέριμναι τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἀπέστρεψάν με ἀπὸ τοῦ καλλίστου καὶ τοῖς ἄλλοις ὠφελίμου ἐπιτηδεύματος τῆς τύχης, ὅπερ ἐπ' ὤμων φέρω. Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν ἐκλιπαρῶ παρὰ πάντων συγγνώμην, ἐὰν μὴ τῷ προσήκοντι λόγῳ τὸ τίμιον τοῦτο βῆμα τιμήσω· βέβαιος ὅτι τῆς συγγνώμης θὰ τύχω, διότι τὸ ὁμογενὲς δημόσιον κατέστη καὶ αὐτὸ πολυέλεον καὶ πολυεύσπλαγχνον βλέπον τὸν πατριάρχην αὐτοῦ τοιοῦτον. Ἀλλὰ τὸ κατὰ δύναμιν φίλον ὂν Θεῷ παιδευθεὶς ἐπιλαμβάνομαι τοῦ ἔργου.

§ 2.

Κληθεὶς ἐπὶ τὴν ἕδραν τῶν ἱστορικῶν ἰδίως μαθημάτων τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁμογενοῦς παιδευτηρίου, ἕδραν, ἀφ' ἧς ἠκούσθησαν τὰ σεμνὰ ἔπη τοῦ μακαρίτου Ἀριστοκλέους, μαθητὴς ἐγὼ καὶ διάδοχος αὐτοῦ, οὐχ ὑπομένω, καθῆκον μάλιστα ἐκ τῶν πρώτων ἡγοῦμαι καὶ δημοσίᾳ ὁμολογῆσαι, ὅτι τὸν πρὸς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας ἔρωτα αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ μακαρίτης ἐνέπνευσέ μοι διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ—ὁ δ' ἔρως ὁ πρὸς τὴν Ἱστορίαν ἐστὶν ὁ πάντων ἀριστοκρατικώτατος κατὰ τὸν πολὺν Renan εἶτα δὲ ἐπέρρωσεν ὁ ἐν τῷ ἐθν. πανεπιστημίῳ Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ νέος πατὴρ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὅστις περὶ τῆς νέας ἐκδόσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ συζητῶν ἔλεγέ μοι μεσοῦντος τοῦ 1886 ἔτους «Ἱστορία εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος», ἐκράτυνε δὲ ὁ ἐν τῇ γηραιᾷ Τυβίγγῃ μακαρίτης Βερνάρδος Κοῦγλερ, ὁ ρητορικώτατος ἐκεῖνος ἱστορικὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ μεταξὺ ἄλλων ὁ D. Schäfer κοσμῶν νῦν ἕδραν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, ἐν τῷ πατριαρχείῳ τῶν γραμμάτων, ὡς γράφων καὶ ἐκεῖσε καλῶν με ἀπεκάλει τὸ πανεπιστήμιον τῆς γερμανικῆς πρωτευούσης φίλος μὲν καὶ ἀρχαῖος συνομιλητὴς, νῦν δὲ καὶ συνάδελφος. Ὁ D. Schäfer οὐ μόνον περὶ τῆς καθόλου καὶ συλλήβδην οἰκονομίας τῶν γεγονότων τῆς Ἱστορίας ὁμιλῶν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν διαφόρων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῇ συντελείᾳ τοῦ πολιτισμοῦ στοιχείων διδάσκων, ὡς συντελεστῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πολιτειῶν, τῶν κρατῶν καὶ τοῦ καθόλου πολιτικοῦ βίου τῶν ἐθνῶν, καὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀγωνιστῶν καὶ ἐργατῶν ἐν τῷ πολυγνάμπτῳ τῆς Ἱστορίας οἰκοδομήματι, ἔλεγέ μοι μετὰ σπουδῆς ἅμα καὶ σπουδαιότητος μεσοῦντος τοῦ 1889 ὅτι «τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων δὲν μεγαλύνει τοὺς ἐπιγόνους, ἐὰν οὗτοι μένωσιν ἀδρανεῖς, ἐὰν δὲν κινῶσι καὶ νοῦν καὶ βραχίονας πρὸς πρόοδον»,

Ἀλλ' ἀνακόπτομαι· ἐξετράπην ἴσως εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου. Γέννημα ὅμως καὶ τιθήνημα τῆς Σχολῆς ταύτης, ἥτις ὑπὸ τὴν αἰγίδα φιλομουσοτάτου ἄνακτος, τῇ σῇ, Παναγιώτατε πάτερ καὶ δέσποτα, συνδρομῇ καὶ προκατασκευῇ, ἀνηγέρθη καὶ περίοπτος ἵσταται ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ταῖς ἀρχαίαις ἀκαδημεικαῖς παραδόσεσι καλυπτομένη, ὤφειλον, ὡς ἐπιστήμων οὐχὶ νέηλυς, ἀρχαίῳ ἔθει, εὖ κειμένῳ πανταχοῦ ἑπόμενος, ἵνα ὑπομνήσω ταῦτα, ἐπισκοπῶν τὰ κατ' ἐμαυτὸν, φαινόμενος τοὐλάχιστον ἐπιεικὴς τοῖς ἤθεσιν, εἰ μὴ πολιτικὸς, τοῖς ἐμοῖς διδασκάλοις, τοῖς δι' ἀρετὴν ἐμοὶ δόξαν γε εἰμὴ πλοῦτον περιποιησαμένοις.

Νομίζω δὲ ὅτι οὕτω προσφερόμενος οὐδὲν ἄδικον πράττω. «Τοὺς ἐμοὺς λογισμοὺς καὶ δημοσίᾳ ἀποδεικνύμενος, οἷς ἐχρησάμην, ὅτε ἐπὶ τὴν πραγματείαν ὥρμησα ταύτην, καὶ περὶ τῶν ἀφορμῶν λόγους ἀποδιδοὺς, ἐξ ὧν τὴν ἐμπειρίαν ἔλαβον τῶν γραφησομένων, κατὰ Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασέα, ἢ ρηθησομένων κατ' ἐμὲ[2] οὐδὲν ἀνοίκειον τῇ εὐαγεῖ τῶν ἀκροατῶν χορείᾳ εἰσφέρω. Διότι «χρηρεύουσιν αἱ ἀρεταὶ καὶ τὸν ἑαυτῶν ἀναζητοῦσιν ἡνίοχον, Παναγιώτατε, ῥαγδαίου φθόνου τινὸς διαρρήξαντος τὸν τῆς ἀμάξης ἄξονα»[3].

§ 3.

Ὁ αἰὼν, ὁ ἦδη εἰς τοὺς ἀρχαίους προστεθεὶς ἐγένετο ὁ κατ' ἐξοχὴν τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ πειράματος, ἐγένετο ὁ αἰὼν τῶν πολέμων, τῶν ἀνακαλύψεων, ὁ αἰὼν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ τηλεγράφου, ἐφ' ᾧ ἡ ἐποχὴ, ἐν ᾗ ζῶμεν καὶ κινούμεθα, κινεῖται κατὰ πολλὰς διευθύνσεις τοῦ καθόλου βίου, θρησκευτικοῦ, πνευματικοῦ, ἠθικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ αἰσθητικοῦ. Δυσπερίληπτος δὲ, ὡς εἰκὸς, εἶναι ἡ πάντων τούτων ἐν μιᾷ ὑποθέσει ἀνάληψις, δυσχερὴς δ' ἅμα διὰ τὸ μέγεθος τῆς διαθέ-

1. Schäfer. «Arbeitsgebiet der Geschichte» σ. 34 καὶ τοῦ αὐτοῦ Geschichte Kulturgeschichte-Jena —1891 σ. 5-6.

2 Διον. Ἁλ. Ρωμ. Ἀρχ. Α', α' 1-2.

σεως ἑκάστου τῶν βίων τούτων καὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν μάλιστα ἐν τοσοῦτον ὡρισμένῳ χρόνῳ.

Ἱστορία, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις καὶ μεθοδικὴ ἔκθεσις ὅλων ἢ τῶν σπουδαιοτέρων γεγονότων, ἐν οἷς ἔδρασεν ὁ ἄνθρωπος ὡς μέλος τῆς κοινωνίας ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρις ἡμῶν, ἔκθεσις ὅμως γινομένη μετὰ πρεπούσης ἐκτιμήσεως καὶ κριτικῆς λεγομένης ἀνακαθάρσεως.

Τὸ ἔδαφος τῆς Ἱστορίας, ὅπερ μετὰ τῶν προσφιλῶν ὁμιλητῶν διατρέχω,ἐστὶν εὐρύτατον καὶ ἡ ὁδὸς, ἣν μετ'αὐτῶν πορεύομαι οὐ κατοκνῶν μακρὰ, εὐθεῖα μὲν ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ὁμαλὴ καὶ εὐπάτητος. Βαίνοντες ἀπαντῶμεν ὄρη προσάντη καὶ δυσείσβολα, πεδία ἀπέραντα ἢ στενὰ, εὔυδρα ἢ αὐχμηρὰ, πολλάκις νεκρῶν καὶ αἵματος ἔμπλεω, κοιλάδας, ἐν αἷς μυριόνεκροι μάχαι ἐξειλίχθησαν ἢ μεγάλαι παρατάξεις ἀνεπτύχθησαν, ἄξιαι μελέτης παρὰ τοῖς στρατηγικοῖς· ἀπαντῶμεν πολυμήνους πολιορκίας ἀρχαίας τε καὶ νεωτέρας καὶ τοσαῦτ' ἄλλα γεγονότα ἀναγραφῆς καὶ ἱστορίας δεκτικά.

Ἕνεκα δὲ τῆς ποικιλίας ταύτης τῶν ἐκφάνσεων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡ Ἱστορία «δι' ἁπάσας τὰς τοῦ βίου περιστάσεις ἐστὶν ὁδηγὸς χρησιμώτατος[4]»· «ἓν γὰρ ἔργον Ἱστορίας καὶ τέλος τὸ χρήσιμον» λέγει καὶ ὁ χαριέστατος Λουκιανός[5]. ἀκριβῶς δὲ τὸ χρήσιμον τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν ὁ μὲν διδάσκων μεθοδικῶς προσφέρῃ τὰ οἰκεῖα ἑκάστῃ τάξει καὶ πρόσφορα, ἐπεισάγων καὶ τὸ τερπνὸν, εἰ δυνατὸν[6], οἱ δὲ μαθηταὶ τείνωσι τῷ διδάσκοντι λιπαρὰν τὴν προσοχήν. Ἀπὸ τοιαύτης παρασκευῆς οἱ μαθηταὶ ἄνδρες γινόμενοι καὶ ἀνδριζόμενοι, τοῖς εὐχαῖς δὲ τοῦ λατρευτοῦ αὐτῶν πατριάρχου ἐστηριγμένοι, δὲν ἔχουσι μὲν τὴν ἐκ τοῦ χρόνου ἐμπειρίαν σύμμαχον καὶ ὁδηγὸν, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς Ἱστορίας, διότι «τῆς ἐμπειρίας ὑπερέχει ἡ ἐκ τῆς Ἱστορίας μάθησις» κατὰ τὸν Σικελιώτην[7], «ἐμπειρία δὲ ἐστὶ γνῶσις τῶν καθ' ἕκαστον» κατὰ τὸν Σταγειρίτην[8]. Τίς δὲ ἀγνοεῖ τὸ τοῦ Σικελιώτου περὶ τῆς Ἱστορίας δικαιότατον ῥῆμα ὅτι «αὕτη τοῖς μὲν νεωτέροις τὴν τῶν γεγηρακότων περιποιεῖ σύνεσιν, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις πολλαπλασιάζει τὴν ὑπάρχουσαν ἐμπειρίαν·καὶ τοὺς μὲν ἰδιώτας ἀξίους ἡγεμονίας κατασκευάζει, τοὺς δ' ἡγεμόνας τῷ διὰ τῆς δόξης ἀπαθανατισμῷ προτρέπεται τοῖς καλλίστοις τῶν ἔργων ἐπιχειρεῖν[9];»

Ἡ Ἱστορία ἐστὶ παντὶ ἀπαραίτητον ἐφόδιον, παίδευμα δὲ τοῖς ὕστερον·ἐπωφελὲς δὲ καὶ λυσιτελὲς χρῆμα,κατὰ Λέοντα τὸν Διάκονον[10]. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὡς θεολόγος καὶ ὡς φιλόσοφος καὶ ὡς φιλόλογος,τῆς κλασικῆς ἢ τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας ὀπαδὸς, ὡς νομομαθὴς, ὡς ἰατρὸς,ὡς καλλιτέχνης, ὡς δημοσιογράφος καὶ ἐν γένει ὡς ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας ἔχει ἀνάγκην ἱστορικῆς μαθήσεως, διότι δι' αὐτῆς πορίζεται τὴν ἐμπειρίαν, περὶ ἧς εἶπον, διὰ δὲ τῆς ἐμπειρίας τὰς γνώσεις· «Πολλαὶ μνῆμαι τοῦ αὐτοῦ πράγματος, κατὰ τὸν Σταγειρίτην,μιᾶς ἐμπειρίας δύναμιν ἀποτελοῦσι· καὶ δοκεῖ σχεδὸν ἐπιστήμῃ καὶ τέχνῃ ὅμοιον εἶναι ἡ ἐμπειρία[11]».

§ 4.

Ἀλλ' ὑποκείμενον τοῦ λόγου τούτου δὲν εἶναι ὁ τῆς Ἱστορίας ἔπαινος, ἐπειδὴ ὑπὸ πάντων ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Πολύβιον[12], ὁμολογεῖται ὅτι «ἀληθινωτάτη μὲν ἐστὶ παιδεία καὶ γυμνασία πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις ἡ ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησις».

Ὑποκείμενον τοῦ λόγου τούτου ἐστὶν ἡ τῆς Ἱστορίας σχέσις πρὸς τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς καθόλου ἐπιστήμης. Ἡ Ἱστορία οὖσα «βέλτιστον χρῆμα» κατὰ τὸν Χωνιάτην Νικήταν «καὶ κάλλιστον τῶν ἑλλήνων εὕρημα» καθορᾷ, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰς πράξεις τῶν προγενεστέρων γενεῶν καὶ ἐξάγει μετ' εὐβουλίας διδάγματα περὶ τοῦ μέλλοντος.

Αἱ πρόοδοι ἐν ταῖς ἱστορικαῖς ἐρεύναις καὶ γνώσεσι κατὰ τὸν λήξαντα αἰῶνα ἐγένοντο θαυμασιώταται. Νέοι ἄγνωστοι κόσμοι ἀνεφάνησαν ἐν τῷ ἱστορικῷ ὁρίζοντι. Ἡ ἱστορία τῶν ἀσιατικῶν λαῶν καὶ τῆς φιλολογίας αὐτῶν μέχρις ἀρχομέ-

3. Θεοφ. Σιμοκατ. Η, § 12.
4. Διοδ. Σικελ. Α', α, 4.
5. Λουκ. Πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. §9. Πρβλ. καὶ § 42·
6. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. § 9.
7. Διοδ. Σικελ. Α' § α, 4.
8. Μετὰ τὰ Φυσ. 981α (ἔκδοσ. Christ) "ἡ μὲν ἐμπειρία τῶν καθ' ἕκαστόν ἐστι γνῶσις, ἡ δὲ τέχνη τῶν καθόλου,,.
9. Διόδ. Σικελ. Α', α, 5.
10. Ὁ Λουκιανὸς λέγει αὐτόθι § 42 "τὴν ἀλήθειαν τῶν γενομένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον,,.
11. Ἔνθ. ἀνωτέρω σημ. 8.
12· Α', 1, 2.

νου τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἐστρέφετο περὶ τὴν ἑβραϊκὴν, τὴν συριακὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ΙΘ' ἐπλουτίσθη διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἑρμηνείας τῶν ἱερογλυφικῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Νείλου ὑπὸ τοῦ Σαμπολλιὼν, καὶ τῶν σφηνοειδῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Εὐφράτου ὑπὸ τοῦ Γροτεφενδίου καὶ τοῦ Ρώλινσον. Ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος ἀνεκαινίσθη· διότι ἡ ἱστορία τῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὀνομαστῶν λαῶν τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Περσῶν ἔλαβεν ὀστᾶ καὶ σάρκα, ᾧς δ' ἁπλετον ἐπεχύθη καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ βίου τῶν λαῶν τούτων, περὶ ὧν ὀλίγας μόνον σελίδας ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, ἐκ τοῦ Ἡροδότου, ἐκ τοῦ Διοδώρου καί τινων ἱστορικῶν ἀποσπασμάτων εἴχομεν, νῦν δ' ὅμως ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας[13]. Ἡ Αἴγυπτος, ἡ Βαβυλωνία καὶ Ἀσσυρία, ἡ Σουσιανὴ ἀνεσκάφησαν καὶ ἀνασκάπτονται ὑπὸ ἐπιστημόνων σκαπανέων· καὶ τὴν ὥραν ταύτην ἔτι, καθ' ἣν ἔχω τὸ θάρρος ἵνα ὑποβάλω ταῦτα, ἀποκαλύπτουσιν ἑκάστη τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς· τὴν ἱστορίαν ὅπλα δὴ καὶ τὴν τέχνην, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγα προβλήματα ἐλύθησαν καὶ οὐκ ὀλίγοι μῦθοι διελευκάνθησαν. Τὰ περὶ Σαρδαναπάλλου π. χ. ἀπεδείχθησαν νῦν πλάσματα καλλίμορφα τῆς φαντασίας τοῦ Σικελιώτου, (Β', 20, 27). Αἱ ἐξηγηθεῖσαι νῦν ἐπιγραφαὶ διδάσκουσι κατὰ σειρὰν ὅτι ὁ Σαρδανάπαλλος, ὁ Ἀσσουρ-βανι-πὰλ ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Σαργονιδῶν (668—628). ἐγένετο μονάρχης κραταιότατος ἔν τε πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ πρὸς Δ καὶ πρὸς Δ εὐρύνας τὸ βασίλειον αὐτοῦ, 22 βασιλεῖς ὑποτάξας, πανταχοῦ ἐπιτρέχων, πανταχοῦ παρὼν, ἀπιστίας τιμωρῶν ἢ ἀρετὰς ἐπιβραβεύων, πρὸς δὲ, τὰς τέχνας καὶ τὴν διάδοσιν τῆς παιδείας στηρίζων καὶ βιβλιοθήκας συναπαρτίζων, ὧν ἡ σπουδαιοτέρα, ἡ τῆς Νινευὶ νῦν φυλάσσεται ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ γνωστὸς Σαρδανάπαλλος ὁ παροιμιώδης[14]!!! Οἱ λαοὶ τῶν χωρῶν τούτων, οἱ ἐπὶ σειρὰν ὅλην ὑπερδισχιλίων περιπλομένων ἐνιαυτῶν εἰς λήθην καταδεδικασμένοι, σήμερον ἀνέστησαν καὶ λαλοῦσιν ἡμῖν δι' αὐτῶν τῶν μνημείων γλῶσσαν ἰδίαν οὐχὶ πλέον ἀκατάληπτον. Τί ἄρα γε σήμερον ἔλεγεν ἂν ἡμῖν ὁ μέγας Niebur ἢ ὁ Winckelman, ὅστις γενόμενος θεμελιωτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης ἠγνόει τὰ τῆς Βαβυλωνίας, Ἀσσυρίας, τῆς Περσίας, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ τῆς Φοινίκης;

(ἕπεται συνέχεια)

13. Βιβλιοθήκη τοῦ Ἀσσουρβανιπάλ, (668—628) ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ ὑπὸ Λαγιάρδου ἀνακαλυφθεῖσα ἐν Νινευΐ, καὶ Βιβλιοθήκη τῆς Νιππούρ (Νίφφερ Χαλάννης τῆς Γραφῆς) ὑπὸ Χίλπρεχτ ἐν τῷ αὐτοκρ. Μουσείῳ. Ὅρα Μυστακίδου ἐν Κυριακίδου ΙΘ' Ἑκατονταετηρίδι σ. 185 καὶ 194.

14. Τὸν περὶ Ἀσσουρβανιπὰλ χαρακτηρισμὸν ὅρα ἐν Weiss. Geschichte d. Orients ἐκδ. 5η, 1899, σ. 365· καὶ ἑξῆς. Περὶ βιβλιοθήκης τοῦ Ἀσσουρβανιπὰλ ἐν Μυστακίδου παρὰ Κυριακίδῃ σ. 191.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.— Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελίδας 344— ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729 καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καί Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20— ὁ Β' 30,— ὁ Γ' 40, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ἕλλην, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατάκη, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαιοῦ, ὑπηκόου ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδρομίου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906. 2

ὁ προεδρεύων
† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**
ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ε Κ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ.— 7

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνωφελεῖς γνώσεις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀντιοχικά — Ὁ Ἰωσὴφ Ὀβερμπεκ καὶ τὸ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἔργον αὐτοῦ — Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστήμας — Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων — Ἐκκλησία Ἑλλάδος — Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ — Ἐπιγράμματα ἐπὶ ναοῖς — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ

Μετὰ τὰς διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» πᾶσι γνωστὰς γενομένας ἐπιστολὰς τῆς Ἐκκλησίας πρός τε τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Βερροίας καὶ πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἧς τοσοῦτον δοκιμάζεται ὑπὸ ταραξιῶν ἡ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ ἡ πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους ἀφοσίωσις, ἐπιβάλλεται ἡμῖν, χάριν τῆς ἀληθείας, τὸ καθῆκον νὰ χορηγήσωμέν τινας εἰδήσεις περί τε τοῦ ἁρπαγέντος ναοῦ τῆς Ἔξω Παναγίας, ὡς καὶ τοῦ διϊσχυρισμοῦ τῶν ρουμανιζόντων ὅτι παρεχωρήθη δῆθεν αὐτοῖς ἄλλοτε τὸ δικαίωμα κατοχῆς ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἢ δικαίωμα τοῦ λειτουργίας τελεῖν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ, ἵνα δειχθῇ κατὰ πόσον ἀληθεύουσιν αἱ διαδόσεις αὗται τῶν ἁρπαζόντων ξένας κτήσεις.

Καὶ προεισαγωγικῶς μὲν ἀνάγκη νὰ καταστα-θῇ γνωστὸν ὅτι ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας Προκοπίου τοῦ κατόπι Κασανδρείας ἐλειτούργουν ἐν Βερροίᾳ δώδεκα ναοί, μετὰ δὲ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ, ὁ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως μητροπολίτης Βερροίας Κοσμᾶς διέταξεν ἵνα αἱ ἱερουργίαι τελῶνται μόνον εἰς τέσσαρας ἐκ τῶν δώδεκα ναῶν, οὗ ἕνεκεν οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ μὴ διακρίνοντες ἑαυτοὺς εἰς Ἕλληνας καὶ εἰς ρουμανίζοντας, οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῶν Ταξιαρχῶν ἐζήτησαν νὰ καταλάβωσι τὸν ἐν τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἵνα τελῶσιν ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸ ἀπ' αἰώνων καθεστὼς καὶ οὐχὶ ρουμανιστί, τὰς ἱερουργίας, διότι τὸ καθεστὼς τοῦτο καὶ οἱ τούτῳ ἀκολουθοῦντες καὶ περιέποντες αὐτὸ ἠγνόουν τὰ ἀπὸ Ρουμανίας σήμερον μεταδιδόμενα ἀνατρεπτικὰ διδάγματα. Κατὰ τοιούτου διαβήματος, δημιουργοῦντος ἐπέμβασιν λαϊκὴν εἰς κύκλον οὐχὶ λαϊκῆς δικαιοδοσίας, ἡ μὲν μητρόπολις ἀντετάχθη, ἡ δὲ ὁμοφρονοῦσα κυβέρνησις ἐσφράγισε τὸν μέλλοντα ν' ἁρπαγῇ ναόν, ὃν ἐζήτουν οἱ ἐνορῖται νὰ ἔχωσιν ἠνεωγμένον. Ἐπὶ τούτῳ

ἄτακτοί τινες οἰκοῦντες ἐν οἰκίαις ἀνηκούσαις εἰς τὸν ναὸν τὸν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῶν Ταξιαρχῶν, ὑποκινούμενοι παρ' ἄλλων καὶ λόγους ἀδίκους καὶ ἀσυστάτους προβάλλοντες, ἠρνοῦντο νὰ καταβάλλωσι τὰ ἐνοίκια, ζητοῦντες νὰ σφετερισθῶσι τὰς οἰκίας ταύτας· ἀλλ' ἐν τῇ κινηθείσῃ κατ' αὐτῶν ἀγωγῇ, ἡ μὲν ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης ἤρε τὴν νίκην πρωτοδίκως τε καὶ κατ' ἔφεσιν, ὡς ὑπὲρ ἑαυτῆς ἔχουσα τὸ δίκαιον, οἱ δ' ἐνοικιασταὶ τῶν κτημάτων τούτων ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐνοικιάζωσιν αὐτὰ δι' ἐπισήμου συμβολαίου, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον μητρόπολιν καὶ κοινότητα ἀνήκοντα.—Τοιουτοτρόπως ἀπεδόθη λαμπρῶς τὸ δίκαιον εἰς οὓς ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ, ἀπεδείχθησαν δ' ἀνωφελεῖς οἱ ἀγῶνες καὶ ἀδικώταται αἱ ἀξιώσεις τῶν ζητούντων νὰ δημιουργήσωσι νέαν ἐθνικότητα, προικιζομένην διὰ ξένων κεφαλαίων, εἰς ὧν τὴν συγκρότησιν οὐδὲν μέρος ἔλαβον βλάχοι ἢ ρουμάνοι· διότι καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι βλαχικαί τινες οἰκογένειαι ἐγκατεσταθησαν ἐν Βερροίᾳ, ἐγένετο τοῦτο οὐχὶ πρὸ αἰώνων, ἀλλὰ μόλις πρὸ ἑξήκοντα ἢ ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἢ τὸ πολὺ ὀγδοήκοντα· διάστημα δὲ χρονικὸν τοσοῦτον ἀποβαίνει εὐαπόδεικτον καθὸ προσεχὲς ἡμῖν καὶ εὐμνημόνευτον.

Περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἔξω-Παναγίας αἱ ἐπικρατοῦσαι ἐν Βερροίᾳ εἰδήσεις εἰσὶ πρὸς ἀλλήλας ὁμόφωνοι, ἀνάγουσαι τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν ἀφισταμένην κατὰ πέντε αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἡμετέρας, ὅτε οὐδ' ἴχνος ἡ παράδοσις ἀναφέρει ξένων ἐπιδρομέων, εἰς ἐποχὴν ἀναπηρέαστον, ὅτε ἡ ἱστορία ἀγνοεῖ τὴν ἐν ἡμῖν ἐνσφήνωσιν, τοιούτων νομάδων, μόλις γενομένην κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Οὐδεὶς ἐπίσης τῶν γεροντοτέρων μαρτυρεῖ, οὐδὲ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ, οὐδὲ μιμνήσκεται ὅτι παρεχωρήθη ποτε βλάχοις ἢ ρουμανίζουσι δικαίωμα λειτουργίας ρουμανιστὶ ἐν οἱῳδήτινι μεγάλῳ ἢ μικρῷ ναῷ τῆς Βερροίας, διότι οὐδεὶς ἐζήτει νὰ διασπάσῃ τὸ ἱερὸν καθεστὼς, διότι οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὑπὸ τοῦ χρυσίου τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας διαφθαρέντες ἱερεῖς ἢ λαϊκοὶ δύνανται ν' ἀποδείξωσιν ὅτι λαλοῦσι τὴν ρουμανικήν, ἢ ἐννοοῦσιν αὐτήν, ἢ συνδέονται πρὸς τοὺς ἀληθεῖς μολδαυοὺς καὶ βλάχους διὰ τῆς αὐτῆς διαλέκτου, τῶν αὐτῶν ἐθίμων τε καὶ παραδόσεων. Αὐτοὶ ἔτι οἱ ἀποσκιρτήσαντες ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας πέντε δηθὲν ἱερεῖς, οἱ ἱερεῖς τῶν διὰ χρυσίου διαφθαρέντων ἀγνοοῦσιν οἱανδήποτε ρουμανικὴν διάλεκτον, τελοῦντες μὲν καὶ νῦν τὴν δῆθεν λειτουργίαν εἰς τὴν ἑλληνικήν, μηχανικῶς δέ ποτε ψιττακίζοντες βλαχικάς τινας λέξεις.

Περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου γινώσκομεν ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σωζομένων ἐπιγραφῶν, ὧν οὐδεμία προπαγάνδα δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ γνήσιον, τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἀξιοπιστίαν, ὅτι ὁ νάρθηξ αὐτοῦ ἀνηγέρθη καὶ ἐζωγραφήθη, δαπάναις «τοῦ ἐνεστῶτος ἄρχοντος κυρίου Δημητρίου τοῦ Γραμματικοῦ», ἐν ἔτει 1519, ὁ δὲ ναὸς ἐσωθεν ἐζωγραφήθη τῷ 1603, ἢ 1608, δηλ. διακόσια καὶ τριακόσια ἔτη πρὶν κατέλθωσι πλάνητες καὶ νομάδες ποιμένες ἵνα παρεισδύσωσι μεταξὺ ἑλλήνων. Ὥστε ἡ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος διδασκαλία καὶ ἡ φερέγγυος παράδοσις μαρτυροῦσιν ὅλως ἐναντία τοῖς ὑπὸ τῶν ρουμανιζόντων σπερμολογουμένοις, ἀνωφελεῖς δ' ἀποδειχθήσονται καὶ ἄγονοι οἱ ἀγῶνες τῶν δι' ἁρπαγῆς ξένης ἰδιοκτησίας καὶ διαστροφῆς τοῦ τε παλαιγενοῦς καὶ προσγενοῦς ἡμῶν παρελθόντος ζητούντων δημιουργῆσαι νέαν ἐθνικότητα, ἤτοι κέντρα ὧδε κακεῖσε διαταράξεως τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν πιστῶν ὑπηκόων τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος.

Σήμερον ὁ ναὸς τῆς Ἔξω-Παναγίας φρουρεῖται ὑπὸ στρατιωτῶν. Προσδοκῶμεν τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ τοῖς ἀπ' αἰώνων κατέχουσιν αὐτὸν, τοῖς ἐπὶ αἰῶνας ἐν αὐτῷ τελοῦσι τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα· διότι τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν αὐτῶν οὐδεὶς ἡμῖν ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει δικαιοῦται νὰ ἐμποδίσῃ. Διότι αὐτοκράτορες καὶ σουλτάνοι περινούστατοι καὶ κραταιοὶ ἐπεκύρωσαν ἡμῖν τὸ δικαίωμα τοῦ θρησκεύειν ἐλευθέρως· διότι τῶν ὀρθοδόξων ναῶν ἐπόπτην καὶ κύριον καὶ κάτοχον ἀνεγνώρισαν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἥτις σήμερον πρέπει νὰ εἰσακούηται ζητοῦσα τὸ νόμιμον καὶ τὸ ἀπ' αἰώνων καθεστώς· διότι εἰσηκούετο ἐπὶ τοσαύτας ἑκατονταετηρίδας, καθ' ἃς οὐδεὶς ἠρνεῖτο τὰ ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων ναῶν θεόγραπτα αὐτῆς δίκαια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους παρὰ μουσουλμάνοις, ἀγομένῃ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὑπέβαλεν ἐγγράφως

διὰ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου τὰς συγχαρητικὰς προσρήσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους τῇ Α. Α. Μ. τῷ φιλολάῳ ἡμῶν Ἄνακτι.— Διὰ δὲ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ συνεχάρη τοῖς ἀνακτορικοῖς μεγιστᾶσι.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ (τῆς 8 φεβρουαρίου), σταλείσης ἐκ Θεσσαλονίκης, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ προσκλήσει ὡς μέλους τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

Δ. Ἐθνικὸν Μ. Συμβούλιον.—Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἡ πρὸ τῆς 25 μαρτίου κυριακὴ (19 τοῦ μηνὸς) ὡρίσθη πρὸς συγκρότησιν τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς ἀναδειξούσης τὰ τέσσαρα νέα μέλη τοῦ Συμβουλίου τούτου. Ἐπὶ τούτῳ καλοῦνται οἱ ὑπήκοοι ὀθωμανοὶ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἵνα κατὰ τὴν Β' κυριακὴν τῶν νηστειῶν (26 φεβρουαρίου) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν ἡμέραις ὁρισθησομέναις ἐκλέξωσι τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐνοριῶν τοὺς συγκροτήσοντας τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν.

Μητρόπολις Βάρνης.— Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Παγκρατίου Βατοπεδινοῦ, προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Ρουστσουκίου, ἐγνώσθη ὅτι ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Βάρνης Πολυκάρπου ἐτελέσθη πανδήμως καὶ ἐν εἰλικρινεῖ θλίψει ὀρθοδόξων τε καὶ μὴ τοιούτων· παρῆσαν δ' ἐν αὐτῇ πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινοτήτων, προεξάρχοντος τοῦ ἀρχιμ. κ. Παγκρατίου. Ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπίσκεψιν καὶ προστασίαν τῆς ἱερᾶς ὀρθοδόξου μητροπόλεως Βάρνης ὑπάγονται αἱ ὀρθόδοξοι ἑλληνικαὶ παροικίαι Ρουστσουκίου, Σιλίστρας, Σούμλας (Τσερβενοῦ, Πρεσλάβας) καὶ Βιδύνης.— Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Πολυκάρπου θλιβεὶς ἡ Α. Υ. ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, ὃς ἐσέβετο τὸν μεταστάντα, διεβίβασε τὰς συλλυπητικὰς αὐτοῦ προσρήσεις τῇ ἑλληνικῇ κοινότητι.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως.—Συνοδικῶς ἐνεκρίθησαν, μελετηθέντες προηγουμένως ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ, οἱ κανονισμοὶ τῶν ἐνταῦθα λειτουργουσῶν δύο φιλοπτώχων καὶ φιλεκπαιδευτικῶν ἀδελφοτήτων τῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμενόντων Κερασοβιτῶν καὶ Μεγγουλιωτῶν.

Κανονικὴ ἄδεια. — Ἐπετράπη συνοδικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Καρπάθου καὶ Κάσσου κ. Ἀγαθαγγέλῳ νὰ μεταβῇ κατὰ τὸν προσεχῆ ἀπρίλιον εἰς τὰς ἐν Νισύρῳ θερμοπηγὰς, ἰατρικῇ συμβουλῇ—Τῷ δὲ πανιερ. μητροπολίτῃ Βιζύης κ. Νικοδήμῳ, αἰτησαμένῳ τὴν ἄδειαν τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβάσεως, ἐδηλώθη συνοδικῶς ὅτι, τῶν περιστάσεων οὐδαμῶς ἐπιτρεπουσῶν τὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἀπομάκρυνσιν, δύναται εἰς ἕτερον καιρὸν νὰ ἀναβάλῃ τὴν πλήρωσιν τοῦ πόθου αὐτοῦ.

Μοναστηριακὴ ἐπιτροπή.— Συνεδριάσασα τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν ἡ Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπὴ τακτικῶς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κολωνίας κ. Πολυκάρπου, εἰργάσθη διὰ μακρῶν περὶ ζητήματα οἰκονομικὰ, ἢ κτηματικὰ, ἢ ἐξελεγκτικὰ τῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Δρυϊνουπόλεως, Ραγίου, Τιμ. Προδρόμου Σερρῶν, Νέας Μονῆς Χίου, Σπηλαίου, Γηρομερίου, Σφίντσας, Στύλου καὶ Δίβρεως, Σκαλωτῆς, Φανερωμένης, Ὀλυμπιωτίσσης, Χουτουρᾶ καὶ ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας, λαβοῦσα ἐπ' αὐτῶν τὰς δεούσας ἀποφάσεις πρὸς ὑποβολὴν διὰ τὰ περαιτέρω.— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οὐδαμῶς ἀμφιβάλλει ἡ Ἐπιτροπὴ ὅτι θέλουσι πέμψῃ τάχιστα καὶ αἱ μὴ πέμψασαι μέχρι τοῦδε μοναὶ τὰ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καθυστεροῦντα κτηματολόγια αὐτῶν καὶ τοὺς λογαριασμοὺς, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῶν σχετικῶν ἐγκυκλίων.

Εὐσεβὲς κληροδότημα —Ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ὁ πρὸς Κύριον μεταστὰς Ἀλέξανδρος Στεπάνοβιτς Ρωμανένκο, ἐν ἐνεργείᾳ σύμβουλος τοῦ ρωσσικοῦ κράτους, ἐκληροδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ σεμιναρίου 85,000 ρουβλίων, πρὸς ὑποτροφίαν ἐν αὐτῷ καὶ σπουδὴν δεκατεσσάρων νέων ἐξ Ἑλλάδος, Σερβίας, Βοσνίας, Ἑρζεγοβίνης, Μαυροβουνίου, Βουλγαρίας καὶ Ρουμανίας, ὑποχρεουμένους ἵνα χειροτονηθῶσι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν, καθόσον ὁ κύριος ἀκοπὸς τῶν ὑποτροφιῶν τούτων ἐστὶ, κατὰ τὴν τοῦ διαθέτου θέλησιν, ἵνα μορφωθῶσι καὶ δοθῶσι ταῖς εἰρημέναις χώραις ποιμένες ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, ὧν ἀνάγκην ἔχει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Οἱ ὑπότροφοι δέον ν' ἀνή-

κωσιν εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, καὶ νὰ διαπρέπωσιν ἐπὶ χρηστότητι ἠθῶν, πρέπει δὲ νὰ ἐγκριθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως τῆς ἐπαρχίας, ἐξ ἧς προέρχονται, καὶ νὰ συνιστῶνται ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ρώσου προξένου.

Πατριαρχικὰ Γραφεῖα. — Ἀναγνωσθεῖσα σήμερον ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐγένετο παμψηφεὶ δεκτὴ ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κκ. Α. Κυριακοῦ βέη, Ι. Χατζοπούλου, Γ. Κάρταλη καὶ Πιττακοῦ Εὐστρατίου, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ διαρρύθμισις τῶν εἰς τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν σχετιζομένων γραφείων. Πάντα δὲ τὰ ὑπ' αὐτῆς ὑποδεικνυόμενα μέτρα περὶ βελτιώσεως τῆς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ λογιστικῆς ὑπηρεσίας ἐνεκρίθησαν, ἀνατεθείσης εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν τῆς τε φροντίδος πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν καὶ τῆς ἐπὶ ἕν ἔτος ἐποπτείας.— Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν, εἰς ἣν προσετέθη καὶ ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Λέων Καζανόβας, ἀνετέθη ἐν συνεννοήσει καὶ μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἡ ἐκπόνησις σχεδίου καὶ συγγραφῆς τῶν ὅρων τῆς οἰκοδομῆς τοῦ παρὰ τῷ Πρωτοκόλλῳ ἀνεγερθησομένου τμήματος πρὸς ἐγκατάστασιν γραφείων. Τὴν ἐποπτείαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τμήματος τούτου θέλει ἀναλάβει ἰδιαιτέρα ἐπιτροπὴ ἐκλεγησομένη ἐν καιρῷ καὶ ἐργασθησομένη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Λ. Καζανόβα.

Πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι.—Ἐνεκρίθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἕνα τοὐντεῦθεν πᾶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Πατριαρχείων προσλαμβανόμενος ὑπάλληλος ὑποβάλληται εἰς διαγωνισμόν.

Εἰκοσιπενταετηρὶς φιλολογική. — Συμπληρουμένης εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐλλογίμου καθηγητοῦ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιολογοῦσι καὶ φιλολόγοις διαπρεπῆ κεκτημένου θέσιν κ. Πέτρου Ν. Παπαγεωργίου, συνοδικῶς ἐνεκρίθη ν' ἀπονεμηθῇ αὐτῷ ὀφφίκιόν τι τῶν τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς, ἀμειβομένης οὕτω τῆς πολυετοῦς αὐτοῦ καὶ καρποφόρου ἐνασχολήσεως ἐπὶ διαφωτίσει σκοτεινῶν σελίδων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.— Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις μουσικῆς ἐφημερίδος Φόρμιγγος» ὅτι, κυριαρχικῇ διαταγῇ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Γρηγορίου, κατεδικάσθη εἰς ὑπερορίαν ἐκ Βόλου ἡ τετράφωνος μουσικὴ, ἣν οἱ ἐπίτροποι τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἀπετόλμησαν νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν αὐτῷ. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰσελθὼν ὁ σεβ. μητροπολίτης εἰς τὸν ναὸν καὶ ἰδὼν ἐν αὐτῷ ψάλλοντα τὸν διευθυντὴν τοῦ τετραφώνου μουσικοῦ χοροῦ, διέταξε μὲν αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ, ἐκάλεσε δὲ τὸν γηραιὸν πρωτοψάλτην Βόλου κ. Γ. Βόλτον νὰ διεξαγάγῃ τὸ ἔργον τοῦ ψάλτου. Τὸ περίεργον ὅτι οἱ ἐπίτροποι διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὸν δήμαρχον, ὅστις ὡμολόγησε τὸ ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν δικαίωμα τοῦ ἀρχιερέως, ἐπιτελέσαντος τὸ καθῆκον αὐτοῦ καὶ δημοσίως οὕτω πατάξαντος τὸν νεωτερισμὸν, ὃν λαϊκοὶ ἀναρμόδιοι περὶ τοιαύτας οὐχὶ κοσμικὰς ὑποθέσεις ἐτόλμησαν νὰ εἰσαγάγωσιν. Οἱ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ διατρανοῦντες τὴν ὑπὲρ τῶν πατρίων εὐλάβειαν καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ πατροπαράδοτα ἱερὰ ἔθη κρατύνοντες εἰσὶν ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου.

Πατριαρχ. Μουσεῖον Χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων.— Προσηνέχθη τῇ Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ ἐξοχ. ὑποστρατήγου Κωνσταντίνου Μακρίδου πασᾶ ἵνα κατατεθῇ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Μουσεῖον τοῦτο, μολυβδόβουλλον Νικηφόρου Σεβαστοφόρου δουκὸς τῆς μεγάλης θεουπόλεως Ἀντιοχείας, οὗ ὅμοιον ἓν ὑπάρχει γνωστὸν μέχρι σήμερον. Τῷ φιλαρχαίῳ δωρητῇ, τῷ καὶ πρότερον ὁμοίας ποιησαμένῳ δωρεὰς, ἐξεφράσθησαν αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαί.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. Τελουμένης χθὲς ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου ἐν Μουχλίῳ τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Μαλλιαρᾶ, παρέστη διερμηνεύων τοῖς πενθοῦσι τέκνοις καὶ συγγενέσι τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ θανόντος πατριαρχικὰς εὐχὰς ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Ἀθηναγόρας. Τῆς κηδείας τοῦ Ἰωάννου Μαλλιαρᾶ προίστανται οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Τραπεζοῦντος, Σισανίου καὶ Βελλᾶς.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου.— Ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἀξιολογωτάτης ταύτης Ἀδελφότητος ἡ πρὸς ὄρελος αὐτῆς ἔκδοσις τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Χρ. Μισαηλίδου «Πικραμένη μάνα», ὅπερ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» θέλει καταστήσει γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς, ὑπουργοῦσα τῷ φιλανθρώπῳ τοῦ σωματείου τούτου σκοπῷ.

(Εἴδήσεις αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἴδε ἐν τῇ 87 σελίδι).

ΑΝΤΙΟΧΙΚΑ

Τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ τὰ μέγιστα τὴν καθόλου ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέροντος ζητήματος, τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐπὶ τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου νομίμου καὶ κανονικοῦ πρωθιεράρχου, ἐφελκύσαντος ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις τὴν μέριμναν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1899 ἐπὶ καταπατήσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θεσμίων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καταλαβόντος τὸν Πατριαρχικὸν Ἀντιοχικὸν θρόνον μητροπολίτου Λαοδικείας Μελετίου, οὐχὶ ἄσκοπον ἐθεωρήσαμεν τὴν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναδημοσίευσιν, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀγνοούντων ἢ ἄγνοιαν προσποιουμένων, τῶν ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακείου σωζομένων ἐγγράφων τῶν διαπιστούντων τὴν ὑπέροχον δράσιν ἣν ἀείποτε, μετὰ τὰ μέσα τῆς ΙΕ΄. ἑκατονταετηρίδος—ὃν τρόπον καὶ πολὺ πρότερον — μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἀδιαφιλονεικήτως ἐξήσκει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, προκειμένης ἐκλογῆς καὶ παύσεως Πατριαρχῶν ἢ καὶ Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχέων.

Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων, τὰ μέχρι τοῦ 1863 διήκοντα ἐρανιζόμεθα ἐκ τοῦ Δευτέρου Τόμου τῶν Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τοῦ κατὰ τὸ 1904 ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὰ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακείου σωζόμενα ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου (1574 — 1863)**» ὑφ' ἡμῶν δημοσιευθέντος παρεμβάλλοντος μὲν εἴ τι ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη ἐπιτάσσοντες δὲ καὶ τὰ μεταγενέστερα τοιαῦτα.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΛΙΚΑΝΗΣ
Ἀρχειοφύλαξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Ἀναφορὰ τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου κατὰ τοῦ Ἀντιοχείας Κυρίλλου.

(ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Δ΄. (1672).

Ἴσον τοῦ πρωτοτύπου ἐκ τῆς Ἀραβίδος μετενεχθέν.

Παναγιώτατοι ἡμῶν αὐθένται καὶ δεσπόται Πατριάρχαι τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, στύλοι ἀκράδαντοι καὶ θεμέλια τῆς Ὀρθοδοξίας, διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ μεγαλοπρέπεια τοῦ γένους τῶν πιστῶν, οἱ φωστῆρες οἱ παμφαεῖς τῆς Οἰκουμένης, οἱ θεωροὶ τῶν λογικῶν προβάτων καὶ διώκται τῶν ὁρμητικῶν λύκων κατὰ τοῦ λογικοῦ ποιμνίου δι' οὗ Χριστὸς δέδωκε τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, τὸ φῶς τὸ μηδέποτε παυσάμενον ἀλλ' ἀεὶ φέγγον καὶ φωτίζον Ἀνατολὴν καὶ πᾶσαν Δύσιν, οἱ σκεπασταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ νόμου τῶν χριστιανῶν ἐπιτηρηταί, μετὰ τὴν προσκύνησιν τῆς ἁγιωτάτης εἰκόνος τῆς πατριαρχείας ὑμῶν ἀσπαζόμεθα τὰς χεῖρας ὑμῶν καὶ παναγίους πόδας καὶ πᾶσαν τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον τῶν πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν θεοφιλεστάτων Ἀρχιεπισκόπων καὶ Ἐπισκόπων, ἐλλογιμωτάτων κληρικῶν καὶ ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας, πανοσιωτάτων ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρωτοσυγκέλλων, εὐλαβεστάτων ἱερέων καὶ ὁσιωτάτων διακόνων, εὐγενεστάτους ἄρχοντας τῆς πολιτείας καὶ τοὺς λοιποὺς χριστιανοὺς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετὰ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν δεόμεθα κυρίῳ τῷ Θεῷ νὰ σᾶς εὐοδώνῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, νὰ σᾶς δίδῃ ὁμόνοιαν εἰς πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τὰ πρὸς ἵστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν, διὰ πρεσβιῶν τῆς παναχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου πανευρήμου Ἀποστόλου καὶ πρωτοκορυφαίου Πέτρου ὡς πρώτου ἱεράρχου τῶν Ἀντιοχέων καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ὦ παναγιώτατοι ἡμῶν αὐθένται καὶ δεσπόται, οἱ θεραπευταί, οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν λόγιον, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἴῶτα ἓν ἢ μία κερέα οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, δὲν λανθάνῃ τῆς ὑμῶν παναγιώτητος ὁ θάνατος τοῦ ἀποθανόντος Ἀντιοχείας Μακαρίου ὅστις γέγονεν ἡμέρᾳ τετράδῃ εἰς τὰς δώδεκα τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἔτους ἀπὸ Ἀδὰμ ἑπτὰ χιλιάδας καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα(;) μετὰ καὶ τὸν αὐτοῦ θάνατον ἐσυνάχθη πᾶν τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν καὶ εὑρήκεν εὔλογον νὰ φέρουν τὸν Χάμας μητροπολίτην νὰ ἐπιτροπεύῃ εἰς τὸν πατριαρχικὸν Θρόνον, ἕως οὗ νὰ στείλωμεν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ὑμῶν Παναγιώτητα, νὰ ἐκλέξετε αὐτοῦ ἄνθρωπον φοβούμενον τὸν Θεὸν νὰ μᾶς τὸν ἐκάμετε Πατριάρχην εἰς τοῦ ὁποίου τὸν καιρὸν νὰ ἀναπαυθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας νὰ εὕρῃ ἄνεσιν, διότι τὰ δεινὰ ὅπου ἐπήραμεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀποθανόντος Μακαρίου τοῦ Χαλεπλὴ καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱόν του δὲν ἠμποροῦμεν μὲ τὴν γλῶσσαν νὰ τὸ διηγηθῶμεν τῆς ἡμῶν Παναγιώτητος· ἐτιμαζόμενοι ἡμεῖς νὰ στείλομεν ἄνθρω-

πον εἰς τὸ αὐτοθι ἦλθε καὶ ὁ . . . . τῆς Δαμασκοῦ ἀπὸ τὸν κιαμπὲ καὶ ἐπῆγε τὸ ἀνέσχυντον παιδὶ τὸ σήμερον προεστόνων πρὸς ἡμᾶς κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, ὁ λεγόμενος Κύριλλος, καὶ ἐπροηπάντησε τὸν ρηθέντα . . . καὶ ἔταξέ του τρεῖς χιλιάδας γρόσια διὰ νὰ τὸν κάμῃ Πατριάρχην καὶ ἔδωσε καὶ ἄλλας τρεῖς χιλιάδες γρόσια τοῦ . . . . καὶ τοῦ . . . . καὶ εἰς αὐτὴν τὴν συμβουλὴν δὲν ἦτανε τινὰς ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τῆς πολιτείας παρὰ μόνον ὀκτὼ ὀνόματι οἱ ὁποῖοι εἶναι γυμνοὶ σκανδαλοποιοὶ καὶ μουρλούζηδες μαθημένοι νὰ κλέπτουν καὶ νὰ ἁρπάζουν πάντα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ εὑρίσκονται μὲ τὸν σημερινὸν Κύριλλον καὶ μὲ τὸν ἀδελφό του εἰς συμβουλαῖς διαβολικαῖς, καὶ ἔτσι ἐσυνήργισαν καὶ ἔστειλεν ὁ . . . καὶ ἐλάλησε τοὺς προεστοὺς χριστιανοὺς καὶ εἶπε τους· ὦ ρωμαῖοι, ὁ πατριάρχης σας ἀπέθανε καὶ νὰ κάμετε ἄλλον πατριάρχην, καὶ τὸν ἀποκρίθηκαν οἱ χριστιανοὶ **ἡμεῖς ἀφέντη δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἄλλον πατριάρχην ἂν δὲν ἐρωτήσωσεν τὸν πατριάρχην τῆς Πόλις καὶ τοὺς λοιποὺς,** καὶ διὰ τῆς ὥρας ἐστείλαμεν νὰ φέρωμεν τῆς Χάμας τὸν Μητροπολίτην νὰ ἐβλήθη τὴν Ἐκκλησίαν μας ἕως νὰ μᾶς ἔλθῃ ἀπόκρισις ἀπὸ τοὺς πατριάρχας· καὶ ὁ . . . μᾶς εἶπε· προστάζω σας νὰ κάμετε τὸν ἔγκυνα τοῦ ἀποθανόντος, εἴπαμεν ἡμεῖς ἀφέντη αὐτὸ εἶναι παιδὶ δεκαπέντε χρονῶν καὶ δὲν εἶναι τοῦ νόμου μας νὰ γένῃ πατριάρχης· καὶ ἔτσι μὲ φοβερισμοὺς πολλοὺς μᾶς ἐδίωξεν ἀπ' ἐμπρός του λέγοντας ἐγὼ σᾶς κάμω πατριάρχην μὲ τὴν θέλητα μὲ τὴν φοβέρα τοῦ σπαθιοῦ καθὼς δὲν σᾶς λανθάνει εἰς ἐτοῦτα τὰ μέρη τὰ ἰδικά μας τί δυναστείαν ἔχομεν..... καὶ ἔτσι ὅσοι ἠναγκασθήκαμεν ἐβάλαμεν τὴν βούλαν μας καὶ ὅσοι ἐλείψαν καὶ δὲν ἐράνησαν ἔστειλεν ὁ . . . μουπασίρη καὶ ἐγύριζαν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἔγραφον τὰ ὀνόματα τῶν χριστιανῶν καὶ μὴ φαινόμενοι οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸ μέσον ἐπήγαιναν ταῖς νύκτες καὶ τοὺς ἔβγαναν ἀπὸ τὰ σπήτιά τους καὶ μὲ τόσην δυναστείαν ὑπόγραφεν· καὶ ὅταν ἔλαβε ταῖς ὑπογραφαῖς τῶν ἱερέων καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν εὐγῆκεν ὁ Κύριλλος μὲ τοὺς ρηθέντας ὀκτὼ μαργιώλους καὶ ἐβαπτίστηκαν ταῖς ἕξη χιλιάδες τὰ γρόσια μὲ τὸ διάφορον καὶ ταῖς ἔδωκαν ἐκεινῶν ὁπου προεγράψαμεν καὶ ἔτσι ἐπῆγεν εἰς τὸ . . . ὁ Κύριλλος καὶ ἐφώρησε μίαν τζόχαν μαβίαν καὶ ἐκίνησαν ἀπὸ μπρός του οἱ τζαουσάδες καὶ ἀπὸ πείσου του ἔπαιζε ὁ μεχτὲρ χανὲς τοῦ . . . καὶ ἦλθε ἀπὸ τὸ σαράϊ ἕως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐσχόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπρόσταξε εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ τοῦ φορέσουν τὸ μαντὶ καὶ νὰ ψάλλουν τὸ ἄξιον ἐστὶ καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον καὶ ηὐλόγησε τοὺς εὑρεθέντας πρὸ τῆς χειροτονίας ὡς πατριάρχης· πλὴν οἱ χριστιανοὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν θάνατόν του καὶ νὰ μὴ ἰδοῦσι τὰ συμβάντα καὶ τὰ τοιαῦτα βλήνοντας ἐτίκετον ἡ καρδία τους ἀνεστενάζοντες καὶ θρηνοῦν· ὅμως μὴ ἔχοντες τόπον νὰ ἀκουμπίσουν καὶ σταθοῦν ἐναντίοι στανικῶς τους τὰ ὑπέφεραν. Μετὰ ταῦτα ἔστειλεν ὁ Κύριλλος καὶ ἐλάλησε τρεῖς Μητροπολίτας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦτταν περισσότερον ἀπὸ δύο μῆνας χειροτονημένοι καὶ ὁ εἷς ἦτον μητροπολίτης τῆς Γητέναϊας καὶ ὁ δεύτερος μητροπολίτης Ζιμπτανίου καὶ ὁ τρίτος Μαλούλας καὶ καθὼς ἦλθαν τὸν ἐχειροτόνησαν τοῦ Ἰουλίου εἰς τὰς δύο μηνὸς καὶ καθὼς εἶδαν οἱ χριστιανοὶ ταῖς τοιαύταις ἀκαταστασίαις ἔστειλαν εἰς τὴν ἡμῶν ταπεινότητα [γράμματα δηλοποιοῦντες [τὰ συμβάντα θρηνούμενοι καὶ ὀδυρόμενοι τὴν συμφορὰν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν γράφοντές μας νὰ γράψωμεν γράμματα πρὸς τὴν ὑμῶν παναγιότητα νὰ δηλοποιήσωμεν τὰ δεινὰ ὅπου ἐσυνέβηκαν εἰς ταύτην τὴν πτωχὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας καὶ νὰ στοχαστῇ νὰ ἰατρεύσεται τὴν μεγαλοτάτην πληγὴν ὅπου ἐσυνέβη εἰς τοῦτο τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ διότι πλέον δὲν πᾶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' οἱ μὲν ὑπάγουν εἰς τῶν φραγγῶν τὴν Ἐκκλησίαν οἱ δὲ εἰς τῶν συριάνων καὶ ἕτεροι εἰς τῶν ἀρμενίων, διότι οἱ δοῦλοι σας ἡμεῖς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ χριστιανοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀκούωμεν τοὺς ὀνειδισμοὺς ὅπου μᾶς ὀνειδίζουν ὅλαις αἱ φυλαῖς καὶ ἐγίναμεν παίγνια εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· ὡς καὶ οἱ ..... ὑβρίζουν ἡμᾶς καὶ τὴν πίστιν ὑμῶν· τὸ τοιοῦτον ἔργον οὔτε πρωτίτερα οἴδομεν εἰς τὴν ζωήν μας οὔτε οἱ πατέρες μας οὔτε ἀπὸ τοὺς προπάτοράς μας δὲν ἠκούσαμεν δεκαπέντε χρονῶν παιδὶ νὰ χρηματίσῃ πατριάρχης γυμνὸς ἀπὸ πᾶσα ἐπιστήμην μάθησίν τε καὶ ἀρετήν· τὰ τοιαῦτα ἐπάθαμεν μὲ τὴν δυναστείαν τοῦ . . . καὶ τοῦ . . . ἔτι καὶ νὰ γνωρίζεται δεσπόται ἡμῶν ὅτι διὰ λόγου μας γράφουν ὅλαις αἱ φυλαῖς τῶν ἐναντίων τῆς ἐκκλησίας μας εἰς πᾶσα τόπον καὶ χώραν νὰ ἐλθοῦν νὰ ἰδοὺν τῶν ρωμαίων Ἀντιοχείας πατριάρχην δὲν γνωρίζεται ἀπὸ ἄνδρα ἢ γυναῖκα καὶ . . . . μὰς λέγουν ἐκατάντησε ἡ πίστις σας ἔτζι νὰ ἔχητε πατριάρχην ὅπου ὁμοιάζει κοπέλλα καὶ πάτε ἀπὸ πήσω ἀπὸ τέτοιον πρόσωπον καὶ προσεύχεσθαι.

Τὸ λοιπὸν δεόμεθα ὑμῶν παναγιώτατοι αὐθένται καὶ δεσπόται διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν κατελθόντα ἐκ τὸν οὐρανὸν καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου νὰ στοχαστῆται νὰ ἐβγάλεται ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν Χριστιανῶν τὴν ρᾳθυμίαν ὅπου ἔχουν εἰς τὴν

καρδία τους, καὶ νὰ εὐγάλεται τὸ μεγάλο τοῦτο ὄνειδος ἀπὸ τὴν ὁμήγυριν τῶν ὀρθοδόξων διότι ἡ ἰδικήσας ἡ σιωπὴ θέλει φέρει τοὺς ἐνθάδε Χριστιανοὺς εἰς μεγάλην ἀπώλειαν καὶ διὰ τὸν παντεπόπτην Θεὸν κάμεται Σύνοδον καὶ ἐρευνήσεται νὰ εὑρηται τὴν ἰατρείαν τῆς μεγαλοτάτης πληγῆς ἡ ὁποία ἐσυνέβηκεν εἰς ἡμᾶς κατὰ νόμους νὰ τὸν ἐβγάλετε ἀπὸ τὴν πατριαρχείαν μαζὴ μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν σκανδαλοποιὸν διότι ἡμεῖς δὲν μᾶς ἔμεινε δύναμις ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ ἀποθανόντος Μακαρίου, διότι δεσπόται ἡμῶν αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν Μακάριος καὶ τὰ παιδία του καὶ τὰ ἐγγόνια του καὶ σχεδὸν πᾶσα του ἡ γενεὰ ἐκατάρθειραν τὴν πολιτείαν καὶ ἐκκλησίαν μας· ἔτζι νὰ γινώσκεται ὦ οἱμέτεροι δεσπόται δὲν θέλετε ἁπλόση τὸ χέρι σας πρὸς βοήθειαν τῶν δαμασκηνῶν Χριστιανῶν νὰ τοὺς λιτρώσεται ἀπὸ αὐτὸν τὸν γυναικωειδῆ, θέλουν γένει μέρος ἐκ τῶν χριστιανῶν φράγγοι, μέρος . . . . . καὶ ἰδοὺ ὅπου τὰ μέλλοντα συμβαίνειν τὰ ἐδηλοποιήσαμεν τῆς παναγιώτητά σας καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν καὶ ἀθωόμεθα ἀπὸ τῆς μελλούσης γίνεσθαι ἀπωλείας εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν δύναμιν βοηθείας εἰς ταῦτα τὰ ὅρεια ἐκ τῆς δυναστείας τῶν κρατούντων· καὶ εἰ μὲν καὶ ἀμελήσηται ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ δίδεται ἀπολογίαν περὶ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας, ἔτι δὲ στέλλομεν μερικὰ γράμματα ρωμαϊκὰ καὶ ἀναγινώσκοντές τα θέλητα καταλάβη μετὰ τὸ τέλος· ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας σου χεῖρας καὶ πόδας. Ἐγράφη ἀπὸ μπερούτι Αὐγούστῳ κη'. ἔτος ἀπὸ Ἀδὰμ ἑπτὰ χιλιάδων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕνα.

(Κώδιξ Νομικῆς Συναγωγῆς 89).

Σημ. Ἀρχειοχ. Ἡ χρονολογία αὕτη 7181=1673 τυγχάνει προφανῶς λελανθασμένη ἅτε τῆς καθαιρέσεως τοῦ Κυρίλλου καὶ τῆς ἐκλογῆς διαδόχου του συντελεσθείσης τῷ 1672, διὸ καὶ δέον νὰ διορθωθῇ εἰς 7180. Ἐν τῇ δημοσιεύσει ξδ' διετηρήθησαν, ὡς εἶχον, αἱ ἀνορθογραφίαι τοῦ πρωτοτύπου, παραληφθεισῶν καί τινων λέξεων εὐνοήτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ Δ'.

Καθαίρεσις τοῦ ἀνηλίκου πατριάρχου Ἀντιοχείας Κυρίλλου τοῦ εἰσπηδήσαντος μετὰ θάνατον τοῦ Μακαρίου (1672).

† Διονύσιος ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

† Ἡ ἀκατάσχετος ὁρμὴ καὶ στασιώδης κακία τοῦ κοινοῦ πολεμήτορος οὐδ' ἔλειπεν ἄνωθεν, δοχεῖα μὲν κατάλληλα τῆς αὐτοῦ πανουργίας καὶ θανατηφόρου πικρίας ἐξευρίσκειν θηρεύουσα, καὶ δι' αὐτῶν ὀλεθρίους κατὰ καιροὺς συρφετοὺς ἐξεγείρειν, κοινῇ τε καὶ κατὰ μέρος ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, ἐπί καταστροφῇ τινί δῆθεν τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος· οἱ δὲ τῶν προστατούντων ἀκρέμονες καὶ πιστοὶ οἰκονόμοι τῆς χάριτος οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλ' ὡς Θεοῦ, φημί, συνεργοί, τῆς τε ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἔκδικοι, πολλαχῶς καὶ πολλάκις ὑπεραγωνισθέντες, οὐκ ἀθεεί, τῶν καταπονουμένων Ἐκκλησιῶν, καὶ πρόσφορον καὶ κατάλληλον ταύταις τὴν θεραπείαν ἐπήνεγκαν, τὰ μὲν πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ κατασβέσαντες, τῶν δὲ πληγῶν τὸ πάθος ἐπιστημονικῶς ἀποτρίψαντες. Τὰ γὰρ αἴτια τῶν ἐν αὐταῖς ἀκαταστασιῶν τε καὶ στάσεων ἄρδην καταβαλόντες καὶ ἐκ μέσου ποιήσαντες, εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς εὐταξίαν ἀντικατέστησαν, τὰ τέως ἐκεῖθεν τὸ κακῶς διοικεῖσθαι τῆς Ἐκκλησίας ἀναλαβόντα μέλη, καὶ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μετοχετεύσαντες τὰ τοῖς πονηροῖς τοῦ πονηροῦ θελήμασι παρακύψαντα. Τοῦτο καὶ μόνον γὰρ ἔργον τοῖς εὐσεβέσι, προπορευομένων ἔχειν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν φόβον πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ, ὃ καὶ πρὸ πάντων δεῖ παθεῖν παρὰ πάντων τῶν τῆς ἱερᾶς καταστάσεως φροντιστῶν τῇ ἁγίᾳ διενεργεῖται(σθαι) τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ· καὶ γὰρ εἰκὼν θεότευκτος αὕτη, ὡς ἀληθῶς, τῆς οὐρανίου καὶ ἔστι καὶ λέγεται Ἐκκλησίας, διὸ καὶ εὔχεσθαι προσετάχθημεν θεολέκτως, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς τὸ θέλημα γίνεσθαι διηνεκῶς τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ τανῦν, ἐξ ἐπηρείας ἐπιβούλου καὶ μηχανῆς αὐτοῦ τοῦ ἀλάστορος, ταραχῆς ἐνεπλήσθη πολυθορύβου καὶ στάσεως ἡ τῶν Ἀντιοχέων ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, καὶ ὡς ἀπὸ πληστῆρος τινὸς καὶ κεραυνοῦ πυρακτώδους καταρραγέντος, τὰ κατ' αὐτὴν ζοφερῶς καταστρέφεται· καὶ γάρ, ἅμα τῷ μεταλλάξαι τὸν ἐνταῦθα βίον τὸν τῆς ἱερᾶς ἐκείνης καθέδρας Πατριάρχην κὺρ Μακάριον, πρὸ τοῦ διασκευασθῆναι Συνοδικῶς ὑπὸ τῶν προκειμένων αὐτῆς Ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν ὅσα καὶ ὁ τῆς εὐσεβείας καταρτίζει κανών, πρὸς ἀντικατάστασιν Πατρτιάρχου καὶ ἀξίου ποιμένος, ἐξανέστη τυραννικῶς ἔγγονός τις ἐκείνου καὶ υἱὸς λυμεῶνος, διὰ συμμορίας αἰσχίστου χαιρεκάκων ὀλίγων καὶ εὐαριθμήτων τινῶν, καὶ δόσει χρημάτων ἀδροτάτης ποσότητος πρὸς τοὺς ἔξω κρατοῦντας, ἐξ ὧν ἐκλοποφόρησεν αὐτός τε πρῶτον καὶ ὕστερον ὁ αὐτάδελφος αὐτοῦ καὶ συμπράκτωρ, ἐῶ λέγειν καὶ ὁ πατὴρ οὐχ ἧττον καὶ ὁ πάππος, πολυτελῶν κτημάτων καὶ ἱερῶν ἀναθημάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, βίᾳ καὶ δυναστείᾳ τὸν πατριαρχικὸν καθήρπασε Θρόνον, οὐκ ἐκλογῇ κληρικῶν, οὐκ ἐπισκόπων ψήφῳ, οὐκ ἀπαιτήσει λαοῦ, καθάπερ οἱ τῆς Ἐκκλησίας εἰσηγοῦνται

θεῖοι θεσμοὶ καὶ ὅροι· ἀλλ' ἀργυρώνητον εἶναι τὴν θείαν προστασίαν, δίκην πολιτικοῦ τινὸς ἀξιώματος, ὑποτοπάσαν τὸ κάθαρμα, τοιουτοτρόπως τῆς Ἐκκλησίας εἰσέρρησεν ὁ κακὸς οἰωνὸς ἐκείνου τοῦ Μακαρίου Κύριλλος ὀνόματι, καὶ δεινῶς ταύτην λεηλατήσας, καὶ συναπεμπωλήσας τὰ ἱερὰ ταύτης σκεύη καὶ βαρύτιμα κειμήλια πρὸς χρηματισμὸν τοῖς Ἑβραίοις, ὡς οἱ ἐκεῖθεν γοερῶς ἐκβοῶντες ἀναμαρτυροῦσι χριστιανοί, κατέστησεν ἄπορον καὶ ἀνάστατον.

Ὁποῖος δὲ καὶ πηλίκος ἐστὶν (ὅστις ἐρωτᾷ, μαθεῖν ἱμειρόμενος,) ὁ περικεκωδωνημένος αὐτὸς καὶ περισαλπιζόμενος φατριάρχης; τὸ μὲν γηροπρεπὲς ἄγει τῆς ἡλικίας χρόνων πεντεκαίδεκα, τὴν δὲ σεμνοπρεπῆ πολιὰν περιφέρει ἀγένειον· καὶ γὰρ παιδάριόν ἐστιν ἔτι καὶ παιδαγωγοῦ δεόμενον, μειράκιον πρόσηβον, καὶ μήπω τὸ τῆς παιδικῆς μεθηλικιώσεως ἀμεῖψαν (βαθαὶ τῆς θείας παραχωρήσεως!). Ἀλλ' οὐκ ἐν τοσούτῳ καὶ μόνῳ τὸ κακὸν περικέκλεισται, μηδ' ἔχει τίς πως ὑπονοῆσαι ὅτι τὸ νῦν τῆς νεότητος δῆθεν ἄτοπον, ἡ μεθύστερον σεμνὴ πολιτεία ἐπιγενησομένη περικαλύψει, καὶ θεραπεύσει τὴν ἀταξίαν τὸ ὀψίγονον εὔτακτον· τῇ γὰρ ἀβελτηρίᾳ τῆς θεοστυγοῦς αὐτοῦ νεότητος, καὶ βίος διαβεβλημένος συνέζευκται, καὶ πολιτείας ἀσώτου δράματουργήματα, καὶ διεφθαρμένης ἔργα διαγωγῆς, ὅσα καὶ λέγειν αἰσχρὸν ἔστιν· ὅπερ κεφάλαιον ἐστὶ τοῦ κακοῦ καὶ νόσος θεραπείας ἀνεπίδεκτος. Ἀνθ' ὧν τὸ ἐκεῖσε Χριστώνυμον πλήρωμα, κατηφείας καὶ δεινῆς σκυθρωπότητος ἀναπίμπλαται, καὶ σύμπασα ἡ πόλις ἐν ὀδύναις πέφυρται καὶ στυγνὸν περιφέρει τὸ πρόσωπον, ξενοπαθούντων ἁπάντων, καὶ τῆς σφῶν Ἐκκλησίας ὀλοφυρομένων τὴν δυστυχίαν· πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον; καταναγκαζομένους ἑαυτοὺς αἰσθανομένους ὑπὸ μειρακίσκῳ ποιμένι καὶ ταῦτα διεσπεκλωμένῳ τελεῖν, καὶ μειρακιωδῶς διαιτᾶσθαι τὸν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ταῖς ἀναστατικαῖς τοῦ Πνεύματος χάρισι, κατηρτισμένον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Διὸ τοῖς ὅλοις ἀνιηχανήσαντες, ὡς μὴ δυνάμενοι κατὰ τόπον ἀνατροπὴν ἐμποιῆσαι τῆς τυραννίδος αὐτοῦ, ἅτε πανταχόθεν στενούμενοι καὶ πολλαῖς ταῖς... ἐνητένισαν δὶς καὶ τρὶς καὶ πολλάκις, θύρας εὐαγγελικὰς ἀνακρούσαντες καὶ δι' ἀναφορῶν ἀναγγείλαντες πολυστήλων τὰ πολυώδυνα πάθη τῆς σφῶν αὐτῶν Ἐκκλησίας, καὶ τὰς ἀφορήτους αὐτῆς συμφορὰς, καὶ τὸν ψυχικὸν αὐτῆς κίνδυνον· καὶ γὰρ ἐξέκλιναν οἱ πολλοί, φασι, τῆς συντεθραμμένης αὐτοῖς ἐκκλησιαστικῆς εὐλαβείας, τὸ γελοιῶδες αὐτὸ καὶ δραματικὸν καθορῶντες τεράστιον, καὶ, πάτριον Ἐκκλησίαν ἀποστρεφόμενοι, συνεκκλησιάζουσιν ἀλλοδόξοις, σχισματικοῖς καὶ αἱρετικοῖς τισί. Ταῦτα καὶ ἄλλα μυρί' ἅττα πᾶσαν ὑπερπαίοντα τραγῳδίαν περιπαθῶς τε καὶ ὀδυνηρῶς γράφειν οὐ παύονται, δεξιὰν σωτηρίας αἰτούμενοι, καὶ τὴν σφῶν Ἐκκλησίαν ὅλαις χερσὶ καὶ δεήσεσι τῇ περὶ ἡμᾶς Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ κανονικοῖς προνομίοις προσάγοντες, τὴν τῶν περὶ αὐτὴν πλημμελῶς φερομένων διόρθωσιν, καὶ τὴν πρὸς ἐλευθερίαν τῶν δεινῶν συμπτωμάτων ταύτης οἰκονομίαν, ἡμῖν αὐτοῖς μεθ' ὅσης παρακλήσεως ἐγχειρίζουσιν. Ἅπερ ἐνωτισθέντες, καθ' ὑπερβολὴν ἐξενίσθημεν, καὶ τοῖς δεινῶς πεπραγμένοις οὐ μικὸν συνηλγήσαμεν, καὶ τὴν ψυχὴν ἠνιάθη(μεν), Ἐκκλησίαν ἐπίσημον, μακρᾶς ἀδοξίας περιστάσεσιν ἐμπεσοῦσαν καὶ κλυδωνιζομένην οἰκτείροντες, (καὶ γὰρ συγχαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων κατ' ἐντολὴν Ἀποστολικὴν ὀφείλομεν), τό τε πάθος οἰκεῖον ὡς δέον ἡγούμενοι. καὶ γὰρ σύρριζα (;) μία, σύμπνοια μία τοῦ Πνεύματος εἰς μίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τὰς κατὰ μέρος παροικίας συνάπτει, καὶ ὅταν δοξάζηται τὸ ἓν μέλος, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν θεῖον λόγιον, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη· ὁμοίως καὶ τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ πάσχοντος, καὶ τὰ λοιπὰ συμπάσχειν ἐπάναγκες), παριδεῖν ἀθεράπευτον οὐκ ἠνέσχομεν. Καντεῦθεν τὸν ἑνόντα τρόπον τῆς περὶ αὐτὴν βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως ἀφειδῆσαι διέγνωμεν, οὐκ ἄλλως, εἰ μὴ διὰ τῆς καθάπαξ ἐκριζώσεως τοῦ τῶν σκανδάλων αἰτίου καὶ κανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ ἀκανονίστως τὸν ἁγιώτατον ἐκεῖνον Θρόνον, μεθ' ὅσης ἀκοσμίας, καταπατήσαντος, καὶ τὸ ἱερὸν ἔδαφος ἐκείνου καταμολύναντος ἀσελγοῦς τε καὶ ἀνοσίου παιδαρίου, καθὰ καὶ ἡμῶν ἐδεήθησαν, τὴν μέριμναν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ θεόθεν ἐμπιστευθέντων Ἐκκλησιῶν.

Διό, Συνοδικῷ σκέμματι προβληθείσης τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, τό γε νῦν ἔχον τὰς διατριβὰς ἐνταῦθα ποιουμένου, οὕτινος καὶ πληρεστέρως ἡμῖν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης πληροφορήσαντος, ὡς αὐτόπτου καὶ αὐτηκόου γεγονότος, πολλῶν τῶν ἐκείνης κατὰ πάροδον συμφορῶν καὶ τὰς ἀνακλαύσεις τῶν χριστιανῶν κατοπτεύσαντος, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀσελγοῦς αὐτοῦ παιδαρίου κατὰ μέρος ἀναγνωρίσαντος, πάντες ὁμοφώνως συνεξεβόησαν ἀντιλαβέσθαι τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, πρὸς τῆς εὐσεβείας αὐτῆς, καὶ μὴ καταλιγωρεῖν κινδυνεύουσαν, ἀλλὰ τῇ ἀποτόμῳ δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἐκριζωθῆναι τὴν κακὴν φυτείαν ταχέως ἣν ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος οὐκ ἐφύτευσεν, ἀποσοβηθῆναι πάνυ μακρὰν τὸ κοινὸν αἶσχος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποσκορα-

κισθῆναι τὸν νέον Ἰούδαν τῆς διακονίας τοῦ κλήρου, καὶ ἄλλον ἀντισαχθῆναι Ματθίαν, τῷ Ἀποστολικῷ παραδείγματι, πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ δεινῶς πεπτωκότος Ἀποστολικοῦ αὐτοῦ Θρόνου, ἵνα μὴ τὸ κακὸν διαδόσιμον γένηται τοῖς τροφίμοις ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας, (κεφαλῆς γάρ πως κακῶς διακειμένης μετασχεῖν ἀνάγκη τῆς ἀσθενείας τοῦ σώματος), ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ἀληθινὸν εἰσαχθῆναι ποιμένα, πρὸς σωτηρίους διεξάγειν μονὰς ἐπιστάμενον ἐκεῖνο τὸ χριστοσφράγιστον ποίμνιον, καὶ τῷ κατ' αὐτὸν ὑποδείγματι σῶσαι πάντας δυνάμενον· ὁ σεμνὸς γὰρ καὶ ἀνεπίληπτος τῶν προεστό(ω)των βίος, παίδευμα γίνεται τοῖς ὑποτεταγμένοις, ὁ Χρυσορρήμων φησί. Τούτου χάριν, κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας τὸν ἐπιβάτην αὐτὸν τοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχείας μακρὰν ἀπεσκορακίσαμεν κακοΚύριλλον· φησί γαρ ὁ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τριακοστὸς κανὼν «εἴτις ἐπίσκοπος, κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατὴς ἐκκλησίας γίνεται, καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες». Διπλῆν ἐπισείων τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τῆς κακίας ὑπερβολὴν καὶ τὴν τῶν ἁμαρτημάτων βαρύτητα, τὰ αὐτὰ φθεγγομένου καὶ τοῦ τρίτου κανόνος τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς ἑβδόμης Συνόδου· ἀλλὰ καὶ ὁ ἑνδέκατος κανὼν τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ, καὶ ὁ δέκατος τέταρτος τῆς ἐν Τρούλλῳ, τοὺς παρ' ἡλικίαν ἱερωμένους καθαιρέσει καθυποβάλλουσι· γνώμῃ τε πάσῃ κοινῇ, καὶ συναινέσει τοῦ τε Μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου Δοσιθέου καὶ τῶν παρευρεθέντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι πάντων ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τῆς ἡμῶν μετριότητος, δι' ὁμοφορίου καὶ ἐπιτραχηλίου, ἐπ' ἐκκλησίας, καθαιρέσει τελείᾳ καθυπεβάλλομεν αὐτόν, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀπεγυμνώσαμεν, καὶ ἐστερημένον τῆς θείας χάριτος ἀπεφήναμεν, ξένον τε καὶ ἀλλότριον τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐκείνου Θρόνου ἀποκατεστήσαμεν, καὶ τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας ἀμέτοχον, καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος ἄμοιρον. Περὶ οὗ καὶ γράφοντες Συνοδικῶς ἀπεφηνάμεθα, ὅπως μηδεὶς που τολμήσῃ συμφορέσαι αὐτῷ ἢ συλλειτουργῆσαι, ἢ εἰς Ἀρχιερέα ἢ Πατριάρχην δεχθῆναι, ἢ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀσπασθῆναι, ἢ εὐλογίαν, ἢ ἁγιασμὸν παρ' αὐτοῦ δεχθῆναι, ἀνιέρου τυγχάνοντος καὶ μοναχοῦ Κυρίλλου καὶ ἰδιώτου, ἐν βάρει ἀργίας ἀσυγγνώστου καὶ ἀλύτου ἀφορισμοῦ καὶ αἰωνίου, τοῦ ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος· Ἄδειαν δὲ παρέχομεν τῇ ἐνταῦθα ἱερᾷ τῶν Ἀρχιερέων συνελεύσει, κατὰ τὴν ἀξίωσιν καὶ ἀπαίτησιν τῆς ὑπερτερούσης ἐκείνῳ τῷ Θρόνῳ Γερουσίας ἱερατικῆς τε καὶ ἀρχιερατικῆς καταστάσεως, ψῆφους κανονικὰς προβαλέσθαι πρὸς ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου, τοῦ ἀναδεχθῆναι τὴν πατριαρχικὴν ἐκείνην προστασίαν, κανονικῇ δοκιμασίᾳ, καὶ ἀπαλλάξαι τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην τῆς ἐπικειμένης αὐτῇ συμφορᾶς, ἵνα μὴ λόγον ἀμελείας ἀπαιτηθῶμεν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη κἂν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἡ δικαία κατὰ κανόνας ἐκείνου καθαίρεσις.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳχοϑ'. ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ΙΑ'.

(Κώδιξ Νομικῆς Συναγωγῆς 90—94).

Ὑπόμνημα τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Νεοφύτου τοῦ ἀπὸ Ἐμέσσης (Χαμμᾶς), καθαιρεθέντος Κυρίλλου (1672).

(ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Δ'.)

Κανονικὸν ἐπίταγμα κείμενον διατελεῖ καλῶς καὶ λίαν ἀναγκαίως διατειθέν, (ὅπερ ἐγνωσμένον ἐστί), τῇ ἱερᾷ καταστάσει τῆς Ἐκκλησίας, διὰ σπουδῆς ἀεὶ πλείστης παρατρύνον φροντίζειν τοὺς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν διεξάγοντες πολιτείαν καὶ τῆς σωτηρίας ἐπιμελουμένους τῶν Ὀρθοδόξων, μὴ ἀμελεῖν Ἐκκλησίας τὸν ἴδιον προστάτην ἀποβαλούσης χηρεύειν ἐπὶ πολὺ ποτὲ τῆς ἀρχιερατικῆς προστασίας, ὅπως μὴ, πλημμελῶς τῶν κατ' αὐτὴν φερομένων, ψυχικός τις ἐπιγένηται κίνδυνος τοῖς ὑποτελοῦσιν αὐτῇ, ἀλλ' ἀνυπερθέτοις ἐπιμελείαις ἀντικαθιστᾶν ὅσον τάχος τὸν ταύτης δηλονότι θεοφιλῶς προστατεύοντα, ἐπὶ διεξαγωγῇ σωτηρίῳ τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ τανῦν γνησίας ἀμοιρεῖ προστασίας ὁ ἁγιώτατος Πατριαρχικὸς Ἀποστολικὸς Θρόνος τῆς Θεουπόλεως μεγάλης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, ἅτε κανονικῇ καθαιρέσει δικαίᾳ καὶ εὐλόγῳ Συνοδικῶς καθυπεβλήθη καὶ τοῦ Θρόνου ἐκείνου ἀπερραπίσθη μακρὰν ὁ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ληστρικῶς καὶ ἐπιβατικῶς τῆς προστασίας αὐτοῦ δραξάμενος κακοΚύριλλος, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πάππου αὐτοῦ Μακαρίου, χωρὶς Ἀρχιερατικῆς συμψηφίσεως, χωρὶς τῆς τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ ἱερατείου ἐκλογῆς, ὡς νενόμισται. καὶ ἐξώσθη τῆς Πατριαρχικῆς αὐτοῦ καθέδρας ὁ ἀνάξιος, διὰ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐγκλήματα ὅσα πρόσεστιν αὐτῷ κατὰ τὴν φαινομένην ὄπισθεν κατὰ πλάτος κανονικὴν αὐτοῦ καθαίρεσιν, καὶ δέεται τῆς ἀναγκαίας προστασίας καὶ Πατριαρχικῆς, φημὶ, ποιμαν-

τορίας, ἡ κατὰ τὸ κλίμα ἐκεῖνο Χριστώνυμος καὶ ἀποστολικὴ ἔπαυλις, οὐ δέον ἐκρίθη Συνοδικῶς τὸν καιρὸν ἀναβάλλεσθαι καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἡγήσασθαι πάρεργον. Ἀνθ' ὧν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ τοῦ παναγιωτάτου καὶ λογιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Διονυσίου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλόντες περὶ τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ ἐκείνου Θρόνου, πρὸς εὕρεσιν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου, τὸ ἀξιόλογον καὶ ἀξιόθρονον περιφέροντος, εἰς τὸ ἀναδεχθῆναι τὴν Πατριαρχικὴν ἐκείνην προστασίαν καὶ τοῦ δεινοῦ κινδύνου διασώσασθαι δυναμένου τὴν ἁγιωτάτην ἐκείνην Ἐκκλησίαν, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ λογιώτατον Μητροπολίτην Χαλκὴς κὺρ Νεόφυτον, δεύτερον δὲ τὸν μητροπολίτην Καισαρείας Καππαδοκίας κὺρ Γρηγόριον, καὶ τρίτον τὸν Μητροπολίτην Χριστιανουπόλεως κὺρ Εὐγένιον.

Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

αχοβ'. Νοεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ι'.

(Κώδ. Νομικῆς Συναγωγῆς 89.)

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΤΟΥ Β'.

παραινετικὴ τοῖς Χριστιανοῖς Ἀντιοχείας κατὰ τῶν Λατινικῶν κακοδοξιῶν ὡς ἠσπάσαντο καὶ κινοῦνται κατὰ τοῦ Ἀντιοχείας Ἀθανασίου ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ, καθαιρουμένων ἅμα τοῦ ψευδοπατριάρχου κακοΓαβριὴλ καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ Χαλεπίου κακοΣεραφεὶμ καὶ Βεροντίου κακοΝεοφύτου.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ κτλ.

Τοῦ χριστιανοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον καὶ ἐξαίρετον ἔργον καὶ γνώρισμα εἶναι ἡ καθαρὰ καὶ ἀμώμητος πίστις καὶ εὐσέβεια εἰς Θεόν, τὴν ὁποίαν, (ὡς) ἕνα θησαυρὸν ἄσυλον καὶ κόσμον τῆς ψυχῆς ἀναφαίρετον, ἀναγκαίως πρέπει νὰ φυλάττωσιν ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς ὅπου ἐπαγγέλλονται νὰ ἔχωσιν ἀληθῆ καὶ τέλειον χριστιανισμόν, καὶ νὰ μὴ προδίδωσι πώποτε οὐδὲ τὸ φαινόμενον μικρότερον αὐτοῖς, ἀλλὰ νὰ ἀντέχωνται ἐξ ὁλοκλήρου ὅλα τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ πίστεως σῶα καὶ ἀνόθευτα καὶ ἀπαραχάρακτα εἰς τὸ παντελές, καθὼς ἐνομοθετήθησαν καὶ διετάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιδιδασκάλου Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων καὶ λοιπῶν ἱερῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὰ νὰ φρονῶσι τῇ καρδίᾳ καὶ νὰ ὁμολογῶσι τῷ στόματι, ὑποτασσόμενοι εὐπειθῶς τῇ κοινῇ μητρὶ ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἐν αὐτῇ προϊσταμένῳ πνευματικῷ αὐτῶν ποιμένι, τῷ λόγον κεφαλῆς ἔχοντι, ὡσὰν μέλη ὑγιαίνοντα καὶ εὐσεβῆ τοῦ ἑνὸς τῆς Ἐκκλησίας σώματος. Ἐξεναντίας δὲ, ἐκεῖνοι ὅπου ἀποσκιρτήσωσιν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας, καὶ ἀρίσωσι μὲν τὰ πάτρια καὶ ὀρθὰ καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ πίστεως ἡμῶν δόγματα, περιπέσωσι δὲ καὶ ἐξολισθήσωσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ ἀλλοκότους ὑπολήψεις καὶ ἔθη ἑτερόδοξα, καὶ παραχαράξωσι καὶ νοθεύσωσι τὴν τῆς εὐσεβείας ἀλήθειαν, οἱ τοιοῦτοι πλέον οὔτε εἶναι οὔτε ὀνομάζονται τῇ ἀληθείᾳ χριστιανοί, ἀλλ' ὡς ἑτερόδοξοι νεωτερισταὶ, ἐκκόπτονται καὶ χωρίζονται τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς ὁλομελείας, καὶ τῆς ἱερᾶς μάνδρας ἐκβάλλονται ὡς πρόβατα ψωριῶντα καὶ μέλη σεσηπότα, καὶ ταῖς ἐσχάταις καὶ μεγίσταις τῆς Ἐκκλησίας παιδείαις καθυποβάλλονται, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος καὶ φωτὸς καὶ λαμπρότητος παντελῶς μακρυνόμενοι μετὰ τοῦ διαβόλου τῇ αἰωνίῳ κολάσει καὶ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καταδικάζονται.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ τανῦν ἠκούσαμεν καὶ ἐμάθομεν, ὅτι τινὲς, καὶ σχεδὸν οἱ περισσότεροι, τῶν ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Ἀποστολικῷ τούτῳ Θρόνῳ τῆς Ἀντιοχείας καὶ ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ μητροπόλεσι καὶ ἐπαρχίαις εὑρισκομένων Χριστιανῶν, ὑπὸ τοῦ φθονεροῦ καὶ χαιρεκάκου διαβόλου ὑποσκελισθέντες, περιέπεσον εἰς χαλεπωτάτην ἀρρωστίαν ψυχῆς, καὶ ἀφίσαντες τὰ εὐσεβῆ καὶ πάτρια δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἐγεννήθησαν καὶ ἐτράφησαν, ἐξέκλιναν εἰς κρημνοὺς καὶ βάραθρα ψυχικῆς ἀπωλείας, καὶ οἰκεῖα ποιησάμενοι τὰ ἑτερόφρονα καὶ λατινικὰ νεωτερίσματα τοῦ ἀποθανόντος λατινόφρονος κακοΤύρου καὶ τῶν λοιπῶν ὁμογνωμόνων δυσσεβῶν, ἤρχισαν νὰ καινοτομῶσι καὶ νὰ ἀνατρέπωσι τοὺς ὅρους καὶ κανόνας καὶ τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρῶτον μὲν δὲν φυλάττουσι τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως τὰς νηστείας τῆς τεσσαρακονθημέρου, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων Πάντων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν κοινὴν παράδοσιν ὅπου παρέλαβεν ἄνωθεν ἡ Ἐκκλησία, μὴ φυλάττοντες μήτε τὴν νηστείαν τῆς ἰχθυοφαγίας, κατὰ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν καὶ τὰς λοιπὰς τετράδας καὶ παρασκευὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ, ἐκείνας δηλ. ὅπου φυλάττονται κοινῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους, μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γεννήσεως, καθὼς καὶ τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων

Ἀποστόλων, ἀπεναντίας φερόμενοι τῇ ἀρχαίᾳ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, ἔτι δὲ τολμῶσι νὰ κάμνουν τετραγαμίας καὶ ἄλλα συνοικέσια ἀπηγορευμένα καὶ κωλυόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν νόμων, καὶ ἄλλας δὲ παραδόσεις καὶ ἔθη νόμιμα τῆς Ἐκκλησίας ἀθετοῦσι καὶ παραβλέπουσι, νεωτερίζοντες κατὰ πάντα καὶ καινοτομοῦντες καὶ τῶν πατρικῶν καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων ἐξιστάμενοι· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν προλαβόντως ἐκδοθεῖσαν καὶ σταλθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν Συνοδικῶς περὶ τῶν εὐσεβῶν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως δογμάτων καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων διδασκαλίαν ἔγγραφον, καὶ νουθεσίαν χριστιανικὴν, οὐδεμίαν εὐπείθειαν καὶ ὑπακοὴν ἔδειξαν, οὔτε εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας ἀπὸ τῆς προτέρας πλάνης ἐπιστρέψαι καὶ ἀκολουθῆσαι ἠθέλησαν, ἀλλ' ὥσπερ ἀπωλωλότα πρόβατα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπάτης καὶ πλάνης πλανῶνται καὶ περιστρέφονται, ἀκολουθοῦντες καὶ ἀποδεχόμενοι τὰ μιαρὰ νεωτερίσματα τοῦ εἰρημένου ποτὲ κακοΤύρου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου, κατακεριστθέντες καὶ διαιρεθέντες εἰς κακοπλόκους κακοφροσύνους καὶ κακοδόξους ἐννοίας, ἐπροξένησαν ἀναμεταξὺ αὐτῶν διχονοίας, μάχας τε ἀλλεπαλλήλους καὶ καταδρομὰς καὶ ζημίας. Εἰς τόσον ὅτι ἐκτραχηλιάσαντες τελευταῖον καὶ ἀπειθῶς γενόμενοι ἐπανέστησαν καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, τοῦ Μακαριωτάτου δηλονότι Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ συναδελφοῦ ἡμῶν κυρίου Ἀθανασίου, καὶ ὄχι μόνον ταῖς πατρικαῖς αὐτοῦ νουθεσίαις καὶ ἐπιτιμήσεσι δὲν ὑπακούουσιν, ἀλλὰ καὶ κατα τὴν πεπλανημένην γνώμην τους ἄλλον Πατριάρχην γυρεύουσι νὰ συστήσωσι, διὰ νὰ ἠμπορῶσι νὰ κάμνωσι τὰ πονηρὰ καὶ κακά τους θελήματα, καὶ προσκαλοῦσι τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Δαμασκὸν διὰ νὰ τοῦ ἐπιφορτίσουν τὸ χρέος τῶν ἄσπρων ὅπου διὰ πάθη ἰδικά τους καὶ πείσματα ἔκαμε, τὰ ὁποῖα τώρα ἀδίκως ζητοῦσιν ἀπὸ τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα μὲ μέσον κακοποιῶν τινων καὶ δολιοτρόπων ἀνθρώπων, καὶ τὸν κατατρέχουσι μετὰ πολλῆς ἀθεοφοβίας. Πρὸς δὲ τούτοις ἐτόλμησαν νὰ χειροτονήσουν ἀρχιερέα τὸν ἀνίερον καὶ παράνομον κακοΓαβριὴλ, Ἰμπνιφιννᾶν λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ὁμοῦ μετὰ τοῦ Χαλεπίου κακοΣεραφεὶμ, ἀνεψιοῦ τοῦ θανόντος κακοΤύρου καὶ τοῦ Βεροντίου κακοΝεοφύτου τοὺς ἔχομεν καθῃρημένους τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καὶ ἀποβεβλημένους τῆς τῶν χριστιανῶν ὁμηγύρεως, ὡς λατινόφρονας καὶ ἑτεροδόξους.

Τὰ ὁποῖα αὐτὰ ἀτοπώτατα καὶ δυσσεβείας γέμοντα ἔργα ἀναμαθόντες καὶ βεβαιωθέντες καλῶς, ὄχι μόνον ἐλυπήθημεν μεγάλως εἰς τὴν τοσαύτην ψυχικὴν ἀπώλειαν τῶν τοσούτων χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ δικαίως ἀγανακτήσαντες καὶ μὴ ὑποφέροντες νὰ παραβλέψωμεν ἀδιόρθωτον τὸ τοσοῦτον κοινὸν κακὸν τοῦ χριστιανικοῦ γένους, γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος, γνώμῃ κοινῇ συνοδικῇ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ καὶ περιποθήτου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων συναδελφῶν ἡμῶν ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, ἀποφαινόμεθα πατρικῶς τε καὶ πνευματικῶς νουθετοῦμεν καὶ συμβουλεύομεν καὶ ὅλους ἡμᾶς τοὺς αὐτόθι ἐν τῇ πατριαρχικῷ Θρόνῳ Ἀντιοχείας καὶ ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ ἐπαρχίαις καὶ μητροπόλεσιν εὑρισκομένους Χριστιανοὺς, ἱερωμένους καὶ λαϊκοὺς, νέους καὶ γέροντας, μικροὺς καὶ μεγάλους ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ὅπως ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἀρίσετε καὶ νὰ ἀποβάλλετε πᾶσαν λατινικὴν καινοτομίαν καὶ ἑτερόδοξα δόγματα καὶ ἤθη καὶ νεωτερισμοὺς περὶ τὸ ἀμώμητον σέβας τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, καὶ νὰ φυλάττετε ἀπαραχάρακτα καὶ ἀνόθευτα τὰ πάτρια καὶ ἀρχαῖα ἔθη καὶ νόμιμα τῆς κοινῆς μητρὸς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τόσον εἰς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως δόγματα, ὅσον καὶ εἰς τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐγγράφους τε καὶ ἀγράφους. Καὶ λοιπόν, τὰς μὲν νηστείας τοῦ τεσσαρακονταημέρου, ἤτοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, καὶ τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἤτοι τὸ δεκαπενταήμερον νὰ νηστεύετε, ἔτι δὲ καὶ τὴν νηστείαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ νὰ φυλάττετε σώας καὶ ἀνελλιπεῖς καθὼς ἄνωθεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρέλαβε νὰ φυλάττῃ, καὶ νὰ μὴ τὰς ἀνατρέπετε μὲ μόνην τὴν ἑπταήμερον νηστείαν· ἔτι δέ νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὴν παράλογον τετραγαμίαν καὶ ὅσα ἄλλα συνοικέσια εἶναι κεκωλυμένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν νόμων τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸ δὲ πάντων, νὰ ὑποτάσσεσθε μετὰ πάσης εὐγνωμοσύνης τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας καὶ συναδελφῷ ἡμῶν κυρίῳ Ἀθανασίῳ, ὡς πνευματικῷ ποιμένι καὶ δεσπότῃ καὶ κεφαλῇ ὑμῶν πάντων, καὶ νὰ ἀποδέχεσθε μετ' εὐπειθείας καὶ ἀγάπης τὰς πατρικὰς αὐτοῦ νουθεσίας καὶ παραινέσεις καὶ διδασκαλίας, προσέχοντες καλῶς νὰ μὴ ἀντιφέρεσθε οἱωδήτινι τρόπῳ τῇ αὐτοῦ Μακαριότητι, οὔτε νὰ τὸν κατατρέχετε καὶ νὰ τὸν ἐνοχλῆτε, ἢ διὰ τὸ προειρημένον ἄδικον χρέος, ὅπου τινὲς ὑπὸ πεισμονῆς ἰδίας καὶ πάθους ἐπροξένησαν εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ πάσχουσι τώρα νὰ τὸ ἐπιφορτίσουν τῇ αὐτοῦ Μακαριότητι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὅπου ἐπροξένησαν τὸ χρέος τοῦτο καὶ ἂς τὸ ἀπολογηθῶσι, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον· μήτε ἄλλην τινὰ καταδρομὴν νὰ μὴ τολμήση-

τε κατὰ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος. Ἔτι δὲ τοὺς προειρημένους καθῃρημένους, τὸν Χαλεπίου, καὶ τὸν κακοΣεραφεὶμ ἀνεψιὸν τοῦ ποτὲ Τύρου, καὶ τὸν Βεροντίου κακοΝεόφυτον, ὡς ἀνιέρους καὶ ἀποβεβλημένους ἀπό τε τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς χριστιανικῆς τάξεως καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶναι ὁμόφρονες καὶ ὁμογνώμονες μὲ αὐτούς, ἐπειδὴ κοινῶς ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἡμεῖς ὅλοι τοὺς ἔχομεν καθῃρημένους, νὰ τοὺς ἀποστρέφεσθε καὶ ὑμεῖς ὅλοι κοινῶς καὶ ἐξίσου καὶ ὄχι μόνον ὡς Ἀρχιερεῖς ἀλλ' οὐδ' ὡς Χριστιανοὺς νὰ τοὺς λογίζετε. Καὶ οὕτω μὲν ποιοῦντες εἶσθε ἀληθῶς Χριστιανοί, καὶ ἔχετε τὴν παρ' ἡμῶν εὐχὴν εὐλογίαν, καὶ ἀξιοῦσθε καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· εἰ δὲ παρακούσετε πάλιν καὶ εὑρίσκεσθε εἰς τῆς λατινικῆς κακοδοξίας τὴν πλάνην, καὶ ἀθετήσητε κανένα ἀπὸ τὰ προειρημένα, εἴτε εἰς τὰς νηστείας, εἴτε εἰς τὰ δόγματα καὶ παραδόσεις καὶ ἔθη τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ ὑμῶν ἀπείθειαν καὶ καταβροχὴν ἡντινοῦν δείξητε, ἢ τοὺς καθῃρημένους Ἀρχιερεῖς ὡς λατινοφρόνους καὶ νεωτεριστὰς περιποιηθῆτε καὶ βοηθήσητε οἱῳδήτινι τρόπῳ καὶ συγκοινωνήσετε εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀραβικὰ βιβλία ὅπου φέρονται τυπωμένα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ποτὲ κακοΤύρου καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ἐναντία τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὅστις τὰ ἀναγινώσκει, ἢ τὰ φρονεῖ καὶ τὰ πιστεύει, ἢ ὅπου τὰ εὑρίσκει δὲν ἤθελε τὰ καύσει, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν σύγγραμμα ὅπου προλαβόντως Συνοδικῇ ἀποφάσει ἐστείλαμεν εἰς τὰ αὐτόθι καὶ φανερόνει τὰς διαφορὰς ὅπου ἔχει ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν Δυτικὴν καὶ ἀποβάλλει καὶ ἀνατρέπει τὰς τῶν Λατίνων καινοτομίας καὶ κακοδοξίας ὅστις εὐσεβὴς χριστιανὸς δὲν τὰ πιστεύει καὶ δὲν τὰ ἀποδέχεται μετὰ πάσης εὐγνωμοσύνης καὶ προθυμίας, ἀλλὰ τὰ ἀποβάλλει καὶ τὰ καταῤῥονεῖ, ὅλοι οἱ τοιοῦτοι ὅσοι καὶ ὁποῖοι ἤθελεν εἶσθαι ὅπου φανοῦν ἐναντίοι εἰς τὴν παροῦσαν Ἐκκλησιαστικὴν Συνοδικὴν καὶ Πατριαρχικὴν ἡμῶν νουθεσίαν, ἔστωσαν ἀφωρισμένοι κτλ. . . . Καὶ εἰ μὲν σωφρονισθῶσιν οἱ τοιοῦτοι μὲ τὴν παροῦσαν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ νουθεσίαν καὶ κάμουσι τελείαν ἀποχὴν τῶν προειρημένων ἀτοπημάτων λόγος οὐδείς· εἰ δὲ καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιμένουσι καὶ πάλιν εἰς τὴν κακίαν τους, ἂς εἰξεύρουσι καλῶς ὅτι θέλομεν μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῶν τὴν ἐξωτερικὴν παιδείαν, ἤθελομεν δώσει διὰ μερικοὺς τοιούτους ἄρχι εἰς τὴν κραταιὰν βασιλείαν, πῶς εἶναι ἑτερόδοξοι καὶ ἀπειθεῖς ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θέλει παιδευθοῦσι σφοδρώτερον, καὶ ἰδοὺ ὅπως τοὺς τὸ προλέγομεν διὰ νὰ εἴμεθα πλέον ἀναίτιοι, εἰς ὅτι κακὸν ἤθελεν ἀκολουθήσει κατ' αὐτῶν. (1700).

(Κώδ. Κριτίου (154.)

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΙΩΣΗΦ ΟΒΕΡΜΠΕΚ
ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙ
ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΟΥ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν πλήρης ἡμερῶν ἐν Λονδίνῳ ὁ διάσημος διά τε τὴν εὐρυμάθειαν αὐτοῦ καὶ τὴν σπουδαίαν συμμετοχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, διδάκτωρ τῆς θεολογίας καὶ φιλόσοφος Ἰωσὴφ Χ. Ὄβερμπεκ. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ὄβερμπεκ, ἐπερχομένου μετὰ τὸν τοῦ Δέλιγγερ, Ράϊκενς καὶ ἄλλων προμάχων τοῦ Παλαιοκαθολισμοῦ, ἐκλείπει μία ἔτι ἐξέχουσα προσωπικότης, διακριθεῖσα ἐν τῇ Δύσει διὰ τὸν εἰλικρινῆ σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῆς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Φιλόλογος καὶ γλωσσολόγος ἐκ τῶν κρατίστων (ἦν φίλος στενὸς τοῦ διασήμου γλωσσολόγου καὶ πατρὸς τῆς γλωσσολογικῆς ἐπιστήμης Μὰξ Μύλλερ, ὡμίλει 14 γλώσσας καὶ ἠδύνατο ν' ἀναγινώσκῃ μελέτας καὶ χειρόγραφα εἰς 28 γλώσσας, θεωρούμενος εἷς τῶν ὀλίγων κατόχων τῆς σανσκριτικῆς καὶ τῆς συροχαλδαϊκῆς), θεολόγος καὶ φιλόσοφος βαθὺς καὶ πρωτότυπος ἐν ταῖς μελέταις καὶ ταῖς σκέψεσιν αὐτοῦ, ὁ Ὄβερμπεκ διεκρίνετο πρὸ πάντων διὰ τὸ στερρὸν καὶ ἀκλόνητον τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ πεποιθήσεων καὶ τὸν ζῆλον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Περὶ τοιούτου ἀνδρὸς, φίλου γνησίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας καὶ ἀπέθανε, γνωστοῦ ἄλλως τε γενομένου καὶ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον, ἅτε δὴ ἐπισκεψαμένου αὐτοπροσώπως ἄλλοτε τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ φιλοξενηθέντος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐφ' ἱκανὸν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. κατὰ τὴν πρώτην Αὐτῆς πατριαρχείαν, ἀναγκαῖον κρίνομεν νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τινὰ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ γραφέντα περὶ αὐτοῦ ὑπὸ ἀλλογλώσσων ἐφημερίδων.

Ὁ Ἰωσὴφ Ὄβερμπεκ ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1821 ἐν τῇ παραρρηνείῳ πολίχνῃ τῆς Πρωσσίας Cleves ἐκ γονέων καθολικῶν καὶ ἐβαπτίσθη κατὰ τὸ καθολικὸν δόγμα. Τὰ ἀνώτερα μαθήματα διήκουσεν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις Βερολίνου καὶ Γάλλης καὶ ἐν τῇ βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ Μύνστερ, ἐν Βετσφαλίᾳ, ἀνακηρυχθεὶς διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας τῷ 1848 καὶ τῆς θεολογίας τῷ 1850. Μετὰ τὸ πέρας δὲ διετοῦς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς ἀπὸ μέρους τῆς πρωσσικῆς Κυβερνήσεως εἰς Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν διωρίσθη τῷ 1853 Καθηγητὴς ἐν τῷ Καθολικῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βόννης, χειροτονηθεὶς ἅμα ἱερεύς. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εἰργάσθη ἐπὶ τετραετίαν καὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ συνδεθῇ διὰ δεσμῶν φιλίας μετὰ τοῦ διασήμου θεολόγου τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν ἀρχηγοῦ τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ κινήματος Δέλλιγγερ. Κατὰ δὲ τὸ 1857 σπουδαία μεταβολὴ ἔλαβε χώραν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ὄβερμπεκ. Κατ' αὐτὸ ἀφῆκεν οὗτος τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετέστη εἰς τὸν Προτεσταντισμόν, ἐξ οὗ ἀκολούθως προσῆλθεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐν ᾗ διέμεινε πιστὸς μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Σημειωτέον δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Καθολικισμοῦ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν μετάστασιν αὐτοῦ, ὁ Ὄβερμπεκ ἦλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν, ἐξ οὗ ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα, ἀσπασθέντα πάντα ὡσαύτως τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Στερηθεὶς δὲ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ ἐν Βόννῃ μετὰ τὴν τοιαύτην μετάστασιν μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ διέμενεν ἔκτοτε διδάσκων ἔν τε τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης καὶ ἐν ἄλλοις ἀνωτέροις ἐκπαιδευτηρίοις τῆς Ἀγγλίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Ὄβερμπεκ ἔσχεν ἀφορμὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ σχετισθῇ μετὰ τῶν ἐν Λονδίνῳ προϊσταμένων τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξ ὧν καὶ ἀκριβέστερον ἐγνώρισε τὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πράγματα. Ἰδιαιτέρας συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ τότε προϊσταμένου τῆς ἐν Λονδίνῳ ρωσσικῆς Ἐκκλησίας αἰδεσιμ. πρωθιερέως Εὐγενίου Ποπώφ, ὡς καὶ τοῦ νῦν τοιούτου αἰδεσιμ. πρωθιερ. Εὐγενίου Σμυρνώφ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, διατελέσας καὶ πνευματικὸς πατὴρ τοῦ Ὄβερμπεκ κατὰ τὰ τελευταῖα 28 ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ, ὡς ἐξῆς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ἀνδρὸς, γράψων ἐκ Λονδίνου περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου τῆς Ρωσσίας: «Ὁ Ὄβερμπεκ κατὰ τὸ διάστημα τῶν 28 τελευταίων ἐτῶν τοῦ βίου αὐτοῦ ὑπῆρξε πνευματικόν μου τέκνον, πιστὸς φίλος καὶ ἀγαθὸς σύμβουλος, ὁσάκις συνέβαινε ν' ἀποταθῇ πρὸς αὐτὸν χάριν ἀρωγῆς τινος ἢ ὁδηγίας. Μεταξὺ ἡμῶν ὑπῆρχε πλήρης ὁμοφωνία, μηδέποτε διαταραχθεῖσα μηδὲ δι' ἐλαχίστης διαφορᾶς ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ ταῖς γνώμαις. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ, καθ' ἃ προδήλως αἱ φυσικαὶ δυνάμεις αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ ἐξασθενῶσι, συχνότερον ἐζήτει παρ' ἐμοῦ, ὡς πνευματικοῦ πατρὸς καὶ λειτουργοῦ, ἠθικὴν ὑποστήριξιν καὶ παραμυθίαν. Κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῶν ὀκτὼ τελευταίων ἐτῶν ἐξωμολογεῖτο καὶ ἐκοινώνει τῶν ἀχράντων μυστηρίων καθ' ἕκαστον δίμηνον ἢ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα. Κατὰ τὰ δύο δὲ τελευταῖα ἔτη, καθ' ἃ συνεπείᾳ τῆς ἐξασθενήσεως τῶν σωματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ὁ Ὄβερμπεκ δὲν ἠδύνατο νὰ προσέρχηται εἰς τὸν ναὸν, προσεκάλει με παρ' ἑαυτῷ, καὶ ὁσάκις μετέβαινον καὶ μετέδιδον αὐτῷ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, αἱ ἐπισκέψεις μου αὗται ἦσαν δι' αὐτὸν ἀληθὴς χαρμόσυνος ἑορτή. Ἐν πλήρει τῆς λέξεως σημασίᾳ ἔζη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐτρέφετο διὰ τῶν ζωηφόρων τιμίων δώρων αὐτῆς, ὅπως ἐπαξίως προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν μετάβασιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν, ὁ δὲ Κύριος ἠξίωσεν αὐτὸν τέλους εἰρηνικοῦ, ἠρέμου καὶ σχεδὸν ἀνωδύνου». («Ἐκκλ. Εἰδήσεις» Πετρουπόλεως, Ἀρ.=50, σ. 2182).

Ἐκ τῶν γραφομένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰδεσιμ. Πρωθιερέως Εὐγενίου Σμυρνώφ, ὡς κάλλιστα καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωρίσαντος τὸν μεταστάντα διάσημον ἄνδρα ἐρανιζόμεθα καὶ τὰ ἑξῆς ἀφορῶντα ἰδίᾳ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἤτοι τὰς ἰδέας καὶ τοὺς πόνους τοῦ Ὄβερμπεκ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐκεῖνα, ἐν οἷς διετυπώθησαν αἱ ἰδέαι αὗται.

(ἀκολουθεῖ)

† Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Ἐν σελ. 59 τοῦ προηγουμένου φύλλου καὶ στήλῃ α' ἀντὶ, ἐν τσύτοις, ἀναγνωστέον **ἐπὶ τούτοις**, καὶ ἀντὶ, ἑτέραν δὲ μικρὰν εἰκόνα κτλ. ἀναγνωστέον **ἑτέρα δὲ μικρὰ** κτλ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Αἱ «ἑκατόμπυλοι» Θῆβαι[15] ἡ «μεγάλη πόλις» Νινευὴ[16] καὶ ἡ «παγκόσμιος» «πολύχρυσος» Βαβυλὼν[17], ἡ βασιλικὴ Περσέπολις, τὰ Σοῦσα ἀπεδόθησαν εἰς τὴν πραγματικὴν Ἱστορίαν. Ἐκ τούτου ἡ Ἱστορία ἤλλαξε περιβολήν, ἡ Ἀρχαία en Oriente Lux κραυγάζει ὁ φίλος κ. Δέλιτς[18], ex Oriente Lux καὶ καὶ ὁ φίλτατος H. Hilprecht Los von Rom[19] ἕτερος φίλος ὁ Strzygowski, εἰ καὶ ὁ τελευταῖος τὴν Ἱστορίαν τῆς τέχνης καθόλου ὑπ' ὄψιν ἔχει. Ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Αἰγυπτολογία καὶ ἡ Ἀσσυριολογία ἀπετέλεσαν τιμίους κλάδους τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας. Καὶ ὁ περὶ Φοινίκων λόγος οὔτε πλέον ἐν ταῖς ὑψικόμοις κέδροις τοῦ Λιβάνου ἐγκρύπτεται, οὔτε ἀφθόγγῳ σιωπῇ παρέρχεται, ἐξ ὅτου μάλιστα διά τε τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀποστολῶν καὶ (Renan, Hamgy Bey Μακρίδου βέη) τῶν ἐπὶ τούτῳ σκαφῶν καὶ διὰ τῆς πρὸ ὀλίγων ἐτι ἐτῶν ἐξερευνηθείσης σημιτικῆς ἐπιγραφικῆς καὶ παλαιογραφίας ἔν τε τῇ Καρχηδόνι, τῇ Φοινίκῃ, τῇ Νοτίῳ Ἀραβίᾳ, τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρᾳ (Χιμυαριτινὴ, Σαβαϊκὴ ἐπιγραφικὴ[20]) πολλὰ ἐγνώσθησαν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱστορία τῶν Λυκίων διηρευνήθη· ἀπὸ πενταετίας καὶ Συλλογὴν τῶν Λυκίων ἐπιγραφῶν ἔχομεν, 152 ἐπιγραφὰς περιλαμβάνουσαν[21]· καὶ ἡ τῶν Χετταίων, τῶν Khitis τῶν Αἰγυπτιακῶν καὶ Ciati τῶν ἀσσυριακῶν μνημείων, τῶν Χιττὶμ τῆς Γραφῆς, ἐξ ὅτου πρὸ τριάκοντα μὲν ἐτῶν ὁ Perrot ἐδημοσίευεν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων» ὑπὸ τὸν τίτλον Une civilisation retrouvée διατριβὴν, ὁ δὲ περιώνυμος τῆς Ὀξφόρδης καθηγητὴς Sayce τὴν Ἱστορίαν d'un empire oublié[22] ὁ δὲ Messerschmidt πρὸ ἐξαετίας καὶ Συλλογὴν τῶν Χιττιτικῶν ἐπιγραφῶν[23], καὶ ὁ Halévy ἰδίως καὶ ὁ Gensen ἐμελέτησαν τὰ κείμενα, ὅπως ἐξακριβώσωσι τὴν γραφὴν καὶ τὴν σημασίαν[24] τῶν γραμμάτων.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία δὲν διεπτύχθη κατὰ πάντα τὰ μέρη αὐτῆς; Μέχρι πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων οἱ πρὸ τῶν Ὀλυμπιάδων χρόνοι ἐξεκόπτοντο ἐκ τῆς Ἱστορίας καὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν μυθικῶν ὑπήγοντο. Ἀλλὰ διὰ τῶν σκαφῶν, αἵτινες διενηργήθησαν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐν ταῖς νήσοις καὶ τῇ Μ. Ἀσίᾳ καὶ διενεργοῦντες ὑπό τε τῶν ἡμετέρων καὶ ξένων καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ ἡ ρωμαϊκὴ ἐν πολλοῖς σημείοις διεφωτίσθη καὶ διηυκρινήθη ἔν τε τῷ δημοσίῳ καὶ ἰδιωτικῷ ἔτι βίῳ, διὰ τῆς μαγικῆς δὲ σκαπάνης τῶν φιλαρχαίων ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς ἐκ τοῦ τάφου ἠγέρθη.

Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἡ πανταχοῦ μετὰ φιλοτιμίας καὶ φιλοδοξίας σημειουμένη παρ' ὅλοις τοῖς εὐρωπαίοις ἔφερεν ἐν ἑκάστῳ κλάδῳ τῆς ἐπιστήμης, ἰδίως ὅμως ἐν τῇ Ἀρχαιολογίᾳ καὶ διὰ ταύτης ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, ἀναστάτωσιν, ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1871, ὅτε ἤρξαντο ἀνασκαπτόμενα ὑπὸ τοῦ Schlieman, τοῦ θυμοσόφου ἐκείνου ἀνδρὸς, τὸ ἱερὸν πολίεθρον τῆς Τροίας καὶ αἱ Μυκῆναι. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀοιδῶν καὶ τῆς φαντασίας αὐτῶν ὑπῆρχε παρωχημένη ἐποχὴ ἀκμῆς, ἀναμνήσεις δὲ ζωηραὶ ἐπεκάθηντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν. Αἱ τῶν ἀνασκαφῶν πολυμερεῖς λεπτομέρειαι ἀπέδειξαν τήν τε Ἴλιον καὶ τὰς Μυκήνας πράγματι ἐστίαν πολιτισμοῦ προηγουμένου ἐν λεπτομερείαις, τὰς δὲ περιγραφὰς τῶν πολυτελῶν ἀνακτόρων καὶ μεγάρων τοῦ Μενελάου καὶ τοῦ πολλοῦ χρυσοῦ τῶν Μυκηνῶν οὐχὶ πλέον καθαρᾶς φαντασίας πλάσματα οὐδὲ ποιητικῆς εὐφυΐας κυήματα. Αἱ διενεργηθεῖσαι μετὰ ταῦτα σκαφαὶ ἐν Τίρυνθι,

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 69–72.

15. Ὁμήρ. Ἰλ. I, 380. Αἱ Αἰγύπτιαι Θῆβαι παρουσιάζουσι μεγαλοπρεπέστατον κτιρίων σύμπλεγμα· τὰ ἐρείπια τῶν Θηβῶν λέγει ὁ Normand, sont les plus colossales du monde. (Hist. ancienne des peuples d' Orient σ. 113). Πρβλ. καὶ Μυστακίδου, ἐν Κυριακίδου 10' Ἑκατονταετηρίδι σ. 190.

16. "Νινευΐ,, Ἰωνᾶ, Γ,3. Σοφον. 13, 14 Ναοὺμ Γ,10. 13, 15

17. Delitzsch.«Babylon»2 ἔκδ. μετὰ χαρτῶν Λειψίας 1901, πρβλ. Ἡσαΐου κεφ. MZ.

18. Delitzsch, Ex Oriente Lux. Ein Wort zur Förderung d. D. O. Gesellschaft ἐν Βερολίνῳ.

19. Orient oder Rom.

20. C. I. Semiticarum.

21. Tituli Asiae Minoris vòl I. Tituli Lyciae lingua Lycia conscripti ὑπὸ Kalinka — Heberdey· ἐν Βιέννῃ 1901. Ἡ πρώτη ἐπιγραφὴ τῷ 1811 ὑπὸ τοῦ Hammer ἐν Τελμησσῷ ἀνευρέθη.

22. R. des Deux Mondes 1886· καὶ ὑπὸ τοῦ Menante μετάφρασις μετὰ προλόγ. καὶ ἐξηγήσεων τῷ 1891 ἐν Παρισίοις.

23. C. Jnscript. Hettiticarum 2 τεύχ. 8ο ἐν Βερολίνῳ 1900.

24. Μυστακίδου. ἐν Κυριακίδου—σ. 196.

ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἀφῆρεσαν τὴν ἀχλὺν τῆς ἀγνωσίας καὶ ἐπέχυσαν φῶς διαυγὲς, δι' οὗ διαβλέπομεν πολιτισμὸν προηγμένον, καθ' ὅσον ἐρευνῶμεν τὸν κατὰ τὴν πολιὰν ἀρχαιότητα βίον τῶν περὶ τὴν Μεσόγειον λαῶν, πολιτισμὸν, ὃν ὠνόμασαν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ ἱστορικοὶ μυκηναῖον, ἔταξαν δὲ χρονολογικῶς μέχρι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος χωροῦντα.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἰορδάνου Ἐπιφάνιος.— Τῇ 18 παρελθόντος ἰανουαρίου ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Ἐπιφάνιος Ματέος συμπληρώσας ἑώρτασε τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς εὐδοκίμου ἀρχιερατείας αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτῳ δέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐξέδωκεν ἐξ λόγους τοῦ ἐπιφανοῦς μητροπολίτου Μόσχας Φιλαρέτου, μεταφρασθέντας ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἰορδάνου, παρασυνάψας καὶ διατριβὴν περὶ Γαλιλαίας. Τῆς ἑορτῆς ταύτης γνωσθείσης ἡμῖν, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως διαβιβασθῶσιν αἱ συγχαρητικαὶ ἀδελφικαὶ προσρήσεις καὶ εὐχαὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῷ σύνολον αὐτοῦ τὸν βίον ἀφοσιώσαντι εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Ἁγίας Σιὼν καὶ τῆς εὐσεβοῦς τοῦ κλήρου παιδεύσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς διεξαγόμεναι ἐκλογαὶ τῶν βουλευτῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπικειμένων ἤδη τοιούτων, ἀπησχόλησαν κατ' αὐτὰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τῶν μελῶν αὐτῆς πανιερ. ἐπισκόπων Γορτυνίας κ. Ἰωάννου καὶ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου ἐπέστησε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ. Τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἀπησχόλησε καὶ ἄλλοτε τὸ θέμα τοῦτο, πάντες δ' ὁμολογοῦσιν ὅτι τόπος ἕτερος δέον νὰ ἐξευρεθῇ χρησιμεύσων εἰς τὰς ψηφοφορίας, καθ' ἃς οὐχὶ σπανίως, ἐν ἐξάψει παθῶν, ἐπισυμβαίνουσι σκηναὶ ἀνάξιαι χριστιανικῆς πολιτείας.

Ἱεροκήρυκες.— Διωρίσθη παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Θήρας ἱεροκήρυξ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης καὶ προλύτης τῆς θεολογίας κ. Ἀθανάσιος Ἀκύλας ἀντὶ τοῦ τίως τοιούτου ὁσιολ. διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας κ. Θεοδοσίου Ἰβηρίτου, ἀπαλλαγέντος τῶν τοιούτων αὐτοῦ καθηκόντων, ἅτε ἑτέραν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν ἀναλαβόντος.

Ἱερατικὴ σχολὴ Ἄρτης.— Διωρίσθησαν διδάσκαλοι τῆς Ἱερατικῆς ἐν Ἄρτῃ σχολῆς οἱ ἑλλ. κκ. Δ. Σερβετᾶς, καθηγητὴς τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυμνασίου, Γ. Νούσιας, σχολάρχης καὶ Α. Πατέρας, διδάσκαλος τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου Ἄρτης.

Ναὸς ἀνακτόρων.— Τῇ 10 φεβρουαρίου ἀπεβίωσε, κηδευθεὶς τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ ἐξ Ἠπείρου πρεσβύτερος Δημήτριος Ζαχῆστος, ἀπὸ τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν διατελῶν πρωθιερεὺς τῆς Α. Μ. τῆς εὐσεβεστάτης βασιλίσσης τῶν Ἑλλήνων Ὄλγας, ἥτις ἐσέβετο λίαν αὐτόν· προηγουμένως ἐχρημάτισεν ἐπί τινα ἔτη ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Ἀθήναις καὶ εἶτα τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ρωσικοῦ ναοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βοστώνης.— Τὸ νεώτερον φύλλον τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καλλίστης ἑλληνικῆς ἐφημερίδος «Σημαίας» (17 ἰανουαρίου) μετ' ἐπαίνων ἀναγράφει τὰς γενναίας ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ ναοῦ συνδρομὰς, ὧν ἐποιησάμεθα μνείαν πρὸ δεκαπενθημερίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ζηλωτὴν τῆς κοινότητος σύμπνοιαν, καὶ τὸ ἔργον τοῦ προϊσταμένου αἰδεσιμ. πρεσβυτέρου κ. Νέστορος, ὡς καὶ τὴν φιλογένειαν καὶ τὴν εὐσέβειαν τοῦ σεβαστοῦ γέροντος κ. Ἰωάννου Ροδοκανάκη, πρώην προξένου τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἀρετὴν ταύτην τοῦ κ. Ροδοκανάκη τιμῶσα καὶ βραβεύουσα ἡ Ἐκκλησία συνοδικῶς ἐνέκρινεν ὅπως ἐγγράφως ἐκφρασθῇ αὐτῷ ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐαρέσκεια ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ἐν Βοστώνῃ κοινότητος διεπράξατο, καὶ αἱ εὐλογίαι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀπονεμηθῶσι δ' αὐτῷ καὶ τι τῶν ὁρφικίων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς.

Κοινότης Πιτσβούργης.— Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὴν «Σημαίαν», γράφουσιν ἐπαινοῦντες τὸν ζῆλον καὶ τὴν εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐφημερίου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος κ. Παϊσίου Φιρεντίνου, διακούσαντος πρὸ ἐτῶν μαθήματά τινα ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ Χάλκης. Ὁ πανοσιολ. ἱερομόναχος κ. Παΐσιος προσεκλήθη κατ' αὐτὰς καὶ εἰς Γιουγγστόουν τῆς πολιτείας Ὄχάϊο πρὸς ἐκπλήρωσιν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν παρὰ τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ κοινότητι τῆς πόλεως ταύτης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΙ ΝΑΟΙΣ

Λόγιος ὁμογενὴς συνθεὶς ἀπάστειλεν ἡμῖν πρὸς ἔκδοσιν τὰ ἑξῆς ἐπιγράμματα, ἃ ἐνεκρίθη ν' ἀναστηλωθῶσιν εἰς οὓς προωρίσθησαν δόμους.

Εἰς τὸν ἐν Φερίκιοϊ ναὸν τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

Δώδεκα παμφαίνουσιν ἀν' οὐρανὸν ἀστερόεντα
τείρε᾽ ἐνὶ ζαθέῳ λαμπετόωντα κύκλῳ·
ἡ δ᾽ ἱερὴ Χριστοῦ Ἐκκλησίη ἄστρασιν αἰὲν
δώδεκα λαμπροτέροις λάμπεται ἀθανάτοις.
Τῆς γὰρ ἀληθείης κείνου κήρυκες ἀγαυοὶ
αἴγλην οὐρανίην γαίῃ ἐπεσκέδασαν,
θείοιο Χριστοῦ δυο καί δεκα πιστοὶ ἑταῖροι·
οὓς μέγα τίοντες νηὸν ἔτευξε καλὸν
τόνδε χριστιανῶν ἑλλήνων θεῖος ὅμιλος,
κώμης εἰν ἐρατῆς εὐρυχόρῳ πεδίῳ.

Εἰς τὸν ἐν Ἀρτάκῃ μητροπολιτικὸν ναόν.

Σοὶ, πόντου μεδέον μεγαηυδὲς, νηὸν ἔδειμαν
καλὸν, Νικόλεω, θειοσεβεῖς ναέται
ἄστεος Ἀρτακίου, σὺν Ἰωακίμῃ μεγαθύμῳ,
πώεος ὀτρηρῷ ποιμένι θειοφιλοῦς.

Εἰς τὸν μητροπολιτικὸν οἶκον Ἀρτάκης.

Ἰωακίμου Κοκόδαο φρένες τε σοφαὶ δαπάνη τε
κρηπῖδ᾽ οἴκου τοῦδ᾽ ἠγαθέοιο θέσαν.
Δήμου δ᾽ ἀρχιθύτης ὅτε κεῖνος ἦην ἀγαθὸς φῶς,
Ἀλεξανδρείδης, τοῦ κλέους ἀθάνατον,
Κυζίκου εὐσεβὲες ναέται, σὺν δ᾽ Ἀρτακιῆες,
ἔργον ἐπέστεψαν προφρονέως ἐράνῳ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος.

Διὰ ταῦτα

Ἰσοῦσα καὶ τὸ ἄρθρον 414 τῶν ὁδηγιῶν, δικάζουσα κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζουσα κατὰ πλειονοψηφίαν,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 5614 καὶ ἡμερ. 18 Αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τοῦ Ἀναστασίου Μαγγλῆ κατὰ Πηνελόπης Μαγγλῆ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 20 καὶ ἀπὸ 2 μαρτίου 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων ὡς ἀβασίμων,

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ θαλεισθέντος Δικαστηρίου, καί

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσείοντι, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποράσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια 515 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 1
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ἀρχιμ. **Ἀθανάσιος Πιπέρας.**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 151 καὶ ἡμερομηνίαν 11 αὐγούστου 1905, περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀναστασίας Ι. Τούρλα, κατοίκου τῆς κωμοπόλεως Νεβέσκης ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Ι. Φύστα.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Γεωργίῳ Ι. Φύστᾳ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἀνιόντα εἰς γρ. ἑκατὸν ἀριθμ. 100 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 8 δεκεμβρίου 1905. 3

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΝΑΟΥΜ ΠΑΠΑ ΚΩΝΣΤΙΝΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην, τὸ μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατάκη, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαιοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδρομίου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906. 3

ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Ι. Α. ΓΑΝΤΣΙΛΙΔΗΣ

Ε. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 8

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
‡ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
‡ Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησ. χρονικά — Τὸ ὀρφάνιον ἀρχιμανδρίτου — Ἀντιοχικά — Ὁ Ἰωσὴφ Ὀβερμπεκ καὶ τὸ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἔργον αὐτοῦ — Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστήμας

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω. Ἐκδοθέντα ταῦτα εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 30, ὁ Γ' 40, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία. —Ἡ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας καθιερωμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐτελέσθη τῇ τακτῇ ἡμέρᾳ, 19 λήγοντος, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς εὐσεβῶν ἐκκλησιάσματος, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ. Κατὰ τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν ἐμνημονεύθησαν οἱ ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως εὐσεβῶς κοιμηθέντες εὐσεβεῖς βασιλεῖς καὶ ἀοίδιμοι πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ καὶ πατέρες ἡμῶν.

Μητρόπολις Ἡρακλείας.—Ἕνεκεν ἐγγράφου καταγγελίας ἐναντίον τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μετρῶν καὶ Ἀθύρα κ. Ἰωακεὶμ, ὡς ἐκ νόσου τινος διαλειπούσης πάσχοντος, συνεστήθη συνοδικῶς τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἡρακλείας κ. Γρηγορίῳ ὅπως προβᾷ συντόνως εἰς ἐξετάσεις περὶ τῆς ἀναγγελλομένης ἀσθενείας ταύτης δῷ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς ἀπαιτουμένας εἰδήσεις.

Μητρόπολις Κορυτσᾶς.—Ἐκ τοῦ καὶ ἐφέτος ἐκδοθέντος τύποις ἀπολογισμοῦ τῶν ἀξιοτίμων δημογερόντων καὶ τῶν ἐφόρων τοῦ «λάσσου» Κοριτσᾶς ἀποδεικνύεται ἡ ἀνθηρὰ κατάστασις

τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ κοινωφελῶν θεσμῶν καὶ ταμείων, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ φιλοπατρία τῶν ἔν τε τῇ Κοριτσᾷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαβιούντων ὀρθοδόξων, τῶν ἐκ ταύτης τὴν καταγωγὴν ἑλκόντων. Κατὰ τὸ ἔτος 1904—1905 (σχολικὸν) τὰ ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς 2188 ὑπερβάντα κατὰ 584 λίρας τὰ τοῦ προηγουμένου ἔτους, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς λίρας 2091, καὶ ταῦτα ὑπερβάντα κατὰ 591 λίρας τὰ τοῦ πρὶν ἔτους ἔξοδα. Αἱ κατὰ τὸ ἔτος 1904—1905 γενόμεναι συνδρομαὶ τῶν κοριτσηνῶν ἀνῆλθον εἰς 461 λίρας. Εἰς προικοδοτήσεις κορασίων ἐδόθησαν ἐκ τοῦ λάσσου, τοῦ ταμείου τῶν κοινωφελῶν κληροδοτημάτων, λίραι 193, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου πρὸς συμπλήρωσιν τῆς οἰκοδομῆς 638, εἰς μισθοὺς διδασκάλων, ἔξοδα σχολικά, παροχὴν βιβλίων τοῖς ἀπόροις 1112 λίραι. Νεώτεροι ἐλεοθέται ἀναγράφονται οἱ ἐν Σιμπὶν-ἐλ-Κὸμ τῆς Αἰγύπτου ἀποδιώσαντες Δημήτριος Τσίτσικα καὶ Γεώργιος Ἀδὰμ, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐκληροδότησε διὰ διαθήκης πέντε χιλιάδας ἀγγλικῶν λιρῶν πρὸς ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν ἐν Κοριτσᾷ νοσοκομείου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὁ δὲ δεύτερος ἐκληροδότησεν ἐπίσης πρὸς ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν αὐτόθι ὀρφανοτροφείου ἅπαν τὸ μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ τὸ ὑπολειφθησόμενον μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς συγγενεῖς τινὰς αὐτοῦ κληροδοτουμένων ποσῶν. Ἐκ τῶν παρασυναπτομένων τῇ λογοδοσίᾳ πινάκων καταφαίνεται ἡ εὐσέβεια, ἡ φιλογένεια καὶ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τὸ πρυτανεῦον πασῶν τῶν δωρεῶν καὶ χορηγιῶν, πολλὰ διδάσκον πᾶσι τοῖς ξένοις καὶ ἐπήλυσι περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν ὁμογενῶν καὶ τῆς εἰς τὰ πάτρια ἔθη καὶ τὰς πατρίους παραδόσεις ἀφοσιώσεως.

Μέτρια ὑπὲρ ἐκκλησιῶν. — Ἀξιοχρέῳ ἐκκλησιαστικῇ μερίμνῃ ἀπεστάλησαν εἰς τὰς ἱερὰς μητροπόλεις Πελαγονίας καὶ Βοδενῶν ἐκκλησιαστικὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια, καθὼς καί τινα τῶν λειτουργιῶν βιβλίων πρὸς χρῆσιν τῶν παρὰ ταῖς δοκιμαζομέναις ὀρθοδόξοις κοινότησι λειτουργούντων ναῶν.

Κανονικὴ ἄδεια. — Αἰτήσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βιζύης κ. Νικοδήμου, ἐχορηγήθη συνοδικῶς αὐτῷ ἄδεια μεταβάσεως εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀσθενούσης ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ διευθέτησιν οἰκογενειακῶν τινων ὑποθέσεων.

Μητρόπολις Σμύρνης. — Ἡ ἐφορία τοῦ Βρεφοκομείου τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Σμύρνης ὑπέβαλε τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ παρακίτησιν πεισθεῖσα ὅτι ἡ οἰκονομικὴ θέσις τοῦ καταστήματος ἔρθασεν εἰς σημεῖον ἀπροχώρητον. Πρὸς συντήρησιν τοῦ Βρεφοκομείου ἀπαιτοῦνται κατ' ἔτος 755 τουλάχιστον λίραι, ἐνῷ αἱ κατ' ἔτος εἰσπράξεις εἰς 445 συμποσοῦνται. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἀκραιρνὴς φιλογένεια καὶ τὸ θερμὸν αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας ἀγνοεῖ τὰ ἐμπόδια τὰ πρὸς ἐπίτευξιν ἀγαθοεργιῶν ὁπωσδήποτε παρεμβαλλόμενα, ἡ δὲ φιλοτιμοτάτη κοινότης τῶν ἐν Σμύρνῃ ὀρθοδόξων θέλει παράσχει καὶ νέον τεκμήριον τῶν τοιούτων αἰσθημάτων, ἐφ' οἷς ἐπιδεκάδας ἐτῶν πολλὰς διεκρίθη.

Πρὸς τὴν ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους — ἀπηράσει συνοδικῇ καὶ κατ' ἀξίωσιν τοῦ μακαρ. πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ ἐδόθησαν ὁδηγίαι τινὲς ἁρμοῦσαι εἰς τοὺς προτιθεμένους ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν μοναχούς, πρὸς πρόληψιν ἀταξιῶν τινῶν, εἰς ἃς προέβησαν μοναχοί τινες ξενόφωνοι, ὧν ἡ καθόλου πολιτεία ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ γίνεται σκανδάλων πρόξενος. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει ἀναγγείλει πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μοναῖς ὅτι πᾶς μοναχός, εἰς σκήτην ἢ μονὴν ἢ κελλίον ἀνήκων, ἢ ἐρημίτης, τρέφων τὸν ἅγιον πόθον τῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων Τόπων, δέον νὰ ἐφοδιάζηται διὰ γράμματος ἐπισήμου τῆς μονῆς, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὑπάγεται, δηλοῦντος σαφῶς, πρὸς τῷ ὀνόματι καὶ τῷ βαθμῷ αὐτοῦ, τόν τε σκοπὸν τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβάσεως (ἐὰν καὶ ἑτέρα τις αἰτία πλὴν τοῦ προσκυνήματος ἀναγκάζῃ αὐτὸν εἰς τοῦτο), τὸ ἐνεργὸν τῆς ἱερωσύνης, καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θέλει διαμείνει αὐτόθι, καὶ ὅστις οὐδέποτ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται νὰ ᾖ μακρότερος τοῦ ἐπὶ προσκυνήσει τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπαιτουμένου. Οὕτω προληφθήσονται τινες ἀταξίαι, ἃς προύκάλεσεν ἀπό τινος ὁρῶσσος μοναχὸς Παντελεήμων, περὶ οὗ ληφθήσεται φροντὶς πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν πρέπουσαν μοναχῷ πολιτείαν.

Ἄρσις ποινῆς. — Ἐμφανείᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἤρθη ἡ τῷ ἱερολογ. διακόνῳ καὶ διδάκτορι τὰ νομικὰ κ. Ἀνθίμῳ Ὀρφανίδῃ ἐπιβληθεῖσα ποινή, ὑποβαλόντι τὴν νενομισμένην αἴτησιν.

Λειτουργικὰ βιβλία. — Περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς μηνὸς ἀπολύεται ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου ἡ κελεύσει τῆς Α. Θ. Π. ἐκτυπουμένη **Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς.**

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις. — Χθές, ἐν τῷ ναΐσκῳ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Πρεσβείας, τελουμένου μνημοσύνου ὑπὲρ τῆς ἐν Γαλλίᾳ θανούσης συζύγου τοῦ

παρὰ τῇ Υ. Πύλῃ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας, ἐξοχ. κ. Κωνστὰν, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. διερμηνεύων τὰς συλλυπητικὰς προσρήσεις τοῦ πανιερωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῷ ἐπιτετραμμένῳ τῆς Γαλλίας ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολόπουλος.

Ἐπισκέψεις. —Χθὲς προσῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἄρτι ἐκ Ρουμανίας ἀφικόμενος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐρίτιμος κ. Χ. Ζάππας.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἠξίωσε διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου τὰ δέοντα τοῖς ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν κκ. Θεοδώρῳ Παπαδοπούλῳ ἐρέντῃ, πρώην βουλῇ νομαρχίας, Θ. Μ. Κουρτζῇ καὶ Θ. Τζούνῃ —χθὲς δὲ μνήμη Πολυκάρπου ἱερομάρτυρος, ἐπεσκέψατο μὲν οἴκοι τῶν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Κολωνίας κ. Πολύκαρπον, ὃν ἐπεσκέψαντο καὶ πάντες οἱ συνοδικοὶ μητροπολῖται καὶ ἔγκριτοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, τηλεγραφικῶς δὲ συνεχάρη τοῖς ἑορτάζουσι πανιερ. μητροπολίτας Δερῶν καὶ Βελισσοῦ κα Ἐλασσῶνος καὶ Δομενίκου.

ΟΦΦΙΚΙΟΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Ὁ ΤΙΤΛΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ, ἀπονεμόμενος εὐκαίρως τε καὶ ἀκαίρως ὑπὸ σταυροπηγιακῶν μονῶν εἴς τινας τῶν ἐν αὐταῖς ἀδελφῶν, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ζητούσης ἵνα κατὰ τάξιν γίνωνται τὰ πάντα. Περὶ τοῦ τίτλου τοῦ ἀρχιμανδρίτου, ὃν καὶ αἱ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπονέμουσιν εἰς ἡγουμένους αὐτῶν ἢ καὶ εἰς ἐπιτρόπους διαμένοντας ἐν μετοχίοις μοναστηριακοῖς, ἐσκέψατο ἡ Ἐκκλησία καὶ οὐχὶ ἅπαξ ἔγραψε, ζητοῦσα νὰ παύσῃ ἡ τοιαύτη συνήθεια, ἥτις ἄλλως τε φαίνεται καὶ τοῖς ἱεροῖς καθεστῶσιν ἀντιτιθεμένη καὶ τῷ δικαιώματι, ὅπερ αὐτὴ ἀπ' αἰώνων κέκτηται, τοῦ ἀπονέμειν αὐτόν, ἢ αὐθορμήτως, ἢ πρὸς ἱκανοποίησιν αἰτήσεως καὶ πόθου μοναστηρίου τινός, πρὸς τιμὴν ἑνὸς τῶν ἐν αὐτῷ προεχόντων πατέρων. Ἐσχάτως δὲ, ζητήσεως καὶ πάλιν γενομένης συνοδικῶς περὶ τοῦ ἀτόπου τῆς ὑπὸ σχολάζοντος ἐπισκόπου ἢ μητροπολίτου χειροθεσίας ἀρχιμανδριτῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἐγράφησαν ἐπιστολαὶ τοῖς ἐν Ἄθῳ τὸν μονήρη βίον μετερχομένοις πανιερ. ἀρχιερεῦσιν, ἐντελλόμεναι αὐτοῖς ἵνα μὴ χειροθεσίας ποιῶνται τοιαύτας ἀκανονίστους. Ἐν τούτοις, καὶ μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἐπιστολῆς, εἷς τῶν ἐκεῖ διαμενόντων προέβη τῇ 18 δεκεμβρίου εἰς τοιαύτην χειροθεσίαν, οὐδεμίαν δυνάμενος νὰ προβάλῃ πρόφασιν τῆς τόλμης, μεθ' ἧς συνεχωρτίσθη πρὸς ἀθέτησιν κυριαρχικῆς συμβολῆς ἢ κυρίως εἰπεῖν διαταγῆς.

Πρὸς τοὺς ἀπροσέκτως ἀναγινώσκοντας τὰς πατριαρχικὰς ἐπιστολὰς οὐδεμίαν νομίζομεν ὑπάρχουσαν ἀνάγκην ἀναπτύξεως τῶν λόγων, δι' οὓς ἀντέχεται τοῦ τοιούτου αὐτῆς δικαίου ἡ Ἐκκλησία. Ἐὰν δ' ἐκτεινώμεθα νῦν ἐπὶ τοῦ θέματος, τοῦτο πράττομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, οἵτινες πρέπει νὰ μάθωσιν ὅτι πᾶν τὸ ζητούμενον ἐδράζεται ἐπὶ λόγων καὶ συνηθειῶν, ἃς δέον νὰ σεβώμεθα πάντες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, πολλῷ δὲ μᾶλλον οἱ τὴν μοναδικὴν ἀσκοῦντες πολιτείαν, οἷς πρωτίστη ἐπιβάλλεται ἐντολὴ ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ ὑπακοή, δι' ἧς ἐθαυμαστώθησαν καὶ ἐσώθησαν πολλοὶ τῶν πάλαι μοναχῶν, καὶ ἣν μικρόθεν διδάσκουνται πάντες.

Γινώσκουσιν οὗτοι πάντες ὅτι ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων, ὅτε ἤρξαντο αἱ ἐν ἑνὶ οἰκοδομήματι συνοικήσεις πολλῶν μοναχῶν, ὁ ἡγούμενος ἦν δυνατὸν νὰ λέγηται καὶ νὰ ᾖ ἀρχιμανδρίτης· ἐπειδὴ δὲ οἱ τῶν παλαιῶν μονῶν ἡγούμενοι ἦσαν οὐχὶ πάντες πρεσβύτεροι, ἀλλὰ καὶ διάκονοι καὶ μοναχοί, οὐδὲν ἄπορον ἐὰν ἀπαντήσῃ τις διάκονον ἀρχιμανδρίτην, ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος, ἢ καὶ πρὶν αὐτῆς, ὅτε καὶ ἐν τῷ μαρτυρολογίῳ βλέπομεν μοναχὸν διακρινόμενον διὰ τοῦ τίτλου τούτου καὶ τοῦτον, ἀντὶ παντὸς ἑτέρου ἱερατικοῦ βαθμοῦ, φέροντα. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐν ὁσίοις Βάβυλας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ ἰσαποστόλου. Ὅτι δὲ τὸ σεμνὸν ὀφφίκιον ἔφερον κατόπιν οὐκ ὀλίγοι μεγάλων καὶ μικρῶν μονῶν ἡγούμενοι φανεροῦται καὶ ἀπὸ συνοδικῶν πρακτικῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α', ὅτε γινώσκομεν καὶ Εὐθύβιον ἀρχιμανδρίτην καὶ διάκονον ἡγούμενον τῶν Ἀκοιμήτων, καὶ Συμεὼν καὶ Κάϊουμᾶν καὶ Σχμουνὴλ ἀρχιμανδρίτας ἅμα καὶ διακόνους, ἡγουμένους μονῶν κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον. Ἀλλ' ὅταν ἀπαντῶμεν ἐπὶ πατριάρχοτ τινὸς ἡγούμενον μονῆς οἱασδήτινος ἀρχιμανδρίτην, καὶ τὴν αὐτῆς νέον ἡγούμενον, μετ' ὀλίγα ἔτη, ἄνευ τοῦ τίτλου τούτου ὑπογραφόμενον, ἐννοοῦμεν ὅτι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ὧν ἤδη ἐμνήσθημεν, τὸ σεμνὸν ὀφφίκιον ἀρχιμανδρίτου ἐδίδετο οὐχὶ εἰς πάντας, οὐδὲ χάριν πασῶν τῶν μονῶν. Οὕτω δὲ δεικνύεται σαφῶς ὅτι οὐδεμία μονὴ ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν καὶ ἀναγορεύειν ἀρχιμανδρίτην τὸν ἡγούμενον αὐτῆς, ὃν βεβαίως ἀνηγόρευεν ὁ πατριάρχης, διὰ τὴν πρωτεύουσαν ταύτην, ἢ ὁ ἐπίσκοπος, διὰ τὰς ἐπαρχίας, καίτοι καὶ ἕτεροι τίτλοι τιμῆς ἐνω-

ρὶς ὡρίσθησαν χάριν τῶν ἐπιφανῶν μοναχῶν. Τοιοῦτος ἦν ὁ τοῦ «ἐξάρχου τῶν μοναστηρίων» πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός, καὶ ὁ τοῦ «πρώτου» τῆς ἐρήμου Συρίας. Καὶ ἐν τούτοις, τοὺς ἐπὶ τιμῇ τίτλους τούτους ἐχορήγουν οὐχὶ πατριάρχαι καὶ ἐπίσκοποι, ἀλλ' ἀποράσεις Συνόδων, διδάσκουσαι ἡμᾶς ὅτι πολλῷ ἧσσον οὐδεμιᾷ μονῇ ἐπετρέπετο ἡ ἀπονομὴ τίτλων τοιούτων, ἀφοῦ γνωστόν ἐστιν ὅτι καὶ αὐτὴ τῶν μοναχῶν ἡ κουρὰ καὶ ἡ ἐν τῷ μοναχολογίῳ κατάταξις ἦν οὐχὶ τῆς μονῆς δικαίωμα, ἀλλὰ τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως, ὡς ἐνοεῖ διατάττων ὁ τεσσαρακοστὸς τῶν κανόνων τῆς ἁγίας ἐν Τρούλλῳ Συνόδου, καὶ αἱ παλαιότεραι εἰς αὐτὸν ἑρμηνεῖαι.

Τὸ δίκαιον τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἀρχιμανδριτῶν ἐν μοναῖς, ἐὰν ἐξετάσωμεν βίους καὶ πολιτείας ὁσίων ἀνδρῶν, θέλομεν ἰδεῖ καὶ διὰ τῆς ἱστορίας ἐμπεδούμενον. Ἐπὶ παραδείγματι· Κοσμᾶς ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὠνόμασε τὸν ὅσιον Χριστόδουλον (1075—1081) ἀρχιμανδρίτην καὶ πρῶτον τοῦ Ἀθῶνος· εἰ δὲ λείπουσι τὴν σειρὰν τῶν πατριαρχικῶν γραμμάτων τὰ τῶν κατόπι δύο αἰώνων, ἀλλ' ἓκ τινων τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος δείκνυται σαφῶς ὅτι καὶ τοὺς ἐπισημοτάτους αὐτοκρατορικοὺς καὶ πατριαρχικοὺς πανάρχαίους μονὰς ἦν ἀπηγορευμένον τὸ ἀφ' ἑαυτῶν χορηγεῖν τίτλον ἀρχιμανδρίτου τοῖς ἡγουμένοις αὐτῶν ἢ προκρίτοις αὐτῶν μοναχοῖς, εἶχε δὲ τὸ δίκαιον τῆς ἀπονομῆς ταύτης ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τὴν ἐπισκοπικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν μονάς, συνεπῶς δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πατριαρχῶν διὰ τὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐνορίᾳ ἕκαστος· οὕτως Ἀθανάσιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἀρχαῖς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἢ ἐν τέλει τοῦ ΙΓ', ἀπένειμε τὸ δίκαιον τῇ ἐν Πελοποννήσῳ μονῇ τοῦ Βροντοχίου τοῦ καλεῖσθαι τοὐντεῦθεν τὸν ἡγούμενον αὐτῆς ἀρχιμανδρίτην καὶ πρωτοσύγκελλον· Φιλόθεος ὁ ἀπὸ Ἡρακλείας ἀπένειμε τὸν τίτλον ἀρχιμανδρίτου προσωπικῶς εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς ἐν Μεσημβρίᾳ βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Ἀκροπολίτου Μακαρίου, κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1369· καὶ μετὰ δώδεκα ἔτη Νεῖλος ὁ πατριάρχης ἐπεβεβαίωσε τὴν τιμὴν ἀρχιμανδρίτου καὶ πρωτοσυγκέλλου τῷ κατὰ καιροὺς ἡγουμένῳ τῆς ἐπίσης βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τοῦ Προδρόμου τῆς Πέτρας, διότι τὸ τοιοῦτον ὀρρίκιον ἀπ' αἰώνων ἐκέκτηντο οἱ ἡγούμενοι τῶν πατριαρχικῶν ἐπίσης καὶ βασιλικῶν μονῶν Μαγγάνων καὶ Στουδίου. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἱστορίας τῶν ἁγιορειτικῶν μονῶν δείκνυται ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος οὐχὶ ἀρχιμανδρίτας, ἀλλ' οὐδὲ ἡγουμένους ἠδύναντο νὰ χειροτονήσωσιν αἱ μεγάλαι βασιλικαὶ καὶ πατριαρχικαὶ μοναί, οὐδ' αὐτὴ ἡ Ἀκύρα· διότι τὸν ἡγούμενον αὐτῆς ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐχειροτόνει, καθὼς καὶ τὸν «πρῶτον» τοῦ Ἁγίου Ὄρους· ἐκπεσὸν δὲ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τοῦτο τὸ πατριαρχικὸν ἐπανήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τὸ 1498 ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακεὶμ Α' ὁ ἀπὸ Δράμας.

Μετὰ τὰ λιτὰ ταῦτα παραδείγματα, ὧν ὅμοια δυνατὸν νὰ χορηγήτωσιν ἡμῖν τὰ γραμματοφυλακεῖα πολλῶν μονῶν, πρέπει νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἀμφιβάλλοντες ὅτι τὸ δίκαιον τοῦ χειροθετεῖν ἀρχιμανδρίτας τοὺς ἡγουμένους ἢ προκρίτους μοναχοὺς ἱερῶν μονῶν ἀνήκει τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, παρ' οὗ δέον νὰ ζητῶσιν αἱ ἱεραὶ μοναὶ τὴν ἀνάδειξιν ἡγουμένου ἢ τινος προέχοντος ἀδελφοῦ εἰς τὸ ὀρρίκιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου· τοῦτον δ' ὁ πατριάρχης δύναται νὰ χειροθετῇ ἢ ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ τῆς πατριαρχικῆς αὐτοῦ δικαιοδοσίας, ἢ ἐν ἑτέρᾳ πόλει, ἢ ἐν αὐτῇ τῇ ζητούσῃ τοῦτο μονῇ, διά τινος τῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων. Οὕτω δὲ φαίνεται γινόμενον τὸ πρᾶγμα τοῦτο καὶ πρὸ ἡμῶν ἐπὶ τοῖς εἰς ἐπιφανῆ μετόχια στελλομένοις ἐπιτρόποις· αὐτὸ τὸ μικρὸν χρονικὸν τοῦ ἐν Μόσχᾳ διακειμένου Ἰβηριτικοῦ Μετοχίου γίνεται μάρτυς ἀψευδὴς— πολλοστὸς καὶ τοῦτο— ὅτι, ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἐδέχετο τὴν χειροθεσίαν ὁ εἰς Μόσχαν ἀποστελλόμενος ἡγούμενος τοῦ αὐτόθι Μετοχίου, καθὼς τὸ χρονικὸν βεβαιοῖ ἀπαριθμοῦν ἀπὸ τοῦ 1706—1742 τοὺς ἡγουμένους Σαμουὴλ, Κυπριανόν, Βενιαμὶν, Ἀβιμέλεχ, καὶ Φιλάρετον «προσφερθέντας» ἤτοι χειροθετηθέντας ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Γαβριὴλ, Σεραφεὶμ, Νεοφύτου καὶ Παϊσίου. Χαρακτηριστικὸν δὲ καὶ τὸ συμβὰν ὅτι ὁ τῷ 1715 διορισθεὶς ἡγούμενος Παρθένιος, διαμένων ἴσως ἐν Μόσχᾳ ἕως τότε, ἐδέξατο τὴν χειροθεσίαν ἀπὸ τοῦ μητροπολίτου Ῥαζανίου Στεφάνου, οὐχὶ δ' ἀπὸ χειρός τινος τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μητροπολιτῶν, ὡς ἐπεκράτησε, δυστυχῶς, ἀπό τινων ἐτῶν ἡ κακὴ συνήθεια, περατοτοκήσασα τὴν θεωρίαν ὅτι τῶν μονῶν δίκαιον τὸ ἀρχιμανδριτᾶτον. Τοιαύτην διδασκαλίαν ἠγνόουν πάντες οἱ πρὸ ἡμῶν αἰῶνες, ἀγνοεῖ καὶ τὸ κανονικὸν ἡμῶν δίκαιον, τὸ καὶ τὴν κουρὰν τῶν μοναχῶν ὑποβάλλον τῇ κρίσει τοῦ ἐπισκόπου. Πιστεύομεν ὅτι διδασκαλίαν ἀσύστατον καὶ τοιαύτην θεωρίαν ἀμυθέμεθλον θέλουσιν ἀποκηρύξει πάντες, ὑποτάσσοντες ἑαυτοὺς τοῖς ὑπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν παραδεδομένοις καὶ ὑπὸ τῶν αἰώνων λελιπαρῶς κεκυρωμένοις ἔθεσι καὶ θεσμοῖς.

*

ΑΝΤΙΟΧΙΚΑ*

ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΤΟΥ Γ'.

Ἐκλογὴ Ἀντιοχείας Ἀθανασίου, (πρὸ-ην τοιούτου εἶτα δὲ Προέδρου Κύπρου), θανόντος Κυρίλλου. καὶ παραινετικὴ τοῖς χριστιανοῖς ἵνα μὴ ἀντιποιῶνται τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Θρόνου, μόνῳ τῷ Πατριάρχῃ ἀνηκόντων (1720).

Θειότατον, ὑψηλότατον, σεβάσμιόν τε καὶ ἀναγκαῖον ὁμολογουμένως ὑπέρ τι ἄλλῳ παρὰ τῷ Χριστωνύμῳ πληρώματι ὤντας τὸ θεοδώρητον τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, ὡτὰν ὅπου εἶναι πηγὴ ζωήρρυτος τῶν θείων καὶ ἱερῶν μυστηρίων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐνθέως διδασκόμενος κάθε χριστιανὸς τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δικαιώματα καὶ τῇ ἐξ αὐτῶν θείᾳ χάριτι τελειούμενος πνευματικῶς, καταρτίζεται καὶ ἀποκαθίσταται χριστιανὸς ἐντελής, πρεπωδέστατον εἶναι καὶ κατὰ πολλὰ χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς νὰ ἔχουν διὰ μεγάλης τιμῆς καὶ εὐλαβείας τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν, καὶ μάλιστα τὴν Πατριαρχικὴν περιωπὴν καὶ μεγαλειότητα, καὶ ἐν καιρῷ χρείας νὰ περιποιοῦνται τοὺς ἀρχιερατικοὺς ἄνδρας καὶ πολλῷ μᾶλλον τοὺς Πατριαρχικῇ ἀξίᾳ τετιμημένους, μετὰ πάσης συνδρομῆς καὶ προθυμίας. Ἓν μὲν οὖν τοῦτο πρέπει νὰ φυλάττωσιν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ νὰ τὸ ἐνεργοῦν ἀπραγμάτως. Δεύτερον δὲ πρέπει νὰ ἠξεύρωσι καλῶς, πῶς τάξις περικρατεῖ καὶ συνέχει τὰ πάντα, καὶ ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον, ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια, βασιλικά τε καὶ ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικὰ, μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων καὶ παρημερῶν, ἔχουσι τάξιν παρὰ Θεοῦ καὶ παρὰ ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ὁποίαν κυβερνῶνται καὶ στέκονται εἰς τὸν τόπον τους καὶ εἰς τὴν κατάστασίν τους, καὶ μὲ τὴν τάξιν αὐτὴν ὅπου τὰ συστήνει καὶ τὰ διοικεῖ, συντηροῦνται καὶ διαφυλάττονται εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐξεναντίας δὲ τὸ ἄτακτον παντοχοῦ εἶναι λυπηρὸν καὶ ἀσύστατον, ἀλλὰ καὶ κατεγνωσμένον παρά τε Θεῷ καὶ ἀνθρώποις τὸ ἄτακτον. Ὅποιος λοιπὸν ἀρίνει τὴν πρέπουσαν καὶ ἁρμόζουσαν αὐτῷ τάξιν, καὶ δὲν φυλάττει τὰ ὁριά του ἀλλὰ ἀτακτεῖ παρακλόγως, ἐκεῖνος καὶ παρὰ φύσιν πρᾶγμα ἐργάζεται, ἔνθα δὴ καὶ ἡ φύσις παντοχοῦ τάξεως εἶναι παραίτιος, ὡσὰν ὅπου ἐδημιουργήθη ὑπὸ Θεοῦ, τοῦ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ καὶ τάξει δημιουργήσαντος καὶ συστήσαντος, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα, οὐράνιά τε καὶ ἐπίγεια, καὶ διακυβερνῶντος, αὐτὰ καὶ προνοουμένου καλῶς καὶ εὐτάκτως. Ἀλλὰ καὶ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ὁ τοιοῦτος ἀντιμάχεται τῇ προνοουμένῃ καὶ διακυβερνώσῃ τὰ πάντα μὲ εὐταξίαν· καὶ ἂν ἤθελε λείψει ἡ τάξις ὅπου βαστᾷ καὶ διαφυλάττει θείᾳ πρόνοίᾳ τὰ πάντα, ὅλος ὁ κόσμος ἐγένετο ἄνω κάτω. Διὰ τοῦτο οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι ὅσοι εἰς τὸν κόσμον κυριεύουσι, κἂν τε θεϊκοὶ κἂν τε ἀνθρώπινοι, μεγάλως καταδικάζουσι τὴν ἀταξίαν καὶ παιδεύουσι πολλὰ δυνατὰ ἐκείνους ὅπου ἀτακτοῦσι καὶ δὲν φυλάττουσι τὴν τάξιν τους, ἀμὴ ἁπλώνωσι ἐκεῖ ὅπου δὲν τοὺς τυγχάνει, καθὼς βλέπομεν εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τῆς ἁγίας Γραφῆς ὅπου, πολλοὶ αὐθαδιάσαντες κοσμικοὶ καὶ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ὄντες, ἁπλωσαν καὶ ἠθέλησαν νὰ ἐγγίξουν καὶ νὰ ἀνακατωθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ εἰς τὰ ἀνήκοντα τοῖς ἱερεῦσι καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσι πράγματα, παρώργισαν τὸν Θεὸν καὶ κατεδικάσθησαν τιμωρηθέντες πικρῶς, διότι ἐτόλμησαν καθάψασθαι τῶν ἱερῶν. Δαθὰν γὰρ καὶ Ἀβειρὼν ἀντιπροσωπήσαντας τῷ θεόπτῃ Μωϋσεῖ ἡ γῆ σχισθεῖσα κατέπιεν αὐτούς, Κορὲ δὲ καὶ ἄλλοι πλεῖστοι μετ' αὐτοῦ τῷ Ἀαρὼν δικαστασιάσαντες πυρίκαυστοι γεγόνασιν. Ὀζίας δὲ λαϊκὸς ὤν, καὶ τοῦ μὴ ἀνήκοντος αὐτῷ ἁψάμενος ἐλεπρώθη· ὁ δὲ Ζὰν πυρὶ κατηναλώθη κακεῖνος, ὅτι τὰς χεῖρας ἥπλωσεν ἐπὶ τὴν κιβωτόν, καὶ μάλιστα ὑποστηρίξαι τοιαύτην βουληθεὶς δι' εὐλάβειαν, ἀνατραπῆναι κινδυνεύουσαν. Ἀλλ' οὐκ ἤρεσε τῷ Θεῷ ἡ ἐκείνων εὐλάβεια καὶ ἄλλοι ἀλλοτρόπως ἐξολοθρεύθησαν μὴ φυλάττοντες τὰ ὁριά τους καὶ τὴν τάξιν τους.

Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ τοῦ αὐτοῦ πατριαρχεύοντος ἐν ὑμῖν μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κὺρ Κυρίλλου καὶ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μετασταντος, ἐζητήσατε κατὰ κοινὴν πρόσκλησιν καὶ ἠθελήσατε νὰ πατριαρχεύσῃ ἐν ὑμῖν ὁ πρώην Ἀντιοχείας κύριος Ἀθανάσιος ὁ ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς καὶ περιπόθητος ἡμῖν ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός, καθὼς ἐδηλοποιήθη ἡμῖν τοῦτο καὶ δι' ἰδιαιτέρας κοινῆς ἀναφορᾶς, ἐπεβεβαιώθη δὲ σὺν Θεῷ καὶ ὑπὸ τῆς κραταιᾶς βασιλείας ἡ πατριαρχικὴ προστασία τοῦ αὐτοῦ ἁγιωτάτου Θρόνου, ἀκόλουθον καὶ πρέπον εἶναι καὶ δίκαιον νὰ ἔχητε τὴν μακαριότητά του, ἄνδρα ὄντα θεοσεβῆ, ἤθεσί τε καὶ χριστιανικοῖς κεκοσμημένον, μετ' εὐσχημοσύνης καὶ σεμνοπρεπείας σεμνυνόμενον, ἔμπειρόν τε, καὶ πρακτικὸν εἰς τὰ θεῖα καὶ ἐκκλησιαστικά, καὶ εἰς ἔθη καὶ ἤθη τοῦ τόπου καὶ τοῦ Θρόνου αὐτοῦ, καὶ ἐστολισμένον μὲ πολ-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 77—84.

λὰ καὶ ἐπαινετὰ προτερήματα, ψυχικά τε καὶ σωματικὰ ὅπου τὸν ἐχάρισεν ὁ Θεός, νὰ τὸν ἔχετε, λέγομεν, διὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς, δεξιώσεως, καὶ φιλοφροσύνης καὶ πολλῆς εὐλαβείας, συντρέχοντες καὶ βοηθοῦντες τῇ αὐτοῦ μακριότητι ὡς πνευματικῷ ὑμῶν ποιμένι, καὶ ἀξιολόγῳ προστάτῃ, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ νὰ ὑπακούετε ταῖς πατρικαῖς αὐτοῦ νουθεσίαις παραινοῦντος ὑμᾶς τὰ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια, καὶ νὰ ἀποκρούετε ἐξ αὐτοῦ, εἰ τύχει ποτὲ καθ' ὑπόθεσιν, κάθε ἀντικειμένην προσβολὴν καὶ ἐναντιότητα ὅπου νὰ προέρχεται ὑπό τινων κακοβούλων καὶ ἀνευλαβῶν, καθὼς διαλαμβάνει καὶ ὁ προγεγονὼς ὑπὸ ὑπερτελεστάτης Συνόδου κοινὸς συνοδικὸς Τόμος, ὑπογεγραμμένος ὧν παρ' ἡμῶν τε καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν τεσσάρων συναδελφῶν Πατριαρχῶν τῶν δύο, φημὶ, πανυγιωτάτων πρώην Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Ἀθανασίου τοῦ κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ καὶ τοῦ κυρίου Κυρίλλου, καὶ τῶν δύο μακαριωτάτων τοῦ Ἀλεξανδρείας δηλ. κυρίου Σαμουὴλ καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων κυρίου Χρυσάνθου, πρὸς δὲ καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν καὶ περιποθήτων ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ὅτις Τόμος ῥητοῖς ἐπιτιμίοις, ἀραῖς τε καὶ ἀφορισμοῖς καὶ ἀναθέμασι καθυποβάλλει τοὺς τοιούτους κακεντρεχεῖς καὶ κακοβούλους, τοὺς κατατρέχοντας Πατριάρχην ἢ Ἀρχιερέα ἢ ἄλλος τινα τῶν χριστιανῶν ἐν ἀρρβίᾳ Θεοῦ, μὲ κακὴν καὶ διαβολικὴν γνώμην καὶ προαίρεσιν. Ἔτι δὲ καὶ τοὺς συντρέχοντας καὶ συγκοινωνοῦντας τούτοις, τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς πάντες κατ' ἔνθεον ζῆλον, πρέπει νὰ τοὺς κατατρέψωμεν, κατὰ τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν ἐκείνου τοῦ προγεγονότος κοινοῦ Τόμου. Προσέτι ἐπειδὴ καὶ ἐμάθομεν ὅτι τινὲς τῶν αὐτόθι λαϊκῶν θέλουσι νὰ ἀτακτοῦσι καὶ νὰ λαμβάνωσιν αὐτοὶ τὰ προσφερόμενα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν κηρία, ἔλαιον καὶ λοιπὰς προσφορὰς, ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰσοδήματα καὶ ἐνοίκια τῶν κτημάτων καὶ ὁσπητίων τοῦ Θρόνου, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων καὶ μάτια προφασιζόμενοι, ὅπου γε αὐτοὶ λαϊκοὶ ὄντες δὲν ἔχουσι καμμίαν μετοχὴν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, τὰ γὰρ ἐκκλησιαστικὰ πάντα καὶ αἱ πρόσοδοι τούτων καὶ ἔξοδοι καὶ ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐπιτήρησις καὶ διοίκησις μόνῳ τῷ Ἀρχιερεῖ παραδέδοται ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας καὶ αὐτὸς μόνος εἶναι ἐξουσιαστὴς ἁπλῶς ἁπάντων καὶ κυριάρχης καὶ κυβερνήτης κατὰ κανόνας ἱεροὺς καὶ θείους νόμους, ὥστε ὅπου οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαϊκοὶ τὰ κοσμικὰ μόνον πρέπει νὰ κυβερνοῦν εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ δὲ τὴν προστασίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νὰ ἀπέχουν παντελῶς, καὶ νὰ μὴ τολμοῦν νὰ ἁρπάζουν τὴν ἀρχιερατικὴν προστασίαν, καὶ νὰ ἀποκαθιστοῦν αὐτοὶ ἑαυτοὺς αὐτοχειροτονήτους ἐξουσιαστὰς καὶ διοικητὰς τῶν μὴ ἀνηκόντων αὐτοῖς. Τὸ ὁποῖον τοῦτο εἶναι ὄχι μόνον ἄθεσμον ἔργον καὶ παράνομον, ἀλλὰ καὶ καταγέλαστον πάντως, κοντὰ εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ γνώσιν διακρίνουν τὰ πράγματα· τὰ γὰρ ἅπαξ ἀφιερωθέντα Θεῷ μένουσιν ἀναπόσπαστα, καὶ οὐκέτι δύνανται ἀφαιρεθῆναι καὶ κοσμικὰ γενέσθαι πράγματα. Τὸ ὁποῖον φανερὸν γίνεται ὅπου εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀποστόλων, ἕνα ἀνδρόγυνον Ἀνανίας καὶ Σαπφώρα, ἀφιερώσαντες ἕνα τους χωρίον, τὸ ὁποῖον πωλήσαντες δὲν ἐπρόσφεραν εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὅλην τὴν τιμὴν καὶ ποσότητα τῶν ἄσπρων τῆς πωλήσεως, ἀλλ' ἐνοσφίσαντο καὶ διεκράτησαν μέρος ἐξ αὐτῶν, καὶ παρευθὺς, ὀργισθέντος τοῦ Θεοῦ κατ' αὐτῶν, ἔπεσον χαμαὶ καὶ ἐξέψυξαν καί οἱ δύο. Καὶ ἂν αὐτοὶ, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔταξαν νὰ δώσουν διακρατήσαντες μέρος ἀπὸ τὰ ἰδικά των ἐτιμωρήθησαν μὲ αἰφνίδιον θάνατον, πόσον μᾶλλον ἐκεῖνοι ὅπου ὄχι τὰ ἰδικά των ἀλλὰ τὰ προσφερόμενα τῷ Θεῷ ὑπὸ ἄλλων πιστῶν θέλουσι νὰ ἁρπάζωσιν, εἶναι ὑπεύθυνοι μεγάλης παιδείας καὶ τιμωρίας καὶ παροργίζουσι τὸν Θεόν.

Τούτου χάριν καὶ ἡμεῖς, χρέος ἔχοντες ἀπαραίτητον φροντίζειν τῆς εὐταξίας καὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας παντὸς τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος διηνεκῶς, καὶ τὰς τῶν ἁπανταχοῦ ἁγίων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπαρχιῶν προνοίας ἀξιοῦσθαι, καλῶς τε καὶ ἐπωφελῶς διεξάγεσθαι καὶ ῥυθμίζεσθαι εἰς τὸ εὔτακτον καὶ εὐκατάστατον, καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης τάξεως πάντα διακυβερνᾶσθαι, καὶ μάλιστα τὰ ἐκκλησιαστικὰ νὰ ἐνεργοῦνται καὶ νὰ γίνωνται εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῶν τάξιν καὶ κατάστασιν, γράφομεν καὶ ἀπορανόμεθα, Συνοδικῇ γνώμῃ κοινῇ τῶν περὶ ἡμᾶς κτλ. καὶ συλλειτουργῶν, συμβουλεύομέν τε καὶ παραινοῦμεν πᾶσιν ὑμῖν πατρικῶς τε καὶ πνευματικῶς, ἵνα ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς παύσῃ ἡ τοιαύτη ἀταξία καὶ παραλογία ἀπὸ λόγου σας, οἱ ὁποῖοι σώφρονι λογισμῷ καὶ χριστιανικῇ διαθέσει πρέπει νὰ ὑπακούητε ταῖς πατρικαῖς ἡμῶν καὶ δὴ θεοφιλέσι νουθεσίαις καὶ ψυχωφελέσι παραινέσεσι, καὶ τὰ ἴδια φυλάττοντες ὅρια ὅσοι λαϊκοὶ καὶ τῆς κοσμικῆς μερίδος καὶ τάξεως εἶσθε, νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικά, καὶ νὰ παραχωρῆτε μὲ εὐπείθειαν καὶ εὐλάβειαν τὴν ἐπιστασίαν καὶ διοίκησιν καὶ ἐξουσίαν τούτων πρὸς τὸν μακαριώτατον καὶ ἁγιώτατον ὑμῶν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, τὸν πνευματικὸν πατέρα καὶ προστάτην καὶ διοικητὴν καὶ ἐξουσιαστὴν τοῦ ἁγιωτάτου αὐτοῦ Θρόνου καὶ πάν-

των τῶν κτημάτων καὶ ἀφιερωμάτων αὐτοῦ κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, κὺρ Ἀθανάσιον, ὁ ὁποῖος ἐκληρώθη καὶ ἐτάχθη καὶ ἐνεπιστεύθη ὑπὸ Θεοῦ τὴν προστασίαν καὶ φροντίδα καὶ διοίκησιν πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόδων καὶ πραγμάτων καὶ κτημάτων, καθὼς οἱ ἱεροὶ Ἀποστολικοὶ κανόνες τῶν οἰκουμενικῶν ἁγίων Συνόδων καὶ οἱ βασιλικοὶ θεῖοι νόμοι καὶ τὰ θεσπίσματα ἀποφαίνονται καὶ διορίζουσι. Καὶ οὕτω ποιοῦντες μεθ' ὑπακοῆς καὶ εὐλαβείας, θέλετε ἔχει καὶ παρὰ Θεοῦ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ εὐλογίαν· ἄλλως δὲ, τἀναντία πράττοντες δηλ., καὶ μὴ θέλοντες ποιῆσαι ὡς γράφομεν, τὸν Θεὸν παροργίζετε, καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν καθ' ἑαυτῶν διεγείρετε, κατὰ ἀνωτέρω ρηθέντα παραδείγματα καὶ ἱστορίας τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ποιήσατε οὖν ὡς γράφομεν ἐξ ἀποφάσεως, ἵνα καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. ἀφκ'.

(Κῶϊς Κριτίου 96) (1720).

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Ἀντιοχείας Ἰωακεὶμ Θανόντος Ἀθανασίου (1732—33).

(ΕΠΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ Γ'.)

Τὰ εἰς κοινὴν τοῦ γένους τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῆς ἱερᾶς καὶ ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν συντελοῦντα σύστασιν καὶ βεβαίωσιν, καὶ τὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καταρτισμόν, καὶ τούτων μάλιστα ὅσα πρὸς ποιμένας, ὁδηγούς τε καὶ κυβερνήτας τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος ἀφορᾷ, δι' ὧν, Θεοῦ συνεφαπτομένου, ὁτίως καὶ θεαρέστως αἱ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι ἰθύνονταί τε καὶ διεξάγονται, καὶ πρὸς λιμένας σωτηρίους ὁ τοῦ Κυρίου λεὼς ἐπιστημόνως προσορμίζεται ἅμα καὶ διασώζεται, ὑπερνήχων μὲν ἀκλύστως τὰ τῶν αἱρέσεων κύματα ὅσα ποτὲ κατὰ καιροὺς, κρίμμασιν οἷς οἶδε Θεὸς, τῇ τῶν αἱρετικῶν καὶ κακοδόξων ἀντιπνοίᾳ τύχῃ ἐπεγειρόμενα, καὶ τὴν ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας ὁλκάδα καλῦψαι πειρώμενα τῆς ἀσεβείας τοῖς ἀσεβείας τοῖς ὕδασιν, οὐ προσκράσσων δ' ἀκταῖς, οὐδ' ὑφάλοις πέτραις, πρόβλησί τε καὶ ὑπούλοις τῶν ἀντιθέων ἐπιχειρήμασι καὶ σοφίσμασι, καὶ ἑπομένως οὐ δοκιμάζει ναυάγια, οὐδ' ἐκβολὴν ὑρίστηται τῶν ἀγωγίμων, ἄσυλον καὶ ἀναφαίρετον τὸν τῆς ψυχῆς θησαυρὸν, τὴν εὐσέβειαν, εἰς τὸν μέλλοντα ἀγῆρω βίον ἀσφαλῶς ἐμπορευσάμενος. Ταῦτα γοῦν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μάλιστα ἀναγκαῖα καὶ προὐργιαίτατα, φροντίδος ὅτι πλίστης ἐντρεχοῦς τε καὶ συντόνου σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας, ἅπασι τοῖς εὐσεβέσιν ἐπάξια κρίνεται· πολλῷ δὲ πλέον τοῖς τὴν κοινὴν προστασίαν καὶ μέριμναν τῶν ἁπανταχοῦ ἁγίων Ἐκκλησιῶν Θεόθεν ἀνειληφόσιν, ὧν ταῖς ψυχαῖς διακαὴς καὶ θερμὸς ὁ τοῦ Κυρίου ζῆλος ἐνέστακται καὶ περὶ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἡ ἄπασα αὐτοῖς σπουδὴ κατατείνεται, κατὰ τὸ εἰρημένον ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με. Καί γε εὐλόγως· ὅπου γὰρ κοινὸς ἐπίκειται κίνδυνος εὐσεβῶν καὶ πόλεμος ἀνερρήγνυται κατὰ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δι' οὗ τὸ μὲν ἦδη προκατελήφθη χειρὶ πολεμίᾳ, καὶ ὥσπερ ὁρμητήριον ἐγένετο, τὸ δὲ ἄγεται καὶ φέρεται καὶ κινδυνεύει ἀνασταθῆναι, καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος φθορὰ τὴν τοῦ ὅλου βλάβην ἐπανατείνεται, κοινὴν ἐν τούτῳ τὴν σπουδὴν καὶ τὸν ἀγῶνα συνεπενεκτέον τοῖς εὐσεβέσι, καὶ, συνασπισθεῖσι τῇ πανοπλίᾳ τοῦ πνεύματος, τῷ κοινῷ πολεμίῳ ἀντιπαρατακτέον, καὶ τὰς ἐρύδους τοῦ δυσμενοῦς καὶ τὴν ἐπαρτημένην ταῖς ψυχαῖς βλάβην παντὶ σθένει ἀποκρουστέον αὐτοῖς. Τοῖς γὰρ προδιδοῦσί τε καὶ παραμελοῦσι τὸ κοινὸν τῶν ψυχῶν ὄφελος καὶ τὴν σωτηρίαν καὶ μὴ ἀντιλαμβανομένοις ᾗ δυνάμεως ἔχουσι, δεινὰ καὶ χαλεπώτατα τὰ ἐπιτίμια ὥρισται.

Πρὸς τί δὲ ὁ λόγος ταῦτα προανεκρούσατο; ἢ δηλονότι ἐπειδὴ ὁ ἁγιώτατος Πατριαρχικὸς καὶ Ἀποστολικὸς Θρόνος τῆς Ἀντιοχείας οὐ μόνον ἐν στερήσει διέμεινε Πατριαρχικῆς προστασίας καὶ πνευματικῆς ποιμαντορίας, ἅτε τοῦ προχρηματίσαντος ἐν αὐτῷ μακαρίτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κὺρ Ἀθανασίου τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς μεταστάντος, ἀλλὰ καὶ ταραχῆς καὶ ἀνωμαλίας, παρεκτροπῆς τε καὶ καινοτομίας περὶ τὸ Χριστιανικὸν ἡμῶν σέβας ἐγένετο ἔμπλεως. Ὅτε τῶν ἐν αὐτῷ Χριστιανῶν, ταῖς ἐμφωλευούσαις μὲν καὶ λανθανούσαις ἐκεῖσε πρότερον, τανῦν δὲ εἰς τοὐμφανὲς ἐκραγείσαις τε καὶ ἀναδοθείσαις λατινικαῖς κακοδοξίαις καὶ αἱρέσεσιν, ἀπάταις τε καὶ νεωτερισμοῖς περὶ τὸ ὑγιὲς καὶ ἀμώμητον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμετέρας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας σέβας διαφθαρέντων, ὁποκλαπέντων τε καὶ τῆς εὐθείας παρενεχθέντων ὁδοῦ, εἰς κραμνοὺς τε καὶ βάραθρα ψυχικῆς ἀπωλείας, ὅσαις ὥραις, κατακρημνιζόμενον πτῶμα ἐλεεινὸν καὶ ὀλέθριον, τὸ δὲ δὴ χείριστον καὶ ἐπικινδυνότατον, ὅτι κατὰ μικρὸν ὀδεῦον τὸ κακὸν, καὶ οἷά τις λοιμικὴ εἰσέρπουσα νόσος, οὐχ ὅπως τῆς τῶν ἰδιωτῶν οὐκ ὀλίγης μοίρας ἐπενεμήθη, καὶ ἐπεδράξατο, ἀλλ' ἦδη καὶ ἄρχειν λαχοῦσι καὶ προεστάναι τῶν ἐκεῖσε ἐκκλησιῶν οὐκ ὀλίγοις ἔρθασεν εἰσρθαρῆναι καὶ ἐντακῆναι δεινῶς, ὥστε κινδυνεύειν ἐντὸς ὀλίγου, εἰ μὴ στῆναι γένοιτο Θεόθεν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω φθοράν, πάντα τὸν ἐκεῖσε χριστώνυμον λαὸν πανολεθρίαν ὑποστῆναι καὶ ἀφανισθῆναι, παν-

δημεί τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων ἀποσκιρτήσαντα. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ γοῦν καὶ τηλικαύτῃ ἀπωλείᾳ τῶν εὐσεβῶν περιπαθῶς ὀδυνομένων ἡμῶν, καὶ τὴν ἀπειλουμένην ῥοθρὰν τοῦ ἁγιωτάτου καὶ Ἀποστολικοῦ τούτου Θρόνου ἐν δεινῷ ποιουμένων καὶ περιαλγούντων, ὡς εἰκός, τήν τε λύσιν καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ κακοῦ, κατὰ τὸν ἐνδεχόμενον ἐπ' αὐτῇ τρόπον παρὰ Θεοῦ ἐξαιτουμένων τε καὶ ἀπεκδεχομένων, τοῦ μόνου ἐν ἀμηχάνοις εὐμηχάνου καὶ ἐν ἀπόροις πορίμωτάτου, περιμενόντων τε ὅπως γένοιτο παρὰ τῶν ἐκεῖσε Χριστιανῶν ἡ προσήκουσα θεραπεία καὶ διόρθωσις, ἔρθασεν ἡ τοιαύτη χαλεπὴ καὶ ἀποτρόπαιος ἀγγελία εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλικοῦ Κράτους, καὶ φανερᾶς γενομένης τῆς εἰς λατινισμὸν ἐκτροπῆς τῶν Χριστιανῶν τῷ ὑπερτάτῳ Ἐπιτρόπῳ, ἐπροστάχθημεν προσταγῇ φοβερᾷ τε καὶ ἰσχυρᾷ καὶ ἀπαραιτήτῳ, διὰ θεσπίσματος ἐγγράφου ἐπὶ βασιλικοῦ λευκώματος ῥητῶς ἐπὶ λέξεως διοριζομένου καὶ κελεύοντος ἡμᾶς, εὑρεῖν καὶ ἐκλέξασθαι ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ ἡμετέρου κλίματος ἄξιον καὶ ἀρμόδιον πρόσωπον ἐπὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὴν Πατριαρχικὴν προστασίαν τοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας, ἀντεχόμενον μὲν γνησίως τῶν ἀρχαίων καὶ πατρίων δογμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀμέτοχον δὲ εἰς τὸ παντελὲς τῆς λατινικῆς κακοδοξίας, καὶ ἀπαγορεύοντος σροδρῶς μηδένα προχειρίσασθαι ἐκ τοῦ ἐκεῖσε τῆς Ἀντιοχείας κλίματος, κἂν ὅτι μάλιστα εἴη ὑπὸ τῶν τοῦ Θρόνου ἐκείνου Χριστιανῶν προβεβλημένος, ζητούμενός τε καὶ στεργόμενος, ἅτε παντὸς οὕτινοσοῦν τῶν ἐκεῖθεν προβληθησομένου καὶ ζητηθησομένου ὑπόπτου τυγχάνοντος καὶ τὸ ἐχέγγυον καὶ γνωστὸν περὶ τὴν τῶν δογμάτων ὀρθότητα οὐκ ἔχοντος, διὰ τὴν πλεονάσασαν ἤδη καὶ σχεδὸν τὸ πλεῖστον τῶν ἐκεῖ ἰδιωτῶν καὶ ἀρχόντων διαφθείρασαν λατινικὴν κακοδοξίαν.

Οὗ ἕνεκα, σκέψεως Συνοδικῆς γενομένης περὶ αὐτοῦ σὺν παντὶ τῷ εὐκλεεστάτῳ κλήρῳ τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Ἀποστολικοῦ τε καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔγνωσται κατὰ κοινὴν ἀπόφασιν καὶ συνάινεσιν, ἀντιλαβέσθαι φιλανθρώπως τοῦ ῥηθέντος ἁγιωτάτου Θρόνου τῆς Ἀντιοχείας, κλονουμένου δεινῶς καὶ σκλεύοντος, χειρά τε ὀρέξαι σωτήριον τοῖς ἐκεῖσε ἀπολλυμένοις ψυχικῶς ἀδελφοῖς ἡμῶν χριστιανοῖς καὶ ἐλευθερῶσαι τούτους τοῦ ψυχικοῦ κινδύνου, τοῦτο μὲν τῇ φοβερᾷ καὶ κραταιᾷ βασιλικῇ προσταγῇ ὑποτασσόμενοι, τοῦτο δὲ τῷ ζήλῳ τῆς εὐσεβείας περικαιόμενοι, καὶ τὸν περιούσιον τοῦ Κυρίου λαὸν ὃν αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ τῷ ἰδίῳ ἐξηγόρασεν αἵματι παριδεῖν οὐκ ἀνεχόμενοι. Ἄλλως τε καὶ τοῦ κινδύνου καθεστῶτος περὶ δογμάτων καὶ εὐσεβείας, ἐν οἷς ὁ Πατριαρχικὸς Οἰκουμενικὸς θρόνος, ὡς τῶν λοιπῶν προκαθήμενος, κοινὴν ἔχει τὴν φροντίδα καὶ μέριμναν κατὰ πασῶν τῶν ἁπανταχοῦ ἁγίων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς χριστιανῶν, καὶ πεπτωκότας τούτους ἀναλαμβάνει, καὶ περὶ τὴν πίστιν σκλεύοντας ὑποστηρίζει, καὶ πᾶσιν οἷς δύναται τρόποις τὰς βοηθείας παρέχεται· καὶ δὴ, ἐπὶ πάσαις ταῖς εἰρημέναις αἰτίαις ἀνάγκης ἐπικειμένης ἀφύκτου ἀποκατασταθῆναι ἐντεῦθεν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, ἡμεῖς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημοῦντες συναδελφοὶ Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν Αὐθέντου καὶ Δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυροῦ κυροῦ Ἱερεμίου, συνεισελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καὶ θαυματουργοῦ καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὕρεσιν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξομένου τὴν ποιμαντικὴν αὐτῆς ῥάβδον, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ λογιώτατον μητροπολίτην πρώην Δράμας καὶ συναδελφὸν ἡμῶν κὺρ Ἰωακεὶμ, δεύτερον . . . καὶ τρίτον . . . , ...

(Κώδ. Κριτίου 34).

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Χαλεπίου, μετὰ τὴν καθαίρεσιν καὶ ἐξορίαν Γερασίμου τοῦ Λατινόφρονος, συναινέσει καὶ τοῦ Ἀντιοχείας Σιλβέστρου.

[Ἐπὶ ΠΑΙΣΙΟΥ τοῦ Β]

Ὁ Πατριαρχικὸς Οἰκουμενικὸς Θρόνος προνόμιον κέκτηται παρά γε τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ βασιλικῶν θεσπισμάτων φιλοτιμηθέντος αὐτῷ, ἐπισκέπτεσθαι καὶ προνοεῖν οὐ μόνον τὰς ὑποκειμένας αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ταῖς πέριξ ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίαις καὶ παροικίαις πᾶσιν ἀπονέμειν τὴν πρόσφορον διοίκησιν, ὡς τὴν καθόλου ἀρχὴν ἐπιτετραμμένος, καὶ μάλιστα ὅταν περὶ δογμάτων καὶ εὐσεβείας ἡ ὑπόθεσις καὶ περὶ τὰ καίρια ὁ κίνδυνος καθέστηκε. Τότε γὰρ κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην ἀντιλαμβάνεσθαι χρέος ἔχει, καταρτίζειν καὶ διευθετεῖν τὰ κάμνοντα μέρη, καὶ οὐδενὸς παραμελεῖν, τῶν πρὸς σύστασιν ἀρρώντων τῆς οἰασοῦν Ἐκκλησίας καὶ ποίμνης. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ἡ ἁγιωτάτη μητρόπολις Βερροίας τῆς Συρίας, ἡ τό γε νῦν ἔχον ὀνομαζομένη Χαλέπιον, ἀπροστάτευτος διέμεινε καὶ ἐστερημένη Ἀρχιερατικῆς προστασίας διὰ τὴν ἐπεισφρήσασαν αὐτῇ ἀνωμαλίαν καὶ σύγχυσιν· καὶ γὰρ πρὸ χρόνων ἱκανῶν χωρὶς Ἀρχιερέως γνησίου καὶ ποιμένος δια-

τελέσασα, διὰ τὸ τὰς διατριβὰς ἐν αὐτῇ ποιεῖσθαι τὸν κατὰ καιροὺς μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀντιοχείας, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ προπατριαρχεύσαντος Ἀντιοχείας μακαρίτου κὺρ Ἀθανασίου ἐχειροτονήθη μὲν καὶ ἀποκατέστη ἐν αὐτῇ Ἀρχιερεὺς Χαλεπίου ὁ Γεράσιμος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ἀναδεξαμένου τὸν πατριαρχικὸν τοῦτον Θρόνον τοῦ ἤδη μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κὺρ Σιλβέστρου, φωραθεὶς καὶ καταγνωσθεὶς ὁ αὐτὸς Γεράσιμος καὶ καταμαρτυρηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ χριστιανῶν αἱρετικὸς καὶ λατινόφρων, ἐξώσθη τε τοῦ Θρόνου καὶ εἰς ἐξορίαν ἀπεπέμφθη. Ἐπὶ τούτοις δέ, σκανδάλων πολλῶν ἐπακολουθησάντων μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τῆς αὐτῆς μητροπόλεως καὶ τοῦ ῥηθέντος κὺρ Σιλβέστρου, καὶ προσλαμόντων μὲν ἐκείνων τῷ βασιλικῷ κράτει καὶ προσκλαυθέντες (ων) καὶ μηκέτι στεργόντων τὴν πρὸς τὴν αὐτοῦ μακαριότητα κλίσιν καὶ ὑποταγήν· διὰ δὲ τὸ εἰσακουσθῆναι αὐτοὺς, προσταγῆς φοβερᾶς καὶ ἀπαρακιτήτου εἰς ἡμᾶς γενομένης εὑρεῖν καὶ ἀποκαταστῆσαι πρόσφορον καὶ ἁρμόδιον πρόσωπον, κινδύνου τε ἐπικειμένου οὐ τοῦ τυχόντος, εἰ μὴ ὑπακούσωμεν τῷ βασιλικῷ προστάγματι, τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ποίμνιον εἰς παντελῆ ψυχικὴν ἀπώλειαν, ῥοθράν τε καὶ παρατροπὴν τῶν ὀρθῶν δογμάτων, καὶ εἰς ἑτερόδοξον πρόσωπον περιπεσεῖν καὶ καταντῆσαι, ναὶ μὴν καὶ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος παραχωρησάσης καὶ ἐνδούσης ἡμῖν, διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ἀληθῶς θεραπευθῆναι τὸ πρᾶγμα καὶ διόρθωσιν εὑρεῖν, νόμιμον καὶ κανονικὴν ποιῆσαι τὴν ψῆφον τοῦ ἀναφανέντος προσώπου. Τούτου χάριν, ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει συνάδελφοι Ἀρχιερεῖς, τοῦτο μὲν διὰ τὰ φιλοτιμηθέντα προνόμια τῷ πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιβάλλειν ταῖς πανταχοῦ παροικίαις, ὅταν περὶ δογμάτων ᾖ ὁ λόγος, τοῦτο δὲ διὰ τὴν φοβερὰν καὶ ἄφυκτον προσταγὴν τοῦ βασιλικοῦ κράτους, ναὶ μὴν καὶ διὰ τὸ παραχωρῆσαι καὶ ἐνδοῦναι εἰς τὴν ψῆφον ταύτην τοῦ Χαλεπίου τοῦ ῥηθέντος συνάδελφοῦ ἡμῶν κὺρ Σιλβέστρου, ἐκ πάντων τούτων τὰς ἀφορμὰς λαβόντες εὐλόγους τε καὶ νομίμους καὶ ἀπαρακιτήτους, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ πανιερωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Παϊσίου . . . . . .

(Κωδὶξ Κριτίου 36—37).

Σημ. Ὁ Παΐσιος ὁ Β' ἐπατριάρχευσε τετράκις, 1726—32, 1740—42, 1744—48, 1751—52.

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ Ε'.

Γράμμα εἰδήσεως τοῖς Ὀρθοδόξοις Χαλεπίου περὶ τῆς ἐκλογῆς ὡς Μητροπολίτου τῶν τοῦ τέως Πτολεμαΐδος Σωφρονίου, μετ' ἐκθέσεως τῶν διαδραματισθέντων αὐτόθι ὡς ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Λατινόφρονος ἐπισκόπου κακοΜαξίμου.

† Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Χαλεπίου καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς μετὰ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ χωρίων, χρήτιμοι ἄρχοντες καὶ γέροντες καὶ πραγματευκαὶ καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος, χάρις εἴη ὑμῖν ἅπασι καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ παρ' ἡμῶν εὐχὴ, εὐλογία καὶ συγχώρησις. — Γνωρίζετε καλῶς ὅλοι σας οἱ αὐτόθι Χριστιανοὶ τοῦ Χαλεπίου, πόσος καιρὸς εἶναι ἕως τώρα ἀφοῦ ἄρχισαν, ἐξ ἐπηρείας τοῦ μισοκάλου, φθονεροῦ τε καὶ χαιρεκάκου δαίμονος, αἱ ἀλληλομαχίαι, καὶ καταδρομαὶ, καὶ οἱ διωγμοὶ ὅπου ἐσυνέβησαν μεταξὺ τῶν αὐτόθι χριστιανῶν ἐναντίον τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς εὐσεβοῦς καὶ Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως ἀπὸ αἰτίαν τῶν σχισματικῶν καὶ κακοδόξων Λατινοφρόνων, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν μικρὸν καὶ ἐπάρατον Λατινόφρονα κακοΜάξιμον, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ νὰ ἔρθασε μίαν φορὰν νὰ ἁρπάσῃ βιαίως καὶ παρανόμως μὲ τρόπους βιαίους καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς ἡμῶν τάξεως, καὶ νὰ καταπατήσῃ ληστρικῶς τὴν μητρόπολιν αὐτὴν Χαλεπίου, καὶ νὰ ὀνομασθῇ τάχα μητροπολίτης εἰς αὐτὴν, ὁ πάντῃ παράνομος καὶ ἄνιερος καὶ ἀχριστίανος, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἀπεβλήθη, καὶ ἀπεδιώχθη, καὶ ἐξωρίσθη διὰ βασιλικοῦ κραταιοτάτου ὁρισμοῦ καὶ πρότερον πολλάκις, ὅμως δὲν ἡσύχασεν οὔτε ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν ἐωσφορικὴν καὶ σατανικὴν του κακείαν, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ κατατρέχῃ καὶ νὰ καταπατῇ ὡσὰν ἕνας φανερὸς κλέπτης καὶ ἐπιβάτης τὴν ἁγιωτάτην αὐτὴν μητρόπολιν. Μὲ τὴν ὁποίαν του καταδρομὴν, ἀγκαλὰ καὶ οὔτε ἴσχυσεν οὔτε θέλει ἰσχύσει ποτὲ ἐναντίον τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἀψευδεστάτην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγωνὴν, ὅτι καὶ πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς, πλὴν τοῦτο μόνον ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ ὁ μικρὸς καὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως ἄξιος, νὰ προξενῇ ταραχὰς καὶ συγχύσεις καὶ σκάνδαλα, καὶ ἀλληλομαχίας καὶ ζημίας καὶ βλάβας μεταξὺ τοῦ Χριστιανικοῦ γένους, μὲ τὰς ὁποίας καὶ ἐσεῖς οἱ χριστιανοὶ τοῦ Χαλεπίου ὑπε-

μείνατε μεγάλας ζημίας καὶ φθορὰς καὶ ἀφανισμοὺς εἰς τὸ τίποτές σας καὶ εἰς τὴν περιουσίαν σας, καὶ ἁμαρτίαν θανάσιμον εἰς ψυχήν σας, ἔχοντες πάντοτε πόλεμον καὶ ἔχθρας καὶ πάθη ἀνιαρεταξύ σας, ἀντὶς ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ ἔχετε εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην χριστιανοί καὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς διδάσκει καὶ μᾶς παραγγέλλει εἰς τὸ ἱερόν του Εὐαγγέλιον, «ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγάπην πᾶτε ἀλλήλους» καὶ, «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε ἐὰν ἀγάπην ἔχετε πρὸς ἀλλήλους». Καὶ πρὸς τούτοις ἐτάραξε καὶ ἐσύγχισεν ὁ μιαρὸς αὐτὸς καὶ ἀναίσχυντος καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ὅλον τὸ γένος καὶ σύστημα τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν, μὲ τὸ νὰ γυρεύῃ καὶ νὰ ἁρπάσῃ παρανόμως τὴν μητρόπολιν αὐτὴν, καὶ μὲ τοῦτο νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κάμῃ Φράγγους καὶ Λατινόφρονας καὶ ἀποστάτας τῆς κραταιᾶς βασιλείας τὸ Ὀρθόδοξον γένος ἡμῶν τῶν ἀνατολικῶν χριστιανῶν, ὅπου φυλάττομεν τὴν εὐσέβειαν καὶ ραγιάδες γνήσιοι τῆς κρατειᾶς βασιλείας. Τὸ ὁποῖον κακὸν οὔτε ἡμεῖς, οὔτε ὅλον τὸ γένος τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν, οὔτε ἡ κραταιὰ βασιλεία ὅπου μᾶς θέλει νὰ ἤμασθε γνήσιοι ραγιάδες της, δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ νὰ γένῃ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἔκβασιν. Αὐτὸς ὅμως ὁ παγκάκιστος κακο-Μάξιμος, ἀφοῦ ἔκαμεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πρότερά του σατανικὰ ἐπιχειρήματα, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἀνῃρέθησαν, δὲν ἔπαυσεν οὐδὲ ἡσύχασεν εἰς τὴν κακίαν ὁ ἀμετανόητος ἐωσφόρος Σατὰν, ἀλλὰ καὶ τώρα πρὸ ὀλίγου τελευταῖον, καθὼς εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς τοῦ λόγου σας, ἐτόλμησε πάλιν νὰ ἀποσπάσῃ τὴν μητρόπολιν Χαλεπίου ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν καὶ ἕνωσιν ἀπὸ τοῦ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀντιοχείας, καὶ νὰ συστήσῃ εἰς αὐτὴν φανερὰ τὸν Φραγκισμὸν καὶ τὴν Λατινοδοξίαν, καὶ νὰ φθείρῃ τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὸ γένος μας καὶ ραγιάδες τῆς κραταιᾶς βασιλείας· τὸ ὁποῖον καθὼς τὸ ἠκούσαμεν, εὐθὺς ἐπροσβράκαμεν μὲ ὅλην τὴν ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, καὶ φανερώσαντες τὴν κακουργίαν τοῦ παρανόμου τούτου, καὶ μὲ τὸ ἔλεος τοῦ ἁγίου Θεοῦ εἰσηκούσθημεν ἀπὸ τοὺς πολυχρονίους ἡμῶν αὐθέντας, καὶ ἀπεβλήθη ὁ ἐπάρατος αὐτὸς κακο-Μάξιμος, καὶ ἀνετράπησαν ὅλα τὰ σατανικὰ αὐτοῦ ἐπιχειρήματα, καὶ ἂς εἶναι δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ ὅπου δεφενδεύει καὶ φυλάττει εἰς κάθε καιρὸν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

Πλὴν ἐπειδὴ καὶ ὁ σκοπός μας εἶναι ὄχι μόνον νὰ πάσῃ τὸ κακὸν ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ νὰ γένῃ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς μία καλὴ κατάστασις καὶ καθέρνησις καὶ ἡσυχία παντοτεινὴ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χριστιανισμὸν τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς Χαλεπίου, καὶ νὰ λείψουν πλέον αἱ καταδρομαὶ καὶ μεγάλαι ζημίαι καὶ ἀφανισμοὶ τῶν αὐτόθι χριστιανῶν, μὲ αὐτὴν τὴν ἀλληλομαχίαν ἀπὸ τοὺς Λατινόφρονας, ἐκάμαμεν σκέψιν κοινὴν καὶ Συνοδικὴν ὁμοῦ μὲ τὸν μακαριώτατον συναδελφὸν ἡμῶν πατριάρχην Ἀντιοχείας κύριον κύριον Σίλβεστρον, νὰ εὑρεθῇ ἕνα πρόσωπον ἄξιον καὶ ἱκανὸν καὶ ἀρμόδιον διὰ νὰ γένῃ μητροπολίτης Χαλεπίου, κατὰ τοὺς κανόνας καὶ νόμου τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπου νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κυβερνήσῃ εὐαγγελικῶς καὶ θεαρέστως τὸ αὐτόθι ποίμνιον τῶν χριστιανῶν, καὶ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἀλληλομαχίας, καὶ νὰ εἰρηνεύσῃ τοὺς ἀντιμαχομένους, καὶ νὰ στηρίξῃ τοὺς ἀδυνάτους, καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς πεπλανημένους, καὶ νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς νοητοὺς λύκους καὶ ἐχθροὺς, καὶ νὰ ἀποστομώσῃ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας τοὺς ψεύστας καὶ ἀπατεῶνας.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὴν σκέψιν καὶ ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν ἡμῶν ἁπάντων, εὑρέθη τοιοῦτον ἄξιον καὶ ἁρμόδιον πρόσωπον διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν χριστιανῶν τῆς μητροπόλεως αὐτῆς Χαλεπίου, ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Πτολεμαΐδος κὺρ Σωφρόνιος, ὁ ὁποῖος εἶναι γνώριμος καὶ εἰς ἐσᾶς μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πλησιόχωρα μέρη τῆς πολιτείας σας καὶ σχεδὸν συμπατριώτης σας, καὶ ὅπου ἠξεύρει τὰ ἤθη σας καὶ τὴν κατάστασίν σας, καὶ τὴν διάλεκτόν σας τὴν Ἀραβικὴν, καὶ πρὸς τούτοις εἶναι γνώριμος καὶ εἰς τὸν ἁγιώτατον πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς τὸν μακαριώτατον καὶ ἁγιώτατον συναδελφὸν ἡμῶν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κύριον κύριον Παρθένιον, καὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ὁσιωτάτους πατέρας καὶ ἀσκητὰς τοῦ παναγίου καὶ ζωοδόχου Τάφου, ἐπειδὴ καὶ ἐστάθη τόσους χρόνους Ἀρχιερεὺς εἰς τὸν ἐκεῖσε ἁγιώτατον Θρόνον, καὶ ἐρήνη, καὶ ἐγνωρίσθη, καὶ ἐδοκιμάσθη, καὶ ἐκηρύχθη πανταχοῦ καὶ ἡ προκοπὴ καὶ ἀρετὴ καὶ ὁ ἀσκητικὸς καὶ ἐνάρετος καὶ σχεδὸν ἅγιος αὐτοῦ βίος, ὁ ὁποῖος κοντὰ εἰς τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ πολιτείαν καὶ πρακτικὴν ἀρετὴν ὅπου παρὰ Θεοῦ ἠξιώθη, μὲ τὴν πολλὴν του φιλοπονίαν καὶ φιλομάθειαν ἔμαθε καὶ ἐδιδάχθη καὶ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἀραβικὰ, καὶ τόσας διαλέκτους καὶ ἐπιστήμας διαφόρους, καὶ φιλοσοφικὰ, καὶ Ἐκκλησιαστικὰ, καὶ θεολογικὰ μαθήματα, καὶ ἐστολίσθη, ἐλέει Θεοῦ, μὲ κάθε εἶδος εἰδήσεως καὶ μαθήσεως ἔν τε πράξει καὶ θεωρίᾳ, ὥστε ὁποῦ ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ λόγου καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι διδιδαγμένος καὶ πεπαιδευμένος εὐσεβέστατα,

καὶ πληρέστατα, καὶ μὲ τὸ ὁμόγλωττον καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ἀκρίβειαν ὁποῦ ἔχει εἰς τὴν ἀραβικήν σας διάλεκτον, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸ καλὸν παράδειγμα ὁποῦ θέλει σᾶς δώσει τοῦ ἐναρέτου καὶ ἀσκητικοῦ βίου, καὶ τῆς ἐνθέου πολιτείας του, ἡ ὁποία μαρτυρεῖται καὶ κηρύττεται παρὰ πάντων, καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον γνωστή· λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλει εὐαρεστήσει καὶ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις, καὶ θέλει εὐχαριστηθῆτε τὰ μέγιστα κοινῶς ὅλοι σας ἀπὸ αὐτὸν καὶ διὰ τὴν πολιτείαν του, καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν του, καὶ διότι εἶναι γνώριμος καὶ εἰς ἐσᾶς. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κὺρ Σωφρόνιος, ἀφοῦ ἐπροβλήθη Συνοδικῶς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου συνκελτοῦ ἡμῶν Πατριάρχου Ἀντιοχείας Σιλβέστρου, καὶ ἐφάνη εἰς ὅλους μας ἄξιος καὶ ἱκανός, ἀπεφάνθη Συνοδικῶς νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Πτολεμαΐδος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Χαλεπίου, καὶ νὰ κατασταθῇ γνήσιος καὶ νόμιμος καὶ κανονικὸς μητροπολίτης Χαλεπίου, ὁ ὁποῖος καὶ ἔγινε θείῳ ἐλέει, καθὼς θέλετε πληροφορηθῇ ἀπὸ τὰ στελλόμενα εἰς τὰ αὐτόθι Πατριαρχικὰ γράμματα τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, ὡσὰν ὁποῦ εἶναι κυριάρχης καὶ δεσπότης καὶ ἐξουσιαστὴς τῆς αὐτῆς μητροπόλεως, κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ θείους νόμους.

Λοιπὸν ἀφοῦ σᾶς ἐφανερώσαμεν ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα διὰ τὸ χρέος τῆς πατρικῆς καὶ πνευματικῆς ἀγάπης ὁποῦ ἔχομεν εἰς ὅλους τοὺς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξους χριστιανοὺς τοῦ ἡμετέρου γένους τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἰδοὺ ὁποῦ σᾶς συμβουλεύομεν μὲ τὸ παρὸν Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν ἡμῶν γράμμα, ὡς τέκνα γνήσια καὶ περιπόθητα ἡμῶν, νὰ παύσετε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀλληλομαχίαν καὶ φιλονεικίαν, καὶ νὰ ἡσυχάσετε πολιτευόμενοι εἰρηνικῶς καὶ χριστιανικῶς, καὶ ὅταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ αὐτόθι εἰς τὴν πολιτείαν σας ὁ ρηθεὶς γνήσιος καὶ νόμιμος καὶ κανονικὸς Ἀρχιερεύς σας καὶ μητροπολίτης κὺρ Σωφρόνιος, νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε ὅλοι σας μὲ ἄκραν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην καὶ δεξίωσιν καὶ ὑποταγήν, γνωρίζοντές τον ποιμένα σας Εὐαγγελικὸν καὶ πνευματικὸν σας Πατέρα, καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε καὶ νὰ δέχεσθε μετὰ πάσης εὐλαβείας τὰς πατρικάς του παρακινέσεις καὶ νουθεσίας καὶ συμβουλὰς καὶ διδασκαλίας, καὶ νὰ ἀκολουθῆτε εἰς ὅσα ἤθελε σᾶς διδάσκῃ εἴς τε τὸ Ὀρθόδοξον ἡμῶν σέβας καὶ εἰς τὰ χριστιανικὰ ἔργα, καὶ νὰ προσέχετε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀκούετε τὰς διεφθαρμένας κακοδιδασκαλίας τῶν Λατινοφρόνων, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔχετε πλέον καμίαν πρόφασιν εὔλογον εἰς ἀπείθειαν καὶ παρακοήν, μὲ τὸ νὰ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ ξιωθῆτε ἕνα τοιοῦτον Ἀρχιερέα καὶ προκομένον καὶ ἐνάρετον, καὶ τέλειον κατὰ πάντα, καὶ ἄξιον εἰς τὸ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ καὶ νὰ σᾶς ὠφελήσῃ· καὶ ἂν τὸ ἀπὸ τοῦδε ἤθελε φανῇ κανμία ἀπείθεια καὶ ἀντίστασις ἀπὸ λόγου σας εἰς αὐτὸν τὸν Ἀρχιερέα σας, εἶναι πλέον σημεῖον τῆς φανερᾶς ἐθελοκακίας σας, τὸ ὁποῖον οὔτε ἡμεῖς θέλομεν ὑποφέρει οὔτε ὅλον τὸ γένος τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ θέλομεν σταθῇ ὁμοῤῥώνως καὶ ἐπιπόνως εἰς κάθε καιρὸν διὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἀρχιερέως σας τούτου καὶ διὰ τὴν στερέωσιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ποιήσατε οὖν ἅπαντες ὡς γράφομεν, κα ὑπακούσατε εὐπειθῶς τοῖς ἐν τῷ παρόντι γεγραμμένοις, ὡς τέκνα γνήσια τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἵνα καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

ᾳψν'. (1750).

(Κώδ. Κριτίου 175—178)

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ Β'.

Καθαίρεσις τοῦ ὅπθεν Ἀντιοχείας Κυρίλλου

† ΣΕΡΑΦΕΙΜ κτλ.

Τοῖς ἁπανταχοῦ εὐσεβέσι καὶ Ὀρθοδόξοις τέκνοις χάρις, εἰρήνη κτλ. Ἡ ἀκατάσχετος ὁρμὴ καὶ στασιώδης κακία τοῦ κοινοῦ πολεμήτορος οὐδ' ἔλειπεν ἄνωθεν, δοχεῖα μὲν κατάλληλα τῆς αὐτοῦ πανουργίας καὶ θανατηφόρου πικρίας ἐξευρίσκειν θηρεύουσα, καὶ δι' αὐτῶν ὀλεθρίους κατὰ καιρὸν συρφετοὺς ἐξεγείρειν κοινῇ τε καὶ κατὰ μέρος ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις ἐπὶ καταστροφῇ τινι ὅπθεν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος· οἱ δὲ τῶν προστατούντων ἀκρέμονες καὶ κοινοὶ οἰκονόμοι τῆς χάριτος οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλ' ὡς Θεοῦ, φημί, συνεργοί, τῆς τε ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἔνδικοι, πολλαχῶς καὶ πολλάκις ὑπεραγωνισθέντες, οὐκ ἀθεεὶ τῶν καταπονουμένων Ἐκκλησιῶν, καὶ πρόσφορον καὶ κατάλληλον ταύταις τὴν θεραπείαν ἐπήνεγκαν, τὰ μὲν πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ κατασβέσαντες, τῶν δὲ πληγῶν τὸ πάθος ἐπιστημονικῶς ἀποτρίψαντες. Τὰ γὰρ αἴτια τῶνδε αὐταῖς ἀκαταστασιῶν τε καὶ στάσεων ἄρδην καταβαλόντες καὶ ἐκ μέσου ποιήσαντες, εἰς μὲν ἐξ ἀρχῆς εὐταξίαν ἀντικατέστησαν τὰ τέως ἐκεῖθεν τὸ κακῶς διοικεῖσθαι τῆς Ἐκκλησίας μέλη, (καὶ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μετοχετεύσαντες τὰ τοῖς πονηροῖς τοῦ πονηροῦ θελήμασι παρακύψαντα).

Τοιούτοις τισι κακοῖς πρὸ χρόνων ἤδη τινῶν περιέπεσεν ἡ τῶν Ἀντιοχέων ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, καὶ ὡς ἀπό πρηστῆρος τινος καὶ κεραυνοῦ πυρακτώδους καταρραγέντος, τὰ κατ' αὐτὴν ζοφερῶς καταστρέφεται. Τίνα γὰρ λέληθεν ὅσα ὁ δυσσεβὴς καὶ Θεομισὴς ἐκεῖνος ψευδοΑντιοχείας κακοΣεραφεὶμ ἐδραματούργησεν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ διδασκάλου ὁδηγούμενος, εἰς ὄλεθρον τοῦ κατὰ τὴν Συρίαν καὶ Ἀραβίαν Ὀρθοδόξου πληρώματος, ὁ ἀνδροεικελος ἐκεῖνος, φημὶ, διάβολος, τοῦ Σατανᾶ ὁ πρωτότοκος καὶ δαιμόνων τῶν ταρταρούχων ὁ προκαθήμενος, τὸ τερατῶδες καὶ ποικιλόμορφον θηρίον, ὁ τῶν πονηρῶν σπερμάτων τῆς δυσσεβείας σπορεύς, ὅστις, ἐκτραχιλισθεὶς αὖθις τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ εἰς βάραθρα λεινῆς ἐμπεσὼν ἀσεβείας καὶ δοχεῖον χρηματίσας τοῦ πονηροῦ δαίμονος, (ὃς καὶ εἰς ἄγγελον φωτὸς μετασχηματίζεσθαι εἴωθε), διαφόρους ἐξαλλοιώσεις καὶ μετασχηματισμοὺς ἐλάμβανεν ἐν ὅλῳ τῷ τῆς μυσαρᾶς αὐτοῦ ζωῆς χρόνῳ, καὶ τὸν λύκον ἐν βαθεῖ τῷ κωδίῳ ὑποκρύπτων, τὴν ἀλωπεκὴν ἐξωθεν ἐνεδύετο· ἃ δὴ πρὸς ἁπάντων τῶν εὐσεβῶν ἐμηχανᾶτο ὁ ἀσεβὴς, κιβδήλους ἐπισπείρων λογισμοὺς καὶ ἄρυλα καὶ ἄτοπα δόγματα, καὶ συγχέων δι' αὐτῶν καὶ συνταράττων τὸ ὀρθὸν τῆς Θεοπνεύστου διδασκαλίας καὶ ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Ἐφ' οἷς φωραθεὶς καὶ ἀπελεγχθεὶς, ἔτι ἐν Πρεσβυτέροις τελῶν, ὡς ἀσεβὴς καὶ ἄθεος, καθαιρέσει παντελεῖ καθυπεβλήθη συνάμα τοῖς πονηροῖς αὐτοῦ θιασώταις. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, τοῦ τῆς ἁγιωτάτης τῶν Ἀντιοχέων Καθέδρας Πατριάρχου κυροῦ Ἀθανασίου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, ἐξαίφνης ἀνεπεπήδηκεν ὁ δυσσεβὴς, οἷα τις δαίμων ὑπερτάρειος, καὶ ἀνταρτικῇ δυνάμει προσκρούσας ὁρμῇ, καὶ ληστρικῇ βίᾳ καὶ δυνασταίᾳ, ἐπέβη τοῦ ἁγιωτάτου ἐκείνου θρόνου καὶ αὐτοχειροτόνητος πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐφημίσθη ὁ τῳόντι κακόδοξος ῥατριάρχης, πρὸς μηδὲν ἄλλο ἀποβλέπων ὁ δυσσεβὴς ἀλλ' εἰς τὸ διαφθεῖρειν τὸ ἐκεῖ Χριστώνυμον πλήρωμα καὶ ταῖς πονηραῖς αὐτοῦ κενοδοξίαις δυστυχῶς καθυπαγαγεῖν.

Ἀλλ' ἔρθασεν ἡ θεία δίκη καὶ οὐκ ἴσχυσεν ὁ βέβηλος ἐπὶ πολὺ κατασχεῖν τὸν ἁγιώτατον ἐκεῖνον θρόνον καὶ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο καταμολύναι ἕδαφος, ὅπου οἱ τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην ὡραῖοι πόδες ὡραίως ἔστησαν. Γνωσθεὶς γὰρ τῷ ὡτὶ τῆς κραταιᾶς Βασιλείας, ὡς οὐ πομπὴν ἀλλὰ λύκος αἱμοβόρος καὶ ῥθορεὺς ὢν τῶν ἐν Συρίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ ὑποτελῶν Ὀρθοδόξων, καὶ τοῦ θρόνου ἐξωστρακίσθη, καὶ ὑπερόριος ἐγένετο μετὰ καὶ ἄλλων ὀπαδῶν αὐτοῦ. Κἀντεῦθεν καὶ δευτέρᾳ Συνοδικῇ καθαιρέσει κανονικῶς καθυπεβλήθη, καὶ ὡς σεσηπὸς μέλος ἐξεκόπη τέλεον τῇ ἀξίνῃ τοῦ πανσθενουργοῦ καὶ θείου Πνεύματος τῆς ὁλομελείας τοῦ ἑνὸς τῆς Ἐκκλησίας σώματος, διὰ δὲ Συνοδικῶν γραμμάτων ἐθεατρίσθη τηνικαῦτα καὶ ἐδημοσιεύθη τοῖς ἁπανταχοῦ εὐσεβέσιν ἡ κακοδοξία αὐτοῦ καὶ ἀσέβεια, ὅπως μὴ ἰσχύσῃ ὁ πονηρὸς τῶν ζιζανίων σπορεὺς λυμήνασθαι τὸ χλοηφόρον τῆς Ἐκκλησίας γεώργιον. Ἀλλ' οὐκ ἐν τοσούτῳ καὶ μόνῳ τὸ κακὸν περικέκλεισται. Αὐτοῦ γὰρ τοῦ κακοΣεραφεὶμ, τοῦ περισκαλπιζομένου ῥατριάρχου Ἀντιοχείας, καὶ διάδοχος ἀνεβλάστησε κακοΚύριλλός τις, υἱὸς λοιμὸς ὁμόφρων κατὰ πάντα καὶ ὁμόδοξος τῷ κακοδιδασκάλῳ αὐτοῦ, ὑφ' οὗ δὴ καὶ χειροτονίας, τάχα δὲ καὶ Πατριαρχικῆς ἀξίας ἀξιωθῆναι αὐχεῖ, ὑπὸ τοῦ ἀνιέρου ὁ ἀχειροτόνητος, ὑπὸ τοῦ ἀνιάρτου ὁ συναποστάτης ἐκείνῳ, ὑπὸ τοῦ κατακεκριμένου ἐπὶ ἀσεβείᾳ καὶ κακοδοξίᾳ ὁ ὁμόφρων καὶ συγκατακεκριμένος ἐκείνῳ, ὑπὸ τοῦ ἀκοινωνήτου ὁ ἀκοινώνητος, κατὰ γὰρ τὸν ξη'. Ἀποστολικὸν κανόνα, τοὺς παρὰ αἱρετικῶν βαπτισθέντας ἢ χειροτονηθέντας οὔτε πιστοὺς οὔτε κληρικοὺς εἶναι δυνατὸν, πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀφορῶν, πρὸς διαδοχὴν τῆς ἀσεβείας καὶ κακοδοξίας ἐκείνου, τὸ τοῦ κακοῦ κόρακος παγκάκιστον ὠόν, πρὸς ὄλεθρον δηλ. ψυχικὸν τῶν κατ' ἐκεῖνα τῆς γῆς τὰ μέρη ἁπλουστέρων καὶ ἀμαθεστέρων Χριστιανῶν. Βαθαὶ τῆς ἀκαθέκτου καὶ μανιώδους κατ' ἡμῶν ὁρμῆς τοῦ κακοῦ πολεμήτορος!

Ὅθεν καιρὸς ἤδη μετὰ τοῦ προφήτου καὶ ἡμᾶς ὕδωρ ὑπὲρ κεφαλῆς, φημὶ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς πηγὴν δακρύων ζητεῖν, ἐπὶ τὸ κατ' ἀξίαν θρηνολογῆσαι τὰς περὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἐκείνην ἀπειροπλήθεις συμφορὰς, τὸ πάθος οἰκεῖον, ὡς δέον, ἡγουμένους. Καὶ γὰρ σύρροια μία, σύμπνοια μία τοῦ Πνεύματος, εἰς μίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τὰς κατὰ μέρος παροικίας συνάπτει, καὶ ὅταν λοξάζηται τὸ ἓν μέλος, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν θεῖον λόγιον συγχαίρει τὰ ἄλλα πάντα, ὁμοίως καὶ τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ πάσχοντος καὶ τὰ λοιπὰ συμπάσχειν ἐπάναγκες. Ἀλλ' ἵνα μὴ τῷ πάθει τελείως καθυποκύψαντες τὰ τῶν συμφορῶν αἴτια περίδωμεν θρασυνόμενα, αὐτοὶ δὲ ἀμελεῖς φανῶμεν καὶ ῥᾴθυμοι μὴ ἐκπληροῦντες ἑτοίμως τὰ θεῖα ἐντάλματα, καὶ τῶν ὀλεθρίων ζιζανίων μὴ ἐκκαθαίροντες τὸ τῆς Ἐκκλησίας γεώργιον, δεῖν ἔγνωμεν κοινῇ Συνοδικῇ διαγνώμῃ, γνώμῃ τε καὶ συναινέσει τοῦ μακαρ. καὶ ἁγιωτ. Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κ. κ. Παρθενίου, τοῦ ἐν ἁγίῳ κτλ. . . ., δικαίαν καὶ κανονικὴν τὴν ψῆφον ἐξενεγκεῖν κατὰ τοῦ πονηροῦ τούτου κακοΚυρίλλου διαδόχου τοῦ ψευδοΑντιοχείας ἐκείνου κακοΣεραφεὶμ καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, καὶ τῇ

ἀποτόμῳ δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἐκριζῶσαι τὴν κακὴν φυτείαν, ἣν ὁ Πατὴρ ὁ Οὐράνιος οὐκ ἐφύτευσε, καὶ δημοσιεῦσαι διὰ γραμμάτων ἡμῶν Συνοδικῶν τοῖς ἁπανταχοῦ εὐσεβέσι τὸν ἀχειροτόνητον τοῦτον καὶ ἀνίερον καὶ πονηρὸν τοῦ πονηροῦ διάδοχον κακοΚύριλλον, ἵνα μὴ διαδύσιμος ἡ τούτου λύμη τοῖς εὐσεβέσι καὶ γνησίοις τῆς Ἐκκλησίας γένηται τέκνοις. Τούτου χάριν γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα Συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων κτλ. . . . ἵνα ὅτε διαληφθεὶς κακοΚύριλλος διάδοχος τοῦ ψευδοΑντιοχείας κακοΣεραφεὶμ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐλογίσθησαν χειροτονηθῆναι ὑπ' ἐκείνου τάχα τυχόν, ὡς ἀχειροτόνητοι καὶ ἀνίεροι καὶ ὅλως ἀκοινώνητοι, ἅτε ὁμόρροες καὶ ὁπαδοὶ τοῦ δυσσεβοῦς ἐκείνου κακοΣεραφεὶμ καὶ υἱοὶ κατάκριτοι, γνωρίζονται παρὰ πάντων γυμνοὶ καὶ ἀμέτοχοι Ἀρχιερατικῆς καὶ Ἱερατικῆς χάριτος, καὶ μεκκαρυσμένοι παντὸς Ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ τιμῆς καὶ εὐλαβείας, ἀνάξιοι καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν βδελυκτοὶ καί μισητοὶ καὶ ἀποτρόπαιοι. Ἐντελλόμεθα δὲ Πατριαρχικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ πᾶσι τοῖς εὐσεβέσι καὶ Ὀρθοδόξοις Χρισμιανοῖς, ὅπως, γινώσκοντες αὐτοὺς τόν τε διάδοχον τοῦ ψευδοΑντιοχείας κακοΣεραφεὶμ κακοΚύριλλον καὶ τοὺς λοιποὺς διαδόχους αὐτοῦ κατακεκριμένους ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὡς δυσσεβεῖς καὶ κακοδόξους καὶ ἀντιθέους καὶ ἀχειροτονήτους καὶ ἀνιέρους καὶ ὅλως ἀσεβεῖς καὶ ἀκοινωνήτους, μὴ προσδέχωνται ὅλως αὐτοὺς μηδὲ ὅλως συναγελάζωνται, ἀλλὰ φεύγωσιν αὐτοὺς ἅπαντες ὡς λυσσῶντας κύνας κατὰ τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς λύκους αἱμοβόρους καὶ λυμεῶνας καὶ φθορεῖς, καὶ φυλάττοντες τὸν ἀπὸ τοῦ μικροῦ αὐτῶν στόματος ἐξερχόμενον τῆς κακοδιδασκαλίας καὶ κακοδοξίας ἰόν, ἵνα μὴ λάθωσιν, ἰοβόλοις περιτυχόντες θηρίοις, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῶν πικρίαν ἐκδέξωνται. Ὅσοι δὲ παρὰ τὰ προστατ τόμενα τολμήσωσι πρᾶξαι, οἱ τοιοῦτοι, Ἀρχιερεῖς τυχὸν ὄντες ἢ Ἱερεῖς ἔστωσαν κτλ. (ὡς συνήθως).

ᾳψνθ'. Δεκεμβρίῳ Ἰνδικτ. Ζ'.

† ΣΕΡΑΦΕΙΜ κτλ. ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαίνεται.

† Ἐλεήμ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱερουσαλὴμ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι συναποφαίνεται.

† Ὁ Ἡρακλείας Γεράσιμος. † Ὁ Νικαίας Ἱερόθεος. † Ὁ Ἄνδρου Διονύσιος † Ὁ Λαρίσσης Μελέτιος. † Ὁ Σερρῶν Ἰωαννίκιος. † Ὁ Μεσημβρίας Ἄνθιμος. † Ὁ Δρύστρας Παρθένιος Ὁ Σοφίας Ἱερόθεος. † Ὁ Ἐλασσῶνος Τιμόθεος.

(Κώδιξ Α. Μ. 411, σελὶς 295).

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΙΩΣΗΦ ΟΒΕΡΜΠΕΚ κτλ.*

Τὸ σχέδιον τῆς ἐπανοφορᾶς τῆς ὀρθοδοξίας ἐν τῇ Δύσει ὁ Ὄβερμπεκ περιέλαβεν εἰς τὰς ἑξῆς τρεῖς μελέτας αὐτοῦ, ἤτοι 1) «Ἡ ὀρθόδοξος καθολικὴ Ἐκκλησία. Διαμαρτύρησις κατὰ τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόσκλησις πρὸς ἵδρυσιν ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν» (Die rechtglæubige Katholische Kirche. Ein Protest gegen die pæpstliche Kirche und eine aufforderung zur gründung Katholischer National—Kirchen Halle 1869». 2) Ἡ ἐν τῇ θείᾳ προνοίᾳ θέσις τῆς ὀρθοδόξου Ρωσσίας καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν ἀνασύστασιν τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Δύσει. («Die providentielle Stellung des Orthodoxen Russlands und sein Reruf zur Wiederherstellung der rechtgläub. Kathol. Kirche des Abendlandes. Halle,1889). καὶ 3) «Ἡ μόνη εὐελπις διέξοδος διὰ τὰ φιλελεύθερα μέλη τῆς Δυτικῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κόμητα Δημήτριον Τολστόην, αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ Συνόδῳ τῆς Ρωσσίας» («Die einzige sichere Ausweg für die liberalen Mitglieder der rœmisch-Kathol. Kirche. Offener Brie an den graf. D. Tolstoy, κτλ. Halle, 1870). Ἐν ταῖς μελέταις ταύταις ἡ λογικὴ σειρὰ τῶν σκέψεων τοῦ Ὄβερμπεκ βαίνει ὡς ἀκολούθως: Ἦν καιρὸς ὅτε σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος περιελαμβάνετο ὑπὸ μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὁρατῆς τοῖς πᾶσι. Ἡ τοιαύτη κατάστασις ἐξηκολούθει μέχρι τοῦ μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἐπελθόντος χωρισμοῦ. (XI αἰ.) Τὸ Status quo τῆς τε δογματικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦτον διετηρήθησαν ἀμετάβλητα ἐν μόνῃ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ δὲ Ρώμη ἔβαινεν ἀπὸ καινοτομίας εἰς καινοτομίαν, ἀνακηρύττουσα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἕτερον νέα δόγματα, καὶ παραγαγοῦσα τελευταῖον ἐξ ἑαυτῆς τὸν Προτεσταντισμόν. Τοιουτοτρόπως ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἶνε νῦν ἡ μόνη ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀδιαιρέτου χριστιανισμοῦ καὶ ἡ μόνη ἀναντιρρήτως καθολικὴ Ἐκκλησία. Οὔτε ἡ παπικὴ οὔτε ἡ προτεσταντικὴ Ἐκκλησία δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀξιώσεις νὰ θεωρῶνται **καθολικαί**, κατὰ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου τούτου. Ὅπως γίνω-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 84—85.

σιν αὗται ἀληθῶς καθολικαὶ Ἐκκλησίαι ὀφείλουσι ν' ἀπαρνηθῶσι τὴν ἰδίαν ἑκατέρα θρησκευτικὴν ὁμολογίαν καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν περίβολον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἐὰν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἶνε νῦν ἡ μία καὶ μόνη φύλαξ τῆς ὀρθοδοξίας, ἀφ' ἑτέρου αἱ ἐκφράσεις «**Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία**» καὶ «**Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία**» δὲν ἐμπεριεκλείουσιν ἐν ἑαυταῖς ἐννοίας συνωνύμους καὶ ταὐτοσήμους. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶνε ἀληθεῖς, αἱ δύο ἐκφράσεις αὗται συμπίπτουσι καὶ ἡ μία ἀντικαθίστησιν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἑτέραν. Ὡς ὅμως πρὸ τοῦ σχίσματος ὑπῆρχε δυτικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, οὕτω καὶ νῦν δυνατὸν αὖτη ν' ἀναγεννηθῇ καὶ αὖθις, ὅτε καὶ ἡ ὅλη ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἀπαρτίζηται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκ δύο ἀδελφῶν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων ὁρμώμενος καὶ φρονῶν, ὅτι ἀρκεῖ ν' ἀποκλεισθῇ ἐκ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν λειτουργικῶν βιβλίων τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας πᾶς νεωτερισμὸς καὶ πᾶν μὴ ὀρθόδοξον ὅπως ἀναφανῇ καὶ αὖθις ἐν τῇ Δύσει ἡ ἀρχαία ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐθεώρει τὸ πρᾶγμα οὐχὶ δυσκατόρθωτον. Πρὸς ἐφαρμογὴν δὲ τῆς τοιαύτης πρακτικῆς, ὡς ἔλεγε, λύσεως τοῦ ζητήματος καὶ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μεταστάσεως εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐκείνων ἐκ τῶν Καθολικῶν, οἵτινες δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἐκκλησίᾳ συνέταξεν ἰδίαν λειτουργίαν (Ordo Missae), βάσιν μὲν ἔχουσαν τὴν λειτουργίαν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ὀρθόδοξον, ἣν καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς ρωσσικῆς Συνόδου, ὡς μέλλουσαν, ν' ἀποτελέσῃ ποτὲ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναγεννηθησομένης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι ἐφρόνει, ὅτι, προκειμένου περὶ τοῦ τελετουργικοῦ μέρους, ἔδει τοιαύτη τις εὐκολία νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ μέρους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Δύσεως προσερχομένους εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς, λέγων τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείωτα: «Ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ Δύσει δὲν δυνάμεθα νὰ γίνωμεν ἀνατολῖται. Δότε ἡμῖν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μετὰ τυπικοῦ τῆς Δύσεως, καὶ θὰ ἔλθωμεν πρὸς ὑμᾶς κατὰ χιλιάδας».

Τὴν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπιστροφὴν ἑαυτοῦ ὁ Ὄβερμπεκ ἔθετεν, ὡς φαίνεται, τὸ κατ' ἀρχὰς ἐν ἐξαρτήσει ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ὡς ἄνω ἐκτεθέντος σχεδίου αὐτοῦ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' ὅτε ἐφεξῆς παρετηρήθη, ὅτι τὸ σχέδιον αὐτοῦ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τῆς μονομεροῦς ἐνεργείας τῆς ρωσσικῆς Συνόδου, καὶ ὅτι ἀπῃτεῖτο πρὸς τοῦτο προηγουμένη συνεννοήσει μετὰ τῶν ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ ὅμως θ' ἀπήτει πολὺν χρόνον, τότε ἐπισήμως ἐν ἔτει 1869 προσῆλθεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, γενόμενος δεκτὸς ἐν τάξει λαϊκοῦ, συμφώνως πρὸς τοὺς σχετικοὺς κανόνας περὶ τῶν εἰς γάμον ἐρχομένων κληρικῶν.

Ἓν ἔτος μετὰ τοῦτο, ἤτοι κατὰ τὰ 1870, ἀναφαίνεται ἐν τῇ Δύσει ἡ οὕτω καλουμένη παλαιοκαθολικὴ κίνησις, ἡ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα ὑπὸ τῆς ἐν τῷ Βατικανῷ Συνόδου ἐγερθεῖσα, πρὸς ἣν, ὡς ἦν ἐπόμενον μετ' ἰδιαιτέρου ὅλως ἐνδιαφέροντος ἐστράφη ἡ προσοχὴ τοῦ Ὄβερμπεκ. Ἡ κίνησις αὕτη ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας πάντων τῶν φίλων τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἔν τε Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων, ἐννοεῖται καὶ τοῦ φίλου τοῦ Δέλλιγγερ Ὄβερμπεκ, ἀφ' ἑτέρου ὅμως συνετέλεσεν ἐμμέσως, εἰς τὸ νὰ βραδύνῃ ἡ ἐτυμηγορία καὶ ἀπόφασις τῆς τε ρωσσικῆς Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐπί τε τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὄβερμπεκ, ὅπως γένηται δεκτὸς ἐν τῷ βαθμῷ τῆς ἱερωσύνης ὃν ἔφερε κατὰ τὴν προσέλευσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποβληθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἔργου λειτουργίας. Διότι ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως τὸ ἔργον τῆς ἑνώσεως τῶν Παλαιοκαθολικῶν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἔργον γενικωτέρας σημασίας, προηγηθῇ τοῦ ἔργου τοῦ Ὄβερμπεκ, ὡς μερικοῦ, καίτοι, σημειωτέον, ἡ πρὸς μελέτην τοῦ ἔργου τούτου συστᾶσα ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου τῆς Ρωσσίας, μετὰ ἐξέτασιν οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῷ τὸ ἀντορθόδοξον. Καὶ οὕτω τὸ ἔργον τοῦ Ὄβερμπεκ καὶ ἡ τύχη αὐτοῦ συνεδέθη στενῶς μετὰ τοῦ καθόλου ἔργου τῆς ἑνώσεως τῶν Παλαιοκαθολικῶν, πρὸς ὃ ἄλλως τε εὔρηται κατὰ λόγον φυσικὸν ἐν ἐσωτερικῇ σχέσει καὶ συναφείᾳ.

Ὁ Ὄβερμπεκ παρέστη αὐτοπροσώπως εἰς τὰ διάφορα συνέδρια τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἐλάμβανεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς διαφόρους θεολογικὰς συζητήσεις ὑπεραμυνόμενος τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐπιστρέφων δ' ἀκολούθως εἰς Ἀγ-

γλίαν ἔσπευδε ν' ἀνακοινώσῃ διὰ τοῦ τύπου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ, δημοσιεύων σχετικὰς μελέτας αὐτοῦ, οἵαι αἱ περὶ τοῦ ἐν Μονάχῳ (1873) καὶ περὶ τῶν ἐν Βόννῃ συνεδρίων μελέται αὐτοῦ. (1875 καὶ 1876). Ἀξιοσημείωτον δ' εἶνε ὅτι ἔν τινι τῶν ἐν Βόννῃ συνεδρίων ὁ Ὄβερμπεκ ἀντέλεξε μετὰ σθένους κατά τινων Παλαιοκαθολικῶν θεολόγων, πολεμῶν τὴν προσθήκην τοῦ Filioque εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως καὶ ὑπερασπίζων τὴν ὀρθόδοξον περὶ τούτου διδασκαλίαν, καὶ τοσοῦτον ἡ ἀντίθεσις ἐκείνη παρώξυνε τὰ πράγματα, ὥστε ἔπαυσεν ἔκτοτε λαμβάνων μέρος εἰς τὰ συνέδρια τῶν Παλαιοκαθολικῶν, μόνον δὲ κατόπιν τοῦ ἔτους 1892 ὅτε μερίς τις τῶν Παλαιοκαθολικῶν (Παλαιοκαθολικοὶ τῆς Ἑλβετίας) ἀφῆρεσε ἐκ τοῦ Συμβόλου τὴν προσθήκην τοῦ Filioque, ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ συμμετέχῃ τῶν ἐν λόγῳ συνεδρίων.

Ἐν Λονδίνῳ ὁ Ὄβερμπεκ ἐξέδιδεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1866, δαπάναις τῆς ρωσσικῆς Συνόδου, εἰς γλῶσσαν ἀγγλικὴν τὴν «Ὀρθόδοξον Καθολικὴν Ἐπιθεώρησιν» αὐτοῦ (The Orthodox Catholic Review)» ἔχων ὡς γνωμικὸν τὴν ῥῆσιν «τὸ φῶς ἐξ Ἀνατολῆς» (ex oriente lux), καὶ ὑπερμαχῶν σθεναρῶς ἐν τῇ Δύσει τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδοξίας, ἃς εἰλικρινῶς ἠσπάζετο. Περὶ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ ἐνασχολήθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν διόρθωσιν καὶ ἐκ νέου ἐκτύπωσιν παλαιᾶς Ἀγγλικῆς μεταφράσεως τῆς περιπύστου Ὁμολογίας Πέτρου τοῦ Μογίλα, ἣν καὶ ἐξέδωκε τύποις κατὰ τὸ 1899.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἔργον τοῦ Ὄβερμπεκ. Οἱανδήποτε δὲ ἔκβασιν θέλει λάβῃ ποτὲ ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιοκαθολικισμὸς θρησκευτικὴ κίνησις ἐν τῇ Δύσει, μετ' αὐτῆς ἀναποσπάστως ἔσται συνδεδεμένον καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅστις ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς ὅλης πορείας τοῦ βίου αὐτοῦ ὕπερθεν πάσης ἄλλης σκέψεως ἔθετε τὰς ἰδίας θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, δι' ἃς διέθεσε πᾶν ὅ τι πολύτιμον εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ἰωσὴφ Ὄβερμπεκ ἀναμφιβόλως θέλει καταλάβῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῷ θέσιν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ἑνώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ ἧς οὗτος τοσοῦτον ἐκθύμως, εἰλικρινῶς καὶ ἀπροκαταλήπτως ἔργῳ καὶ λόγῳ εἰργάσθη. Πχετα 15 φιβρουαριου 1906.

† Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ κτλ.·

Ἀλλ' ἐκ τῶν προσφάτων ἔτι ἀνασκαφῶν τῶν Ἄγγλων ἐν Κρήτῃ, ἰδίως τῶν ἐν Κνωσσῷ, δὲν ἀπεδείχθησαν τ' ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος, τοῦ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἰσοβίου δικαστοῦ τοῦ Ἅδου ἕνεκα τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ προαχθέντος; Εἶναι ἀναμφηρίστως κτίριον τῆς μεμακρυσμένης ἐκείνης ἐποχῆς τῆς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἣν οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον ἄδικον, ἐξ ὅσων βλέπομεν σήμερον βάλλοντες καὶ τὴν χεῖρα ἡμῶν εἰς τὸν τύπον τῶν ἤλων, ὀνομάζοντες ἀνθηρὰν καὶ πεπολιτισμένην, καθ' ἣν ἡ Κρήτη ἐπὶ θαλασσοκρατίᾳ ἤκμασεν[25]. Ὅπερ δὲ σπουδαιότατον διὰ πάντα, εἶναι ὅτι αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Κνωσσοῦ καὶ διὰ τὸν μὴ εἰδικὸν ἱστορικὸν ἢ ἀρχαιολόγον παρουσιάζουσι μέγα ἐνδιαφέρον καὶ προκαλοῦσι συνεχῆ κατάπληξιν. Αἱ εἰκόνες αἱ τοὺς τοίχους κοσμοῦσαι, τὰ εὑρεθέντα ποικίλα ἀγαλμάτια, ἡ ἐπ' αὐτῶν περιβολή, ἡ καθόλου τεχνικὴ κατασκευὴ ἀναπαριστῶσιν ἡμῖν τοὺς συγχρόνους τοῦ Μίνωος κατοίκους τῆς νήσου, καὶ τὰς σκηνὰς τοῦ καθημερινοῦ αὐτῶν βίου μετὰ τέχνης ἀναμαρτήτου καὶ θαυμαστῆς. Ἐν Κρήτῃ ἀνέστη νέος πολιτισμὸς μέχρι τοῦδε ἄγνωστος, λίαν προηγμένος. Τοῦτον ἤρξαντο ἀπὸ ἔτους περίπου καὶ Μινώειον ἴν' ἀποκαλῶσι, ἀλλὰ περιττὸν ἵνα προσθέσω ὅτι ὁ ὁρισμὸς οὗτος μόνον εἰς τὸν τῆς νήσου ταύτης καθόλου προϊστορικὸν πολιτισμὸν ἀναφέρεται. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ὁ τῶν ἀρχαίων ζῇ σήμερον καὶ διδάσκει ἡμᾶς πολλά, ἅτινα ἐνομίζομεν προϊόντα νοῦ μεταγενεστέρου καὶ εὐφυίας νεωτέρας· οἱ καλλιτέχναι τῆς σήμε ον δύνανται ἵν' ἀναπαραστήσωσι πολλὰς τοῦ ἀρχαίου βίου περιπετείας καὶ σκηνὰς ἐν ταῖς πλαστικαῖς αὐτοῦ λεπτομερείαις. Ὁ κόσμος τῶν ἀρχαίων ζῇ σήμερον ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡμῶν ἐν τοῖς Μουσείοις τὸν ἀληθῆ καὶ συνήθη αὐτοῦ βίον καὶ σαφῶς διαγινώσκεται[26].

· συνέχεια ἀπὸ σελ. 86—87.

25. Πραγματείαν καλὴν παρέχει ἡμῖν περὶ τῶν δύο Λαβυρίνθων (The two Labyrinths) ὁ Halb ἐν J. of Hellenic Studies 1905, σ. 320—337 μετ' εἰκόνων ἐφορμώμενος ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Διοδώρου (Α, 61) λεγομένων· "φασὶ δέ τινες καὶ τὸν Δαίδαλον εἰς Αἴγυπτον παραβαλόντα καὶ θαυμάσαντα τὴν ἐν τοῖς ἔργοις τέχνην κατασκευάσαι, τῷ βασιλεύοντι τῆς Κρήτης Μίνῳ λαβύρινθον ὅμοιον τῷ κατ' Αἴγυπτον, ἐν ᾧ γενέσθαι μυθολογοῦσι τὸν λεγόμενον Μινώταυρον. Ἀλλ' ὁ μὲν κατὰ τὴν Κρήτην ἠφανίσθη τελέως . . . . . ὁ δὲ κατ' Αἴγυπτον ἀκέραιον τὴν ὅλην κατασκευὴν τετήρηκε μέχρι τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου,. Πρβλ. οἰκεῖα μέρη καὶ παρὰ Στράβωνι.

26. Ἀνάγνωθι τὴν τοῦ Dussandn διατριβὴν ἡ " Ὁμηρικὴ Τροία καὶ αἱ τελευταῖαι ἐν Κρήτῃ ἀνακαλύψεις „ ἐν R. de l' ecole d' Anthropologie Φεβρ. 1905.

δ'. Καὶ ἡ Μέση Ἱστορία ἤλλαξε περιβολήν, ἐπλουτίσθη διὰ τῶν χειρογράφων, ἅτινα ἐν διαφόροις βιβλιοθήκαις ἀνευρέθησαν καὶ ἐν διαφόροις καταλόγοις κατεστρώθησαν, ἐξ ὅτου μάλιστα τελευταῖον αἱ βιβλιοθῆκαι τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ αἱ τοῦ Βατικανοῦ ἠρευνήθησαν καὶ τὰ ἐν βιβλιοθήκαις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀραβικὰ καὶ ἄλλα χειρόγραφα ἐμελετήθησαν καὶ μελετῶνται ἔτι[27].

Καὶ ἡ Βυζαντινὴ Ἱστορία, ἡ πρώτιστα καὶ μέγιστα ἡμᾶς ἐνδιαφέρουσα διηρευνήθη. Αὕτη μετὰ τὸν Mortreuil, τὸν de Lingenthal, τὸν Tafel, τὸν Hopf, τὸν Finlay, τὸν Leger, τὸν Drapeyron, τὸν Miller, τὸν Rambaud, τὸν Bayet, τὸν Legrand, τὸν Hirsch, τὸν de Boor, τὸν Labarte, τὸν Gelzer, τὸν Strzygowski, τὸν Schlumberger, τὸν Diehl, τὸν Mordtmann, τὸν Regel, τὸν Beljajev, τὸν Ouspensky, τὸν Παπαρρηγόπουλον, τὸν Πασπάτην, τὸν Σακελλείωνα, τὸν Ρενιέρην, τὸν Σάθαν, τὸν Λάμπρον, πατέρα καὶ υἱόν, τὸν Γεδεών, τὸν Κεραμέα, τὸν Μηλιαράκην, ἀπὸ τοῦ 1891 ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει κατετάχθη καὶ ἐσημάνθη διὰ τοῦ ὁρισμοῦ ἰδίων ἐδρῶν μελέτης καὶ διδασκαλίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Μονάχου διὰ τοῦ Krumbacher[28], καὶ διὰ τῆς ἱδρύσεως δύο κυρίως περιοδικῶν, ὡς πρὸ τετραετίας κατέδειξα ἐν εὐρείᾳ πραγματείᾳ ἐπικροτηθείσῃ μὲν τότε ἀλλ' ἀναμενούσῃ ἔτι τὸν ἐκδότην αὐτῆς[29]. Ἔκτοτε νέοι παράγοντες εἰσῆλθον εἰς τὴν βυζαντιακὴν ἐργασίαν, περὶ ὧν ἄλλοτε, τῶν θεῶν διδόντων.

ε'. Ἡ δὲ Νεωτέρα Ἱστορία; Καὶ αὕτη ἐκ τῶν ἀρχείων τῶν διαφόρων κρατῶν ἤντλησε καὶ ὠφελήθη· οὕτως ὥστε, πανταχοῦ ὁ ὁρίζων τῆς Ἱστορίας πυρύνθη καὶ ἡ ὁμίχλη ἡ τὴν ἱστορικὴν ἀτμόσφαιραν καταλύπτουσα κατὰ μέγα μέρος διεσκεδάσθη. Διὸ καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἐξειδικεύθη τοσοῦτον ὥστε αἱ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἔρευναι καθίστανται σήμερον δυσοικονόμητοι καὶ δυσπαρακολούθητοι, μάλιστα παρ' ἡμῖν, ὅπου ἐν λιμῷ καὶ αὐχμῷ βιβλιοθηκῶν ζῶμεν. Ἡ λεπτολόγος ἔρευνα περί τινος θέματος, ἡ ἀκριβολόγος λεπτομέρεια περί τινος γεγονότος ἀφῄρεσαν ἀπὸ τῶν ἐπιστημόνων τὸν καιρὸν πρὸς εὐρυτέρας καὶ γενικωτέρας ἐργασίας· αἱ ἀσχολίαι αὐτῶν περιωρίσθησαν εἰς ἀκριβώσεις χρονολογιῶν, ἐρεύνας χρονολογικῶν συστημάτων, στρατηγικῶν παρατάξεων, περιγραφὴν ἀρχαίων πόλεων, μελέτην χειρογράφων, σύνταξιν καταλόγων χειρογράφων, περισυλλογὴν βιβλιογραφίας.

Οὕτως ἔχομεν σήμερον κατὰ χιλιάδας εἰδικὰς μελέτας περὶ διαφόρων θεμάτων, δημοσιεύματα δὲ ποικίλα, περὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν τῶν περί τι διακριθέντων, περὶ βασιλέων, περὶ θεσμῶν καὶ τοσούτων ἄλλων· ὅ,τι ἦν δυνατὸν πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν γενέσθαι, σήμερον πάντη ἀδύνατον ἐστὶν ὑπὸ γενικὴν συγγραφικὴν ἐποψιν· τούτου δ' ἕνεκεν ἡ γενεὰ τῶν ἐξόχων ἱστορικῶν ἀστέρων τῶν ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἱστορίας διαλαμψάντων παρῆλθεν· ἡ τῶν Gibbon, Macaulay, Grote, Niebur καὶ Schlosser καὶ Ranke Cantu· καὶ Weber, Mommsen καὶ Curtius, τοῦ Giesebrecht, τοῦ Lebeau, τοῦ Duruy, τοῦ Κούμα, τοῦ σχολάρχου τῆς ἡμετέρας Σχολῆς[30], τοῦ Πολυζωΐδου[31] καὶ Παπαρρηγοπούλου[32], οἱ δὲ ὑπάρχοντες διάδοχοι αὐτῶν, μεθ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν θέλησιν καὶ τὴν εὐμάρειαν, ἧς ἀπολαύουσι, μὴ τρέμοντες περὶ τῆς τύχης αὐτῶν τῆς αὔριον, μηδὲ μεριμνῶντες περὶ τῆς αὔριον, ὡς παρ' ἡμῖν, ἀδυνατοῦσιν ἵνα συγκεντρώσωσι τὰς δυνάμεις αὐτῶν πρὸς παραγωγὴν ἐργασίας τοσοῦτον ἀφθόνου ὡς ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἀπορροφῶνται καὶ διατρίβουσι περὶ πολλὰ καὶ περὶ τὴν ἐξοικονόμησιν τῆς περὶ ἑνὸς θέματος συνειλεγμένης καὶ διατετυπωμένης ὕλης. Ἐντεῦθεν δὲ τελευταῖον ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς συνεδρίοις εὐχαὶ περὶ συγκεντρώσεως τῆς πολυμεροῦς ἐργασίας ἐξεφράσθησαν, πολὺ δικαίως.

(ἕπεται συνέχεια)

27. Ἐργασίαι τοῦ Omont, Garthausen, Σακελλίωνος, Σάθα, Λάμπρου, Παπαγεωργίου, Ἰακώβου Βατοπεδινοῦ, Παπαδ. Κεραμέως, Γεδεών κλ. τοῦ Regel 1898, τοῦ G. Meyer 1894, Miklosich Müller 6 τόμοι Acta 1890, τοῦ Trinchera, τοῦ Spata, τοῦ Starrabba Diplomi greci, ἐν Παλέρμῳ 1887, κλ.

28. Ἐν Μονάχῳ, ἐν Λειψίᾳ, Βυρτσβούργῳ, Μαρβούργῳ, ἐν Παρισίοις, ἐν Πετρουπόλει, ἐν Ὀδησσῷ, ἐν Γράτς, ἐν Κωνσταντινουπόλει.

29. Τὰ περιοδικὰ εἶναι τὰ γνωστά· «Byzant. Zeitschrift καὶ Bizantijskij Vremennik (Πετρουπόλει) τὸ πρῶτον ἐν πάσῃ σχεδὸν εὐρωπαϊκῇ γλώσσῃ γραφόμενον, τὸ δὲ δεύτερον μόνον ἐν ρωσσικῇ καὶ ἑλληνικῇ. Μετὰ τὸ 1897 συντελεσθείσης τῆς ἐκδόσεως τοῦ Γ τόμου τοῦ Ζωναρᾶ, ἐλήξεν ἡ ἐκ πεντήκοντα τόμων συγκειμένη Βυζαντὶς, ἐκδ. Βόννης, νέα δ' ἐντεῦθεν σειρὰ ἐκδόσεων ἐν τῷ Τευβνερείῳ τύπῳ, οἱονεὶ συνέχεια τῶν ἑλλήνων κλασικῶν ἤρξατο.

30. Προχείρως ὅρα Γεδεών· Χρονικὰ Πατρχ. Ἀκαδ. σ. 187. Ἱστορία ἀνθρωπίνων πράξεων,, τόμοι δώδεκα, Βιέννη 1832, —καὶ Γεωγραφία Βάλβη τόμ. πέντε, Βιέννη 1838—1840.

31. Πολυζωΐδου, Γενικὴ Ἱστορία ὑπὸ Κρέμου ἐπεξεργασθεῖσα.

32. ἔκδ. Β', ἡ κοινή.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ | ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 9

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πληροφορία διακονίας — Κατάργησις καινοτομίας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικὴ κίνησις— Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστήμας — Ἀντιγραφά.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακεὶμ περὶ τῆς ἀνελλιποῦς κηρύξεως τοῦ θείου λόγου, καταδειχθεῖσα ἤδη, ἐτεκμηριώθη καὶ πάλιν διὰ τῆς ἰδίᾳ αὐτοῦ δαπάνῃ ἐκτυπώσεως τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων τῶν κυριακῶν, διανεμομένης δωρεὰν τοῖς εὐσεβέσι. Τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος, ὅπερ ἀναλαμβάνουσιν ἀρκετοὶ τῶν παρ' ἡμῖν λογίων κληρικῶν, ὅπερ ἐποπτεύουσα διευθύνει ἡ πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή, ὅπερ ἐπιβάλλουσι συνήθεια ἱερὰ παναρχαιοτάτη καὶ κανόνες Συνόδων ἁγίων καὶ θεοκινήτων, ὅπερ ἐμψυχοῦσιν ἔν τισι τόποις σωματεῖα κοινωφελῆ, τὸ ἔργον τοῦτο δύναται καὶ πρέπει ν' ἀποβῇ μᾶλλον παραμόνιμον καὶ καρποφόρον, ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ τύπου βοηθούμενον. Ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ πρότερον, διὰ τῆς ἰδίας δαπάνης ἐκδόσεως τῶν «Εὐαγγελικῶν Διδαγμάτων», καὶ ἄρτι, διὰ τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ἐξηγήσεων τῶν κυριακῶν Εὐαγγελίων, χειραγωγεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς πολιτείας, καθιστᾷ καταλληπτὰς εἰς αὐτοὺς τὰς μεγάλας καὶ θεμελιώδεις ἠθικὰς καὶ δογματικὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ, παρέχει εἰς πάντας τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐκολίαν νὰ ἐννοῶσι τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· οὕτω δὲ, εὐλογῶν καὶ ἐνισχύων τοὺς φερεπόνους τοῦ θείου λόγου κήρυκας καὶ τοὺς εὐαγγελιστάς, διαδίδει μὲν εὐρύτερον τὸ «ἔργον εὐαγγελιστοῦ», πληροφορεῖ δὲ τὴν διακονίαν αὐτοῦ. Οὕτω τὸ φῶς τοῦ τύπου ποιεῖ ἔμπεδον τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος, αἱ δὲ τοῦ Σωτῆρος θεῖαι διδασκαλίαι, καταλληπταὶ πᾶσι γινόμεναι διὰ τῆς ἐξηγήσεώς τε καὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων, ἐπὶ πολὺ παραμένουσιν ὄχι μόνον εἰς τὰ ὦτα, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ, τοῦ γινώσκοντος ἁπλῆν ἀνάγνωσιν. Ὁ τρόπος, ἄλλως τε, τῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς ἐξηγήσεως τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν, ὡς πρότερον διὰ τῶν «Εὐαγγελικῶν Διδαγμάτων», οὕτω νῦν

διὰ τῶν ἐξηγήσεων οὐδεμίαν δύναται νὰ προκαλέσῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἣν ἐπιδιώκει ἡ σύστασις τῶν τοιούτων ἐποικοδομητικῶν ἀναγνωσμάτων, εἰς ἃ συνεισφέρουσι συμβολὴν ἀξιόλογον κληρικοὶ φιλόπονοι, τῇ πατρικῇ περὶ τῶν πιστῶν μερίμνῃ τῆς Α. Θ. Π. ὑπουργοῦντες. Τὸ ἔργον τῶν εὐαγγελιστῶν, οὕτω διεξαγόμενον, κυριαρχικῶς καὶ πατρικῶς προστατευόμενον καὶ ἐπευλογούμενον, ἀποβλέπει εἰς πάντας τοὺς ζητοῦντας τὴν ἐφικτὴν ἑκάστῳ ἠθικὴν τελειότητα, πάντας τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, τούς τε θερμοὺς τῇ πίστει καὶ τοὺς ὀλίγους παρ' ἡμῖν διψύχους, τοὺς ἀμφιβόλους, τοὺς ἐφ' ἑκάτερα κλίνοντας, τοὺς δυναμένους εὐκόλως ὑπὸ ψευδοδιδασκαλιῶν παραπεισθῆναι, τοὺς ὁποίους ἀθεῖος ἀπόστολος Ἰάκωβος (ἐπιστ. καθολ. Α. 8) ὀρθῶς ἐχαρακτήρισεν «ἀκαταστάτους ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν».

Εὐχῆς ἔργον εἴπερ ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ παρὰ ταῖς ἐν Ἀνατολῇ μεγάλαις ἑλληνικαῖς ὀρθοδόξοις κοινότησι τὸ κοινωφελέστατον, τὸ ἐπίσης ἐποικοδομητικὸν μέτρον τῆς διὰ τοῦ τύπου διαδόσεως εὐαγγελικῶν ἐξηγήσεων, ἑρμηνειῶν, διδαγμάτων· ἡ Σμύρνη, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Μιτυλήνη, τὰ Ἰωάννινα, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Σάμος κέκτηνται πάντα τὰ μέσα νὰ διαδίδωσιν οὕτως ἐμπεδούμενα καὶ ἐξηγούμενα τὰ εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα. Εἴ τι δ' ἂν τινες τούτων ἀνέβαλλον πρότερον νὰ πράξωσι διαδίδουσι τὰ πατριαρχικοῖς τύποις ἐκδιδόμενα καὶ πάγκοινα δυνάμενα νὰ κατασταθῶσιν Εὐαγγελικὰ Διδάγματα, δυνατὸν νὰ πράξωσιν αὗται ἀντὶ δαπάνας ὀλίγης, διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν καὶ διδασκάλων καὶ κηρύκων, πληροφορούντων καὶ τοιουτοτρόπως τὴν διακονίαν αὐτῶν. Ἐπολυπλασιάζοντο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διὰ τῶν ἀντιγραφέων αἱ ἑρμηνευτικαὶ, ἠθικαὶ καὶ δογματικαὶ διδασκαλίαι τῶν μεγάλων διδασκάλων, ἑρμηνευτῶν καὶ κατηχητῶν καὶ κηρύκων· ἡ συνήθεια συνεχισθεῖσα προέβαινε μέχρι τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τῆς τυπογραφίας· ἄπειρα τέως ἀντίγραφα λόγων ἐκκλησιαστικῶν διεδίδοντο διὰ καλλιγράφων· καὶ ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν περίπου ἡ τυπογραφία πληθύνει τὰ ἀντίτυπα, καὶ ὁ χριστιανὸς ὁ γινώσκων ἀνάγνωσιν μόνον κατανοεῖ τὰς θεμελιώδεις ἠθικὰς καὶ δογματικὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ διὰ τῶν ἐν τύποις σωζομένων καὶ πολυπλασιαζομένων ἔργων τοῦ Ἡλία Μανιάτου, τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη, τοῦ Ἰωάσαφ Κορνηλίου, τοῦ Μακαρίου Χριστιανοπούλου, τοῦ Νικοδήμου Μαυροειδοῦς, τοῦ Διονυσίου Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Προκοπίου Πελοποννησίου, τοῦ ἐξ Οἰκονόμων Κωνσταντίνου, τοῦ Εὐσεβίου Πανᾶ καὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν διαπρεψάντων, ὧν τινὲς, ἱεράρχαι γενόμενοι καὶ λαῶν ποιμένες, εὐαγγελιστοῦ μετῆλθον ἔργον, ἐπληροφόρουν δὲ, κατὰ τὸν μέγαν Παῦλον (Τιμοθ. Β', δ', 5), τὴν διακονίαν αὐτῶν, ἐργαζόμενοι πάσῃ δυνάμει ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου. Οὕτω σήμερον, πατρικῇ κελεύσει, τῆς Α. Θ. Π καὶ ἀπὸ πενταετίας, τὸ φῶς τοῦ τύπου διαδίδει τὰς ἑρμηνείας καὶ τῆς ἐξηγήσεις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, εὐχόμεθα δὲ ν' ἀπενέγκῃ πολλαπλασίους τοὺς καρποὺς ὁ ἀγαθὸς σπόρος ἐπὶ γῆν ἀγαθὴν ριπτόμενος.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ

Εἰς τὴν κατάργησιν ἀσυγγνώστου καινοτομίας προέβη ἰσχάτως ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν, καταβιβάσας ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου τοὺς ψάλτας ἱερῶν τινῶν ναῶν τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐτοῦ περιφερείας, εἶτα δὲ καὶ μετὰ τῆς διοικούσης ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ὑποχρεουμένης ὑπό τε τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ νόμου ἵνα ἐπαγρυπνῇ περὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἐκκλησιαστ. παραδόσεων» ἀπαγορεύσας δι' ἐγκυκλίου τὴν ἔν τισι ναοῖς ἐπαρχιακοῖς εἰσαχθεῖσαν καινοτομίαν ταύτην.

Δυστυχῶς, ὡς ἐξ ἐπιστολῶν μανθάνομεν, εὑρέθησαν καί τινες σοφοί, στηριχθέντες ἐπὶ παρερμηνείας ἱερῶν κανόνων καὶ ἐπιμείναντες εἰς τὴν ἄνοδον τῶν ἱεροψαλτῶν εἰς μέρος οὐδέποτε δι' αὐτοὺς ὁρισθέν. Τὰ δίκαια τῆς πομπεύσης Ἐκκλησίας καὶ ἐν τούτῳ πανδήμως ἀνεγνωρίσθησαν, διότι καὶ πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων οἱ ἐπίσκοποι ἔχουσι τὴν φροντίδα καὶ ὁ σεπτὸς πατριαρχικὸς καὶ συνοδικὸς τόμος τοῦ 1850 καὶ ὁ καταστατικὸς νόμος τῆς 9 ἰουλίου 1852 περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰ κατὰ τὴν θείαν λατρείαν ἀπονέμουσι, κατὰ τὸ δίκαιον τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τῇ διοικούσῃ Συνόδῳ, ἀπορρίζουσιν, ἀνεξαρτήτως πάσης πολιτικῆς ἐξουσίας. — Ἐπίσης ἀπηγορεύθη συνοδικῶς, διὰ τῆς ἀπὸ 16 φεβρουαρίου παρελθόντος ἐγκυκλίου, ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων εἰσαγωγὴ τῆς τετραφώνου μουσικῆς ἐν τοῖς ναοῖς, ἣν ἠνείχοντο μέχρι τοῦδέ τινες τῶν ἱερέων, ἀπεκδεχόμενοι τὴν τῆς καινοτομίας συναίσθησιν ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων ναῶν τινῶν. Οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐβά-

δισαν τὴν ὁδὸν, ἣν ἐχάραξαν καὶ ἐν τούτῳ αἱ πατριαρχικαὶ καὶ συνοδικαὶ ἀποφάσεις αἱ ἀπὸ νοεμβρίου τοῦ 1846, ἃς ἐσεβάσθησαν οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Σερβίας, τῆς Μολδαυΐας, τῆς Βλαχίας καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὅρια ἐπαρχιῶν. — Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπιστελλομένων ἐκ Θρᾴκης τῇ Ἐκκλησίᾳ περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων ἐπαρχιῶν τινων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθετο τὴν περὶ τοῦ τοιούτου θέματος σκέψιν εἰς ἐπιτροπείαν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Σηλυβρίας, Δρυϊνουπόλεως, Κολωνίας, καὶ Βελλᾶς.

Μητρόπολις Ἡρακλείας.—Ἀναφοραὶ νεώτεραι ἐκ Μετρῶν, ἐν γένει τὴν πολιτείαν τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Μετρῶν καὶ Ἀθύρων κ. Ἰωακεὶμ ψέγουσαι, ἀπεστάλησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὑπεραπολογούμεναι καὶ προσώπου τινὸς, πρὸς ὃ νομίζεται δυσμενῶς ἔχων ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος παρέπεμψε καὶ τὰς ἀναφορὰς ταύτας τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἡρακλείας κ. Γρηγορίῳ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀναγγελλομένων.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας. — Αἴτησις, ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβροσίου περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐν τῷ χωρίῳ Γκιόλ-κιοϊ τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντου εὐρυτάτων γαιῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, συνιστώσης τῷ μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ἀντὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἱερῶν κτημάτων, τὴν πάκτωσιν αὐτῶν εἰς ὁμογενεῖς φερεγγύους καὶ τὴν ἐξασφάλισιν, ὅπως ἐν μέλλοντι γένωνται χρησιμώτερα τοῖς κοινωφελέσι καταστήμασι. Τὴν ἀξίαν τῶν κτημάτων τούτων τοῦ ναοῦ τοῦ Γκιόλ-κιοϊ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας ὑπολογίζει μέχρις ἑξακοσίων λιρῶν.

Μέριμνα ὑπὲρ Ἐκκλησιῶν.—Συνωδὰ προηγουμέναις διαγνώμαις καὶ ἀποφάσεσι τῆς ἱερᾶς Συνόδου, συνεστήθησαν ὡς ἐπίσκοποι τῶν ἄνευ ἀρχιερατικῆς διαρκοῦς ἐποπτείας διαμενόντων ἀπὸ πολλοῦ τμημάτων Τυρολλόης (τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας) καὶ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν (τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως) οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Τρωάδος κ. Τιμόθεος διὰ τὸ πρῶτον, καὶ Ναζιανζοῦ κ. Γερμανὸς διὰ τὸ δεύτερον.

Ὀρφίκια πατριαρχικῆς αὐλῆς.—Πατριαρχικῇ εὐμενείᾳ ἀπενεμήθη τὸ ὀφφίκιον ἄρχοντος διδασκάλου τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῷ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας εὐδοκιμώτατα εἰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας ἐγκύψαντι ἑλλογίμῳ διδάκτορι καὶ καθηγητῇ κ. Πέτρῳ Ν. Παπαγεωργίου τῷ καὶ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» πολλάκις δι' ἐμβριθῶν διατριβῶν κοσμήσαντι.

Πατριαρχικὰ Γραφεῖα. — Εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τὴν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διορισθεῖσαν πρὸς ἐξέτασιν τῆς τῶν πατριαρχικῶν γραφείων λειτουργίας, αἰτήσει τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀδείᾳ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀνετέθη καὶ ἡ ἔρευνα τῶν κατὰ τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τοῦ τε πατριαρχικοῦ τυπογραφείου καὶ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Τὸ συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν καὶ διασκέψεων αὐτῆς ὑποβληθήσεται τῇ Α.Θ.Π. διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ τετραμελὴς αὕτη ἐπιτροπεία, προκειμένου περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, δύναται νὰ προσλάβῃ καὶ τοὺς εἰδικότητα κεκτημένους πρὸς ἐργασίας τοιαύτας.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ προχθὲς, τετάρτῃ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ταξιαρχῶν Μ. Ρεύματος καὶ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Βαφεοχωρίου.—Τῇ κυριακῇ μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Γρυπάρη.

Μνημόσυνον Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ.— Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ, τελεσθὲν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὸ Νεοχώριον ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας, παρίστατο ἐκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ πανοσιολογ. ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.— Τῇ δευτέρᾳ συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σισανίου κ. Σεραφεὶμ, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος, εἰς ὃν ὑπεβλήθη πρὸς σκέψιν τὸ ὁμοιόμορφον τῆς ψαλμῳδίας. Ἐνεκρίθη νὰ ζητηθῇ ἡ ἐν τῷ θέματι τούτῳ γνώμη τῶν μελῶν, ἐγγράφως ἀποφαινομένων, ὅπως ἡ συζήτησις ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τῶν ἐγγράφων γνωμοδοτήσεων. —τοῦ ταμίου κ. Κ. Ζαχαριάδου παραίτησιν ὑποβαλόντος, ἐξελέγη ταμίας ὁ κ. Ν. Παγανᾶς.—

Ἡ Σχολὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἀριθμεῖ 144 μαθητάς, ὧν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Α΄ τάξιν 41, εἰς τὴν Β΄ 32, εἰς τὴν Γ΄ 32, εἰς τὴν Δ΄ 39, οἱ καὶ τελειοδίδακτοι. Ἐκ τῶν 144 οἱ 33 εἰσὶ κωνσταντινουπολῖται, οἱ 103 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ κράτους, 8 δ' ἐξ Ἑλλάδος, ἤτοι Ἀμοργοῦ, Κεφαλληνίας, Κορίνθου, Πάρου, Νάξου καὶ Σίφνου.

Ἅγιον Ὄρος.— Ἀφίκοντο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐξ Ἁγίου Ὄρους μὲν ἐπὶ περιθάλψει τῆς ὑγείας αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν προεχόντων πατέρων τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς ὁσιολογιώτατος διάκονος καὶ διδάσκαλος κ. Σπυρίδων, ἐκ Καβακλῆ δὲ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιος Φιλοθείτης, ἐπί τινα μὲν χρόνον ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος (μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως) διατελέσας, ἐπιστρέφων δὲ νῦν εἰς Ἄθω, πρὸ ἐπίσκεψιν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς, χρηζούσης τῆς ἐκ τοῦ συνεγγὺς ἀντιλήψεως καὶ συνεργασίας πάντων τῶν ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ ζήλῳ διακριθέντων μοναχῶν καὶ γερόντων αὐτῆς.

Κανονικαὶ ἄδειαι.—Τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ἀφίκετο τῇ τρίτῃ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βιζύης κ. Νικόδημος. — Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτῳ ἡ ἄδεια τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐλεύσεως, πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Μητρόπολις Σμύρνης.—Ἀνεγράφησαν ἐσχάτως ἐν ταῖς σμυρναϊκαῖς ἐφημερίσιν ὀνόματα καὶ ποσὰ συνεισενεγκόντων ἐν τοῖς δίσκοις τοῦ γραικικοῦ νοσοκομείου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους· ἐκ τῆς ἀπριβείας τῶν ἀναγραφομένων ποσῶν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ σύνολον ποσόν, τὸ προσενεχθὲν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ καταστήματος, ἀνῆλθεν εἰς 100 περίπου λίρας τουρκικάς, 80 γαλλικάς, 124 μεδζίτια καὶ 11,500 σχεδὸν γρόσια ἀγοραῖα.

Φιλάνθρωποι πράξεις.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 26 λήγοντος, ἐγένετο ἡ καθαγίασις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ Φαναρίου συστηθέντος ἐργαστηρίου ραπτικῆς πρὸς παροχὴν ἐργασίας ταῖς ἀπορωτέραις τῶν κατοικουσῶν ἐν ταῖς περὶ τὸ Φανάριον ἑλληνικαῖς συνοικίαις. Τὸ ἐργαστήριόν ἐστιν ἐγκαθιδρυμένον προσωρινῶς ἐν τῷ οἰκοδομήματι τῆς Λίσχης Μνημοσύνης.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῷ σαββάτῳ, 25, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταρασίῳ— τῇ δὲ κυριακῇ, μνήμῃ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πορφυρίου, τηλεγραφικῶς ἐπίσης συνεχάρη τοῖς σεβασμ. ἀρχιεπισκόποις Σινᾶ καὶ Ῥαΐθου κ. Πορφυρίῳ Λογοθέτῃ καὶ πρώην Σιναΐου (ἐν Χίῳ) κ. Πορφυρίῳ Παυλίδῃ· τὰς πατριαρχ. αὐτοῦ προσρήσεις διεβίβασεν ἡ Α.Θ.Π. καὶ τῷ ἐνταῦθα διαπρεπεῖ ἐπιτρόπῳ τῆς ἱερᾶς τοῦ Σινᾶ μονῆς ἀρχιμ. κ. Δανιὴλ Σουλίδῃ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος κ. Ἱεροθέου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Νοσοκομεῖον Νεμεσσοῦ.— Ἡ ἐν Λεμησσῷ ἀξιόλογος ἐφημερὶς «Σάλπιγξ», ἐν τῷ λίαν βραδέως περιελθόντι εἰς ἡμᾶς φύλλῳ τῆς 22 ἰανουαρίου, γράφει περὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ νοσοκομείου ὅτι ἡ κατάστασις αὐτοῦ τοιαύτη ἐστίν, ὥστε νὰ ἐπηρεάζηται ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐλλείψεων ἡ λειτουργία αὐτοῦ καὶ εὐεργετικὴ δρᾶσις. Τὸ δημαρχεῖον ἐπεκαλέσατο τὴν τῶν φιλανθρώπων συνδρομήν, ἀνέλαβον δέ τινες τὴν κατ' ἔτος χορήγησιν ποσῶν τινων, ἅτινα ἀνεπαρκῆ κρίνονται. Οἱ φιλότιμοι κύπριοι, οἱ τοσαύτην ἐπιδειξάμενοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προθυμίαν καὶ φιλογένειαν πρὸς ὑποστήριξιν σκοπῶν κοινωφελῶν, πιστεύομεν ὅτι, τῶν ἰδίων καὶ φιλανθρώπων παρ' αὐτοῖς θεσμῶν προνοούμενοι, θέλουσι σπεύσει πρὸς ὑποστήριξιν ἀσφαλῆ τοῦ νοσοκομείου Νεμεσσοῦ, τεκμηρίου ὄντος καὶ τούτου ζωῆς καὶ κινήσεως ἀρτίας καὶ εὐπροσώπου ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς.

Ἀγγλικανῶν προσηλύτευσις. — Ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Κύπρου» μανθάνομεν ὅτι ἐκ Βαροσίων ἠγγέλθη τῇ διοικούσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι, κατόπι τῆς ἥκιστα χριστιανικῆς πολιτείας τῶν εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν προσηλυτευόντων καὶ μετὰ τὰ ἐν Λευκωσίᾳ γενόμενα, παρόμοιά τινα καὶ ἐν Βαροσίοις ἐγένοντο. Τούτων ἕνεκεν ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Φιλόθεος, ἐπισκεψάμενος τὸν ἀρχιγραμματέα τῆς κεντρικῆς διοικήσεως, ἐζήτησε τὴν ἄρσιν τοῦ σκανδάλου, λαβὼν εὐχάριστον ἀπάντησιν. Εὐχόμεθα νὰ μάθωμεν ἀπὸ τῶν νεωτέρων κυπριακῶν ἐφημερίδων τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πόθου τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τῆς Κύπρου νὰ παύσῃ πλέον δηλαδὴ πᾶσα προσηλυτευτῶν ἐπήρεια ἐν πληθυσμῷ στερρῶς διακατέχοντι τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ.

Η ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὀργασμὸς ἀναμορφωτικὸς καὶ κίνησις μεταρρυθμιστικὴ, οὐχὶ ἀνεξία προσοχῆς, παρατηρεῖται ἀπό τινος ἐν τῇ Ρωσσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Δὲν εἶναι ἄγνωστον καὶ εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὀρθόδοξον κόσμον ὅτι πυρετώδης διεξάγεται ἀπὸ ἔτους περίπου ἐργασία, ἐπισήμως τε καὶ ἀνεπισήμως, σκοποῦσα πρωτίστως τὴν μεταβολὴν τοῦ διοικητικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος κατὰ τρόπον μάλιστα ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοτελῆ, σύμφωνον πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἱκανοποιοῦντα δὲ ἀσφαλέστερον τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ ὀρθοδόξου ρωσσικοῦ λαοῦ, οὗτινος πνευματικὸς εἰς καρποφορίαν ἀγαθοποιὸν καὶ σωτήριον ποδαγέτης τέτακται, κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ἡ Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι ἄγνωστον, περαιτέρω, ὅτι ἐπινεύσει αὐτοκρατορικῇ ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου ἔτους, Θεοῦ συναιρουμένου, συγκαλεῖται ἐν τῇ πρεσβυγενεῖ πρωτοθρόνῳ Μόσχᾳ **Σύνοδος τοπικὴ** ἁπάσης τῆς ὀρθοδόξου ρωσσικῆς ἱεραρχίας, μελετῶσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἀνασύστασιν Πατριαρχείου ἐν Ρωσσίᾳ κατὰ τὰ καὶ ἄλλοτε πρὸ διακοσίων ἐτῶν τεθεσπισμένα ἐν τῇ ρωσσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ γεγονὸς συγκλήσεως τοπικῆς Συνόδου καὶ ἀναδείξεως Πατριαρχείου ἀντιλαμβάνεται ὁ ἐδῶ κόσμος καὶ προσαγορεύει ἡ περφωτισμένη μερὶς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ πολιτικοῦ τύπου λίαν εὐρροσύνως καὶ θεωρεῖ ὡς ἀρχὴν καὶ περίοδον ἀναγεννήσεως ἐκκλησιαστικῆς σὺν αὐτῇ δὲ καὶ χριστιανικῶς ἀναμορφωτικῆς. Εἶναι ἀληθῶς τὸ γεγονὸς τόσης σπουδαιότητος, ὑπὸ ἀπόλυτον ἐκκλησιαστικὴν ἐκτίμησιν καὶ ἔποψιν, ὥστε πᾶσα ἐκ προτέρου κρίσις νὰ κρίνηται πρόωρος, εἰ δὲ βούλει, καὶ ἐπισφαλὴς δι' ἀνέλιξιν μεγάλου γεγονότος, ἐφ' οὗ δὲν φαίνεται ἐλλεῖπον καὶ τὸ ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν πρεσβυγενῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τοὺς ἀρραγεῖς προμαχῶνας τῆς καθόλου ὀρθοδοξίας. Χρονογράφοι ἡμεῖς ἁπλοῖ ἀναγράφομεν νῦν τὰ ἐκτυλισσόμενα γεγονότα, ὡς ἐκτυλίσσονται ἡμερησίως, καὶ ὡς συζητοῦνται ἐν τῷ τύπῳ. Παρὰ ταῦτα πάντα ὅμως οὐκ οἴδαμεν, κατὰ τίνα λογικὸν καὶ ἱστορικὸν συνειρμὸν, παραλλήλως πρὸς τὴν διὰ τὸ ἀνωτέρω μέγα γεγονὸς ἐπιτελουμένην προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν, ἀνεφύη κατ' αὐτὰς, ἀδοκήτως ὡς εἰπεῖν, ἕτερον ζήτημα ἐν τοῖς κόλποις τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἀναμεῖναν τὴν προσεχῆ σύγκλησιν τῆς τοπικῆς Συνόδου τ. ε. ἡ τάσις, κατά τινας δὲ καὶ γεγονὸς, ἀνακηρύξεως, κατὰ τρόπον σχεδὸν στασιαστικὸν ὑπὸ ἔποψιν ἐκκλησιαστικῆς καὶ διοικητικῆς εὐταξίας, εἰς αὐτοκέφαλον τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας δίχα προηγουμένης συνεννοήσεως καὶ συνκινέσεως τῆς ἐν Πετρουπόλει ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου, ὑφ' ἣν ἐκκλησιαστικῶς ὑπάγονται αἱ ἐν Γεωργίᾳ ἐκκλησιαστικαὶ παροικίαι ἀπὸ αἰῶνος περίπου, ἀφ' οὗ χρόνου δηλονότι καὶ πολιτικῶς ὑπήχθη ἡ Γεωργία εἰς τὸ εὐσεβὲς ρωσσικὸν κράτος. Τὸ ζήτημα τοῦτο, οὐχὶ ἄμοιρον γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς σπουδαιότητος, συζητεῖται νῦν ἐν τῇ ἁγίᾳ Συνόδῳ τῆς Πετρουπόλεως, δὲν λείπουσι δὲ καὶ οἱ διὰ τοῦ τύπου τὰ κατ' αὐτὸ ἱστορικῶς ἀναγράφοντες καὶ κρίσεις ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐξενεγκόντες. Εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μεταφέρομεν ἐν μεταφράσει ἄρθρον ἐγκρίτου ἐφημερίδος τῆς Πετρουπόλεως, «Slovo», γεγραμμένον μᾶλλον ἱστορικόν, συνηγοροῦν ὅμως οὐσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Γεωργίᾳ Ἐκκλησίας.

Πότε καὶ διατὶ ἔπαυσεν ἡ ἐκλογὴ καθολικοῦ πατριάρχου τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας.

(ἱστορικὸν ἀπομνημόνευμα)

«Γίνονται δὲ ταῦτα πάντα εἰς προφανῆ καταπάτησιν καὶ παράβασιν τῶν ἀνέκαθεν ταῖς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαις κτηθέντων καὶ αὐταῖς δ' οἰκουμενικῶν κανόνων καὶ νόμων ἐπικυρωθέντων δικαιωμάτων» **(Ἐκ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τὴν ἁγίαν Σύνοδον).**

Φεβρουαρίῳ μηνὶ τοῦ 1810, ὁ γενικὸς ἐν Γεωργίᾳ στρατιωτικὸς διοικητὴς στρατηγὸς Τορμασὼφ ἔγραψε τῷ αὐτοκρατορικῷ ἐπιτρόπῳ παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ Συνόδῳ πρίγκηπι Α. Ν. Γαλίτσιν σὺν ἄλλοις τὰ ἑπόμενα· «Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Γεωργίᾳ κλήρου καθολικὸς πατριάρχης Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου, κατὰ πάντα δίκαιον λόγον εἶναι πρόσωπον σπανίων προσόντων καὶ ἀρετῶν, κοινῶς ὑπὸ πάντων σεβόμενον»· ὀλίγον ὅμως βραδύτερον ὁ στρατηγὸς Τορμασὼφ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν τάδε· «Καίτοι δὲν ἔχω ὑψηλὴν διαταγὴν ὅπου ἀφορᾷ τὸν Γεωργιανὸν καθολικὸν Ἀντώνιον, οὐχ ἧττον καθῆκόν μου θεωρῶ ἵνα ἀναφέρω, ὅτι, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἀδύνατον νὰ προσδοκᾷ τις, ὅπως ὁ καθολικὸς Ἀντώνιος φέρῃ διὰ προσηκούσης ἐνεργείας εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις ἐνταῦθα τὰς ἀφορώσας εἰς τὸν κλῆρον τόσον ἕνεκα τῆς ἐπισφαλοῦς ὑγείας αὐτοῦ, ὅσῳ ἐπὶ μᾶλλον ἐκ συνηθείας νὰ διεξάγῃ πάντα κατὰ βούλησιν, οὐδενὶ ὑπέχων εὐθύνας μηδὲ δίδων τινὶ λόγον· τὸ δικαίωμα δὲ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ διαγωγῆς, κατὰ τὰ ἐδῶ ἔθιμα, δίδωσιν αὐτῷ ἡ ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καταγωγὴ αὐτοῦ· καθόσον οὗτος τυγχάνει υἱὸς τοῦ βασιλέως

Ἡρακλείου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Γεωργίας· διὰ τοῦτο δὲ ὠφέλιμον θεωρῶ νὰ διορισθῇ ἔξαρχος τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου ἐν Γεωργίᾳ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βαρλαὰμ, ὡς μέλος τῆς διοικούσης Συνόδου, ἐποπτεύων τὴν πνευματικὴν διοίκησιν, τὴν ἰσχύουσαν ἐν Ρωσσίᾳ». Περαιτέρω δὲ ἀφ' ὅτου ὁ καθολικὸς Ἀντώνιος μείνῃ ἐν Ρωσσίᾳ, ὅπου ἀνεχώρησε τὸν νοέμβριον τοῦ 1810, τοῦτο θὰ ἦτο οὐχὶ ἀνωφελὲς διὰ τὰς ἐδῶ ὑποθέσεις, ὁπότε θὰ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ σύνταξιν 6,000 ρούβλια εἰς λογαριασμὸν τῶν Γεωργιανῶνεἰσοδημάτων».

Ἡ αἴτησις αὕτη τοῦ στρατηγοῦ Τορμασὼρ εἰσηκούσθη ἐν Πετρουπόλει χάρις εἰς τὴν παθητικὴν σχέσιν τῆς ἁγιωτάτης Συνάδου πρὸς αὐτὸν, ὡς συνέβη πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν κατηργεῖτο τὸ Πατριαρχεῖον ἐν Ρωσσίᾳ. Τοιουτοτρόπως ἡ Γεωργικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ 1811 μέχρι σήμερον διευθύνεται ὑπὸ ἐξάρχων, διοριζομένων ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναμφιρίστως θὰ ἀναγράψῃ ἐν ταῖς σελίσιν αὐτῆς περίεργον γεγονός, τὴν ἀναστολὴν αἰωνίου διαδοχῆς καθολικῶν τῆς αὐτοκεφάλου Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας χάρις εἰς τὴν αἴτησιν «στρατηγοῦ πολεμικοῦ». Τὰ αἴτια διὰ παρομοίαν τοιαύτην ἐκκλησιαστικὴν μεταρρύθμισιν, τὰ προσαχθέντα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τορμασὼρ ἐν τῇ ὑποβληθείσει ἐκθέσει αὐτοῦ, μακρὰν τοῦ νὰ ὦσι καθ' οἱονδήτινα λόγον κανονιστικῆς φύσεως, δὲν ὑπόκεινται καὶ εἰς οὐδεμίαν λογικὴν κρίσιν. Α' αἴτιον «ἡ ἐπισφαλὴς ὑγιεία τοῦ καθολικοῦ Ἀντωνίου, ὅστις τῷ 1810 ἦν 47 ἐτῶν, ζήσας εἶτα ἐν Ρωσσίᾳ ἀκόμη 18 ἔτη ἐν καλῇ ὑγιείᾳ· ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐχ ἧττον τὸν ἀσθενῆ τὴν ὑγιείαν καθολικὸν ἦν δυνατὸν νὰ ἀντικαταστήσωσι διὰ νέου καὶ ὑγιοῦς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πολλῶν ὑποψηφίων· Β' αἴτιον ἦν ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἦν βασιλόπαις (οὓς τότε μετήγαγον εἰς Ρωσσίαν)· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι βάσιμον διότι ἠδύναντο νὰ προτείνωσι τοῖς γεωργιανοῖς νὰ ἐκλέξωσι καθολικὸν ἁπλοῦν θνητὸν ἀντὶ βασιλόπαιδος, πρᾶγμα, ὅπερ οὐδόλως ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων· ἐν τέλει, Γ' αἴτιον προσαγόμενον ὑπὸ τοῦ Τορμασὼρ διὰ τὴνἐπινεχθεῖσαν μεταρρύθμισιν, ἦν ἡ δῆθεν κακὴ διεξαγωγὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαχειρίσεως ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι πειστικόν· ἦν δυνατὸν νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἐξέλεγξις καὶ ἐπιβλεψις ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰσοδημάτων· γνωστὸν δ' ἑτέρωθεν τυγχάνει ὅτι οὐχὶ ἅπαξ ἀνεκαλύφθησαν μεγάλαι καταχρήσεις καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς διοικήσεως τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ρώσσων ἐξάρχων· οὕτω π. χ. ἀκόμη τὸ παρελθὸν φθινόπωρον διεπιστώθη κατάχρησις ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ ἐν Τιφλίδι συνοδικοῦ Πατριαρχείου ποσοῦ ἄνω τῶν 200 χιλ. ρουβλίων παρ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν λογιστικῶν ἐξελέγξεων.

Ἄξιον ἐπίσης προσοχῆς εἶναι καὶ τόδε· ὅτι ὁ στρατηγὸς Τορμασὼρ, μὴ ἔχων ὑψηλὴν ἀπόφασιν ἀφορῶσαν εἰς τὸν γεωργιανὸν καθολικὸν Ἀντώνιον, κατ' ἰδίαν ἐπιθυμίαν καὶ πεποίθησιν ὑπεκίνησε τὸ ζήτημα περὶ καταργήσεως τοῦ καθολικάτου καὶ ἱδρύσεως ἐξαρχάτου ἐν Γεωργίᾳ.

Τοιούτῳ τρόπῳ λοιπὸν ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀνεξαρτήτου καθολικάτου εἰς ἐξαρχάτον τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου, ἡ παραίτησις καὶ ἀπομάκρυνσις ἄνευ δίκης καὶ ἐξετάσεως τοῦ ἰσοβίως ἐκλελεγμένου καθολικοῦ τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας, πάντα ταῦτα ἐγένοντο δίχα συμμετοχῆς τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ ρωσσικῆς τοπικῆς Συνόδου. Αἱ συνέπειαι τοιαύτης μεταβολῆς ἦσαν λυπηρόταται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν λαόν, ἰδιαιτέρως ὅμως ἡ ἔλλειψις πίστεως ἐν τῷ λαῷ πλήρης, περὶ ἧς αἱ ἐκθέσεις τοῦ κλήρου τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ λαοῦ μόλις δίδουσι ἀμυδρὰν ἔννοιαν. Περὶ ὠφελείας δὲ ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν λαὸν ἢ τὸ κράτος, εἰς ἣν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὑπελόγιζον οἱ μεταρρυθμισταί, οὐδὲ λόγος κἂν δύναται νὰ γίνῃ. Τὰ λυπηρὰ γεγονότα πλήρους ἀποσυνθέσεως τοῦ θρησκευτικοῦ βίου ἐν Γεωργίᾳ πρόκεινται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων. Ἡ συναίσθησις ἰδίᾳ αὕτη διεμόρφωσε τὴν πεποίθησιν πάντων τῶν εἰλικρινῶς ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν τύχην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὸ ὅτι ἀναγκαῖον καθίσταται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ ἀρχαῖον καθεστὼς τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας, καθεστὼς δεδοκισμένον, τηρηθὲν ἐπὶ 14 αἰῶνας ἐν μέσῳ καταιγίδων καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιδρομῶν.

Νῦν ἡ διακανόνισις τοῦ ζητήματος τούτου παρουσιάζεται ἁπλῆ καὶ φυσικὴ ὡς ἐξῆς· νὰ ἐρωτηθῇ ὁ ἐν Καυκάσῳ αὐτοκρατορικὸς ἀντιβασιλεὺς κόμης Βραντσὼρ Δάσκωρ, πράγματι εἶναι τόσον ἄπελπις ἡ κατάστασις τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς, ὡς παρίσταται αὕτη ἐν ταῖς γεωργιανικαῖς ἐκθέσεσι καὶ ἄλλαις ἀνακοινώσεσιν, ἡ 25ὴς δὲ πεῖρα ἐδικαίωσεν ἆρά γε τὴν προϋπόθεσιν τοῦ στρατηγοῦ Τορμασὼρ περὶ τοῦ ὠφελίμου τοιαύτης μεταβολῆς διὰ τὴν Γεωργιανικὴν Ἐκκλησίαν, ἢ καὶ ἐν γένει τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, διὰ τὸν γεωργιανικὸν λαόν, ἢ τὸ ρωσσικὸν κράτος.

Ἐνὶ λόγῳ αὐτὴ ἐκείνη ἡ ἀρχή, ἥτις ἀνέστειλε τὴν διαδοχὴν τῶν καθολικῶν τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας, πεισθεῖσα περὶ τοῦ ἀσκόπου, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς βλά-

βης τοιούτου μέτρου, δύναται ἐκ νέου νὰ ἀνανεώσῃ τὸν πρώην ὀργανισμὸν καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, ἐπιτρέπουσα τοῖς γεωργιανοῖς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καθολικοῦ τῆς ἑαυτῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ μητροπολίτης Μόσχας Φιλάρετος ἐθεώρει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας, τὴν διασώσασαν ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος τὴν ὀρθοδοξίαν ἀγνοτάτην, ὡς **μάρτυρα** τῆς ὀρθοδοξίας τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲ ἡ τελευταία αὕτη ἐναγάγῃ εἰς δίκην τὴν ἑαυτῆς μάρτυρα καὶ πρεσβυτέραν ἀδελφὴν ὑπὸ ἰδιότητα κατηγορουμένης, αὐτὴ δὲ ἰδία ἐμφανισθῇ συνάμα καὶ ὡς κατήγορος εἰσαγγελεὺς καὶ ὡς δικαστής, τότε τοιαύτη περίπτωσις δύναται τὰ θεωρηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου **ἀσυνήθης** ἐν τῇ πράξει τῇ δικαστικῇ· διὰ τοῦτο ἐὰν τὰ πράγματα ἔβησαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, τότε ἀντιπρόσωποι ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν, Γεωργιανικῆς καὶ Ρωσσικῆς, ἂς ἀποταθῶσιν εἰς τὴν οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν, μέρος τῆς ὁποίας αὗται ἀποτελοῦσιν, ἂς κρίνῃ αὕτη καὶ δικάσῃ αὐτοὺς καὶ ἂς ἐκδώσῃ ἀπόφασιν, εἰς ἣν ἀμφότερα τὰ ἐρίζοντα μέρη ὀφείλουσι νὰ ὑπακούσωσιν· ἄλλως τε δὲν φαίνεται δίκαιον ἵνα ἐν τῷ παρόντι ζητήματι δικασταὶ παραστῶσιν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ πρώην τε καὶ νῦν τοιοῦτοι ἔξαρχοι, συνεδριάζοντες ἐν τῇ Συνόδῳ, ὑφ' ὧν ἡ διοίκησις τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ἀνώμαλος, ἀντικανονικὴ καὶ κυρία ἀφορμὴ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως τοῦ λαοῦ. Ἐν τούτῳ βεβαίως ὑπαίτιοι εἰσὶν οὐχὶ τὰ πρόσωπα ἀλλὰ τὸ σύστημα, τῶν συνειδειῶν οὐχ ἧττον μενουσῶν τῶν αὐτῶν.

Περαιτέρω λέγεται ὅτι ἡ μεταρρύθμισις τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς ἐν Γεωργίᾳ Ἐκκλησίας, εἰ καὶ οὐσιαστικῶς ἀντιβαίνει «εἰς τὰς συνοδικὰς διατάξεις», ἀλλ' ὅμως ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἐπὶ σκοπῷ δῆθεν πολιτικῷ ἐν τούτῳ δ' ἔγκειται κυρίως τὸ σφάλμα, ὅτι δηλ. ἐν ζητήματι θρησκευτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς οὐχὶ σπανίως προεξάρχει καὶ διευθύνει ἡ **πολιτικὴ** μᾶλλον ἢ ἡ **θρησκεία**. Ἤδη καὶ τυφλῷ δῆλον ὅτι παρ' ὅλα ταῦτα ὁ σκοπὸς οὗτος δὲν ἐπετεύχθη ὅτι μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μεταβολὴν οἱ γεωργιανοὶ δὲν ἐγένοντο οὔτε θρησκευτικώτεροι, οὔτε ἠθικώτεροι, οὔτε περισσότερον ἀφωσιωμένοι τῇ Ρωσσίᾳ ἢ ὅσον ἦσαν ἐπὶ τῶν ἰδίων «καθολικῶν»· διότι σύστημα ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἐξασθενιζούσης τὴν πίστιν ἐν τῷ λαῷ, δὲν δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὰ κυβερνητικὰ ἰδεώδη. Ἐὰν δὲ ἐν διαρκείᾳ **27** ἐτῶν τ. ε. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ρωσσογεωργιανικῆς συνθήκης τῷ 1783—1810 οἱ γεωργιανοὶ καθολικοὶ Ἀντώνιος ὁ Α' καὶ Ἀντώνιος ὁ Β' οἱ θεωρούμενοι μέλη τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου, διηύθυνον τὴν Γεωργιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀνεξαρτήτως, κατ' οὐδὲν δὲ ἀπέδειξαν τὸ ἀκατάρτιστον αὐτῶν καὶ ἀνωφελές, ἐπιτρέπεται ἆρά γε νὰ ὑποπτεύῃ τις ὅτι θὰ συμβῇ τοιοῦτό τι ἐν τῷ μέλλοντι! Τὸ ὑποπτεύειν καὶ διορᾶν ἐν τῷ πόθῳ τῶν γεωργιανῶν τοῦ ἔχειν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἐκλελεγμένον καθολικόν, χωρισμόν, εἶναι ἐξίσου ἀβάσιμον, ὅσῳ τὸ ὑποπτεύειν διὰ τοὺς ρώσσους χωρισμόν, ἐπιποθοῦντας μετὰ διακοσιετῆ περίοδον ἔχειν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν πατριάρχην.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, τὴν ἀνακίνησιν τοῦ γεωργιανικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου ζητήματος ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς «γεωργιανοὺς ἐπαναστάτας». Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐσχάτη ἀγένεια καὶ ἔλλειψις εὐσυνειδησίας· διότι, ὡς γνωστόν, οἱ «ἐπαναστάται οὗτοι» οἱ ἄλλως ἐπονομαζόμενοι «κοινωνισταί—ἐπαναστάται» ἀρνοῦνται καὶ Ἐκκλησίαν καὶ πίστιν καὶ ἐθνικότητα. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεφύη μόνον ἀφ' ἑαυτοῦ ὁπότε κατέστη ἐμφανὲς πλέον τὸ ἀνωφελὲς τοῦ ὑφεστῶτος διοικητικοῦ συστήματος τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας· διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνδιαφέρονται μετὰ συμπαθείας πάντες οἱ ἀληθεῖς υἱοὶ τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαρδίως θλιβόμενοι διὰ τὴν μείωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ τὴν ἔλλειψιν αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου, ἀδυνατοῦντος νὰ δείξῃ εἰρηνοποιὸν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ κατὰ τὰς παρούσας θυελλώδεις περιστάσεις. Ὅτι νῦν εἰς εὐνομούμενον κράτος καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ὡμίλησε περὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς οὐδὲν τὸ θαυμαστόν. Περισσότερον ἓωλα φαίνονται τὰ ἐν ταῖς «Ἐκκλησιαστικαῖς Εἰδήσεσι» (ἐπισήμου ὀργάνου τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου) καταχωρισθέντα ἄρθρα, ἀνήκοντα πιθανῶς εἰς τὸν κ. . . . τοῦ λησμονοῦντος τῶν εὐαγγελικῶν ρημάτων «ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτόν» καὶ ἡμῖν κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε».

Συμπερασματικῶς δέον νὰ εἴπωμεν ὅτι συνῳδὰ τῇ σοφῇ ῥήτρᾳ prevoir,—preparer,—prevenir. μὴ ἀναβάλλοντες, μηδὲ κρύπτοντες ἐπὶ μακρὸν ἐν κιβωτίῳ, ἀμελητὶ πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐκλογὴ καθολικοῦ τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας· λεπτομερείας δὲ ἄλλας δηλ. περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν ἁγιωτάτην Σύνοδον, περὶ διευθύνσεως τῶν εἰσοδημάτων τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἰδιαιτέραν ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἐξ ἀντιπροσώπων ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα κανονίσῃ καὶ ἐκπονήσῃ.

Ἐν Μόσχᾳ

† Ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ·

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

§ 1.

Τίνα ὅμως τὰ ὅρια τῆς ἱστορικῆς γνώσεως, τίνα δῆλα δὴ πρέπει ἐκ τοῦ παρελθόντος ἵνα γινώσκωμεν, τίνα πρέπει ἵνα διδασκώμεθα, τοῦτο τῇ ὑποθέσει τοῦ λόγου τοῦδε οὐχ ὑπόκειται· ἄλλης ζητήσεως ἔργον καὶ ἄλλης εὐκαιρίας. Καὶ πάλιν ἐὰν περὶ συγγραφῆς ὁ λόγος, ἄλλη ζήτησις· τίνα δῆλα δὴ φευκτέον, τίνα σιωπητέον, τίνα τάξιν ἐν τοῖς γεγονόσιν ἐφαρμοστέον, καὶ τοῦτο οὐχ ὑπόκειται τῷ λόγῳ τῷδε. Τοὐναντίον μετὰ τὰ ἄνωθι εἰρημένα, φέρε ἐξετάσωμεν τὰς σχέσεις τῆς Ἱστορίας ὡς ἐπιστήμης πρὸς τὰς λοιπὰς γνώσεις τίνας ἐξ αὐτῶν ἀρύεται ἀλλ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει καὶ ἡ ὑπομονὴ ὑμῶν συγχωρεῖ.

Πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι συνδέονται πρὸς ἀλλήλας πολὺ ἢ ὀλίγον, ζωογονοῦνται δὲ διὰ τῆς Φιλοσοφίας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο Δέσποινα τῶν ἐπιστημῶν καλεῖται. Ἡ Ἱστορία ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἰδίαν θέσιν ἐξαίρετον κρατοῦσα δὲν ἔχει δύο μόνον ἐπικουρικὰς ἐπιστήμας τὴν Γεωγραφίαν καὶ τὴν Χρονολογίαν· δὲν ἔχει μόνον δύο ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους· κατέστη πολυόμματος Ἄργος, ὅστις ἀπὸ περιωπῆς μετὰ περισσῆς προσοχῆς βλέπει τὰ διαφέροντα αὐτῷ καὶ σπουδῆς ἄξια εἴτε εἰς τὸν καθόλου βίον τῆς ἀνθρωπότητος εἴτε εἰς περίοδόν τινα αὐτοῦ ἀφορῶντα.

§ 2.

Οὕτω βοηθητικὰς τῇ Ἱστορίᾳ ἐπιστήμας ἔχομεν πρὸς τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ τῇ Χρονολογίᾳ τὴν Ἐθνολογίαν ἢ Ἐθνογραφίαν τὴν Ἐπιγραφικὴν, τὴν Παλαιογραφίαν καὶ τὴν Παπυρογνωσίαν, τὴν Νομισματικὴν, τὴν Πολιτικὴν καὶ Διπλωματίαν καὶ τὴν Νομικὴν, τὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Τέχνης, τὴν Φιλολογίαν καὶ τὴν Γλωσσολογίαν, καὶ αὐτὰς τὰς σκαφὰς, αἵτινες πανταχοῦ τῆς κλασικῆς γῆς ἐκτελεσθεῖσαι καὶ ἐκτελούμεναι ἀνεγέννησαν τὰς ἱστορικὰς γνώσεις. Ὁ φίλος Reinach κρίνων νέας ἐκδόσεις βιβλίων ἀπεφήνατο οὐχὶ ἄνευ λόγου[32] On ne peut plus faire l' erudition ni d' histoire sans toucher à beaucoup de choses, sans voir s' ouvrir devant soi beaucoup de routes, et si l' on ne peut pas les parcourir toutes, du moins on est forcé de savoir qu' elles existeut. Καὶ ἔχει δίκαιον. Διότι ἐκτὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, Σικελίᾳ, Λιβύῃ, Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ ἀνακαλύψεων, ἐκτὸς τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Νινευΐ, τῆς Νούφφαρ τῆς Περσεπόλεως καὶ τῶν Σούσων, τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, τῆς Ἡλιουπόλεως (Βααλβὲκ) καὶ τοῦ Ζινδζιρλὶ δὲν πρέπει ἵνα λησμονήσωμεν τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Δωδώνης, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος, τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Τροίας, τὰς τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῶν Δελφῶν τὰς ἐν Ἄργει καὶ Κορίνθῳ, τὰς ἐν Ἐλευσῖνι καὶ Δήλῳ καὶ Θέρμοις, τὰς ἐν Ἰθάκῃ καὶ ἐν Λευκάδι, τὰς ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Χαιρωνείᾳ, τὰς ἐν Φιγαλείᾳ καὶ Μεγαλοπόλει, τὰς ἐν Ἀμύκλαις καὶ Σπάρτῃ τὰς ἐν Σαμοθράκῃ καὶ Λήμνῳ, τὰς ἐν Θήρᾳ καὶ ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Μήλῳ καὶ Τήνῳ τὰς ἐν Κῷ καὶ ἐν Ρόδῳ, τὰς ἐν Ἄσσῳ τῆς Μυσίας, τὰς ἐν Νεανδρείᾳ, τὰς ἐν Περγάμῳ, ἐν Μαγνησίᾳ τῆς πρὸς Σιπύλῳ καὶ Μαγνησίᾳ τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ, τὰς ἐν Μυρίνῃ καὶ Ἰασῷ καὶ Νοτίῳ, τὰς ἐν Ἐφέσῳ, τὰς ἐν Διδύμοις καὶ Μιλήτῳ, τὰς ἐν Πριήνῃ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ἔχομεν σήμερον ἄλλην Πομπηίαν μικροτέραν ὅμως ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, τὰς ἐν Λαγίνῃ καὶ ἐν Τράλλεσι καὶ Ἀφροδισιάδι[33].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

§ 1.

Γεωγραφία.—«Γλαῦκας ἐς Ἀθήνας προσκομίζω, ἵνα τὸ παλαιὸν ἀναμνησθῶ, ἐὰν θελήσω ν' ἀποδείξω πρᾶγμα ἀφ' ἑαυτοῦ εὐαπόδεκτον, ὅτι ἡ Γεωγραφία εἶναι ἐκ τῶν πρωτίστων βοηθητικῶν τῇ Ἱστορίᾳ μαθημάτων, γέφυρα ἐν γένει τῶν φυσικῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ Γεωγραφία ἐξετάζει τὰ μέρη, ἐν οἷς τὰ διάφορα συμβάντα ἀνειλίχθησαν, ἰδίως δὲ ἡ ἱστορικὴ λεγομένη Γεωγραφία καὶ ἡ στρατιγικὴ[34] προβαίνει μέχρι καὶ

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 103—104.

32. R. Etudes Grecqes, No 75 (1904)

33. Τὰς περὶ ὅλων τούτων ἐργασίας ἔσχον ὑπ' ὄψιν καὶ πάντα τὰ σχετικά, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἵνα ἐξογκώσω τὸ βιβλίον διὰ παραπομπῶν εἰς ἑκατοντάδα τοὐλάχιστον ἀρίστων βιβλίων καὶ μονογραφιῶν.

34. Προβλ. Oberhummer E. Die Aufgabe d. historischen Geographie. Verh. d. IX geogr. Tages in Wier 1891—Lammert: Die neusten Forschungen auf antiken Schlachfelbern ni griechenland ἐν N. Jahrb. f. Klass. Aldertt. 1901 σ. 112—134, 195—212 252—279.

τῆς λεπτομεροῦς περιγραφῆς τοῦ τόπου καὶ τῆς παρατάξεως τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων, ἐξ οὗ ἡ Ἱστορία τελευταῖον πολλὰ ὠφελήματα εἶδε καὶ ἡ χαρτογραφία. Ἡ Γεωγραφία, ἥτις παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι θεωρεῖται σήμερον ἔτι μάθημα ὑποδεὲς καὶ ταπεινὸν πρὸς ζημίαν ἐθνικὴν, προητοίμασεν εἰς τὴν Ἱστορίαν τὰς διαφόρους χώρας. Ἡ Γεωγραφικὴ θέσις τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Φοινίκης, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας εἰσήγαγε τὰς χώρας ταύτας εἰς τὴν Ἱστορίαν· ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ἀσσυρίας π. χ. ὠδήγησε τοὺς μεγάλους τῆς χώρας ταύτης βασιλεῖς ἵνα χωρήσωσι μέχρι τῆς Μεσογείου, μέχρις αὐτῆς τῆς Κύπρου, πράγματί τε καὶ τέχνῃ[35]. Οἱ Φοίνικες ἐκ τῶν κέδρων τοῦ Λιβάνου εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους προὐχώρησαν εἰρηνικὴν μᾶλλον ὁδὸν ἑαυτοῖς διανοίξαντες καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ πλούτου πλουτοῦντες. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῶν καὶ τοῦ Νείλου, τοῦ θεοῦ αὐτῶν[36].

Τέλος δὲ ἡ Ἑλλὰς στηρίγματα ἔχουσα τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ συνοδὸν τὴν πτερωτὴν Νίκην[37] ἐγένετο φύσει καὶ θέσει Μουσῶν καὶ Μαθήσεως κατοικία ὑπόδειγμα δὲ πολιτισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως, διότι καὶ φύσις καὶ πρόνοια εἰς ἓν συνέπεσον: Καὶ ἡ κοσμοκράτειρα Ρώμη εἰς τὴν ἔναντι χερσόνησον ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως ὡρμήθη, καὶ τὴν Μεσόγειον ὅλην θαυμαστὴν λίμνην δι' αὐτὴν καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὴν κατέστησε ὡς καὶ οἱ μετὰ τὴν Ρώμην τῆς Μεσογείου ἡγεμονεύσαντες Ἄραβες καὶ Βυζαντῖνοι καὶ Ὀθωμανοὶ καὶ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι. Πόσον δὲ ἡ φυσικὴ διάπτυξις τοῦ ἐδάφους συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐγκατοίκων, περιττὸν εἰς εἰδότας ἵνα ὑπομιμνήσκω. Τοῦτο μόνον λέγω ὅτι σήμερον ἡ γνῶσις τῶν Γεωγράφων ὁμοιάζει ὠκεανῷ· εἶναι μὲν ὁμαλὴ, ὡς ὁ Ὠκεανὸς, οὐχὶ ὅμως περιωρισμένη· περιορίζεται μόνον ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος ὅστις ὀφείλει ἵνα γινώσκῃ τίνα ἐξ αὐτῆς τὰ μεταδοτέα, ἐὰν διδάσκῃ Ἱστορίαν ἢ Γεωγραφίαν[38].

§ 2.

Χρονολογία.—Ἡ Χρονολογία παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ὡς ἐπιβοηθητικὸν μάθημα μνήμης μόνον εὐμάρειαν ἐλέγχον. Καὶ ὅμως ἀπαραίτητος ἡ γνῶσις οὐχὶ μόνον χρονολογιῶν ἀλλὰ καὶ χρονολογικῶν συστημάτων ἔστω ὀλιγίστων ἔτι, τοῦ τῶν Ὀλυμπιάδων, τοῦ ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, τοῦ τῶν Σελευκιδῶν, τοῦ τῶν Ἰνδικτιώνων, τοῦ τῆς Ἐγείρας. Πρὸς τῇ γνώσει τοῦ τόπου καὶ ἡ τοῦ χρόνου σήμανσις ἐπιβάλλεται ἵνα συγκρίνωμεν πολλὰς ἐποχὰς καὶ πολλὰ πράγματα. Εὐτυχῶς ὑπάρχουσι σήμερον πολλοὶ παραλληλιστικοὶ πίνακες χρονολογικῶν συστημάτων πρὸς κοινὴν χρῆσιν διευκολύνοντες τὰς ἐργασίας τῶν ἱστορικῶν.

§ 3.

Ἐθνολογία. Ἐθνογραφία—Μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων πάντες συνέχεαν τὴν Ἀνθρωπολογίαν, τὴν Ἐθνολογίαν—Ἐθνογραφίαν. Ἀλλ' ἡ Ἀνθρωπολογία καθόσον ἡ Ἐπιστήμη ἐξετείνετο καὶ ἀνεπτύσσετο περιωρίσθη εἰς τὸν περὶ τοῦ ἀνθρώπου λόγον ὑπὸ φυσικὴν μόνον ἔποψιν, ἐνῷ ἡ Ἐθνολογία κατέστη ἐπιστήμη, ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐθνῶν, τῶν φυλῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, περὶ τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος ἑκάστης αὐτῶν, περὶ τῆς διαδόσεως αὐτῶν καὶ ἐπικρατήσεως ἅμα δὲ καὶ περὶ τῆς ψυχολογικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, δανειζομένη τὰ ἀνατομικὰ δεδομένα ἐκ τῆς Ἀνθρωπολογίας, ἀποσπασθεῖσα τῆς «Ἐθνογραφίας» καὶ διακριθεῖσα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1886.

Ἡ **Ἐθνογραφία** εἶναι ἡ ἐπιστήμη ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τῆς καταστάσεως τῶν λαῶν τῶν ἐπὶ τῆς οἰκουμένης περὶ τῆς διαίτης αὐτῶν, τῆς γλώσσης, τῶν θεσμῶν καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν· εἶναι περιγραφικὴ μᾶλλον ἐπιστήμη, ἥτις δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς δυνατὰς φυσικὰς σχέσεις τῶν λαῶν καὶ τὰς συγγενείας αὐτῶν. Ἐκ τῆς Ἐθνολογίας δὲ καὶ Ἐθνογραφίας ἔχει

35. Τοῦ Σαργὼν ἐν Κύπρῳ ἀνευρεθεῖσα στήλη ὑπερφυσικοῦ μεγέθους τῷ 1845 κοσμεῖ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου Πρβλ. Μυστακίδου ἐν Κυριακίδου ΙΘ' ἑκατονταετ. σ. 192.

36. Ἐν Rec: des Travaux r. XXI 1899 ἐδημοσιεύθη Ἔκθεσις θαλασσίας περιοδείας τοῦ Ἱεροδούλου Wen—Amon τοῦ ἐν Θήβαις ναοῦ γενομένης κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα εἰς Φοινίκην καὶ Κύπρον. Πρβλ. περὶ τούτου καὶ ἐν Mit. Vorderasiat. Gesells. τ. Α' (1900) σ. 14—29 πραγματείαν τοῦ M. Müller.

37. Ἀγγεῖον τοῦ Δαρείου ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως Monum: Insfit: Arch: IX, 50—51.—Ὅρα καὶ Geschichte der Wis: Erdkunde der Griechen ὑπὸ Berger Βα ἔκδ. 1903 ἐν Λειψίᾳ· καὶ Geschichte der Erdkunde ὑπὸ Günther ἐν Βιέννῃ 1901, τὰ μόνα κάλλιστα διὰ τὴν Ἱστορικὴν Γεωγραφίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀρχαίαν.

38. Πρβλ. ὅσα μακρὰ περὶ ταῦ θέματος τοῦτο ἔγραψα ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Μεγάλης Γεωγραφίας τῆς ὑπ' ἐμοῦ ἐκδεδομένης

ὁ ἱστορικὸς ἵνα ζητήσῃ τὰς διαιρέσεις εἰς φυλάς, τοὺς ἀρχικοὺς τύπους τοῦ βίου ἑκάστης αὐτῶν καὶ πάντα τὰ συμπαρομαρτοῦντα τῷ βίῳ τῶν φυλῶν καὶ ἐθνῶν καταρτίσῃ δὲ σχέσεις καὶ βαθμοὺς ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀναπτύξει ἀποδιδοὺς τὸ ἀκριβὲς ἐν τούτοις διὰ τὰς μεταβολάς, τὰς μεταναστάσεις, τὴν εὐδοξίαν ἢ τὴν ἀδοξίαν τῶν τόπων, οὓς κατῴκησεν ἢ κατοικεῖ λαός[39].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

§ 1.

Ἐπιγραφική.—Ἡ Ἐπιγραφικὴ ἐπαγγέλλεται τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν γενομένων ἐπιγραφῶν, τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐξαγωγὴν διὰ τὴν Ἱστορίαν συμπερασμάτων. Ἐπιγραφαὶ καλῶς ἀναγινωσκόμεναι εἰσὶν ἡ ἀρίστη καὶ σαφεστάτη πηγή, ἐξ ἧς ὁ ἱστορικὸς δύναται ἵν' ἀντλήσῃ ὠφελείας πολλὰς ἢ ὀλίγας ἀλλὰ πάντως βεβαίας· εἰσὶ κείμενα πρωτότυπα, εἰσὶ τεκμήρια ἀναμφισβήτητα, δι' ὧν ἐξηγοῦνται σήμερον τοσαῦται λεπτομέρειαι τοῦ θρησκευτικοῦ, τοῦ διπλωματικοῦ, τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων· εἰσὶν τὰ μόνα μνημεῖα, δι' ὧν διηρευνήθη καὶ ἐπηνωρθώθη ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης, συνεπήχθη δὲ καὶ συναπηρτίσθη καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν, οἵτινες δὲν πύμοίρησαν ἱστορικῶν ἀξίων, ἵνα ἱστορήσωσι τὰ κατ' αὐτοὺς ἢ τῶν ὁποίων αἱ πράξεις ἀναγραφεῖσαι ἐκ πλείστων χρόνων ἀπώλοντο. Αἱ ἐπιγραφαὶ εἰσὶ τὰ μόνα μνημεῖα, δι' ὧν ἐκλελοπυῖαι γλῶσσαι ἀνέστησαν σήμερον ἱκέτιδες τῇ Ἐπιστήμῃ, ὡς ἡ τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων ἡ τῶν Σύρων, ἡ τῶν Φοινίκων καὶ Καρχηδονίων, ἡ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ τῶν ἀρχαίων Τούρκων, ἡ τῶν ἀρχαίων Περσῶν, ἡ τῶν Χιμυαριτῶν, τῶν κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς Ὁμηριτῶν· ἀναμένεται ὅμως ἡ ἐξήγησις τῆς τῶν Χετταίων γραφῆς, δι' ἣν πολλοὶ σοφοὶ κόπτονται.

Διὰ τῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας δεκαετηρίδας ἀνεκαλύφθησαν, πολλαὶ γνῶμαι τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἐκυρώθησαν συνεπληρώθησαν ἢ ἀνεπτύχθησαν, κείμενα διεφθαρμένα ἤδη διὰ τὴν ἀμαθίαν, τὴν ἀδλεψίαν ἢ καὶ περὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐπιπολαιότητα τῶν ἀντιγραφέων διωρθώθησαν· τῷ τρόπῳ δὲ τούτῳ τὸ ἱστορικὸν ἔδαφος ἀπεδόθη ἀλώβητον καὶ πρὸς κατανόησιν ἕτοιμον.

§ 2.

Οὕτως ἐγνωρίσαμεν τὸν Ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, οὕτως εὕρομεν κείμενα συνθήκης, αὐτὸ π. χ. τὸ πρωιότυπον τῆς παρὰ Θουκιδίδῃ (Ε', 47) ἀναφερομένης συνθήκης τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀργείους Μαντινεῖς καὶ Ἠλείους τῆς τῷ 421 π. Χ. διομολογηθείσης δι' ὃ ἡ ἀκρίβεια τοῦ Θουκυδίδου ἐθαυμάσθη καὶ ἡ ἀξιοπιστία ἐν ταῖς μαρτυρίαις ἐτιμήθη[40] αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων, δι' ἧς ἑρμηνεύεται ἡ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῷ Εὐβοϊκῷ πολέμῳ, στρατηγοῦντος τοῦ Περικλέους, ὁμολογία[41]. Οὕτως ἔχομεν τελευταῖον δημοσιευθεῖσαν «ὁμόλογον (συμπεφωνημένην) συνθήκην καὶ συμμαχίαν Αἰτωλοῖς καὶ Ἀκαρνάνοις»· δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὅριον τῶν δύο λαῶν ὁ Ἀχελῷος. (1905 Ἀρχαιολογ. ἐφημ. σ. 55). Οὕτως εἴδομεν συμβάσεις ἐμπορικάς, καθ' ἃς κανονίζονται αἱ σχέσεις τῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἄλλας πόλεις διὰ τὴν ἐξαγωγικὴν καὶ εἰσαγωγικὴν ἐμπορίαν. Περιεργίας χάριν ἐπιτραπήτω μοι ἵνα ὑπομνήσω ὅτι ἡ νῆσος Κέως ὑπεχρεοῦτο διὰ συνθήκης ἵνα διακομίζῃ «τὴν ἐξαγωγὴν τῆς μίλτου Ἀθήναζε» ἄλλοσε δὲ μηδαμῇ, ἤτοι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐν εἴδει μονοπωλείου ἀναλάβει πᾶσαν τὴν ἐν Κέῳ ἐξαγωγὴν τῆς μίλτου[42].

Οὕτως ἐμυήθημεν ἐξ ἐπιγραφῆς πολυστήλου καὶ πολυστίχου ἀνευρεθείσης ἐν Οἰνοάνδοις τῆς Λυκίας οὗ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὰς «Κυρίας Δόξας

39. Ὡραῖον βιβλίον κατ' ἐμὲ τόδε: Ethnology, in two parts ὑπὸ Keane 2 ἐκδ. 1896, Cambrigde. Περὶ Ἐθνολογίας—γραφίας ὅρα διδακτικὴν διατριβὴν τοῦ Grassl (1904. Svlzbach) Herodot als Ethnologe ἀκριβέστερον ἀλλαχοῦ.

* Τί ἐκ τῆς Ἐπιγραφικῆς ἤντλησεν ἡ Φιλολογία, ἡ Διαλεκτολογία (Meisterhans, Γραμματικὴ τῶν Ἀττικῶν Ἐπιγραφῶν εἰς 3ην ἐκδ.) ἄλλου θέματος ὑποκείμενον. — Grieh: Dialektinschiften Collitz—Bechtel. Δυστυχῶς δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν τοῦ Larfeld. Handb. d. Griechischen Epigraphik.

40. Πρβλ. τὰ δύο κείμενα τὸ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου καὶ ἐπὶ τοῦ χειρογράφου· θάλαττα, ἅπας ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, θάλασσα, πᾶς ἐν τῷ κειμένῳ.

41. Θουκ Α, 114. — C. I. A. IV Suppl. vol. I. Ἐν γένει περὶ τούτων ὅρα Athen. Mittheil. τομ. Α'. καὶ Β'. Ὅρα ἔτι καὶ Ditlemberger, Syll. πρ. 61, 62, 77, 87 καὶ Συνθῆκαι—συμμαχίαι.

τοῦ Ἐπικούρου[43]» σὺν ταύταις δὲ καὶ πολλὰς γραμματικὰς καὶ συντακτικὰς παρατηρήσεις συνηγάγομεν, περὶ ὧν οὐ τοῦ παρόντος. Πρὸς τῷ συστήματι τούτῳ τῷ φιλοσοφικῷ καὶ οἰκονομολογικὸν ἐγνωρίσαμεν. Τὸ Ἐδικτὸν[44] ὅπερ ἐξέδωκεν ὁ Διοκλητιανὸς τῷ 301 μ.Χ. ἐπιθυμῶν ἵνα διακανονίσῃ τὴν τιμὴν ὅλων τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς καὶ αὐτῶν, ἔτι τῶν ἐλαχίστων εἰδῶν τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς πολυτελείας, κρεάτων π. χ. καὶ ἐδωδίμων, οἴνων καὶ ἀρωμάτων, ὀπωρικῶν καὶ σηρικῶν ἐστιν ἔγγραφον οἰκονομίας πολιτικῆς σπουδαιότατον ἅμα καὶ ἐπισημότατον. Διὰ τοῦ Ἐδίκτου τούτου ὁ Διοκλητιανὸς ὁρίζων τὸ ὕψιστον ὅριον, τὸ maximum, τῆς τιμῆς ὅλων τῶν χρειωδῶν πρὸς βρῶσιν πρὸς πόσιν πρὸς ἱματισμὸν κλ. ἐζήτει ἵνα φυλάξῃ τοὺς ὑπηκόους τῆς εὐρείας αὐτοῦ αὐτοκρατορίας ἰδίως τοὺς ἐν Ἀνατολῇ ἀπὸ πάσης καταχρήσεως ἢ κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως ἐπιβάλλων καὶ ποινὰς εἰς τοὺς ἐμπόρους ἢ μεταπράτας, κανονιζομένων σαφῶς ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν ἡμερομισθίων τῶν διαφόρων καὶ αὐτῶν τῶν μνιαίων τῶν διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἐπαγγελματιῶν. Ὁ δὲ σπουδαῖον, μετὰ τὴν πρώτην δημοσίευσιν τοῦ Ἐδίκτου ὑπὸ τοῦ Waddington νέα ἀποσπάσματα ἀλλαχοῦ εὑρέθησαν καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ συμπληροῦντα ἢ καὶ νέα διδάσκοντα, ὡς τὰ ἐν Μυλάσοις ἐν Μεγαρίδι, ἐν Δελφοῖς ἐν Θήβαις, ἐν Τροιζῆνι ἐν οἷς καὶ περὶ σκορόδων καὶ κρομμύων ἐν δικτύοις ἔτι λόγος γίνεται[45]. Καὶ τί δὲν εὑρίσκει ἐν τῷ Ἐδίκτῳ τούτῳ ὁ ἐπιστήμων μάλιστα μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν διαφόρων νέων τεμαχίων λατινιστὶ καὶ ἑλληνιστί; Καὶ τίς δὲν ὀφείλει ἵν' ἀνομολογήσῃ τὴν πατρικὴν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μέριμναν τοῦ αὐτοκράτορος ὅστις καλεῖται Διοκλητιανός.

(ἕπεται συνέχεια)

43. Ἐδημοσιεύθη τελεία ἐν B. C. H. τοῦ 1897 ὑπὸ τῶν φίλων δρων. Heberdey καὶ Kalinka. σ.345—443. Κατὰ τὸν κ. Homolle ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι «document unipue» αὐτόθι σελ. 345. Τὰ Οἰνόανδα=νῶν Ἰνδζαλιλὰρ ἐπὶ τοῦ Σεδζελὲρτσαΐ Πρβλ. B. C. H. 1886 σ. 220 καὶ ἑξῆς καὶ Κατάλογον Νομισμάτων Λυκίας τοῦ Βρετ. Μουσείου, ἐνῷ ἓν μόνον ἀργυροῦν ἀναφέρεται ἐν πίνακι XV.

44. Waddington, Edit de Dioclétien. ἐν Παρισίοις 1864.

45. Ἐν B. C. H· καὶ ἐν Ath. Mitheilungen.

ΑΝΤΙΟΧΙΚΑ*

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Φιλήμονος θανόντος Σιλβέστρου (1766).

† Τοῦ ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας ἀποιμάντου διαμείναντος, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῇ προϊσταμένου ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀοιδίμου κυρ Σιλβέστρου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, τῶν δὲ ἐκεῖσε εὑρισκομένων χριστιανῶν διὰ γράμματος τοῦ κὺρ τοῦ καὶ Ἐπιτρόπου παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου γένους τῆς αὐτόθι πολιτείας, ἀναγγειλάντων ἡμῖν τὴν ἀποβίωσιν τοῦ διαλειφθέντος, καὶ πολλὰ ἐκλιπαρησάντων ἡμῖν εἰς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξομένου τὴν προστασίαν τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου Θρόνου, καὶ τὴν υἱϊκὴν ἅπασαν αὐτῶν γνώμην τοῦ τε ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ λαϊκοῦ εἰς ἡμᾶς ἀνατεθειμένων, ὡς ὃν ἂν ἐκλέξωμεν ἡμεῖς μετὰ τῶν μακαριωτάτων Πατριαρχῶν καὶ συναδελφῶν ἐκ παντὸς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὑρισκομένου εὐαγοῦς ἀρχιερατικοῦ καταλόγου ἱκανὸν καὶ ἁρμόδιον τῆς τοιαύτης προστασίας, ἔχωσιν αὐτὸν ἀποδέχεσθαι εὐγνωμόνως καὶ πάσῃ ψυχῇ καὶ προθυμίᾳ ἐναγκαλισθῆναι. Τούτου χάριν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν, συνδιασκεψαμένη μετὰ τῶν μακαριωτάτων Πατριαρχῶν τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, τοῦ τε Ἀλεξανδρείας κὺρ Ματθαίου καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων κὺρ Παρθενίου καὶ τῆς ἐνδημούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερᾶς τῶν συναδελφῶν ἁγίων Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως, πρὸς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν τοιούτου ζητουμένου ἀναγκαίου προσώπου, καὶ μετὰ πάσης ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως ἀκριβοῦς ἀνακρίναντες πᾶν πρόσωπον, καὶ σπουδὴν καταβαλόντες ὅτι πλείστην εἰς τοῦτο, τέλος, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ἱερώτατον μητροπολίτην Χαλεπίου καὶ συναδελφὸν ἡμῶν κὺρ Φιλήμονα, δεύτερον δὲ τὸν θεοφιλέστατον ἀρχιεπίσκοπον Φαναρίου Μακάριον, καὶ τρίτον τὸν ἅγιον Σαντορίνης Διονύσιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας.

Ἔτει ϛψξ΄. (1766) Ἀπριλλ. κη΄.

† Ὁ Νικομηδείας Νικηφόρος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Χαλκηδόνος κὺρ Ἰωαννικίου. † Ὁ Δέρκων Διονύσιος. † Ὁ Θεσσαλονίκης Θεοδόσιος. † Ὁ Κρήτης Γεράσιμος. † Ὁ Μιτυλήνης Ἄνθιμος.. † Ὁ Ἀγχιάλου Ἀνανίας, ἔχων καὶ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 93—101.

τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Μεσημβρίας κύρ Ἀνθίμου. † Ὁ Βιδύνης Ἰωσήφ. † Ὁ Ἀγκύρας Ἄνθιμος. † Ὁ Αἰγίνης Ἄνθιμος. † Ὁ Σαντορίνης Διονύσιος. † Ὁ Φαναρίου Μακάριος.

(ΕΠΙ ΣΑΜΟΥΗΛ ΤΟΥ Α'.

(Κώδ. ΣΤ'. 118).

Ὑπόμνημα
Ἀμίδης Παΐσίου

Ὅσαι τῶν παροικιῶν τε καὶ ἐπαρχιῶν ἔφθασαν ὑποκεῖσθαι ἀνέκαθεν τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Οἰκουμενικῷ θρόνῳ, αὗται, τῇ τῶν καιρῶν ἀγχιστρόφῳ μεταβολῇ καὶ μεταπτώσει, εἰ καὶ τοῦ ἀναφερομένου πρὸς τὸν ποιμένα λογικοῦ ποιμνίου καθυστερημέναι τέως γνωρίζονται καὶ τυγχάνουσιν, ἔμπης τῆς κατὰ τόπον ἐπαρχιακῆς ὀνομασίας διὰ παντὸς σωζομένης, οὐδὲν τὸ παραβλάπτον καὶ κωλῦον ἐπ' ὀνόματι ταύτης ἀρχιερατικῇ ἀξίᾳ κοσμεῖσθαι καὶ σεμνύνεσθαι τὰ Συνοδικῶς ποτὲ ἀναφανέντα ἱκανὰ καὶ ἄξια τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας πρόσωπα. Καὶ δὴ, τῆς πάλαι μὲν εὐσεβῶν συστήματι γνωριζομένης ἁγιωτάτης κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν Μητροπόλεως Ἀμίδης μέχρι τοῦδε τὴν ὀνομασίαν ἐχούσης, ἐστερημένης μέντοι οὔσης τῆς τῶν Χριστιανῶν πληθύος καὶ ὅλως ἀοικήτου τε καὶ ἀκατονομάστου, τὴν αὖ κοινῇ καὶ συνοδικῇ διαγνώσει καὶ γνώμῃ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. κ. Φιλήμονος, ἀναφανέντος ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ γενέσθαι τε καὶ χειροτονηθῆναι Ἀρχιερέα ἐπ' ὀνόματι τῆς τοιαύτης ἐπαρχίας Ἀμίδης, τούτου χάριν, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου κτλ. κ. Σαμουὴλ, καὶ γνώμῃ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ διορισθέντες ἐπὶ τούτῳ, συνεισελθόντες ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Κοιμήσεως τοῦ Βλαχσεραΐου, καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι· πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Παΐσιον, δεύτερον δὲ τὸν ἱερομόναχον Νικηφόρον καὶ τρίτον τὸν ἱερομόναχον Μελέτιον. Διὸ καὶ εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη κτλ. . . .

ᾳψξς'. Μαΐου κζ'. Ἰνδικτ. ΙΕ'.

† Ὁ Βιδύνης Ἰωσήφ. † Ὁ πρώην Προϊλάβου Φιλόθεος † Ὁ πρώην Ὠλένης Ζαχαρίας † Ὁ πρώην Εὐρίπου Παΐσιος. † Ὁ πρώην Νυσσάδας Σαμουήλ. † Ὁ πρώην Νεοκαισαρείας Κοσμᾶς. † Ὁ Σηλυβρίας Ἰωσήφ.

Σημ. Ἀρχειοφ. Ἐκ παραδρομῆς ἐξέπεσον ἐκ τοῦ δευτέρου Τόμου τῶν Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, καθὼς καὶ τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα Δαμασκοῦ Δανιὴλ, Ἐμέσης Ἀνθίμου, Ἡλιουπόλεως Νικοδήμου καὶ Θεοδοσιουπόλεως Θεοδοσίου. (Κώδ. ΣΤ'. 121).

Ὑπόμνημα
Δαμασκοῦ Δανιὴλ.

Τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Δαμασκοῦ δίχα Ἀρχιερέως διατελούσης, καὶ χρείας γενομένης ἐπὶ τῷ χειροτονηθῆναι ἐν αὐτῇ ἀρχιερέα ἄξιον καὶ ἱκανὸν ποιμαντικῆς προστασίας, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδελφοὶ Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου . . . . κ. Σαμουὴλ, συνεισελθόντες κτλ. . . . . πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανοσιώτατον μέγαν πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας κ. Δανιὴλ, δεύτερον δὲ τὸν ἱερομόναχον Παΐσιον καὶ τρίτον τὸν ἱερομόναχον Ναθαναὴλ, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κτλ. . . .

ᾳψξζ'. Αὐγούστ. ε'.

† Ὁ Μιτυλήνης Γεράσιμος. † ὁ πρώην Εὐρίπου Παΐσιος. † ὁ πρώην Προϊλάβου Νεόφυτος. † ὁ πρώην Χίου Νικηφόρος. † ὁ πρώην Ὠλένης Ζαχαρίας. † ὁ πρώην Καισαρείας Γεράσιμος.

Κώδ. ΣΤ'. 158).

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Δανιὴλ θανόντος Φιλήμονος (1767).

† Τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας ἀπομάντου διαμείναντος, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῇ προϊσταμένου ἀοιδίμου κὺρ Φιλήμονος ἤδη τὴν ἀμείνω λῆξιν μεταστάντος, οἱ ἐξ ἐκείνου τοῦ κλήματος ὁρμώμενοι Χριστιανοὶ καὶ ἐντεῦθεν ἐν βασιλευούσῃ διατελοῦντες, ἄνδρες ἀξιολόγου μοίρας καὶ τῶν ἐκεῖσε μερῶν εἰδήμονες, πτοηθέντες μὴ, καιροῦ παραρυέντος, παρεισπεδήσῃ τις τῶν Λατινοφρόνων, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἔφθασε τοιοῦτόν τι γενέσθαι, ὅτε δυώνυμός τις ὁτὲ μὲν Σεραφεὶμ ὁτὲ δὲ Κύριλλος μετονομασθείς, τῶν ἐπισήμως λατινοφρονούντων, χρηματικῇ δυνάμει συγκεκροτημένος, εἰσελάσας ἐπεπήδησε τοῦ Θρόνου αὐτοῦ, καὶ μυρίων κακῶν πρόξενος γέγονε καὶ φθορᾶς αἴτιος ἀμυθήτου, κατανκλώσας καὶ κατακενώσας τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῦ χρόνου ἐναπόθετα κειμήλιά τε καὶ κόσμον ἅπαντα τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Θρόνου, καὶ ὅσα ἱερὰ αὐτοῦ ἀναθήματα καὶ ἀφιερώματα, εἰς τὰς ἀτόπους αὐτοῦ ὀρέξεις τε καὶ ὁρμὰς, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ μὲν τῆς Ὀρθοδοξίας καθελὼν τὰ δὲ τῶν ἑτεροδόξων ἀναστηλώσας καὶ κρατύνας, καὶ ὅσα ἄλλα γραφῇ παραδοῦναι ἄξια θρηνωδίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ νῦν προορώμενοι, αὐτοί τε τοῦ ἐκεῖθεν ποιμνίου καὶ ἡμεῖς οἱ τὴν κοινὴν τῶν ἁπασῶν Ἐκκλησιῶν φροντίδα καὶ μέριμναν ἐμπεπιστευμένοι, πρός δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πρὸς ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ γράμ-

ματος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου κὺρ Φιλήμονος, ὅστις, βαρυτάτῃ περιπεσὼν ἀσθενείᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος ἀνακῦψαι καὶ ἀναρρώσασθαι τῆς νόσου, τὸ μέλλον καὶ ἄδηλον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως προβλέψας, ὡς ἄριστος οἰκονόμος καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν κυριάρχης, ἀπέστειλεν ἡμῖν ἐκλιπαρῶν καὶ θεοκλυτῶν μετὰ μεγίστης προσπαθείας μὴ τύχῃ παρεισπεσὼν τινὰ τῶν Ἀράβων καὶ τέλεον τὸ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποσβεσθῆναι, ἐξωνομάσας διάδοχον αὐτοῦ τὸν ἡμέτερον μέγαν Πρωτοσύγκελλον τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ ἐκ παντὸς ἄλλου προσώπου τῶν ἐκεῖσε καὶ ἐνθάδε ἐν βασιλευούσῃ τοῦτον προεκλεξάμενος καὶ εἰς διαδοχὴν τοῦ Θρόνου διαταξάμενος.

Τοιαύταις παρακλήσεσι καὶ τοιούτοις λογισμοῖς κεκινημένη καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλη Ἐκκλησία, πρὸς ἀπάντησιν τῶν ὑποτρεχόντων δεινῶν, δέον ἔκρινε κατασφαλίσασθαι καὶ προοχυρώσασθαι τὸ ἐκεῖσε Ὀρθόδοξον ποίμνιον προμηθείᾳ ἔμφρονι καὶ χειρὶ ὀξυτάτῃ τοῦ ὀρθοδόξως προστησομένου τοῦ ἐκεῖσε λογικοῦ τοῦ Χριστοῦ ποιμνίου. Καὶ δή, κατὰ τὴν ἀρχαίαν διατύπωσιν τοῦ Ἀποστολικοῦ τούτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, μετὰ τὰς ἀποβιώσεις ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν εἰς ἑαυτὸν ἀναλαμβάνοντος καὶ ἀναδεχομένου τὸ ἐφορᾶν καὶ ἐπιστατεῖν τὰ τῆς τούτων διαδοχῆς, καὶ ὡς κοινὸς ἐπόπτης καὶ ἔφορος τῶν ἁπανταχοῦ ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν, οἷα καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ὅλου Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ὑπερανεστηκυῖα προνοεῖσθαι τῶν ὑπ' αὐτῶν μελῶν, καὶ ἐπαγρυπνεῖν τῷ κοινῷ συμφέροντι. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ νῦν οὐκ' ἀπαξιώσας, καθ' ἣν ἔγγραφον ἔλαβε γνώμην τοῦ ἀοιδίμου κὺρ Φιλήμονος τῆς ἰδίας αὐτοῦ παρακιτήσεως πρὸς τὸν ἡμέτερον μέγαν Πρωτοσύγκελλον κὺρ Δανιὴλ, συνῳδὰ καὶ ἀδελφὰ συμψηφῆσαι κρίνας, γνώμῃ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου Ἑρραίμ, τοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ καὶ τῆς ἐνδημούσης ἱερᾶς τῶν Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως, πρῶτον μὲν ἐξ ἁπάντων αὐτὸν τοῦτον τὸν πανοσιολογιώτατον Πρωτοσύγκελλον, τὸν καὶ ἤδη ἔτι Δαμασκοῦ μητροπολίτην χειροτονηθέντα, ἄξιον εἰς διαδοχὴν ἐψηφίσατο, δεύτερον δὲ παρακολουθῶν τῷ νομίμῳ τὸν πρῴην Ὠλένης κὺρ Ζαχαρίαν, καὶ τρίτον τὸν πρῴην Χίου κὺρ Νικηφόρον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷ δε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτι σωτηρίῳ ᾳψξζ'. (1767) Αὐγούστου ς'. Ἰνδικτ. ΙΕ'.

Ὁ Μιτυλήνης Γεράσιμος. † Ὁ πρῴην Καισαρείας Γεράσιμος. † Ὁ πρῴην Εὐρίπου Παΐσιος. † Ὁ πρῴην Προϊλάβου Φιλόθεος. † Ὁ πρῴην Χίου Νικηφόρος. † Ὁ πρῴην Ὠλένης Ζαχαρίας.

(Κώδιξ ΣΤ'. 159).

Σημείωσις Ἀρχειοφύλακος. Ἵνα μὴ ξενισθῇ τις ἐκ τοῦ ὀλιγαρίθμου καὶ κάπως παραδόξου τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρω ἐγγράφῳ ὑπογραφῶν, παραθέτομεν τὸ ἐπεξηγοῦν ταύτας ἔγγραφον.

Ἴσον ἀπαράλακτον τοῦ πρωτοτύπου

Διὰ τοῦ παρόντος κοινοῦ ἡμῶν ἀποδεικτικοῦ γράμματος, δηλοποιοῦμεν ὅτι, κατὰ τὸν ἐκδοθέντα βασιλικὸν προσκυνητὸν Ὁρισμόν, ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡμῶν, καὶ μὴ ὑπολειφθείσης ὁμηγύρεως συναδελφῶν Ἀρχιερέων περὶ τὸν παναγιώτατον καὶ σεβασμιώτατον ἡμῶν αὐθέντην τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κὺρ'' κὺρ'' Σκμουήλ, ἀρίεμεν τὰς γνώμας ἡμῶν τῇ αὐτοῦ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι προβάλλειν τε καὶ κανονικῶς ψηφίζεσθαι καὶ ἀποκαθιστᾶν ὃν ἂν Θεόθεν φωτισθῇ, ἔχων τὰς γνώμας ἡμῶν, ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς ἐνδημοῦντες ἐν τῇ βασιλευούσῃ ἀντὶ πάντων τῶν ἀποδημούντων συναδελφῶν ἐψηφορορῦμεν. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν ὑπογράφοντες ἰδίαις χερσὶν ἐν τῷ παρόντι, δεδώκαμεν αὐτὸ τῇ σεβασμιωτάτῃ αὐτοῦ Παναγιότητι.

ᾳψξζ'. (1767) Ἰουλίου ια'.

† Ὁ Ἐφέσου Μελέτιος † Ὁ Κυζίκου Γεράσιμος. † Ὁ Νικομηδείας Νικηφόρος. † Ὁ Νικαίας Ἄνθιμος. † Ὁ Χαλκηδόνος Ἰωαννίκιος. † Ὁ Θεσσαλονίκης Θεοδόσιος. † Ὁ Προύσης Μελέτιος. † Ὁ Κρήτης Γεράσιμος. † Ὁ Τραπεζοῦντος Δωρόθεος. † Ὁ Ναυπλίου Βενέδικτος. † Ὁ Πελαγωνίας Ναθαναὴλ. † Ὁ Μπόσνας Σεραφείμ.

Ὑπόμνημα Ἐμέσης Ἀνθίμου καθαιρεθέντος Ἀθανασίου.

Ὅτι μὲν ἐκ παλαιοῦ εἴωθεν ὁ ἁγιώτατος Πατριαρ. Ἀποσ. καὶ Οἰκουμ. Θρόνος προχείρως πάνυ συναντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐπικουρεῖν, ὡς οἷόν τε, καὶ τοῖς λοιποῖς ἁγιωτάτοις Πατριαρ. καὶ Ἀποστ. Θρόνοις, τοῦτο οὐ μόνον ἐκ τῶν παρεληλυθότων δῆλον ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Τοῦ γὰρ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. κ. Δανιὴλ, τὰς διατριβὰς ἤδη περὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ποιουμένου, καὶ ἀναγγείλαντος ὅτι ὁ κακοΑθανάσιος κακῶς καὶ, ὡς μήποτε ὤφελε, τῆς ὑποκειμένης αὐτῷ ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Ἐμμέσης ἐπιδραξάμενος, πρῶτον μὲν παραίτησιν οἰκειοθελῆ καὶ ἀβίαστον τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐπεποίητο, κατεστρωμμένην καὶ ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐκείνου Θρόνου, εἶτα δὲ καθιρίσει παντελεῖ τῆς ἀρχιερωσύ-

νης αὐτοῦ καθυπεβέβλητο παρὰ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ἱερᾶς τῶν Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως, κατεστρωμμένης κἀκείνης ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτῆς θρόνου, διὰ τὰ ἐν ἐκείνῃ ἐμπεριεχόμενα κανονικὰ ἐγκλήματα. Ταῦτα οὖν ἀναγγειλάσης τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, καὶ δι' ἀγωγῆς αὐτῆς ἤδη καὶ ἐξορίᾳ καθυποβληθέντος τοῦ εἰρημένου κακοΑθανασίου, καὶ τῆς ῥηθείσης μητροπόλεως Ἐμμέσης ἀπροστατεύτου οὔσης, καὶ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος ἀνθεμένης τὰς ψήφους ταύτης εἰς τὸν ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν θρόνον, ἡ ταπεινότης ἡ ἐμὴ καὶ οἱ κάτωθεν ὑπογραφόμενοι πανιερώτατοι συναδελφοί μοι Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Παναγιωτάτου κτλ. κ. Προκοπίου, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ μακαριωτάτου κτλ. κ. Δανιὴλ, συνελθόντες ἐν τῷ κατὰ Νεοχώριον ἁγιοταφιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, καὶ ψήφους κτλ. . . . . πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Ἄνθιμον, δεύτερον δὲ τὸν Γερμανὸν, καὶ τρίτον τὸν Γρηγόριον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κτλ. . .

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ὀγδοηκοστῷ ὀγδόῳ, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐπινεμήσεος ἕκτης.

† Ὁ Νικομηδείας Γεράσιμος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τῶν πανιερωτάτων ἁγίων Ἀρχιερέων τοῦ τε ἁγίου Καισαρείας κ. Γρηγορίου, τοῦ ἁγίου Ἐφέσου κ. Σαμουὴλ, τοῦ ἁγίου Ἡρακλείας κ. Μεθοδίου, τοῦ ἁγίου Κυζίκου κ. Ἀγαπίου, τοῦ ἁγίου Χαλκηδόνος κ. Παρθενίου, τοῦ ἁγίου Δέρκων κ. Ἀνανίου, τοῦ ἁγίου Τορνόβου κ. Καλλινίκου, τοῦ ἁγίου Ἄρτης κ. Μακαρίου, καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωαννίνων κ. Μακαρίου. † Ὁ Τύρου καὶ Σιδῶνος Ἄνθιμος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων τῶν ὑπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὑποκειμένων. † Ὁ Σελευκείας Δοσίθεος.

(Κῶδ. Ζ . 224).

Παραίτησις Ἀντιοχείας Δανιὴλ

† Ἡ μετριότης αὐτῆς, διὰ τῆς παρούσης ἡμετέρας οἰκειοθελοῦς καὶ ἀβιάστου παραιτήσεως τοῦ αὐτῆς Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, δηλοποιεῖ ὅτι οἰκείᾳ βουλῇ καὶ ἀβιάστῳ γνώμῃ παραιτεῖται εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τοῦτον τὸν ἀποστολικὸν Θρόνον, διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν μετέπειτα ἀπάπαυσίν μου, χωρίς τινος βίας. Ὅθεν ἡ Παναγιότης αὐτοῦ καὶ ἡ ἱερὰ τῶν συναδελφῶν Ἀρχιερέων ὁμήγυρις ἔχει φροντίσαι καὶ ἐκλέξαι τὸν ἄξιως προβιβασόμενον εἰς τὸν Ἀποστολικὸν τοῦτον Θρόνον. Ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐδόθη καὶ ἡ παροῦσα αὐτῆς οἰκειοθελὴς καὶ ἀβίαστος παραίτησις εἰς χεῖρας τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος καὶ τῆς ἱερᾶς τῶν συναδελφῶν ἁγίων Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως.

ᾳψγα'. (1791) Δεκεμβρίου ιε'.

† Ὁ πρώην Ἀντιοχείας ΔΑΝΙΗΛ βεβαιοῖ.

Τ. Σ.

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Ἀνθίμου παραιτηθέντος Δανιὴλ (1791).

† Τὸν ἁγιώτατον Πατριαρχικὸν, Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν Θρόνον, οὐκ ἔστιν ὅτε ἴδοι τίς ἂν μὴ προθύμως συναντιλαμβανόμενον πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ χρείας καὶ τοῖς λοιποῖς ἁγιωτάτοις Πατριαρχικοῖς καὶ Ἀποστολικοῖς Θρόνοις; ἀλλ' ἀείποτε τά τε καθ' ἑαυτὸν διευθύνει καὶ διατίθεται, κἀκείνους τῆς προσηκούσης ἀντιλήψεως καὶ ἀδελφικῆς ἀξιοῖ βοηθείας· τοῦτο ἔργον καὶ ἔθος ἐκ πολλοῦ πεποίηται ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ ἤδη τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου πρώην Ἀντιοχείας κυρ. κυρ. Δανιὴλ παραίτησιν οἰκειοθελῆ καὶ ἀβίαστον ἐνυπόγραφον καὶ ἐνσφράγιστον ποιησαμένου, ὡς ἄντικρυ φαίνεται, καὶ τὴν ψῆφον ἀνθεμένου εἰς τὸν ἁγιώτατον Πατριαρχικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν Θρόνον, συναινοῦντος καὶ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης κυρ. κυρ. Ἀνθίμου, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ κοινὴν γνώμην, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν Αὐθεντου καὶ Δεσπότου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρ. κυρ. Νεορύτου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἀριστοδίου προσώπου, τοῦ ἀναδεξομένου τὸν ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν Πατριαρχικὸν τῆς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας Θρόνον, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Ἑλενουπόλεως συναδελφὸν ἡμῶν ἀγαπητὸν καὶ περιπόθητον κύριον Ἄνθιμον, δεύτερον δὲ τὸν Νικηφόρον, καὶ τρίτον τὸν Ἀρσένιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς διηνεκῆ ἔνδειξιν καὶ μόνιμον παράστασιν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἐννενηκοστῷ πρώτῳ, κατὰ μῆνα δεκέμβριον ἐπινεμήσεως δεκάτης.

† Ὁ Καισαρείας Γρηγόριος. † Ὁ Ἐφέσου Σαμουήλ. † Ὁ Ἡρακλείας Μεθόδιος. † Ὁ Κυζίκου Ἀγάπιος. † Ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος. † Ὁ Χαλκηδόνος Ἱερεμίας. † Ὁ Δέρκων Γεράσιμος. † Ὁ Σερρῶν Ματθαῖος. † Ὁ Λαρίσσης Μελίτιος. † Ὁ Ἄρτης Σεραφείμ. † Ὁ Προύσης Ἄνθιμος.

(Κώδ. Θ', 20).

Ὑπόμνημα
Ἡλιουπόλεως Νικοδήμου.

Τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθος ἀρχαῖον τοὺς ἀξίους καὶ ἀνεπιλήπτους προχειρίζεσθαι ἀρχιερεῖς ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψασῶν ἐπαρχιῶν, ἤδη δὲ μήτε ἴχνος ἐχουσῶν, οὐ μόνον τῶν ἀμέσως ὑπ' αὐτῇ ὑποκειμένων, ἀλλὰ συναντιλαμβάνεσθαι καὶ τῶν ὑποκειμένων τοῖς λοιποῖς ἁγιωτάτοις Πατριαρχικοῖς καὶ Ἀποστολικοῖς θρόνοις, κατ' ἀξίωσιν τῶν Πατριαρχικῶς αὐτῶν προϊσταμένων. Ὅθεν κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἐκκλησίας ἔθος, γνώμῃ κοινῇ καὶ ψήφῳ Συνοδικῇ ἀπεφάνθη προχειρισθῆναι Ἀρχιερέα, τῆς χρείας οὕτω καλούσης, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Ἡλιουπόλεως τῆς ὑποκειμένης τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ Ἀποστολικῷ τῆς Ἀντιοχείας θρόνῳ, ἅτε δὴ συνανεύοντος καὶ ἀναθεμένου τὴν ψῆφον εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῆς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἐν Χριστῷ . . . . . κ. Ἀνθεμίου.

Τούτου χάριν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ κτλ. (κατὰ τὸν συνήθη τύπον) Α'. μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κῦρ Νικόδημον, Β'. δὲ τὸν Παφνούτιον καὶ Γ'. τὸν Παχώμιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα . . . . κτλ. . . .

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳψγ'. κατὰ μῆνα Μάρτιον ἐπινεμήσεως δεκάτης.

† Ὁ Καισαρείας Γρηγόριος, ἔχων τὰς γνώμας τοῦ ἁγίου Ἐφέσου κ. Σαμουὴλ καὶ τοῦ ἁγίου Ἡρακλείας κ. Μεθοδίου. † ὁ Κυζίκου Ἀγάπιος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τοῦ ἁγίου Νικομηδείας κ. Ἀθανασίου, τοῦ ἁγίου Χαλκηδόνος κ. Ἰωακεὶμ, καὶ τοῦ ἁγίου Δέρκων κ. Γερασίμου. † ὁ Λαρίσσης Μελέτιος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τοῦ ἁγίου Τορνόβου κ. Ματθαίου, τοῦ ἁγίου Προύσης κ. Ἀνθίμου, καὶ τοῦ ἁγίου Ἄρτης κ. Μακαρίου. † ὁ , ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Ξάνθης κ. Ναθαναὴλ. † ὁ Παρωναξίας Νεόφυτος. † ὁ Βιδύνης Γρηγόριος.

(Κώδιξ Θ'. 28).

Ὑπόμνημα
Θεοδοσιουπόλεως Θεοδοσίου

Ἐπειδὴ ἡ ἁγιωτάτη Μητρόπολις Θεοδοσιουπόλεως ἡ ὑποκειμένη τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας διέμεινεν ἐστερημένη ἀρχιερατικῆς προστασίας, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κῦρ Λεοντίου παραιτησαμένου οἰκειοθελῶς καὶ ἀβιάστως ἀπ' αὐτῆς δι' ἐνυπογράφου καὶ ἐνσφραγίστου αὐτοῦ γράμματος, τοῦ δὲ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς . . . . κ. Ἀνθεμίου, ὡς γνησίου καὶ κανονικοῦ κυριάρχου, ἀναθεμένου τὰς κανονικὰς ψήφους αὐτοῦ πρὸς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εἰς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξομένου τὴν ἀρχιερατικὴν προστασίαν τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς αὐτοῦ Μακαριότητος, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου . . . . . κ. Καλλινίκου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν καὶ ἀποκατάστασιν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξομένου τὴν ἀρχιερατικὴν προστασίαν καὶ ποιμαντικὴν ῥάβδον τῆς ἁγιωτάτης αὐτῆς μητροπόλεως, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἀρχιμανδρίτην κῦρ Θεοδόσιον, δεύτερον δὲ τὸν Μακάριον, καὶ τρίτον τὸν Διονύσιον, ὧν τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε . .

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳωε'. κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐπινεμήσεως Η'.

† Ὁ Καισαρείας Φιλόθεος. † Ὁ Κυζίκου Μελέτιος. † Ὁ Δέρκων Γρηγόριος. † Ὁ Θεσσαλονίκης Γεράσιμος. † Ὁ Βερροίας Χρύσανθος. † Ὁ Μιτυλήνης Ἱερεμίας. † Ὁ Ξάνθης Ναθαναὴλ † Ὁ Αἰγίνης καὶ Ὕδρας Ἀμβρόσιος.

(Κώδ Θ'. 214).

Σημ. Ἀρχειῥ. Ἐν σελίδι 446 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἁπανταχοῦ προσκεκολλημένη ἡ παράτησις τοῦ Θεοδοσιουπόλεως Θεοδοσίου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν ᾳωκα'. Ἰουλίου λ'.

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Σεραφεὶμ θανόντος Ἀνθεμίου (1813).

† Ἡ διὰ τῆς πανσθενοῦς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως πηγὴ διατελοῦσα δωρεῶν ποικίλων τοῦ Πνεύματος ἁγίου τοῦ Χριστοῦ μεγάλη Ἐκκλησία, πάντων μὲν προνοεῖν οἶδε καὶ ἀντιλήψεσι διαφόροις ἀντιλαμβάνεσθαι πρὸς ὠφέλειαν καὶ καταρτισμὸν τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος, πολλῷ δὲ μᾶλλον τὰ τῆς κηδεμονίας ἀνήκοντα καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἁγιωτάτους Πατριαρχικοὺς Ἀποστολικοὺς Θρόνους ἀποπληροῖ, ἀναλαμβάνουσα τὰς χρείας αὐτῶν, καὶ τὸν οἰκεῖον αὐτοῖς διασῶζουσα κόσμον, τό τε ἑδραῖον αὐτοῖς πραγματευομένη καὶ πάγιον, τῇ χάριτι τοῦ ἐπὶ πέτρας ἀρραγοῦς ἱδρύσαντος αὐτὴν ἀρχιτέκτονος πανσόφου κηδεμόνος Σωτῆρος ἡμῶν. Ἔνθεν τοι, καὶ τὸ βοηθητικὸν εἶναι τοῖς δεομένοις, ἀρχαῖον ἔργον καὶ προνόμιον ὁ κατ' αὐτὴν ἁγιώτατος Πατριαρχικός, καὶ Οἰκουμενικὸς κεκλήρωται Θρόνος. Διὰ ταῦτα γοῦν καὶ ἤδη, τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἀπροστατεύ-

του διαμείναντος, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῷ Πατριαρχικῶς προϊσταμένου κυρίου Ἀνθιμίου τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μεταστάντος, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ Δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Κυρίλλου, κατὰ τὰς δι' ἐγγράφων ἀναφορῶν θερμὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν δεήσεις καὶ ἱκεσίας τοῦ ἐκεῖ διατελοῦντος Ὀρθοδόξου πληρώματος, συνελθόντες ἐν τῷ κατὰ τὸν Κουρούτσεσμεν ναὸν τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξομένου τὴν Πατριαρχικὴν ῥάβδον καὶ πνευματικὴν προστασίαν τοῦ ἁγιωτάτου ἐκείνου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας Θρόνου, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Ἀρκαδιουπόλεως ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸν καὶ περιπόθητον ἡμῶν ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν κύριον Σεραφεὶμ, δεύτερον δὲ τὸν Ἱερεμίαν καὶ τρίτον τὸν Δαμασκηνόν. Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς διηνεκῆ ἔνδειξιν καὶ μόνιμον παράστασιν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳωιγ'. κατὰ μῆνα Αὔγουστ. ἐπινεμήσεως α'.

† Ὁ Ἡρακλείας Μελέτιος. † Ὁ Κυζίκου Κωνσταντῖνος. † Ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος, ἔχων τὰς γνώμας τῶν πανιερωτάτων συναδελφῶν ἁγίων γερόντων τοῦ τε ἁγίου Καισαρείας κὺρ Φιλοθέου καὶ τοῦ ἁγίου Δέρκων κὺρ Γρηγορίου. † Ὁ Χαλκηδόνος Γεράσιμος. † Ὁ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Φιλαδελφείας Γαβριὴλ. † Ὁ Νεοκαισαρείας Μελέτιος. † Ὁ Σμύρνης Ἄνθιμος. † Ὁ Βιζύης Νεόφυτος.

(Κώδ. Θ'. 232)

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Μεθοδίου θανόντος Σεραφεὶμ (1823)

† Ἡ διὰ τῆς πανσθενοῦς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως κτλ. (ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ ὑπομνήματι). Διὰ ταῦτα γοῦν καὶ ἦλθε τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς μεγάλης θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἀπροστατεύτου διαμείναντος, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῷ πατριαρχικῶς προϊσταμένου κυρίου Σεραφεὶμ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς μεταστάντος, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πανσεβασμιωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κὺρ κὺρ Ἀνθίμου, συνωδὰ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκεῖ εὐαγοῦς κλήρου καὶ τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ περὶ τῆς τοῦ προσφόρου ἐκλογῆς, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου κτλ. πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ θεοπρόβλητον μητροπολίτην Ἀγκύρας κὺρ Μεθόδιον, δεύτερον δὲ τὸν Λάζαρον, καὶ τρίτον τὸν Ἱερόθεον· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς ἔνδειξιν διηνεκῆ καὶ παράστασιν μόνιμον.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳωκγ'. Μηνὶ Μαΐῳ Ἰνδικτιῶνος ΙΑ'.

† Ὁ Καισαρείας Ἰωαννίκιος. † Ὁ Ἡρακλείας Ἰγνάτιος. † Ὁ Κυζίκου Ζαχαρίας. † Ὁ Χαλκηδόνος Καλλίνικος. † Ὁ Βερροίας Μεθόδιος. † Ὁ Δήμνου Μακάριος. † Ὁ Σίφνου Καλλίνικος. † Ὁ Νυσσάβας Χρύσανθος, συγγνωμοδοτούντων καὶ τῶν λοιπῶν σεβασμίων συνοδικῶν συναδελφῶν Νικομηδείας Παναρέτου, Δέρκων Ἱερεμίου, Θεσσαλονίκης Ματθαίου, Σμύρνης Παϊσίου. (Κώδ. ΙΔ'. 34)

Ὑπόμνημα Παλμύρας Ἀθανασίου.

(ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Β'.)

Τοὺς ἀξίους καὶ βίον ἄμεμπτον ἐπιδεικνυμένους, κανονικῶς προχειρίζεσθαι Ἀρχιερεῖς ἐπ' ὀνόματι τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψάσων ἐπαρχιῶν, πρὸς καταρτισμὸν τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος, ἔθος ἀρχαῖον τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνωμολόγηται. Ἔνθεν τοι καὶ ἦδη, ἀξιώσεως θερμῆς γενομένης παρὰ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυροῦ Μεθοδίου χειροτονηθῆναι τὸν ἄξιον, ἐπὶ ψιλῇ μόνῃ προσηγορίᾳ τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἁγιωτάτης ἐπισκοπῆς Παλμύρας, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πανσεβασμιωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Αὐθέντου καὶ Δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Κωνσταντίνου κτλ... καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλόμενοι εἰς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ χειροτονηθῆναι κανονικῶς Ἀρχιερέα, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Παλμύρας, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Ὁσιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κὺρ Ἀθανάσιον, Βον τὸν Μελχισεδὲκ, καὶ Γον τὸν Νικόδημον, ὧν καὶ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς ἔνδειξιν διηνεκῆ καὶ παράστασιν μόνιμον.

ᾳωλε'. κατὰ μῆνα Αὔγουστον ἐπινεμήσεως Β'.

† Ὁ Ἐφέσου Χρύσανθος. † Ὁ Ἡρακλείας Διονύσιος ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ σεβασμιωτάτου γέροντος ἁγίου Νικομηδείας κυρ' Παναρέτου. † Ὁ Χαλκηδόνος Νικηφόρος.

(Κώδ. ΙΔ'. 154).

(Ἕπεται συνέχεια)

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ | ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σύμπνοια — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά— Ἀντιοχικά. — Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστήμας—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΣΥΜΠΝΟΙΑ

Ἐπὶ δύο ἤδη ἑβδομάδας οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ κεκτημένοι τὴν ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα, συνέρχονται εἰς ἐνοριακὰς συνελεύσεις, πρὸς ἀναδειξιν ἀντιπροσώπων συναποτελεσόντων τὴν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συγκροτουμένην ἐκλογικὴν τῆς προσεχοῦς, πέμπτης τῶν νηστειῶν, κυριακῆς συνέλευσιν. Ἡ σύμπνοια τῶν ἐν ἐνοριακαῖς ὁμηγύρεσι συνερχομένων, ἡ ἐν ἀδελφικῇ ὁμοφροσύνῃ διεξαγωγὴ τῶν κατὰ μέρος ἐκλογῶν, παρατηρουμένη ἀπὸ τετραετίας ἰδίως, παριστᾷ φαινόμενον τιμὴν περιποιοῦν εἰς τὸ πλήρωμα τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως. Ἡνωμένοι πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἐργασίᾳ, πρὸς τὸ συμφέρον ἀποβλέποντες τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, παραιτοῦνται πᾶσαν κούρην τάσιν καὶ πᾶσαν ματαιοδοξίαν οἱ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὀρθόδοξοι καὶ ἑνὶ πνεύματι καὶ ἐν ζηλευτῇ συμπνοίᾳ ἀναδεικνύουσι τοὺς ἀληθινοὺς τοῦ λαοῦ ἀντιπροσώπους, τοὺς ἐξασκήσοντας τὸ σπουδαιότατον τῶν παρ' ἡμῖν κοινοτικῶν δικαιωμάτων, τὸ ἐκλογικὸν τοῦτο.

Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν λόγοι καὶ συμβουλαὶ καὶ παραινέσεις ποιμένων πνευματικῶν καὶ κηρύκων καὶ διδασκάλων, καὶ κυριαρχικαὶ διαταγαὶ πρὸς τούτους ὑπομιμνήσκουσιν εἰς τοὺς ἀγγέλους τῆς εἰρήνης τὸ πρὸς τὴν εἰρήνην καθῆκον αὐτῶν, ἐπιβάλλουσαι τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸ πρῶτον χριστιανικὸν γνώρισμα, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, ἣν δυνατὸν νὰ διασπάσῃ οὕτως ἢ ἄλλως ἢ τις ἀδιαφορία τῶν τεταγμένων ἐπ' αὐτούς, ἢ τις ἐλλιπὴς ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος, ἢ ποταπή τις σκέψις, ἀδυναμία τις, εἰς ἣν οἱ τὸν χαϊκὸν τῆς ἀτελείας χιτῶνα φέροντες ὑπόκεινται. Ἀλλ' εἰς τὰς ἐπιβαλλούσας εὔτακτον χριστιανικὴν πολιτείαν κυριαρχικὰς διαταγὰς οὐδεὶς ἀρνεῖται νὰ συμμορφωθῇ, διότι οὐδὲ δύναται, αἱ δὲ κατ' ἐνορίας ἐκλογικαὶ τῶν ὀρθοδόξων ὁμηγύρεις, καὶ αὐταὶ ἔτι, ὅπου οὕτως ἢ ἄλλως ἐκ παλαιοῦ συνήθειαί τινες ἢ μᾶλλον ἕξεις

ἐπεκράτησαν οὐχὶ ἀξιέπαινοι, ἀπέδειξαν καὶ νῦν καὶ ἀπὸ τετραετίας ὅτι φίλοι τῆς εἰρήνης ὄντες καὶ τὴν ἠρεμίαν τῶν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἐπιζητοῦντες οἱ ὀρθόδοξοι ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῶν Ἄνακτος, συνεισφέρουσιν ἔρανον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἀξιοτίμητον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τοῖς ἐκ τῶν σεβασμ. μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου μητροπολίταις Σηλυβρίας κ. Διονυσίῳ καὶ Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. Κωνσταντίνῳ ἄδεια ἀπουσίας τῷ μὲν πρώτῳ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἀναχωροῦντι τῷ σαββάτῳ τῆς ς' ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, τῷ δὲ δευτέρῳ εἰς Συγὴν τὴν πατρίδα αὐτοῦ μεταβαίνοντι τῇ τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου. Ἀμφότεροι ἐπιστρέψουσι κατὰ τὴν μετὰ τὸ πάσχα ἑβδομάδα.

Κοινὴ συνεδρία. — Τῇ δευτέρᾳ, 6 ἀρξαμένου, συνῆλθον εἰς σύσκεψιν κοινὴν περὶ σπουδαιοτάτων ζητημάτων ἥ τε ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.

Μέριμνα ὑπὲρ Ἐκκλησιῶν. — Ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου, διετάχθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἡ ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου σύναψις δανείου 400 ὀθωμ. λιρῶν, ληφθησομένων ἀπὸ τῆς Λυωνικῆς Πιστώσεως καὶ χρησιμοποιηθησομένων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐν ἐμπεριστάταις ἐπαρχίαις πανιερ. μητροπολιτῶν.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.— Ἡ ὁμογενὴς κοινότης Φιλιππουπόλεως, ἡ πάντοτε πρόθυμος εἰς ὑποστήριξιν παντὸς ἐθνικοῦ σκοποῦ, συνήθροισεν ἐσχάτως ἀπὸ κοινοῦ ἐράνου περὶ τὰ χίλια φράγκα πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ παρελθόντος αὐγούστου δοκιμασθέντων ἐν Ἀδριανουπόλει ὁμογενῶν. Προσδοκῶμεν τὰ αὐτὰ τεκμήρια τῆς πρὸς πάσχοντας ὁμοδόξους συμπαθείας καὶ ἐκ μέρους ἑτέρων ὁμοεθνῶν κοινοτήτων, ἀκριβῶς ἐπὶ τῷ ἐπιστάντι νῦν ἔαρι, ὅτε ἄρχονται αἱ πρὸς οἰκοδομὴν τῶν καιομένων οἰκοδομῶν ἐργασίαι, καὶ πρὶν ἐπιστῇ καὶ ὁ τοῦ παρόντος ἔτους αὔγουστος. Ἑπτὰ μηνῶν ἐργασία ἦν ἀρκετὴ εἰς οἱανδήποτε ἐπιτροπείαν πρὸς τεκμηρίωσιν τῆς φιλοπατρίας καὶ τῶν φιλανθρώπων αὐτῆς αἰσθημάτων ἢ καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τοιαύταις περιστάσεσι δραστηριότητος.

Μητρόπολις Μαρωνείας.—Ἐπὶ τῇ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν προσεχεῖ αὐτοῦ ἀφίξει ὡς συνοδικοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος ἐκάλεσεν ὡς ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ ἐπίτροπον ἐν Γκιουμουλτζίνῃ τὸν αἰδεσιμ. πρεσβύτερον καὶ οἰκονόμον κ. Νικόλαον Σακελλαρίδην. Ὁ νέος ἀρχιερατικὸς ἐν Μαρωνείᾳ ἐπίτροπος, κεκτημένος πτυχίον γυμνασιακὸν, διετέλεσεν ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σισανίου ὡς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Τσοτυλείῳ γυμνασίῳ διδάσκαλος, καὶ ἱεροκήρυξ, διακριθεὶς ἐπί τε χρηστότητι ἤθους, εὐγενείᾳ τρόπων καὶ πολιτείᾳ αὐστηρῶς ἱεροπρεπεῖ.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἐχορηγήθη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Δράμας κ. Χρυσοστόμῳ συνοδικῶς ἡ ἄδεια τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβάσεως ἐπὶ προσκυνήσει τῶν Ἁγίων Τόπων.

Μνημόσυνον Σινιόσογλου. — Ἐν τῷ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν ὑπὲρ τοῦ ἐν Κυρίῳ μεταστάντος ἀοιδίμου Συμεὼν Σινιόσογλου τελεσθέντι ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ τεσσαρακονθημέρῳ μνημοσύνῳ παρῶν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Ἱερόθεος. Τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν ἐτέλεσαν ἐν τῷ κατὰ τὸ Βεσίκτα ἱερῷ ναῷ οἱ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολῖται Τραπεζοῦντος, Σηλυβρίας καὶ Γάνου-Χώρας.

Ἐκλογικὴ συνέλευσις.—Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διωρίσθησαν ἔξαρχοι ὅπως μεταβάντες εἰς τὰς οἰκείας ἐνορίας προεδρεύσωσι τῶν συνελεύσεων πρὸς ἀνάδειξιν ἀντιπροσώπων μελλόντων νὰ μετάσχωσι τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἐκκλογικῆς Συνελεύσεως πρὸς ἐκλογὴν συμβούλων οἱ ἐξῆς: Γ. Λεμονίδης ἐν Ἐλπρενέκαπι καὶ τοῖς πέριξ· Κ. Σαραφιανὸς ἐν Μουχλίῳ Πατρῷ· Ἱερολ. Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐν Κοντοσκαλίῳ· Χρ. Παπαϊωάννου ἐν Ὑψωμαθείοις καὶ Βελιγραδίῳ· ὁ πατριαρχ. ἐφημέριος κ. Γαβριὴλ ἐν τῇ τῶν Ταξιαρχῶν Βαλατᾷ κτλ. ὁ προϊστάμενος ἁγίου Νικολάου κ. Λεόντιος ἐν ταῖς τοῦ Γαλατᾶ· ὁ ἀρχιμ. Π. Παπαπαϊσίου ἐν Νεοχωρίῳ καὶ Στένῃ· ὁ προϊστάμενος Ὀρτάκιοϊ ἐν Βεβεκίῳ καὶ Ξηροκρήνῃ· ὁ ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸς Δάγγουλας ἐν Διπλοκιονίῳ.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια. — Εὐχαρίστως ἀνέγνωμεν τὰ γραφέντα περὶ τῆς ἡμετέρας «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ὑπὸ τῆς καλῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος, ἣν ἐκδίδωσιν ἐν Πάτραις ὁ πεπαιδευμένος πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Νικολε-

τόπουλος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφημέριος» — Οὕτω γράφουσι περὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀληθείας ἐπιτελουμένου ἔργου οἱ μακρὰν οἰουδήτινος ζόφου καὶ ἀπροσωπολήπτως κρίνοντες.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. — Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ἄργου» τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐμάθομεν εὐφροσύνως ὅτι συνεστήθη σχολὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τῆς καὶ βυζαντινῆς καλουμένης, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ὅτι τῆς σχολῆς ἱδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τυγχάνει ὁ μουσικοδιδάσκαλος κ. Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου. Ὁ ζῆλος τῶν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς ἐργαζομένων, τῶν διὰ διδασκαλίας καὶ διὰ διατριβῶν ἐν ἐφημερίσι καὶ βιβλίοις ὑποστηριζόντων τὴν τοῦ πατρίου τούτου κληροδοτήματος διάσωσιν ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου καθίσταται. Παρατηροῦμεν δὲ μετὰ χαρᾶς ὅτι καὶ οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς ἤρξαντο ὑλικῶς ὑποβοηθοῦντες ταῖς ἐθνοπρεπέσι ταύταις ἐνασχολήσεσι καὶ τοὺς μόχθους τῶν ἀγωνιζομένων ἐνθαρρύνοντες. Οὕτως, ὡς ἐκ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» μανθάνομεν, ὑπὲρ τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς 185 λίρας στερλίνας προσήνεγκεν ἡ ἐν Λονδίνῳ ὁμογενὴς κοινότης, 87.50 φράγκα ἡ ἐν Μελίτῃ καὶ ἀνὰ 20 φράγκα οἱ προϊστάμενοι τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Τύνιδι κοινοτήτων.

Ἅγιον Ὄρος. — Ἀφίκετο ἐξ Ἁγίου Ὄρους ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Λαυριώτης, ὡς καὶ ὁ ἐν τῇ σκήτῃ τῶν Καυσοκαλυβίων ἀσκούμενος ὁσιώτατος ἐν μοναχοῖς κ. Εὐθύμιος, ὁ ἐκ τῆς καλύβης τῶν Ἰωασαφαίων, τῶν γνωστῶν ἁγιογράφων.

Μητρόπολις Ρόδου. — Κατὰ τὰς σμυρναϊκὰς ἐφημερίδας, ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας τῶν ἐν Ρόδῳ ὁμογενῶν καταστηματαρχῶν, ἤρξατο ἀγιαζομένη ἡ κυριακή, καὶ ἀπὸ τῆς 19 φεβρουαρίου λήξαντος, κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ κεκλεισμένα καταστήματα ἐμαρτύρουν τὸν πρὸς τὴν κυριακὴν ἀργίαν ἐκδηλωθέντα σεβασμόν. Εὐχόμεθα νὰ διατηρηθῇ ἡ κοινὴ σύμβασις αὕτη καὶ νὰ προτεθῇ κοινῶς πᾶσι τοῖς ἐντὸς νήσοις τοῦ Αἰγαίου ὡς παράδειγμα μιμήσεως ἄξιον.

Μονὴ Ἁγίας Τριάδος. — Ἐν τῇ «Ἀληθείᾳ» Θεσσαλονίκης ἐξεδόθη κατάλογος συνεισφορῶν γενομένων ὑπὸ ὀρθοδόξων χριστιανῶν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς ὑπὸ κακούργων πυρποληθείσης (ἐν Πισοδερίῳ) μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αἱ συνδρομαὶ ἀνῆλθον εἰς 80 λίρας τουρκικάς, ὧν ἀνὰ 10 προσήνεγκον οἱ κκ. Ἀδελφοὶ Ε. Λιάκου, Ἀδελφοὶ Ν. Γιάγκου, Ἀστέριος Κ. Παπαδάμου καὶ Οἰκογένεια Ν. Μ. καὶ Ν. Χασοπούλου, ἕτεροι δὲ 4 ἢ 2 λίρας ἢ καὶ ὀλιγώτερον, καὶ 40 φορτία ξυλείας ὁ κ. Μιχαὴλ Δημητρίου.

Διδασκαλικὸς Σύνδεσμος. — Ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη σήμερον ἐπιτροπεία τριμελὴς ἐκ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Χίου κ. Κωνσταντίνου καὶ τῶν ἀξιοτίμων συμβούλων κκ. Λ. Καζανόβα καὶ Κ. Σπαθάρη πρὸς μελέτην τοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑποβληθέντος κανονισμοῦ τοῦ ἀρτισυστάτου Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. — Τῷ σαββάτῳ, μνήμῃ Γερασίμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπισκεψάμενος οἶκοι τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Πισιδείας συνεχάρη ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ, ὡς συνεχάρησαν καὶ πάντες οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὁμογενεῖς ἐπίλεκτοι.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν ὅτι δωρεαί τινες εἰς εἴδη ἐγένοντο κατ' αὐτὰς ὑπό τινων ὁμογενῶν ὑπὲρ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Ἀδελφότητος ταύτης, εἰς ὃ πρὸς τὸ παρὸν εὑρίσκουσιν ἐργασίαν εἴκοσιν καὶ πέντε κόραι. Ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς κάλλιστα λειτουργούσης καὶ οὐχὶ ἐν ὑλικῇ εὐμαρείᾳ Ἀδελφότητος ταύτης ὡρίσθη καὶ τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως τοῦ κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ σωματείου πανήγυριν ἀπαγγελθέντος ἠθικοῦ ποιήματος τοῦ ἑλλογ. κ. Χρ. Μισαηλίδου, ὅπερ ἡ «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια» θέλει χορηγήσει τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταῖς. — Τὸ πρακτικὸν τοῦτο καὶ κοινωφελέστατον ἔργον τῆς Ἀδελφότητος ἐπιβλέπουσι μετ' ἐξαιρέτου ζήλου δέσποιναι καὶ δεσποινίδες ἐκ τῶν ἀπὸ πρώτων φερουσῶν ἐν Φαναρίῳ, προθύμως ἀποδεξάμεναι τὸν διορισμὸν αὐτῶν.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Ἐλάβομεν τὰ πρῶτα φύλλα νέας ἑλληνικῆς ἐφημερίδος ἐν Ἄργει, ὁμωνύμου τῇ πόλει ταύτῃ, γραφούσης σωφρόνως καὶ καλὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς ἐπαρχιακῆς καὶ οἰκοτικῆς κινήσεως καὶ ζωῆς παρεχομένης. Εὐχόμεθα σταδιοδρομίαν ἀπερίκλονον — Ἐξεδόθησαν ἄρτι τὰ δύο ὁμοῦ τεύχη τοῦ φιλολογικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ παραρτήματος τῆς ἐφημερίδος «Εἰδήσεων τοῦ Αἵμου», ἐκτεινόμενα εἰς 62 σελίδας διστήλους ὀγδόου συνήθους. Τὰ ἐκδοθέντα ἄρτι τεύχη περιέχουσα πολλὰ διηγήματα γεγραμμένα καλῶς, ἀλλ' ἡ διεύθυνσις τῆς καλῆς ταύτης ἐφημερίδος ἀγγέλλει ὅτι καὶ σπουδαίας ἱστορικὰς καὶ ἐθνολογικὰς

δημοσιεύσει διατριβάς, ὑποστηρίξεως οὕτως ἄξιον καθιστῶσα τὸ νέον ἑλληνικὸν ἐν τῇ Φιλιππουπόλει περιοδικόν.—Ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ἑλληνικῇ ἐφημερίδι τοῦ Βουκουρεστίου «Κότμῳ» ἀνέγνωμεν ὅτι ἄρξεται ἐκδιδομένη τρὶς τῆς ἑβδομάδος αὖτη. Καθ' ὅσον ἔξεστι νῦν ἐν Ρουμανίᾳ, ὁ ἑλληνικὸς «Κόσμος» γράφει τὰ πρέποντα μετὰ συνέσεως.

ΠΡΩΗΝ ΧΑΛΔΕΙΑΣ ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Προπαρασκευάσας ἑαυτὸν διὰ τὴν εἰς τὸν ἀνέσπερον βίον ἐκδημίαν, ἀρῆκε τὰ ῥέοντα, μεταβὰς πρὸς τὸν ζωῆς καὶ θανάτου Κύριον, ὑπερογδοηκοντούτης, ὁ ἀπὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους σχολάζων μητροπολίτης **Χαλδίας Γερβάσιος.** Κληρικὸς ἐκ Πόντου, μοναχὸς τῆς ἐν Πόντῳ παλαιρἀτου βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς τοῦ Σουμελᾶ μονῆς, μαθητὴς εἶτα τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς, ἧς τὸ πτυχίον ἔλαβε τῷ 1858 μετὰ βαθμοῦ ἄριστα, διδάσκαλος ἀκολούθως καὶ προϊστάμενος ἐν Τζιβαλίῳ, ἀνεδείχθη μητροπολίτης Χαλδίας ἐπὶ Σωφρονίου Γ' τοῦ ἀπὸ Ἀμασείας, χειροτονηθεὶς τῇ 9 αὐγούστου 1864. Διῴκησε τὴν ἐπαρχίαν τεσσαράκοντα καὶ ἓν ἔτη, κληθεὶς τετράκις ὡς μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι πρὸ ὀκταετίας, ὅτε γεραίρων αὐτὸν ὁ τότε πανιερώτατος πατριάρχης ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν τίτλον ἐξάρχου Ἐλευθερουπόντου, οὗ ἔξαρχος ἦν ἄλλοτε ὁ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μητροπολίτης. —Ὁ ἀείμνηστος Χαλδίας Γερβάσιος ὡς μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου διεξήγαγε τὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ ἐντολὰς μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου. Ἀγαπῶν δὲ τὸν ὑπὸ τῆς Προνοίας αὐτῷ πεπιστευμένον ὀρθόδοξον λαόν, καὶ διὰ λιπαρὸν γῆρας οὐχ ἱκανὸν ἑαυτὸν κρίνας πρὸς διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας, ὑπέβαλε παραίτησιν, ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τῆς κοσμικῆς τύρβης καὶ εὐτυχήτας νὰ ἴδῃ τοῦ μητροπολιτικοῦ αὐτοῦ θρόνου διάδοχον ἕνα τῶν κληρικῶν, οὓς αὐτὸς προστατεύσας ὑπεστήριξεν ἐν ταῖς σπουδαῖς αὐτῶν.—Ὁ Χαλδίας Γερβάσιος ἀπεβίωσεν ἔχων πλήρη πεποίθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πρὸς τὸ ποίμνιον καθήκοντα, καὶ καταλείπει παρὰ τοῖς ἐν Πόντῳ μνήμην ἱεράρχου νομίμου.

ΖΗΣΗΣ Θ. ΖΗΣΗΣ

Σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης ἔλιπε τὸν ἐπίκηρον βίον τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 4 ἱσταμένου, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθνικοῦ Μ. Συμβουλίου **Ζήσης Θ. Ζήσης.** Ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος, ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων, ὅσοι τὸν ἐμπολαῖον Ἑρμῆν θεραπεύουσι, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς σεβαστῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως τιμηθείς, ἀρῆκε, λιπὼν τὴν ἐν ἡμῖν γεηραὰν ἀναστροφήν, μνήμην ἀγαθοῦ φίλου, χρηστοῦ πολίτου, εὐσεβοῦς χριστιανοῦ, διδάξας πᾶσιν ὅτι ὁ τὰ προσόντα ταῦτα φέρων ἀδύνατον νὰ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ διοικήσει τῶν κοινῶν, διαχειριζόμενος μὲν ἱερὰς περιουσίας καθαρὰς δὲ τὰς χεῖρας τηρῶν, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν λελογισμένῃ συνέσει, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀνεπιστρόφου ἀφοσιώσεως πρὸς σεπτὸν πρόσωπον, ὃ κατελληλότατον ἔκρινε πρὸς τὴν τῶν κοινῶν διοίκησιν. Διακριθεὶς ὡς μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὡς ἐπίτροπος καὶ ἔφορος σχολείων ἢ ναῶν, ὡς πρόεδρος καὶ σύμβουλος συλλόγων ἐκπαιδευτικῶν, παρέσχεν ἑαυτὸν πᾶσιν ὑπογραμμὸν ἀνδρὸς τὰ κοινὰ πράττοντος εὐσυνειδήτως καὶ ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους, τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.—Ἔνθεν καὶ πρεπόντως ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο πάνδημος, λαοῦ πολλοῦ συνοδεύσαντος αὐτὴ καὶ τοῦ ἐξ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους, προεξαρχόντων τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐξ ἀποφάσεως αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου.—Τῆς κηδείας αὐτοῦ, γενομένης ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἐν Σταυροδρομίῳ, τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, προὔξῆρχον οἱ σεβ. συνοδικοὶ μητροπολῖται Πισιδείας, Χίου, Γάνου καὶ Χώρας καὶ Δρυϊνουπόλεως. Ἡ κοινὴ συγκίνησις, ἡ κοινὴ θλῖψις, ἡ κοινὴ συνοχὴ ἐμαρτύρει τὴν ἐν τῇ διοικήσει τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων σημασίαν, ἣν ἐκτήσατο δι' ἐξασκήσεως τῶν ἰδιωτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρετῶν ὁ ἀείμνηστος **Ζήσης Θ. Ζήσης,** τιμήτας καὶ οὕτω τὴν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἱστορίᾳ μεγάλην ἀναδειχθεῖταν Ἤπειρον, τὴν εὔκνδρον αὐτοῦ πατρίδα.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω. Ἐκδοθέντα ταῦτα εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης· ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 30, ὁ Γ' 40, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τὴν εἴσοδον τῶν λαϊκῶν εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα τῶν ναῶν, ἐξαιρουμένων τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ψαλτῶν, ὅσοι ἔχουσι μὲν ἀρχιερατικὴν χειροθεσίαν, ἀλλὰ καὶ διάγουσι σωφρόνως καὶ σεμνοπρεπῶς πολιτευόμενοι.

Μητρόπολις Ἀθηνῶν.— Ἀπὸ τῆς 22 φεβρουαρίου παρελθόντος ἤρξαντο τὰ πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον τῆς μητροπόλεως Ἀθηνῶν μαθήματα, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ οἴκῳ. Τὸ πρῶτον μάθημα ἐποιήσατο ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, διδάξας ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν περὶ γάμου ἐν σχέσει πρὸς τὰ καθήκοντα τῶν ἱερέων.

Ἱερατικὴ σχολὴ Ἄρτης.— Τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῆς ἱερατικῆς ἐν Ἄρτῃ σχολῆς, περὶ ἧς ἐγράψαμεν πολλάκις, περιλαμβάνει, ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἐγκυκλίων, τὴν ἱερὰν ἱστορίαν, τὴν ἱερὰν γεωγραφίαν, τὴν λειτουργικήν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν καὶ ἀνάγνωσιν ἐκ τῶν ἑλλήνων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν Α' τάξιν — διὰ τὴν Β' τάξιν, τὴν κατήχησιν, τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ἱερὰν γεωγραφίαν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, τὴν λειτουργικήν, τὴν ὁμιλητικήν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν, ἀνάγνωσιν ἐκ τῶν ἑλλήνων πατέρων, καὶ, κατὰ σάββατον, ὁμιλητικὰς ἀσκήσεις ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἐγκυκλίων. Ἡ διδασκαλία συμπληροῦται εἰς ἔτη δύο, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰσὶν ἐξωτερικοί, τῆς διδασκαλίας παρεχομένης αὐτοῖς δωρεάν, ὑποχρεοῦνται δ' οἱ μαθηταὶ νὰ φέρωσι τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμα· ἐπειδὴ δ' ἡ σχολὴ προωρίσθη νὰ ἐκπαιδεύῃ τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ κλήρῳ καταταχθησομένους διδάσκει αὐτοὺς ἐπίσης πῶς πρέπει νὰ ἐκτελῶσι τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.

Ἀγαθοεργὰ Κερκύρας ἱδρύματα.— Κατὰ τὴν ἐν Κερκύρᾳ «Ἐφημερίδα τῶν εἰδήσεων» (ἀπὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἐκδιδομένην), κατηρτίσθησαν ὑπό τῶν ὑπό τῶν οἰκείων Ἀδελφάτων οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν αὐτόθι φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἐπεψηφίσθησαν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Τοῦ Νοσοκομείου, διατηροῦντος 65 κλίνας, τὰ μὲν ἔσοδα ὑπολογίζονται 29.419 δραχμαί, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 35.000, μένοντος ἐλλείμματος ἐκ 5580 δραχμῶν.— Τοῦ Ὀρφανοτροφείου, συντηροῦντος ἐν αὐτῷ 39 ἔκθετα καὶ 75 εἰς τὰς τροφούς, ἔσοδα μὲν ἀναγράφονται 25.718 δρ. ἔξοδα δὲ 35.900— ἔλλειμα ἄρα 10.181 δραχμαί.— Τοῦ Πτωχοκομείου, διατρεφοντος 85 πτωχοὺς (61 ἄνδρας, 24 γυναῖκας), τὰ ἔσοδα ἀναγράφονται 32.489 δραχμαί, ἴσον δὲ τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων.— Χρηματικὴν περιουσίαν κέκτηνται τὸ μὲν Νοσοκομεῖον 314.075 (τόκος αὐτῶν ἐτήσιος 12.798), τὸ δὲ Ὀρφανοτροφεῖον 346, 502 (τόκος 14.018) δραχμὰς καὶ τὸ Πτωχοκομεῖον 353.62), ὧν ὁ τόκος ἀνέρχεται εἰς 17.143 δραχμάς.

Σχολὴ ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. — Ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ ταμείου τῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους κάλλιστα λειτουργούσης σχολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς παριστᾷ τὰ μὲν ἔσοδα εἰς δραχμὰς 8921, ὧν αἱ 4185 ἐκ συνδρομῶν τοῦ ἔτους 1904, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 6501 δραχμ. ὧν διὰ τὸ 1904 ἐδόθησαν αἱ 1648, μεινάντος ὑπολοίπου τῇ 31 δεκεμβρίου τοῦ 1905 ἐν τῷ ταμείῳ ἐκ 2420 δραχμῶν. Ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς ὑλικῆς εὐοδώσεως τῆς σχολῆς συνεισενεγκοῦσι κατὰ τὰ ἔτη 1904 καὶ 1905 τὴν πρώτην τάξιν κατέχουσιν αἱ ἱεραὶ μοναὶ Πεντέλης (1200 δραχμ.), Ἀσωμάτων Πετράκη (1000), μεθ' ἃς ἡ ἱερὰ μονὴ Φανερωμένης (Σαλαμῖνος 500 δραχμάς), αἱ τρεῖς ἐν Μεσσηνίᾳ (350), ἡ μονὴ Γαλατάκη (Χαλκίδος 100), ἕτεραι δὲ προσήνεγκον μικρότερα ποσά. Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἐχορήγησε 200.— Εἰς τὴν μουσικὴν ταύτην σχολὴν εἰσήχθησαν ἐσχάτως, ὡς ἐν ταῖς ἐφημερίσιν εἴδομεν, οἱ κκ. Γ. Ἀκμπάκης καὶ Χρῆστος Ἀνδρούτσος διδάσκαλοι ὁ μὲν «τῆς Ὑμνολογίας καὶ τοῦ Ἑορτολογίου» ὁ δὲ «τοῦ Λειτουργικοῦ». Ἐλπίζομεν νὰ μάθωμεν σαφέστερον τὰ περὶ τῶν νέων τούτων μαθημάτων, ἅτινα βεβιασμένως ἢ κατὰ λάθος ἐγνωρίσθησαν τῇ δημοσιογραφίᾳ.

Ἀρχιεπισκοπὴ Πατρῶν.— Ἡ τριμελὴς ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπή, ἡ μετὰ θάνατον τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιπισκόπου Πατρῶν Ἱεροθέου καταστᾶσα πρὸς διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἀπό τινος μένει διμελής.— Ἡ γινομένη καθ' ἑσπέραν ἐν λαϊκαῖς σχολαῖς θρησκευτικὴ διδασκαλία μετετέθη εἰς τοὺς ἱεροὺς τῶν Πατρῶν ναοὺς ἁγ. Ἀναργύρων καὶ ἁγ. Παρασκευῆς, ἐν οἷς ὁμιλοῦσί τινες τῶν λογίων ὡς καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς ἐπαρχίας πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Χαρίτων— Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐγκυκλίου τῆς ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἧς τέλεον καταργεῖται ἡ λεγομένη μουσικὴ τετράφωνος, ἡ ψαλλομένη ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, ἀπὸ τῆς 24 φεβρουαρίου, παρασκευῆς, ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου οἱ ἐφημέριοι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, ἔνθα ψάλλεται, κατὰ τὴν δευτέραν λειτουργίαν, ἡ τετράφωνος, ἤτις ἔμελε νὰ ψαλῇ καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς παρασκευῆς, ἀπέσχον, νομοταγῶς φερόμενοι· τούτου δ' ἕνεκα, προσκλήσει τῶν ἐπιτρόπων, ἱερεύς τις

σχολάζων ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀκολουθίαν, ψαλείσης τῆς τετραφώνου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς 26 φεβρουαρίου, δευτέρας κυριακῆς τῶν νηστειῶν, κατά τε τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν λειτουργίαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἀποκατεστάθη ἡ ἀρχαϊκὴ καὶ πάτριος μουσική, καταδικασθείσης εἰς ὑπερορίαν τῆς ξένης καὶ παρεισάκτου μουσικῆς, ἣν ἀποδοκιμάζουσι πάντες οἱ τιμῶντες καὶ τεθηπότες τὰ πάτρια.

Μονὴ ὁσίου Λουκᾶ.— Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰδικοῦ νόμου περὶ συστάσεως ἐπὶ τούτῳ ταμείου πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τοῦ ὁσίου Λουκᾶ καὶ τῶν πρὸς αὐτὴν ὁδῶν συνωμολογήθη μετὰ τῆς ἐθνικῆς Τραπέζης δάνειον ἐκ 400000 δραχμῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἡ μονὴ αὕτη ἔχει Μετόχιον ἐν Πάτραις, ἔχον ναὸν καὶ κῆπον καὶ πολλὰ δωμάτια, εἰς δὲ τὸν ναὸν τοῦτον, ἐν ᾧ αἱ λειτουργίαι καὶ ἱεραὶ ἀκολουθίαι τελοῦνται κατὰ τὴν ἐν τῇ βυζαντινῇ ταύτῃ μονῇ τυπικὴν διάταξιν, πολλοὶ τῶν λαϊκῶν καὶ καλογραιῶν ἐκκλησιάζονται, κατὰ τὰς ἐν τῇ «Θρησκευτικῇ Ἠχοῖ» τῶν Πατρῶν εἰδήσεις.

Μονὴ Χρυσοποδαριτίσης.— Ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ τῇ κειμένῃ κατὰ τὸν δῆμον Φαρρῶν τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν, καὶ ἥτις πρὸ τριῶν αἰώνων ἀνεκρύχθη σταυροπηγιακή, γενομένης ἐσχάτως ἐκλογῆς ἡγουμένου, ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ γηραιὸς καὶ εὐλαβέστατος ἱερομόναχος κ. Δανιὴλ Ἀνδριτσόπουλος, σύμβουλοι δ' ἀνεδείχθησαν οἱ ἐκ τῶν γερόντων τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς πανοσιώτατοι κκ. Σωφρόνιος Κατσιδῆμος καὶ Ἱερεμίας Κοντίνης.

Ναὸς ἁγίου Ἀνδρέου.— Κατ' ἐπιθυμίαν πολλῶν, ἥτις εὐχόμεθα νὰ περιβληθῇ σάρκα καὶ ὀστᾶ, ὁ ἐν Πάτραις ἀνεγερθησόμενος ναὸς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, πολιούχου Πατρῶν, ἀνεγερθήσεται κατὰ σχέδιον βυζαντινόν, ἴσως ὅμοιος τῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὑπαρχόντων ναῶν ἀρχαίων, ὧν τὸ σχέδιον θαυμάζουσιν οἱ αἰῶνες, ἄτοπον τὸ προσρεύγειν εἰς σχέδια καὶ ρυθμοὺς ξένους ἡμῖν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Νέας Ὑόρκης. — Ἡ καλὴ ἑλληνικὴ ἐφημερὶς τῆς Λόυελ της πολιτείας Μασσαχουσέτης ἡ ἀπὸ ἔτους ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Αντ. καὶ Δημ. Β. Τερζάκη ὑπὸ τίτλον «Μεταναστης» δημοσιεύει δριμὺ ἄρθρον περὶ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἥτις ἠδύνατο καὶ σχολεῖον νὰ συστήσῃ καὶ διαλέξεις ἐπιστημονικὰς ἠθικὰς καὶ μορφωτικὰς τοῦ ἤθους ἱδρύουσα νὰ συγκρατήσῃ ἀπὸ τῆς εἰς ξενολατρείαν φορᾶς τοὺς ὁμογενεῖς.

Ἑλληνικὴ κοινότης Πρόβιδενς. — Ἡ ἐν Πρόβιδενς ἑλληνικὴ κοινότης ἐκάλει τὰ μέλη αὐτῆς εἰς κοινὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν τῇ κυριακῇ τῆς ὀρθοδοξίας. Προϊστάμενος αὐτῆς διατελεῖ ἀπό τινος ὁ αἰδεσιμώτ. πρεσβύτερος κ. Λεωνίδας Ἀδαμάκος.

Ἑλληνικὴ κοινότης Σικάγου.— Ὁ ἐν Σικάγῳ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Σκλόπουλος, μεταβὰς εἰς τὴν πόλιν Sheloygan Wis, συνεκάλεσε τοὺς ἐν αὐτῇ διαμένοντας ὁμογενεῖς καὶ διελέξατο περὶ θρησκευτικοῦ κυρίως αἰσθήματος, προεκάλεσε δὲ συνεισφορὰς ὑπὲρ ἐγκαταστάσεως εὐκτηρίου οἴκου τῶν ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξων. Τὸ ποσὸν τῶν εἰσφορῶν ἀνῆλθεν εἰς 2120 περίπου φράγκα, κατατεθέντα παρά τινι τῶν ἐκεῖ τραπεζιτικῶν ἱδρυμάτων.

Ἑλληνικὴ κοινότης Βιρμιγχάμης. — Οἱ ἐν Βιρμιγχάμῃ τῆς πολιτείας Ἀλαβάμας ὁμογενεῖς, συνελθόντες εἰς σύσκεψιν κοινὴν περὶ τῶν μέσων τῆς ἀνεγέρσεως ἑλληνικοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καθίδρυσαν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπείαν, ἐκ τοῦ προχείρου ἐν μιᾷ ὥρᾳ συλλέξαντες περὶ τὰς 12,500 φράγκων.

Ἑλληνικὴ κοινότις Πήβοδι. — Ἐξ ἐράνου τῶν ἐν Πήβοδι τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης καὶ τῶν ἐν Σάλεν ὁμογενῶν συνελέγησαν 9000 φράγκων, δι' ὧν ἠγοράσθη κτίριόν τι κατάλληλον θεωρηθέν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς εὐκτήριον τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις ὁμογενῶν.

Κοινότης ἑλληνικὴ Σπριγκφιέλδης.— Ὑπό τε τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ (πολιτείας Μασσαχουσέτης) καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν διαβιούντων ὁμογενῶν ἐνέργειαι πολλαὶ καταβάλλονται πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαίου ἐπαρκοῦς εἰς οἰκοδομὴν ναοῦ τῆς κοινότητος. Ἐλπίζεται ὅτι θέλει εὐοδωθῇ τὸ σχέδιον τῆς ὑποχρεώσεως ἑκάστου ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου ὅπως εἰσφέρῃ κατ' ἔτος 30 φράγκα, οὕτω δὲ προσδόκιμος ἔστι ὁ ἐντὸς μικροῦ σχηματισμὸς τοῦ ζητουμένου κεφαλαίου.

Ὀρθόδοξος κοινότης Νέας Αὐρηλίας.— Ζητηθεὶς μετέβη εἰς τὴν Νέαν Αὐρηλίαν ὡς προϊστάμενος τῆς ἐκεῖ ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ πανοσ. ἱερεὺς κ. Ναθαναὴλ Σιδέρης. Ἡ κοινότης ζητήσασα ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἄλλοτε προϊστάμενον ἀπῄτει νὰ γνώσκῃ ὁ ἐφημέριος αὐτῆς πρὸς τῇ ἑλληνικῇ καὶ τὴν σλαβωνικήν.

ΑΝΤΙΟΧΙΚΑ*

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Ἀμίδης Μακαρίου

(Ἐπὶ Ἀνθίμου τοῦ ΣΤ'.)

Ἐπειδὴ ἡ ἁγιωτάτη Μητρόπολις Ἀμίδης ἡ ὑποκειμένη τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Ἀποστολικῷ θρόνῳ τῆς Ἀντιοχείας διέμενεν ἀρ' ἱκανοῦ καιροῦ χηρεύουσα προστασίας Ἀρχιερατικῆς καὶ ἐπισκέψεως πνευματικῆς, προσηνέχθη δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ θεάρεστον ἔγγραφον, ἀξιώσει τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κυρίου Μεθοδίου, λαβόντος τὴν ἀξιόχρεων ὑπὲρ τῆς ἁγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως κυριαρχικὴν πρόνοιαν, καὶ ἀναθεμένου ὡσαύτως τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν κυριαρχικὴν αὐτοῦ γνώμην, ἐπὶ τὸ ἀποκατασταθῆναι ἐν αὐτῇ τὸν γνήσιον, νόμιμον καὶ κανονικὸν Ἀρχιερέα καὶ πνευματικὸν προστάτην, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Λυθέντου καὶ Δεσπότου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Ἀνθίμου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὕρεσιν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξομένου τὴν Ἀρχιερατικὴν προστασίαν καὶ ποιμαντορικὴν ῥάβδον τῆς ἁγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως Ἀμίδης, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Μακάριον, δεύτερον δὲ τὸν Κοσμᾶν, καὶ τρίτον τὸν Δαμιανόν, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς ἔνδειξιν διηνεκῆ καὶ μόνιμον.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ᾠϙς', κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον, ἐπινεμήσεως ε'.

† Ὁ Ἡρακλείας Διονύσιος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Σεβ. Γέρ. ἀγ. Χαλκηδόνος κυρίου Ἱεροθέου. † Ὁ Δέρκων Νεόφυτος. † Ὁ Τορνόβου Ἀθανάσιος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ πανιερ. ἀγ. Ἀδριανουπόλεως κυρίου Γερασίμου. † Ὁ Νεοκαισαρείας Κύριλλος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ πανιερ. ἁγίου Ἰκονίου κυρίου Μελετίου. † Ὁ Μελενίκου Διονύσιος. † Ὁ Σηλυβρίας Νικηφόρος. † Ὁ Κασσανδρείας Ἱερεμίας. † Ὁ πρώην Χαλεπίου Θεόκτιστος.

Τοῦ ἐν τῷ παρόντι Ἱερῷ Συνοδικῷ Ὑπομνήματι κανονικῶς ἀποκατασταθέντος Πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου μητροπολίτου Ἀμίδης κυρίου Μακαρίου, ἥ τε ἰδιόχειρος Ἀρχιερατικὴ ὑπογραφὴ καὶ τῆς ἐπαρχιακῆς αὐτοῦ σφραγῖδος ὁ τύπος, ἐνεκρίθη ὅπως ἐπιτεθῶσι καὶ σώζονται ἐνταῦθα διακρίνουσαι τὰς ἀληθεῖς τῶν ὑποβολιμαίων, ἐν περιστάσει ἐμφανίσεως γραμμάτων τῆς αὐτοῦ Πανιερότητος ἤδη τε καὶ τοῖς εἰσέπειτα.

Τύπος ὑπογραφῆς.

Τύπος σφραγίδος.

(Κώδιξ ΚΒ'. 126).

Ἀνθίμου Δ'. τῷ Ἀντιοχείας περὶ τῆς ἐπαρχίας Βηρυττοῦ.

† Μακαριώτατε κτλ. Οἱ ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Βηρυττοῦ τῆς ὑπὸ τὸν ἁγιώτατον αὐτῆς θρόνον διατελούσης Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐνεφανίσθησαν δίς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐσχάτως δι' ἀναφορῶν αὐτῶν, καὶ κατὰ πρῶτον ἐκτίθενται τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῶν καὶ τὰς προαγαγούσας ταύτην δικαίας ἀφορμὰς ὡς πρὸς τὴν Ἀρχιερατικὴν ἀποκατάστασιν Ἰταλοῦ τινὸς Ἡγουμένου, ὃν, σκοπεύουσα ἡ μακαριότης ἀποκατεστῆναι διάδοχον τῆς ῥηθείσης ἐπαρχίας, ὕστερον καλῶς ποιήσασα μετέβαλε σκοπὸν διὰ τὰς διαφωνίας αὐτὰς καὶ προσεκαλέσατο ἐντεῦθεν τὸν ἅγιον Ἱεραπόλεως. Ἀκολούθως δὲ προτείνουσιν οἱ εἰρημένοι Χριστιανοὶ ὅτι ἀφορᾷ ἡ μακκρ. της διαιρέσαι εἰς δύο τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, βαδίζουσα πάλιν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ῥηθέντα Ἰσαΐαν εἰς τὸ μέρος τὸ πρὸς τὸ Ἀνθάνιον ὄρος· οὗ ἕνεκα, διαταραχθέντες καὶ ἀπαρεσκόμενοι εἰς τοῦτο, ἐκλιπαροῦσι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μεσολάβησιν ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν καὶ κερματισθῆναι τὴν ἐπαρχίαν.

Ταῦτα ἰδόντες, περισπούδαστε ἀδελφέ, καὶ ἀναγνόντες Συνοδικῶς ἀναφερόμενα μετὰ προσκλήσεως καὶ λόγους ἔτι (ἄλλοις εὐλόγοις συνιστώμενα), ἐκρίναμεν οὐκ ἀπᾴδον ἀλλὰ καὶ λίαν οἰκεῖον τῇ φιλαδέλφῳ Ἐκκλησιαστικῇ προνοίᾳ διευθῦναι τῇ αὐτῆς μακαριότητι τήνδε τὴν ἀδελφικὴν ἡμῶν ἐπιστολὴν καὶ, γνώμῃ Συνοδικῇ, ὑπομνῆσαι αὐτῇ ὑποβαλεῖν ὑπὸ τὴν ἔμφρονα αὐτῆς κρίσιν, ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν της ἀναφερομένη διχοτομία τῆς ῥηθείσης ἐπαρχίας, εἴγε ἀληθῶς σκοπεύεται παρ' αὐτῆς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπάρχει μία μετακίνησις τῶν καθεστώτων καὶ βλάβη πρὸς τὰ ἀρχαῖα Πατριαρχικὰ δικαιώματα, ἐναντιουμένη τοῖς ἱεροῖς νόμοις, ὡς δὲν τὴν λανθάνει, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐπαπειλεῖ συνεπείας ἐναντίας διὰ τὰς προκειμένας δυσαρεσκείας καὶ προφανῆ σκάνδαλα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπεται νὰ προκύψωσιν, ὃ μὴ γένοιτο, σχίσματα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ διαιρέσεις ὀλέθριαι, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον πιθαναί, καθόσον οἱ ἡμέτεροι Ὀρθόδοξοι περιστοιχοῦνται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἐπορθαλμιώντων αὐτοῖς

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 115—120.

ἑτεροδόξων. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, οὓς μᾶλλον ἡμῶν σύνοιδεν ἡ αὐτῆς μακαρ., χρέος φιλάδελφον ᾠήθημεν ἐπιστῆσαι ὡριμωτέραν τὴν σκέψιν καὶ ἀκριβεστέραν τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς πράξεως ταύτης, ἥτις ἀντίξοον φέρει τὴν ἀπαρέσκειαν τῶν ἐπαρχιωτῶν χριστιανῶν· ἔργον δὲ αὐτῆς ἓν προλάβῃ, διὰ τῆς βαθύφρονος εἰς τὰ καθεστῶτα διατηρήσεως, πᾶσαν ἀφορμὴν, πράγματα μὲν καὶ ἐνοχλήσεις λυπηρὰς ἐπιφέρουσαν τῇ αὐτῆς μακαριότητι, ἀποθύμιον δὲ τῇ φιλαδέλφῳ προνοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶεν δὲ κτλ.

ᾳωμθ'. Ἰανουαρίου ιθ'.

Ἐπισυνάπτεται ἀπάντησις τοῖς κατοίκοις Βηρυττοῦ ὅτι ἐγένοντο αἱ δέουσαι συστάσεις τῷ Ἀντιοχείας, ὅστις ἐλπίζεται ὅτι θέλει λάβει ταύτας ὑπ' ὄψιν, καὶ προτρέπονται ἵνα ὑποδεχθῶσι προσηκόντως τὸν ἐρχόμενον νέον ποιμένα των τέως Ἱεραπόλεως Ἱερόθεον. (Κώδ. ΚΖ'. 131).

Τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου περὶ ἐκλογῆς διαδόχου τοῦ θανόντος πατριάρχου Ἱεροθέου.

† Ἱερώτατοι Μητροπολῖται οἱ ὑποκείμενοι τῷ ἁγιωτάτῳ πατριαρχικῷ Θρόνῳ Ἀντιοχείας, καὶ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, τίμιοι Προεστῶτες κτλ. τῆς πόλεως Δαμασκοῦ. Προλαβόντες ἐκομισάμεθα τὴν σταλεῖσαν πρὸς ἡμᾶς κοινὴν ἀναφορὰν ὑμῶν τῶν Ἱερωμένων καὶ προκρίτων τῆς πόλεως ταύτης Δαμασκοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας εἴδομεν τὴν ἀποδίωσιν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου κυροῦ Μεθοδίου, καὶ ὅσα περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ χρεύσαντος αὐτοῦ Θρόνου πλατύτερον ἐκτίθεσθε, παριστῶντες τὸν κοινὸν πόθον σας τοῦ να ἀποκατασταθῇ ἐν αὐτῷ ἀνὴρ λόγου ἄξιος, ἐχέφρων καὶ ζηλωτὴς, καὶ ἱκανὸς βαστάσαι τὸ πολύμοχθον τοῦτο βάρος, καὶ ὅτι ἐκ ῥήμης ἀγαθῆς πεπληροφορημένοι τοιούτων πλουτοῦντα ἀρετῶν τὸν Πναγ. Πατριάρχην πρὸ ἡμῶν Κωνσταντινουπόλεως κύριν Γρηγόριον, αἰτεῖσθε ἵνα μεσιτεύσωμεν πρὸς τὴν αὐτοῦ Πναγιότητα καὶ συντελέσωμεν ὅπως ἀναδεχθῇ τὴν πνευματικὴν προστασίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ Θρόνου.

Ἡ αἴτησις ὑμῶν ἐράνη δεκτὴ τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἥτις ἀνέκαθεν προνοοῦσα φιλαδέλφως ὑπὲρ τοῦ ἁγιωτάτου αὐτοῦ θρόνου Ἀντιοχείας, διετέθη ἀείποτε μὲ ἐγκάρδιον προθυμίαν καὶ συναντίληψιν πρὸς τὰς αὐτοῦ κατὰ καιροὺς περιστάσεις, ὡς ἐκ πολλῶν δὲν λανθάνει καὶ ὑμᾶς. Δὲν ἐλείψαμεν γοῦν καὶ ἤδη καταβάλλοντες τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν, ἀφοῦ, προσκαλέσαντες ἐπισήμως δι' ἐπίτηδες Ἐπιτροπῆς τὴν ἐκείνου Πναγιότητα εἰς τὸν χρεύοντα θρόνον, εἴδομεν πάντη ἀποποιούμενον τὴν πρότασιν, διὰ τὸ ῥιλάσθενον τῆς ὑγείας της, νὰ ἐπιδώσωμεν τὴν μέριμναν ἡμῶν καὶ φροντίδα εἰς εὕρεσιν ἑτέρου προσώπου προσφόρου καὶ καταλλήλου, οἷον ἡ γνωστὴ καὶ ἡμῖν πνευματικὴ κατάστασις τῶν μερῶν ἐκείνων ἀπαιτεῖ. Οὕτω ἐν ἡμῖν διασκεψαμένοις περὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἀντικειμένου, ἐπεδόθη τὸ ἀπὸ α'. Ἰουλίου γράμμα τῆς ἀρχιερωσύνης σας, οἵτινες προτείνετε ὡς πρόσφορον εἰς διαδοχὴν τὸν ἅγιον Βηρυττοῦ κύριον Ἱερόθεον, ὄντινα, ζητηθέντα παρὰ τοῦ μακαρίτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας ζῶντος ἔτι, ἀπέλυσεν ἁπλῶς ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὄχι, ὡς γράφετε, ἐξελέξατο καὶ ἀπέστειλεν. Ἐν τῇ προτάσει ταύτῃ τῆς Ἀρχιερωσύνης σας, διαφόρως ἐχούσῃ παρὰ τὴν τῶν ἐκ Δαμασκοῦ ἀνενεχθέντων αἴτησιν, παρετήρησε μὲ λύπην της ἡ Ἐκκλησία, τὴν ἐνυπάρχουσαν, ὡς μὴ ὤφειλε, διαφωνίαν εἰς τὰ πνεύματα ὑμῶν, ξενισθεῖσα καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀντιρατικὰς ἰδέας ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς τοῦ θρόνου διαδοχῆς. Καθότι, ἐν μὲν τῇ ἀναφορᾷ ὑμῶν ἐκ Δαμασκοῦ ὁμολογεῖτε, ὅτι ἕνεκα τῶν διχονοιῶν καὶ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπαλλαγὴν τοῦ λαοῦ, οἱ πρόγονοι ὑμῶν ἀπεσιώπησαν τὸ κανονικὸν δίκαιόν των καὶ ἐζήτησαν γενέσθαι ἐνταῦθα τὴν ἐκλογὴν τῷ 1765, ὅτε καὶ ἀπεστάλη ὁ ἀοίδιμος Φιλήμων· ἡ δὲ Ἱερότης σας ἐξ ἄλλου μέρους ἀναφέρετε συνθήκην γενομένην μεταξὺ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου, δι' ἧς συνεφωνήθη δῆθεν ἵνα ἡ μὲν ἐκλογὴ γίνηται ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχικῆς Ἐκκλησίας διά τινα Γραικὸν, ἡ δὲ ἐπικύρωσις καὶ ἀποκατάστασις νὰ ἐπιφέρηται ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρώτην πρότασιν ὑπάρχει παρεξήγησις, καὶ τῆς δευτέρας ἡ ἀλήθεια ἐστὶν ἀναπόδεικτος, ἐξ ὧν ἔγνωμεν παρατηρήσαντες ἀκριβῶς τὰ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κώδιξι Συνοδικὰ ὑπομνήματα ἀπὸ τοῦ ἀοιδίμου Σιλβέστρου. Παρελείποντες δὲ τὰ πρὸ τούτου, βλέπομεν ῥητῶς καὶ ἐπὶ λέξεως ὅτι τότε, κατὰ ᾳψξ'. ἔτος, ἐγένετο κοινὴ δεητικὴ αἴτησις αὐτόθεν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀνετέθη αὐτῇ ἅπασα ἡ γνώμη τοῦ τε Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ λαϊκοῦ συστήματος, ὡς, ὃν ἂν ἐκλέξῃ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία διάδοχον ἐκ παντὸς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὑρισκομένου Ἀρχιερατικοῦ Καταλόγου ἄξιον καὶ ἀρμόδιον, τοῦτον ἔχωσιν ἀποδέξασθαι εὐγνωμόνως καὶ πάσῃ ψυχῇ καὶ προθυμίᾳ ἐναγκαλισθῆναι, ὅτε καὶ ἀποκατέστη ὁ ἀοίδιμος Φιλήμων. Καὶ παρὰ πόδας δὲ, μετὰ ἓν περίπου ἔτος τελευτήσαντος τοῦ Φιλήμονος, πάλιν ὁμοίᾳ ἐγένετο αἴτησις, φόβῳ τοῦ παρεισφρύσαι Ἀκτινό-

φρονά τινα ἐπὶ τοῦ Θρόνου, καὶ τότε ἡ Ἐκκλησία ἀποκατέστησε τὸν ἀοίδιμον Δανιὴλ. Ἐν ἀμφοτέρων δὲ τούτων ταῖς ἀποκαταστάσεσιν, οὔτε συνθήκη ἀναφερομένη, οὔτε ἄλλη παρομοία ἀπίθανος συνεννόησις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Συνόδου Ἀντιοχείας· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἑφεξῆς χρόνοις, μέχρι τοῦ ἀοιδίμου Μεθοδίου, καθ' οὓς ἡ Ἐκκλησία ἀνηγόρευεν ἐντεῦθεν τὸν διάδοχον, οὐδαμῶς ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπομνήμασιν οὔτε ἀναφέρεται συνθήκη ὁποιαδήποτε, μήτε ἐνηργήθη πραγματικῶς, ὡς ἀποκαθιστώσης πάντοτε τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἐγκριθέντα ἐνταῦθα διὰ κοινῆς ψήφου, μεθ' ἧς καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπέδειξαν πάντοτε ἀρίστην καὶ ἐπωφελεστάτην τὴν ἐκλογὴν καὶ τῶν προλαβόντων τοσούτων δεινῶν σκανδάλων ἀπαλλακτικήν. Ταῦτα δὲ λέγομεν οὐχὶ ἄπαγε! πρὸς κατάργησιν τῶν κανονικῶν λόγων καὶ δικαιωμάτων, ἅπερ κέκτηται καὶ ὁ ἁγιώτατος αὐτὸς Θρόνος, καὶ πρὸς τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπέβλεψεν ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία νὰ μετέλθῃ ἐπέμβασίν τινα καὶ ἐπίθεσιν, εἴτε ἐν χηρείᾳ αὐτοῦ εἴτε ἄλλοτε, τοὐναντίον δὲ μάλιστα ἀείποτε ὑπεστήριξε τὰ προνόμια αὐτοῦ, καὶ ἐπεχορήγησε θερμουργὸν προστασίαν εἰς τοσαύτας κατὰ καιροὺς δεινὰς αὐτοῦ περιστάσεις, ἁρπαξάσα τὴν συντήρησιν τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων ἀπὸ πάσης τῶν ἐναντίων προσβολῆς, καὶ ταύτας τὰς προστασίας καὶ ἐναγωνίους ὑπερασπίσεις τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ θρονου ἄπειρα διακηρύττουσι παραδείγματα, καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ ἐσχάτως ἀποκατάστασις τοῦ ἁγίου Ἀμίδης, ὑπὲρ οὗ ἐδαπάνησε καὶ ἐξακολουθεῖ δαπανᾶν ἀδρὰς ποσότητας, καθὼς καὶ πρὸ αὐτῆς τὰ κατὰ τὴν Μητρόπολιν Χαλεπίου συμβάντα καὶ ἄλλαι ἄπειραι περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μακρὰν παντὸς ἰδιορρύθμου σκοποῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ πραγματικὰς θυσίας, προὐνόησεν ὡς ἐξ ἀνωτάτης περιωπῆς καὶ πολυειδῶς ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν πνευματικῶν συμφερόντων τοῦ θρόνου καὶ τῶν ὑποτελούντων αὐτῇ ὀρθοδόξων, ἀναλαμβάνουσα εἰς ἑαυτὴν πολλὰ αὐτοῦ βάρη. Ἀναφέρομεν δὲ ταῦτα ἵνα γνωρίσητε κοινῶς, ὅτι πρὸς τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐνδιατρεφόμενα καὶ ἐνδεικνύμενα προνοητικὰ αἰσθήματα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ θρόνου τούτου, αἱ ἀναφαινόμεναι ἤδη διαφωνίαι καὶ ἀντιφάσεις, ἀπαμβλύνουσαι τὸ πρόθυμον αὐτῆς καὶ εἰλικρινὲς ὡς πρὸς ἣν καὶ ἤδη ἀνέλαβε φροντίδα περὶ διαδοχῆς ἀξίου καὶ δεδοκιμασμένου ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ ζήλῳ, ἐπέφερον τὸ νὰ φανῇ ἐπέχουσα ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἀναβάλλουσα πᾶσαν αὐτῆς πρᾶξιν, ἐὰν μὴ πρῶτον κατίδῃ τὴν ἐν Χριστῷ εἰρήνην καὶ ἀγάπην καὶ ὁμόφωνον γνώμην ὑμῶν, καθότι δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ οὐσιώδους τούτου ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ βάσιν τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ ἐν Χριστῷ σύμπνοιαν καὶ ἀγάπην τῶν αὐτόθι Ὀρθοδόξων, πᾶσα διαφωνία ψυχώλεθρος καὶ πᾶσα ἔρις φιλόνεικος καὶ ἰδιοτελὴς ἀντίκειται προφανῶς καὶ εἰς τὰ τοῦ θρόνου συμφέροντα, καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ὠφέλειαν καὶ πρόοδον τῶν ὑπ' αὐτὸν διατελούντων χριστιανῶν, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ διαδεξομένου αὐτὸν, καθὼς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀείποτε καταβαλλομένης παρὰ τῆς Ἐκκλησίας κηδεμονικῆς προνοίας.

Τούτου ἕνεκεν γράφοντες διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, προτρεπόμεθα καὶ παρακινοῦμεν τῇ τε Ἀρχιρωσύνῃ σας καὶ ὑμῖν τοῖς ἱερεῦσι καὶ προκρίτοις χριστιανοῖς τῆς πόλεως ταύτης Δαμασκοῦ, ἵνα, ἐν τῇ οὐσιώδει καὶ μεγάλῃ ταύτῃ ὑποθέσει τῆς τοῦ χηρεύοντος αὐτοῦ Θρόνου ἀποκαταστάσεως, ἐναγκαλισθῆτε τὴν ἐν Χριστῷ ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην καὶ συνδεθῆτε μὲ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἀφίνοντες ἐν μέρει πᾶσαν ἰδίαν ἀφορμὴν καὶ πᾶν πάθος, καὶ συνελθόντες καὶ συσκεφθέντες ἐν ἑνὶ πνεύματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ διαφωνίας τινὸς καὶ ἔριδος, γράψητε πρὸς ἡμᾶς διὰ κοινῆς ἀναφορᾶς σας δηλοποιοῦντες ταύτην τὴν ἐγκάρδιον καὶ ἀδελφικὴν σας ἕνωσιν καὶ ἀγάπην, μεθ' ἧς, ἀφοσιούμενοι εἰς τὴν φιλάγαθον πρόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ παρέξητε τοιουτοτρόπως αὐτῇ τὴν πεποίθησιν τῶν ἀγαθῶν καὶ θαρρεστῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὑπὲρ τοῦ θρόνου τούτου εἰλικρινοῦς καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ προσπαθείας αὐτῆς, καὶ οὕτω θαρροῦντως νὰ ἀποβλέψῃ τὴν διεκπεραίωσιν κατὰ τὰς κοινὰς καὶ ὑμῶν ἐφέσεις, λαμβάνουσα διὰ τῆς ὁμοφώνου ἐν κοινῇ ἀγάπῃ ἀφοσιώσεώς σας εὐάρεστα ἐχέγγυα τῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως καὶ βεβαιότητος ὑμῶν πρὸς τοὺς σωτηριώδεις αὐτῆς σκοποὺς καὶ τὰς θαρρεστοὺς προσπαθείας ὑπὲρ τοῦ Χριστωνύμου αὐτόθι λαοῦ

ᾳων'. Αὐγούστου ιϐ'.

(Κώδιξ ΚΖ. 365.)

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Ἱεροθέου θανόντος Μεθοδίου (1850).

Ἡ διὰ τῆς πανσθενοῦς κτλ. (ὡς ἐν σελίδι 119). Διὰ ταῦτα γοῦν καὶ ἤδη τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἀπροστατεύτου διαμείναντος, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῷ Πατριαρχεύοντος κὺρ Μεθοδίου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος καὶ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μεταστάντος, τούτου δὲ δηλωθέντος τῇ Ἐκκλησίᾳ παρὰ τῶν ἐκεῖσε ἐντιμοτάτων κληρικῶν καὶ

εὐσεβεστάτων ἱερέων μετὰ τῶν προκρίτων χριστιανῶν, ἀνκθεμένων δι' ἐνυπογράφων καὶ ἐνσφραγίστων αὐτῶν ἀναφορῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀποκατάστασιν νομίμου Διαδόχου τοῦ χηρεύσαντος τούτου θρόνου, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ κτλ. . . . . πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτον καὶ Θεοπρόβλητον Μητροπολίτην ἅγιον Θαβωρίου ἀγαπητὸν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν κύριον Ἱερόθεον, δεύτερον δὲ τὸν Ἀγαθάγγελον, καὶ τρίτον τὸν Ἰωαννίκιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι κτλ.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳων'. κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον, ἐπινεμήσεως Θ'.

† Ὁ Καισαρείας Παΐσιος † Ὁ Ἐφέσου Ἄνθιμος † Ὁ Ἡρακλείας Παναρέτος † Ὁ Κυζίκου Ἰωακείμ. † Ὁ Νικομηδείας Διονύσιος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Σεβασμιωτάτου Γέροντος ἁγίου Χαλκηδόνος κυρίου Ἱεροθέου. † Ὁ Δέρκων Νεόφυτος. † Ὁ Πρόεδρος Διδυμοτείχου Μελέτιος. † Ὁ Πελαγωνείας Γεράσιμος. † Ὁ Φιλιππουπόλεως Χρύσανθος. † Ὁ Μπόσνας Ἰγνάτιος. † Ὁ Βιζύης Γρηγόριος. † Ὁ Σωζουαγαθουπόλεως Προκόπιος. (Κώδ. ΚΒ'. 215).

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ
τοῦ
ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ, ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΘΕΟΥ

(Συνοδικὴ συνεδρίασις 2 Ἀπριλίου 1885).

«Ἀκολούθως ἀνεγνώσθη . . . . . Εἰρηνουπόλεως Σεραφεὶμ τηλεγράφημα ἐκ Δαμασκοῦ ὑπ' ἀρ. 1202, δι' οὗ ἀναγγέλλει ὅτι ἀπεβίωτεν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἱερόθεος. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐξερράσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου λύπη βαθεῖα ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι, ἐνεκρίθη δὲ ἵνα γένηται ἡ προσήκουσα συλλυπητήριος ἐπιστολή».

(Κῶδ. Συνοδ. Πρακτικῶν ΡΑ'. 160).

(Συνοδικὴ συνεδρ. 6 Ἀπριλίου 1885).

«Μετὰ ταῦτα ἡ Α. Θ. Π, εἶπε· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἀναγγελθέντα ἡμῖν καὶ διὰ τηλεγραφήματος τοῦ ἐπιτροπεύοντος ἐν τῷ θρόνῳ ἐπισκόπου Εἰρηνουπόλεως, ὅπερ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, καθίσταται γνωστὸν ὅτι καταβάλλονται προσπάθειαι ὅπως ἐκλεγῇ εἰς διαδοχὴν ἐντόπιος Ἀρχιερεύς, ἢ ἕτερον πρόσωπον ἀρεστὸν τοῖς καταβάλλουσι τὰς προσπαθείας· καλὸν δὲ βεβαίως ἵνα ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιήσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τοῦ καθεστῶτος· φαίνεται δὲ καὶ ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν διατεθειμένη εἰς τοῦτο, καὶ νομίζω ὅτι ἀνατεθήσεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἵνα ὑποδείξῃ πρόσωπα κατάλληλα, ἢ καὶ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκλογήν. Ἑπομένως νομίζω ὅτι δέον ἵνα σκεφθῶμεν περὶ προσώπων ὑποψηφίων καταλλήλων διὰ τὸν θρόνον καὶ δυναμένων συντελέσαι ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ καὶ τῆς τῶν καθόλου Ἐκκλησίας. Μετὰ ταῦτα οἱ σεβασμιώτατοι συνοδικοὶ ἐξέφρασαν τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ γενομένῃ προτάσει ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π. καὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἔχουσι πᾶσαν ἐμπιστοσύνην τῇ Α. Θ. Π. καὶ ἀφίεται αὐτῇ ἀπολύτως ἡ ἔγκρισις καὶ ὑπόδειξις προσώπων».

(Κῶδ. ΡΑ'. 177).

Ἀναφορὰ προκρίτων Δαμασκοῦ περὶ ὑποδείξεως ὑποψηφίων.

Ἀρ. πρωτ. 1534. 3 Ἀπριλίου 1885.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ).

Τῷ Παναγιωτάτῳ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Ἰωακείμ.

Εἰς τὸ ἅγιον πρόσωπόν Σας ὑποβάλλομεν τὰ σέβη μας, καὶ ἀφοῦ ἀσπασθῶμεν τὴν δεξιάν σας, δηλοῦμεν ὅτι ἐὰν ἦτο δυνατὸν θὰ ἠρχόμεθα αὐτοπροσώπως ἢ θὰ ἐπέμπομεν τὰς γλώσσας μας, ἀντὶ νὰ ὑποβάλωμεν γραπτῶς, ὅσας βασάνους καὶ λύπας ἐδοκιμάσαμεν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο ἀποβαίνει ἡμῖν ἀνέφικτον, ἐξηναγκάσθημεν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ γενόμενα διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἀναφορᾶς ὡς ἑξῆς.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν διὰ τῆς φωνῆς ἢ τοῦ καλάμου τὰς στενοχωρίας καὶ λύπας ἃς ὑπέστη ἡ Κοινότης ἡμῶν ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροθέου, ὅστις ἐποίμανεν ἡμᾶς κατὰ Θεὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος ἐγκατέλειψεν ἡμᾶς ὀρφανοὺς τοιούτου καλοῦ πνευματικοῦ πατρὸς καὶ ποιμένος. Καίτοι ταῦτα ἐγνωστοποιήθησαν ὑμῖν καὶ διὰ τηλεγράφου, ἐν τούτοις ἐκθέτομεν ταῦτα καὶ γραπτῶς, ὡς τέκνα πρὸς πατέρα, ὡς πρόβατα πρὸς ποιμένα. Ἔκτοτε μέχρι τοῦδε ἀνεμένομεν ἵνα ἡ Παναγιότης σας εὐδοκήσῃ, διὰ σεπτοῦ αὐτῆς γράμματος, νὰ ὑποδείξῃ εἰς ἡμᾶς πρόσωπόν τι κατάλληλον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διαδεχθῇ τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην μας καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν δόξαν καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχέων. Ἐπειδὴ ὅμως οὐδεμίαν τοιαύτην ἠξιώθημεν μέχρι τοῦδε νὰ λάβωμεν ἐπιστολήν, διὰ τοῦτο τολμῶμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διὰ τῆς παρούσης ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς, νὰ προσέλθωμεν ἐνώπιον τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος ἥτις εἶναι ὁ κοινὸς ὅλων τῶν ὀρθοδόξων πατὴρ καὶ προστάτης καὶ

τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ποιμὴν, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν Αὐτὴν θερμῶς, ὅπως, ἐν τῇ πατρικῇ Της προνοίᾳ εὐδοκήσῃ νὰ ὑποδείξῃ εἰς ἡμᾶς πρόσωπα τινὰ ἄξια εἰς τὰ ὁποῖα δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὸν Ἀποστολικὸν τοῦτον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θρόνον· ἡμεῖς δὲ τότε θέλομεν ἐκλέξει ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸν καταλληλότερον. Ἐρ' ᾧ νυχθημερὸν θέλομεν εὔχεσθαι πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς Παναγιότητος Σας, καὶ ἀναμένομεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὰς διαταγάς Σας.

Ἐν Δαμασκῷ 25 Μαρτίου 1885.

Μοῦσα Τράς. Τζουμπραΐ Ἰσχάδ Γαβριὴλ Σάμε. Ραφαὴλ Σάμε. Σλιμὰν Ἀμπουσάχρ. Ἰσπὶρ Ἰσσάπα. Σελὶμ Μούλκι. Νιῖμὰν Ἀμπουσάχρ. Ἀπτουλλὰχ Κούτσι. Τζουμπρὰ Πούλους. Μιχαὴλ Μουάννες. Γιοῦσερ Μαλλούκ. Γιουγάννα Μακατλά. Σαλὶμ Ραχί. Μιχαὴλ Ἰλκουλλίε. Μιχαὴλ Σαρρούχ. Ἰμπραχὶμ Τάρζι.

(Παρὰ τῇ ὑπογραφῇ ὑπάρχει καὶ ἡ σφραγὶς ἑκάστου τῶν ὑπογραφόντων).

Ἀπάντησις Πατριαρχική.

Τῷ Εἰρηνουπόλεως Σεραφεὶμ εἰς Δαμασκόν. Ἀποκρινόμενοι εἰς τὴν ἀναφορὰν τῶν ὀρθοδόξων προκρίτων Δαμασκοῦ περὶ ὑποδείξεως ὑποψηφίων διὰ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Ἀντιοχείας καὶ διαβιβάζοντες δι' ὑμῶν τὰς πατρικὰς ἡμῶν εὐλογίας, ὑποδεικνύομεν, ἐξ ὧν ἡμεῖς γνωρίζομεν δ.απρεπῶν Μητροπολιτῶν, τοῦ μὲν Οἰκουμενικοῦ θρόνου τοὺς ἑξῆς. Καισαρείας Ἰωάννην, Κυζίκου Νικόδημον, Νικομηδείας Φιλόθεον καὶ Νικαίας Διονύσιον, τοῦ δὲ Ἱεροσολυμιτικοῦ τὸν Σκυθουπόλεως Γεράσιμον Δεόμεθα δὲ τοῦ Κυρίου ὅπως ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν θείαν αὐτοῦ χάριν ἐπὶ πάντας, εἰς τὸ συντελεσθῆναι τὴν ἐκλογὴν ἐν εἰρήνῃ καὶ κατὰ τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα.

(Τηλεγράφημα) **Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ**

Πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ

Ἀρ. Πρωτοκ. 1534.

Ἰωακείμ κτλ.

Ἐντιμότατοι πρόκριτοι, εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς πόλεως Δαμασκοῦ, τέκνα κτλ.

Ἐγκαίρως κομισάμενοι τὸ ἀπὸ τῆς ιη'. τοῦ ἀπιόντος Μαρτίου τηλεγράφημα τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Εἰρηνουπόλεως κὺρ Σεραφείμ, τὸ ἐξαγγελτικὸν τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀοιδίμου ποιμένος καὶ πρωθιεράρχου τῆς τῶν Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας κυροῦ Ἱεροθέου, βραδύτερον δὲ καὶ τὴν ἀναφορὰν ἡμῶν ὑπὸ ἡμερομ. κδ'. Μαρτίου, δι' ἧς ἐζητεῖσθε ὅπως ὑποδείξωμεν ὑμῖν τὸ κατάλληλον πρόσωπον τὸ ἐπαξίως διαδεξάμενον τὸν χηρεύσαντα θρόνον, ἀπηντήσαμεν ὑμῖν τηλεγραφικῶς τῇ η'. τοῦ ἐνεστῶτος διὰ τῆς θεοφιλίας αὐτοῦ ὑποδείξαντες ὡς ὑποψηφίους, ἐκ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτου θρόνου, τοὺς διαπρεπεστέρους τῶν Μητροπολιτῶν, ἤτοι τὸν Καισαρείας κὺρ Ἰωάννην, τὸν Κυζίκου κὺρ Νικόδημον, τὸν Νικομηδείας κὺρ Φιλόθεον καὶ τὸν Νικαίας κὺρ Διονύσιον, ἐκ δὲ τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων τὸν Σκυθουπόλεως κὺρ Γεράσιμον. Καίτοι δὲ οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ θεοφιλία αὐτοῦ ἀνεκοινώσατο ὑμῖν τὰ ὡς ἀνωτέρω τηλεγραφηθέντα αὐτῷ, οὐχ' ἧττον, αὐτὸ τοῦτο διαβεβαιούμενοι καὶ διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς καὶ τῆς δικαίας θλίψεως ὑμῶν συμμεριζόμενοι ἐπὶ τῇ ἀφ' ὑμῶν μεταστάσει τοῦ ἀοιδίμου, ἱκετεύομεν τὸν ζωῆς καὶ θανάτου Κύριον, ὅπως, ἐκεῖνον μὲν ἀναπαύσῃ ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων, ὑμᾶς δὲ καὶ πάντα τὸν περιούσιον λαὸν τῆς γεραρᾶς τῶν Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας παραμυθήσῃ, ἐπιβραβεύων τοῖς ἐκλογεῦσι τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ τὴν χάριν τοῦ παναγίου Πνεύματος, εἰς ἀνάδειξιν τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑποδειχθέντων διαπρεπῶν καὶ σεβασμίων Ἱεραρχῶν, ὃς ἐπαξίως διαδεξεται καὶ κλείσῃ τὸν ἔνδοξον Πατριαρχικὸν καὶ Ἀποστολικὸν τοῦτον θρόνον. Εὐχόμενοι δὲ ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ ταχέως συντελεσθῶσι παρὰ τῶν ἁρμοδίων τὰ τῆς ἐκλογῆς, ἀσμένως ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας ταύτης τοῦ ἐκφράσαι τῇ ὑμετέρᾳ ἐντιμότητι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν εὐαρέσκειαν διὰ τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν κοινὴν ταύτην τῶν Ὀρθοδόξων μητέρα ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίαν, ἅμα δὲ καὶ ἐπιδαψιλεῦσαι ἡμῖν τὰς ἐκ κέντρου ψυχῆς πατρικὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, καὶ τὸν ἄκρον Ἀρχιερέα καὶ Ἀρχιποίμενα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκλιπαρῆσαι εἰς κραταίωσιν ὑμῶν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ καρποφορίαν ἔργων ἀγαθῶν καὶ κοινωφελῶν εὐαρέστων αὐτῷ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν.

ᾳωπε'. Ἀπριλ. ι'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

Τῷ ἐπισκόπῳ Εἰρηνουπόλεως Σεραφεὶμ, Τοποτηρητῇ κτλ.

Θεοφιλέστατε κτλ.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀναφορᾶς τῶν Ὀρθοδόξων προκρίτων τῆς πόλεως Δαμασκοῦ, τηλεγραφήσαντες αὐτῇ τῇ η'. τοῦ ἐνεστῶτος, ὑπεδείξαμεν τὰ κατάλληλα πρόσωπα, ἐξ ὧν ἡμεῖς γινώσκομεν σεβασμίων Ἱεραρχῶν, εἰς διαδοχὴν τοῦ χηρεύσαντος θρόνου τῆς τῶν Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας, ἅπερ βεβαίως ἀνε-

κοινώσατο τῇ αὐτῶν ἐντιμότητι. Οὐχ' ἧττον ἐγκρίνοντες καὶ δι' ἐπιστολῆς διεξοδικώτερα τὰ τηλεγραφηθέντα ἐπαναλαβεῖν, περικλείομεν ταύτην ἐν τῇ παρούσῃ, προτρεπόμενοι ἵνα ἐπιδῷ αὐτὴν τῇ αὐτῶν ἐντιμότητι διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν περαιτέρω. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ κτλ. ᾠπε' Ἀπριλ. ι'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

(Κώδ. Συνοδ. Ἐπιστολῶν ΝΔ. 159—160).

(Συνοδ. Συνεδρ. 27 Μαΐου 1885).

«Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. εἶπεν, ἐπεθύμουν, ἀδελφοί, ἵνα ἀνακοινώσω τινὰ περὶ τοῦ Ἀντιοχικοῦ ζητήματος, ἤτοι περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως Πατριάρχου Ἀντιοχείας, καὶ πρὸς τοῦτο ἐθεώρησα καλὸν ἵνα γένηται σήμερον συνελρίασις. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι εἴχετε τὴν καλωσύνην ἵνα μοὶ ἀναθῆτε ὅπως ὑποδείζω κατάλληλα ὀνόματα ὑποψηφίων, εἰς τοὺς μέλλοντας, ὡς ὑπεδείχθη μοι, ζητῆσαι τοιαῦτα. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐλήφθη τοιαύτη αἴτησις ἐκ τοῦ θρόνου Ἀντιοχείας, ὑπέδειξα δι' ἐπιστολῆς τὰ ὀνόματα τῶν σεβασμιωτάτων Καισαρείας κ. Ἰωάννου, Κυζίκου κ. Νικοδήμου, Νικομηδείας κ. Φιλοθέου καὶ Νικαίας κ. Διονυσίου, προσέθηκα δὲ καὶ ἐκ τῶν γνωστῶν μοι Ἁγιοταφιτῶν τῶν εἰδότων τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν τὸν ἀδελφὸν ἅγιον Σκυθουπόλεως κ. Γεράσιμον, ἐνήργησα δὲ διὰ τρόπου ἵνα τῶν ὀνομάτων τούτων γνῶσιν ἔχῃ καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἵνα μὴ συμβῇ τι κατόπιν, ὡς συνέβη καὶ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἐγνώσθη δὲ πλαγίως ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπιδοκιμάζει αὐτά, ἀφοῦ ἐγκρίνονται ὑπ' ἐμοῦ. Ἐν τῷ θρόνῳ, φαίνεται, ἐγένοντο πολλαὶ συζητήσεις ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου, ἀνέβαλον ἀπὸ ἑορτῆς εἰς ἑορτὴν τὴν ἐκλογὴν ὑποψηφίων· οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν συνεφώνουν, καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἐπίσης ὑπῆρχε διαφωνία, καὶ ἔξωθεν δὲ ἐγένοντο διάφοροι ἐνέργειαι. Ὑπῆρχον ἐκεῖ ποθοῦντες ἰθαγενῆ Πατριάρχην, ὅπως καὶ ἄλλοι φρονοῦντες τὰ ἐναντία, καὶ διὰ πάσης θυσίας ὑπεστήριζε τοὺς ὑποψηφίους αὐτῆς ἑκατέρα μερίς· ἡ πάλη ἐξηκολούθησεν ἀφ' ἱκανόν, καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς ἀποτέλεσμα, ὑπέδειξαν δὲ τρεῖς ὑποψηφίους ἐκ τῶν προταθέντων ὑφ' ἡμῶν. Ὁ ὑπὸ τὸν θρόνον Ἀντιοχείας Μητροπολίτης Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων κ. Γερμανὸς ἀνήγγειλέ μοι διὰ τηλεγραφήματος ὅτι συνελθόντες ἔθεντο ὡς ὑποψηφίους α'. τὸν ἅγιον Καισαρείας, β'. τὸν ἅγιον Σκυθουπόλεως καὶ γ'. τὸν ἅγιον Νικομηδείας, πολλαὶ δέ, λέγει προσπάθειαι κατεβλήθησαν ὅπως ἐξαχθῇ τὸ ὄνομα τοῦ . . . . * καὶ τεθῇ τὸ τοῦ . . . . ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπετεύχθη ἵνα τεθῇ τὸ τοῦ . . . . καὶ ἀφαιρεθῇ τὸ τοῦ . . . . Ἡ γνώμη δὲ τῶν πλειόνων, ἐπάγει, καὶ ἐκ τοῦ κλήρου καὶ ἐκ τοῦ λαοῦ ἐστιν ἵνα ἐκλεγῇ ὁ ἅγιος Σκυθουπόλεως καὶ ζητοῦσι τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἡμῶν».

Ἐπηκολούθησε συζήτησις ἐπὶ τοῦ τελευταίου τοῦ τούτου σημείου, καθ' ἣν ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Αὐτ. Κυβέρνησις ἠσπάζετο κατὰ πάντα τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος, συμβουλευθεῖσα μάλιστα, ἀπεφάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τὴν Α. Θ. Π. περὶ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων ἵνα ἀναλόγως δοθῶσι διαταγαὶ τῷ Βαλῇ τοῦ δὲ πρωθυπουργοῦ διερωτήσαντος καὶ ποῖον ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων προέκρινεν ὁ Πατριάρχης.

«Μετὰ μακρὰν δὲ συζήτησιν . . . ἐνεκρίθη ἵνα γένηται ἡ ἑξῆς τηλεγραφικὴ ἀπάντησις: Ἐλάβομεν τηλεγράφημα ὑμῶν δι' οὗ ἀναγγέλλετε ἐκλογὴν τριῶν ὑποψηφίων, ἁγίων Καισαρείας, Σκυθουπόλεως, Νικομηδείας, καὶ ὅτι θελησάντων τινῶν θεῖναι ἀντὶ τοῦ . . . . τὸν . . . ἐπὶ τέλους ὑπερίσχυσεν ἡ ὑποψηφιότης τοῦ . . . . καὶ ἐκφράζομεν τὴν εὐαρέσκειαν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ὑποψηφιότητι τῶν τριῶν τούτων. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τέλει λέγοντες ὅτι ἡ γνώμη τῶν πλειόνων προκρίνει ἐκ τῶν τριῶν τὸν ἅγιον Σκυθουπόλεως ἐξαιτεῖσθε καὶ τὴν ἡμετέραν ἐπιδοκιμασίαν, ἐπιδοκιμάζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ὑπὲρ τούτου γνώμην τῶν πλειόνων».

(Κώδ. ΡΑ'. 273—5).

(Συνοδ. Συνεδρ. 39 Μαΐου 1885).

«Εἶτα ἀνεγνώσθη τὸ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν συνεδρίασιν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ἀνενεχθὲν καὶ μὴ ἀναγνωσθέν, ὡς μὴ εὑρεθὲν πρόχειρον, τηλεγράφημα τοῦ Μητροπ. Ἀδάνων Γερμανοῦ ὑπ' ἀρ. 2300.—Ἐπιλέγει δὲ ἡ Α. Θ. Π., ὅτι τὸ διατυπωθὲν ἀπαντητικὸν τηλεγράφημα ἀπεστάλη, ὅτι δὲ ἡ Κυβέρνησις, ἐπιδοκιμάσασα τὴν γνώμην τοῦ Πατριαρχείου, ἔγραψε τῷ Βαλῇ δηλοῦσα τὴν γνώμην ταύτην».

(Κώδ. ΡΑ'. 280).

Τηλεγράφημα Τοποτηρητοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου.

Ἐκ Δαμασκῷ 13]25 (Ἰουνίου).

Πατριάρχην Ἰωακεὶμ Κωνσταντινούπολιν. Ἐξελέγη Συνοδικῶς Πατριάρχης Ἀντιοχείας Γεράσιμος Σκυθουπόλεως· ἐστάλησαν ἔγγραφα εἰς Πύλην μέσον Βαλῆ· ζητεῖ Αὐτοκρατορικὴν ἔγκρισιν τηλεγραφικῶς· ἐνεργήσατε παρακαλοῦμεν· περιμένουν Ἀρχιερεῖς ἐν Δαμασκῷ.

Τοποτηρητής.

* Σημ. Ἀρχισφ. Ἀμφοτέρων Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ, ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΤΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

(Συνοδικὴ Συνεδρίασις ζ'. Μαρτίου 1891)

«Ἀκολούθως ἀναγινώσκονται τὰ ἀκόλουθα τηλεγραφήματα α') Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου ὑπ' ἀρ. Πρωτοκ. 1179, δι' οὗ ἀναγγέλλει ὅτι τὴν 27 παρελθόντος Φεβρουαρίου ὁμοφώνως ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ ἀνεδείχθη πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Γεράσιμος».

(Κώδ. Συνοδ Πρακτικῶν ΡΗ'. 132).

(Συνεδρίασις κε'. Ἰουνίου 1891).

«Μεθ' ὃ ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς τηλεγραφήματα. α') Ἐκ Βηρυττοῦ ὑπ' ἀρ. 3134, δι' οὗ οἱ ὑπογραφόμενοι Κιλικίας Γερμανός, Ἀρκαδίας Νικόδημος, ὑποβάλλουσιν ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πατριάρχου ἐπίκειται· ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς ἀρχιερεῖς προσπαθοῦσιν ἀποκλεῖσαι τινάς, χάριν ἀλλοτρίων ἰδεῶν· αἰτοῦνται δὲ τὴν παρὰ τῇ Αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει ἐνέργειαν τῶν δεόντων, ὅπως διαταχθῶσι τηλεγραφικῶς τὰ δέοντα. Ἐγκρίνεται ἵνα διὰ τοῦ Ἄρχοντος Καπουκεχαγιᾶ γένηται ἡ προσήκουσα ὑπόδειξις».

(Κώδ ΡΗ'. 421).

Συνεδρίασις γ'. Αὐγούστου 1891.

«Εἶτα ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς τηλεγραφήματα. α') Τοποτηρητοῦ καὶ τριῶν Ἀρχιερέων (Τύρου καὶ Σιδῶνος, Κιλικίας καὶ Ἀρκαδίας) τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου ὑπ' ἀρ. Πρωτοκ. 3960, δι' οὗ ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ ἐκλογὴ Πατριάρχου Ἀντιοχείας ταλαντεύεται· ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ἀγάπιος ἄνευ ἐπαρχίας καὶ ἐπομένως στερούμενος ψήφου προσετέθη εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Μητροπολ. Ἀκοδικείας, ὅστις εἰς τὸ Βουλγαρικὸν ζήτημα ἐναντιωθεὶς εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν θέλησιν ἐξωρίσθη, καὶ ὅτι ὁ ἐκεῖ βαλὴς ἐξέθετο ταῦτα πάντα τῇ Ὑψ. Πύλῃ· αἰτοῦνται δὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅπως ὁ Μητροπολίτης Ἀκοδικείας στερηθῇ τοῦ δικαιώματος τῆς ψηφορορίας. Ἐγκρίνεται ἵνα διὰ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιᾶ διαβιβασθῇ τὸ ἀναγνωσθὲν τηλεγράφημα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων, παρακαλούμενον ἵνα ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα».

(Κώδ. ΡΗ'. 506—7)

Συνεδρίασις ε'. Σεπτεμβρίου 1891.

«Μετὰ ταῦτα ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς ἔγγραφα· Τεσκερὲς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων ὑπ' ἀρ. Πρωτοκ. 4152.

Πρὸς τὸν Τοποτηρητὴν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ νομαρχία Συρίας γράφει ὅτι τινὲς τῶν Μητροπολιτῶν τῶν συνελθόντων διὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐπιμένουσιν εἰς τὸ νὰ ψηφοφορήσῃ μετ' αὐτῶν εἷς πεπαυμένος Μητροπολίτης, ὀνόματι Ἀγάπιος, ὁ δὲ Τοποτηρητὴς τοῦ θρόνου καὶ ἄλλοι τῶν Μητροπολιτῶν διϊσχυρίζονται ὅτι ὁ εἰρημένος Ἀγάπιος δὲν ἔχει δικαίωμα ψήφου, καὶ ἐρωτᾷ ἐὰν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν τάξιν τὴν ἰσχύουσαν διὰ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, οἱ Τιτουλάριοι Μητροπολῖται ἔχουσιν ἢ οὐ δικαίωμα ψήφου εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Α. Υ. ὁ Πρωθυπουργὸς διατάττει ἵνα τὸ πρᾶγμα διεξαχθῇ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τάξιν, καὶ ἐπειδὴ ὁ εἰρημένος Ἀγάπιος τηλεγραφεῖ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὅτι ὑπῆρξε Μητροπολίτης Ὄρρας καὶ ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προκατόχου Πατριάρχου, ἐζητήσατο δὲ τὴν ὑπεράσπιτιν τῶν δικαιωμάτων του, εὐαρεστήθητε ἵνα γράψητε τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου σκέψεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν ἀρχαίαν τάξιν. 8 Σεβ 1309, 31 Αὐγούστου 1307)1891.

Ἐγκρίνεται ἵνα ἀναβληθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου σκέψις ἐν προσεχεῖ τινι συνεδριάσει, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ μελετωμένων τῶν σχετικῶν Κανόνων καὶ τοῦ ἀρχαίου τῆς Ἐκκλησίας καθεστῶτος».

(Κώδ. ΡΗ'. 524—5).

(Συνεδρίασις ζ'. Σεπτεμβρίου 1891).

«Ἀκολούθως ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς τηλεγραφήματα· α') Τῶν Ἀρχιερέων Τύρου καὶ Σιδῶνος, Κιλικίας καὶ Ἀρκαδίας ἐκ τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου ὑπ' ἀρ. Πρωτοκόλου 4525, δι' οὗ ὑποβάλλουσιν ἐρώτησιν εἴγε ἐπίσκοπος Τιτουλάριος ἔχει δικαίωμα ψήφου εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου. Ἐγκρίνεται ἵνα τὸ τηλεγράφημα τοῦτο συνδυασθῇ μετὰ τοῦ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν συνεδρίασιν ἀναγνωσθέντος Τεσκερὲ καὶ γένηται ἡ ἐπὶ τούτου δέουσα σκέψις».

(Κώδ, ΡΗ'. 534).

(Συνεδρίασις ιϐ'. Σεπτεμβρίου 1901).

«Ἀκολούθως λαμβάνεται αὖθις ὑπ' ὄψει καὶ ἀναγινώσκεται ὁ ὑπ' ἀρ. Πρωτοκ. 4152 Τεσκερὲς τοῦ Ὑπουργείου καὶ τῶν θρησκευμάτων (βλέπ. Πρακτ. 525). Ἐγκρίνεται δὲ ἵνα γένηται ἡ ἑξῆς ἀπάντησις εἰς τὸν παρόντα Τεσκερέν· ὅτι ἀρχαία καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐπικρατοῦσα τάξις αὕτη ἐστὶν ὅτι μόνον ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολῖται λαμβάνουσι μέρος εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου».

(Κώδ. ΡΗ'. 550).

(Συνεδρίασις ιγ'. Σεπτεμβρίου 1891).

«Ἀκολούθως ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς τηλεγραφήματα· Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου ὑπ' ἀρ. Πρωτοκ. 4682, δι' οὗ ἀναφερόμενος εἰς προγενέστερον τηλεγράφημα τῶν τριῶν Ἀρχιερέων τοῦ θρόνου ἐκείνου (534), αἰτεῖται τὴν εἰς τοῦτο ἀπάντησιν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Ἐνεκρίθη ἵνα εἰς ἀπάντησιν δηλωθῇ τῷ Τοποτηρητῇ τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου ὅ,τι ἐδηλώθη καὶ τῇ Ὑψ. Πύλῃ εἰς ἀπάντησιν τοῦ σχετικοῦ αὐτῆς Τεσκερέ (550), ὅτι δηλ. μόνον ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίται λαμβάνουσι μέρος εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου, κατὰ τὴν ἀνέκαθεν ἐπικρατοῦσαν ἐνταῦθα τάξιν»

(Κώδ. ΡΠ'. 552)

Τὰ δὲ κατὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Ἀντιοχείας Σπυρίδωνος καὶ τὸν ἐνσκήψαντα μετὰ τὴν παραίτησιν ταύτην δεινὸν σάλον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀντιοχέων, ἐξ οὗ ἀνέθορεν ἡ ἀντικανονικὴ ἐκλογή, ὡς ὄπισθεν Πατριάρχου Ἀντιοχείας, τοῦ Μητροπολίτου Λαοδικείας Μελετίου, ἐξετέθησαν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας, πρὸς δὲ καὶ ἐν τῷ «Ὑπόμνημα ἐπὶ τοῦ Ἀντιοχικοῦ ζητήματος» τῷ συνταχθέντι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχετικῶν ἐπισήμων ἐγγράφων ὑπὸ τοῦ ὑπογράφοντος, κελεύσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τύποις ἐκδοθέντι κατὰ τὸ 1901.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΛΙΚΑΝΗΣ
Ἀρχειοφύλαξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

ΙΣΤΟΡΙΑ·

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

§ 13.

γ'. Οὕτως, ἔχομεν σήμερον ἐπίσημον κείμενον τῶν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου πεπραγμένων, ἀφ' οὗ μετὰ τὸ Ἄκτιον γῆ τε θάλασσα εἰρήνευσε. Τίς ἐπίστευεν ὅτι ἐν τῇ «Σεβαστῇ» Ἀγκύρᾳ τῇ Γαλατικῇ ἦν δυνατὸν ἵν' ἀνευρεθῇ τὸ σπουδαιότατον ὅλης τῆς Ἱστορίας τοῦ Αὐγούστου ἔγγραφον, τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συνταχθὲν δέκα καὶ ἓξ μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, τὸ κείμενον δηλονοῦν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένων; «Αἱ πράξεις καὶ αἱ δωρεαὶ τοῦ σεβαστοῦ Θεοῦ, ἃς ἀπέλιπεν ἐπὶ Ρώμης ἐγκεχαραγμένας χαλκαῖς στήλαις δύο» κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Σουητωνίου[47] ἀναφερόμενα ἀνευρέθησαν ἐπὶ μαρμάρου ἐγγεγραμμέναι ἐν τῷ Αὐγουστείῳ τῷ ἐν Ἀγκύρᾳ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Χατζῆ Βαϊράμ[48]. Τὸ τιμιώτατον τοῦτο μνημεῖον τῆς Διαθήκης τοῦ Αὐγούστου τὸ ἐπὶ δύο χαλκῶν στηλῶν ἀπώλετο ἐν Ρώμῃ ἔμενε δ' ἄγνωστον μέχρι τοῦ 1544, ὅτε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Βουσβεκίου, τοῦ παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Σουλεϊμὰν πρεσβευτοῦ Φερδινάνδου τοῦ Α'.

Τὸ μέγα τοῦτο ἔγγραφον[49], οὗ τὸ ἑλληνικὸν μόνον μέρος ἔχει ἐπὶ μαρμάρου μῆκος 21 μέτρων ἐπὶ ὕψους 1μ. 40 μετὰ πολλὰς ἀντιγραφὰς καὶ μελέτας μόλις τῷ 1883 ἐδημοσιεύθη ἐν ὁριστικῇ κλασικῇ ἐκδόσει ὑπὸ τοῦ πολλοῦ Mommsen κατ' ἀντίγραφα καὶ ἐκμαγεῖα, ἅτινα παρεσκευάσθησαν αὐτῷ κατ' ἐντολὴν τῶν Βερολινείων Μουσείων ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀνατολῇ Humann, ἐπὶ τόπου κατὰ σουλτανικὴν ἐπίνευσιν ἐργασθέντος. Καὶ ἡ Διαθήκη (Res gestae divi Augusti) περὶ ἧς μνεία μόνον ἐγίνετο ἐν ἀρχαίαις πηγαῖς ἀνευρέθη οὐχὶ ἐν χαλκίναις ἀλλ' ἐν μαρμαρίναις πλαξὶ ἐγγεγλυμμένη καὶ κατέστη ἔδαφος στερεὸν, ἐφ' οὗ ἠσκημένοι πόδες ἱστορικοῦ δύνανται μὴ σφαλλόμενοι ἵνα βαδίζωσι. Τὸ δ' εὐτύχημα ἡ Διαθήκη ἐγνωρίσθη καὶ ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει ἀντιμετώπως τῷ λατινικῷ κειμένῳ, ἐξ οὗ νέα ὠφελήματα περὶ τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἑρμηνείαν πολλῶν λέξεων ποριζόμεθα, ἀσφαλῆ.

δ'. Οὕτως, οἱ λόγων καὶ νομίμων ἔμπειροι γινώσκουσι τὸν περίπυστον «τῆς Γόρτυνος Νόμον», ὅστις ἓν εἶναι νόμος ἀλλὰ Κῶδιξ, ἤτοι σειρὰ νόμων ἐπὶ διαφόροις ἀφορμαῖς συνταχθέντων πρὸς συμπλήρωσιν ἀρχαιοτέρας νομοθεσίας, ἧς ἐν αὐτῷ ἀνευρίσκουσιν οἱ ἐπαίοντες ἴχνη. Ὁ κῶδιξ οὗτος ὁ τῷ 1884 ἀνακαλυφθεὶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ διαρρέοντος τὴν ἐν Κρήτῃ Γόρτυνα Λιθαίου εἶναι ὁ δυσχερέστερος περὶ τὴν

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 112 – 115.

46. Ἐν B. C. Pell. καὶ ἐν Ath. Mitheilungen.

47. Sueton: ἐν βίῳ Αὐγούστου § CI. περὶ τῆς Διαθήκης τοῦ Αὐγούστου προστίθεται: de tribus voluminibus uno..... altero indicem rerum a se gestarum, quem vellet incidi in aeneis tabulis, quae ante Mausoleum statuerentur: Πρβλ. καὶ Tacit: Ann: I, 11 ἐν τέλει καὶ Δίων: Κ, 53, 2 καὶ 30. Τὸ ἐν εἰσαγωγικοῖς μέρος ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἔκδ. Ommsen.

48. Ἐπὶ Σουλεϊμὰν τοῦ νομοθέτου ἐκτίσθη τὸ τέμενος τοῦτο.

49. Ἑκάστη πλευρὰ ἀνὰ 11 μ. τετραγ. ἤτοι 2 πλευρ. × 11 μ. τετραγ. ἴσον 22 μ. τετραγ. τὸ λατινικὸν κείμενον, τὸ δὲ ἑλληνικὸν 21 μ. μήκους ἐπὶ ὕψους 1,40. μ.

ἑρμηνείαν ἕνεκα τῶν τε περιεχομένων καὶ τῆς διαλέκτου[50]. Ὁ νόμος π.χ. προασπίζει τὸν ὀφειλέτην κατὰ τῶν παραλόγων ἀξιώσεων τοῦ πιστωτοῦ παρέχει δικαιώματα εἰς τὴν γυναῖκα, ὡς σύζυγον ἔναντι συζύγου καὶ τέκνων, μνήμης καὶ μελέτης ἄξια διὰ τὴν σημερινὴν περὶ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν τάσιν. Περὶ τὸ ἀστικὸν καὶ τὸ ποινικὸν δίκαιον μάλιστα ἐνδιατρίβων εἶναι, κατὰ τὸν πολὺν Dareste, τὸν μελετήσαντα, μεταφράσαντα[51] ἀρχαιολόγον νομοδιδάσκαλον μέγιστον μνημεῖον, διὰ τὴν μελέτην τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἐργασία ἐπὶ γενεὰν ὅλην φιλολόγων καὶ νομομαθῶν. Ἑπομένως μετὰ τοιαύτην τοιούτου ἀνδρὸς γνώμην σιγῶ.

ε΄. Οὕτως, ἔχομεν σήμερον ἐπιστολὰς αὐτοκρατόρων πρὸς διαφόρους πόλεις Ἑλλάδος τε καὶ Μ. Ἀσίας ἢ πρὸς τοὺς δήμους αὐτῶν ἢ πρὸς τοὺς ἄρχοντας· ὁ Ἀδριανὸς π.χ. ὁ Ἀντωνῖνος[52] κατέλιπον ἡμῖν πολλὰς, ἀλλ' ἡ πρὸ 18 ἐτῶν γενομένη ἐν τῷ ναΐδρίῳ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς Καρδίτσας ἀνακάλυψις τοῦ κειμένου τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ὁ Νέρων, Ἰσθμίων ἀγομένων, ἀπήγγειλεν ἑλληνιστὶ τῇ 28 Νοεμβρίου τοῦ 67 μ. Χ. ἐν Κορίνθῳ χορηγῶν τῆς Ἑλλησιν «ἐλευθερίαν καὶ ἀνεισφορίαν» καταλέγεται μεταξὺ τῶν εὑρημάτων τῶν πρώτων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ὁ λόγος οὗτος, ὃν ὁ φιλέλλην αὐτοκράτωρ ἀπήγγειλεν ἐν εἴδει προσφωνήματος τοῖς Ἕλλησι, παρ' οὐδενὶ τῶν ἱστοριογράφων διεσώθη, ὑπό τινων δὲ μόνον ἐσημειώθη καὶ ἀνελύθη[53] ὑπ' ἄλλων δὲ καὶ ἀπεσιωπήθη[54].

Καὶ ὅμως σήμερον γινώσκομεν ἀδιαφιλονεικήτως ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμένου, ὅπερ εὗρεν ὁ κ. Holleaux, ὁ τὸν κ. Homolle ἐν τῷ ἀξιώματι τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀθήνησι Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς διαδεξάμενος[55], ὅτι, ὁ Νέρων ὡς «νέος Ἥλιος ἐπιλάμψας τοῖς Ἕλλησι» διέταξε τὰς ἑλληνικὰς πόλεις δι' ἐγκυκλίου ἵνα πέμψωσιν ἀντιπροσώπους εἰς Κόρινθον καὶ ἀκούσωσιν αὐτοῦ «θέλοντος ἀμείψασθαι τὴν εὐγενεστάτην Ἑλλάδα τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας καὶ εὐσεβείας ἕνεκα»· ὅτι, ὁ ἴδιος τὸν λόγον ἐκφωνῶν ἐκφράζεται «ἀπροσδόκητον δωρεὰν χαρίζεσθαι τοῖς Ἕλλησι» εἰ καὶ μηδὲν παρὰ τῆς ἐμῆς μεγαλοφροσύνης ἀνέλπιστον τοσαύτην, ὅσην οὐκ ἐχώρησαν οὗτοι αἰτεῖσθαι» Ὁ Νέρων, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ἔδρεψεν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὴν Ἑλλάδα περιερχόμενος οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν 1808 στεφάνων.

στ΄. Οὕτως, ἔχομεν σήμερον ἀπὸ 7 ἐτῶν κατὰ τὸ 1899 ἀνακαλυφθὲν ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τὰς σκαφὰς τὰς διενεργουμένας ὑπὸ τοῦ Καισαροβασιλικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Βιέννης ἐν ἐπιμεμελημένῃ γραφῇ τὴν γνωστὴν ἄλλως ἐκ τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου ἀπόκρυφον ἐπιστολὴν τοῦ Ἀβγάρου ἐξ Ἐδέσσης πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν[56]. Οὐκ ἐμὸν τὸ ἐξετάσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ὅμως τὸ κείμενον νῦν ἐπὶ μαρμάρου κρημνισθείσης θύρας διασώζεται πρὸς μελέτην καὶ παραβολὴν τοῖς προδεδημοσιευμένοις.

§ 14.

ζ΄. Ἀλλ' ἡ Ἐπιγραφικὴ δὲν ἐγνώρισεν ἡμῖν καὶ λογαριασμοὺς οἰκοδομῶν, ὡς τὴν τοῦ Ἐρεχθείου τῷ 407 καὶ τὰ περὶ τοῦ θησαυροῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀπὸ τοῦ 438, τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Δηλίου Ἱεροῦ ἐπὶ 4 αἰῶνας (454—90 π. Χ.), ἐνοποιήσεις νομισματικῶν συστημάτων καὶ σταθμῶν; δὲν ἀκρίβωσεν ἡμῖν τοποθεσίας πόλεων, ὀνομασίας πόλεων καὶ φυλῶν, βασιλέων καὶ ἀρχόντων, ὀνόματα νέων τραγικῶν, ἀνδριαντοποιῶν, γλυπτῶν, ἀγγειοπλαστῶν; δὲν προσέθηκεν νέα εἰς τὰ γνωστὰ ὀνόματα ἰατρῶν καὶ ἀρχιάτρων κοινοτήτων τε καὶ βασιλέων καὶ συλλόγων αὐτῶν,

50. Ἐν τῇ διαλέκτῳ ταύτῃ δὲν γίνεται χρῆσις τῶν μακρῶν η καὶ ω, οὐδὲ τῶν στοιχείων ξ, φ, χ, ψ.

51. Ἀνεκαλύφθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Halbherr καὶ τοῦ Fabricius, μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας (καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπὸ Τυπάλδου ἐν Ἀθήναις 1887) τελευταῖον ἐδημοσιεύθη σὺν ἄλλοις ἀποσπάσμασι ἐπιγραφῶν Κρητικῆς Νομοθεσίας ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Inscriptions Juridiques ὑπὸ Dareste, Haussoullier τευχ. Γ΄. 1894. Εἶναι ἐγγεγραμμένος ἐν 12 στήλαις, ὧν ἑκάστη ἐκ 53—55 σειρῶν.

52. Πέργαμον, πόλιν τῶν Δελφῶν, Γερουσίαν Ἐφέσου, Δῆμον Ἀθηναίων, πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῆς Ἀστυπαλαίας, πρὸς τοὺς Στρατονικεῖς τοὺς ἐν Λυδίᾳ τοῦ Ἀντωνίνου πρὸς τοὺς Ἐφεσίους, πρὸς τὸ Πανελλήνιον τῶν Αἰζανῶν κλ. κλ Τελευταῖον τῷ 1902 ἐξεδόθη ἐν Λίλλῃ ὡς θέσις ὑπὸ τοῦ Lafoscade «De epistulis . . . . . imperatorum . . . . . quas graece scriptas lapides papyrique servaverunt, ἀλλὰ τὸ βιβλίον— οὔπω εἶδον.

53. ὑπὸ τοῦ Σουετωνίου ἄνευ γνώσεως τοῦ κειμένου.

54. ὑπὸ Δίωνος Κασ.

55. B. C. H. τοῦ 1883 σ. 510—528.

56. Ὅρα Heberdey, Vorl. Bericht ἐν Jahreshefte d. Ost. Arch. Institutes— III, 1900.

" Αὔγαρος [Οὐκάμα] τοπάρχης Ἐδέσσης Ἰησοῦ ἀγαθῷ Σω-„ τῆρι ἀναφανέντι ἐν [πόλι] Ἱερουσαλὴμ χέριν„ . Πρβλ. τὸ κείμενον τοῦ Εὐσεβίου [ἔκδ. Heinichen] Α' § 13.

ὀνόματα νηῶν καὶ ἐν γένει κύρια ὀνόματα, ἅτινα δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῷ Λεξικῷ τῶν Κυρίων ὀνομάτων τῷ ὑπὸ τοῦ Pape—Benseler πεφιλοπονημένῳ, οὗτινος νέα ἔκδοσις θεωρεῖται ἀπαραίτητος[57]. Πόσαι δὲ ἐξακριβώσεις ἔργων καὶ τοποθεσιῶν δὲν ἐπληθύνθησαν, καὶ νόμοι διάφοροι περὶ διαιτησίας, περὶ ἀπαλλοτριώσεως γαιῶν πρὸς δημοσίαν ἀνάγκην ἢ ὠφελίαν, περὶ διαθηκῶν, περὶ ἐνοικίων, περὶ ὑποθηκῶν, περὶ δανείων, περὶ τόκων, περὶ μαρτυριῶν, περὶ πωλήσεων, περὶ ἀπελευθερώσεως δούλων, περὶ διαφόρων ποινῶν, περὶ κιβδηλοποιῶν, περὶ ἱεροσύλων καὶ τῶν τοιούτων;

§ 15.

ν'. Τοιαύτη ποικίλη τροφὴ πολλὰς ποιότητας ἔχουσα ἐξ ἑαυτῆς ἀναδίδωσιν ἑκάστῳ τιμήματι τῆς Ἱστορίας τὸ οἰκεῖον καὶ πρόσφορον. Ἓν ἔτι παράδειγμα δικαιώσει τὸν πρὸ ὑμῶν ταῦτα λέγοντα καὶ τὴν ὑπομονὴν ὑμῶν ἐξαντλοῦντα· πάντες γινώσκομεν τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τὴν πολύκροτον δίκην τῶν Ἑρμοκοπιδῶν· πάντες γινώσκομεν ὅτι ὁ ἀλλόκοτος τὸν χαρακτῆρα υἱὸς τοῦ Κλεινίου κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ εἰς τὴν δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1901 παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν εὑρέθησαν τεμάχια ἐνεπιγράφου μαρμάρου, ἐν οἷς ἀναφέρεται κατάλογος τῶν δημευθέντων πραγμάτων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ, κιβωτίων, χιτώνων, προσκεφαλαίων, κλινῶν ἀμφικεφάλων[58] αὐτῶν ἴσως ἐκείνων, περὶ ὧν ὁ ἀνὴρ ἠρέσκετο ἵνα γίνεται λόγος[59].

Αἱ ἐπιγραφαὶ αἱ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα ἀναφερόμεναι σὺν τῷ χρόνῳ τοσαῦται ἠριθμήθησαν, ὥστε πλὴν τῶν μεγάλων γνωστῶν Συλλογῶν ἐδέησε καὶ ἐκδόσεις μικροτέρων Συλλογῶν ἵνα γένωνται, περιέχουσαι τὰς ἐπιγραφὰς τὰς μείζονα ἱστορικὴν σπουδαιότητα ἐχούσας. Αἱ μικρότεραι δὲ αὗται καὶ προσιτώτεραι συλλογαί, ὧν καλλιτέρα εἶναι ἡ τοῦ Dittemberger ἄριστα διηυκόλυναν τὴν πρόοδον τῶν ἱστορικῶν μελετῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν. ἄλλαι δὲ πάλιν κατὰ χώρας ἤρξαντο ἐκδεδόμεναι καὶ κατὰ πόλεις[60].

(ἀκολουθεῖ)

57. Ἑκατοντάς που νέων ὀνομάτων κυρίων ἐξ ἐπιγραφῶν ἐκ Θεσσαλονίκης μόνον γινώσκεται.

Ὁ Friedländer ἐν Zeitsch. f. Numismatik τ. XI κατεχώρισε κατάλογον ὀνομάτων. . . . ἀγνώστων τῷ Pape —ἐκ νομισμάτων.

58. Παρὰ Πολυδ. Γ 36 "ἀμφικνέφαλος„ [Πρβλ. καὶ 38,40] Ἡ λ. «ἀμφιτέφαλος» ὀρθοτέρα· ἔκδ. Βεκκήρου. Πρβλ. καὶ τὰ ὑπὸ τῆς ἀμερικανίδος bos Ranson ἐν Couches Beds of the Greeks ἐν Σικάγῳ 1903 μετ' εἰκόνων σ. 91,111.

59. Jahresh. d. Osterr. Arch. Inst. 1903 σ. 231. Πρβλ. καὶ ἀπόσπασμα βίου τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀγνώστου συγγραφέως ὅστις εἶχε μόνον ὑπ' ὄψιν τὸν Θουκυδίδην ἐν Papyrus d' Oxyrhynchos III.

60. Syllog Inscr. Gracearunt, Ἔκδ. β'. —Ἔκδοσις ἐπιγρ. Μαγνησίας ἐπὶ Μαιάνδρῳ ὑπὸ Kerr, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου κλ. κλ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην, τὸ μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατάκη, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαιοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδρομίου, τὰ οἰκεῖα ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 Ἰανουαρίου 1906. 3

ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὸ ἄρθρον 414 τῶν ὀθηγιῶν, δικάζουσα κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφαίζουσα κατὰ πλειονοψηφίαν,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 5614 καὶ ἡμερ. 18 Αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τοῦ Ἀναστασίου Μαγγλῆ κατὰ Πηνελόπης Μαγγλῆ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 20 καὶ ἀπὸ 2 μαρτίου 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων ὡς ἀβασίμου,

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαλειφθέντος Δικαστηρίου, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσείοντι, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποράσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια 515 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 2

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. **Ἀθανάσιος Πιπέρας.**

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ | ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 11

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐχαριστίαι πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν αὐτοκρατορικαί— Σκάνδαλον ἐκκλησιαστικὸν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Πατριαρχικὴ βιβλιοθήκη - Κρίσεις ρώσσου θεολόγου καὶ ἱστορικοῦ κλπ. — Ἔγγραφον περὶ μητροπόλεως Καβάλλας - Περὶ ἱστορίας κλπ,— Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος καὶ ἡ θρησκεία.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙ

Ἐγκριθέντος πρό τινων μηνῶν ὅπως ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν τσάρον πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἱερά τινα ἀντικείμενα, χρησιμεύσοντα φυλακτήρια διὰ παντὸς τοῦ βίου τῷ εὐσεβεστάτῳ διαδόχῳ τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου καὶ τεκμηριοῦντα τὴν μητρικὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας στοργὴν πρὸς Αὐτόν, ἀνετέθη ἡ ἐπίδοσις τούτων μετὰ καὶ τοῦ σχετικοῦ δωρητηρίου γράμματος τῷ ἐν Μόσχᾳ πανοσιολογιωτάτῳ ἀρχιμανδρίτῃ κ. Ἰακώβῳ Δημοπούλῳ Βατοπεδινῷ, ἡγουμένῳ τοῦ πατριαρχικοῦ Μετοχίου τοῦ ἁγίου Σεργίου. Τηλεγράφημα τοῦ πανοσιολ. κ. Ἰακώβου, ληφθὲν ἄρτι εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀγγέλλει ὅτι τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, μεταβὰς ἤδη εἰς Πετρούπολιν, παρέστη πρὸ τῆς Α. Μ. τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος Νικολάου Β' καὶ ἐπέδωκε τὰ ἱερὰ ταῦτα κειμήλια, ἅτινά εἰσι σταυρὸς χρυσοῦς ἐγκλείων τεμάχιον τιμίου ξύλου, μικρὸν ὀστοῦν ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου καὶ καλλιτεχνικὴ εἰκὼν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ ταύτῃ δωρεᾷ καὶ ταῖς αὐτῇ συνοδευούσαις εὐχαῖς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ τσάρος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, εὐγνωμόνων, ἐνετείλατο τῷ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτῃ κ. Ἰακώβῳ ἵνα διαβιβάσῃ τὰ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν αἰσθήματα αὐτοῦ.

ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ἀπεκάλεσεν αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους τὴν ὑπόθεσιν ἑνὸς ἱερομονάχου, πρώην ἡγουμένου μονῆς, ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀθηνῶν ὑπαγομένης, ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου δικασθέντος, καὶ καταδικασθέντος, ὑπὸ τὴν σκέπην δὲ τοῦ ἐξ. τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργοῦ προστρυγόντος. Σκάνδαλον δὲ τείνει νὰ γεννήσῃ ἐν μέσῳ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος προστρυγὴ εἰς ὑπουργὸν λαϊκὸν καὶ ἡ τοῦ ὑπουργοῦ ἀξίωσις ὅπως μὴ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐξενεχθεῖσαν ὑπὸ τῆς

ἱερᾶς Συνόδου κατὰ ἱερέως ὀρθοδόξου ἀπόρασιν, καὶ αἱ ἕνεκα τῆς ἀξιώσεως ταύτης ἀποράσεις τῆς διοικούσης τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἱερᾶς Συνόδου ἵνα ποιήσηται ἔκκλησιν πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας περὶ ὑποθέσεως ὅλως ἐσωτερικῆς κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ πνευματικῆς, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα μόνης τῆς Συνόδου, κατά τε τὸν ἱερὸν Συνοδικὸν τόμον τοῦ 1850 καὶ τὸ κατατατικὸν τοῦ 1852.

Αἱ ἐφημερίδες ταῦτα γράφουσαι πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι ἀρηγοῦνται τὰ πράγματα καθὼς ἐγένοντο, ἀναγκάζουσαι πάντα ὀρθόδοξον νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀπορίαν αὐτοῦ περὶ τῶν λαϊκῶν ἐπεμβάσεων εἰς ὑποθέσεις τοῦτ' αὐτὸ πνευματικάς, οἷα ἐστὶν ἡ καθαίρεσις ἱερέως, ἀλλὰ καὶ ὁ περιορισμὸς εἰς μονήν τινα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ καθῃρημένος ἐστὶ πάντοτε μοναχός, δικαιούμενος ἐν εἰλικρινεῖ μετανοίᾳ, μετὰ τὴν καθαίρεσιν ἐπιδεικνυμένῃ, καὶ μετὰ βίου αὐστηρῶς ἱεροπρεποῦς καὶ μοναχικῆς ὀρθοδόξοις ἐμπρέποντος, δικαιούμενος καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ τύχῃ καὶ συγγνώμης καὶ τῆς εἰς τὸν πρότερον βαθμὸν ἀποκαταστάσεως. Ἀλλ' ὁ τιμωρούμενος οὕτω, ταῦτα γινώσκων πάντα, καὶ καθῆκον ἔχων, καθὸ μοναχός, νὰ δείξῃ ὑπακοὴν τῇ κανονικῇ αὐτοῦ ἀρχῇ — διότι μένει μοναχός, οὐχὶ λαϊκός — παραβαίνει τὰ πρῶτα καὶ κυριώτερα στοιχεῖα τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὴν κανονικὴν πνευματικὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἀπεκδέχεται ἐν μέλλοντι τὴν ἄφεσιν ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ πταίσματος· καὶ γινώσκει βεβαίως ὅτι τὴν τοιαύτην ἄφεσιν καὶ τὴν εἰς τὸν πρότερον βαθμὸν ἀποκατάστασιν οὐδεὶς ὑπουργός, οὐδεὶς νομικὸς σύμβουλος, οὐδεὶς νομοδιδάκτωρ δύναται νὰ χορηγήσῃ.

Λυπούμεθα διότι ὑπάρχουσι κληρικοὶ ἀγνοοῦντες μὲν ταῦτα, διεφωνίας δὲ μεταξὺ κοσμικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξουσίας δημιουργοῦντες, καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν ὀρθοδόξων ταράττοντες. Ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἀνέγνωσαν καὶ γινώσκουσι τὸν ταλαντισμόν, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐξήγγειλε κατὰ τῶν τὰ σκάνδαλα δημιουργούντων. Ἔργον ἤθελον πράξει κάλλιστα πρέπον ὀρθοδόξῳ κληρικῷ τὸ μετριάσαι τὴν ἔξαψιν αὐτῶν, ἢν ἡ συναίσθησις προκαλεῖ τῆς ἀντιθέσεως τῆς ἤδη στενοχώρου καὶ αὐστηρῶς μοναχικῆς ζωῆς πρὸς τὴν προτέραν εὐμάρειαν καὶ τὸν ἐν χλιδῇ βίον. Ἐν τούτοις σώφρων καὶ λελογισμένη διαγωγὴ δύναται καὶ τὸν πταίοντα νὰ ἐξαγνίσῃ, καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπ' αὐτῷ συγγνώμην νὰ ἐπιταχύνῃ, καὶ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν νὰ ἀπαλλάξῃ σκανδάλων ἀληθῶν, ἃ δύνανται νὰ προκληθῶσιν ἐὰν μείνωσιν ἀνεφάρμοστοι τόσαι κατὰ πταιόντων καὶ παρανομησάντων πολλῶν καλογήρων καὶ ἱερέων ἐκκλησιαστικαὶ ποιναί, ἃς ἐξήνεγκεν ἡ μόνη πρὸς τοῦτο ἁρμοδία πνευματικὴ ἀρχή, ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κοινὴ συνεδρία. — Τῇ δευτέρᾳ καὶ τῇ τετάρτῃ συνῆλθον εἰς σύσκεψιν ἀπὸ κοινοῦ περὶ ζητημάτων ἐθνικῶν σπουδαίων ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον. Κατὰ τὴν τῆς τετάρτης συνεδρίαν ἐξελέγη μέλος τοῦ Συμβουλίου λαϊκὸν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ μακαρίτου Ζήση Θ. Ζήση, ὁ ἀξιότιμος κ. Γ. Κάρταλης, ἐλεγκτὴς τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς αὐτοκρατορικῆς Ὀθωμανικῆς Τραπέζης.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας.—Ἕνεκα τηλεγραφικῶς ὑποβληθείσης ἱκεσίας τῶν ἐν τῇ Ψωμιαδείῳ σχολῇ τῶν Κοτυώρων διδασκόντων πέντε διδασκάλων καὶ πέντε διδασκαλισσῶν ὅπως τεθῇ τέρμα εἰς τὴν οἰκονομικὴν αὐτῶν δυσπραγίαν, προελθοῦσαν ἐκ τῆς αὐτόθι κοινοτικῆς ἐκρύθμου καταστάσεως, ἡ Ἐκκλησία τηλεγραφικῶς ἐνετείλατο τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περί τε τῆς σχολῆς ταύτης καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως κοινοτικῶν ἀρχῶν νομίμως ἐκλεγομένων.

Μητρόπολις Βοδενῶν.—Διωρίσθη συνοδικῶς ἐπίτροπος ἀρχιερατικὸς ἐν Γεβγελῇ ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Σταυρίδης, ἀρχαῖος μαθητὴς τῆς σχολῆς τῶν Κυδωνιῶν, ἱερατεύσας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Προύσης ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἐπί τινα καιρὸν ὡς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος, ὑπηρετήσας δὲ πρότερον, ἔτι λαϊκὸς ὤν, ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν τοῖς ἐν Βεσσαραβίᾳ κτήμασι τοῦ Παναγίου Τάφου, πρὸ δεκατριῶν δ' ἐτῶν ἱερατεύσας καὶ ἔν τισιν ἐνορίαις τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Σταυρίδης γινώσκει καλῶς πρὸς τῇ τουρκικῇ τὴν ἰταλικὴν καὶ τὴν ρωσσικήν.

Μητρόπολις Ἡλιουπόλεως. — Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Σμύρνης, μετὰ διαμονὴν βραχεῖαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἔδραν τῆς μητροπόλεως αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταράσιος.

Κανονικὴ ἄδεια — Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τοῖς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διαμένουσι πανιερ. μητροπολίταις πρώην Καρπάθου κ. Νείλῳ καὶ πρώην

Νευροκοπίου κ. Νεοφύτῳ ἄδεια μεταβάσεως τῷ μὲν πρώτῳ εἰς Τεγέαν τῆς Ἑλλάδος, ἕνεκεν ἰδιωτικῆς ὑποθέσεως, τῷ δὲ δευτέρῳ εἰς Θεσσαλονίκην, διὰ λόγους ὑγιείας—Ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι, κεκτημένος ἤδη τὴν πρὸς τοῦτο κανονικὴν ἄδειαν, ὁ πάνιερ. μητροπολίτης Βιζύης κ. Νικόδημος.

Πατριαρχικαὶ χοροστασίαι. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ ἐν Βλάγκᾳ ναῷ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων—τῇ προχθὲς τετάρτῃ, ψαλλομένου τοῦ μεγάλου κανόνος, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ —ἐπίσης δὲ καὶ σήμερον ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου. Τὰς τέσσαρας στάσεις τῶν οἴκων τῆς Θεομήτορος ἀνέγνωσαν ἡ Α. Θ. Π. καὶ οἱ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολῖται Κυζίκου, Πισιδείας καὶ Τραπεζοῦντος. Τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμεν. πατριάρχῃ συνεχοροστάτουν ἔτι ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν οἱ μητροπολῖται Μαθύμνης, Χίου, Σηλυβρίας καὶ Βελλᾶς.

Συνεπληρώθη ἡ ἀπὸ διμηνίας σχεδὸν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, κελεύσει καὶ εὐλογίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐκτυπουμένη

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

περιέχουσα καὶ τὴν τοῦ ἁγ. Πάσχα καὶ τὴν τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀκολουθίαν, πάντα συναρμολογηθέντα ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Νικοδήμου καὶ ἐξετασθέντα ὑπὸ τῆς Πατριαρχ. Κεντρ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἶτα δ' ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.— Τὸ παντὶ ἱερεῖ, διακόνῳ, ἱεροψάλτῃ καὶ ἐν γένει χριστιανῷ ἀπαραίτητον τοῦτο βιβλίον ἐκτείνεται εἰς 392 σελίδας εἰς ὄγδοον μέγα, περιέχον ἐν τέλει καὶ μαθήματά τινα, ὡς ψάλλονται νῦν ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, μελοποιηθέντα ὑπὸ διασήμων ἀρχαίων μουσικοδιδασκάλων ὡς τοῦ Γερμανοῦ Νέων Πατρῶν, τοῦ Κλαδᾶ, τοῦ νέου Χρυσάφη, Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου, καὶ Γρηγορίου τοῦ πρωτοψάλτου. Τὸ βιβλίον διακρίνουσι αἱ ἀπαραίτητοι ἐξηγήσεις τοῦ τρόπου καὶ τῶν ἐθῶν, καθ' ἃ τελοῦνται αἱ ἱεραὶ αὗται τελεταὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Τιμᾶται γροσίων ἀργυρῶν 10, καὶ δεδεμένον 12, εὑρίσκεται δὲ παρ' ἅπασι τοῖς βιβλιοπωλείοις.

Ἐκλογικὴ συνέλευσις.— Ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξελέγησαν ἐν ἀληθῶς χριστιανικῇ συμπνοίᾳ οἱ ἐξῆς ἀξιότιμοι ὁμογενεῖς ὀθωμανοὶ ὑπήκοοι μέλλοντες σὺν τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις καὶ τοῖς ἀξιοτίμοις συμβούλοις ν' ἀποτελέσωσι τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν τῆς προσεχοῦς κυριακῆς, 19 μαρτίου. Φαναρίου Ἐμμ. Ἰσμυρίδης.—Τζιβαλίου Ρ. Σπαθάρης.—Βαλίνου-Ταξιαρχῶν-Ξυλοπόρτης Μ. Ἀδαμαντίδης καὶ Γ. Παπακωνσταντίνου.—Μουχλίου-Ποτηρᾶ Χρ. Χριστοφορίδης.—Ἐ Ἰρνέκκπι κλπ. Δημοσθ. Ζωγραφίδης καὶ Ἀλέξ. Χρηστίδης. — Ἐξ Μαρμάρων Ἰσαὰκ Ἰωαννίδης. — Ἁγίου Κωνσταντίνου Ψαμμαθίας κλπ. Ν. Σακαπαθιώτης καὶ Ἀβραὰμ Βασιλειάδης. — Ἁγ. Κυριακῆς καὶ Ἐλπίδος Β. Τσελέντης.—Χάσκιοϊ Ο. Παλαιογενείδης — Τατκούλων Ἰω. Σερεμετάκης καὶ Β. Χατζηιωάννου — Σταυροδρομίου Μιχαὴλ Σιρνάκιος καὶ Ἀντώνιος Νέτης. —Βλάγκας Ἰορδάνης Σκενδέρογλους. — Γαλατᾶ Θεόφιλος Χρυσοστόμου καὶ Ἀλ. Νομικός.—Ὀρτάκιοϊ Γ. Βρατσᾶνος ἰατρός.— Διπλοκιονίου Ἀλ. Σινιόγλους. —Μ. Ρεύματος Ι. Σταύρου.—Βεβεκίου-Ξηροκρήνης Στέφανος Καραθεοδωρῆ.—Βαρεοχωρίου Νικόλαος Καρακάσης.—Νεοχωρίου-Στένης Στ. Τσκαίρης καὶ Ι. Γαϊτανίδης.—Εὐαγγελιστρίας Παναγιώτης Βαχαρόπουλος.—Φερίκιοϊ Ν. Μέτσε.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, μνήμῃ Σωφρονίου τοῦ ἐν ἁγίοις πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοὺς ἑορτάζοντας πανιερ. μητροπολίτας Ἰωαννίνων καὶ Ἀγκύρας, δι' ἐπιστολῆς δὲ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Προικονήσου, καθὸ μὴ ὑπαρχούσης τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας μεταξὺ τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης.

Ἐπισκέψεις. — Χθὲς μετὰ μεσημβρίαν ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰ. Γρυπάρης.

Ἅγιον Ὄρος.— Πρὸ ἑβδομάδος ἀπῆλθεν εἰς Ἅγιον Ὄρος, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς, ὁ πανοσιολογ. κ. Θεοδόσιος Φιλοθείτης — σήμερον δ' ἀνεχώρησεν εἰς Ἄθω ἐπιστρέφων ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Λαυριώτης.

Ἱερὰ μονὴ Σινᾶ. — Ἀπὸ τῆς τετάρτης τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀνεχώρησεν ἐκ Σμύρνης ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Νικόδημος, μεταβαίνων εἰς Κάϊρον.

Σωματεῖα.—Ἡ ἐνταῦθα Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης τῶν ἐκ Γάνου παρεπιδημούντων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἡ φέρουσα τίτλον «Ταξιάρχης», ἐξέδωκεν ἐκ

τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου ἐν μονοσελίδῳ πίνακι τὸν ἰσολογισμὸν τοῦ ταμείου αὐτῆς ἀπὸ 1 μαρτίου 1905—1 μαρτίου 1906. Κατὰ τοῦτον, αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς ἓν ἔτος μέχρι 16.878 γροσίων ἀργυρῶν (σημειουμένων καὶ 3080 γροσίων ἐξ ὀφειλομένων συνδρομῶν τῶν μελῶν), τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 2.203 γρόσια, ὧν 915 διὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς Ἀδελφότητος. Τὸ σωματεῖον ἠγόρασεν ἀντὶ 11.429 γροσίων τέσσαρας μετοχὰς τῆς Κτηματ. Τραπέζης τῆς Αἰγύπτου καὶ τρεῖς τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, εἶχε δ' ἐν τῷ ταμείῳ μετρητὰ τῇ 1 μαρτίου ἐνεστῶτος ἔτους 3215 γρόσια. Τὰ μέλη δείκνυνται ἐπιδιώκοντα πρακτικώτατα τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀξιεπαίνου σκοποῦ τῆς Ἀδελφότητος ταύτης καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ζῆλος αὐτῶν ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἐπιδείξει ἀποτελέσματα εὐφρόσυνα.

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ διὰ τοῦ ἐρόρου αὐτῆς πανοσιολ. Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Νικοδήμου Νεοκλέους ἐγνώρισεν ἡμῖν τὴν κατάστασιν αὐτῆς. Ἀνασταθεῖσα ὀροντίδι τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης πρὸ εἴκοσι καὶ ἓξ ἐτῶν, ἔτυχε πολλῆς ἐπιμελείας τῷ 1890, μετὰ ἕξκετῆ ἀμέλειαν, καὶ δωρεαί τινες εἰς αὐτὴν ἐγένοντο, μετὰ ζῆλου κατόπιν ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ κατορθώσασαι ν' ἀναβιβάσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτῇ βιβλίων τῷ 1893 εἰς τόμους καὶ φυλλάδια τρισχίλια. Τούτων, κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Μ. ἀρχιμανδρίτου ὑλοπόνως συνταχθέντα κατάλογον αὐτῆς, 1069 ἦσαν ἐκκλησιαστικῆς ὕλης καὶ θεολογικὰ συγγράμματα, 719 φιλοσοφικά, 372 γλωσσικά, 166 ἐγκυκλοπαιδικά, 85 ἱστρικὰ καὶ 50 νομικά· συμμίκτου δ' ὕλης 300 καὶ λειμμένα, ἀτελῆ καὶ συμπληρώσεως δεόμενα 230—Μετὰ τὸ 1898 προσετέθησαν, μέχρι τοῦ 1901 σχεδὸν διακόσια· τὰ μὲν 133 ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Φιλιππουπόλεως καὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου αὐτῆς, τὰ δὲ 26 ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου καὶ τὰ 40 ὑπὸ τοῦ ἐξοχ. κ. Γρ. Μαρκαλῆ—Ἐπὶ τῆς δευτέρας ἱεραρχείας τῆς Α. Θ. Π. ἐγένοντο σπουδαιόταταί τινες δωρεαὶ καὶ προσκτήματα, ἤτοι ἡ τῆς εὐγενεστάτης κυρίας κ. Λουΐζης Ριανκούρ ἐξ 161 τόμων τῆς σειρᾶς τῶν ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδόσεως Migne, ἡ τῆς Α.Θ.Π. δωρεὰ 250 τόμων, οἷς προσέθηκε νῦν καὶ πολλὰ ἐκ τῶν τῆς ἰδίας αὐτοῦ βιβλιοθήκης καὶ ἡ τῆς Βετικανῆς βιβλιοθήκης ἐκ τόμων 60. Διὰ χρημάτων δ' ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου χορηγηθέντων ἠγοράσθησαν 180 τόμοι. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐκφράσασα τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς τῷ ὡρεπόνως ἐν τῇ πατριαρχικῇ βιβλιοθήκῃ ἐργαζομένῳ ἐρόρῳ αὐτῆς Μ. ἀρχιμανδρίτῃ, συνέστησε τῷ Δ. Ε. Μ. Σύμβουλίῳ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ περὶ χορηγίας μικροῦ τινος ποσοῦ κατ' ἔτος πρὸς ἀγορὰν καὶ δεσιμον ἀδέτων τινῶν τευχῶν τῆς βιβλιοθήκης.—Προσεχῶς εἰς τὴν πατριαρχικὴν βιβλιοθήκην παραδίδονται καὶ περὶ τοὺς τριακοσίους τόμους, προσφορὰ τῆς Μεσαιωνολογικῆς Ἑταιρίας, τῆς ἐπίσης προσ νεγκούσης πρὸ δεκαέξ ἐτῶν ἑτέρους ἐννενηκοντα τόμους καὶ φυλλάδια.

ΕΘΙΜΑ ΑΤΟΠΑ, ἥκιστα πρέποντα χριστιανοῖς ὀρθοδόξοις, διατηροῦνται, δυστυχῶς, ὡς φαίνεται, ἔν τισι μέρεσι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἐκ τοῦ ζόφου σκοτεινῶν αἰώνων τὴν καταγωγὴν ἕλκοντα. Καθὰ μανθάνει ὁ σορολογ. ἀρχιμανδρίτης, ἐν ταῖς συνοικίαις τοῦ τε Βαθυρρύακος καὶ τῶν Πριγκηπονήσων, διατηρεῖται συνήθειά τις ἀπρεπεστάτη τοῖς χριστιανοῖς, ἡ κατασκευὴ ἀνδρεικέλων, ἐν ὁμοιώματι δῆθεν ἰουδαίου κατὰ τὰς σεπτὰς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὅπερ παῖδες ἢ καὶ μείρακες, ἀτελῆ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν ἔχοντες καὶ ἀτελεστάτην τὴν ἀνατροφήν, περιάγοντες διὰ τῶν ὁδῶν κατὰ σειρὰν, ἀνάπτοντες οὕτω τὸ πῦρ τῶν θρησκευτικῶν παθῶν, ὃ πάσῃ δυνάμει πρέπει νὰ καταστέλλωμεν. Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ, γεγραμμένης μετὰ πολλῆς εὐγενείας καὶ λεπτότητος, ἀπὸ 12 μαρτίου, ἐζητεῖτο παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἵνα συστηθῇ οἷς δι' ἡ περιστολὴ καὶ κατάπαυσις ἐθίμων τοιούτων. Ταῦτα ὅμως ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία οὐδέποτε ἠνέχθη. Οἱ ἱερατικῶς ἐκπαιδευθέντες καὶ κυρίως οἱ διδάσκαλοι καθήκον ἔχουσι νὰ συμβουλεύσωσι μαθητάς τε καὶ γονεῖς αὐτῶν τί τὸ συλλήβδην αἱρετὸν ἢ φευκτὸν ἐν ταῖς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἀναστροφαῖς τῶν ὁμογενῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ κατ' ἐνορίας ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν ναῶν, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν μικτόρθων καὶ κληρικῶν, δύνανται, καθὸ καὶ καθήκον ἔχουσι, νὰ παρακωλύσωσι τὰ τοιαῦτα ἀπρεπῆ καὶ κατάκριτα θεάματα, τῶν ὁποίων οὐδὲ ἡ μικρὰ σκοπός, συμπέρασμα δὲ ὁ μικτηρισμὸς τῶν ἡμετέρων ὑπὸ τῶν ξένων. Ἐπίτροποι, ἱερεῖς, κήρυκες διδάσκαλοι, πατέρες μητέρες, προστάται τῶν σπουδαζόντων νέων δέον νὰ γινώσκωσι καὶ νὰ διδάσκωσιν ὅτι εἰς πᾶν ἡμῶν βῆμα καὶ πᾶσαν πρᾶξιν πρέπει νὰ κατορθῶμεν ὥστε, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν διαταγὴν « ἀπρόσκοποι γίνεσθαι καὶ ἰουδαίοις, καὶ ἕλλησι, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ ».

ΚΡΙΣΕΙΣ ΡΩΣΣΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ

περὶ τῆς σημασίας τῶν πρὸς τὰς ἄλλας ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας σχέσεων καὶ τῆς πολιτείας τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας.

Πολλὰ κατὰ καιροὺς τὰ ἀδίκαστα καὶ ἄδικα ἐλέχθησαν καὶ ἀνεμασσήθησαν περὶ τῆς πολιτείας τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας πρὸς ἄλλας ἀδελφὰς Ἐκκλησίας ἢ πρὸς ἄλλα ὀρθόδοξα ρεύλα, ἐπὶ διαστροφῇ οἰκτρᾷ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων. Ἡ φιλάδελφος συναντίληψις, προκαλουμένη καὶ ἐκλιπαρουμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπ' αὐτῶν τῶν οὕτως ἢ ἄλλως σαλευομένων ἢ δυσπραγούντων, ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐπικριτῶν ὡς ἐπιβουλή, ἡ ἀδελφικὴ συμβουλὴ ὡς ἀντικανονικὴ ἐπέμβασις, ἡ ἐν στιγμαῖς κρισίμοις καὶ δυσχειμέροις προστασία καὶ σωτηριώδης προφύλαξις ὡς ἰδιοτελὴς καταδυνάστευσις. Οὐδεὶς λόγος τοῖς ἐπικριταῖς τούτοις τῶν πόνων καὶ τῶν κινδύνων, εἰς οὓς ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως προθύμως ὑπὲρ τῶν κλυδωνιζομένων ἀπεδύετο, οὐδεμία χάρις καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἔτι, ἃς, αὐτὴ οὐχ' ἧττον τῶν ἄλλων πάσχουσα, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ὑφίστατο. Πᾶς τις προχείρως τὴν νεωτέραν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν μελετῶν, δύναται, νομίζομεν, εὐχερῶς νὰ κατίδῃ τί κατὰ καιροὺς ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔπραξεν — ἵνα τοὺς ἄλλους παραλίπωμεν — ὑπὲρ μόνης τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, οὐχὶ ἅπαξ πρὸ τοῦ χείλους αὐτοῦ τῆς ἀβύσσου εὐρεθείσης, ἐπὶ αἰῶνας δὲ ἤδη ὑπὸ παντοίων κινδύνων χειμαζομένης. Καὶ ὅμως ἡλίκος ἠγέρθη θόρυβος καὶ ἡλίκη ἐπηκολούθησε διαστροφὴ τῶν πραγμάτων, ὅτε πρὸ ἑπταετίας, γεννηθείσης καὶ πάλιν ἀνωμαλίας ἐν τῷ θρόνῳ ἐκείνῳ συνεπείᾳ τῆς παραιτήσεως τοῦ πατριάρχου κὺρ Σπυρίδωνος, ἠθέλησεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ λοιποὶ πατριαρχικοὶ θρόνοι ἵνα παράσχωσι χεῖρα βοηθείας, καὶ δὴ οὐχὶ αὐτόκλητοι καὶ πάλιν, ἀλλὰ τῇ παρακλήσει, ὡς γνωστόν, τοῦ τοποτηρητοῦ καὶ μεγάλου μέρους τῆς ἱεραρχίας τοῦ εἰρημένου θρόνου! Ἐνέργεια ἐπὶ αἰῶνας ἤδη ἐν χρήσει καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς φιλαδελφίας ἐπιβαλλομένη ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἐκ φυλετικῶν λόγων καὶ σκοπῶν ὁρμωμένη, ἐνῷ πράγματι φυλετικοὺς σκοποὺς, καὶ δὴ μόνον τοιούτους, ἔχει τις πολλοὺς λόγους νὰ διαβλέπῃ ἀκριβῶς παρὰ τοῖς ἐπικριταῖς, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὑπερασπίσεως κινδυνευόντων δῆθεν αὐτονομιακῶν προνομίων τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πατριαρχικοῦ θρόνου ζητοῦσιν ἀναφανδὸν ἵνα ἀλλοιώσωσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἐπὶ δεκαεννέα ὅλους αἰῶνας ἀδιάρρηκτον φυλετικὴν ὄψιν τοῦ θρόνου ἐκείνου. Ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπικρίσεων τούτων ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ λεγόμενον ἀντιοχικὸν ζήτημα θὰ διαλάβωμεν ἰδιαιτέρως ἐν ἄλλῳ, ἐπὶ τούτῳ, ἄρθρῳ, διότι πολλὰ καὶ πάλιν κατ' αὐτὰς ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ κὺρ Μελετίου τὰ ἀναλήθη καὶ ἀνυπόστατα ἐγράφησαν. Νῦν μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως καταχωρίζομεν τὰς κάτωθι κρίσεις τοῦ ἀείποτε συμπαθῆ καὶ φίλα περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γράφοντος ἐλλογίμου καθηγητοῦ τῆς ἐν Πετρουπόλει θεολογικῆς ἀκαδημίας κυρίου Ἰ. Σοκολώφ, χαίροντες ὅτι ἐν μέσῳ τῶν παντοίων ἐπικρίσεων καὶ διαστροφῶν δὲν ἐλλείπουσιν εὐτυχῶς καὶ αἱ φιλοδίκαιοι κρίσεις καὶ ἐκτιμήσεις, καὶ δὴ τοιούτων προσώπων, ἅτινα ὡς ἐκ τῆς εἰδικότητος αὐτῶν κρεῖττον βεβαίως τῶν αὐτοσχεδιαζόντων ἐπικριτῶν εἶνε εἰς θέσιν ἵνα κρίνωσι καὶ ἀποφαίνωνται περὶ τοιούτων ζητημάτων.

«Καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ὀρθοδόξους ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι καθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς ἁλώσεως περίοδον παρεῖχον βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν ἐν ταῖς δυσχερέσι περιστάσεσιν αὐτῶν. Παρεχώρουν ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιῶν τούτων ἰδίους ναούς, μοναστήρια, κτήματα, πρὸς ὠφέλειαν ἠθικὴν ἢ ὑλικὴν τοῦ ἐν αὐταῖς κλήρου καὶ λαοῦ· προθύμως ἐπεκύρωνον τὰ πρὸς τὰς ἐκκλησίας ταύτας ἀφιερώματα διαφόρων δωρητῶν· ἀγρύπνως προσεπάθουν νὰ προλαμβάνωσι πᾶσαν ἐκδήλωσιν θρησκευτικοῦ χωρισμοῦ ἢ διαπάλης ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ταύταις· δι' ἐπιστολῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ μοναστήρια τοῦ θρόνου καὶ πρὸς ἐμπορικὰ σωματεῖα καὶ συντεχνίας ἐζήτουν τὴν ὑλικὴν βοήθειαν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἐν ἀνάγκῃ εὑρισκομένων χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης, τῆς Συρίας καὶ τῆς Αἰγύπτου κτλ. κτλ.

Καὶ ἄγνωστον τί θὰ ἐγίνετο ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐὰν ἔπαυεν ἢ ἐξησθένει ἡ μέριμνα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν, καθ'

---

* Ἐκ πραγματείας τοῦ κ. Ἰ. Σοκολώφ περὶ τῆς συγχρόνου διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δημοσιευομένης ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου τῆς Ρωσσίας «Ἐκκλησιαστικῆς Εἰδήσεως».

ἣν ἐποχὴν ἡ ἐκκλησία αὕτη διεξῆγε συνεχεῖς ἀγῶνας πρὸς τοὺς Σιναΐτας ἕνεκα τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας. Ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι τῆς λατινικῆς προπαγάνδας διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, ἐὰν οἱ πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγκατέλειπον ταύτην εἰς τὰς ἰδίας αὐτῆς ἀσθενεῖς δυνάμεις καὶ εἰς τὸν κλῆρον αὐτῆς εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οὔτε ὑλικὰ οὔτε ἠθικὰ μέσα ὑπῆρχον αὐτῇ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ καταστρεπτικοῦ κακοῦ; Τίς θὰ ἦτο καὶ ἡ τύχη τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐὰν οἱ οἰκουμενικοὶ πατριάρχαι δὲν ἐπεδαψίλευον εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον συστηματικὴν ὑλικὴν βοήθειαν, ἐὰν ἀνέκοπτον τὸ ρεῦμα τῶν προσφορῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἢ ἐμπόδιζον τοὺς πατριάρχας τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοὺς ἐπιτρόπους αὐτῶν νὰ διενεργῶσι συνδρομὰς ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀναγκῶν; Τί θὰ ἐγίνετο ἡ αὐτοκέφαλος τῆς Κύπρου ἐκκλησία, ἐὰν οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι δὲν ἐπροστάτευον αὐτὴν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐνετικῆς κυριαρχίας καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸν ιζ΄ καὶ ιη΄ αἰῶνα; — Ὁ ἕλλην λόγιος ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος Δελικάνης ἀριστα μελετήσας τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῶν νεωτέρων χρόνων δικαίως κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην φρονεῖ ὅτι ἄνευ τῆς φροντίδος, τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἀγώνων τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ ἐν γένει οἱ Ἅγιοι Τόποι ἐν Ἱερουσαλὴμ πρὸ πολλοῦ πιθανῶς θὰ περιήρχοντο εἰς τὴν κατοχὴν τῶν λατίνων καὶ τῶν προτεσταντῶν, ὁ θρόνος τῆς Ἀλεξανδρείας πρὸ αἰώνων ἤδη θὰ μετεβάλλετο εἰς ἁπλοῦν μετόχιον τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἢ καὶ ὅλως θὰ ἐξελατινίζετο, ἡ ἐκκλησία τῆς Κύπρου θὰ περιήρχετο εἰς πλήρη κατάπτωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν, περὶ δὲ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, ὅπου οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος τὸ πρῶτον ἤρξαντο ὀνομαζόμενοι χριστιανοί, θὰ ἀπέμενε πιθανῶς ἁπλῆ ἱστορικὴ ἀνάμνησις ὅτι ἦν ποτε ὅτε καὶ αὕτη ἀπετέλει ἕνα ἐκ τῶν τεσσάρων πατριαρχικῶν θρόνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ἡ προεξάρχουσα θέσις τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως μεταξὺ τῶν ἴσων αὐτῷ ὀρθοδόξων πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς οὐδένα διήγειρεν ἐν αὐτοῖς φόβον, καθόσον πάντες οὗτοι ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς οὐδέποτε ἐκ τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ἤγετο ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἀποκτήσεως ἀπολύτου ἐξουσίας ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς ἐλαττώσεως ἢ ἐκμηδενίσεως τῶν κανονικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν θρόνων καὶ ὅτι οὐδένα οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον διέτρεχε κίνδυνον τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῶν.

Οἱ πατριάρχαι τῆς Νέας Ρώμης φροντίζοντες ὡς πρῶτοι ἐν ἴσοις περὶ τῆς εὐσταθείας τῶν λοιπῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς οὐδέποτε ἀπεποιοῦντο καὶ τὴν ἀρωγὴν καὶ ἔλλογον συνεργασίαν τῶν ἰσοτίμων αὐτοῖς ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ προκειμένου περὶ ὑποθέσεων αὐτοῦ τούτου τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι οὐ μόνον περὶ ὑποθέσεων γενικῆς σημασίας, ἀναφερομένων εἰς τὰ συμφέροντα πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν ζητήμασι τοπικοῦ χαρακτῆρος καὶ δὴ ζητήμασι ἀποκλειστικῶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὅτι ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ καθαίρεσις οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν, ἡ δίκη ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἡ καθαίρεσις αὐτῶν, ἡ ἔκδοσις σιγιλλίων περὶ ἐκκλησιῶν, μονῶν καὶ σχολῶν καὶ δὴ καὶ ἐνοριῶν ἔτι τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κων)πόλεως, ὅπου καὶ τῆς συνόδου τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἡ συμμετοχὴ δὲν ἀπητεῖτο, οἱ πατριάρχαι τῆς Ἀλεξανδρείας τῆς Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου εὑρισκόμενοι ἐν Κων)πόλει ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς συνοδικὰς συνεδριάσεις καὶ συζητήσεις καὶ συνυπέγραφον. Ἐν γένει μεταξὺ τῶν πατριαρχῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ὑπῆρχε πλήρης ἀλληλεγγύη, ἐν ταῖς ἀμοιβαίαις σχέσεσιν αὐτῶν ὑπῆρχε πλήρης ἀγάπη, ἀδελφικὸς σεβασμὸς καὶ πνευματικὴ ἑνότης καὶ κοινωνία.

Οὕτω περὶ παπισμοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ οὐδὲ λόγος δέον νὰ γίνηται, ὁ δὲ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅτινι ἐνίοτε ἕνεκα παρεξηγήσεως ἀποδίδονται τάσεις παπιστικαί, οὐδέποτε ἐπεδίωξε φιλόδοξον κυριαρχίαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀνατολῆς, πάντοτε δ' ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς λοιποὺς πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς ἤγετο ἐκ λόγων ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ μερίμνης. Πνεῦμα παπιστικὸν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ οὔτε ὑπῆρξεν οὔτε θὰ ὑπάρξῃ».

Ἰ. Σ.

ΕΞΑΡΧΙΑ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Ἱερεμίου τοῦ ἀπὸ Καισαρείας γράμμα, δι' οὗ ἥνωται ἡ ἐξαρχία Καβάλλας τῇ μητροπόλει Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου.

Τὸ ἐπὶ πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ ἀπὸ Καισαρείας τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ ἐν μεμβράνῃ γράμμα, δι' οὗ ἥνωται ἡ πατριαρχικὴ ἐξαρχία Καβάλλας τῇ μητροπόλει Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου, μηνὸς φεβρουαρίου πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ τοῦ ἔτους ᾨψκα' ἀνήκει τοῖς πατριαρχικοῖς γράμμασιν, ἃ ἀπήγαγεν ἐξ Ἑλλάδος ὁ ἰταλὸς Ἀντωνιος Φραβασίλης· τούτου ἀντίγραφον ἔλαβον πεμφθὲν μοι ὑπὸ φίλου τοῦ εἰρημένου ἰταλοῦ. Ἦν δὲ τότε ἔξαρχος τῆς πατριαρχικῆς ἐξαρχίας Καβάλλας ὁ πρωτέκδικος τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Λασκαράκης καλούμενος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΖΕΡΛΕΝΤΗΣ

Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ κλπ.

† Ἀνακτήσεως δέονται τὰ κάμνοντα καὶ πεπονηκότα οἰκισθήτισι κακωτικῆς ἐπηρείας, ἐπιρρώτεώς τε καὶ ἐπανορθώσεως τῆς κατὰ δύναμιν ὑπὸ τῶν προεστάναι λαχόντων, καὶ τὴν κοινὴν ἁπάντων φροντίδα ἀνειλημμένων, κρείττονι καὶ ὑπεροχικῇ δυνάμει δεφενδευόμενά τε καὶ ἀντιλαμβανόμενα· μάλιστα δὲ πάντων αἱ ἅγιαι τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαι, μητροπόλεις τε καὶ ἐπαρχίαι τοῦ ὀρθοδόξου, καὶ χριστωνύμου πληρώματος, ὅσαι ποτὲ δι' ἡντινασοῦν αἰτίαν καὶ καιρικὴν περίστασιν ἔφθησαν κακωθῆναι, καὶ καταβαρυνθῆναι, καὶ εἰς τοιαύτην ἐλθεῖν κατάστασιν, ὥστε μηκέτι δύνασθαι τῇ οἰκοθεν καὶ παρ' ἑαυτῶν δυνάμει εὐμαρῶς διακυβερνᾶσθαι καὶ βαστάζειν τὸ ἐπικείμενον βάρος, τούς τε ἐπιτετραμμένους τὴν προστασίαν αὐτῶν καὶ διοίκησιν μηδόλως ἐν ἄνεσι, καὶ ἀπραγμοσύνῃ διάγειν, ἀλλὰ δυστυχῶς τελαιπωρεῖσθαι καὶ μερίζεσθαι, πανταχόθεν μυρία ἔχοντας πράγματα· ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀντιλήψεως χρήζουσιν ἀναγκαίως, ἀνακουρισμοῦ τε καὶ ἐπικουρίας, ἵνα μὴ τῷ ὑπερβάλλοντι τοῦ βάρους, καὶ τῆς ἀνάγκης λάθωσιν εἰς ἐσχάτην καὶ παντελῆ ἀπώλειαν κατανεύσαντα. Ὅθεν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἐπαγρυπνεῖν ἀναγκαίως ὁρίλουσα τῇ ἀρίστῃ καὶ σωτηριώδει διεξαγωγῇ τῶν τοῦ Θεοῦ ἁγίων Ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν ὑποκειμένων τῷ πατριαρχικῷ οἰκουμενικῷ αὐτῆς θρόνῳ ἐπαρχιῶν, καὶ μητροπόλεων, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς προϊσταμένων, τοὺς πανταχόθεν προσιόντας αὐτῇ ἐπ' εὐλόγοις καὶ δικαίαις αἰτήσεσι, καὶ ἀπαιτοῦντας βοήθειαν τῇ σῶν ἀνάγκῃ καὶ ἀμηχανίᾳ εὐμενῶς ἀποδέχεται, καὶ θεραπεύει τούτων κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὰ τραύματα, καὶ τὴν ἀνάγκην παραμυθεῖται τῷ δυνατῷ καὶ ἐνδεχομένῳ τῆς ἐάσεως τρόπῳ. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ἡ ἁγιωτάτη μητρόπολις Ξάνθης πολυκρίθμοις χρέεσιν ὑποπεσοῦσα, καὶ καταβαρυνθεῖσα πρότερον ἔτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ προαρχιερατεύσαντος ἐν αὐτῇ, ἤδη περίπου ἐννέα πουγγεῖα τῶν ἄσπρων κατάχρεως ἐγένετο· κἀντεῦθεν διὰ τὸ ὀλιγοπρόσοδον, καὶ πρὸς χρηγίαν βραχὺ καὶ ἐπιδεὲς αὐτῆς ὑπὸ τῆς ὀλιγανθρωπίας χαλεπῶς καὶ ἀδυνάτως ἔτχεν ἀπολογεῖσθαι τὰ ἐπιτεθέντα καὶ ἐπιφορτισθέντα αὐτῇ χρέη διὰ τὸ ἀσύμμετρα αὐτῇ εἶναι, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα· οὗ ἕνεκα ὁ ἤδη ἀρχιερατεύων ἐν αὐτῇ ἱερώτατος μητροπολίτης Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου καὶ ὑπέρτιμος ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς κὺρ Κύριλλος, ἀνάγκῃ καὶ ἀπορίᾳ συνεχόμενος ὅτι πλείστῃ περὶ τοῦ δύνασθαι κυβερνηθῆναι ἐν τῇ ῥηθείσῃ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, ἐλθὼν εἰς τὰ ὧδε σωματικῶς, καὶ ἐμφανισθεὶς τῇ ἡμῶν μετριότητι, καὶ τῇ περὶ αὐτὴν ἱερᾷ τῶν ἀρχιερέων συνόδῳ, ἀνήγγειλε καὶ ἐδηλοποίησε τὴν τοιαύτην αὐτοῦ δυστυχίαν, καὶ στενοχωρίαν, καὶ εἰς θεραπείαν καὶ βοήθειαν αὐτοῦ ἐδεήθη μετὰ θερμῆς παρακλήσεως, ὅπως τὴν πλησιάζουσαν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ πατριαρχικὴν ἡμῶν ἐξαρχίαν τῆς Καβάλας, καθὼς εὑρίσκεται μετὰ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ χωρίων, συνενωθῆναι καὶ συναφθῆναι τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ Ξάνθης, καὶ γενέσθαι μετ' αὐτῆς ἓν σῶμα διόλου, ἐπὶ ὑποτχέσει καὶ συμφωνίᾳ τοιαύτῃ, ὥστε πληροῦν μὲν τὴν αὐτοῦ ἱερότητα πρὸς τὸν ἔχοντα τὴν ἐξαρχίαν ταύτην ἔξαρχον τὸ ἐτήσιον αὐτῆς, καὶ τὴν διωρισμένην ἀποκοπὴν, οὖσαν ὀγδοήκοντα γρόσια κατ' ἔτος, καὶ μηδὲν ἄλλο πλεον διδόναι περὶ αὐτῆς τινι, καρποῦσθαι δὲ καὶ νέμεσθαι αὐτὴν, ἐξουσιάζειν τε, καὶ προστατεύειν αὐτῆς ἀρχιερατικῶς ὡς ἰδίας ἐπαρχίας, καὶ συνάγειν, καὶ παραλαμβάνειν ἐξ αὐτῆς πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα καθὼς καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, μηδένα τε ἄλλον πώποτε δύνασθαι ἀντιποιεῖσθαι τῆς ῥηθείσης ἐξαρχίας, καὶ λαμβάνειν αὐτὴν ἐπιτροπικῶς παρὰ τοῦ ἐξάρχου, ἀλλὰ μόνον τὸν ῥηθέντα μητροπολίτην Ξάνθης εἶναι κύριον, καὶ ἐξουσιαστὴν, καὶ προστάτην, πληρούντα ἀπαρεγκλίτως τὸ τοῦ ἐξάρχου ἐτήσιον· καὶ τῷ τρόπῳ τούτῳ ἔφησε προσγίνεσθαι αὐτῷ δαψιλέστερόν τινα πόρον πρὸς διόρθωσιν, καὶ ἀπολογίαν

τῶν ἐπικειμένων αὐτῷ ἀναγκῶν καὶ χρεῶν· ἠντινα δέησιν καὶ παράκλησιν αὐτοῦ συνιδόντες εὔλογον, καὶ δικαίαν οὖσαν καὶ πρὸς θεοφιλῆ σκοπὸν ἀρορῶσαν, εὐγνωμόνως ἀπεδεξάμεθα· δύο γὰρ ἐντεῦθεν παρομαρτοῦσι τὰ κάλλιστα, τοῦτο μὲν τὴν ῥηθεῖσαν ἐξαρχίαν τῆς Καβάλας καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ εὐσεβεῖς χριστιανοὺς ἀπολαμβάνειν τοῦ λοιποῦ διηνεκῶς ἀρχιερατικῆς ἐπισκέψεως, εὐλογίας τε καὶ ἁγιασμοῦ μεταδόσεως, καὶ πνευματικῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς ἐγγινομένης ψυχικῆς ὠφελείας, ἥτις συμβάλλεται τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι, ὅσα καὶ ψυχὴ σώματι, τοῦτο δὲ καὶ τὴν ἀρχιερωσύνην αὐτοῦ δύνασθαι ἔχειν μερικὴν περίθαλψιν καὶ εὐπορίαν τῶν ἀναγκαίων, ἐπικουρίαν τε καὶ βοήθειαν, καὶ ἐλάφρωσιν εἰς τὰ ἐπικείμενα βάρη καὶ χρέη τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Καὶ δὴ διὰ φροντίδος τὰ μέγιστα ποιούμενοι τὴν τῶν συναδελφῶν ἡμῶν ὡς οἷόν τε ἐν ἀνέσει διαγωγήν, καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τὸ εὐκατάστατον, δεῖν ἔγνωμεν συνοδικῇ διασκέψει εἰς πέρας ἀγαγεῖν καὶ τῆς αὐτοῦ ἱερότητος τὴν εὔλογον αἴτησιν· καὶ γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων, καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα ἡ διακηρθεῖσα ἐξαρχία τῆς Καβάλας μετὰ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ χωρίων, ἅτινά εἰσι ταῦτα, ἡ Καβάλα τὸ Πολύστυλον, τὸ Δουκάλον, τὸ Κουρί, τὸ Βοσορόπι, ἡ Ποδογόργιανη, ἡ Πήμπλιανη, ἡ Κέργιανη, τὸ Ὀρφάνι, τὸ Μοκοσύλου, τὸ Πσιλινιοῦ, τὸ Τζένου, τὸ Βασιλάκη, τὸ Σραμένος ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὑπάρχωσι συνημμένα καὶ ἡνωμένα τῇ μητροπόλει, καὶ ἐπαρχίᾳ Ξάνθης καὶ ἀχώριστα καὶ ἀδιάσπαστα, καὶ ἀναφαίρετα παρ' αὐτῆς ἐσαεί, καὶ ὡς ἐνοριακὰ καὶ ὑποκείμενα τῆς μητροπόλεως ταύτης λογίζωνται, καὶ ὁ ἀρχιερατεύων ἤδη ἐν αὐτῇ συναδελφὸς ἡμῶν Ξάνθης κὺρ Κύριλλος, καὶ ὅστις μετ' αὐτὸν διαδέξηται τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτῆς προστασίαν, ἔχῃ αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ διοίκησιν καὶ ἐξουσίαν αὐτοῦ, καρπούμενος, νεμόμενος καὶ λαμβάνων παρ' αὐτῶν πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα, καθὼς καὶ ἐν τῇ λοιπῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ, καὶ μηδενὶ μηδὲν ἄλλο ὀφείλῃ παρέχειν περὶ αὐτῶν, εἰμὶ μόνον τὸ διωρισμένον ἐτήσιον, καὶ τὴν ἀποκοπὴν, ἥτοι τὰ ὀγδοήκοντα γρόσια πρὸς τὸν καθολικὸν ἔξαρχον τιμιώτατον καὶ εὐγενέστατον πρωτέδικον τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν Ἀ χουσι κυρίτζην Λαστκαράκ υἱὸν κατὰ Πνεῦμα ἡμῶν ἀγαπητὸν, καὶ πομπίν κανονικῶς καὶ ἀρχιερατικῶς τὸ ἐν τῇ ῥηθείσῃ ἐξαρχίᾳ καὶ πᾶσι τοῖς χωρίοις αὐτῆς λογικὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, ὡς ἱκανὸς ὢν ταῖς τε ἀπὸ γλώττης πατρικαῖς νουθεσίαις ποδηγετεῖν καὶ διδάσκειν τὸν ἐν αὐτοῖς χριστώνυμον λαὸν, καὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ φροντίζειν, καταρτίζων αὐτὸ διὰ τῆς θείας ἄνωθεν ἀντιλήψεως καὶ πρὸς νομὰς σωτηρίους ἰθύνων, εὐλογῇ τε καὶ ἁγιάζῃ αὐτοὺς, καὶ πάντα τὰ ἀρχιερατικὰ ἐκτελῇ μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ἐγκαθιδρύσεως, ὡς γνήσιος ἀρχιερεὺς καὶ ποιμὴν καὶ δεσπότης, πάντα τὰ τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἀνήκοντα διαπράττῃ ἀναντιρρήτως, δεσπόζῃ τε καὶ κυριεύῃ ἁπασῶν τῶν ἐν τῇ ῥηθείσῃ ἐξαρχίᾳ ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς κτημάτων τε καὶ ἀφιερωμάτων κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, καὶ ἐπιμελεῖσθαι τῶν πρὸς αὔξησιν αὐτῶν καὶ βελτίωσιν· ὀφειλόντων καὶ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐξαρχίᾳ ταύτῃ εὑρισκομένων κληρικῶν, εὐλαβεστάτων ἱερέων, χρησιμωτάτων ἀρχόντων, καὶ παντὸς τοῦ χριστωνύμου λαοῦ τὴν προσήκουσαν ἀπονέμειν αὐτῷ τιμὴν, καὶ εὐλάβειαν, φιλοφροσύνην καὶ δεξίωσιν, καὶ μνημονεύειν τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, ὡς νενόμισται, καὶ πείθεσθαι καὶ ὑποτάττεσθαι αὐτῷ, καὶ παρέχειν εἰρηνικῶς, καὶ εὐγνωμόνως πάντα τὰ ἀνήκοντα ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα, τά ἀπό τε κανονικῶν τῶν ἱερέων καὶ ἐμβατικίων, συνοικεσίων τε, πανηγύρεων, ζητειῶν καὶ λοιπῶν συνήθων τῷ τόπῳ· συντρέχειν τε καὶ βοηθεῖν αὐτῷ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ κατ' οὐδὲν ἀντιφέρεσθαι ἀτάκτως· ἡ γὰρ πρὸς τὴν αὐτοῦ ἱερότητα τιμὴ καὶ εὐλάβεια πρὸς τὴν ἡμῶν ἀνάγεται μετριότητα, καὶ δι' αὐτῆς εἰς Θεόν, οὗ τὸν τύπον ἔσχηκεν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ γῆς. Ὃς δ' ἂν εὑρεθῇ πρὰ ταῦτα ποιῶν, καὶ κατά τι ἐναντιούμενος, ἢ τὴν γενομένην ἤδη ἕνωσιν τῆς ἐξαρχίας ταύτης πρὸς τὴν μητρόπολιν Ξάνθης διασεῖσαι τολμῶν καὶ ἀνατρέψαι οἱῳδήτινι τρόπῳ, ὁ τοιοῦτος, ὁποῖος ποτ' ἂν ᾖ, ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ κυρίου παντοκράτορος καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος καὶ πάσαις ταῖς πατρικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικος. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν τῆς γενομένης ἤδη παρ' ἡμῶν συνοδικῶς τελείας ἑνώσεως τῆς ἐξαρχίας Καβάλας μετὰ τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Ξάνθης ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράνας γράμμα καὶ ἐπεδόθη τῷ ἱερωτάτῳ μητροπολίτῃ Ξάνθης καὶ συναδελφῷ ἡμῶν κὺρ Κυρίλλῳ, ᾳψκα', φεβρουαρίου κα' ἰνδικτιῶνος ΙΔ'.

† ΙΕΡΕΜΙΑΣ ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμεν. πατριάρχης.

† Ὁ Κυζίκου Αὐξέντιος † Ὁ Νικομηδείας Παρθέ-

νιος † Ὁ Νικαίας Γαβριὴλ* † Ὁ Χαλκηδόνος Παρθένιος † Ὁ Ἀνδριανουπόλεως Πανάρετος † Ὁ Μπόσνας Κύριλλος † Ὁ Βάρνης Καλλίνικος † Ὁ Μεσημβρίας Γρηγόριος.

ΙΣΤΟΡΙΑ·

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

§ 16.

0΄. Ἐπιτραπήσεται δέ μοι ὑπομνῆσαι ἐνταῦθα ὅτι ἐν Διμπὰν πέραν τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης πρὸ 40 περίπου ἐτῶν εὑρέθη ἡ περίπυστος στήλη τοῦ Μέσα, βασιλέως τῆς Μωαβίτιδος χώρας ἀκμάσαντος κατὰ μεσοῦντα τὸν Θ΄ αἰῶνα; Ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ εὐθὺς ἀναγράφονται ἐν φοινικικοῖς γράμμασιν οἱ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνες τῶν Μωαβιτῶν κατὰ τῶν συνενωθέντων Ἰσραηλιτῶν καὶ Ἰουδαίων, ἀναγνωρίζονται δὲ αἱ σχέσεις τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν Μωαβιτῶν, αἱ μεταξὺ τοῦ Ἰωρὰμ (894 – 883 π. Χ.), υἱοῦ τοῦ Ἄχαζ καὶ τοῦ Μέσα[61]. Ἀλλὰ μικρὸν ἔτι παρεκτείνω τὸν λόγον περὶ ἐπιγραφικῆς.

Γράψων ἄλλοτε περὶ «τῆς Ἀρχαιολογίας τῶν Ἀνατολικῶν Ἐθνῶν κατὰ τὸν ΙΘ΄ αἰῶνα[62]» καὶ μνείαν ποιούμενος τῆς δυνάμεως τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τοῦ Χαμμουρραβῆ καὶ τῆς περιωπῆς τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς ἣν τὸ Βαβυλωνιακὸν κράτος ἐξίκετο ἐπὶ τοῦ βασιλέως τούτου, οὐδέποτε ἤλπιζον ὅτι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐμὴν δημοσίευσιν, ἐν Σούσοις, τῇ βασιλικῇ ταύτῃ πόλει τῆς Περσίας, νέου κειμένου ἀνακάλυψις ἔμελλεν ἵν' ἀναστατώσῃ ἀληθῶς σύμπαντα τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον καὶ εἰς ἀγωνίαν περιστήσῃ καὶ θεολόγους καὶ νομομαθεῖς καὶ φιλολόγους καὶ παιδαγωγοὺς καὶ κοινωνιολόγους καὶ ἰατροὺς καὶ ἱστορικοὺς καὶ ἠθικολόγους καὶ γλωσσολόγους. Τὸ δὲ κείμενον τοῦτο εἶναι ὁ λεγόμενος «Κῶδιξ τοῦ Χαμμουρραβῆ», ὁ ἐκ 282 ἄρθρων, τὸ σπουδαιότερον τῶν ἀνακαλυφθέντων μνημείων ἀρχομένου τοῦ νῦν αἰῶνος, ἕνα ἀκριβῶς αἰῶνα μετὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τοῦ Γροτεφενδίου ἀπόπειραν ἀναγνώσεως τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς. Κατὰ τὰς σκαφὰς, ἃς διεξήγαγεν ἡ γαλλικὴ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ ἡ ὑπὸ τὸν κ. de Morgan καὶ τὸν αἰδ. δομινικανὸν καὶ σεβαστὸν φίλον καθηγητὴν κ. Scheil ἐν Σούσοις, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1901 ἀνευρέθη ὁ φέρων τὸ κείμενον τοῦτο «διορίτης» λίθος ἐν τῷ ἄνω μέρει τοῦ ὁποίου ἀναπαρίσταται ἐν ἐγλύφῳ παραστάσει αὐτὸς οὗτος ὁ τῶν Βαβυλωνίων βασιλεὺς Χαμμουρραβῆ ὄρθιος πρὸ τοῦ ἐντεθρονισμένου Ἡλίου (Σαμάς). Τὸ περιεχόμενον τοῦ κώδικος τοῦ εὐγενοῦς τούτου καὶ φιλοπροόδου βασιλέως τοῦ περὶ τὰ 2200 π. Χ. βασιλεύσαντος μεταφρασθὲν ἀμέσως εἰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας ἐγένετο ὑποκείμενον σπουδαιοτάτων μελετῶν, ὧν τινας καὶ ὑπ' ὄψιν εἶχον καὶ ἀνέγνων. Οὐδεὶς νομίζω κακίσει με, ἐὰν κἀγὼ περὶ τῆς νομοθεσίας ταύτης τοῦ Χαμμουρραβῆ ἐπαναλάβω τὸ αὐτό, ὅπερ ὁ Dareste περὶ τοῦ νόμου τῆς Γόρτυνος, ὅτι γενεὰ ὅλη εὑρήσει ἐργασίαν ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ περιεχομένου τῆς νομοθεσίας ταύτης, ἐν ᾗ δὲν διακρίνομεν μόνον ξηροὺς νόμους ἀλλὰ στοιχεῖα πραγματικὰ, ζωηρὰ, συγκεκροτημένης, εὖ ἔχούσης καὶ κατεστημένης πολιτείας[63]. Καὶ τί δὲν εὑρίσκει ὁ ἀκριβέστερον ἐξετάζων τὴν Νομοθεσίαν ταύτην; Καὶ περὶ δικαστῶν παρανομούντων, περὶ μαρτύρων δεκαζομένων, περὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, περὶ ἀσκήσεων καὶ ποινῶν τῶν στρατιωτῶν, περὶ καλλιεργίας ἀγρῶν καὶ κήπων καὶ ἐν γένει φυτειῶν, περὶ ἐμπορικῶν

---

* Ν καίας Γαβριὴλ ἄγνωστος ἄλλοθεν· ἀλλὰ γνωστὸς ἀπὸ τοῦ 1716—1726 διαρκῶς Γεράσιμος Νικαίας ὁ ἀπὸ Χίου, τὴν νῆσον Λέρον ἔχων πατρίδα κατόπι (1726—1760) μητροπολίτης Ἡρακλείας· Σ. Σ. Ἐκκλησ. Ἀληθ.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 134 – 136.

61. Zeits. D. M. Gesells. σ. 212 ὑπὸ Geiger καὶ Schlottman. Τελευταία κλασικὴ ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ ἐμοῦ μακαρίτου διδασκάλου Socin τῷ 1886 ἐν Freiburg in Br. «Inschrift d. K. Mesa v. Moab» Ἡ στήλη, ἐν Λούβρῳ.

62. Ἐν Κυριακίδου ΙΘ΄. ἑκατονταετηρίδι, σ. 191.

63. Ὁ λίθος ἔχει ὕψος 2μ,25 καὶ 1μ,90 περὶ τὴν βάσιν ἐχαράχθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Χαμμουρραβῆ περὶ τὸ 2200 π. Χ. διὰ τὸν ἐν Σιππάρᾳ ναὸν (νῦν Ἀβου-Χαβὰς παρὰ τὴν Βαγδάτην) μετήχθη δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἐλαμιτικοῦ βασιλείου ὑπὸ τοῦ ἐλαμίτου βασιλέως Σουτρουκ Ναχούντ.—Ἔκδοσις μικρὰ γαλλιστὶ προσιτὴ παντὶ ἡ τοῦ αἰδ. καὶ σοφοῦ πατρὸς Scheil "La loi de Hammourabi,, 1901 τὸ δεύτερον καὶ ἡ τοῦ Fr. Mari, ἰταλιστὶ (Ρώμη 1903, καὶ ἡ τοῦ Winckler γερμανιστί. Μεγάλη δὲ καὶ δοκιμωτάτη ἡ τοῦ Harper Francis Robert: The Code of Hammurabi, King of Babylon about 2200 B. C., autographed text, transliteration translation, glossary, Index..... ἐν Σικάγῳ καὶ Λονδίνῳ 1901· καὶ τέλος πραγματεῖα ὑπὸ Johns ἐν τῷ Ε΄. τόμῳ (τῷ καὶ ἐκτάκτῳ) τοῦ Λεξικοῦ Hastings. (A. Dictionary of the Bible εἰς 4ον ἐκ σελ. 936) τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐνῷ καὶ ἄρθρα καὶ διατριβαὶ εἰδικαὶ περὶ ὅλων τῶν σχετικῶν ζητημάτων.

σχέσεων, ἐν αἷς περὶ δανείων καὶ περὶ χρεωκοπίας, περὶ πωλήσεως ποτῶν, καὶ περὶ παρακαταθήκης, καὶ περὶ γαμικῶν συμβολαίων καὶ περὶ υἱοθεσίας, καὶ περὶ ἰατρῶν καὶ ἰατρικῶν ἐπισκέψεων εἰς ἀσθενεῖς διαφόρου κοινωνικῆς περιωπῆς καὶ κτηνιάτρων, περὶ εὐθυνῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων, περὶ ὧν ἴσως, τῶν καιρῶν διδόντων, ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

§ 17.

α'. Παλαιογραφία — Παπυρολογία. — Ἡ «Ἐπιγραφικὴ» καὶ ἡ «Παλαιογραφία» πρὸ ὀλίγων ἐτῶν συνεταυτίζοντο καὶ ἐν τισι συνεχέοντο· σήμερον ὅμως, ἴδιον ἑκάστη ἀπετέλεσε κλάδον τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Φιλολογίας, Ἡ παλαιογραφία[64], ἤτοι ἡ γνῶσις τῆς γραφῆς τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ τῶν διὰ τῆς γραφῆς ταύτης γεγραμμένων εἶναι διὰ τὰς ἱστορικὰς μελέτας κριτὶς κυριωτάτη, μάλιστα ἐὰν εἰδικώτερον καὶ μεθοδικώτερον προβῇ τις περὶ τὴν σπουδὴν καὶ ἐξήγησιν τῶν διαφόρων ἐποχῶν, εἰς τὴν χρονολόγησιν τῶν διαφόρων κειμένων, καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ἀχρονολογήτων κωδίκων.

β'. Ἡ παλαιογραφία νῦν καὶ τὴν **παπυρογνωσίαν ἢ παπυρογραφίαν** ἐν τοῖς κόλποις ἑαυτῆς ἀναπτύξασα ἔχει εὐρὺ στάδιον μελέτης, ἐξ ἧς ὁ ἱστορικὸς πολλὰ ἵν' ἁρυσθῇ δύναται. Ἡ παπυρογνωσία ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως ἰδιαιτέραν κέκτηται σημασίαν· διότι αἱ ἀναδιφήσεις αἱ ἐν ταῖς νεκροπόλεσι τῆς Αἰγύπτου διενεργηθεῖσαι ὑπὸ Ἄγγλων, Γάλλων, Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν[65] καὶ οἱ πάπυροι οἱ ἀνευρεθέντες ἐν τοῖς αἰγυπτιακοῖς τάφοις κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως δεκαετίαν νέαν ζωὴν ἐνέπνευσαν εἰς τὴν καθόλου φιλολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν, προήγαγον δὲ τὰς γνώσεις ἡμῶν πολλαχῶς. Αἱ ἐν Ὀξυρρύγχῳ μόνον ἀναδιφήσεις τῷ 1897 ἀρξάμεναι καὶ τῷ προπαρελθόντι ἔτει ἐπαναληφθεῖσαι ἤγαγον εἰς φῶς περίπου χιλιάδα παπύρων ποικίλης ὕλης· τούτου δ' ἕνεκα ἀπὸ τοῦ 1899 ἐν Ὀξφόρδῃ ἔχομεν εἰδικὸν «Ἐγχειρίδιον» περὶ τῆς παπυρογνωσίας συγγραφὲν ὑπὸ τοῦ Kenyon τοῦ γνωστοῦ ἐκδότου «τῆς τῶν Ἀθηναίων Πολιτείας», «τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχυλίδου[66]» ἀπὸ δὲ τοῦ 1901 καὶ ἴδιον περιοδικὸν σύγγραμμα «Ἀρχεῖον» τῶν παπυρολογικῶν ἐρευνῶν ὑπὸ τοῦ Wileken.

Οὕτως ἕνεκα τῆς πολλῆς θρησκευτικῆς φιλολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ὕλης καὶ εὐχὴ ἐξεφράσθη περὶ δημοσιεύσεως Συλλογῆς τῶν Παπύρων, μάλιστα δὲ ἐξεδόθη καὶ Λεξικὸν τῶν ἐν τοῖς παπύροις τεθησαυρισμένων λέξεων, συμπλήρωμα τῶν τοῦ Κουμανούδη καὶ Σοφοκλέους ἀπαραίτητον[67]

γ'. «Οἱ Μιμίαμβοι τοῦ Ἡρώνδα» εἰς 4ην ἔκδοσ. στερ. ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφοῦ διδασκάλου O. Crusius ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν παπύρων ἐκδοθέντες, τὰ ποιήματα τοῦ Βακχυλίδου, τὰ ἀποσπάσματα Μενάνδρου, τοῦ Ἡσιόδου, Τιμοθέου, Διδύμου καὶ ἄλλων[68] πλουτίζουσι μὲν τὴν φιλολογίαν οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν καθ' αὐτὸ Ἱστορίαν, ὡς ἐπλούτισαν αὐτὴν ἀποσπάσματα τοῦ Ἀρριανοῦ ἐκ τῆς Ἱστορίας τῶν Διαδόχων[69], ὁ βίος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις βασίζεται μὲν ἐπὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου δεδομένων παρέχεται ὅμως καί τινας νεωτέρας λεπτομερείας, καὶ μάλιστα ἡ «Ἀθηναίων Πολιτεία» τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἡ ἀνεύρεσις τῆς τῶν Ἀθηναίων Πολιτείας πολλὰς εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος θεωρίας εἰσφέρουσα προυκάλεσε συζητήσεις καὶ ἐπλήρωσε ὁλόκληρον φιλολογίαν, δι' ἧς εἰδικοὶ φιλόλογοί τε καὶ ἱστορικοὶ τρέφονται (πρβλ. τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου Βιλλαμόβιτς Arisroteles und Athen, 1893). Ἐντεῦθεν δὲ ἡ αὔξησις τῶν

---

64. Garthausen, Griech. Paleographie. Ὅρα Θόμσων—Λάμπρου ἐν Βιβλθ. Μαρασλῆ. Τὸ μικρὸν ἐγχειρίδιον ἰταλιστὶ τοῦ Fumagalli ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Hoepli, ἐν Μιλάνῳ 1899 ἐκ σελ. 178.—Νῦν ἔχομεν πρὸς ἄλλαις καὶ ἀραβικὴν Παλαιογραφίαν Arabic Paleography ὑπὸ τοῦ Moritz ἀπὸ τοῦ Α' αἰῶνος τῆς Ἐγείρας μέχρι τοῦ 1000 ἔτους ἐν Καΐρῳ 1905 εἰς μέγα σχῆμα, 188 σελίδων παλαιογραφικὰ κείμενα ἐκ τῆς χεδιβικῆς βιβλιοθήκης.

65. R. Etudes Anciennes r. V καὶ VII (1903 καὶ 1905) ὑπὸ Jouguet. Chronique des Papyrus—Fouilles.—R. E. Greques ὑπὸ Ricci 1905 τευχ. 80 σ. 324-337. «Le nombre des papyrus d' Oxyrhynchus publiés ou décrits p. Grenfell et Hund est porté à 839».

66. Ἀριστοτέλης 1892 ἔκδ. Γ', καὶ τοῦ Βακχυλίδου ἔκδ. 1897 ἀμφότεραι εἰς 8ον ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέρᾳ ἐκδόσει μετ' αὐτοτυπίας εἰς μέγα σχῆμα.

Εὐσύνοπτον ἄριστον πραγματείαν ὑπὸ τὸν τίτλον Papyri ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἔγραψεν ἐν τῷ Ε. τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τῆς ἁγίας Γραφῆς τοῦ Hastlings Πρβλ. σημ. 63.

67. Van Herwerden. Lexicon graecum suppletorium et dialecticum (Lugd. Batavorum) 1902 εἰς 8ον σ. 973 καὶ Appendix lexici τοῦ αὐτοῦ 1903 ἐκ σελ. 262

68. Πρβλ. Reinach S. de quelques texles grecs et latins recemment déconverts en Egypte ἐν R. Archéologique 1903 σ. 406 καὶ ἑ.

69. Reitzenstein 1892.

πηγῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ κατ' ἀνάγκην ἡ κριτικὴ αὐτῶν ἐξέτασις ἡ χαρακτηρίζουσα τὴν νέαν τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετίας ἐργασίαν, διότι, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, κατὰ χρόνον τὸ ἔδαφος τῆς ἑλληνικῆς Ἱστορίας πὐξήθη, νῦν δὲ προστίθημι ὅτι καὶ κατὰ τόπον ἐμεγαλύνθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

§ 18.

α'. Διπλωματικὴ, Πολιτικὴ, Διπλωματία, Νομική.—Ἡ «Διπλωματικὴ» στενῶς συνδεομένη τῇ «Ἐπιγραφικῇ» καὶ «τῇ Παλαιογραφίᾳ» ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ μέτρῳ προσέρχεται ἐπίκουρος τῇ Ἱστορίᾳ. Ἡ «Διπλωματικὴ» ἀσχολεῖται κυρίως περὶ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν χαρτίων καὶ ἐγγράφων τῶν ἐπὶ χάρτου ἢ ἐπὶ περγαμηνῆς, τῶν διπλωμάτων, διαγινώσκει τὴν γνησιότητα ἢ τὴν πλαστότητα αὐτῶν, ᾗροντίζει διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς χρονολογίας αὐτῶν· εἶναι ἐν ἄλλαις λέξεσι κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἔκφρασιν τοῦ μακαρίτου Σαριπόλου, «ἡ παλαιογραφία τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν», κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἀπαιτεῖ καὶ αὕτη ἄσκησιν περὶ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου καὶ τὴν ἐν γένει ἐκτίμησιν τῶν χαρτῶν τούτων[70].

(ἕπεται συνέχεια)

ΡΟΥΔΟΛΦΟΥ EUCKEN

Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος καὶ ἡ θρησκεία

Ἀκριβῶς ἐξ Ἰένης, ἔνθα διδάσκει ἀπὸ τόσων ἐτῶν ὁ φανατικώτατος ἀπόστολος τοῦ μονισμοῦ, ὁ Haeckel, ἔρχεται εἰς ὑπεράσπισιν τῆς θρησκείας καὶ σωτηρίαν τῆς ἠθικῆς ὁ Ρουδόλφος Eucken (Ὀϊκεν), καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ αὐτόθι πανεπιστημίῳ. Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Lebensanschauungen der grossen Denker», «Kampf um einen geistigen Lebensinhalt», τῶν «Geistige Strœmungen der Gegenwart» προβάλλει ἤδη μὲ ὀγκώδες σύγγραμμα διὰ νὰ καταδείξῃ τὴν ἀλήθειαν ἣν ἐγκρύπτει ἡ θρησκεία: Der Wahrheitsgehalt der Religion τιτλοφορεῖται τὸ νέον ἔργον τοῦ φιλοσόφου, ὅπερ ἐν ἔτει 1901 τὸ πρῶτον ἐξέδωκε. «Ἡ ἀλήθεια τῆς θρησκείας» οὕτω δύνανται νὰ ἀποδώσῃ τις τὸν τίτλον τοῦτον ἂν δὲν θέλῃ νὰ λεπτολογήσῃ περὶ τὴν μετάφρασιν. Τὸ ἔργον προσεπόρισεν εἰς τὸν σεβαστὸν διδάσκαλον τὸν τίτλον ἐπιτίμου διδάκτορος τῆς θεολογίας τοῦ ἐν Giessen πανεπιστημίου, ἅρτι δὲ ἐξεδόθη καὶ εἰς δευτέραν ἔκδοσιν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν προτιθέμεθα ν' ἀναλύσωμεν τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ὀϊκεν, περὶ ἧς δύο ἤδη ἐξεδόθησαν μονογραφίαι. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυνηθῶμεν τοῦτο ἀργότερον. Εὐτυχήσαντες ἐπὶ τρία συναπτὰ ἔτη ν' ἀκροασθῶμεν τῆς ἀνωφούστης διδασκαλίας τοῦ ὑπερόχου διδασκάλου, περιοριζόμεθα νῦν εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον διατριβῆς, ἥτις δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Neue deutsche Rundschau» (ἰούλιος 1902) ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὴν συλλογὴν μικρῶν τινων πραγματειῶν τοῦ φιλοσόφου (Gesammelte Aufsätze zur Philosophie und Lebensanschauung. Leipzig Dürr) 1903.

Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος καὶ ἡ θρησκεία φαίνονται μεγαλεῖα ἐντελῶς ἀσυμβιβάστου κατηγορίας· ἡ ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἀπόφασις φαίνεται ἄρνησις τοῦ ἄλλου. Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος θέλει νὰ ἐπιληφθῇ τῆς περιστάσεως ζωηρῶς καὶ νὰ μορφώσῃ τὸν βίον συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀμέσου παρόντος· ἡ θρησκεία ἔλκει τὰς αἰσθήσεις πρὸς αἰωνίαν, ἀόρατον τάξιν καὶ εὐκόλως διακηρύττει ἀπέναντι αὐτῶν πᾶν χρονικὸν συμβεβηκὸς δευτερεῦον, μηδαμινόν. Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος ὁρίγεται ἀπροσκόπτου ἀναπτύξεως καὶ ἐνεργοῦ ἀποτυπώσεως τῆς ἀτομικότητος· τοῦτο πρῶτον φαίνεται ἀπονέμων εἰς τὴν ὕπαρξιν (Dasein) ἔντασιν καὶ ἀξίαν, τὸ ὅτι δηλ. ἕκαστος ἐν τῇ θέσει του πράττει τι ἀπαράλλητον καὶ ἀνανταικατάστατον· ἡ θρησκεία περιορίζει τὸ πεδίον τῆς ἐνεργείας ἑκάστου, εἰσάγουσα αὐτὸν εἰς μεγάλας ἀλληλουχίας καὶ ὑποτάσσουσα ὑπὸ αὐστηρὰς ἐντολάς. Τὸν νεώτερον ἄνθρωπον πληροῖ διάπυρος πόθος τῆς ζωῆς, εὐρρύσυνος ἐπιβεβαίωσις τοῦ εἶναι· βέβαιος περὶ μιᾶς ἀπεριορίστου δυνάμεως, ἀναπτύσσει ὁ ἄνθρωπος ὑπερήφανον αὐτοπεποίθησιν καὶ νομίζει ὅτι δύναται νὰ προσαγάγῃ ὁλόκληρον τὴν πραγματικότητα εἰς τὸ λογικόν, ἡ θρησκεία ἀνακαλύπτει βαθείας σκιὰς ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ὑπάρξει, αὐξάνει τὴν αἴσθησιν τοῦ ἄλογου καὶ τοῦ κακοῦ, φαίνεται ὅτι συντρίβει πᾶσαν ὁρ-

70. Ἡ "Ἐπιγραφική„ ἔχει τοὺς λίθους φθεγγομένους, ἤτοι ἔχει ὑπ' ὄψιν τὰ μνημεῖα τῆς ἱστορίας τὰ διὰ τῆς γλυφίδος ἐγγεγλυμμένα καὶ διὰ τῆς σμίλης ἐγγεγραμμένα ἐπὶ ὕλης σκληρᾶς, ἐπὶ λίθου, ὀρειχάλκου κλπ. ἡ δὲ Νομισματικὴ ἔχει ὑπ' ὄψιν τὰ μνημεῖα τὰ ἐπὶ πολυτίμου ὑλικοῦ.

γὴν τῆς ζωῆς καὶ οἱονεὶ συνιστᾷ τὴν πλήρη ἀπάρνησιν (Entsagung).—Οὕτως ἵστανται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμφότεροι ἐν τῇ συνειδήσει τῶν συγχρόνων ἀδιάλλακτα ἀπέναντι ἀλλήλων ἐὰν ἡ συνείδησις αὕτη ἐπέφερε τὴν τελευταίαν κρίσιν (Entscheidung), δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπορύγῃ τὴν σύγκρουσιν. Ἀλλ' ἴσως δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα τόσον ἁπλοῦν, ἴσως καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνα ἅπερ κατὰ πρῶτον ταχύτατα συγκρούονται, ἐξαρτῶνται ἀπ' ἀλλήλων πρὸς ἀμοιβαίαν συμπλήρωσιν. Ἂς ἐξετάσωμεν λοιπὸν ἐγγύτερον, τί ἐννοητέον ὑπὸ νεώτερον πολιτισμὸν καὶ τί ὑπὸ θρησκείαν.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει περὶ τοῦ οὐσιωδεστάτου χαρακτηριστικοῦ τοῦ νεωτέρου κόσμου, συνίσταται ἐν τῇ ἀποδοχῇ τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς, ἐν τῇ οἰκοδομήσει τῆς πραγματικότητος ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ὡς ἀφετηρίας, ἐνῷ ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ τρόπῳ τοῦ σκέπτεσθαι τὸ ὑποκείμενον συνείχετο εἰσέτι ἀμεσώτερον μετὰ τοῦ περιβάλλοντος κόσμου καὶ ἡ ζωὴ παρίστατο ὡς ἀνταλλαγὴ ἐνεργειῶν ἐντεῦθεν κἀκεῖσε. Νέα ἐποχὴ ἄρχεται, τοῦ ἀνθρώπου ἀποχωριζομένου ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ κόσμου καὶ συναισθανομένου ἑαυτὸν ἰσχυρόν, νὰ στηριχθῇ ἐφ' ἑαυτοῦ, νὰ κινήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς τοῦ ἀρχιμηδείου σημείου ὅλα τὰ πράγματα, νὰ κάμῃ ἑαυτὸν κύριον ἁπάσης τῆς πραγματικότητος. Τοιουτοτρόπως ἄρχεται σύντονος μετατροπὴ καὶ ἀνατροπὴ τῆς ἀξίας (Umwertung) ὅλων τῶν μεγαλείων, οὐχὶ μόνον ἐξωτερικῶς θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑποτάξῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς νὰ τὸν ἰδιοποιηθῇ, μεταθέτων αὐτὸν μέχρις ἐσχάτων εἰς τὰς σκέψεις του· οὕτω ἰσχυρὰ ἐργασία, ἡρωϊκὴ πάλη, ἀδιάλειπτος ἐξόγκωσις τῆς ζωῆς, ἡ ἀπάστραψις τοῦ ἀτελευτήτου τῆς οὐσίας ἐν ἀμετρίᾳ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐνεργείας.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν προώδευον τόσον λείως καὶ εὐτυχῶς, ὡς ἀνέμενεν ἡ νεανικὴ ὁρμὴ τῆς ἀφυπνιζομένης νέας ἐποχῆς. Διότι ἡ ἰσχυροτέρα ἀνάπτυξις τοῦ ὑποκειμένου ἀπέναντι τῶν πραγμάτων ἠύξησε συγχρόνως τὴν ἀντίστασιν τῶν πραγμάτων, ἔφερε τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς φύσεώς της ἀκριβῶς εἰς ἀνάπτυξιν καὶ αἴσθησιν. Ὡς σαρέστατα εἶναι τοῦτο ἐν νέᾳ εἰκόνι τῆς φύσεως, ὡς αὕτη μορφοῦται παρὰ τῇ ὀξυτέρᾳ διευκρινήσει ὑποκειμένου καὶ ἀντικειμένου. Ἐνῷ τὸ ὑποκείμενον ἀποστύρει ἀπὸ τὴν φύσιν πάσας τὰς ἕως τότε ἀπονεμομένας αὐτῇ ψυχικὰς ἰδιότητας, π.χ. ἐσωτερικὰς δυνάμεις, τάσεις, σκοπούς, καὶ γίνεται αὕτη κράτος ἁπλοῦν ὄγκων καὶ κινήσεων, κερδίζει ἐν τῇ ἀψυχίᾳ της ἐπίμονον αὐθυπαρξίαν καὶ αὐτοκυριαρχίαν καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου γιγαντιαίως μεγάλη ἐξεγείρεται αὕτη ἀπέναντι αὐτοῦ ὡς ἀπεριόριστος, ἀλλὰ συγχρόνως σταθερῶς συνυφασμένη ἀλληλουχία αἰτιῶν· ἐν τοιαύτῃ ἐνισχύσει δύναται αὕτη νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὴν τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ περιλάβῃ αὐτὸν εἰ δυνατὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἐν ἑαυτῇ. Πάντοτε αὐστηρότερον περισφίγγει αὕτη ἐκεῖνον, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποβαίνει τὸ ὑποκείμενον σταγὼν ἐξαφανιζομένη ἐν τῷ ὠκεανῷ, ἓν μονονουχὶ μηδέν. Τοιούτῳ τρόπῳ μεταστρέφεται ἡ κίνησις εἰς τὸ καθ' ὁλοκληρίαν ἀντίθετον τῆς ἀρχικῆς προθέσεως, ὁ ἄνθρωπος βλέπει ἑαυτὸν περιπεπλεγμένον ἐν τῷ ταχυτάτῳ ἀγῶνι περὶ τὴν πνευματικήν του ὕπαρξιν.

Τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀνέλαβον θαρρούντως τῇ ἀληθείᾳ, κατὰ πρῶτον οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι (Denker). Περὶ πάντων τῶν μεγάλων φιλοσόφων τῶν νέων χρόνων δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐνῷ συγχρόνως προθύμως ἀναγνωρίζουσι τὴν φύσιν, ζητοῦσι νὰ ἐνισχύσωσι τὴν ὑπεροχὴν τῆς ψυχῆς. Ὁ Σπινόζα σχεδιάζει μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα τῆς φύσεως, ἀλλὰ θεωρεῖ συνοδευομένην πᾶσαν σωματικὴν ὕπαρξιν οὐ μόνον ὑπὸ σκέψεως, ἀλλ' ἐπὶ τέλους βασιζομένην ἐπὶ ἐκτενοῦς θείας σκέψεως καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀγομένην. Ὁ Λεϊβνίτιος διαθέτει τὴν ὑψίστην ὀξύνοιαν εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἐπὶ τέλους πᾶν ὃν δέον νὰ εἶναί τι καθ' ἑαυτὸ ὑπάρχον καὶ τοιουτοτρόπως ψυχικοῦ εἴδους, ὅτι ἄρα ὡς θεμέλιον τοῦ βασιλείου τῆς φύσεως κεῖται. Ἓν βασίλειον τῶν ψυχῶν. Ὁ Κάντιος ὑποβιβάζει ὁλόκληρον τὴν φύσιν εἰς ἁπλοῦν φαινόμενον κόσμου καὶ ζητεῖ εἴσοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ τελευταῖα αἴτια τῆς πραγματικότητος ἀπὸ τοῦ πνεύματος ὡς ἀφετηρίας, ἤτοι εἰς τὸ βασίλειον τῆς ἠθικῆς. Ὁ Ἔγελος τέλος ἐννόει τὴν φύσιν ἁπλῆν βαθμίδα ἐξελίξεως τοῦ πνευματικοῦ βίου, πνευματικὴν ζωὴν μὴ συνειδητὴν ἔτι καὶ οὕτω περιελάμβανε τὴν φύσιν ἄνευ ἀφαιρέσεως ἐν τῷ πνεύματι. Ἐν πᾶσι τούτοις ἀδιάλειπτος ὕψωσις τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ καὶ πάντοτε περαιτέρα ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἀμέσου ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων. — Παρὰ τοὺς φιλοσόφους ἀγωνίζονται οἱ ποιηταί. Ἀπὸ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ὁ πυρὴν τῆς φύσεως ἀνθρώπου εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ, ζητοῦσι νὰ ἐμψυχώσωσι τὴν φύσιν ἀπὸ τῶν ἐντὸς καὶ τοιουτοτρόπως νὰ κερδίσωσιν αὐτὴν ἐκ νέου διὰ τὸ πνεῦμα, ἵνα στερεώσωσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος ἄνευ τῆς βιαιότητος φιλοσοφικῆς θεωρίας.

(ἕπεται συνέχεια)

Σ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ δ. ν. καὶ φ.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΓΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 12

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναγνώσματα χριστιανικά — Ἐκλογικὴ συνέλευσις = Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Ἀπὸ τῆς πρώτης κυριακῆς τῶν νηστειῶν μέχρι σήμερον οἱ ἐν τῷ πατριαρχ. ναῷ καὶ τοῖς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ λοιποῖς ναοῖς ἐκκλησιαζόμενοι λαμβάνουσι μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφὴν τὴν ἐξήγησιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἡμέρας, ἐκκλησιαστικῇ προνοίᾳ ὑπὸ καλάμων ἐμπείρων γραφομένην καὶ φιλοκάλως ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου ἐκδιδομένην. Τὸ μικρὸν τοῦτο φύλλον, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἐγκόλπιον ἢ συνέκδημον ἑκάστου εὐσεβοῦς χριστιανοῦ, διανέμεται δωρεάν.

Μετὰ τὰ «Εὐαγγελικὰ διδάγματα», τὰ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν, ἐπὶ τρία συνεχῶς ἔτη (1902, 1903 1904), προσφερόμενα τῷ περιουσίῳ τοῦ Κυρίου λαῷ καὶ τὴν ἑρμηνείαν τῶν εὐαγγελικῶν καὶ τῶν ἀποστολικῶν περικοπῶν, ἀπὸ προνοίας ἐκκλησιαστικῆς, αὐτῷ χορηγοῦντα, ἔχουσι σήμερον οἱ εὐσεβεῖς τὴν ἐξήγησιν τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων, εὔληπτον αὐτοῖς καὶ σαφῆ χορηγουμένην καὶ δωρεὰν προσφερομένην. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀπορήσῃ ὡς ἡ παλαιὰ Σαμαρεῖτις, ἡ μὴ γινώσκουσα τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, πῶς δύναται νὰ ἀντλήσῃ τὸ ζῶν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος, ἀντλήματος στερούμενος. Ἔχει διὰ τῶν «Διδαγμάτων» ἐκείνων καὶ διὰ τῶν κυριακῶν τῆς σήμερον ἐξηγήσεων τὸ «ἄντλημα» τοῦτο, ὡς ἔχει καὶ διὰ τῶν ἀπ' ἄμβωνος ἱερῶν κηρυγμάτων, ἀφοῦ, πιθανῶς, ἀδυνατεῖ νὰ καταστῇ κάτοχος, ἢ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὰ ἐν χρόνοις ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν νεωτέρων αὐτῆς διδασκάλων γραφέντα.

Τὸ ἱερὸν ἐξηγητικὸν ἔργον τοῦτο, τὸ ἑρμηνευτικὸν, ἐξακολουθήσει γινόμενον καὶ μετὰ ταῦτα καὶ χορηγηθήσεται δωρεὰν εἰς τὸν λαὸν τὸ «ἄντλημα» τὸ ποθούμενον. Καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου γίνεται τοιούτῳ τρόπῳ παραμόνιμον. Ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς, οὗ τὴν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν ἀφοσίωσιν ἑτεροδιδασκαλίαι ζητοῦσι νὰ διασείσωσι καὶ πλεκτάναι προσηλυτευτῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ψυχράνωσιν, ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς, ὁ τοσούτους αἰῶνας ὑπερηφάνως βαστάσας ἐνώπιον ἐθνῶν τε καὶ βασιλέων τὸ ὀνο-

μα τοῦ Κυρίου, καὶ σήμερον ἔτι βαστάζων, καὶ μεθ' ὑπομονῆς καὶ καρτερίας εἰς τὴν θείαν τοῦ Λυτρωτοῦ διδασκαλίαν προσηλωμένος, θέλει ἔχει δωρεὰν καὶ πάλιν παρεχομένην τὴν ἑρμηνείαν τῶν θείων λογίων τῶν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν, ὅτι «ἀντλημα οὐκ ἔχει» ὅπως ἀρυσθῇ ἀπὸ τοῦ φρέατος τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. Διδασκαλία ποιμένων, λόγοι κηρύκων, κήρυγμα διδασκάλων, ἀναγνώσματα ἐποικοδομητικά, ἠθικά, ἐξηγητικά, συμβουλευτικά, διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ τύπου πάγκοινα καθιστάμενα καὶ διαδιδόμενα, γίνονται τῷ χριστιανῷ τόσα βοηθήματα καὶ τόσοι χειραγωγοὶ πρὸς ἀπερίκλονον κατανόησιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· καὶ τὸ ἀπ' ἄμβωνος κήρυγμα παραμένει διαρκῶς εἰς τοῦ πιστοῦ τὴν μνήμην ἐνισχυόμενον διὰ τῶν ἐντύπων τούτων ἑρμηνειῶν τῶν καὶ δωρεὰν ἤδη διανεμομένων.

Ἐὰν εὐχηθῶμεν νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τὸ τοιοῦτον ἕτεραι Ἐκκλησίαι καὶ μητροπόλεις, θέλομεν κατηγορηθῇ βεβαίως ὡς ἀγνοοῦντες τὰ καθ' ἡμᾶς. Καλὸν ἔργον καὶ ἅγιον νὰ διανέμωνται τοιαῦται διδασκαλίαι δωρεὰν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαὸν ἡμῶν· ἠδύναντο δὲ μητροπόλεις τινες, παρ' αἷς καὶ μείζων ὁ πληθυσμὸς τῶν ὀρθοδόξων, καὶ πολλοὶ κήρυκες καὶ διδάσκαλοι καὶ λόγιοι, ὡς ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Ἔφεσος, ἡ Μιτυλήνη καὶ ἡ Χίος καὶ ἡ Σάμος καὶ ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Τραπεζοῦς, τὰ Ἰωάννινα, παρ' αἷς καὶ τυπογραφεῖα λειτουργοῦντα ἤθελον ὑπηρετήσει τῷ εὐαγγελικῷ ἔργῳ, ἠδύναντο νὰ σκορπίζωσι δωρεὰν κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον καὶ τὴν ἑρμηνείαν ὡς καὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν Εὐαγγελίων. Ἀλλὰ τὸ φάσμα τῆς ὑλικῆς ζημίας ἀπρόθυμον καθιστᾷ πρὸς ἐξακολούθησιν, τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν ταύτην ἀναλαμβάνοντα καίπερ γινώσκοντα ὅτι τὸ ἠθικὸν κέρδος βέβαιον, καὶ προσδόκιμον τὸ τῆς καλλίστης ἐργασίας ταύτης ἐποικοδομητικὸν ἀποτέλεσμα. Τίς ζηλωτὴς κληρικὸς καὶ διδάσκαλος καὶ ποιμὴν, ἐκ τῶν μόλις ἀποζώντων, ἐκ τῶν ἐχόντων πολλὰς ὑποχρεώσεις ὑλικὰς, θέλει ἀναλάβει μετὰ θάρρους καὶ προσδοκιῶν τὴν ἐργασίαν ταύτην; Ὁ λαὸς προθύμως ἀναγινώσκει διότι καὶ ἐκθύμως ζητεῖ τὰ θρησκευτικὰ ταῦτα ἀναγνώσματα· ἀλλὰ τὸ ἀπαιτούμενον ἀντίτιμον πρὸς ἀγορὰν τοιούτων ἐλλείπει πολλαχοῦ καὶ δέον νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος ἕτερος πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χριστιανικῶν ἀναγνωσμάτων.

Κατὰ τὰς πρὸ ἡμῶν γενεὰς ὑπῆρξαν εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτῶν κατιδόντες καὶ τὸ ἴδιον καθῆκον πρὸς ὑλικὴν ὑποστήριξιν ἀναγνωρίσαντες. Τὰ Κυριακοδρόμια τοῦ ἀειμνήστου Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκη ἐξεδίδοντο δαπάναις τῶν ἀειμνήστων Ζωσιμαδῶν, διότι οὔτε κληρικοῦ κήρυκος καὶ διδασκάλου, οὔτε λαϊκοῦ λογίου καὶ ἐκδότου ἴδιον ἦν ἡ δι' ἰδίων χρημάτων ἔκδοσις ἐπὶ τῷ διανεμηθῆναι δωρεάν. Ἀπητοῦντο ταμεῖα πλούσια, χορηγίαι ὄντως ἡγεμονικαὶ πρὸς ἔκδοσιν, καὶ τοῦτο κατενόησαν οἱ μακαριστοὶ ἐκεῖνοι εὐεργέται τῶν ἐθνικῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων. Ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνων ἐβάδισαν ἀρκετοὶ τῶν μετὰ ταῦτα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν βοήθειαν τῶν πενομένων ναῶν καὶ σχολείων καὶ καταστημάτων κοινῆς ὠφελείας. Ἀλλὰ πόσους εἴδομεν μιμθέντας ἐκείνους ἐν τῷ ἀξιομιμήτῳ παραδείγματι τῆς ἐκτυπώσεως καὶ δωρεὰν διανομῆς τῶν ἱερῶν ἑρμηνειῶν. Διότι καὶ ἐξ αὐτῶν οὐ μόνον τὴν εἰς τὸ πάτριον δόγμα προσδοκῶμεν πάντες στερέωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν συνεπῆ τῶν ἠθῶν ἡμερότητα, καὶ τὴν πρὸς τὰ καλὰ παρόρμησιν, καὶ τὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσιν, καὶ τὴν ἀκράδαντον ἐμμονὴν πρὸς πᾶν πάτριον, ὅπερ οἱ αἰῶνες σεβασθέντες καὶ οὕτως ἢ ἄλλως τιμήσαντες παρέδωκαν ἡμῖν.

Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης καὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων θέλουσιν εὑρεθῇ ὑποστηρικταὶ καὶ τοῖς ἐργαζομένοις καὶ ὑπὲρ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ μοχθοῦσι συναντιλήπτορες, ἔργον πράττοντες θεάρεστον καὶ λαοτίμητον.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν, τῇ ὡρισμένῃ ὥρᾳ, συνῆλθεν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ πρὸς ἀνάδειξιν τῶν νέων συμβούλων ἐκλογικὴ συνέλευσις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακείμ παρόντων πάντων τῶν μελῶν τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου, πλὴν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Γάνου καὶ Χώρας, ἀσθενοῦντος, τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνοριῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύσαμεν προηγουμένως, ἐκτὸς τῶν κ. κ. Νέτη, ἑτέρου τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐνορίας Πέρας,

καὶ Ἰ. Μιχ. Σταύρου, ἀντιπροσώπου τοῦ Μ. Ρεύματος.

Τοῦ κ. Ἀλκ. Μαυράκη, β' γραμματέως τοῦ Μ. Συμβουλίου, ἀναγνόντος τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως, ἡ Α. Θ. Π. κηρύξασα τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδρίας, προσεφώνησε διὰ τῶν ἑξῆς.

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐξοχώτατοι καὶ εὐγενέστατοι σύμβουλοι, ἀξιότιμοι κύριοι ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Δοξάζοντες τὸν Θεόν, εὐφροσύνως βλέπομεν συνελθόντας ἐπὶ τῷ αὐτῷ πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκλογικὴν ταύτην συνέλευσιν, συγκληθεῖσαν ὅπως ἐξασκήσῃ δικαίωμα, ἐκ τοῦ νόμου αὐτῇ παρεχόμενον. Γνωστὸν ὅτι, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνανεοῦται τὸ ἥμισυ τῶν μελῶν τῆς ἁγίας καὶ Ι. Συνόδου καὶ τοῦ Μ. Συμβουλίου, ὑμεῖς δὲ πάντες προσήλθετε, ὅπως προβῆτε εἰς ἀντικατάστασιν τῶν μελῶν ἐκείνων, ὧν ἡ διετὴς περίοδος τῆς ἐν τῷ Συμβουλίῳ παρεδρείας αὐτῶν διηνύθη αἰσίως· καὶ δὴ συνήλθομεν ἐνταῦθα ἵνα ἐκλέξωμεν ἀντικαταστάτας τῶν ἐξοχωτάτων Ἀριστείδου βέη Κυριακοῦ καὶ Κωνσταντ. Ταχινδζῆ, ἰατροῦ, καὶ τῶν ἀξιοτίμων κκ. Ἀγγέλου Ἰωαννίδου καὶ Κορνηλίου Σπαθάρη, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους ἐκλεγεὶς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παραιτηθέντος κ. Μ. Πορτοκάλογλου, ἐστὶ καὶ αὖθις ἐκλέξιμος. Πρὶν ἢ ὅμως προβῶμεν, δίκαιον νομίζω καὶ ὀφειλὴν λογίζομαι ἐμαυτῷ, ἵνα ἀπὸ μέρους ἐμοῦ καὶ τῆς περὶ ἐμὲ ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐκφράσω θερμὰς εὐχαριστίας τοῖς διανύσασι τὴν περίοδον αὐτῶν καὶ διὰ τῶν ἐπαίνων τῆς Ἐκκλησίας καταστέψω τὰ ἀποχωροῦντα μέλη τοῦ Συμβουλίου, ἅτινα, ἀληθῶς εἰπεῖν, μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου, μετ' ἀκραιφνοῦς αἰσθήματος καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐξετέλεσαν τὸ ἑαυτῶν καθῆκον προσπαθοῦντα ὅπως τὰ τῆς ὁλκάδος ταύτης βαίνωσι πάντοτε εὐθυμφελῶς. Τὰς εὐχαριστίας ὅμως ταύτας ἔτι ζωηρότερον ἐκφράζω τοῖς ρηθεῖσι μέλεσι, διότι ἐν ταῖς ἀνωμάλοις ἐποχαῖς, ἃς διήνυσεν ἡ Ἐκκλησία, ἀπέδειξαν καὶ φρόνημα ἀκραιφνὲς καὶ ἀδαμάντινον χαρακτῆρα, ἀγωνιζόμενα οὐχὶ ὑπὲρ προσώπων, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν τῶν θεσμίων ἡμῶν. Θεωρῶ δὲ περιττὸν νὰ συστήσω πᾶσιν ὑμῖν ὁποῖοι δέον ἵνα ὦσιν οἱ ἐκλεγησόμενοι ἀντιπρόσωποι, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου ὑμῶν θὰ ἀναλάβωσι τὸ πολυποίκιλον καθῆκον τοῦ Συμβουλίου. Οὗτοι δέον νὰ ἔχωσι πολλὰ καὶ ποικίλα προσόντα, διότι πολλὰ καὶ ποικίλα εἶνε τὰ ἀνατεθειμένα αὐτοῖς καθήκοντα· καὶ οὐ μόνον ἐπίκτητα, ἀλλὰ καὶ φυσικὰ προσόντα, πρὸ πάντων ὅμως τιμιότητα, ἀκραιφνὲς αἴσθημα καὶ εἰλικρινῆ καὶ τίμιον χαρακτῆρα πρὸς ἐξυπηρέτησιν οὐχὶ προσώπων, ἀλλὰ συστήματος ἀφορῶντος εἰς ἐργασίαν ὑπὲρ τῶν σπουδαιοτάτων συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ἡ ὑμετέρα ψῆφος θὰ ἀναδείξῃ Συμβούλους τοὺς ἀξίους ἵνα καταλάβωσι τὸ ἄξίωμα τοῦτο, ὀφείλω ἵνα εὐχαριστήσω ὑμᾶς τε καὶ τὰς ἐνορίας, ἃς ἀντιπροσωπεύετε, δι' ἣν ἐπεδείξαντο νομοταγείαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ εἰς αὐτὰς ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένου δικαιώματος. Εἶναι πράγματι χαρακτηριστικὸν καὶ λίαν εὐάρεστον, ὅτι ἐν ἁπάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνορίαις αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν ἐν ἡσυχίᾳ, νομιμότητι, εἰρήνῃ, καὶ ὁμοφροσύνῃ, ἐὰν δέ που, ὅπερ σπάνιον, ἐφάνη διχογνωμία αὕτη ἀφεώρα οὐχὶ πρόσωπα, ἀλλὰ πράγματα. Δοξάζων τὸν Ὕψιστον ἐπὶ τῷ δωρήματι αὐτοῦ τούτῳ, ἐκφράζω τὴν εὐχήν, ὅπως τὰ καθ' ἡμᾶς διέπῃ καὶ διευθύνῃ διὰ τρόπου ἄγοντος εἰς ἀγαθόν».

Μεθ' ὃ ὁ κ. Α. Ἰωαννίδης εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἀπὸ μέρους ἐμοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν ἀποχωρούντων μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐκφράζω θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α.Θ.Π. διὰ τοὺς εὐμενεῖς αὐτῆς ὑπὲρ ἡμῶν λόγους. ἀλλὰ, πρὸς τοῖς εὐμενέσι τούτοις λόγοις, οὓς ἀποχωροῦντες θέλομεν ἀποκομίσει ὡς πολύτιμον ἐφόδιον καὶ ἀμοιβὴν εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, εὐτυχεῖς θὰ ἐλογιζόμεθα ἐὰν εἴχομεν τὴν εἰλικρινῆ συναίσθησιν ὅτι πράγματι καὶ ἐν παντὶ ἐπετελέσαμεν τὸ ἡμέτερον καθῆκον ὡς συμβούλων· πλὴν τὸ καθῆκον τοῦτο εἶναι τόσον βαρύ, τόσον εὐρύ, τόσον μέγα, τόσον ἐν τοῖς καθέκαστα ποικίλον καὶ δυσχερὲς ὥστε δὲν δύναμαι, τὸ ἐπ' ἐμοί, ἢ νὰ ὁμολογήσω ὅτι μέγα μέρος τῆς ἀκουούσης ἡμῖν ἐθνικῆς ἐργασίας καταλείπομεν εἰς τοὺς ἡμετέρους διαδόχους. Ἐὰν ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐν παντὶ ἐξετελέσαμεν τὸ ἡμέτερον καθῆκον, ἔχομεν οὐχ ἧττον τὴν συναίσθησιν ὅτι εἰργάσθημεν ἐν τῷ Συμβουλίῳ οὐχὶ ὑπὲρ προσώπων, ἀλλ' ὑπὲρ πραγμάτων. Ἐπιτραπήτω δὲ μοι νῦν ἵνα ἀναμνησθῶ μετὰ δακρύων τοῦ μακαρίτου συναδέλφου Ζήση, ὅστις ἐπὶ πολλὰς περιόδους φιλογενῶς εἰργάσθη ἐν τῷ Συμβουλίῳ καὶ ὃν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον ἡ Θεία Πρόνοια ἁρπάσασα ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν. Τελευταῖον δὲ ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐχὰς τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου, αἵτινες ἀποτελοῦσι πολύτιμον ἐφόδιον διά τε τοὺς συναδέλφους καὶ δι' ἐμέ».

Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. προσέθηκεν εἰποῦσα ὅτι·

«Δίκαιος καὶ ὀφειλετικὸς ἔστιν ὁ ἔπαινος ὁ ἀποδιδόμενος τῇ μνήμῃ τοῦ μακαρίτου Ζήση· εἶναι ἀληθὲς καὶ πανθομολογούμενον ὅτι ὁ ἀείμνηστος οὗτος ἀνὴρ, ὃν ἐν μιᾷ ὁμιλίᾳ μου ἐν ἑορτῇ τοῦ Ζωγραφείου, οὗτινος διετέλει ἔφορος καὶ πρόεδρος, ἀπεκάλεσα σφριγῶντα γέροντα, διῆλθε τὸν βίον του ὑπηρετῶν τὰ καινὰ καὶ συμβαλλόμενος ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως αὐτῶν, ἦτο δὲ πάντοτε καὶ πανταχοῦ, εἴτε ὡς μέλος τοῦ Συμβουλίου, ἐνῷ τετράκις παρήδρευσεν, εἴτε ὡς μέλος καὶ πρόεδρος τοῦ Ζωγραφείου, εἴτε ὡς μέλος τῆς κεντρικῆς ἐφορίας καὶ τῶν διαφόρων κοινοτικῶν ἀρχῶν προθυμότατος ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἐργασίᾳ. Ὄντως ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ πολύτιμον ἀπωλέσαμεν συνάδελφον, οὗτινος τὴν ψυχὴν εὔχομαι ὅπως ὁ Ὕψιστος ἐν σκηναῖς δικαίων καταταξῃ ἀναπαυόμενον ἐραμίλλως αὐτῷ ἀντικαταστάτας».

Μετὰ ταῦτα ὁ Α' γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου καὶ νομικὸς σύμβουλος τῶν Πατριαρχείων κ. Π. Δ. Νικολόπουλος ἀνέγνω τὴν νενομισμένην ἔκθεσιν τῶν ἐτησίων ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς·

Παναγιώτατε δέσποτα,

Συνερχομένης τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, ἥτις, συνῳδὰ τοῖς Κανονισμοῖς, προβήσεται εἰς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀποχωρούντων τεσσάρων λαϊκῶν μελῶν αὐτοῦ, ἤτοι τῶν κκ. Α. Κυριακοῦ, Κ. Ταχιντζῆ, Α. Ἰωαννίδου καὶ Κ. Σπαθάρη, ὄντος καὶ πάλιν ἐκλεξίμου, ἅτε ἐκλιγέντος, ψήφῳ τῶν δύο τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων, ὡς ἀντικαταστάτου τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποχωρήσαντος κ. Μ. Πορτοκάλογλου, οὗ ἡ περίοδος ἤδη ἐπί-

σης ἔλεγεν, ἐκτίθησι τοῦτο, κατὰ τὸ εἰωθός, τὰ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος αὐτῷ πεπραγμένα, ὡς τε δικαστικῷ καὶ διοικητικῷ σώματι.

Ἐν πρώτοις δὲ τὸν λόγον περὶ τοῦ καταρτισμοῦ αὐτοῦ ποιούμενον γνωστὸν καθίστησιν ὅτι τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους ὑπαρχόντων μελῶν αὐτοῦ, ἤτοι τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, προέδρου, ὃν ἀποχωρήσαντα, ληξάσης τῆς συνοδικῆς αὐτοῦ περιόδου, διεδέξατο ὁ μητροπολίτης Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, Χίου κ. Κωνσταντίνου, Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνου, καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ, ἀντικατασταθέντος τὸν ἐπίσης ἐπὶ τῇ λήξει τῆς συνοδικῆς αὐτοῦ περιόδου ἀποχωρήσαντα Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιον, ἐκ τῶν ὡς ἄνωθι ἐξονομασθέντων καὶ ἤδη ἀποχωρούντων κκ. καὶ ἐκ τῶν πέρυσιν ἐκλεγέντων κκ. Μ. Ραπτιβᾶ, Ι. Χατζοπούλου, ἐλθόντος ἐκλογῇ τῶν δύο Σωμάτων εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Στεράνου Καραθεοδωρῆ μὴ ἀποδεξαμένου τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ, Α. Καζανόβα, καὶ τοῦ, οὗ πρὸ πολλοῦ, ἀτυχῶς, τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος ἀγαστοῦ τῆς Ἐκκλησίας τέκνου καὶ πολυτίμου ἐν τῇ ἐθνικῇ δράσει παράγοντος μακαρίτου Ζήση Θ. Ζήση, ὃν ἐπίσης τῇ ψήφῳ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων ἀνεπλήρωσεν ἔναγχος ἐκλεγείς, ὁ κ. Γεώργιος Κάρταλης· ὥστε, ἐν ἀνακεφαλαιώσει, τὸ Συμβούλιον, κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ παρόντος ἔτους, ἀποτελεῖται ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, προέδρου, Χίου κ. Κωνσταντίνου, Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνου, καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ, καὶ ἐκ τῶν κκ. Α. Κυριακοῦ, Κ. Ταχιντζῆ, Α. Ἰωαννίδου, Κ. Σπαθάρη, Ι. Χατζοπούλου, Α. Καζανόβα Μ. Ραπτιβᾶ καὶ τοῦ, ὡς προείρηται, ἀντὶ τοῦ μακαρίτου Ζήση, ἐκλεγέντος κ. Γ. Κάρταλη.

Ἀρχόμενον δ' ἐρεῖς ἐκ τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ, αἵτινες καθ' ἅπαν τὸ διαρρεῦσαν τοῦτο χρονικὸν διάστημα συνεκροτήθησαν, δηλοῖ ὅτι αὗται ἐν συνόλῳ ἀνῆλθον εἰς 95, ἐξ ὧν 36 ἐγένοντο διοικητικαί, 35 δικαστικαὶ καὶ 24 κοιναὶ μετὰ τῆς ἁγίας καὶ Ι. Συνόδου.

Μολονότι δὲ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲν ἔλειψεν ἡ ματαίωσις συνεδριῶν τινων, εἰς 7 μόνον ἀριθμουμένων διὰ τὴν μὴ ἐπίτευξιν ἀπαρτίας, καὶ ἑτέρων εὐαρίθμων, ἕνεκα τῶν κατὰ ταύτας συμπεσουσῶν ἑορτῶν, καθ' ἃς ἦγον τὰ Πατριαρχεῖα, οὐχ ἧττον ὁ ἀριθμὸς τῶν τοῦ παρόντος ἔτους συνεδριῶν αὐτοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τοῦ παρελθόντος, ἀνελθούσας εἰς 100, δὲν ὑπολείπεται ἢ κατὰ 5 μόνον, ἄλλως τε ἡ μικρὰ αὕτη ἀριθμητικὴ τῶν τοῦ παρόντος ἔτους πρὸς τὰς περυσινὰς συνεδριάσεις διαφορὰ ἀποδυτέα εἰς τὴν συχνοτέραν μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου συνεργασίαν τοῦ Συμβουλίου ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ, ἕνεκα τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γεννηθέντος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἱκανῶς ἀπασχολήσαντος λυπηροῦ ἐκείνου συνοδικοῦ ἐπεισοδίου.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ συνόλου τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παραπεμφθεισῶν εἰς τὸ Συμβούλιον ἐξ ἑκάστου εἴδους ὑποθέσεων, δικαστικῶν δηλονότι καὶ διοικητικῶν προκειμένου, πλὴν τῶν ἀναβεβλημένων εἰς ἐνοριακὰ ζητήματα, καὶ ὧν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα πολυπληθῆ, ὡς πάντοτε, ὑπῆρξαν, ἀνῆλθον εἰς τὸν ἀριθμὸν 430, μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς τῶν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἐκκρεμῶν μεινασῶν 22 δικαστικῶν καὶ 30 διοικητικῶν.

Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις, ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ὑπὸ τὴν συζήτησιν καὶ διάσκεψιν διατελουσῶν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν αἷς δὲν συγκαταλέγονται καὶ ἐκ προγενεστέρων ἐτῶν εἰσαχθεῖσαι καὶ δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον μὴ εὑρισκόμεναι ἐν τῷ δικαστικῷ δελτίῳ ἐγγεγραμμέναι, καθ' ἅπαν τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Συμβούλιον καὶ ἕτεραι 35, ἐξ ὧν 16 πρωτοδίκως καὶ 19 κατ' ἔφεσιν. Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων, πλὴν δύο διαγραφεισῶν, ἐθεωρήθησαν, περατωθεῖσαι ὁριστικῶς 16, ἰσάριθμοι δὲ ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις· ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν, μολονότι τὸ Συμβούλιον καὶ ἰδιαιτέραν, πλὴν τῆς τακτικῆς, ὥρισεν ἡμέραν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν συστωρευθεισῶν οὐκ ὀλίγων διασκέψεων αὐτοῦ, μένουσιν εἰσέτι ὑπὸ διάσκεψιν 2, περὶ τὰς 40 δὲ ὑπὸ συζήτησιν, καὶ ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως μὲν ὑποθέσεών τινων, αἵτινες μόναι ἱκανὰς ἀπησχόλησαν αὐτοῦ συνεδριάσεις, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα ἀλληπαλλήλων ἀναβολῶν, ἃς προεκάλουν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ διάδικοι, εἴτε διὰ τῆς μὴ παραστάσεως αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὑποθέσεων, εἴτε καὶ διὰ προφορικῆς αὐτῶν τούτων αἰτήσεως, δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον θεωρούντων ἀναγκαίαν τὴν ἀναβολήν, μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς καί τινων εὐκρίτων, ὧν ἀρτίως ὑποβληθεισῶν δὲν ἀπεστάλησαν εἰσέτι τὰ τῆς κοινοποιήσεως ἐπιδοτήρια, καὶ ἄλλων, ὧν ἀπεστάλησαν μὲν τὰ ἐπιδοτήρια, ἀλλ' οὔπω ἔληξεν ἡ πρὸς ἐγγραφὴν αὐτῶν ἐν τῷ δικαστικῷ δελτίῳ ταχθεῖσα προθεσμία.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν διοικητικῶν ὑποθέσεων, μολονότι πᾶσα κατεβλήθη προσπάθεια πρὸς ἐξάντλησιν αὐτῶν, οὕτως ὥστε τὸ ἑπόμενον ἔτος νὰ ᾖ ἀπηλλαγμένον παλαιῶν ὑποχρεώσεων, ἐν τούτοις ἀπέβη τοῦτο ἀνέφικτον, μεθ' ὅλην τὴν παράτασιν πολλάκις τῶν συνεδριῶν καὶ πέραν τῆς ὡρισμένης ἐργασίμου ὥρας, διότι οὐκ ὀλίγαι τῶν ὑποθέσεων τούτων, ὡς ἐκ τοῦ γενικοῦ

χαρακτῆρος αὐτῶν, τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἀπερρόφησαν, καὶ θὰ ἦτο μείζων ἴσως ὁ ἀριθμὸς τῶν μεινασῶν ἐκκρεμῶν τοιούτων, ἂν μὴ ἐλαμβάνετο ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τὸ σπουδαῖως εἰς τὴν ἐλάττωσιν αὐτῶν συμβαλὸν οὕτω σωτήριον μέτρον, ὅπως δηλονότι ἀναθέσῃ εἰς τετραμελῆ ἐκ μελῶν αὐτοῦ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἁγίων Χίου καὶ Γάνου καὶ Χώρας καὶ τῶν κκ. Ι. Χατζοπούλου καὶ Λ. Καζανόβα τὴν ὁριστικὴν μὲν διεκπεραίωσιν τῶν κατακλυζόντων ἑκάστοτε τὸ Συμβούλιον ἐνοριακῶν ζητημάτων, τὴν εἰσήγησιν δὲ ἐπὶ σπουδαιοτέρας φύσεως αἰτήσεων καὶ ὑποθέσεων, ὑποβαλλομένων τῶν πρακτικῶν αὐτῆς εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν.

Κατὰ ταῦτα ὄθεν τὸ Συμβούλιον, οὐ μόνον τὰς ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους κληροδοτηθείσας 30, ἀλλὰ καὶ τὰς πλείστας τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος διαβιβασθεισῶν εἰς αὐτὸ 395 παντοίας ὕλης ὑποθέσεων ὁριστικῶς ἐπεράτωσεν, ὀλιγίστας μόνον σχετικῶς πρὸς τὸ σύνολον τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ καταλιπὸν μεταβιβαστέας εἰς τὸ ἐπιόν.

Ἐπὶ τούτοις εἰδικώτερον τὸ Συμβούλιον, τὸν λόγον ποιούμενον περὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, δὲν νομίζει ἄκαιρον οὐδ' ἀκατάλληλον τῇ περιστάσει, ἵνα δηλώσῃ ὅτι μεταξὺ τῶν πολαπλῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἓν τῶν σπουδαιοτέρων αὐτοῦ μεληµάτων ἐθεώρησε τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις διαφόρων γραφείων πρὸς ἀκριβεστέραν καὶ κανονικωτέραν αὐτῶν λειτουργίαν, καὶ συνεπῶς ἀνέθετο εἰς τετραμελῆ ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ κ.κ. Α. Κυριακοῦ καὶ Ι. Χατζοπούλου καὶ ἐκ τῶν κ.κ. Γ. Κάρταλη καὶ Πιττακοῦ Εὐστρατίου τὴν μελέτην, μεταρρύθμισιν καὶ διοργάνωσιν τοῦ τε ἐν χρήσει λογιστικοῦ συστήματος τῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν γραφείων πρωτοκόλλου καὶ ληξιαρχικοῦ καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀγοροπωλησιῶν καὶ διαβατηρίων, ἥτις, τό γε νῦν, περιορισθεῖσα εἰς τὰ τμήματα ταῦτα καὶ περάνασα τὸ ἔργον αὐτῆς, ὑπέβαλεν ἤδη σχετικὴν ἔκθεσιν μετὰ γνωμοδοτήσεως ἐπὶ τῶν δεόντων γενέσθαι, καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ σημεῖα γενομένην παραδεκτήν, μετὰ τῆς παρακλήσεως πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν ἐπιτροπήν, ὅπως εὐαρεστηθῇ, ἵνα, συνεχίζουσα τὸ ἔργον αὐτῆς, ἐπὶ ἓν ἔτος, ἀναλάβῃ, εἰ δυνατόν, καὶ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν πλήρη καὶ ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν προτεινομένων ὑπ' αὐτῆς μέτρων ἐπεκτείνουσα οὐχ ἧττον τὸ ἐξεταστικὸν αὐτῆς ἔργον καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν γραφείων.

Ἕτερον ὡσαύτως μέτρον, περὶ οὗ προὐνόησε καὶ εἰς οὗ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν προέβη, ἦν καὶ ἡ ἐν ὡρισμέναις ὥραις ἔναρξις καὶ κατάπαυσις τῶν ἐργασιῶν τῶν πατριαρχικῶν γραφείων, καθ' ἃς πάντες οἱ ὑπάλληλοι ὀφείλουσι παρευρίσκεσθαι ἐν ταῖς θέσεσιν αὐτῶν, καὶ ἡ σύστασις ἐπὶ τούτῳ βιβλίου παρουσίας, εἰς ὃ οἱ προσερχόμενοι δέον ὅπως ὑπογράφωσι κατά τε τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν.

Ἐπίσης τὸ Συμβούλιον ἔσχε τὴν μέριμναν περὶ διορισμοῦ διαρκοῦς εἰδικῆς ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐσόδων τῶν Πατριαρχείων ἐπιτροπῆς, ἧς, τό γε νῦν, μέλη εἰσὶν ὁ ἅγιος Χίου κ. Κωνσταντῖνος καὶ οἱ κ.κ. Λ. Καζανόβας καὶ Κ. Σπαθάρης, ᾗ ἀνέθετο τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἐξέλεγξιν πάσης ὡς ἀναγκαίας ὑποδεικνυομένης δαπάνης, ἐξ οὗ μέτρου μεγίστη προσδοκᾶται οἰκονομία καὶ ἑπομένως ὑλικὴ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου ὠφέλεια.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς μετὰ τοῦ ἑτέρου τῆς Ἐκκλησίας Σώματος συνεργασίας αὐτοῦ, τὸ Συμβούλιον εὔκαιρον ἐπίσης ἡγεῖται, ἵνα ἰδιαιτέραν ὅλως ποιήσῃ μνείαν ὅτι, μεταξὺ τῶν πολλαπλῶν καὶ σπουδαίων ὑποθέσεων, ἃς ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ διεξήγαγον ἀπὸ κοινοῦ τὰ δύο Σώματα καὶ αἵτινες κατὰ μέγα μέρος ἀφεώρων εἰς ὕψιστα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν συμφέροντα καὶ δικαιώματα, ἐνησχολήθησαν ταῦτα καὶ εἰς τὸ οὐχ ἧττον ἐθνωφελὲς ἔργον τῆς ἱδρύσεως ἐν Πρώτῃ Ὀρφανοτροφείου θηλέων, ὅπερ ὁ ἀοίδιμος Συμεωνάκης Σινιόσογλους, ἀνὴρ εὐγενῶν ἀρχῶν καὶ αἰσθημάτων, ὑπὸ φιλογενείας ἀκατασχέτου διακινούμενος, ηὐδόκησε διὰ γενναιόφρονος χρηματικῆς εἰσφορᾶς νὰ συμπήξῃ χάριν τῶν ἀποκλήρων τούτων ὁμογενῶν τέκνων, καὶ ὑπὲρ οὗ ἐκπονηθεὶς κατάλληλος ὑπὸ ἐπιτροπῆς κανονισμὸς ἐκυρώθη ἤδη καὶ πατριαρχικῶς καὶ πρόκειται εἰς ἐφαρμογὴν ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς λειτουργίας τοῦ ἱδρύματος.

Ἕτερον ἐξ ἴσου ἐθνωφελὲς ἔργον, εἰς ὃ ἠσχολήθησαν τὰ δύο Σώματα, ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ φιλανθρώπου ὡσαύτως ὁμογενοῦς κυρίας γενομένη ἐπίσημος ἔγγραφος δήλωσις ὅτι, ἐκπληρούσα πόθον τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἵδρυσιν ἰδιωτικοῦ Νοσοκομείου διὰ τῆς καταβολῆς σπουδαίου ποσοῦ, ἤ, δήλωσιν μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ τῶν προσηκόντων ἐπαίνων ἀποδεχθέντα τὰ δύο Σώματα προέβησαν εἰς σχετικὰς ἀποφάσεις ἀνακοινωθείσας τῇ εἰρημένῃ ἐπισήμως· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ θανάτου, πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως τῆς εὐγενοῦς δωρητρίας, Ἑλένης Ν. Ζαρίφη, ἐπελθόντος ἀπροσδοκήτως, τὸ ὑπ' αὐτῆς μελετώμενον ἔργον φυσικῶς ἀνεκόπη, ἐλπίζεται ὅμως ὅτι οἱ κληρονόμοι αὐτῆς ἐν γνώσει ὄντες τῶν ἀγαθῶν ἐκείνης προθέσεων, μηδαμῶς δὲ τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς ἀπολειπόμενοι, δὲν θὰ θελήσωσι πάντως νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ γράμμα νεκρὸν ἡ ἐγγράφως, ὡς εἴπομεν, διατυπωθεῖσα δήλωσις

τῆς μακαρίτιδος, γενομένη ἄλλως τοσοῦτον πανηγυρικῶς πρός τε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ τὰς λοιπὰς καθεστηκυίας ἡμῶν ἀρχὰς ἐν κοινῇ αὐτῶν συνελεύσει.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν οἰκονομικὴν τῶν Πατριαρχείων θέσιν, περὶ ἧς πρωτίστως ὀφείλει μεριμνᾶν τὸ Συμβούλιον, τοῦτο προέβη ἐγκαίρως εἰς τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἥτις ὅμως δὲν ἐπέρανεν εἰσέτι τὸ ἔργον αὐτῆς. Καθ' ἃ ὅμως ἐκ διαφόρων καθυστερήσεων προκύπτει, ἡ οἰκονομικὴ θέσις τοῦ ταμείου κατὰ τὸ τρέχον ἔτος οὐχὶ εὐάρεστος προβλέπεται· ἐλπίζεται ὅμως ὅτι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐπὶ τῶν ἐράνων ἐπιτροπῆς, εἰς ἀνασύστασιν τῆς ὁποίας ἐπὶ εὐρυτέρων καὶ λυσιτελεστέρων βάσεων προέβη τὸ Συμβούλιον, τόσον τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα, ὅσον καὶ οἱ κατ' ἐπαρχίας ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου θέλουσι σπεύσει, τὸ μέν, ὅπως ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς πολυσχιδεῖς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν κέντρου, ἐπιδείξηται ἀνάλογον προθυμίαν πρὸς χορηγίαν τοῦ ὀβολοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ ὅπως καταβάλωσι πᾶσαν τὴν φιλότιμον αὐτῶν μέριμναν, ἵνα αἱ ἀπὸ ἱκανοῦ καθυστερήσασαι συνδρομαὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν τακτικώτερόν πως εἰσπραττόμεναι ἀποστέλλωνται εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ Συμβούλιον, καθ' ὃ εἶχε καθῆκον, διενήργει τὰς ἑκάστοτε ἐνοριακῶς γινομένας ἐκλογὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς, ἥτις ὀφείλει νὰ διέπῃ τὰ ἡμέτερα πράγματα, καθ' ἣν ἑκάστη ἐνορία δέον ἵνα ᾖ ἐλευθέρα καὶ ἀνεπηρέαστος ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν παρεχομένου αὐτῇ δικαιώματος, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς τοιαύτης ἀντιλήψεως τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, εὐχαρίστως εἶδε τὴν ἐν ἄκρᾳ νομιμότητι, ἡσυχίᾳ καὶ τάξει διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν ἐν ἁπάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνορίαις, ἐν αἷς οὐδεμία σοβαρὰ αἰτίασις ἔδωκε χώραν εἰς διατύπωσιν ἐνστάσεων πρὸς ἀκύρωσιν ἐκλογῆς τινός.

Τοῦτα, Πανιερώτατε, ἐν περιλήψει καὶ κεφαλαιωδῶς εἰρημένα, τὰ ἀφορῶντα τὴν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τοῦτο ἔτος ἐργασίαν τοῦ Συμβουλίου ἔν τε ταῖς ἰδίαις αὐτοῦ καὶ ταῖς ἀπὸ κοινοῦ συνεδριάσεσιν, ἅπερ φέρον εἰς γνῶσιν τῆς Ὑμ. Θ. Π. καὶ τῆς ἐντίμου ἐκλογικῆς Συνελεύσεως ἐπικαλεῖται τὰς θεοδέκτους εὐχὰς Αὐτῆς καὶ διατελεῖ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ,

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18ῃ μαρτίου 1906.

Διὰ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον

Ὁ πρόεδρος αὐτοῦ

† Ο ΚΥΖΙΚΟΥ ΑΘΗΝΑΣΙΟΣ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως, ὁ σεβ. μητροπολίτης Τραπεζοῦντος, ἀφορμὴν λαμβάνων ἔκ τινος περικοπῆς τῆς ἐκθέσεως, ἀναγραφούσης ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους δὲν ἐπερατώθη εἰσέτι ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς, παρεκάλεσε τὴν Α. Θ. Π. ὅπως προτρέψῃ ἵνα ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἅτε παρελθόντων 3 μηνῶν τοῦ νέου ἔτους ἄνευ προϋπολογισμοῦ καὶ συνεπῶς ἄνευ πυξίδος ἐν τῇ διαχειρίσει, ὅπερ οὐχὶ ὀρθὸν εἶναι.

Τοῦ κ. Ι. Χατζοπούλου παρατηρήσαντος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ λόγος ἐκ μέρους τοῦ ἁγίου Τραπεζοῦντος, ἅτε γινώσκοντος τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς· ἀλλ' ἐὰν διὰ τῶν παρατηρήσεων του ἐννοῇ ἡ Α. Σεβασμιότης νὰ προκαλέσῃ συζήτησιν, θεωρεῖ μὲν ἀκατάλληλον τήν τε περίστασιν καὶ τὸ μέρος, οὐχ ἧττον προθύμως δέχεται ἵνα συζητήσῃ τὸ ζήτημα τοῦ προϋπολογισμοῦ, καίτοι δὲν εἶνε ἐγγεγραμμένον ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, ὁ μητροπολίτης Τραπεζοῦντος εἶπεν ὅτι ἁπλῶς προέβη εἰς παρατήρησιν ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς ἐκθέσεως, δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ σωματεῖόν τι σοβαρῶς ἐργαζόμενον ἄνευ προϋπολογισμοῦ, πολλῷ δὲ μᾶλλον τὸ Πατριαρχεῖον. Τοῦ κ. Χατζοπούλου ἀντιλέξαντος ὅτι τὰ καθήκοντα τοῦ Συμβουλίου ἀναγράφονται ἐν τοῖς Κανονισμοῖς, μεταξὺ δὲ αὐτῶν οὐδόλως ἀναφέρεται καὶ τὸ συντάσσειν προϋπολογισμόν, ὅπερ ἀποτελεῖ νεώτερον θεσμόν, ἐγκριθέντα ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων κατὰ τὴν Α' πατριαρχείαν τῆς Α. Θ. Π., ἐὰν δὲ ἡ ἐπιτροπὴ ἐβράδυνε τὴν ἐργασίαν της, ὑπάρχουν οἱ πρὸς τοῦτο γνωστοὶ λόγοι, ὁ κ. Σπαθάρης ἐδήλωσεν ὅτι μόνη ἡ Α. Θ. Πανιερότης καὶ οὐδεὶς ἕτερος δικαιοῦται ἵνα ποιήσηται παρατήρησίν τινα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλ' ὁ σεβασμ. ἅγιος Τραπεζοῦντος προσέθηκεν ὅτι ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον παρεκάλεσε τὴν Α.Θ. Πανιερότητα ἵνα προβῇ εἰς σύστασιν τῷ Συμβουλίῳ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ῥηθείσης ἐργασίας. Τῆς Α. Θ. Πανιερότητος ὁμολογούσης ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐκθέσεως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν γενομένην παρατήρησιν, ῥρονούσης δὲ ὅτι οὐδὲν τῶν μελῶν δύναται ν' ἀποκλεισθῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ λαμβάνειν τὸν λόγον καὶ λέγειν τὸ πρόσφορον καὶ ἀρμόζον ἐπὶ ζητήματος ἀναφερομένου ἐν τῇ ἐκθέσει, ἕτερον δὲ τὸ ποιεῖσθαι παρατήρησιν καὶ ἕτερον τὸ συζητεῖν τὰ ζητήματα, συνεπῶς μηδόλως παραδεχομένης τὴν γνώμην ὅτι ὁ σεβασμιώτατος ἁγ. Τραπεζοῦντος δὲν δικαιοῦται νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, προσεπιδηλωσάσης ὅμως ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ προϋπολογισμοῦ διχάζει τὸ Συμβούλιον καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον, ἄλλην περὶ αὐτοῦ ἐχού-

σης θεωρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἄλλην τοῦ Συμβουλίου, ὅτι ὅμως ἡ διαφωνία αὕτη λυθήσεται ἐν ἠρεμίᾳ ἐνεργείας καὶ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, οὐχὶ δὲ τοῦ παρόντος, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐνορίας Ὀρτάκιοϊ κ. Βρατσάνος ἀνέγνωσε μακρὸν ἔγγραφον, δι' οὗ ἐξέφρασεν ἀπὸ μέρους καὶ τῶν λοιπῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐνορίας τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς τὰ ἀποχωροῦντα μέλη τοῦ Συμβουλίου, πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, διατυπώσας ἐν τέλει τὴν εὐχὴν ὅπως οἱ ἀντικαταστάται τῶν ἀποχωρούντων ὦσιν ἐφάμιλλοι αὐτῶν.

Μετὰ ταῦτα, γενομένων προτάσεων διὰ τοὺς ὑποψηφίους, ὧν μεταξὺ συγκατελέγοντο οἱ ἐξοχώτατοι Ἀλ. βέης Μαυρογένης καὶ Ἀλ. βέης Παντζίρης, προταθέντες ὁ μὲν πρῶτος ὑπὸ τοῦ σεβασμ. ἀγ. Τραπεζοῦντος, ὁ δὲ δεύτερος ὑπὸ τοῦ σεβασμ. ἀγ. Πισσιδείας, ὁ κ. Ι. Χατζόπουλος παρετήρησεν ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον καὶ λίαν τιμητικὸν ἐὰν τὰ ἀξιότιμα ταῦτα μέλη τῆς ἡμετέρας κοινωνίας ἐδέχοντο ν' ἀναλάβωσι καθήκοντα συμβούλων, οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι πάντες οἱ παριστάμενοι θὰ ἐψήφιζον ὑπὲρ αὐτῶν, ἀτυχῶς ὅμως παρὰ τὰ παρ' αὐτοῖς γενόμενα διαβήματα ὑπό τε τοῦ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ λαλοῦντος, οὗτοι ἀπεριφράστως ἀπέκρουσαν πᾶσαν ὑποψηφιότητα, ἕνεκα δεδικαιολογημένων λόγων. Εἰς ταῦτα ὁ ἅγ. Τραπεζοῦντος ἀπαντῶν ἐδήλωσεν ὅτι τοῦτο δύναται ν' ἀποτελῇ τὴν γνώμην τοῦ κ. Χατζοπούλου, πιθανὸν δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτήσει νὰ ἐδήλωσαν οἱ ὡς ἄνω ρηθέντες ὅτι δὲν δέχονται ὑποψηφιότητα, ὡς πᾶς τις ἐρωτώμενος θὰ ἔπραττεν, εἶναι ὅμως πεπεισμένος ὅτι ἡ μεγάλη αὐτῶν φιλογένεια, προστιθεμένων καὶ δύο προτρεπτικῶν λόγων τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν, θὰ ὑπηγόρευεν αὐτοῖς ἵνα δεχθῶσι τὴν ἐκλογὴν των ὡς συμβούλων, ἐὰν ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις ἐψήφιζεν ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ δὲ κ. Κ. Σπαθάρης, πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήτεως δυναμένης νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς γενησομένης ψηφοφορίας, δηλοῖ ὅτι, ἐπειδὴ οἱ εἰρημένοι ὁμογενεῖς, ὧν ἡ παρουσία ἐν τῷ Συμβουλίῳ θὰ ἐτίμα αὐτὸ καὶ θὰ συνετέλει οὐ σμικρὸν εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, ἐδήλωσαν ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως ὅτι δὲν δέχονται τὴν ὑποψηφιότητα καὶ θὰ παρητοῦντο ἐν ἐνδεχομένῃ ἐκλογῇ, τὰ λαϊκὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου δὲν θὰ ψηφίσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν. Τοῦ σεβ. ἀγ. Τραπεζοῦντος παρατηρήσαντος ὅτι, τῆς ψηφοφορίας οὔσης μυστικῆς, ἕκαστον τῶν μελῶν δύναται νὰ ψηφίσῃ ὃν ἂν θέλῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ δηλοῖ τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ ἑτέρων μελῶν τῆς συνελεύσεως, ἣν, κατὰ νόμον, δὲν δύναταί τις νὰ γνωρίζῃ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης παρατηρεῖ ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου συγκρούονται δύο πεποιθήσεις, ὧν ἡ μὲν ὅτι οἱ εἰρημένοι κύριοι θὰ ἀποδεχθῶσι τὸ ἀξίωμα ἐκλεγόμενοι, ἡ δὲ τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ἕκαστον τῶν μελῶν δικαιοῦται νὰ προτείνῃ ὃν ἂν ἤθελεν ἐγκρίνει, ὁ δὲ κ. Κ. Σπαθάρης προσέθηκεν ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω αὐτοῦ λόγων ἐθεώρησε καθῆκον ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ψῆφόν αὐτοῦ, καταδεικνύων ἅμα ὅτι πάντα τὰ λαϊκὰ μέλη μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως θὰ ἐδέχοντο τὴν ὑποψηφιότητα τῶν εἰρημένων κυρίων, ἐὰν μὴ ὑπῆρχε ρητὴ καὶ ἀπερίφραστος δήλωσις περὶ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς ἐνδεχομένης ἐκλογῆς των· ἀλλ' ὁ σεβ. ἀγ. Τραπεζοῦντος παρετήρησεν ὅτι οὐδεὶς τῶν μελῶν δικαιοῦται νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν θὰ ψηφίσῃ ὑπέρ τινος, τῆς ψηφοφορίας οὔσης μυστικῆς· τοῦ κ. Χατζοπούλου παρατηρήσαντος ὅτι δικαίωμα τῶν ἐκλογέων ἀποτελεῖ ἡ μυστικὴ ψηφοφορία, καὶ οὐχὶ καθῆκον, δυναμένου ἑκάστου τῶν μελῶν δηλῶσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐὰν θέλῃ, ὁ σεβ. ἀγ. Τραπεζοῦντος ἀντέταξεν ὅτ ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὴν μυστικὴν ψηφοφορίαν.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. ὑπέδειξεν ὅτι ἕτερον τὸ συζητεῖν περὶ τῶν προσώπων τῶν προτεινομένων καὶ ἕτερον τὸ ψηφίζειν αὐτὰ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, ὁ δὲ σεβ. ἀγ. Κολωνίας παρετήρησεν ὅτι, ἐὰν οἱ ἀποκρουόντες τὴν γνώμην τοῦ σεβ. ἀγ. Τραπεζοῦντος ἔχωσι νομίμους πρὸς τοῦτο λόγους, δέον ἵνα δηλώσωσι αὐτούς. Τοῦ ἀγ. Δρυϊνουπόλεως θεωροῦντος τὸ θέμα ὡς ἐξηντλημένον, ὁ κ. Α. Σινιόσογλους, ἐπὶ τῇ προτάσει ὡς ὑποψηφίου τοῦ Στ. Καραθεοδωρῆ παρὰ τοῦ σεβ. ἀγ. Νικομηδείας, ἠρώτησεν ἐὰν δύναται οὗτος νομίμως νὰ ἐκλεγῇ, παρατηθεὶς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογήν του, ἕνεκα ἰδίων λόγων· οὐδενὸς δὲ τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως ἀντιταξαντός τι κατὰ τοῦ νομίμου ἐνδεχομένης ἐκλογῆς τοῦ προταθέντος, ὁ κ. Μ. Σιρνάϊος παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις δέον ἵνα γνωρίζῃ, ἐὰν οἱ ὑποψήφιοι ἐκλεγόμενοι ἀποδεχθήσονται τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει πραγτουμένων αὐτῶν, τὰ Δύο Σώματα προβαίνωσιν εἰς ἐκλογὴν τῶν ἀντικαταστατῶν των, καταστρατηγουμένου οὕτω τοῦ νόμου, δι' οὗ κυρίως τῇ ἐκλογικῇ συνελεύσει, ἐν ᾗ παρακάθηνται καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν, παρέχεται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου. Μετὰ δὲ τὴν διαβεβαίωσιν, ληφθεῖσαν αὐτοστιγμεί, τοῦ κ. Στεφ. Καραθεοδωρῆ ὅτι ἐκλεγόμενος δεχθήσεται, πολλοὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνοριῶν ἐζήτησαν πενταλεπτον διάλειμμα, τοῦθ' ὅπερ ὑπεστήριξε καὶ ὁ κ. Ἱ. Χατζόπουλος καὶ ὅπερ παρὰ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀγ. Σηλυβρίας ὅτι οὐκ εἰθισται ἡ διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς συνελεύσεως, παρεχωρήθη.

Ἐπανελληφθεισῶν μετὰ ταῦτα τῶν ἐργασιῶν, σὺν τοῖς ἀνωτέρω προταθεῖσιν ὑποψηφίοις, προὐτάθησαν καὶ οἱ κκ. Σορ. Μουράτης ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Χατζοπούλου, Σταυρ. Νομικὸς ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Ταταούλων κ. Σερεμετάκη, Κ. Σπαθάρης ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Φραγκίου, Φράντζ Μεζίκης ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Καζανόβα καὶ Ν. Σγουρίδης ὑπὸ τοῦ σεβ. ἀγ. Βελλᾶς. Ὡς ψηφολεκτῶν δὲ ὁρισθέντων ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τῶν σεβ. ἀγ. Χίου καὶ Βελλᾶς καὶ τῶν κκ. Μ. Σιφναίου καὶ Κ. Σπαθάρη, ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις προέβη εἰς ἐκλογὴν ὡς μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν κκ. Στερ. Καραθεοδωρῆ διὰ ψήφων 42 ἐπὶ 45 ψηφορούντων, Σορ. Μουράτη διὰ ψήφων 38, Κορν. Σπαθάρη διὰ 36 καὶ Φράντς Μεζίκη διὰ 32, τοῦ κ. Παντζίρη λαβόντος 10, τοῦ κ. Νομικοῦ 9 καὶ τῶν κκ. Μαυραγένη καὶ Σγουρίδου ἀνὰ 6 ψήφους.

Μετὰ ταῦτα, γνωσθέντος τοῦ ἀποτελέσματος ὑπὸ τοῦ Α' γραμματέως τοῦ Συμβουλίου, ἡ Α. Θ. Π. εἶπε τὰ ἑξῆς :

Πρὶν ἢ εἴπωμεν τοὺς λόγους, οἵτινες δέον ἵνα θεωρηθῶσιν ὡς καταλεῖς τῆς φιλογενοῦς ὑμῶν ἐργασίας, τῆς ἀποβλεπούσης εἰς τὴν μετ' εἰλικρινείας καὶ ἀροσιώσεως ἐξυπηρέτησιν τοῦ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἡμέτερον Γένος καθήκοντος, ὀφείλω ἵνα ἐξάρω τὴν ἐκτίμησιν ὅλων ἡμῶν πρὸς τὰ ἔξοχα πρόσωπα τῶν κκ. Ἀλ. Μαυρογένους καὶ Ἀλ. Παντζίρη, ἐπιθυμῶ δέ, καὶ θεωρῶ ὅτι τοιοῦτον εἶναι τὸ φρόνημα πάντων, νὰ μὴ νομίσωσι τὰ ἐκλεκτὰ ταῦτα πρόσωπα, ὅτι ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις ἐθεώρησε τὰς ΑΑ. ΕΕ. ὑποδεεῖς καὶ ἀκαταλλήλους ἵνα ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντα συμβούλου, τὴν τοιαύτην δὲ ἔκφρασιν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐκτιμήσεως θεωρῶ καθῆκον ἵνα εἴπω καὶ παρακαλῶ τὴν συνέλευσιν ὅπως ἐκφράσῃ τὴν περὶ τούτου γνώμην της.

Τῆς συνελεύσεως πάσης ὁμοθυμαδὸν δηλωσάσης, ὅτι τῆς γενικῆς ἀπολαύουσιν ἐκτιμήσεως οἱ ρηθέντες ὁμογενεῖς, ὁ κ. Χατζόπουλος προσεπεβήλωσεν, ὅτι ἡ μόνη βεβαιότης, ἣν ἡ συνέλευσις εἶχεν ὅτι δὲν δέχονται τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν οἱ ρηθέντες, ἀπέτρεψε τὸ πλεῖστον τῶν ἐκλογέων νὰ ψηφίσῃ ὑπὲρ αὐτῶν.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. ἐδήλωσεν, ὅτι περατωθέντος τοῦ ἔργου τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, ἐπαναλαμβάνει τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐνοριῶν διὰ τὴν προθυμίαν αὐτῶν, τὰ ἀκραιφνῆ των αἰσθήματα καὶ τὴν πεφωτισμένην διάνοιαν, δι' ἧς ἐπεράτωσαν τὸ ἔργον αὐτῶν. Ἐὰν ἔν τισι δὲν ἐπιτυγχάνωμεν, προσέθεσεν ἡ Α. Θ. Π., τοῦτο ἀποδοτέον οὐχὶ εἰς ἰδίωμα μὴ ἁρμόζον τῇ ἀνωτάτῃ ἡμῶν ἀρχῇ, ἀλλ' εἰς πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους καὶ εἰς συμφέροντα συγκρουόμενα, ὅτι ὅμως, καὶ τούτου οὕτως ἔχοντος, ὀφείλομεν θαρραλέως νὰ ἐκτελῶμεν τὸ ἡμέτερον καθῆκον, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῶν πολυτίμων ἡμερῶν τῆς Α. Α. Μ. ὅστις πάντοτε ἔχει ὑπ' ὄψιν τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας καὶ πράττει πάντοτε, ἂν ὄχι τὸ ἐφετόν, τὸ δυνατόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Τρεῖς καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἑβδομάδα συνεκρότησε συνεδρίας ἡ ἱερὰ Σύνοδος, συνελθοῦσα τὴν δευτέραν, ἀντὶ τῆς αὔριον, σαββάτου. Ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν ἀνεχώρησε σήμερον εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν, ἐπ' ἀδείᾳ, ὁ μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Διονύσιος.

Μ. Συμβούλιον. — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὥρισε τὴν ἐπὶ τῶν ἐλεῶν ἐπιτροπείαν ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Χίου καὶ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Λ. Καζανόβα, συνεργαζομένου καὶ τοῦ δευτέρου γραμματέως αὐτοῦ κ. Ἀλκ. Μαυράκη. — Ἐπίσης ὡνόμασε διμελῆ ἐκ μελῶν αὐτοῦ ἐπιτροπείαν, συντάξουσαν τὸ πρόγραμμα τῆς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀνάστασιν τελετῆς καὶ ἐποπτεύσουσαν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. — Σήμερον δὲ τὸν Συμβούλιον συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἅτε χθὲς ἀνακοινωθείσης εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπὸ τῆς σεβ. Κυβερνήσεως τῆς νενομισμένης ἐγκρίσεως τῆς ἐκλογῆς τῶν νέων συμβούλων. Πρὸ ταύτης, ἡ σεβ. Κυβέρνησις ἀνήγγειλε καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀξιοτίμου κ. Γ. Κάρταλη τὴν κυβερνητικὴν ἐπικύρωσιν.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως. — Καθὼς πρότερον ἐγγράφως, οὕτω καὶ προφορικῶς ἐπὶ Συνόδου νῦν, ἐξέθηκεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶς τὰ δίκαια τῆς κοινότητος Κάτω Λαμπόβου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κληροδοτηθέντος αὐτῇ μεγάλου ποσοῦ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου συμπολίτου αὐτῶν Κωνσταντίνου Ζάππα. Συνοδικῶς ἐνεκρίθη νὰ γραφῶσι τὰ δέοντα τῇ Ζαππείῳ Ἐπιτροπῇ, πιστεύομεν δ' ὅτι ἐν τῇ φιλογενείᾳ αὐτῶν οἱ ταύτην ἀποτελοῦντες θέλουσι φανῇ πρόθυμοι πρὸς ἱκανοποίησιν αἰτήσεως δικαιοτάτης.

Κανονικὴ ἄδεια. — Τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας ἀνεχώρησεν ἤδη κατευθυνόμενος εἰς Ἱεροσόλυμα, πρὸς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος.

Μητρόπολις Ἀγχιάλου.— Ἐκ τῶν «Εἰδήσεων τοῦ Ἄξιου» μανθάνομεν ὅτι, κατὰ τὴν ἄρτι δημοσιευθεῖσαν λογοδοσίαν τῆς δημογεροντίας Πύργου, τὸ ἐξ εἰκοσακισχιλίων περίπου φράγκων χρέος τῶν ἑλληνικῶν σχολείων ἀπεσβέσθη, διὰ τῆς φιλογενοῦς συνεργασίας τῆς τε δημογεροντίας, τῆς ἐφορίας τῶν σχολείων καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ, φιλοτίμως συνδραμόντων καί τινων σωματείων. Εὐχῆς ἔργον νὰ στερεωθῇ ἡ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν ἐπικρατοῦσα σύμπνοια στηρίζουσα μὲν τὰ κοινωφελῆ παρ' αὐτοῖς ἱδρύματα, θαυμασμοῦ δ' ἀφορμὰς παρεχομένη καὶ τοῖς ἀλλοεθνέσι καὶ τοῖς ξένοις.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Σταυροδρομίου. — Ὁμήγυρις ἐπίλεκτος καὶ φιλάνθρωπος ἐπλήρωσε τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Φιλοπτώχου τῶν κυριῶν Ἀδελφότητος, ἀγούσης τὴν ἐπέτειον αὐτῆς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου παρῆσαν ὁ σεβ. μητροπολίτης Χίου καὶ ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος παρῆν δὲ καὶ ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης. Ἡ τύποις ἐκδοθεῖσα Λογοδοσία τοῦ λήξαντος ἔτους ποιεῖται δῆλον ὅτι ἡ τῆς Ἀδελφότητος οἰκονομικὴ κατάστασις ἦν καλή, τὸ δὲ λαμπρὸν τοῦτο σωματεῖον ἀρκετὰ ἐξώδευσε πρὸς περιθαλψιν καὶ νοσηλείαν ἀπόρων, ἐχορήγησε δὲ καὶ ἐργασίαν εἰς πολλὰς ὁμογενεῖς ἐργάτιδας.

Κληρικοὶ σπουδασταί.— Προχθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Μόναχον πρὸς ἐπέκτασιν τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἰδίᾳ δ' ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ, ὁ ἱερολογ. διάκονος κ. Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης, ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς καὶ διδάκτωρ τὰ νομικὰ τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.— Τῇ κυριακῇ, 19 λήγοντος, ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο πατρικῶς τὰ δέοντα διὰ τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος τῷ τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι ἔνδοξ. Χρυσάνθῳ Θωμαΐδῃ ἐφέντῃ, δικηγόρῳ.

Ζωοδόχος Πηγή.— Ἱερεὺς τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διωρίσθη ὁ πανοσιώτ. ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος Κιορπές, πρώην ἡγούμενος τῆς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν ἐν Καισαρείᾳ, εἶτα δ' ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Φιλαδελφίᾳ καὶ προηγουμένως τοιοῦτος ἐν Ἡρακλείᾳ, εἰδήμων δὲ τῆς τουρκικῆς καὶ διακρινόμενος ἐπὶ δραστηριότητι καὶ ἐπὶ αἰδεσίμῳ πολιτείᾳ.

Ἅγιον Ὄρος. — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ ἱερολ. διάκονος καὶ διδάσκαλος κ. Σπυρίδων Ἰβηρίτης.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, ἡ λειτουργοῦσα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πατριαρχικῆς Κ. Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπῆς, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐξέδωκε τύποις ἐσχάτως τὸν ἰσολογισμὸν τοῦ ταμείου τῆς τῶν νεωκόρων Ἀδελφότητος ἀπὸ 15 νοεμβρίου—31 δεκεμβρίου 1903 καὶ ἀπὸ 1 ἰανουαρίου μέχρι 31 δεκεμβρίου 1905. Τὰ εἰσπραχθέντα ἀνέρχονται τὸ σύνολον εἰς 6883 γρόσια, ὧν ἐξοδεύθησαν μὲν 3215 (τὰ 1296 εἰς μισθὸν τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς), μένουσι δ' ἐν τῷ ταμείῳ 3638. Ἡ Ἀδελφότης ἐχορήγησε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εὐτελῆ τινα ποσὰ εἰς οἰκογενείας νεωκόρων ὡς εὐεργετήματα ἢ ὡς δάνεια. Εὐχόμεθα μείζονα προκοπὴν εἰς τὰς ἐργασίας αὐτῆς, ὅπως ἀποβῇ χρησιμωτέρα εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην προστασίας. Καθὼς τὸ Ἱερατικὸν ταμεῖον, τὸ προωρισμένον διὰ τὸν κλῆρον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ μικρῶν ὁρμηθέν, ἐξ εὐτελῶν εἰσπράξεων, κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸ χρήσιμον πενομένοις καὶ γεγηρακόσι κληρικοῖς, οὕτως ἐλπὶς ὑπάρχει νὰ προαχθῇ ὑλικῶς καὶ ἡ «Ἀδελφότης τῶν νεωκόρων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς», ἥτις ἐξασφαλίζουσα κατὰ τὸ ἐνὸν τὸ παρὸν τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ὑπηρετούντων νὰ παρέχῃ αὐτοῖς τὴν βεβαίωσιν ὅτι μεριμνᾷ καὶ τῆς μελλούσης τύχης αὐτῶν τε καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Ὀφφίκια πατριαρχικῆς αὐλῆς. — Ὁ κράτιστος τῶν παρ' ἡμῖν φιλολόγων κ. Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς παρὰ πόδας ἐπιστολῆς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ ἀπονεμηθέντι ἐκκλησιαστικῷ ὀφφικίῳ·

Παναγιώτατε δέσποτα,

Χαρᾶς ἄρτι καὶ ἡδονῆς ἐπλήρωσέ μου τὴν ψυχὴν τὸ τῆς κε' φεβρουαρίου σεπτὸν γράμμα τῆς θεοφρουρήτου ὑψηλῆς κορυφῆς Ὑμῶν, γράμμα, δι' οὗ ἡ Ὑμετέρα πανσέβαστός μοι θειοτάτη παναγιότης, γνώμῃ καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, συγχαίρει μὲν πατρικῶς ἐμοί, ὅστις, ἐλάχιστος ἐν τοῖς ὑπηρέταις τῆς ἐπιστήμης ὢν καὶ κεκλημένος, ἐναγχος πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν δόλιχον ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν γραμμάτων, τοῦ μεγάλου Θεοῦ εὐδοκήσαντος, διήνυσα, καταστέφει δὲ εὐμενῶς διὰ τῶν τιμιωτάτων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἐμέ, τὸ ἐλάχιστον ἐν τοῖς εὐλαβέσι καὶ πιστοῖς αὐτῇ τέκνοις.

Ἀλλὰ μείζων, παναγιώτατε, τῆς ψυχῆς μου ἡ εὐφροσύνη ηὐξήθη, ὑψηλοτέρα ἡ ἀγαλλίασις ἤρθη μαθόντος ἐκ τοῦ γράμματος ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ηὐδόκησεν ἵνα τὸ τέκνον αὐτῆς καὶ εἰς ὀφφίκιον προαγάγῃ ἐκκλησιαστικόν, τὸ τοῦ « ἄρχοντος διδασκάλου τῆς

καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», οὗ ὀφφικίου καὶ μετὰ δακρύων εὐλαβείας ἐδεξάμην καὶ ἀνέγνων τὸ σεπτὸν πατριαρχικὸν εὐεργετήριον γράμμα.

Ταῦτα ἡ Ὑμετέρα θειοτάτη παναγιότης διορίζουσα καὶ ἡ περὶ Αὐτὴν ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐγκρίνουσα, ὑπερβαλλόντως μὲν τιμᾶτε ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς μικροὺς μόχθους, εὐγενῶς δὲ εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν γραμμάτων παραθαρρύνετε ἀγῶνα, ἐν ᾧ ὑπὸ εὐμενεῖ τῇ ἰσχυρᾷ τοῦ Ὑψίστου δεξιᾷ πάλαι ἤδη ἔταξα ἐμαυτόν.

Τούτῳ δὴ καὶ ἀπὸ ψυχῆς εὔχομαι ἵνα ἐμὲ μὲν καταστήσῃ ἱκανὸν ὅπως ἐπαξίως φέρω τὸ τίμιον ὀφφίκιον, τῇ δὲ καθ' ἡμᾶς Μεγάλῃ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, ἣν κινδυνεύουσαν οὐδέποτε κατέλιπε καὶ κλονουμένην ἀείποτε ἐστήριξε, χαρίζηται δύναμιν καὶ τιμὴν καὶ κλέος, ὅπως πάντες σῳζόμενοι ἐν χαρᾷ ὑμνῶμεν καὶ ἐν εὐφροσύνῃ δοξάζωμεν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ ὄνομα.

Πλείστας δὲ, Παναγιώτατε δέσποτα, καὶ ἐγκαρδίους ὁμολογῶν Ὑμῖν καὶ τοῖς περὶ Ὑμᾶς ἁγίοις συνοδικοῖς χάριτας, εὐλαβῶς ἐπικαλοῦμαι μὲν τὰς πολυτίμους Ὑμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἀσπάζομαι δὲ τὴν Ὑμετέραν παναγίαν δεξιάν·

τέκνον κατὰ πνεῦμα πιστὸν

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἄρχων διδάσκαλος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῇ 8 μαρτίου 1906.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Νέα Σιών.— Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸ ἐπὶ δεκατίαν ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαήνιαν, ἤρξατο ἐκτυπούμενον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἰανουαρίου κατὰ μῆνα εἰς φυλλάδια ἐξ 112 σελίδων, περιέχον διατριβὰς ἀξίας μελέτης, κυρίως ἀναγομένας εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τοπογραφίαν τῆς Ἁγίας Γῆς, ἣν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην δύνανται νὰ ἐρευνῶσι καὶ διαρωτίζωσιν οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐλλόγιμοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τοῦ περιοδικοῦ συντάκται. Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ τεῦχος ἀναγράφει καὶ δύο δωρεὰς ἑκάστους πρὸς ὑλικὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου. Ἄλλως ἀπαραίτητοι εἰσὶν αἱ τοιαῦται δωρεαὶ, διότι ἐπιχειρήσεις παρόμοιαι παρ' ἡμῖν δοσχερῶς εὐδοκοῦνται διὰ λιτῆς συνδρομῆς ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ συνδρομητῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Προσηλυτευταί.—Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ παρελθόντος φεβρουαρίου τὸ δικαστήριον Βαρωσίων ἐξεδίκασε τὴν ὑπόθεσιν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ἐπιθέσει κατὰ τῶν αὐτοκαλουμένων εὐαγγελικῶν, ἀναλαβόντων τὴν εἰς τοὺς ἑτεροδοξίας αὐτῶν σαγήνευσιν ὀρθοδόξων. Κατεδικάσθησάν τινες εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν διά τε τὴν καταστροφὴν τῆς παρασυναγωγῆς τῶν αἱρετικῶν καὶ δι' ἀντίστασιν αὐτῶν κατὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς.

Θρησκευτικὴ διάλεξις.— Ὁ ἐσχάτως ἐπισκεψάμενος τὴν πόλιν Βαρωσίων αἰδεσιμ. ἀγγλικανὸς ἱερεὺς κ. Λίβιγγστον ἐποιήσατο δημοσίαν διάλεξιν περὶ τοῦ βίου τοῦ ἀοιδίμου ἀρχιεπισκόπου Σύρου Ἀλεξάνδρου Λυκούργου, κατευχαριστήσας τοὺς ἀκροωμένους τῆς ὁμιλίας.

Σωματεῖα κοινωφελῆ.—Κατὰ τὴν πρὸ μηνὸς ἐν Λευκωσίᾳ τελεσθεῖσαν ἐπέτειον πανήγυριν τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Ὀρθοδοξίας», ὁ πρόεδρος ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐργασιῶν τοῦ σωματείου, συντηροῦντος σχολὴν νυκτερινὴν, ποθοῦντος δὲ νὰ συστήσῃ σχολεῖον κυριακὸν καὶ δημοσίαν βιβλιοθήκην. Ταῦτα κατὰ τὴν καλλίστην ἐν Λευκωσίᾳ συνάδελφον «Φωνὴν τῆς Κύπρου».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου», κατὰ ὀκτὼ σελίδας ηὐξημένον καὶ κοσμούμενον διὰ τῆς προσωπογραφίας τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, περιέχει τὰ ἔγγραφα, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν μεταξὺ Συνόδου καὶ Ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαφωνίαν. Διάταγμα δὲ βασιλικὸν, ἀπολυθὲν τῇ 15 μαρτίου, ἐγκρίνει, κατὰ τὰ κείμενα, τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῷ προηγουμένῳ τῆς μονῆς Πεντέλης κ. Ἱεροθέῳ Μητροφάνους ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ δεκαπενταετοῦς, ἅμα σωματικοῦ περιορισμοῦ ἔν τινι τῶν μονῶν.

Κήρυγμα.—Διὰ βασιλικοῦ διατάγματος οἱ πανοσιολογιώτατοι ἱεροκήρυκες τῆς μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ζαγορᾶς καὶ τῆς ἐπισκοπῆς Φαναρίου καὶ Φερσάλων κκ. Γερμανὸς Μαυρομμάτης καὶ Πολύκαρπος Ζάχος μετετέθησαν ἐναλλάξ. Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Πατρίδος» τοῦ Πύργου μανθάνομεν ὅτι, πλὴν τοῦ τακτικοῦ ἱεροκήρυκος, καὶ οἱ αἰδεσιμ. πρεσβύτεροι Πύργου κκ. Β. Ἀβραμόπουλος καὶ Π. Πετρόπουλος μετὰ ζήλου κηρύττουσιν ἐν τοῖς ναοῖς τῆς πόλεως, εὐαρεστοῦντες τοῖς εὐσεβέσιν ἀκροαταῖς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Πιτσβούργης.— Μεταξὺ τῶν ἐν Πιτσβούργῃ διαμενόντων ὁμογενῶν ἐγένοντο συνεισφοραί τινες ἐσχάτως καὶ συνήχθησαν 25000 φράγκων, ὡς κεφάλαιον χρησιμεῦσον πρὸς ἵδρυσιν ναοῦ τῆς κοινότητος. Πρόεδρος αὐτῆς διατελεῖ ὁ κ. Μάνος, ἐφημέριος δὲ ὁ πανοσ. κ. Παΐσιος Φερεντῖνος.

Ἑλληνικὴ κοινότης Λύνν.— Ἡ ἐν Σικάγῳ ἀπὸ τριετίας ἐκδιδομένη ἑλληνικὴ ἐφημερὶς «Ἑλλάς», ἧς ἰδιοκτῆται καὶ διευθυνταὶ εἰσὶν οἱ κκ. Μ. Κ. Σωτηρόπουλος καὶ Ν. Γ. Παπαντωνόπουλος, ἐπαινεῖ δικαίως τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλογένειαν τῆς ἐν Λύνν (Μασσαχουσέτης) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἥτις ἐντὸς τεσσάρων ἢ πέντε μηνῶν κατέβαλε μὲν ὑπὲρ τὰς 30000 φράγκων πρὸς ἀγορὰν ναοῦ, κατέθηκε δ' ἔν τινι τραπεζιτικῷ καταστήματι περὶ τὰ ἑξακισχίλια φράγκα. Τὴν κοινότητα ταύτην ἀπαρτίζουσι περὶ τοὺς 700 ὁμογενεῖς, ἔχοντες προϊστάμενον τὸν ἐντεῦθεν ἀποσταλέντα πρεσβύτερον αἰδεσ. κ. Βασίλειον Ἀμπρίδην.

Ἑλληνικὴ κοινότης Ἁγίου Λουδοβίκου.— Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὁμογενοῦς ἐν Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ παροικίας ἐγένοντο τελευταῖον ἔρανοι πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πασχόντων ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀφοσιώσεως, συνήχθησαν δ' ὑπὲρ τὰς 2500 φράγκων. Προϊστάμενος τῆς κοινότητος ἐστὶν ὁ αἰδεσιμώτατος πρεσβύτερος κ. Π. Φιαμπόλης.

Ἑλληνικὴ κοινότης Βιρμιγχάμης.— Οἱ ἐν Βιρμιγχάμῃ τῆς Ἀλαβάμας ὁμογενεῖς εἰσέπραξαν ἀπὸ κοινοῦ μεταξὺ αὐτῶν ἐράνου 17500 φράγκων μέχρι σήμερον πρὸς ἵδρυσιν ἰδίου ναοῦ, δι' ὃν δισχίλια ἔτι εἰσπραχθήσονται.

Ἑλληνικὴ κοινότης Βασιγκτῶνος.— Ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βασιγκτῶνι παροικίας ὑπεβλήθη εἰς τὸ δημαρχεῖον ἡ κατὰ νόμους αἴτησις πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς κοινοτικῆς ἐκκλησίας. Πρόεδρος τῆς κοινότητος διατελεῖ ὁ κ. Κ. Δράκος.

Κοινότης ἑλληνικὴ Ν. Ὑόρκης.— Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Νέας Ὑόρκης σκέπτεται νῦν περὶ ἱδρύσεως ἑλληνικοῦ σχολείου, δι' ἣν ἐξευρεθήσεται δάνειον· πρὸς εὐκολίαν τούτου ἐξετέθησαν εἰς ἐγγραφὴν δημοσίαν μετοχαὶ ἐξ 25 φράγκων ἑκάστη.

(Ἐκ τῶν ἑλλην. ἐφημερίδων „Ἑλλάδος„ Σικάγου, "Μεταναστου" Λόουελ, "Σημαίας" καὶ "Θερμοπυλῶν" Νεας Ὑόρκης).

Ἡ ΣΚΗΤΗ ΤΩΝ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΩΝ, ἡ γνωσθεῖσα κατὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν χρόνους ἐπ' ἀνδρᾶσι διακριθεῖσι διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν καὶ τὴ παιδείαν, ἡ γινωσκομένη νῦν ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ θεραπευομένων καλῶν τεχνῶν, ἰδίᾳ ζωγραφικῆς καὶ ξυλογλυπτικῆς, ἔπαθε τελευταῖον ὑλικὰς ζημίας τῇ 27 ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βλάψαντος τὰς ἱερὰς μονὰς Λαύρας καὶ Ἰβήρων. Ἐμνήσθημεν ἐν καιρῷ τῶν ἐν ἐκείναις καὶ τῶν ἐν ταύτῃ ζημιῶν, ὧν κυριωτέρα καὶ κοινὴ ἡ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον ἐπιγενομένη καὶ ἡ εἰς τὸν κεντρικὸν κοινὸν ναόν. Κειναὶ ζημίαι πρέπει ν' ἀναπληρωθῶσι δαπάναις κοινοῦ ταμείου, ἀλλ' ἡ παλαίφατος σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων πένεται, καθὼς καὶ πᾶσαι αἱ ἰδιορρύθμως πολιτευόμεναι σκῆται, ὅσων οἱ ἀσκηταί, τὴν ἰδίαν καλύβην ἕκαστος περιέπων καὶ ἐπισκευάζων, μόλις ἐπαρκοῦσιν εἰς τοῦτο καὶ μόνον. Ἡ σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων, πενομένη καὶ μὴ δυναμένη ν' ἀναπληρώσῃ τὰς ἐκ τοῦ σεισμοῦ ζημίας ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ταμείου, μὴ ἔχουσα καὶ τὰ ταξείδια, ἅσα τις ἑτέρα σκήτη, ἀφ' ὧν εἰσπράττει καὶ τοὺς ἀπαιτουμένους φόρους, ἀπέβλεψεν εἰς τὴν πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον εὐλάβειαν τῶν ὀρθοδόξων, καὶ τούτων τοὺς ἐράνους καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐπικαλεῖται νῦν διὰ τῶν ὁσιωτάτων αὐτῆς μοναχῶν κ.κ. Εὐθυμίου καὶ Ἰωαννικίου. Τούτους ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ εἰς τὴν Σμύρνην, πρὸς ἄθροισιν ἐλεῶν, ἀπεκδεχομένη ἀξιολόγου τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκκλήσεως, ἣν ἡ σκήτη ποιεῖται πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἠγάπων καὶ ἐσέβοντο πάντα τὰ ἱερὰ ἐν Ἀνατολῇ προσκυνήματα, καὶ, γεραίροντες τὸν ἱερὸν Ἄθωνα, συνεισέφερον κατὰ καιροὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ διατηρήσεως τῶν ἱερῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῶν καὶ σκητῶν. Εἰς τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων ἐπιβάλλεται νὰ μιμηθῶσι τὴν πατρῴαν εὐλάβειαν, ὑπερείδοντες ἱεροὺς θεσμοὺς κινδυνεύοντας καὶ ἱερὰ σεμνεῖα ζημιούμενα καὶ βλαπτόμενα.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ, τῆς ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἱερᾶς μονῆς Λαύρας διακειμένης, ἄλλοτε καὶ νῦν γραφέντα, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ἵνα δηλώσωμεν ὅτι, προκειμένου λόγου περὶ σπουδαίας δῄθεν μεταξὺ σκήτης καὶ τῆς κυριάρχου Λαύρας διαφορᾶς, ἀκριβὴς ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ τῇ βάσει ἐπανειλημμένων τῆς ἱερᾶς

ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Κοινότητος ἐκθέσεως ἀποδεικνύει ὅτι κυρίως οὐδὲν ὑρίσταται μεταξὺ σκήτης καὶ μονῆς ζήτημα, καθόσον αἴτησις περὶ ὑποβιβασμοῦ τῶν ἀναλογούντων τῇ σκήτῃ φόρων καὶ διακανόνισις αὐτῶν ἀνάγεται εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν Κοινότητα, ἥτις ἀνέκαθεν αὐτοὺς κανονίζει μὴ δυναμένη νὰ μετασαλεύσῃ καθεστὼς ἀρχαῖον, ἄνευ σπουδαίων λόγων καὶ πολλῆς περισκέψεως. Αὐτὴ δ' ἡ ἱερὰ Κοινότης ἀποδεικνύει ὡς μακρὰν τῆς ἀληθείας κείμενα τὰ λεχθέντα καὶ γραφέντα περὶ ὑπερβάσεων ἐν τῇ εἰσπράξει τῶν οὕτωσὶ κανονιζομένων φόρων καὶ περί τινων ἑτέρων ὅθεν πιέσεων. Ὃ δὲ δέον νὰ γνωσθῇ πᾶσίν ἐστιν ὅτι, νομίμων ἀρχῶν ἐν τῇ σκήτῃ τῆς Ἁγίας Ἄννης ἀπὸ τριετίας μὴ ὑρισταμένων, ἐνεκρίθη συνοδικῶς, ὡς καὶ πρότερον, ἵνα, κατὰ τὰ ἔθιμα, τὰ καὶ διὰ σεπτοῦ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλίου κατοχυρωμένα, προβῇ νῦν ἡ σκήτη εἰς ἐκλογὴν δικαίου καὶ τῶν αὐτοῦ συμπρακτόρων, ἐκπροθέσμων ὄντων τῶν διοικούντων τὰ τῆς σκήτης σήμερον, οὕτω δ' ἐπαναλάβῃ τὰς μετὰ τῆς κυριάρχου μονῆς σχέσεις αὐτῆς ἐπιζητοῦσα καὶ τὴν ἀδελφικὴν ἐκείνης ἐπιείκειαν ἐπὶ τῇ μέχρι τοῦδε πολιτείᾳ. Πάντα ταῦτα, παριστῶντα ἐν ὀλίγοις τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν, ἐγράφησαν ὅπου ἔδει.

Συνεπληρώθη ἡ ἀπὸ διμηνίας σχεδὸν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, κελεύσει καὶ εὐλογίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐκτυπουμένη

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

περιέχουσα καὶ τὴν τοῦ ἁγ. Πάσχα καὶ τὴν τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀκολουθίαν, πάντα συναρμολογηθέντα ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Νικοδήμου καὶ ἐξετασθέντα ὑπὸ τῆς Πατριαρχ. Κεντρ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἶτα δ' ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.— Τὸ παντὶ ἱερεῖ, διακόνῳ, ἱεροψάλτῃ καὶ ἐν γένει χριστιανῷ ἀπαραίτητον τοῦτο βιβλίον ἐκτείνεται εἰς 382 σελίδας εἰς ὄγδοον μέγα, περιέχον ἐν τέλει καὶ μαθήματά τινα, ὡς ψάλλονται νῦν ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, μελοποιηθέντα ὑπὸ διασήμων ἀρχαίων μουσικοδιδασκάλων ὡς τοῦ Γερμανοῦ Νέων Πατρῶν, τοῦ Κλαδᾶ, τοῦ νέου Χρυσάφη, Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου, καὶ Γρηγορίου τοῦ πρωτοψάλτου. Τὸ βιβλίον διακρίνουσιν αἱ ἀπαραίτητοι ἐξηγήσεις τοῦ τρόπου καὶ τῶν ἐθῶν, καθ' ἃ τελοῦνται αἱ ἱεραὶ αὗται τελεταὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Τιμᾶται γροσίων ἀργυρῶν 10, καὶ δεδεμένον 12, εὑρίσκεται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς βιβλιοπωλείοις.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω,

Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 30 ὁ Γ' 40, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος.

Διὰ ταῦτα

Ἐοῦσα καὶ τὸ ἄρθρον 414 τῶν Ὀθηγιῶν, δικάζουσα κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφαίζουσα κατὰ πλειονοψηφίαν,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 5614 καὶ ἡμερ. 18 αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τοῦ Ἀναστασίου Μαγγλῆ κατὰ Πηνελόπης Μαγγλῆ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 20 καὶ ἀπὸ 2 μαρτίου 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων ὡς ἀβάσιμον,

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσείοντι, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια 515 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 3

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. **Ἀθανάσιος Πιπέρας.**

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ.— 13

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά – Ἡ ὑποδοχὴ τῶν πατριαρχικῶν δώρων ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ τσάρου Νικολάου τοῦ Β΄ —Ἐκκλησία Ἑλλάδος — Ἐξαρχία Καβάλλας— Δρυϊνουπολιτικά —Ἐκλογὴ προεστοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ—Ἱστορία· χρησιμότης αὐτῆς καὶ σχέσις πρὸς τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας - Ροδόλφου Ὄϊκεν, ὁ νεώτερος ἄνθρωπος καὶ ἡ θρησκεία

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

Οἱ διανύσαντες τὸ μέγα τῆς νηστείας πέλαγος, οἱ πρὸς τὸ μῆκος τοῦ πλοὸς ἀποκαρτερήσαντες, οἵ τε τὸ γένος τῶν ποικίλων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πειρασμῶν προσευχῇ τε καὶ νηστείᾳ ἐκπολεμήσαντες, οἱ τῇ κοσμικῇ τύρβῃ συζῶντες καὶ οἱ τῷ μονήρει βίῳ τὴν ἡμῖν ἐφικτὴν τελειότητα ἐπιδιώκοντες, οἱ ἀπὸ τῆς πρώτης, οἱ ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης, τοῦ θεαρέστου τῆς νηστείας ἔργου ἐπιληρθέντες, συμπεπληρωμένας ἔχουσιν ἤδη τὰς ἡμέρας τὰς ἁγίας τῶν νηστειῶν. Καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας θέλουσι γίνει μέτοχοι τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ μετὰ τῶν ἱερῶν μελῳδῶν τῆς Ἐκκλησίας συμπανηγυρίσουσι τὴν κατὰ τοῦ θανάτου νίκην τοῦ κρατοῦντος θανάτου καὶ ζωῆς. Ὑμνήσαντες ἐπὶ μίαν ὅλην ἑβδομάδα μετὰ τῶν ἱερῶν μελῳδῶν Μάρκου καὶ Κοσμᾶ τὸ σωτήριον τοῦ Κυρίου πάθος, ὑμνήσουσι μετὰ μικρὸν διὰ τοῦ θαυμασίου κανόνος τοῦ ἐκ Δαμασκοῦ θείου ὑμνῳδοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ ζωὴν νεκροῖς χαρισαμένου.

Δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία προτρέπεται καὶ διατάττει τὸν ἐν λαμπρότητι πανηγυρισμὸν τῆς ἁγίας καὶ κλητῆς ἡμέρας, δι' ἧς ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν διεβίβασεν ἡμᾶς ὁ Λυτρωτής, ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ὡς πάλαι τὸν περιούσιον λαὸν ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν Χαναναίαν. Δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία προτρέπεται τοὺς πιστοὺς ἵνα καθαρθῶσι τὰς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ γινώσκουσα καὶ διδάσκουσα ὅτι «σοφία εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται», κατὰ τὸν σοφὸν τῆς Βίβλου (Σολ. Α΄, 4), «οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι κατάχρεῳ ἁμαρτίας». Δι' αὐτοῦ παρακελεύεται τοὺς ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἐκείνου τιμωμένους καὶ γνωριζομένους, ἵνα καὶ λαμπρυνόμενοι

τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, καὶ καθαιρόμενοι τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς αἰσθήσεις, ὑμνήσωμεν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἐξ ὄρθρου βαθέως αὐτῷ προσερχόμενοι, τὸν ὕπνον καὶ τὴν ῥαθυμίαν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ σώματος ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχῆς ἀποτινάσσοντες.

Διὰ τοῦ ἱεροῦ ἁσματογράφου, τοῦ θαυμασίως ἐξυμνήσαντος τὴν Ἀνάστασιν, διὰ τῶν λόγων καὶ διδασκαλιῶν τῶν θείων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων διδαχθέντες καὶ μαθόντες, ὑπομιμνησκόμεθα πῶς δέον νὰ λαμπρύνωμεν τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν, τὴν πανήγυριν τῶν πανηγύρεων. Φωταγωγήσαντες τὴν νύκτα ταύτην ἁπλέτῳ φωτί, δαψιλεῖ τῷ πυρί, λέγει Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἑτοιμάσατε τὰς λαμπάδας ὑμῶν, ὡς αἱ φρόνιμαι παρθένοι τοῦ Εὐαγγελίου.—Ἑτοιμάσωμεν λαμπάδας οὐχὶ τεχνητὰς ἐκ κηροῦ, οὐχὶ λυχνίας ἐξ ἐλαίου, ἀλλὰ λαμπάδας τὰς ἐξ ἀρετῶν, ὡς ἠκούσαμεν ἐν τῷ διωδίῳ τῆς μεγάλης Τρίτης. Παρασκευάσωμεν τὰς λαμπάδας, τῶν φρονίμων παρθένων τὸ γνώρισμα καὶ ἡμέτερον ποιούμενοι, τοῦ Χρυσορρήμονος τῆς Ἐκκλησίας πατρὸς ἀκούοντες τὰ περὶ τούτων ἑρμηνεύοντος· «Συνῆψαν γὰρ ἐκεῖναι τῇ σωφροσύνῃ τὴν ἐλεημοσύνην· ἐκόσμησαν τῇ εὐποιΐᾳ τὴν παρθενίαν· ἔγνωσαν ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι· ἐδοκίμασαν ὅτι τὸ ἓν οὐκ ἐπαρκεῖ πρὸς σωτηρίαν κατόρθωμα· ἑνὶ γὰρ πτερῷ ὁ ἀετὸς εἰς ὕψος οὐκ ἐρικνεῖται . . . . καὶ ἐπλήρωσαν τὰ ἀγγεῖα ἐλαίου· τὰς τῶν πενήτων γαστέρας καὶ τὰς τῶν πτωχῶν ψυχάς». Οὕτω, προσάγοντες τῷ Λυτρωτῇ τὸν ὕμνον, ἀντὶ τοῦ μύρου, ὅπερ προσήγεγκον αἱ μυροφόροι γυναῖκες, διδαχθῶμεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων τοῦ ὕμνου τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν, ἣν πιστεύομεν προάγγελον τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕμνου, καὶ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν πατέρων, καὶ ἀπὸ τῶν κυριακῶν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἐντολῶν γινώσκομεν ὅτι τὰς ἑορτὰς ταύτας οἱ πιστοὶ δέον νὰ πανηγυρίσωμεν οὐχὶ σωματικῶς, ἀλλὰ πνευματικῶς, ἀγαλλομένης μὲν καὶ χαιρούσης τῆς ἐν ἡμῖν γεηρᾶς καὶ ρευστῆς φύσεως, συναγαλλομένης δὲ καὶ συγχαιρούσης καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ψυχικῆς ὑποστάσεως.

Μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ὑλικωτέρας ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἑτοιμασίας καὶ τοῦ στολισμοῦ λαμπρύνοντες ἡμᾶς καὶ τοὺς οἴκους ἡμῶν διὰ νέων ἱματίων καὶ κοσμημάτων, μὴ ἐπιλανθανώμεθα ὅτι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. ϛ', 3), ἤτοι πράττοντες, οὐχὶ καθ' ὡρισμένας τινὰς ἡμέρας, ἀλλὰ πάντοτε ἔργα ἄξια τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ τὸ ἴδιον θυσιάζοντες, τὰς θλίψεις τοῦ πλησίον κουφίζοντες καὶ τὴν διάπραξιν ἀγαθῶν ἔργων ἐπιδιώκοντες, ὡς ἀληθεῖς χριστιανοὶ ἐν ἐμοίοις ἡμῶν ἀναστρεφόμενοι, καὶ ταῖς θεόθεν τεταγμέναις ἐφ' ἡμῖν ἀρχαῖς ὑποκείμενοι. «Πᾶς γὰς ὁ γινώσκων—κατὰ τὸν Χρυσόστομον—τὸ τεθυμένον ὑπὲρ αὐτοῦ Πάσχα ἀρχὴν ἑαυτῷ ζωῆς ὑποτιθέσθω ταύτην, ἀφ' οὗ τέθυται Χριστὸς ὑπὲρ αὐτοῦ· τέθυται δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τότε, ἡνίκα ἂν ἐπιγνῷ τὴν χάριν, καὶ συνῇ τὴν διὰ τῆς θυσίας ἐκείνης ζωήν· καὶ τοῦτο γινώσκων, τῆς νεαρᾶς ὀρεγέσθω ζωῆς λαμβάνειν τὴν ἀρχήν, καὶ μηκέτι ἀνατρεχέτω πρὸς τὴν παλαιάν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης ἑβδομάδος διεξήχθησαν ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ, ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἁγιότητος αὐτῶν, τῆς ἐπιβαλλούσης μὲν τὴν προσήλωσιν τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ πάθος καὶ τὴν ταφὴν καταδεξάμενον Θεὸν, ἀπαιτούσης δὲ καὶ τὴν ἐν τῷ ναῷ στάσιν ἁρμόζουσαν πιστοῖς καὶ τὴν εἰς τοὺς ἱεροὺς δόμους προσέλευσιν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες μετὰ παιδίων, οἰκέται τε καὶ θεράποντες ἐπλήρουν τοὺς ναοὺς, δοξάζοντες τὸν Κύριον τῶν αἰώνων, ὅτι ζωὴν ἡμῖν καὶ ὑγιείαν ἐχαρίσατο πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων ἡμερῶν, εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀπαιτουμένης ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν λύσαντα τὸ κράτος τοῦ θανάτου. Συρροὴ τῶν ὀρθοδόξων ἐν τοῖς ναοῖς, χριστιανικὴ στάσις, συναίσθησις τῆς ἱερότητος τῶν ἡμερῶν τούτων ἐχαρικτήρισε τὰ συστήματα τῶν ὀρθοδόξων. Ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι ἐτελέσθησαν ἐν μεγαλοπρεπείᾳ κατανυκτικῇ, χοροστατοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀπὸ τοῦ ὄρθρου τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων μέχρι τῆς σημερινῆς ἀκο-

λουθίας τῶν Ὡρῶν. Χθὲς δὲ, Μ. Πέμπτην, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων παθῶν, τῇ Α. Θ. Π. συνεχοροστάτησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολῖται Κυζίκου, Πισιδείας, Τραπεζοῦντος, Μεθύμνης, Σισανίου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Βελλᾶς, ἀναγνόντες μετὰ τὴν Α. Θ. Π. τὰ ὡρισμένα Εὐαγγέλια, τοῦ ἑνάτου, δεκάτου καὶ ἑνδεκάτου ἀναγνωσθέντων ὑπὸ τῶν πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ Μ. ἀρχιμανδρίτου, τοῦ δὲ δωδεκάτου ἀπ' ἄμβωνος ἀναγνωσθέντος ὑπὸ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου. Οἱ αὐτοὶ σεβασμ. συνοδικοὶ συνεχοροστάτησαν τῇ Α.Θ.Π. καὶ σήμερον τὴν πρωΐαν τῆς Μ. Παρασκευῆς. Τὸν ἀπ' ἀμβωνος εἰθισμένον λόγον ἀπήγγειλεν ὁ πανοσιολογ. Μ. ἱεροκήρυξ ἀρχιμ. κ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Συνῆλθε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς συνεδρίας ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῇ δευτέρᾳ καὶ τῇ τετάρτῃ, ἀσχοληθεῖσα κυρίως περὶ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀντιοχείας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυροῦ Μελετίου, κατάστασιν. Ἀναγνωσθεισῶν δὲ μακρᾶς τινος ἐπιστολῆς τοῦ μακαριωτ. πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, καὶ προτάσεων τινων, ἃς ὑπέβαλε διὰ τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτρόπου αὐτοῦ ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς, ὡς καὶ τῶν προτάσεων τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, περὶ τῶν ἐκ μέρους τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχικῶν θρόνων δεόντων γενέσθαι ἐπὶ τῇ καταστάσει τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχέων, ἐκρίθη δέον ἵνα γένωνται τὰ κατάλληλα ἀπὸ κοινοῦ διαβήματα καὶ αἱ ἐνέργειαι πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ἡσυχίας μὲν καὶ κανονικῆς ἀκριβείας παρὰ τῇ χειμαζομένῃ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ, τῆς πρὸς τὰς ὀρθοδόξους δὲ πατριαρχικὰς Ἐκκλησίας σχέσεως τῶν ἀρχιερέων αὐτῆς, ὅταν ἐπιστῇ ὁ πρὸς τοῦτο κατάλληλος καιρὸς, ἐπὶ τούτῳ δ' ἀπεφασίσθη νὰ γραφῶσι τὰ ἁρμόδια γράμματα πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἐπιστείλαντας πατριάρχας. Τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μακαρ. πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ὡς καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπάντησιν ἐκδώσομεν ἐν προσεχεῖ τινὶ τεύχει τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας». — Τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπεβλήθη τηλεγραφικῶς προχθὲς ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐν Βενετίᾳ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἡ εἴδησις, ὅτι οἱ ὑπ' αὐτῆς πρὸ πολλοῦ, κατὰ τὰ ἀπ' αἰώνων κρατοῦντα θέσμια, παυθέντες ἱερεῖς ἐγένοντο πρόξενοι ταραχῶν διακόψαντες τὴν θείαν λειτουργίαν κατὰ τὴν αἰδέσιμον ἡμέραν τῆς 25 μαρτίου αὐτοί τε καὶ τινες φίλοι αὐτῶν. Ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐνήργησε τὰ δέοντα περὶ τῶν ἀνυποτάκτων κληρικῶν τούτων, πρὸς οὓς ἔγραψε πρὸ καιροῦ καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἀνήκουσι διατάξασα ν' ἀπέλθωσιν ἐκ Βενετίας, ἀφίνοντες ἥσυχον τὴν ἕνεκεν αὐτῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον ταραττομένην ὀρθόδοξον ὁμογενῆ ταύτην κοινότητα.

Ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀδριανουπόλει ὁμογενῶν τῶν παθόντων ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς αἱ ἱεραὶ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους συλλέξασαι, κατὰ τὰς εἰδήσεις ἐπαρχιακῆς τινος ἐφημερίδος, ἀπέστειλαν εἰς Ἀδριανούπολιν, διὰ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἡγουμένου τοῦ Λαυριωτικοῦ μετοχίου ὁσιωτάτου κ. Ἐλευθερίου 157 λίρας. Αἱ ἱεραὶ βασιλικαὶ καὶ πατριαρχικαὶ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αἱ κατὰ τὸν ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκ τοῦ σεισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ζημιωθεῖσαι, καὶ τῶν ἰδίων ζημιῶν τὴν ἀναπλήρωσιν καὶ θεραπείαν ἐπιδιώκουσαι, ἀπέδειξαν καὶ πάλιν ὅτι γινώσκουσι νὰ προσέρχωνται βοηθοὶ τοῖς πάσχουσι, συναντιλαμβανόμεναι, καθὼς ἔπραττον πάντοτε, κοινότησι δυσπραγούσαις, ὧν ἐκτιμῶσι τὴν κατάστασιν καὶ τοὺς ἐν μέσῳ συνοίκων καὶ ἐπηλύδων φυλῶν ἀγῶνας.

Παρθεναγωγεῖον ὀρθοδόξου ἑλλην. κοινότητος Σταυροδρομίου. —Τῇ κυριακῇ τῶν Βαΐων, κατὰ ἀπὸ ἐτῶν εἰθισμένα, ἐγένετο ἡ δημοσία ἐτησία μετὰ τὰς ἐξετάσεις τελετὴ τοῦ παρθεναγωγείου τούτου, ἐν μέσῳ πυκνῆς καὶ ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως, ἣν ἐπηυλόγει μὲν ἡ Α Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κυζίκου, Νικομηδείας, Μεθύμνης Δρυϊνουπόλεως, καὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σάρδεων, ἐτίμων δὲ οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τῶν οἰκείων πρεσβειῶν. Ἀνεγνώσθησαν δημοσίᾳ αἱ λογοδοσίαι τῆς σεβαστῆς διευθυντρίας κ. Ἑλένης Καλογερᾶ καὶ τοῖς ἐφορίας, ἤδη τύποις ἐκδεδομέναι. Κατὰ τὴν μὲν, ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν μαθητριῶν ἀνέρχεται σήμερον εἰς 665, ἐκ τούτων δὲ 27 ἀποφοιτῶσι—Κατὰ τὴν δὲ τὸ ταμεῖον τοῦ παρθεναγω-

γείου εἰσέπραξε κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἐν ὅλῳ γρόσια ἀργυρᾶ 194,626, καὶ ἐξώδευσεν 187,903— Διδάσκαλοι καὶ μαθήτριαι καὶ ἔφοροι ἐπετέλεσαν τὸ καθῆκον αὐτῶν καὶ ἔτυχον δημοσίᾳ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πάντες οἱ συνδραμόντες ὑλικῶς τῷ παρθεναγωγείῳ, ὧν πρωτίστην θέσιν κατέχει ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια τῆς Ρωσσίας χορηγήσασα καὶ πάλιν εἰκοσιπέντε χιλιάδας περίπου γροσίων— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπέστεψε πάντας ταῖς εὐχαῖς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Γένους πρώτιστα μὲν εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτᾶνον, εἶτα δὲ καὶ πᾶσι τοῖς προστάταις τοῦ παρθεναγωγείου— Τὴν ἐφορίαν αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν οἱ κκ. Α. Γ. Ζαρίφης, Ι. Δ. Καστέλλης, Κ. Γ. Κωνσταντινίδης, Ν. Δ. Φωτιάδης, Α. Π. Γεωργιάδης, κοσμήτριαι δὲ εἰσὶν αἱ κυρίαι Ἑλένη Γ. Ζαρίφη, Βιργινία Κλ. Καλλιάδου, Μαρία Εὐστ. Εὐγενίδου, Ἑλένη Στυλ. Παντερμαλῆ καὶ Λοξὴ Σ. Περσινάκη.—Τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦτο συνεπλήρωσε τὸ ἑξηκοστὸν δεύτερον ἔτος ἀπὸ τῆς συστάσεως, ἡ δὲ διευθύνουσα τοῦτο 47 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ καρποφόρου ἐργασίας αὐτῆς.

Καινὴ Διαθήκη. — Τὰ καταστήματα Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου ἠγόρασαν ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου 2250 ἀντίτυπα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὧν ὑπελείφθησαν ὀλίγιστα, ἐξαντληθείσης ἐντὸς ὀκταμήνου τῆς γενομένης ἐκδόσεως.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου. — Ἀνάγνωσμα χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ἐπίκαιρον προσφέρει σήμερον διὰ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου τὸ ποίημα τοῦ ἀντιπροέδρου αὐτῆς ἐλλογ. κ. Χρήστου Μισαηλίδου «Πικραμένη μάνα». Κατὰ τὴν ἐπέτειον αὐτῆς πανήγυριν ἀναγνωσθὲν, προσφυέστατον ἑορτῇ φιλανθρωπίας, προσφυέστερον ἐπίσης ἐθεωρήσαμεν καὶ ν' ἀναγνωσθῇ ὑπὸ παντὸς φιλοπτώχου καὶ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Εἰς αὐτὰς ἀναφέρεται κυρίως, εἶτα δὲ καὶ εἰς πᾶσαν ἁγίαν ἡμέραν. Ἐπιθυμίᾳ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κοινὸν διὰ τοῦ τύπου κτῆμα καθιστάμενον, ὡς ἀνάγνωσμα συγκινητικὸν, ἠθικὸν, καὶ θρησκευτικὸν, γίνεται καὶ κτῆμα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», οἵτινες ἐντρύφημα θέλουσιν ἔχει κατὰ τὰς σεπτὰς ταύτας ἡμέρας κάλλιστον, ὑπενθυμιζόμενοι δι' αὐτοῦ ὅτι δώδεκα περὶ τὸ Φανάριον συνοικιῶν οἱ ἄποροι, ἀνεξαρτήτης ἐθνότητος καὶ θρησκεύματος, ἀπὸ τοῦ πενιχροῦ ταμείου τῆς Ἀδελφότητος ἀναμένουσι λιτὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας χρηματικὰ βοηθήματα. Διὰ τοῦτο τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἀφέθη εἰς τὴν φιλάνθρωπον ἑκάστου προαίρεσιν.

Ἅγιον Ὄρος.— Παραιτηθέντος τοῦ ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη χρηματίσαντος ἡγουμένου τῆς ἱ. μονῆς Σίμωνος Πέτρας πανοσ. ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου, καμφθέντος μὲν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, παθόντος δὲ καὶ τὴν ὅρασιν, ἀνεδείχθη ἡγούμενος ὁ ἀπὸ δεκαετίας βοηθὸς καὶ συμπολίτης τοῦ παρητημένου πανοσ. ἱερομόναχος κ. Ἰωαννίκιος, οὗ ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐγένετο τῇ 19 τοῦ μηνὸς τούτου.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐξωτερικοῦ. — Προϊστάμενος τῆς ἐν Καλαφατίῳ τῆς Ρουμανίας ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη ὁ πανοσιολογ. ἱερομόναχος κ. Ἰωάννης Ἀνδρεάδης, πρώην τῆς θεολογίας τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τέως ἱεροκήρυξ ἐν Λέρῳ. Λαβὼν δὲ τὰ προσήκοντα πατριαρχικὰ γράμματα ἀνεχώρησε χθὲς εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ— Προϊστάμενος τῆς ἐν Κέρτς τῆς Ρωσσίας ἑλληνικῆς κοινότητος ἐκλήθη ὁ τέως καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ἐν Χάλκῃ σχολῆς κ. Θεόδωρος Εὐστρατιάδης, πτυχιοῦχος ρωσσικῆς θεολογικῆς ἀκαδημίας. Τῷ νέῳ προεσβυτέρῳ αἰδεσιμ. κ. Εὐστρατιάδῃ ὁ χειροτονήσας αὐτὸν πανιερ. ἐπίσκοπος Ταυρίδος ἀπένειμε τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν σταυρόν, ἀπονεμόμενον μετὰ χρόνιον ὑπηρεσίαν καὶ εὐδοκίμησιν, ὡς ἐν τοῖς ἐφημερίσιν ἀνέγνωμεν.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 25 μαρτίου, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος τὰς πατρικὰς αὐτοῦ εὐχὰς τῷ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι ἀξιοτίμῳ κ. Ἀγγέλῳ Ἰωαννίδῃ, δικηγόρῳ.

Κανονικὴ ἄδεια. — Ἐπιστρέψας ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅπου μετέβη τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ἀνεχώρησε τῇ τρίτῃ ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν, ἐπιστρέψων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βιζύης κ. Νικόδημος.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ
ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΔΩΡΩΝ
ὑπὸ τῆς
Α. Α. Μ. τοῦ ΤΣΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ τοῦ Β'.

Ἀναγγείλαντες ἐν τῷ ἡμετέρῳ τεύχει τῆς 17 μαρτίου τηλεγραφικῶς ἡμῖν ἀγγελθεῖσαν εἴδησιν τῆς ὑπὸ τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου τοῦ Β' ὑποδοχὴν τῶν πρὸς τὸν υἱὸν Αὐτοῦ καὶ διάδοχον τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου ἀποσταλέντων πατριαρχικῶν δώρων, δημοσιεύομεν ἐν τῷ μετὰ χεῖρας τεύχει τὰς δύο ἐπιστολάς, δι' ὧν ὁ κομιστὴς τῶν δώρων τούτων πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος ἐκτίθησι λεπτομερῶς τήν τε μετάβασιν αὐτοῦ εἰς Πετρούπολιν καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων. Οἱ ἐν Ἀνατολῇ ὀρθόδοξοι βλέπουσιν ἐν ταῖς ἐκθέσεσι ταύταις στηλογραφουμένην τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ τὴν ἄκραν εὐλάβειαν Αὐτοῦ πρὸς τὴν ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τοῦ πρωτοκλήτου, ἀφ' ἧς οἱ εὐσεβεῖς ρῶσσοι ἐδέξαντο παραλαβόντες τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἐφ' ᾗ ἀπὸ δέκα αἰώνων σεμνύνεται.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Χθὲς, παρασκευὴν, 10 μαρτίου, ἐκπληρῶν σεπτὴν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐντολὴν, ἀφικόμην αἰσίως εἰς Πετρούπολιν, κομίζων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ πρὸ ἡμερῶν ἀσφαλῶς ληφθέντα ἐν Μόσχᾳ καὶ διὰ τὴν Α. Ὑψηλότητα τὸν διάδοχον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ρωσσικοῦ θρόνου Ἀλεξιον Νικολάεβιτζ σταλέντα ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος ἱερὰ δῶρα (Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος) μετὰ τῶν σεπτῶν γραμμάτων Αὐτῆς. Αὐθημερὸν εἰς τὰς 5 μ. μ. μετέβην παρὰ τῇ Αὐτοῦ Ὑψηλοπανιερότητι τῷ μητροπολίτῃ κυρίῳ Ἀντωνίῳ, ᾧτινι ἐνεχείρισα, μετὰ προσηρτημένης ρωσσικῆς μεταφράσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν σεπτὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀναγνοὺς ταύτην εὐηρεστήθη νὰ μοὶ εἴπῃ εἰς ἀπάντησιν ὅτι αὔριον, τουτέστι σήμερον, σάββατον, ἐν συνεδρίᾳ τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου, θὰ ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, καὶ τὴν ληφθησομένην σχετικὴν ἀπόφασιν αὐτῆς θὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ ἰδιαιτέρως· ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, προσέθετο ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης, θὰ δεήσῃ νὰ παρουσιασθῶ μόνος καὶ παραδώσω ἰδιοχείρως εἰς τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα τὸν αὐτοκράτορα ἐν Τσάρσκοε Σελῷ τά τε ἱερὰ δῶρα καὶ τὰ συνοδεύοντα αὐτὰ πατριαρχικὰ γράμματα.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ Α. Σ. διηρώτησέ με μετ' ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας τῆς Ὑμ. Θ. Π. καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων, ἅτινα ηὔξατο ἵνα τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου πάντοτε βαίνωσιν αἰσίως καὶ εἰρηνικῶς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἧς προΐσταται ἐπαξίως μετ' αὐθεντίας, ὡς ἀληθὴς οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἡ Ὑμ. περινοουστάτη Παναγιότης, πατρικῶς ἐνδιαφερομένη καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». Εὐχαριστήσας τὴν Α. Σ. ἐπὶ πᾶσιν, οἷς εὐηρεστήθη νὰ διερωτήσῃ περί τε τῆς Ὑμ. Θ. Π. καὶ τῶν ἐξενεχθεισῶν εὐχῶν, ἀπῆλθον. Σήμερον δὲ, Ὁ μ. μ., μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ἐξ. τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ Συνόδῳ πρίγκηπος Ἀλ. Ὀμπολένσκη, παρ' ᾧ ἐγενόμην δεκτὸς μετὰ περισσῆς εὐμενείας. Ἡ Α. Ἐξ. εὐηρεστήθη νὰ μοὶ δηλώσῃ ὅτι ἐπὶ Συνόδου ἔλαβε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς πρὸς τὸν σεβασμ. μητροπολίτην ἐπιστολῆς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, καὶ ὅτι ἀνέλαβε νὰ συνεννοηθῇ ἁρμοδίως μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου Γραφείου τῆς Α. Α. Μ. ὅπως ὁρισθῇ ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα καθ' ἣν θὰ γένωμαι δεκτὸς παρὰ τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθειμένης μοι σεπτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐντολῆς.

Ἡ Α. Ἐξ. ἰδιαιτέρως τὸν λόγον ποιησαμένη περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶπεν ὅτι «ἡ ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ἀντικείμενον μερίμνης ἡμῶν, δύναται δὲ αὕτη νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Α. Μεγαλειότητος», καὶ προσέθετο ὡς καταλείβα τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ ταῦτα· «ἡμῖν πάντοτε εἶναι ποθητὴ καὶ χρήσιμος ἡ ἠθικὴ ὑποστήριξις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας». Ηὐχαριστήσαμεν τὴν Α. Ἐξ. διὰ πάντα ταῦτα, τὰ ὑπὲρ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας λεχθέντα καὶ ἀπῆλθον οἴκαδε.

Ταῦτα τὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης γενόμενα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐμὴν ἐνταῦθα ἀποστολὴν, ἅτινα ὑποβάλλω μεθ' υἱϊκοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα, Ἧς ὑποσημειοῦμαι

Ἐν Πετρουπόλει τῇ 11 μαρτίου 1906

ταπεινότατος θεράπων

Ἀρχιμανδρίτης ΙΑΚΩΒΟΣ.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Καθὼ εὐσεβάττως ἀνέφερον ἐν προηγουμένῃ, ἀπὸ 11 ἱστα μένου μηνὸς, υἱϊκή μου ἐπιστολή, μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν πατριαρχικῶν γραμμάτων εἰς τὴν Α. Σ. τὸν

μητροπολίτην Πετρουπόλεως κύριον Ἀντώνιον καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξοχ. αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου, ἀνέμενον τὴν ἐνέργειαν τῶν δενότων, συμφώνως ἰδίᾳ πρὸς ρητὴν τοῦ τελευταίου πρός με δήλωσιν, ὅτι θὰ συνεννοεῖτο οὗτος μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος παρουσιάσεώς μου.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς προχθὲς μοὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν κατοικίαν μου δύο ἐπίσημα ἔγγραφα—ὧν ἀντίγραφα ἐπισυνάπτω ἐν τῇ παρούσῃ—ἓν τοῦ ὑψηλοῦ Ὑπουργείου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου καὶ ἕτερον τοῦ ἐξοχ. αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου πρίγκηπος Ὀμπολένσκη, δι' ὧν ἀμφοτέρων ἐδηλοῦτό μοι ὅτι «ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ ηὐδόκησεν εὐμενῶς ὁρίσαι ὅπως γένωμαι παρ' Αὐτῷ δεκτὸς εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν τῇ 14 μαρτίου, ὥρᾳ 3 μετὰ μεσημβρίαν».

Συνῳδὰ τοῖς ἀνωτέρω ἐγγράφοις, χθὲς, τρίτῃ, ὥρᾳ 2 μ. μ., σιδηροδρομικῶς ἀνεχώρησα εἰς Τσάρσκοε Σελό, κομίζων μεθ' ἑαυτοῦ εὐπρεπῶς ἐσκευασμένα καὶ τὰ σεπτὰ πατριαρχικὰ δῶρα. Εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου μετὰ 25 λεπτὰ ἀφίκετο τὸ τρῖνον, ἀνέμενεν ἀνακτορικὴ ἅμαξα μετὰ δύο αὐλικῶν θεραπόντων. Μετὰ βραχεῖαν ἐν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ ἀνάπαυλαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ὅπου κατηυθύνθημεν μετὰ τοῦ συνοδεύοντός με ἀνθρώπου, εἰσήχθην τῇ 3 ὥρᾳ ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ στρατηγοῦ πρίγκηπος Σερεμέτεφ καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς στρατηγοῦ Τρέπωφ εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, δύο χρυσοστολίστων αὐλικῶν προπορευομένων καὶ κρατούντων ἀνὰ χεῖρας τὰ ἱερὰ πατριαρχικὰ δῶρα.

Ἡ Αὐτοῦ Α. Μεγαλειότης ἱστάμενος εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, μόνος πλέον, τῶν εἰρημένων πάντων ἀποχωρησάντων ἀμέσως, ηὐδόκησε νὰ με δεχθῇ λίαν προσηνῶς καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μειλιχίως· ὁ ὑποφαινόμενος, ὑποκλιθεὶς εὐλαβῶς, ἔστην πρὸ Αὐτοῦ μετὰ χεῖρας κρατῶν τὸν Τίμιον Σταυρὸν, ἐντὸς τῆς θήκης ἀνεωγμένης τοποθετημένον, ἀπηύθυνα βραχεῖαν προσλαλιάν, ἣν εἶχον προηγουμένως προετοιμάσει, καὶ ἧς ἀντίγραφον ἐσωκλείω ἐν τῷ παρούσῃ, μεθ' ὃ ἓν πρὸς ἓν παρέδωκα καὶ τὰ λοιπὰ, τουτέστι τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, τὸ ἐκ μεμβράνης σεπτὸν πατριαρχικὸν δίπλωμα, καὶ τὴν σεπτὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολήν. Τόν τε Τίμιον Σταυρὸν καὶ τὴν ἱερὰν εἰκόνα ἠσπάσατο εὐλαβῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ποιησάμενος προηγουμένως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τοῦ δὲ διπλώματος, ὅπερ ἀνέλιξε, κρατοῦντος καὶ τοῦ ὑπορκινομένου, ἀνέγνωσεν ὁ ἴδιος εὐκρινῶς τὰς πρώτας γραμμὰς ἑλληνιστὶ· μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ περιειργάσθη τόν τε Σταυρὸν καὶ τὴν Εἰκόνα, ἀνέγνω δὲ καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν, στραφεὶς εἶπέ μοι, αὐταῖς λέξεσι—ρωσσιστὶ—τὰ ἑξῆς: «Πολὺ εὐχαριστῶ τὸν πανάγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην διὰ τὰ ἱερὰ δῶρα, ἅτινα ἔστειλε διὰ τὸν ἀγαπητόν μου υἱὸν καὶ διάδοχον. Παρακαλῶ νὰ διαβιβάσητε τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας πρὸς τὴν Αὐτοῦ Πανάγιότητα καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Σύνοδον. Μένω πολὺ εὐγνώμων διὰ τὰς εὐχὰς αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν υἱόν μου. Εὐχαριστῶ δὲ καὶ ὑμᾶς προσωπικῶς». Ταῦτα δ' εἰπὼν ηὐδόκησε μετ' εὐμενείας νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα καὶ μὲ ἀπεχαιρέτησεν. Ἠσπάσθην ταύτην μετὰ σεβασμοῦ καὶ ὑποκλιθεὶς εὐλαβῶς ἀπεχώρησα, παρακαλέσας θερμῶς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἵνα ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Αὐτοῦ θρόνου μὴ παύσῃ ἀγαπῶν καὶ προστατεύων τὴν κατὰ Ἀνατολὴν πρεσβυγενῆ ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, εὐχομένην πάντοτε ὑπὲρ ὑγιείας Αὐτοῦ καὶ ἁπάσης τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Μετὰ ταῦτα, ὡδηγήθην εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν, ἔνθα παρετέθη ἡμῖν τέϊον· κατόπι δὲ, 4 1)2 μ. μ., δι' ἀνακτορικῆς ἁμάξης ἀνήλθομεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πετρούπολιν, ὁπόθεν ἀμέσως ἀπηύθυνα τῇ Γ. Θ. Π. τὸ ἑπόμενον υἱϊκὸν τηλεγράφημα «Σήμερον παρουσιάσθην ἐνώπιον Αὐτοκράτορος. Παρέδωκα ἰδιοχείρως ἀποσταλέντα δι' αὐτοκρατορικὸν διάδοχον ἱερὰ δῶρα. Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀνέθετό μοι ἑρμηνεῦσαι θερμὰς εὐχαριστίας Ὑμετέρᾳ Πανάγιότητι καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ». Τὴν παρουσίασίν μου εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἀνέγραψε σήμερον καὶ τὸ ἐπίσημον φύλλον τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως «Κυβερνητικὸς Μηνύτωρ» ἀρ. 61, 16 μαρτίου, φύλλον, τὸ ὁποῖον ἐπισυνάπτω ἐν τῇ παρούσῃ. Καὶ οὕτω, διὰ τῶν παναγίων εὐχῶν τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Πανάγιότητος καὶ τῆς περὶ αὐτὴν ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἠξιώθην νὰ ἐκπληρώσω ὡς οἷόν τε εὐπρεπῶς καὶ, κατὰ τὸ δυνατὸν, ὅσῃ ἐμοὶ δύναμις, εὐπρεπῶς, τὴν μετὰ τόσης πατριαρχικῆς καὶ ὑψηλῆς εὐμενείας ἀνατεθεῖσάν μοι ἐντολὴν, δι' ἣν θερμὴν ὑποβάλλω εὐγνωμοσύνην τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ. Χθὲς, τετάρτην, ἐπεσκέφθην ἐκ νέου τὸν σεβασμιώτατον μητροπολίτην, τὸν αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον, τὸν βοηθὸν αὐτοῦ ἐξοχ. κ. Π. Ὀστροούμοβ, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τὸν πρωτοπρεσβύτερον τοῦ παλατίου καὶ ἰδιαίτερον πνευματικὸν τῆς Α. Μεγαλειότητος, εὐχαριστήσας πάντας διὰ τὴν συνδρομὴν καὶ προθυμίαν εἰς ταχεῖαν καὶ ἀσφαλῆ ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθείσης μοι ἐκκλησιαστικῆς ἐντολῆς. Ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης κύριος Ἀντώνιος ἀνέθετό μοι νὰ διαβιβάσω τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφικοὺς αὐτοῦ ἀσπασμοὺς τῇ Ὑμ.

Θ. Π. μετὰ προσθήκης, ὅτι ἀργότερον θὰ ἀπαντήσῃ Αὐτῇ εἰς τὴν ἐπιδοθεῖσαν αὐτῷ διὰ τοῦ ὑποφαινομένου σεπτὴν Αὐτῆς ἐπιστολήν. Σήμερον ἀναχωρῶ μεταβαίνων εἰς Μόσχαν.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενος μετ' εὐλαβείας τὴν παναγίαν Ὑμῶν δεξιάν, διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεκασμοῦ

Ἐν Πετρουπόλει τῇ 16 μαρτίου 1906

ταπεινότατος Λύτῆς θεράπων

Ἀρχιμανδρίτης ΙΑΚΩΒΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπισκοπὴ Νάξου. — Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν μαρτίου λήξαντος ἐπέστρεψεν εἰς Νάξον, μετὰ μακρὰν ἐν Ἀθήναις διαμονήν, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Παρονάξίας κ. Γρηγόριος.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. — Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ «Παρατηρητοῦ» τῆς Λευκάδος ἀνέγνωμεν εὐδηλον ἀφορῶσαν εἰς ἀξιεπανετωτάτην πρᾶξιν τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς Ἰθάκης καὶ Λευκάδος. Μαθοῦσα πρὸ μηνὸς αὕτη ὅτι ὁμὰς μαθητῶν τοῦ γυμνασίου Λευκάδος συνέστησε χορὸν μουσικὸν ἐπὶ σκοπῷ νὰ ψάλλῃ τὴν τετράφωνον ἔν τισι ναοῖς ἐν Λευκάδι, διέταξε τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς ἐπισκοπῆς ὅπως παρακωλύσωσι πάσῃ δυνάμει τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τούτου «ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐστηρῶς θέλουσι τιμωρηθῇ ὅσοι τούτων ἐπιτρέψουσι τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς». — Μετὰ λύπης μανθάνομεν ἐκ τοῦ «Ἄργους», ὅτι ἐν τῇ σχολῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἐν Ἄργει, καίπερ ἱδρυθείσῃ πρὸς παρασκευὴν ἱεροψαλτῶν, φοιτῶσιν οὐχὶ οἱ ἐν τοῖς ναοῖς ὑπηρετοῦντες, ἀλλὰ μᾶλλον τάξις τις ἐρασιτεχνῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι τῇ παρορμήσει τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Ἀργολίδος καὶ ὑπὸ τὴν ἀπαιτουμένην ἐποπτείαν αὐτοῦ, ἡ μουσικὴ αὕτη σχολὴ ἐδραιωθήσεται, τυγχάνουσα νῦν τῆς ἠθικῆς ἐν μέλλοντι δὲ καὶ τῆς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως παντὸς τιμῶντος τὰ πάτρια.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Παναγιώτατε δέσποτα,

Διὰ τῆς ταπεινῆς μου ταύτης προβαίνω εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν τελευταίων φόνων, οὓς διέπραξαν τὰ ὄργανα τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας μου.

Τῇ 17ῃ ἰανουαρίου ἐφονεύθη ἐν Τσαρνοβίστῃ ὑπὸ τοῦ διαβοήτου ὁπλαρχηγοῦ Μήτρου Βλάχου ὁ Ἀθανάσιος Μιχαήλ.

Τῇ 20ῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὁ Βασίλειος Τριανταφύλλου ἐκ Ρούλιας, σπουδαῖος παράγων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν συμφερόντων.

Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν χριστιανῶν ἠναγκάσθην, Παναγιώτατε, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων νὰ ἐπισκεφθῶ χωρία τινὰ ἐξ ἐκείνων, ἅτινα διὰ τῆς βίας ἀπεσκίρτησαν κατὰ τὸ ἔτος 1903. Διαμείνας λοιπὸν ἐπί τινας ἡμέρας εἰς τὴν παρὰ τὴν Χόλισταν ἱερὰν μονὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἐπεσκέφθην τὰ χωρία Κομανίτσοβον καὶ Τσιρίλοβον, ὅπου μὲ ἐδέχθησαν μετὰ συγκινήσεως οἱ χριστιανοὶ ἡμῶν, καὶ ἐτέλεσα τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν.

Μόλις ὅμως ἀνεχώρησα ἐπηκολούθησε σειρὰ δολοφονιῶν τῶν σπουδαιοτέρων ὁμογενῶν.

Τῇ 9ῃ φεβρουαρίου ἐφονεύθησαν ἐν Χολίστῃ ὑπὸ τῆς συμμορίας Κοσμᾶ ὁ Κοσμᾶς παπᾶ Βασιλείου καὶ ὁ Γεώργιος Κύρου, οἱ πολυτιμότεροι ἡμῶν ἄνθρωποι καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν περιφέρειαν, ἀρχαῖοι ἀγωνισταὶ καὶ προμαχοι τῶν ὀρθοδόξων ἀρχῶν.

Τῇ 14ῃ ἐφονεύθη ἐν Τσιριλόβῳ ὁ Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου, ὁ στύλος τοῦ χωρίου.

Τῇ δὲ 18ῃ ὁ μουκτάρης τοῦ Κομανιτσόβου Ἀργύριος Δημητρίου, ὅστις ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ φόνου αὐτοῦ προσελθὼν εἰς τὴν Μητρόπολιν μὲ προσεκάλεσεν ὅπως λειτουργήσω εἰς τὸ χωρίον.

Τοὺς φόνους τούτους τῶν ἀειμνήστων ὁμογενῶν ἐπηκολούθησαν φόνοι βουλγάρων τινῶν, καὶ ἡ κατάστασις αὕτη ἐξακολουθεῖ.

Ἐπὶ τούτοις, κατασπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς μοι Παναγιότητος,

ὑποδιατελῶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως

ταπεινὸς θεράπων καὶ ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Καστορίᾳ, τῇ 24 μαρτίου 1906.

ΕΞΑΡΧΙΑ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὁ περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν κάτω χρόνων ἀνενδότως ἀσχολούμενος γνωστὸς λόγιος κ. Περικλῆς Ζερλέντης, ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἀντίγραφον τοῦ Σιγιλλιώδους γράμματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Γ΄. τοῦ ἑνοῦντος τὴν πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν Καβάλλας τῇ μητροπόλει Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου, οὗτινος γράμματος τὸ ἐνμεμβράνως πρωτότυπον ἀπήγαγεν ἐξ Ἑλλάδος ὁ Ἰταλὸς Ἀντώνιος Φραβκτίλης.

Τοῦ γράμματος τούτου ἐπίσημον ἀντίγραφον ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακείου τῷ ὀνομαζομένῳ τοῦ Κριτίου, ἐν σελίσιν 469—470· ἀλλὰ παραλειπομένου, ὡς τυπικοῦ, (τοῦθ' ὅπερ ἀτυχῶς συμβαίνει καὶ ἐπὶ πλήθους ἄλλων ἐγγράφων τοῦ αὐτοῦ Κώδικος) τοῦ τέλους, ἔνθα ἀναγράφεται ἡ χρονολογία, καθὼς καὶ τῶν ἐπιτασσομένων Συνοδικῶν ὑπογραφῶν, ἅτινα συμπληροῖ νῦν τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ζερλέντη ἀντίγραφον.

Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν Καβάλλαν, σημειοῦμεν ὅτι σώζονται ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς Κώδιξι τὰ ἑξῆς ἔγγραφα.

α΄.) **Σιγίλλιον** τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου Β΄. (1612—1621), ἐκδοθὲν ἐν ἔτει ζρκβ΄. (7122 = μ. Χ. 1614), Ἰουνίῳ, Ἰνδικτιῶνος ΙΒ΄. δι' οὗ συνάπτονται τῇ μητροπόλει Φιλίππων τὰ ἀπὸ τῶν μητροπόλεων Περιθεωρίου καὶ Καβάλλας ἀποσπασθέντα ἓξ χωρία **Βασιλάκιον, Κουρντζῆ. Ζυγοστοῦ, Πομπλανὴ, Πολυστυλον** καὶ **Δοκάλου.** (Κῶδ. Α΄. 70).

β΄.) **Πρᾶξις** τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου μετὰ τριετίαν τῷ ζρκε΄. (7125 = μ. Χ. 1617), Δεκεμβρίῳ, ἑνώσας τὴν ἐρημωθεῖσαν μητρόπολιν Καβάλλας τῇ τῶν Φιλίππων. (Κῶδ. Α΄. 78).

γ΄.) **Σιγιλλιῶδες γράμμα** τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Παρθενίου Δ΄, ἐπὶ τῆς δ' αὐτοῦ πατριαρχείας (1675—6) κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ ᾳχοε΄. (1675) ἀπολυθέν, δι' οὗ ἐκχωρεῖται, πρὸς ζωάρκειαν, τῷ πρώην μητροπολίτῃ Δράμας καὶ Φιλίππων Γερμανῷ,—τῷ κατὰ Μάρτιον τοῦ προηγουμένου ἔτους 1674 παραιτηθέντι τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ἀντικατασταθέντι ὑπὸ τοῦ Νεοφύτου (ἀπὸ Πέτρας)— ἡ διοίκησις τῶν πατριαρχικῶν Ἐξαρχιῶν **Ὀρφανίου** καὶ **Καβάλλας.** (Κῶδ. Κυπρίου 383 καὶ Νομικῆς Συναγωγῆς 159).

Τέλος, εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς **Καβάλλας,** ὡς αὐτοτελοῦς Ἐξαρχίας, ἔθηκε τέρμα τὸ **Σιγιλλιῶδες γράμμα** Ἱερεμίου Γ΄. τὸ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ᾳψκα΄ (1721) ἐκδοθὲν καὶ ἑνῶσαν τὴν Καβάλλαν μετὰ τῆς μητροπόλεως Ξάνθης καὶ Περιεθωρίου, ἥτις ἕνωσις παραμένει ἐν ἰσχύϊ ἄχρι τῆς σήμερον.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΛΙΚΑΝΗΣ
Ἀρχειοφύλαξ

ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἡγούμενοι χρηματίσαντες ἐν τῇ κατὰ τὸ Δέλβινον μονῇ Καμένης[1]

Ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ἡγουμενευσάντων ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ σταυροπηγιακῇ καὶ πατριαρχικῇ μονῇ, δι' ἀκριβοῦς ἐρεύνης καὶ ἀναδιφήσεως διαφόρων χειρογράφων καὶ ἐκκλησιαστικῶν διπτύχων ἀρχαίων, βιβλίων τε καὶ ἡγουμενικῶν πράξεων, ἐγένοντο ἡμῖν γνωστοὶ οἱ ἑξῆς, οὓς καὶ ἐτάξαμεν καθ' ἣν ἐποχὴν ἔλαχεν ἕκαστος ἡγουμενεύων.

1032 Παρθένιος.

1089 Ἀμβρόσιος, Ἱερεμίας, καὶ Μακάριος.

1118 Φιλήμων Σιλβέστρος καὶ Σωφρόνιος.

1189 Βενιαμὶν, καὶ Κάλλιστος.

1309—1332 Ἄνθιμος ἱερομ. εὐπαίδευτος ἐκ Δενδροβιάνης, πρώην Θεολόγου, ἔνθα καὶ χειροτονεῖται τῇ ιγ΄ νοεμβρίου ᾳτ΄.

1400 Ἰωάσαφ μοναχὸς ἐκ Δελβίνου.

1440 Παρθένιος ἱερομόναχος ἐκπαίδευτος.

1490 Ἀγάπιος.

1509 Ἀγαθόνικος χειροτονηθεὶς τῇ 30 ἀπριλίου.

1538 Φιλόχριστος ἱερομ. στιχουργός.

1590 Μακάριος, καὶ Νικήτας ἱερομόναχοι.

1630 Ἰωάσαφ, Νεκτάριος καὶ Γρηγόριος.

1633—1645 Συμεὼν ἱερομόναχος ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἐκ Δελβίνου.

1640 23 μαΐου ἐτέθησαν τὰ συνόρα τὰ τῆς μονῆς καὶ ἐπεκυρώθησαν τὰ δίκαια αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου

1. Ὁ χρόνος τῆς ἱδρύσεως ταύτης ἀγνοεῖται ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν αἰώνων, λέγεται ὅμως ὅτι ἱδρύθη τῷ 1032 ἔτει, ἐπὶ πατριάρχου Ἀλεξίου Στουδίτου, καὶ βασιλείας Ρωμανοῦ Ἀργυροπούλου, δι' ἐξόδων Καμενιτσιώτου τινὸς πλουσίου ἢ ἄρχοντος «Ζαφειρίου» ἐπικαλουμένου, καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Κόμνας, οἵτινες ἐποίκισαν ταύτην μὲ διάφορα πλούσια κτήματα κείμενα εἰς τὴν Καμενίτσαν, Φωνίκην, Λυκούρσιον κτλ. ἡ δὲ λέξις Κάμενα ἢ Κάμεν, ἂν ἦναι σλαβικῆς καταγωγῆς, σημαίνει λίθον ἢ βράχον, ἐφ' οὗ κεῖται καὶ ἡ βάσις τῆς μονῆς

Κωνσταντινουπόλεως Παρθενίου τοῦ Γέροντος, ὁπότε καὶ σταυροπηγιακὴ ἐγένετο.

1650 Νεκτάριος ἱερομόναχος.

1662 Θεοφάνης ἱερομόναχος, ἐφ' οὗ ἐγένετο ἡ ζωγραφία ἐπὶ ἐπισκόπου Χειμάρρας-Δελβίνου Σεραφείμ.

1662—1680 Διονύσιος ἱερομόναχος.

1670 Σίλβεστρος ἱερομόναχος.

1672 Ἰωακεὶμ ἱερομόναχος, εἶτα, τῷ 1675, Δανιὴλ ἱερομόναχος.

1674—1677 Κύριλλος ἱερομόναχος ἐκ Σενίτσης, ὅστις ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαβίας ἐξέδωκεν ἐγκόλπιόν τι.

1678 Γαβριὴλ ἱερομόναχος, εἶτα, τῷ 1679, Κυπριανὸς καὶ Ματθαῖος ἱερομόναχοι ὁ μὲν ἐκ Δροπόλεως, ὁ δὲ ἐκ Δροβιάνης.

1689—1698 Ἱερεμίας, καὶ Διονύσιος ἱερομόναχοι.

1699 Γρηγόριος, καὶ Σωφρόνιος ἱερομόναχοι.

1700 Γρηγόριος, εἶτα, τῷ 1710, Νικήτας ἢ Νεκτάριος ἱερομ. εἶτα Ἀθανάσιος Κερκυραῖος.

1715 Παρθένιος ἱερομόναχος, ὅστις καὶ τῷ 1720, εἶτα Κωνσταντῖνος ἱερομόναχος ἐκ Λυκουρσίου.

1720 Κύριλλος ἱερομόναχος, εἶτα, τῷ 1725, Ἀνανίας, καὶ Μακάριος.

1729 Ἐγένοντο διάφοροι ἐπισκευαὶ τῆς μονῆς.

1736 Σωφρόνιος, εἶτα, τῷ 1800, ἐπίτροποι.

1813—1815 παπᾶ Πᾶνος ἀπὸ Σωπικὴν, ὅστις ἔκτισε πολλὰ δωμάτια.

1816—1820 Πάϊσιος ἱεροδιάκονος ἐξ Ἀργυροκάστρου, εἶτα ἐπίτροποι ἀπὸ Κακοδίκιον Λίτη παπᾶς καὶ λοιποὶ ἕως τοῦ 1830· εἶτα Παρθένιος καὶ Ἀρσένιος.

1821 Εὐστράτιος Ντελεάνης, εἶτα, τῷ 1828, Σεραφεὶμ ἱερομόναχος.

1831—1851 Πάϊσιος ἱερομόναχος Ἰωαννίτης, ἄριστος ἡγούμενος, ὅστις ἀπεβίωσε τῇ 14ῃ φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1851.

1843 παπᾶ Νικόλαος ἐκ Τεργιαχάτες.

1851—1872 Ἀρχιμανδρίτης Ἀγαθάγγελος, ὅστις ἐγεννήθη τῇ 5 δεκεμβρίου 1819, ἀνετράφη εἰς τὴν μονὴν τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, ἐμαθήτευσεν ἐν Δροβιάνῃ παρὰ τῷ διδασκάλῳ Τάτσῃ, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Δρυϊνουπόλεως Ἰωακεὶμ καὶ ἀπέθανε τῇ 4ῃ μαΐου 1872· οὗτος διέπρεψεν ὡς ἄριστος ἡγούμενος καὶ ἀρχιερατικὸς ἐν Δελβίνῳ ἐπίτροπος, οὗτινος οἱ γονεῖς ἦσαν ὁ μὲν πατὴρ ἐξ Ἁγίου Βασιλείου, ἡ δὲ μήτηρ, Ἐλισάβετ, ἐκ Νεβάνης.

1865 Κλήμης ἱερομ. Κερκυραῖος.

1867 κατὰ ὀκτώβριον, ἀνηρτήθη ὁ κώδων, δαπάνῃ τῆς μητρὸς τοῦ Ἀγαθαγγέλου Ἐλισάβετ.

1872—1873 Ἀρχιμανδρίτης Φίλιππος.

1874—1877 Διονύσιος ἐκ Τσαρκουβίτσης τῶν Κουρέντων.

1875—1879 Δοσίθεος ἐκ Γεωργουτσάτες.

1886—1888 ὁ σακελλάριος παπᾶ Χρῆστος ἐξ Ἄνω Λαμπόβου, ὁ πατὴρ τοῦ νῦν μητροπολίτου Βελεγράδων κ. Βασιλείου.

1893 7)βρίου 15—1899 Συνοδικῇ ἀποφάσει διωρίσθη ἡγούμενος ὁ ἐκ Ζήτσης λόγιος καὶ ἔμπειρος ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Οἰκονόμου.

1899 Ὁ πρωθιερεὺς Κωνσταντῖνος.

Ἐνταῦθα σώζονται καὶ ἕτεραί τινες σημειώσεις, περὶ ὧν ἄλλοτε, ὡς καὶ περὶ τῶν εὑρεθεισῶν μοι ἐπιγραφῶν.

Ἐν Δροβιάνῃ τῆς Ἠπείρου

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

(ἐκ Δροβιάνης τῆς Ἠπείρου)

ΕΚΛΟΓΗ προεστοῦ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

(παλαιὸν ἔγγραφον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Ἀλαυρῷ Φιλαρχαίου Ἑταιρίας «Ὄρθρος»)

διὰ τοῦ παρόντος μας γράμματος φανερώνωμεν ἡμεῖς οἱ ραγιάδες γουριότες ἅπαξ || ἅπαντες μικροί τε καὶ μεγάλοι ὅτι ἐσυμφωνήσαμεν ὅλοι μας καὶ ἐπί || γαμε καὶ ἐπαρεκαλέσαμε τὸν κὺρ Θεόδωρον Λογοθέτην καὶ τὸν ἐδάλα || με προεστὸν εἰς τὸ χωριό μας διὰ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ ὅσον εἶναι τῆς || δυνάμεώς του καὶ ἔχομεν ὅλοι μας μὲ ὅλον μας τὸ χουσνουτλήκι[1] νὰ τὸν || ἀκολουθήσωμε κοντά του εἰς ὅσα ἤθελεν μας προστάξει, καὶ ἂν || ἤθελε... κανὶς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ τὸν κατατρέξῃ ἔχομεν ὅλοι ἡμεῖς || νὰ τὸν ἀποκριθῶμεν καὶ. . . νὰ μένῃ ἄτυχος, καὶ ἂν ἤθελε τὸν || ἀκολουθήσῃ κανένα ζαράρι ἐδῶ ὅπου βρίσκεται εἰς τὴν δουλειὰν μας ἔχο || με νὰ τὸ ἀποκριθοῦμεν ἡμεῖς ἡ χώρα καὶ ἂν . . . παραλάξωμεν ἀπὸ ἑ || τοῦτα ὁποῦ γράφομεν ἐκ τῶν ἐδίων χειρῶν μας ἔχει νὰ μᾶς παιδεύσει || μὲ τὸν ἀγάμας ἢ μὲ ἄλλην κρίσιν ὁποίαν θέλει, καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς ἐδό- || θη τὸ παρόν μας εἰς χεῖρας τοῦ κὺρ Θεοδώρου Λογοθέτου καὶ ἔστω εἰς βεβαίωσιν.

1804 = αὐγούστου 23

[1] = ;

---

* Προηγούμενα δημοσιευθέντα ἔγγραφα τῆς βιβλιοθήκης τῆς «Ὀρθρου» ἴδε ἐν ἀρ. 42, 52 τοῦ 1905 καὶ 6 τοῦ 1906.

Προσεχῶς σειρὰν ἐγγράφων τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἱεροθέου.

Οἰκονόμος ἀθανάσιος ἱερεὺς παρὼν—σακελλαρίως ἱερεὺς παρὼν—χατζῆς . , . . παρὼν—χατζηδῆμος παρὼν—εὐσταθιος χατζήμιζου παρὼν—χατζῆ γέργος παρῶν—χατζη ἀποστολης παρον—ρίζος θεοδοσιουπαρῶν—χ΄σταθις παρὼν;—ρίζος γεωργιου ὁ γράψας παρὼν—βασίλης ταριπακος παρὼν—μιχαλης χρισικοῦ παρον—θεοδωρος τοῦ δημουλα παρὼν—γιοργις . . . . . παρὼν— (Εἰς δευτέραν δὲ κάθετον γραμμὴν, ὑποκάτω ἐπίσης τοῦ κειμένου, δεξιὰ)—χριπαπασταθις παρον—παπασταθις τοῦ οἰκονόμου παρὼν ἀναγνώστις τοῦ λάμπροπάρον—ἀναγνώστης καρβελὰς παρὼν—γιοργουσις . . . . παρὼν—(καὶ παρακάτω) . . . . παρὼν.

(Περαπλεύρως δὲ τοῦ κειμένου εἰς τὸ περιθώριον εἰς μὲν τοὺς 9 καὶ 10 στίχους τούτου)

. . . . βιχαλης του βελη γεγα παρόν

(Ἀπὸ δὲ τοῦ 13 στίχου μέχρι τέλους τοῦ 28 στίχου κατὰ μῆκος).

† . . . Ἀθανάσιος βαιβαιοῖ εἰς τὰ ὅσα ἔγραψαν οἱ χῶρα καὶ μαρτυρεῖ; . . .

Σημειώσεις

Τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀντίγραφον τοῦ ἐν τῷ κώδικι ὑπ' ἀρ. 59 παλαιοῦ ἐγγράφου. Προέρχεται ἐκ Γούρας θωρηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖθεν καταγομένου κ. Εὐσταθίου Οἰκονόμου, μικρεμπόρου ἀγοραίου. Εἶναι δὲ ἡ Γούρα σήμερον χωρίον ἐπὶ τῶν πρὸς βορρᾶν κλιτύων τοῦ ὄρους Ὄθρυος, 7 ὥρας νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Ἀλμυροῦ. Κατοικεῖται ὑπὸ 100 περίπου οἰκογενειῶν, καὶ εἶναι πρωτεύουσα τοῦ τρίτου δήμου τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν τοῦ δήμου Ὄθρυος.

Ἄλλοτε ὅμως ἐν μεγάλῃ ἀκμῇ εὑρισκομένη ἦτο σχεδὸν πόλις, τῶν κατὰ πολὺ πολυπληθεστέρων κατοίκων αὐτῆς ἀσχολουμένων εἰς ποικίλας βιομηχανίας ὡς ἡ βυρσοδεψική, ἡ ταπητουργία, ἐξ ὧν ἐπλούτουν.

Ἡ παρακμὴ δὲ αὐτῆς προῆλθεν ἐκ ποικίλων καταδρομῶν, ὧν οὐκ ἔστι τοῦ παρόντος ἡ μνεία.

Τελευτῶν σημειῶ, ὡς ἐκ περισσοῦ, ὅτι ἡ Γούρα εἶναι ὁ τόπος, ἐξ οὗ προέρχεται ἓν ἰσχάτως ἀνακαλυφθὲν δημοτικὸν τραγοῦδι μας, περὶ τοῦ ὁποίου λίαν ἀκριβῶς ἐδημοσίευσα ἐν τῷ «Τύπῳ» Βόλου (11 δεκεμβρίου 1905), ὁπόθεν παρέλαβέ τινα καὶ ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, καὶ περὶ οὗ ἐν τῷ προσεχῶς ἐκδοθησομένῳ στ' τεύχει τῆς καθ' ἡμᾶς «Ὄθρυος» ἐκτενέστερον καὶ ἀναλυτικώτερον. Ἁπλῶς μόνον ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅτι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν γνωστὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καταδρομὴν τοῦ Ὀλὼφ, ἧς εἶναι θρῆνος.

Ἐξ Ἀλμυροῦ

ΑΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

β΄. Ἀλλ' ἡ «Διπλωματικὴ» ἀποτελεῖ κλάδον κύριον τῆς «Διπλωματίας», αὕτη δὲ πάλιν τῆς «Πολιτικῆς». Ἡ μὲν «Πολιτικὴ» εἶναι ὅλη ἡ ἐπιστήμη, ἥτις ἐξετάζει τὸν βίον τοῦ ἔθνους κατά τε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ὀργάνωσιν καὶ τὰς ἐξωτερικὰς αὐτοῦ σχέσεις, συμπίπτει δῆλαδὴ σχεδὸν τῇ Ἱστορίᾳ, ἡ δὲ «Διπλωματία» εἶναι κλάδος αὐτῆς, διότι περιορίζεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μετὰ τῶν ξένων ἐθνῶν σχέσεων τῆς πολιτείας, ἔχει δὲ ὑπ' ὄψιν τὴν εὐκοινωνησίαν καὶ τὴν εὐσυναλλαξίαν. Ἡ Πολιτικὴ δὲ ἐξήρτηται ἐκ τῆς πολιτείας τῶν τὰ πολιτικά, ἤτοι τὰ δημόσια, πρασσόντων, ἀλλάσσει ἀνὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὡς παρατηρεῖται τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρχαίας θεοκρατίας, τῆς σοφιστείας, τῆς πολιτείας τοῦ Πλάτωνος καὶ τῆς πρακτικωτέρας τοῦ Ἀριστοτέλους, τῆς τῶν Ρωμαίων, τῆς τοῦ Μεσαίωνος, τῆς τῶν πολιτικῶν θεωριῶν τοῦ Machiaveli, τῆς τοῦ Ναπολέοντος τῶν μετὰ τὰς συνθήκας τοῦ 1815, 1856 κλ. τῶν μετὰ τὸ 1871 καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ δοὺξ de Broglie διερωτᾶται ἐν τῷ λαμπρῷ αὐτοῦ συγγράμματι τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον «Histoire et Politique» (1897 σ. 71, 77 καὶ ἑξῆς), μετὰ τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετίας τοῦ νέου ἐν Γαλλίᾳ πολιτεύματος, τῆς δημοκρατίας, τί ἐπράχθη ἐν Γαλλίᾳ τὸ δυνάμενον ἵνα κουφίσῃ τὰς συνεπείας τῶν μεγαλειτέρων δυστυχιῶν καὶ θυσιῶν τοῦ ἔθνους. «Τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, λέγει, ὡς δυνάμεθα ἵνα προϊδωμεν, εἶναι φύσεως τοιαύτης ἵνα φέρωσιν ἐπιλησμοσύνην τοῦ παρελθόντος;» Ἦτο δυνατὸν ἵνα κλείσῃ τις ὀφθαλμοὺς, ἦτο δυνατὸν πολιτικὸς διευθύνων τὰς τύχας τῆς μεγάλης Γαλλίας, ἵνα μὴ ἀναμνησθῇ ἡμέραν τινὰ παρελθόντος μὴ πολὺ ἀπομεμακρυσμένου ἀλλὰ τοῦ χθὲς ἔτι; ἦτο δυνατὸν, ἵνα μὴ ἀναγνώσῃ μίαν τοὐλάχιστον σελίδα τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἵνα μὴ ῥίψῃ ἔστω καὶ ἐπιπολαίως βλέμμα ἐπί τινος χάρτου περὶ τῆς γεωγραφικῆς τῆς πατρίδος αὐτοῦ θέσεως; Τί ἦτο ἡ Εὐρώπη τοῦ 1801 κατὰ τὸ 1814, ἡ δ' Εὐρώπη αὕτη τοῦ 1814 τί ἐγένετο τὸ 1848; Πόσα διδάγματα μετὰ ταῦτα ἐδιδάχθη, λέγει αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκ τῆς ἀναδιφήσεως αὐτῆς τῆς τῶν τελευταίων ἐτῶν ἱστορίας, ὁ ἴδιος ὑπογράψας τῷ 1871, ἐνῷ χρόνῳ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 145—148.

ἔτι ἡ πατρὶς αὐτοῦ ἐτέλει ὑπὸ τοὺς πόδας αὐστηροῦ καὶ σιδηροῦ νικητοῦ, ἐν τῇ Διασκέψει τοῦ Λονδίνου ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας, τὰ ἐναντία ἐκείνων, ἅτινα ἡ Γαλλία μετὰ τῆς Ἀγγλίας ἐπέτυχε μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐκ τῆς Ρωσίας (1856 σελ. 87)[71]. Ἡ διδακτικὴ αὕτη πεῖρα ἐγένετο αὐτῷ μίθημα πολιτικὸν ἐκ τῆς Ἱστορίας ληφθέν. Ἡ «Πολιτικὴ» ἀπαιτεῖ γνῶσιν Ἱστορίας, φιλοσοφικὴν κρίσιν καὶ σύνεσιν.

§ 19.

γ'. Διπλωματία εἶναι, ὡς γνωστὸν, «ἡ μετ' » ἐπιγνώσεως τέχνη τοῦ καλῶς διεξάγειν τὰς » μεταξὺ τῶν κρατῶν δημοσίας ὑποθέσεις», ἡ δεξιότης δ' αὕτη περὶ τὸ διευθύνειν τὰς ὑποθέσεις κράτους τινὸς εἶναι εὐγενεστάτη ἐργασία, ἐφαρμοζομένη ἀνεξαιρέτως ἐν ὅλοις τοῖς ζητήμασιν, εἰς ἃ αἱ κυβερνήσεις ἔχουσιν ἐπιτακτικὸν συμφέρον, ἵνα συμφωνήσωσι καὶ μὴ συνταράξωσι τὰς μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένας ἁρμονικὰς σχέσεις[72].

Οἱ διπλωμάται δὲν ἔχουσιν ἀποστολὴν ἐπὶ τούτῳ ἢ ἐνείνῳ τῷ λόγῳ ἵνα διομολογῶσι συνθήκας, αἵτινες παρακωλύουσιν ἢ καταπαύουσι τὸν πόλεμον, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προκαλοῦσιν αὐτὸν, ἀλλὰ τάσσονται ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου αὐτῶν κυρίου ἐν εὐγενεστάτῃ περιωπῇ, ἵνα διὰ τῆς δεξιότητος αὐτῶν καὶ δι' ἄλλων τρόπων διακανονίζωσι τὰς μεταξὺ τῶν κρατῶν διαφόρους σχέσεις, ἐνεργῶσι π. χ. συμβάσεις οἰκονομικὰς, ἐμπορικὰς, τελωνειακὰς, σιδηροδρομικὰς, ταχυδρομικὰς, τηλεγραφικὰς, νομισματικὰς καὶ ἄλλας τοιαύτας, αἵτινες ὀρθοῦσι τὴν βιομηχανικὴν, τεχνικὴν καὶ πνευματικὴν ἔτι ἰδιοκτησίαν. Ὁ διπλωματικὸς ἀνὴρ ἀναδέχεται τὴν εὐγενεστάτην τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀντιπροσωπεύειν τὸ κυρίαρχον κράτος, τοῦ λαλεῖν ἐν στόματι τοῦ ἔθνους, ἢ τῆς πατρίδος, τοῦ προσημαίνειν πολλάκις τὰ μέλλοντα γενέσθαι. «Διπλωματία» ἄρα εἶναι ἡ δεξιότης τοῦ συντηρεῖν, τοῦ ὑπερασπίζειν, τοῦ πολλαπλασιάζειν τὰ τῆς πολιτείας δίκαια, τοῦ προλεαίνειν καὶ διευθύνειν διαπραγματεύσεις διεθνεῖς πρὸς ἔντιμον ἐπίτευξιν τοῦ μείζονος καὶ βελτίονος συμφέροντος διὰ τὸ ἔθνος, ὅπερ ἀντιπροσωπεῖ.

Ἡ δεξιότης δὲ αὕτη οὔτε τοῖς Ἕλλησιν οὔτε τοῖς Ρωμαίοις οὔτε τοῖς Βυζαντίνοις ἦτο ἄγνωστος, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐκαλλιεργεῖτο ὑπὸ ἰδίας τινὸς τάξεως ἀνδρῶν.

δ'. Οἱ ἐν Βυζαντίῳ βεβαίως ἐν ταῖς πρὸς τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἀνατολὴν σχέσεσιν αὐτῶν ἐμόρφωσαν διπλωματικοὺς ἄνδρας λαϊκούς τε καὶ κληρικοὺς οὐχὶ ὀλίγους. Οἱ διάφοροι πρὸ πάντων στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ θεσμοὶ καὶ αἱ τῆς αὐλῆς ἐθιμοτυπίαι ἀφ' ὅτου μάλιστα Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος κατὰ τὸ 1045 ἐπὶ νέων βάσεων ἀνεδιοργάνωσε τὴν Νομικὴν Σχολὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει[73] ἐκ συνηθείας καὶ πείρας πολλοὺς ἀνέδειξαν ἐπιτηδείους ἄνδρας, ἵνα διαπραγματεύωνται μετὰ τῶν φίλων ἢ τῶν ξένων περὶ πολλῶν. Διὰ τῶν τοιούτων διπλωματῶν οἱ ὑποτελεῖς συνεκρατοῦντο, οἱ ἐχθροὶ συνεβιάζοντο, οἱ ἀδύνατοι ἠπειλοῦντο, οἱ σοβαροὶ ἐθωπεύοντο διὰ τῆς χορηγίας τίτλων πομπωδῶν ἢ χρημάτων πολλῶν συνοικέσια καὶ «γαμικὰ συναλλάγια» συήπτοντο, οἱ ξένοι προσερχόμενοι ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ μεγαλοπρεπεῖ ὑποδοχῇ καὶ ταῖς περιποιήσεσι[74]. Καίτοι δὲ ἰδία τάξις διπλωματικῶν ἀνδρῶν ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ὑφίστατο, μ' ὅλον τοῦτο ἐν ἑκάστῃ στιγμῇ εὑρίσκοντο κατάλληλοι διὰ τὰς ἐκτάκτους ἀποστολὰς καὶ δεξιώσεις καὶ πρὸς πᾶσαν ὑπηρεσίαν ἕτοιμοι. Ἡ Διπλωματία ὡς Ἐπιστήμη ἤρξατο τὸ πρῶτον ἐν Ἰταλίᾳ ἵνα διδάσκηται καὶ ἀναπτύσσηται. Ἡ Ρώμη, ἡ Βενετία, ἡ Φλωρεντία ἐγέννησε διπλωμάτας διακεκριμένους. Πέντε τῶν λογίων τῆς Τοσκάνης, ὁ Δάντης, ὁ Πετράρχης, ὁ Βοκκάκιος, ὁ Guicciardini καὶ ὁ Μακιαβέλης διεξήγαγον ἐκ μέρους τῆς Φλωρεντίνης Δημοκρατίας δυσχερεῖς καὶ σπουδαίας πρεσβεύσεις. Τοῖς πολλοῖς οὐχὶ ἄγνωστος ἡ δεξιότης τοῦ τελευταίου τῆς ἄνω πεντάδος ἐν ταῖς πρὸς τὸν Λουδοβῖκον τὸν ΙΒ', πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανὸν, τὸν πάπαν Ἰούλιον τὸν Β' καὶ τὸν Καίσαρα Βοργίαν

71. Παραβάλλεται ἀπαραμίλλως ἡ θέσις τῆς Γαλλίας μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν καὶ τῆς Ρωσίας μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν, ἐξετάζεται ἡ θέσις αὐτῆς, ἡ πολιτικὴ, ἡ οἰκονομικὴ, ἡ γεωγραφικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὴν τῆς Γαλλίας. Διδακτικὰ μέρη ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν σχέσεων ἀκόμη αὐτοῦ ὡς πληρεξουσίου ἐν Λονδίνῳ πρὸς τὸν φί ον αὐτοῦ Ἰούλιον Φάβρον, τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν.

72. Θουκυδ. Γ', 82, 2 καὶ 7—8.

73. Z. N. Lingenthal. Gesch. d. griechisch— roem. Rechts, 1892.

74. Ὅρα Κ. Πορφυρογεννήτου, Ἔκθ. Βασιλείου Τάξεως. ἐκδ. Βόννης.

πρεσβεύσεσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἐπὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ δὲν πρέπει ἐνταῦθα ἵνα μνησθῶ τοῦ ὁμογενοῦς Ἰανοῦ τοῦ Λασκάρεως[75]; Ὁ λογιώτατος οὗτος ἀνὴρ ἐκ Φλωρεντίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπανελθὼν δὲν ἔσχε τὴν τιμὴν ἵνα γένηται δεκτὸς παρὰ τῷ Σουλτάνῳ Βαγιαζὴτ τῷ διαδόχῳ τοῦ μεγαλεπιβόλου Πορθητοῦ; Ὁ Λάσκαρις δὲν εἶναι ὁ ἀκολουθήσας Καρόλῳ τῷ Η΄, τρέφοντι παράτολμα σχέδια, ὅτε ὁ γάλλος οὗτος μονάρχης ἐκ τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Ἀπεννίνειον εἰσῆλθε χερσόνησον; δὲν εἶναι ὁ ἀκολουθήσας Λουδοβίκῳ τῷ ΙΒ΄; δὲν εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τούτου κατὰ τὸ 1503 ὡς ἀντιπρόσωπος εἰς Βενετίαν ἐκπεμφθεὶς πρὸς διαπραγμάτευσιν συνθήκης, τὸ δ΄ ἐπιὸν ἔτος ὡς πρεσβευτὴς (ambassadeur) τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Γαληνοτάτῃ Δημοκρατίᾳ ὁρισθείς; δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κατὰ τὸ 1525 μετὰ τὴν μάχην τῆς Παυίας Κάρολον τὸν Ε΄, τὸν τῆς Γερμανίας μὲν αὐτοκράτορα, τῆς Ἱσπανίας δὲ βασιλέα, ἐν ὀνόματι τοῦ πάπα Κλήμεντος Ζ΄ σπουδαιότατα προσαγορεύσας, καίπερ ὑπερογδοηκοντούτης[76];

§ 20.

ε΄. Ὁ Διπλωμάτης δύο ἀρετὰς τοὐλάχιστον δέον ἵνα ἔχῃ, σύνεσιν πολιτικὴν καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· καὶ τὸ μὲν εἶναι δῶρον ἀδίδακτον τῆς φύσεως, τὸ δὲ ἐπιτυγχάνεται πολλῇ τῇ ἀσκήσει, συνεχεῖ τῷ πόνῳ καὶ ἐπιγνώσει τῶν προγεγενημένων· ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ τούτῳ σημείῳ δέον πολλὴν ἵνα ἀσκῇ φυλακτικότητα, καὶ μὴ προτρέχῃ ἐν ἐξηγήσεσιν. Εὐγενὴς σταδιοδρομία, εὐτυχὴς δὲ ὁ βροτὸς καὶ μακαριστὸς, ὅστις ὑπὸ φύσεως πεπροικισμένος δεξιᾶς τὴν ἐπιστήμην ταύτην καλλιεργήσας κατώρθωσεν ἵνα δειχθῇ χρήσιμος τῷ ἄρχοντι αὐτοῦ καὶ τῇ πολιτείᾳ, ἣν νομίμως ἀντιπροσωπεῖ. Δεξιὰ ὅμως φύσις διπλωμάτου δέον ἵνα διαμορφωθῇ καὶ διὰ τῆς πείρας, ἥτις προσκτᾶται καὶ ἐκ τῆς γνώσεως τῆς Ἱστορίας (Πρβλ. § 3, **6**, σελ. 7). Δεσμὸς λοιπὸν λίαν στενὸς συνδέει τὸν διπλωμάτην καὶ τὸν ἱστορικὸν ἄνδρα· ἀμφότεροι ἔχουσιν ἐσαεὶ ἀνάγκην ἀλλήλων. Ὁ μὲν διπλωμάτης διὰ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ παρασκευάζει τὸ ὑλικὸν διὰ τὸν «μέλλοντα ἱστορικὸν», ὁ δὲ ἱστορικὸς συντάσσει τὸ ὑλικὸν τοῦτο, διατάσσει αὐτὸ καὶ συναπαρτίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος διὰ τὸν «μέλλοντα διπλωμάτην». Καὶ δύναται μέν τις ἵνα εἶναι καλὸς ἱστορικὸς, χωρὶς ὅμως σύναμα καὶ καλὸς διπλωμάτης, ἀλλὰ καλὸς διπλωμάτης δὲν δύναταί τις ἵνα καταστῇ ἄνευ γνώσεων Ἱστορίας, ἐν ἄλλαις λέξεσι «σχολεῖον τῆς Διπλωματίας εἶναι ἡ Ἱστορία· ἄνευ Ἱστορίας, οὐδεὶς διπλωμάτης»[77].

στ΄. Διπλωματικὴ Ἱστορία (Histoire diplomatique) κυρίως λέγεται ἡ ἱστορία τῶν συνθηκῶν ἐπὶ εἰρηνεύσει, καὶ τῶν διαπραγματεύσεων, αἵτινες προηγήθησαν ἐπὶ τῇ συντάξει τῶν ὅρων τῶν συνθηκῶν τούτων.

Ἡ Διπλωματικὴ Ἱστορία περιοριζομένη εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐργασίας ταύτης παρουσιάζει οὐχὶ μέγα ἐνδιαφέρον, εἶναι κατάλογος ὅρων συνθηκῶν παντοίων ἐπιστημονικώτερον συντεταγμένος. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν ἀντὶ νὰ περιορίζηται εἰς τὴν ἀρίθμησιν τῶν γεγονότων καὶ τῶν ὅρων προσπαθῇ ἐπὶ διαφόρων δεδομένων βασιζομένη ἵνα ἀνεύρῃ τὰς πόρρω ἢ ἐγγὺς αἰτίας αὐτῶν, συσχετίσῃ αὐτὰς, εἰσδύσῃ εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ ἀντενεργείας τὰς προτέρας τῶν συναλλασσομένων καὶ διαλλαττομένων. Οὕτως ἡ Διπλωματικὴ Ἱστορία μελετῶσα τὰς σχέσεις τῶν κρατῶν καθίσταται οὐχὶ στυγνὸς ἀλλ' εὐεργετικὸς κλάδος τῆς Ἱστορίας, διότι ἡ μελέτη τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν ἔθνους τινὸς εἶναι ἀπόρροια τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως καὶ τοῦ ψυχικοῦ σθένους, καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως ὡς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ αἱ κινήσεις καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ μηνύουσι τὴν καθόλου αὐτοῦ ἐσωτερικὴν εὐεξίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

§ 21.

Δίκαιον. Ἐκ τῆς «Διπλωματίας», ἤτοι «ἐκ τῆς ἐπιστήμης τῆς τακτικῆς ἢ ἐκτάκτου πρεσβεύσεως» ἐγεννήθη τὸ λεγόμενον «Διεθνὲς ἢ ἀλληλεθνὲς Δίκαιον». Ἐκ τῶν «πεπρεσβευμένων»,

75. Legrand, Bibl. Hellén. τ. Α΄ 1885.

76. Legrand, Bibl. Hell. τ. Α΄ σελ. CLIII, ἐν ᾗ τὸ κείμενον τοῦ προσφωνήματος. Ἀπὸ τοῦ 1504 μέχρι τοῦ 1509 ὁ Λάσκαρις ἐχρημάτισεν ἐν Βενετίᾳ πρεσβευτής.

77. Ἀπὸ τοῦ 1887 ἤρξατο ἐν Παρισίοις καὶ ἡ Revue d'Histoire Diplomatique. Ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς ὅρα τί γράφει, ὁ δὲ Βρογλὶ περὶ Βολταίρου πιστεύσαντος ὅτι ἕνεκα τῆς φιλίας, ἣν εἶχε πρὸς τὸν Φριδερῖκον τῆς Πρωσσίας ἠδύνατο καὶ διπλωματικὰς ἀποστολὰς ἵνα τελῇ καὶ ἀμέσως τὸν φίλον πείθῃ.

ἤτοι τῶν «ὑπὸ τῶν πρέσβεων πεπραγμένων» καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐγεννήθη τὸ «Δίκαιον» μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Τὸ «Δίκαιον» δὲ εἶναι κατὰ τὸν πολὺν Martens[78] κυρίως προϊὸν τῆς παρελθούσης ἱστορίας. Τὸ Δίκαιον δὲ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς Ἱστορίας εἶναι ἡ ἑδραία βάσις καὶ τὸ ἑρυμνὸν ἔρεισμα πάσης καλῶς συντεταγμένης πολιτείας, ἥτις προώρισται ἵνα ζήσῃ καὶ δράσῃ ἐν τῷ ἱστορικῷ ὁρίζοντι, οἱ δὲ νόμοι, ἡ ὁρατὴ, ἡ ἁπτὴ τοῦ Δικαίου ἐνσάρκωσις. Δικαίως δὲ ὁ Montesquieu[79] διδάσκει ὅτι «δέον τοὺς νόμους ἵνα φωτίζωμεν διὰ τῆς ἱστορίας, ὡς καὶ τὴν ἱστορίαν διὰ τῶν νόμων», οἱ δὲ νόμοι ἔθνους τινὸς κατὰ τὸν Γίββωνα ἀποτελοῦσι τὸ διδακτικώτατον μέρος τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Δὲν εἰσέρχομαι λοιπὸν εἰς λεπτομερείας, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐν τοῖς ἡγουμένοις (§ 13, δ΄) περὶ τῶν νομοθεσιῶν καὶ τῶν νεωστὶ ἔτι εἰς φῶς προσελθουσῶν μνείαν ἐποιησάμην, ἀντιπαρέρχομαι δὲ συνιστῶν τοῖς ἱστορίαν εὐρύτερόν πως διδάσκουσιν ὅπως μελετῶσι καὶ παραβάλλωσι καὶ αὐτὰ τὰ ἁπλούστατα νομοθετήματα ἑνὸς ἢ καὶ διαφόρων ἐθνῶν μιᾶς ἢ διαφόρων ἐποχῶν τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους, περὶ οὗ τὸν λόγον ποιοῦνται καὶ καλσῦσι τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν ἐπὶ τὰς διαφορὰς ἢ τὰς ἐπιδράσεις καὶ σχέσεις αὐτῶν. («Σολώνειος», «Λυκούργειος», «Δωδεκάδελτος» καὶ «Ἰουστινιάνειος», «Ἐκλογὴ», «Βασιλικά» κλπ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

§ 22.

Ἀρχαιολογία. Ἡ «Ἱστορία» ἀρχαιότερον περιελάμβανεν οὐ μόνον τὰ πολιτικὰ συμβάντα ἀλλὰ καὶ ἅπαντα τὰ σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν βίον τῶν ἱστορουμένων ἐθνῶν ἔχοντα. Σήμερον ὅμως καταλείπει τῇ Ἀρχαιολογίᾳ τὴν ἀκριβολόγον μελέτην τῶν πολιτευμάτων, τῶν θρησκευτικῶν, τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν ὀργανισμῶν, τῶν οἰκονομικῶν πόρων, τῶν νομίμων καὶ τῆς τέχνης, ἥτις μάλιστα ἴδιον ἐξαίρετον κλάδον τῆς Ἀρχαιολογίας καλλίκαρπον ἀποτελεῖ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ὁ μακαρίτης Ραγκαβῆς[80]. Ἡ «**Ἀρχαιολογία**» μετεμόρφωσε σήμερον καὶ μετέπλασε τὴν «Ἱστορίαν» ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω (§ 4), διεφώτισε διὰ βεβαίου φωτὸς τοὺς ἀρχαίους θεσμοὺς ἀναστήσασα τὸν ἀρχαῖον κόσμον ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡμῶν. Σήμερον δυνάμεθα κάλλιστα ἵνα καὶ τὴν Πομπηίαν κατοπτεύσωμεν καὶ τὴν Πριήνην διορίσωμεν καὶ τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τοὺς Δελφοὺς ἀναπαραστήσωμεν. Ἕνεκα δὲ τῆς μεγάλης σχέσεως τῆς Ἀρχαιολογίας πρὸς τὴν Ἱστορίαν ἀπό τινος πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐπιζητεῖται καὶ ἡ ἐν τοῖς Γυμνασίοις διδασκαλία τῆς Ἀρχαιολογίας, ἐξετάζεται δὲ, ὡς εἴθισται, μετὰ λογισμοῦ καὶ ὁ καταλληλότερος τρόπος καὶ ἡ καλλιτέρα μέθοδος πρὸς διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τούτου καὶ δὲν ἐπιβάλλεται, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐκ τῶν συζητήσεων τῶν ἐν τῷ Διεθνεῖ Ἀρχαιολογικῷ Συνεδρίῳ, τῷ τελευταίῳ ἐν Ἀθήναις συγκληθέντι διεξαχθεισῶν. Ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀρχαιολογίας (enseignement de l'Archéologie) ὡμίλησαν ὑπὸ διαφόρους τύπους ὁ Conze, ὁ Seure, καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων οἱ κκ. Δραγάτσης[81] «περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τοῖς σχολείοις» καὶ Παπαβασιλείου «πῶς ἂν τὰ τοῦ καθόλου βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ἑλλάδος διδάσκοιτο»[82]. Περὶ τῆς ἡμετέρας Πατριαρχικῆς Μ. Σχολῆς, Παναγιώτατε, δὲν ἔχομεν εὐτυχῶς ἵνα πολυπραγμονήσωμεν, διότι ἡ Ἀρχαιολογία διδάσκεται ὡς ἴδιον μάθημα καὶ ὡς βοηθητικὸν τῇ τε λοιπῇ παιδεύσει καὶ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἐν μέτρῳ, ὡς τοῦτο καὶ τῷ Διεθνεῖ Συνεδρίῳ διὰ τοῦ ἡμετέρου ἀντιπροσώπου καὶ τῆς σχολῆς ἡμῶν τιμιωτάτου ἀναστήματος, τοῦ κ. Μ. Εὐαγγελίδου προσηκόντως ἐδηλώθη πρὸς γνῶσιν κοινοτέραν.

(ἕπεται συνέχεια)

78. Preface Guide Diplomatique τ. Α' σ. Χ ἐν Παρισίοις 1851.

79. Esprit des Lois, XXXI § 2 ἐν τέλει.

80. Ἱστορία τῆς ἀρχ. Καλλιτεχνίας τ. Α' σ. 3, ἐν Ἀθήναις.

81. Ὁ Csengerie καὶ ὁ Plunkett (Δουβλίνου) καὶ ὁ Tolman (Νασβίλλας) ἐν τινι μέτρῳ καὶ ὁ Harry (Ἀμερικῆς Κινκιννᾶτον) περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τοῖς ἀμερικανικοῖς Κολλεγίοις. Μέτιθι R. Etudes Anciennes 1905, τεῦχ. Β', σ. 197—218.

82. Ὅρα Compt. rendus du Congrès International d'Archéologie. I session, 1905 σ. 332. Καὶ ὁ κάλλιστος καθηγητὴς κ. Ζησίου ἔγραψε πραγματείαν περὶ τῆς Εἰσαγωγῆς τοῦ μαθήματος τῆς Ἑλλην. Ἀρχαιολογίας εἰς τὰ Γυμνάσια, ἣν ὅμως δὲν κατέθηκεν ἅτε ἀσθενών, ὡς καὶ ἄλλοι τινές.

ΡΟΥΔΟΛΦΟΥ EUCKEN

Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος καὶ ἡ θρησκεία*

Νὰ ἀναπτύξωμεν πόσον μεγάλα καὶ μένοντα κατωρθώθησαν διὰ τοιαύτης ἡνωμένης προσπαθείας, κεῖται ἐκτὸς τοῦ ἡμετέρου ἔργου. Ἀλλὰ ἀναμφιβόλως ὅλον τὸ μέγεθος τῆς ἐργασίας δὲν ἠμπόδισε, ὅπως ὁ κόσμος τῶν πραγμάτων διατηρηθῇ οὐ μόνον κατὰ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀπειλήσῃ πάντοτε τραχύτερον τὴν αὐθυπόστασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἡ ΙΘ' ἑκατονταετηρὶς ἀνύψωσε τὸ πρόβλημα, ἰδίᾳ καθ' ὅσον ἔφερεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰς περιπλοκὰς τοῦ νεωτέρου βίου μετ' ἰδιαιτέρας ἐνεργείας εἰς ἄμεσον πεῖραν καὶ αἴσθησιν. Ἀρκετὰ περίεργος εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια, ἡ ἰδιόρρυθμος ἐξέλιξις τῆς ὁποίας ἐν τῇ ἑκατονταετηρίδι ταύτῃ ἀπειλεῖ τὴν ἐσωτερικὴν αὐθυπαρξίαν τοῦ ἀνθρώπου ὡς βαρύτατα. Ὁ ΙΘ' αἰὼν ἦτο πρὸ παντὸς αἰὼν τῆς ἐργασίας, ἐν τῇ ἐργασίᾳ κεῖται τὸ μεγαλεῖον του, ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὁ κίνδυνος καὶ τὸ ὁρίον του. Οἴκοθεν ἔχει ἡ ἐργασία διπλοῦν πρόσωπον· ἀναγγέλλει τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνθρώπου, διδάσκουσα νὰ ἐπιληρθῇ τοῦ ἀντικειμένου, νὰ κυριαρχήσῃ, νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὑπὲρ τῶν σκοπῶν του, καταδεικνύει τὴν ἐξάρτησίν του ἀναγκάζουσα αὐτὸν νὰ προσαρμόζῃ ἀδιαλείπτως τὴν ἐνεργητικότητά του πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀντικειμένου, νὰ ὑποτάσσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τῶν πραγμάτων. Ὁ ΙΘ' αἰὼν ἐξῆρε τὸν ἀντικειμενικὸν τοῦτον χαρακτῆρα τῆς ἐργασίας πολλῷ μᾶλλον ἢ ἅπαντες οἱ προηγούμενοι χρόνοι. Διότι ἐν μορφῇ τοῦ πολιτισμοῦ τὸ πλεῖστον τεχνικῇ ἐδημιούργησε γιγαντιαῖα συμπλέγματα ἐργασίας, ἅτινα ἀρνοῦνται πᾶσαν ὑποταγὴν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν ἁπλῶν ἀτόμων, περιέχουσιν ἰδίους νόμους καὶ ἀναγκαιότητας, ἀναπτύσσουσιν ἰδίας ὡθήσεις καὶ ἀπωθήσεις, οὕτως ὥστε ἐξασκοῦσιν ἐξαναγκαστικὴν δύναμιν ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ αὐθυπάρκτου ὄντος γίνεται οὗτος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἁπλοῦν μέσον καὶ ὄργανον τῆς μεγάλης μηχανῆς. Σαφέστατα φαίνεται ἡ χειραφέτησις αὕτη τῆς ἐργασίας ἐν τοῖς νεωτέροις ἐργοστασίοις, παρ' οἷς πᾶσα ἀνθρωπίνη πρᾶξις εἶναι δεσμευμένη εἰς τὴν μηχανὴν καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀρίνει ἐπὶ τέλους μόνον νὰ ὑπηρετῇ τὴν μηχανήν· ἀλλ' ἐμφανίζεται καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐπιστήμῃ μὲ τὰ ἀκατάθεκτα συμπλέγματά της καὶ τὴν προϊοῦσαν διακλάδωσίν της ὡς καὶ ἐν τῷ νεωτέρῳ στρατιωτικῷ συστήματι καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ διοικήσει τοῦ κράτους. Πανταχοῦ ἐκτεταμένοι μηχανισμοί, πανταχοῦ ἡ ἀναγκαιότης αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῶν ἀτόμων εἰς τοὺς μηχανισμοὺς τούτους, ἐπενεργείας καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Συγχρόνως αὔξουσα σημασία τοῦ πλήθους, αὔξουσα σημασία καὶ τῆς ἱστορικῆς συνεχείας· ὄχι τὰ ἄτομα, ἀλλὰ τὸ ἱστορικο-κοινωνικῶς συνεῖναι ἀποβαίνει νῦν ὁ κύριος φορεὺς τοῦ πολιτισμοῦ. Τοιουτοτρόπως μία δύναμις τῆς ἀνθρωπότητος ἀπέναντι προηγουμένων ἐποχῶν ἀμέτρως αὐξημένη, μία παίζουσα ἐκνίκησις γιγαντιαίων προβλημάτων εἰς νέος τύπος τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ πάντα τὰ μεγαλεῖα ἐξηγοράσθησαν ἀκριβά, ἐξηγοράσθησαν δι' ἀπομαράνσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, διὰ καταπιέσεως τοῦ ὅλου, καὶ τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Τὸ κράτος τῆς ἐργασίας, τὸ ἴδιον ἔργον τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται διὰ τῆς ἀποκλειστικότητός του ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ του. Ἡ ἐργασία ἐκτιμᾷ τὸν ἄνθρωπον μόνον κατὰ τὰς πράξεις του, ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς του εἶναι δι' αὐτὴν ἐντελῶς ἀδιάφορος. Καὶ αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἀναπτύσσει αὕτη πάντοτε ἔλασσον μέρος, ἐφ' ὅσον διαχωρίζεται· πρὸς τὴν ἐξέχουσαν ἀνάπτυξιν κατ' ἰδιαιτέραν τινα διεύθυνσιν ἀνταποκρίνεται ὑπνώττουσα κατάστασις τῆς ἄλλης δυνάμεως. Καθ' ὅσον ὅμως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μένει μᾶλλον ἀνεξέλεγκτος, κατὰ τοσοῦτον ἀψυχωτέρα γίνεται κατ' ἀνάγκην ἡ ἐργασία, ἡ ὅλη ζωὴ καταπίπτει ἔσωθεν εἰς μηχανισμόν. Οὕτως ἡ ἀντίστασις, ἣν ἡ νεωτέρα κίνησις θέλει νὰ ὑπερνικήσῃ καὶ ὀφείλει νὰ ὑπερνικήσῃ, εἰσέδυσεν εἰς τὸν ἴδιον κύκλον τῆς ζωῆς καὶ ἀποβαίνει ἐνταῦθα μᾶλλον ἐπικίνδυνος παρ' ὅσον ἠδύνατο ν' ἀποβῇ πᾶσα ἔξωθεν προσβολή.

Γινώσκομεν, ὅτι δὲν ἐλλείπουσιν ἐναντίαι κινήσεις τοιαύτης ἐξελίξεως. Πράγματι μᾶς περιβάλλει ἐν χιλίαις μορφαῖς ὁ νεώτερος ὑποκειμενισμός, ὅστις ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸν σταθερὸν κύκλον τῆς ἁρμοδιότητος τῆς ψυχῆς, τὴν διάθεσιν (Stimmung), καὶ καθιστᾷ τὴν ἐνίσχυσιν, καλλιτεχνικὴν ἐξευγένισιν, ἀπόλαυσιν τῆς ἁρμοδιότητος ταύτης, κύριον περιεχόμενον τῆς ζωῆς. Ἄλλη, ἁπλῶς δικαιουμένη ὄψις τῆς πραγματικότητος, λαμβάνει οὕτως ἰσχύν, καὶ ἡ τροβρότης τῆς μετατροπῆς δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις τελείως ἀναμετρᾷ τὸ μέγεθος τῆς διὰ τῆς νεωτέρας ἐργασίας προξενηθείσης κρίσεως. Ἀλλὰ πᾶσα τοιαύτη ἐκτίμησις ἀφίνει ἀνοικτὸν τὸ ζήτημα, ἐὰν ἡ ἐπιστροφὴ αὕτη εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ψυχῆς κάμνει τὸ ὑποκείμενον ἀρκούντως ἰσχυρὸν καὶ εὐρύ, ἵνα λύσῃ τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, ἅτινα θέτει αὐτῷ ἡ νέα ἐποχή, ἐὰν δύναται ἐντεῦθεν νὰ ἀποκτηθῇ ὑπεροχὴ ἀπέναντι τῆς ἐργασίας, μήπως ἡ νεω-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 147—148.

τέρα κίνησις, παραπλανωμένη οὕτως ἐν τῇ ἁπλῇ ἁρμοδιότητι, κινδυνεύῃ νὰ καταφάγῃ ἑαυτήν.

Ἄνευ ἀμφιβολίας, ἱστάμ θα εἰς μέγα μεταβατικὸν σημεῖον, πρὸ τῆς ἀναγκαιότητος σημαντικῶν μεταβολῶν καὶ κρίσεων. Οὕτως, ὡς ἐμφανίζεται ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐκρέει ἡ νεωτέρα ζωὴ εἰς τραχεῖαν ἀντίθεσιν, πρὸς ἣν δὲν εἶναι ἐφάμιλλα τὰ μέσα τῆς ἀμέσου ὑπάρξεως· ὁ ΙΘ΄ αἰὼν καταστήσας αἰσθητὴν τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἥτις κρύπτεται ἐξ ὑπαρχῆς ἐν τῷ νεωτέρῳ βίῳ, κατέστησεν αὐτὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἀνυπόφορον. Τὸ ὑποκείμενον ἀνεπτύχθη, ἀλλ' ἰσχυρότερον ἀνεπτύχθη ἡ ἀντίστασις καὶ ἀπειλεῖ νῦν νὰ καταρρίψῃ αὐτὸ τελείως· ἐὰν δὲ κατορθώσῃ νὰ ἀντιτάξῃ εἰς μίαν τοιαύτην ἀνάπτυξιν τοῦ ἀντιπάλου ἐσωτερικὴν βαθύτητα καὶ νὰ δράξηται ἐν αὐτῷ τῷ ὑποκειμένῳ κοσμικῶν ἀλληλουχιῶν, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ εὑρύνῃ τὸ ὑποκείμενον ἔσωθεν εἰς ἕνα κόσμον, εἰς μίαν παγκόσμιον πνευματικότητα καὶ οὕτω νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ὑπερκείμενον παντὸς ἐξωτερικοῦ κόσμου μετὰ πάσης τῆς ἐργασίας του, τότε ἡ ὑπόθεσις ἀπώλετο, τότε ἡ ὅλη νεωτέρα κίνησις ὑπῆρξε μεγαλοπρεπὴς πλάνη. Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος ἄρα ἀγωνίζεται περὶ τὸ δίκαιον τῆς ὑπάρξεώς του, περὶ τὴν πνευματικήν του αὐτοσυντήρησιν, ὅταν ἀγωνίζηται περὶ τοιαύτην ἐσωτερικὴν ἐκβάθυνσιν τῆς ὑπάρξεώς του καὶ συγχρόνως ἐκβάθυνσιν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἔπρεπε νὰ κλείσῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ, ὅτι σήμερον στρέφεται πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν μία κίνησις, ὅτι ὁδεύει, ἐν βραδείᾳ ἀλλ' αἰσθητῇ ὀγκώσει, δι' ὅλων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, ὅτι ἀποκαλύπτει αὐτὴ ἐν ὅλῃ τῇ ποικίλῃ πλησμονῇ, ἐν πάσαις ταῖς ἀντιθέσεσι τῶν μορφῶν τῆς ἐμφανίσεώς της, κοινὸν κατ' οὐσίαν πόθον.

Ἂς μὴ σκεπτώμεθα ἐν τούτοις τὴν πρόοδον τῆς τάσεως ταύτης τόσον εὐχερῆ. Πᾶς συνδυασμὸς δεδομένων στοιχείων, πᾶς ὀξὺς διαλογισμός, πᾶσα ἀνύψωσις τῆς διαθέσεως (Stimmung), καὶ αὐτῆς τῆς καλλιτεχνικῶς ἐξηυγενισμένης διαθέσεως, κατ' οὐδὲν σημαντικὸν βῆμα μᾶς ὁδηγεῖ περαιτέρω· πάντοτε ἐκ νέου ἐπαναπίπτομεν ὑπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἀντιφάσεων, τῶν ἐμποδίων, ἅτινα ἔδει νὰ ὑπερπηδηθῶσιν. Ἡ κίνησις τοῦ πολιτισμοῦ ἔδειξε καὶ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου βυρείας συγκρούσεις καὶ σκοτεινὰς ἀβύσσους· ὄχι μόνον πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου διατηρεῖται ὁ πνευματικὸς βίος, τὸ πνευματικὸν πρόβλημα, μετὰ μεγίστου κόπου. Τόσον πολὺ διασταυροῦνται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μεγάλα καὶ μικρά, εὐγενῆ καὶ χυδαῖα, θεῖα καὶ διαβολικά, ὥστε, ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀφαιρέσῃ τις τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ θεμελιώσῃ αὐτὴν ἐπὶ μιᾶς ὑπεροχῆς ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου, τότε συντρίβεται πᾶσα ἐλπὶς εὐτυχοῦς προόδου. Δέον νὰ τελεσθῇ μία μεταβολὴ τῆς ἐγγυτέρας τοῦ κόσμου ὄψεως καὶ τοῦ ἐγγυτέρου τρόπου τοῦ βίου, δέον νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν πόθον μας μία νέα πραγματικότης τοῦ κόσμου, νὰ ἀνοίξῃ τῷ ἀνθρώπῳ νέας συναφείας, νὰ ποιήσηται ἐξ αὐτοῦ νέον τι καὶ βέλτιον, νὰ δώσῃ τῷ πνευματικῷ βίῳ ἕνα σταθμόν· τότε μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ἐσωτερικότης (Innerlichkeit) εἰς ἐσωτερικὸν κόσμον (Innenwelt) καὶ νὰ γίνῃ τὸ ὑποκείμενον, ὡς διαρρηκτικὸν σημεῖον μιᾶς νέας πραγματικότητος, ἡ ἀφετηρία ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ· ἐὰν δὲ, ἐξ ἐναντίας, δὲν ἔχῃ αὐτὴ ὄπισθέν της τὴν ἐξυψοῦσαν δύναμιν ἑνὸς πραγματικοῦ κόσμου, πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ κόσμου (Weltaufbau) ἐκ μέρους ἡμῶν, μένει ἄνευ ἐλπίδων.

Πάντα ταῦτα ῥέουσιν ὀφθαλμοφανῶς πλησίον τῆς θρησκείας. Διότι ἡ κυρία αὐτῆς θέσις οὐδεμία ἄλλη εἶναι ἢ τὸ ἄνοιγμα μιᾶς ὑπερκειμένης τοῦ κόσμου πραγματικότητος, ἡ ἔναρξις νέου βίου ἐν μέσῳ τῆς ἡμετέρας ζωῆς, μία ἐσωτερικὴ μεταστροφὴ τοῦ κόσμου· ἡ θέσις αὕτη δυνατόν, ἀποκοπτομένη ἀπὸ τὴν συνοχήν, νὰ φαίνηται ὑπερτολμηρά, πρέπει ὅμως ἐκ τῶν προτέρων νὰ θεωρῆται ἀδύνατος καὶ ἀνόητος, ὅταν ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ μόνη δυνατότης τῆς διατηρήσεως τῆς πνευματικῆς μας ὑπάρξεως;—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τῶν πραγμάτων, δὲν δύνανται νὰ μᾶς φοβίσωσιν ἐκεῖναι αἱ ἐνστάσεις, αἵτινες ἀκριβῶς ἀνήκουσιν εἰς τὰ ρεύματα, ὑπὲρ τὰ ὁποῖα μετὰ βίας πρόκειται νὰ διέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ νεώτερος πραγματιστὴς (Realist) καὶ θετικιστὴς (Positivist) ἀπορρίπτει τὴν θρησκείαν ἀγόμενος ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ ἀπηγορευμένον ἐστὶ νὰ προχωρήσῃ ἔξω τῆς φύσεως καὶ διὰ τῆς φύσεως εἰς κράτος ὑπερκόσμιον (Jenseitigen) καὶ νὰ κατορθώσῃ τὴν διάρκειάν του. Ἐκεῖ θεωρεῖται ὀφθαλμοφανῶς ἡ θρησκεία ὡς εἶδος θεωρίας περὶ τοῦ κόσμου (Weltanschauung), ὡς γνῶσις περὶ ἐκείνου, ὅπερ κεῖται πέραν τοῦ κράτους τῆς ἐμπειρίας· ἀλλ' ὡς ἀποκλειστικὴ ὁδὸς τῆς γνώσεως φαίνεται ἡ φυσικοεπιστημονικὴ ἔρευνα. Ἡ ἐσωτερικὴ ἀντίφασις τῆς θρησκείας ὡς γνώσεως τοῦ ἀγνώστου εἶναι τόσον ψηλαφητή, ὥστε βεβαίως θὰ ἐδικαιοῦτό τις νὰ προβάλλῃ τὸ ἐρώτημα, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ διαλάθῃ τόσον πολλοὺς, ἀλλ' ὄχι πάντοτε περιωρισμένους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ, περὶ τῆς θρησκείας προκειμένου, ἰσχύει ἐν οὐχὶ ἐλάσσονι μέτρῳ ἢ περὶ τῆς φιλοσοφίας ἡ κατηγορία τοῦ Schelling, «ὅτι ἀνέκαθεν οἱ μᾶλλον κοινοὶ ἄνθρωποι ἀντέκρουσαν τοὺς με-

γίστους τῶν φιλοσόφων, διὰ πραγμάτων, ἅτινα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀνηλίκους εἶναι εὔληπτα» «οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀναλογίζεται, τοῦτο, ὅτι θὰ ἐγίνωσκον καὶ ἐκεῖνοι ἴσως πάντα ταῦτα, διότι πῶς θὰ ἠδύναντο ἄλλως νὰ κολυμβήσωσιν ἀπέναντι τοῦ ρεύματος τῆς ἐναργείας;» — Τὸ κύριον ὅμως εἶναι τοῦτο, ὅτι ἡ θρησκεία, ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δημιουργίας της καὶ ἐν τῇ ὑγιεινῇ ἐξελίξει της, ποσῶς δὲν θέλει νὰ εἶναι διδακτικὴ διασάρησις τῶν μυστηρίων τοῦ κόσμου· ἐκεῖνο ὅπερ θέλει, εἶναι πραγματικὴ ἀνοιξις καὶ πρόσκτησις νέου βίου, ὅστις ἐν τῇ ὑπερκοσμιότητι αὐτοῦ γίνεται συγχρόνως ἀντικείμενον ἀμέσου ἐμπειρίας, ὁ σχηματισμὸς μιᾶς νέας θεμελιώδους σχέσεως πρὸς τὴν πραγματικότητα (Wirklichkeit). Πνευματικῆς ῥύσεως τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι τοιαύτη πραγματικότης (Tatsaechlichkeit), χωρὶς νὰ ἐτίθετο ἐν αὐτῇ καὶ εἰς κορμὸς πεποιθήσεων· ἀλλ' ὁ κορμὸς οὗτος δέον πάντοτε κατὰ πρῶτον νὰ ἐξελιχθῇ, καὶ ὅτι ἐξελίσσεται ἀπ' αὐτοῦ, εἶναι σημαντικὸν ὄχι ἕνεκα τῆς περιεχομένης διδασκαλίας, ἀλλ' ὡς ἔκφρασις καὶ μαρτύριον τοῦ βίου ἐκείνου. Τοιουτοτρόπως ἡ θετικιστικὴ ἐκείνη ἐπίθεσις οὐδαμῶς ἅπτεται καὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας.

Εἰς τὸν ὑποκειμενισμὸν τοῦ νεωτάτου εἴδους ἀπάδει ἡ θρησκεία, διότι τῷ φαίνεται αὕτη ὡς ὑποτίμησις τῆς βιοτικῆς ἐνεργείας, ὡς μέσον πρὸς ἐξασθένησιν καὶ ταπείνωσιν τοῦ ἀνθρώπου· ἀσθενικοί, οὕτω φαίνεται, κλίνουσιν ὑπὸ ξένας διατάξεις, ἐμπιστεύονται εἰς ξένην βοήθειαν, θρηνοῦσι δι' ἄλγη καὶ ἀθλιότητα, ὑποβιβάζουσι τὸ ἴδιον αἴσθημα εἰς ἀπράγμονα συμπάθειαν, ἀντὶ νὰ ἀρυπίσωσι τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ μετ' αὐτῆς ἐναντιωθῶσι κατὰ παντὸς ἐμποδίου. Βεβαίως εὑρηνται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν θρησκειῶν τινα, ἅτινα συμφωνοῦσι πρὸς τὴν εἰκόνα ταύτην. Ἀλλ' ἐὰν ἀποβλέψωμεν εἰς τὰς δημιουργικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ κυριαρχοῦντα ὑψηλότερα σημεῖα τῆς θρησκείας, τότε βλέπομεν ὅτι ἀναγγέλλει αὐτὴν ὄχι τόσον ἡ μικρότης, ὅσον ἓν μεγαλεῖον φρονήματος εἶναι ἔκφρασις ὄχι δουλικοῦ, ἀλλὰ ἀνδρικοῦ μάλιστα ἡρωϊκοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι. Διότι περιέχει μὲν πᾶσα θρησκεία μίαν ἄρνησιν, μίαν ῥῆξιν μετὰ τῆς ἐγγυτάτης πραγματικότητος, — πόθεν ἄλλως ἡ ὁρμή, νὰ ἐξέλθῃ ταύτης; — ἀλλ' ὅπως πᾶσα ἐνεργητικὴ ἄρνησις ἐπὶ τέλους φέρει ἐν ἑαυτῇ ἓν κεκαλυμμένον ναί, οὕτως ἦν ἡ θρησκεία πρὸ παντὸς δίοδος δι' ἓν νέον ναί· ἡ θρησκεία δὲν ἀρῆκε τὴν ἐγγυτάτην κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὸν «κόσμον», ὡς ἐν τῇ γλώσσῃ της λέγεται, νὰ κεῖται ἀργή, ἀλλὰ ἀνεζήτησεν ἀπέναντι αὐτοῦ, ἐν θαρραλέᾳ πρὸς τὰ ἄνω τάσει, νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα νέον κόσμον, μίαν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐντεῦθεν νὰ ἀρυσθῇ ἄπειρον δύναμιν καὶ διὰ τοιαύτης δυνάμεως νὰ ὑπερβῇ, νὰ μεταβάλῃ, νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἐγγύτατον κόσμον. Καὶ τοιαῦται ἀναστατώσεις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῶσιν χωρὶς νὰ διατεθῇ ἰσχυροτάτη δύναμις! Ἢ ἐνεπέσαμεν τόσον πολὺ εἰς τὴν φυσιοκρατίαν (Naturalismus) τῆς ἐκτιμήσεως, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζομεν πλέον μίαν πρὸς τὰ ἔσω ἐστραμμένην δύναμιν ὡς δύναμιν; Τῇ ἀληθείᾳ, ἔχομεν ἀνάγκην ἁπλῶς ν' ἀρίσωμεν νὰ ἐνεργήσῃ ἐρ' ἡμῶν ἡ ἐντύπωσις θρησκευτικῶν ἡρώων ἄνευ προκαταλήψεως, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν ὅτι ἡ ὑποβίβασις τῆς θρησκείας εἰς ἔκφρασιν ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας εἶναι παράδοξος πλάνη. Ἤδη ἡ ἐξωτερικὴ ἀνασκοπὴ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἠδύνατο νὰ διδάξῃ, ὅτι ἡ μέριμνα δι' αἰώνια ἀγαθὰ πλέον ἢ οἱονδήποτε ἄλλο ἐπέφερεν ἰσχυροτάτην κίνησιν, φλογερὸν ἐνθουσιασμόν, διάπυρον ἔξαψιν· ὅτι ἐντὸς τοῦ κόσμου οὐδὲν ἐξήσκησε τόσον κυριαρχὸν καὶ παρασύρουσαν δύναμιν, ὅσον ἡ ἰδέα ἑνὸς ἀνωτέρου κόσμου.

(ἕπεται συνέχεια)

Σ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ δ. ν. καὶ φ.

Συνεπληρώθη ἡ ἀπὸ διμηνίας σχεδὸν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, κελεύσει καὶ εὐλογίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐκτυπουμένη

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

περιέχουσα καὶ τὴν τοῦ ἁγ. Πάσχα καὶ τὴν τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀκολουθίαν, πάντα συναρμολογηθέντα ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Νικοδήμου καὶ ἐξετασθέντα ὑπὸ τῆς Πατριαρχ. Κεντρ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἶτα δ' ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.— Τὸ παντὶ ἱερεῖ, διακόνῳ, ἱεροψάλτῃ καὶ ἐν γένει χριστιανῷ ἀπαραίτητον τοῦτο βιβλίον ἐκτείνεται εἰς 382 σελίδας εἰς ὄγδοον μέγα, περιέχον ἐν τέλει καὶ μαθήματά τινα, ὡς ψάλλονται νῦν ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, μελοποιηθέντα ὑπὸ διασήμων ἀρχαίων μουσικοδιδασκάλων ὡς τοῦ Γερμανοῦ Νέων Πατρῶν, τοῦ Κλαδᾶ, τοῦ νέου Χρυσάφη, Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου, καὶ Γρηγορίου τοῦ πρωτοψάλτου. Τὸ βιβλίον διακρίνουσιν αἱ ἀπαραίτητοι ἐξηγήσεις τοῦ τρόπου καὶ τῶν ἐθῶν, καθ' ἃ τελοῦνται αἱ ἱεραὶ αὗται τελεταὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Τιμᾶται γροσίων ἀργυρῶν 10, καὶ δεδεμένον 12, εὑρίσκεται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς βιβλιοπωλείοις.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ